
HAPİSTEKİ
emanet
RUMEYSA GÜLHAN

1. TANITIM
2. 1 "Cezaevi"
3. 2 "Tahliye"
4. 3 "Ev"
5. 4 "Korku"
6. 5 "Ziyaret"
7. 6 "Aşkım"
8. 7 "Asansör"
9. 8 "Hasret"
10. KESİT
11. 9 "Mesaj"
12. 10 "Kıskançlık"
13. 11 "Tehdit"
14. KESİT
15. 12 "Şok"
16. 13 "Karar"
17. ÖNEMLİ AÇIKLAMA
18. 14 "Yemin"
19. 15 "Gelinlik"
20. 16 "İsteme"
21. 17 "Güç"
22. 18 "Kuymak"
23. KESİT
24. 19 "Pişmanlık"
25. 20 "Çeyiz"
26. ÖNEMLİ KARAR
27. 21 "Hastalık"
28. 22 "Yakınlaşma"
29. KESİT
30. 23 "Alışveriş"
31. 24 "Kahve"
32. 25 "Vuslat"
33. 26 "Lunapark"
34. YÜREĞİMDEKİ SARMAŞIK
35. 27 "Beklenmeyen Haber"
36. 28 "İstanbul"

37. 29 "Kabulleniş"
38. 30 "Yalan"
39. 31 "Uzungöl"
40. 32 "İhanet"
41. 33 "Acı"
42. 34 "Aydın"
43. 35 "Silah"
44. 36 "Gurur"
45. KESİT
46. 37 "Kaçırılmak"
47. 38 "Özlem"
48. KESİT
49. 39 "Sırlar"
50. 40 "Duruşma"
51. KESİT
52. 41 "Kan"
53. 42 "Misafir"
54. 43 "Şart"
55. 44 "Dansöz"
56. 45 "Kına"
57. 46 "Altın"
58. 47 -FİNAL-
59. ÖZEL BÖLÜM -I
60. ÖZEL BÖLÜM -II
61. ÖZEL BÖLÜM -III

TANITIM

Babasından başka hiçkimsesi olmayan bir genç kız...

28 Yaşında hapishane de mahkûm bir adam...

Ya olur da bir gün kızın babası da o cehenneme düşerse?

Bir gün olur da bu yabancıya kızını emanet etmeyi isterse?

***

"Sen kimsin ya? Adını bile bilmiyorum!" Dedi genç kız sinirle yanında ki adamı süzürken.

Adam cevap vermemişti. Bu genç kızı daha da sinirlendirmişti.

"Hey, adını sordum?" Dedi merakla.

Adam genç kızın yüzüne bile bakmadan arabayı sürmeye devam etti.

"Kurt." Diye mırıldandı, sesi oldukça soğuktu.

Genç kız ürktü, bu nasıl isimdi böyle?

Tanımadığı bir yabancıyla nasıl yaşayacaktı? Üstelik bu adamın bir mahkûm olması genç kızın daha çok ürkmesini sağlıyordu.

Yavaşça başını cama çevirdi, korkuyordu. Babası yanında yoktu ve çok korkuyordu. Ona ihtiyacı vardı, ondan başka hiçkimsesi yoktu...

BİR KARADENİZ HİKAYESİ...

***

Karadeniz Serisi'nin ilk kitabıdır...

Yeni bir hikayeyle karşınızdayım!

Bu hikayem için aklımda çok güzel şeyler var ve oldukça heyecanlıyım.

Tanıtımı nasıl bulduğunuzu yoruma yazarsanız çok sevineceğimi belirtmek isterim... Bu benim için gerçekten önemli.

Bir de hikaye çok yeni olduğu için destek olmanızı istiyorum, *oy vermeyi unutmayın arkadaşlar!*

Şimdiden yanımda olan herkese çok teşekkür ediyorum... Bu hikayeyle de çok güzel kitlelere ulaşabileceğimize inanıyorum. Desteklerini gösteren herkese tekrar teşekkür ediyorum.😍

Peki siz yeni hikayemiz için heyecanlı mısınız?

1 "Cezaevi"

BELİZ

Donukça karşımda ki denizi izliyordum. Havanın soğuk olması umrumda bile değildi.

Montuma daha çok sarıldım, dışarı da doğru dürüst kimse yoktu. Kimse bu hava da dışarı çıkmıyordu.

Titresem bile umursamadım, sadece montuma daha çok sokulmakla yetindim.

Şimdi eve gidersem eğer, üvey annemin ve kız kardeşimin azarlarını dinleyecektim. Buna hiç gücüm yoktu.

Telefonumun çalmasıyla soğuktan uyuşmuş olan elimi hareketlendirdim. Arayanın kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Hatta hiç değildi... Babamdan başka kimse merak edip beni aramazdı.

Ekrana baktığım da bir kez daha haklı olduğumu gördüm. Yavaşça telefonu açtım.

"Babacığım?" Sesimin soğuktan titremesine engel olamamıştım.

"Beliz Yargıcı ile mi görüşüyorum?" Kaşlarımı çattım, bu adam da kimdi?

"Sen kimsin?" Dedim direkt.

Kimseyle sohbet etmezdim. Hiçkimsenin iyi olduğuna dair bir inancım kalmamıştı artık. Herkes kötüydü, tanıdığım herkes aptaldı! Kimseye güvenim kalmamıştı.

Yeni insanlarla da tanışmayı sevmezdim. Yeni insanlar demek yeni sorunlar demekti benim için. Çoğu kişinin gözünde soğuk bir kızdım, babam hariç...

"Ben Emniyet Müdürlüğünden arıyorum. Babanız tutuklandı ve ailesi olarak gelip sizin de ifade vermeniz gerekiyor." Kaşlarımı çattım.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Dedim.

"Hayır tabii ki! Sadece gelip ifade vereceksiniz, ailesi olduğunuz için sizinde ifadenizi almak durumundayız." Hâlâ anlamamıştım.

"Babamın orada ne işi var?" Dedim gözlerimi kısarak.

"Beliz Hanım, detayları burada öğrenirsiniz. Acele etseniz iyi olur." Telefonun kapanmasıyla yavaşça banktan kalktım.

İstanbul'un soğuk havasını iliklerime kadar hissetmiştim. Soğuktan donan bacaklarımı birbirine sürttüm.

Biri benimle dalga geçiyor olmalıydı... Cidden, benim babamın karakolda bir işi olmazdı.

Biz kendi halimizde geçinen orta durumlu bir aileydik. Sıradan normal bir aile... Gerçi bize aile denilebiliyorsa... Bundan da emin değildim. Sanırım gerçekten aile olan şey babam ve bendim.

Gerçek annem ise ülke dışında yaşıyordu ve işleri çok yoğundu. Onunla görüşemiyordum bile! İşinden başını kaldıramazdı genelde. Babamla da ben küçükken bu yüzden ayrılmışlardı.

Daha fazla düşünmek istemedim ve soğuktan donan bacaklarımı hareket ettirdim.

İleri de bir taksi görmemle ona doğru ilerledim.

"Karakola." Dedim ve direkt taksiye bindim. Adam bu tavrıma şaşırsa da umursamadım.

On dakika sonra geldiğimizde taksiciye parasını ödeyip aşağıya indim.

Soğuk hava yeniden vücudumu ele geçirirken hızlı adımlarla karakola girdim.

Bir tane polise yaklaştım.

"Beni çağırdınız?" Dediğimde beni baştan aşağıya süzdü.

"İsminiz?" Diye sordu.

"Beliz Yargıcı." Adam başını olumlu anlamda salladı ve beni kolumdan tutarak bir odaya yönlendirdi.

Oda da iki tane polis ve büyük masa da müdür olduğu belli olan bir adam oturuyordu.

"Beliz Hanım?" Diye sordu polislerden birisi.

"Evet, neler olduğunu anlatır mısınız?" Dedim ve koltuğa oturdum.

"Bilmiyor musunuz?" Dedi genç polis.

"Hayır." Dedim.

Yavaşça müdür görünümlü adam konuştu.

"Babanızı hiç uyuşturucu kullanırken gördünüz mü?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Sen.. Sen ne söylediğinin farkında mısın?!" Dedim.

"Sakin olun lütfen!" Dedi ve derin bir nefes aldı. "Sorumu tekrarlamama gerek var mı?" Sinirle güldüm.

"Babam melek gibi bir insan, uyuşturucuyla ne işi olur?" Müdür başını salladı.

"Yani onu uyuşturucu kullanırken hiç görmediniz?" Göz devirdim.

"Görmedim çünkü kullanmıyor!" Yanımda ki diğer polis bana baktı ve önünde ki kağıda bir şeyler yazdı. "Hem babam nerede, onu görmek istiyorum!" Dedim.

"Bakın Beliz Hanım, babanızın sürdüğü tır da kilolarca uyuşturucu bulundu!" Ağzım şaşkınlıkla açılırken karşımda ki adama baktım.

"S-Saçma!" Dedim. "Bir yanlışlık olmuş olmalı, o böyle bir şeyi yapmaz!" Netti ses tonum çünkü bundan emindim. Babamın çok iyi bir insan olduğunun farkındaydım.

"Babanızın sürdüğü tırın kasasında yakaladık uyuşturucuları! Belli ki satıyor. Yoksa o kadar uyuşturucuyu niye götürsün ki?" Elimi sertçe masaya vurdum.

"Benim babam böyle bir şeyi yapmaz! Gözümle görsem bile inanmam!" Dedim. "Evet, babam tır şoförü ama kesinlikle bu işte bir yanlışlık var. Babamın kilolarca uyuşturucuya yetecek bir parası yok. Bu çok saçma!" Dedim.

"Orasını biz araştırıyoruz. Bu malları kimden aldığını söylemiyor." Sinirle güldüm.

"Saçmalıyorsunuz!" Adam ayağa kalktı.

"Yani siz babanızdan hiç şüphelenmiyorsunuz? Evde ya da herhangi bir yerde uyuşturucu kullanırken görmediniz ya da böyle bir şeyi duymadınız?" Gözlerimi kapattım.

"Benim babam yapmaz." Dedim.

"Deliller öyle söylemiyor." Dedi adam ve kapıyı açtı. "Üvey annenizin de ifadesini alacağız. Buyurun babanızla konuşun." Hızla odadan çıktım ve karşımda elleri kelepçeli bir hâlde bana bakan babamı gördüm.

"Baba!" Koşarak yanına gittim.

"Kızım?" Dedi şefkatle.

"Çekilin!" Dedim polislere, babamın boynuna atladım.

Elleri kelepçeli olduğu için sarılışıma karşılık veremiyordu. Gözlerim dolarken yavaşça ondan ayrıldım.

"Bu ne demek oluyor?" Dedim.

"Kızım bak-" Sözünü kestim.

"Sürdüğün tır da kilolarca uyuşturucu bulunmuş... Bu gerçek olamaz değil mi?" Gerçek olmamalıydı, benim babam yapmazdı...

"Güzelim benim, ne yazık ki gerçek!" Bakışlarını kaçırdı. "Ama benim bir suçum yok, tırın kasasında uyuşturucu olduğunu bile bilmiyordum!" Dedi.

Gözyaşlarımı daha fazla tutamazken ilk defa babamın önünde ağladım... İlk defa gözyaşlarım üzüntüyle yanaklarımdan düştü...

"G-Gerçek olamaz bu!" Dedim bağırarak. "Ne olacak şimdi?" Sesim titrekti, korkudan ne yapacağımı bilmiyordum.

"Ağlama Beliz'im benim, sen güçlü bir kızsın!" Dedi, babamın da gözleri dolmuştu.

"Güçlü olsam şu anda ağlar mıydım?" Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"Sen güçlüsün Beliz, sen çok güçlüsün! Hiçkimseye boyun eğmedin ve bundan sonra da eğmeyeceksin! Ben senin yanında olamasam bile sen yine güçlü olacaksın..." Gözlerimi kıstım.

"Baba, sen ne dediğinin farkında mısın?" Dedim derin bir nefes alırken.

"Bak kızım, haberimin olmadığına hiçkimse inanmıyor ama önemli olan ailemin bana inanması. Yine hiçkimse bana inanmasa bir tek senin inanacağını biliyorum..." Sinirle güldüm.

"Bunlar ne demek oluyor?" Dedim.

"Cezaevine gönderecekler birazdan beni. Duruşma olana kadar orada kalacağım. Her şey hakimin kararına bağlı fakat onun da vereceği karar bir nevi belli. En az beş yıl yatacağım... Kendine çok iyi bak güzelim benim. Sen bana annenin emanetisin." Gözyaşlarım benden habersiz yanağımdan süzülürken başımı iki yana salladım.

"Bu imkansız... Bu imkansız baba!" Sinirle güldüm. "Sen masumsun, seni hiçbir yere götüremezler!" Hâlâ başımı iki yana sallıyordum. "İmkansız!" Dedim.

"Yeter bu kadar." Dedi babamın yanında ki polis. "Görüşmeniz bittiyse artık gideceğiz!" Başımı tekrar iki yana salladım.

"Hayır, gidemezsiniz! Babamın bir suçu olamaz! Onu götürmenize asla izin vermem!" Bağırarak söylediğim sözlerle birlikte artık önümü göremez olmuştum. Gözyaşlarım önümü görmemi bile engelliyordu, yavaşça elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

"Beliz, sen çok güçlüsün kızım!" Dedi babam. "Bana inandığını biliyorum. Tek isteğim kardeşine sahip çıkman! Her şeye rağmen ona sahip çık, anladın mı?" Adamlar babamın kolundan tutarken hızla bağırdım.

"Götüremezsiniz!" Dedim. "Onu bırakın!" Bağırışlarım koridor da yankılanırken hiçbir işe yaramamıştı. "Baba!" Diye çığlık attım, *ben güçsüz değildim!*

Gözyaşlarımla birlikte yere çökerken yavaşça bilincim kapandı... Yere düştüğümü hissettim. Son gördüğüm şey üvey annem Emel'in ve kardeşimin yüzüydü...

***

Başımın ağrısıyla gözlerimi araladım. Kolumda ki acıyla birlikte koluma baktım, serum takmışlardı. En son ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Babam...

"Baba!" Diye çığlık attım, buradan hemen gitmem gerekiyordu!

Serumu kolumdan sertçe çekerken akan kanları umursamadım. Hızla ayağa kalktım ve yalpalayarak odadan çıktım.

"Durun!" Hemşire telaşla yanıma gelirken umursamadan asansöre doğru yürüdüm. "Beliz Hanım lütfen!" Dedi.

"Seruma falan gerek yok!" Dedim.

"Damarınıza zarar vermiş olabilirsiniz! Kanıyor, lütfen durun!" Beni kolumdan tuttu ve telaşla odaya yönlendirdi. "Doktor bey!" Bağırmasıyla doktor yanıma geldi.

"Çabuk!" Dedi.

Odaya geri gelirken oflayarak sedyeye yattım, neyi abartıyorlardı?

"Babamın yanına gideceğim!" Dediğimde kimse beni umursamadı.

Doktor ve hemşire bir şeyler konuştular. Hemşire tekrar serumu takarken ofladım ve gözlerimi kapattım.

"Biraz daha bekleseydik gerçekten bir tehlike oluşabilirdi. Serumu sizin yaptığınız gibi çıkarmak inanın hiç doğru bir şey değil." Dedi.

"Ne zaman çıkacağım?" Dedim.

"Serum bitince çıkabilirsiniz." Bir de serumla uğraşıyordum, zaten kendi dertlerim bana yetiyordu!

Odanın kapısının açılmasıyla içeriye üvey annem girdi.

"Hâlâ bitmedi mi?" Dedi.

"On dakikaya bitmiş olur." Dedi hemşire.

"Baban yetmiyormuş gibi bir de seninle uğraşıyoruz!" Dedi sinirle. Gözlerimi kapatıp sakin kalmaya çalıştım.

"O zaman gidebilirsin, ben kendim çıkarım hastaneden!" Dedim.

"İyi olur, bir de seninle uğraşmak istemiyorum. Yeterince canım sıkkın zaten!" Dedi. "Biz Ceren'le eve gidiyoruz, işin bitince gelirsin." Kapıyı çarpıp çıkmasıyla sinirle göz devirdim.

Hemşirenin bakışını gördüğümde kaşlarımı çattım, bana acıyarak mı bakıyordu?

Sinirle güldüm, kimsenin bana acımasına izin vermezdim. Ben güçlüydüm, babamın da dediği gibi...

Ben güçlüydüm!

***

Yorgunca kendimi yatağa bıraktım. Bugün saat oldukça geç olmuştu. Cezaevine yarın gidecektim.

Hastane eve epeyce uzaktı. Bir de otobüslerle uğraşmıştım! Yorgunluktan ölüyordum.

Oda da ki ışığı kapattım ve üstüme örtüyü çektim. Aklımda bir tek babam vardı... Ne demişti? Beş yıl mı?

Beş yıl onsuz geçmezdi ki! Ben onsuz ne yapardım, onca yıl nasıl dayanacaktım?

Seslerin gelmesiyle gözlerimi kapattım, odamın kapısı açıldı.

"Uyuyor anne!" Dedi Ceren.

Benim küçük kız kardeşim... Benden zerre hoşlanmayan, benden annesi sayesinde nefret eden öz kardeşim.

"Anca uyusun zaten, hanımefendi başka ne işe yarar ki?" Dedi Emel.

Annemle babam ayrılınca babam çok kısa bir süre sonra tekrar evlenmişti. Keşke hiç evlenmeseydi! Keşke annemle boşanmadan önce biraz daha sürdürmeyi deneselerdi...

"Babam ne zaman evimize gelecek?" Diye sordu Ceren.

"Anneciğim, kuzum benim... Sakın üzülme bak, baban aramıza dönecek ama aptal adam uyuşturucuyla yakalanmış! Bize gelince parası yok ama o

uyuşturucuları nasıl buldu merak ediyorum!" Dişlerimi sıktım, sakin olmaya çalıştım.

Sakin ol Beliz, sakin ol!

İçimden kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Babamın parası olsaydı bize de vermez miydi anne?" Diye sordu Ceren.

Verirdi tabii ki! Para kazanmak için elinden geleni yapıyordu zaten. Nasıl böyle düşünebilirlerdi?

"Baksana demek ki parası var, gizli işler yapıyor beyefendi!" Kardeşimi dolduruyordu resmen!

"Babamın bunu yaptığına inanamıyorum." Dedi Ceren.

"Parasını belki de Beliz'e vermiştir. Ne de olsa kıyamaz ya ona! Kesin gizlice kazandıklarını buna veriyordur." Çarşafı sıktım.

Sakin olmalıydım!

Babamın bir suçu yoktu! O yalan söylemezdi, bu işte büyük bir yanlış vardı. Onun onca yıl orada yatmasına izin veremezdim.

"Doğru söylüyorsun anne. İkisinin de parası var bence, bize vermiyorlar bir de!" Emel bana baktı.

"O zaman gitsin kendine kalacak bir yer bulsun. Yeter bu kızdan çektiğim, resmen yıllarca annesi değil ben büyüttüm!" Dedi.

"Bence de anne, bu evde yaşamasını istemiyorum! O iyi bir kız değil!" Dedi Ceren.

"Tabii ki değil güzel kuzum benim, baksana öz annesi bile arayıp sormuyor bunu! Göndereceğim yarın, şimdi yatıp uyusun." Emel bana bakarken yüzünü buruşturdu. "Yıllarca kahrını ben çektim. Yemeğine kadar her şeyi ben yaptım. Resmen ona annelik yaptım ama olanları görüyor musun

anneciğim?" Gözlerim dolarken kalkıp yüzüne tokat atmamak için kendimi zor tuttum.

Bana annelik falan yapmamıştı!

Annelik dediği babam evde yokken beni sürekli dövmek miydi? Küçükken ondan nasıl korkardım! Büyüdükçe hayatı öğrenmiştim, büyüdükçe nefreti öğrenmiştim.

"Yarın hemen gitsin anne, o senin gibi bir insanı hak etmiyor!" Kardeşimin de beynini yıkıyordu pislik kadın.

Hiçbir zaman beni sevmemişti, hiçbir zaman gelip bana sarılmamıştı bile! Emel hep dolduruyordu kardeşimi! Nedeni ise basitti, kıskançlık!

Öz annem o kadar güzeldi ki, yaşlandıkça güzelleşiyordu. İşlerinde çok başarılıydı, çok iyi bir mimardı. Bunu kabullenemiyordu, öyle bir kadının kızı olmam ona ağır geliyordu.

Babam ise okumamış bir insandı, elbet ki annemin altında eziliyordu. Annem de sürekli çalışıyordu zaten, birliktelikleri yürümemişti bile...

"Gidecek kuzum gidecek! Merak etme sen. Artık nasıl olsa Ahmet'te yok. Neden kızına bakıcılık yapmaya devam edeyim ki?" Ceren keyifle güldü.

"Sonunda kurtulacağız ondan! Babamın ona benden fazla verdiği sevgiyi de görmeyeceğim artık. Şu evde huzurlu bir şekilde yaşayabileceğiz." Aptal kız!

Babam ikimize de eşit davranıyordu. Sadece annem yanımda olmadığı için benim bir sözümü iki etmezdi. Üzülmemi istemediği için hep destek oluyordu ama kesinlikle ayrımcılık yapmazdı.

"Haklısın anneciğim, yarın gidecek." Dedi Emel keyifle, başımı yastığa gömdüm.

Kalkarsam eğer hiç iyi şeyler olmayacaktı. Üstelik bu saatte gidecek bir yer de bulamazdım!

"Bir an önce gitsin." Dedi Ceren sinirle.

"Haydi uyuyalım anneciğim." Dedi Emel ve Ceren'i alıp odadan çıktı.

Sinirle küçük bir çığlık attım. Benim kalacak yer bulmam gerekiyordu.

Hızla telefonumu elime aldım. Ne yapacaktım ben? Hiç arkadaşım da yoktu ki! Kimde kalacaktım?

Annemi aramayı düşünsem de vazgeçtim. Onun işleri vardı, benimle ilgilenebileceğini sanmıyordum ayrıca uçak parası gerekiyordu. Üstümde de hiç para yoktu.

"Allah'ım!" Diye inledim, ne halt edecektim ben?

Yarın bir çaresine bakmak zorundaydım. Zor da olsa uyumaya çalıştım.

***

"Kalk!" Emel'in sesini duymamla gözlerimi araladım.

"Ne istiyorsun?" Dediğimde hızla saçımdan tuttu ve beni kaldırdı.

"Evimden defol git!" Diye bağırdı.

"Burası senin değil, babamın evi!" Dediğimde alayla güldü.

"Öyle mi ama tapusu benim üstüme!" Saçımı çok sert çekse de sesimi çıkarmadım. "Defol git bu evden, baban yoksa sende yoksun!" Sinirle ayağa kalktım ve elini sertçe çektim.

Dolaba ilerlerken beni durdurdu.

"Kıyafetlerini almadan git!" Kaşlarımı çattım.

"Sana ne bundan?" Dedim.

"Kardeşinin fazla bir kıyafeti yok farkındaysan? Bunları giymek onun hakkı, senin değil!" Sabırlı olmaya çalıştım.

"Gitsin alsın kendisine o zaman." Dedim, ben ne giyecektim ki?

"Para mı var?" Dedi. "Tabii senin babanla var da, bizim yok şekerim!" Alaylı tavrıyla birlikte göz devirdim. Küçük bir çanta çıkardığımda hızla çantayı başka tarafa attı. "Evimden defol git!" Diye bağırdı, gözlerimi kapattım.

Ceren'in gerçekten fazla kıyafeti yoktu, bıraksa mıydım? Aynı bedeni giyiyorduk zaten ama benim de fazla bir şeyim yoktu ki...

Daha fazla dayanamadım ve hiçbir şey almadan dışarıya çıktım. Üstümdekiler de çok kötü değildi, belki idare edebilirdi beni...

Ardımdan kapı sertçe kapatılırken yavaşça ilerledim, hava buz kesiyordu. Mont bile almamıştım gururumdan, şimdi ise donuyordum.

Yavaşça ilerledim, bir bankta geceyi geçirsem ne olurdu ki?

"Beliz?" Yavaşça sesin geldiği yöne baktım. Hatice teyze cama çıkmış bana bakıyordu.

"Efendim?" Dedim hissettiklerime inat gülümseyerek.

"Bu hava da o üstündekilerle ne yapıyorsun?" Dedi. "Hava çok soğuk, üşürsün kızım." Gülümsedim.

"Şey, gideceğim yer yakın." Yalan söylemek zorunda kalmıştım. Normalde asla söylemezdim ama mecburen söylemiştim.

"Nereye gidiyorsun?" Dedi.

"Ş-Şeye gidiyorum..." Düşündüm ve ona döndüm. "Arkadaşıma!" Hatice teyze bana inanmadığını açıkça belli etti.

"Senin arkadaşın olmadığını bilmiyorum sanki!" Dedi. "Gel haydi eve, konuşalım biraz." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Yok gerçekten olmaz, ben gideyim en iyisi." Dedim utançla.

"Haydi kızım, donacaksın!" En azından sıcak bir evde dururdum. Gerçekten çok üşümüştüm.

Eve girdiğimde Hatice teyze ellerime dokundu.

"Donmuşsun canım benim ya, nereye gidiyordun?" İçeriye geçerken sobanın karşısına oturdum. Üstüme kalın bir şal getirdi.

"Bilmiyorum." Başımı eğdiğimde saçımı okşadı.

"Babanın içeriye girdiğini duydum. Çok üzüldüm sizin adınıza." Derin bir nefes aldım.

"Bende çok üzüldüm." Diye mırıldandım.

"O cadı kadın kovdu mu yoksa seni?" Şaşkınlıkla ona baktım, nereden anlamıştı?

Başımı olumlu anlamda salladım hiçbir şey demeden.

"Üstüne başına neden bir şey almadın?" Diye sordu.

"Almama izin vermedi." Dediğimde bana şaşkınca baktı.

"Pislik karı, bir de almana mı izin vermedi?" Dedi. "Kimse sevmiyor zaten mahallede onu, pisliğin biri! Baban onunla nasıl evlendi aklım almıyor." Diye homurdandı.

"Benimde aklım almıyor." Yavaşça kolumu okşadı.

"Üşümen geçti mi?" Diye sordu.

"Çok teşekkür ederim, üşümüyorum artık." Gülümsedim. "Ben gideyim en iyisi, seni rahatsız etmeyeyim daha fazla-" Sözümü kesti.

"Olur mu öyle şey? Nereye gideceksin, sokağa mı bırakayım seni? Ortalık kurt çakal dolu!" Derin bir nefes aldım.

"Rahatsızlık vermek istemiyorum." Diye mırıldandım.

"Aynı annen gibi gururlusun sende ha!" Dedi homurdanarak. "Kocam zaten evde yok bir ay boyunca, bende kal işte. Benimde canım sıkılıyor hem." Hatice teyzenin kocası da tır şoförüydü, bu yüzden sürekli şehir dışına çıkmak zorunda kalıyordu. Oğlu ise başka bir şehirde üniversitede okuyordu.

"Peki." Dedim. "Bu iyiliğini unutmayacağım, çok teşekkür ederim." Dediğimde gülümsedi.

"Aç mısın?" Dedi.

"Yok tokum, teşekkürler." Diye mırıldandım.

"Seni sabahın köründe kovduğuna göre kahvaltı yapman imkansız. Yani açsın ve söylemeye çekiniyorsun?" Güldü. "Çekinmene gerek yok, istediğin zaman bir şeyler yiyebilirsin. Kendi evin gibi rahat ol." Mutfağa gittiğinde peşinden gittim. "Haydi kahvaltı hazırlayalım, bende tam kahvaltı hazırlayacaktım dışarı da seni gördüm." Gülümsedim.

Neyse ki kalacak bir yer bulmuştum...

Bir de babamı ziyarete gitmem gerekiyordu, onu çok özlemiştim şimdiden.

***

Babamın içeri girmesinin üstünden üç gün geçmişti. Bugün öğrendiğime göre görüş günüydü. Her Cuma görüş günleri oluyordu.

Hızla kahvaltımı yapıp yollara düşmüştüm. Hava önceki günlere göre biraz daha sıcaktı.

Otobüs cezaevine yakın bir yerde durunca indim. Biraz yürüdükten sonra büyük cezaevine girdim. Bir çok insan vardı benim gibi yakınını görmeye gelen, onları çok iyi anlıyordum.

Kalabalığın peşinden giderken karanlık yere girdim.

"Kimin için geldin?" Dedi gardiyan soğukça.

"Ahmet Yargıcı." Dediğimde başını olumlu anlamda salladı. Bekleme yerinde beklerken gardiyan tekrar yanıma geldi.

"İçeride." Odaya girerken birkaç masa olduğunu gördüm. Herkes yakınıyla konuşuyordu ve mahkûmların yüzü gülüyordu.

Yakınlarından kim bilir ne kadar süredir uzaktaydılar, nasıl da özlemişlerdi... İçim burkulurken gözlerim babamı aradı.

Oradaydı!

Hızlı adımlarla yanına yürüdüm. Ona sıkıca sarıldım, gözyaşlarımı tutamadım...

"B-Baba?" Yavaşça ayrıldığımız da saçımı öptü.

"Nasıl da özledim." Diye mırıldandı.

Babamla tekrar sarıldık, çok özlemiştim. Normalde ağlamazdım ama ona dayanamazdım. Bu adam benim ilk aşkımdı...

Yavaşça masaya otururken onun karşısına geçtim.

"Neler yapıyorsun, iyi misin?" Diye sordu.

"İyiyim babacığım. Sen nasılsın, orada iyi davranıyorlar mı sana?" Telaşlı sorumla birlikte güldü.

"Dizilerde ki gibi değil... Geneli çok iyi, hepsiyle iyi anlaştım. Aklın bende kalmasın." Gülümsedim.

"Emin misin? O kadar suçlu yatıyor burada." Dedim.

"Hepsi kader ortağı birbirleriyle, suçlu olsalar da birbirlerini anlıyorlar güzel kızım." Elini tuttum.

"Duruşma ne zamanmış?" Dedim.

"İki ay sonra." Ofladım.

"Çok geç, ben seni çok özlüyorum!" Dedim.

"Sadece iki ayla kalsa iyi. En az beş yıl buradayım." Bu korkunç bir düşünceydi.

"Ben... Ben ne yaparım o zamana kadar? Kimin evinde kalırım?" Hatice teyzenin evinde tabii ki bu kadar uzun bir süre kalamazdım. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Kendi evimizde?" Dedi gözlerini kısarak. "Nerede kalacaksın ki?" Hemen toparladım.

"Yani, sensiz ne yaparım demek istedim." Dedim. "Ev sensiz çok boş." Babam kaşlarını çattı.

"Bir sorun mu var?" Başımı olumsuz anlamda salladım. "Emin misin Beliz?" Diye sordu.

"Yok babacığım, sadece seni özlüyorum." Dedim.

"Bende öyle güzel kızım, bende çok özlüyorum." Diye mırıldandı. "Ne yapacağız bilmiyorum. Sanki sen hiç güvende değilmişsin gibi geliyor." Dedi açıkça.

"Güvendeyim tabii." Dedim.

"Emel ve Ceren ne yapıyor? Sana iyi davranıyorlar değil mi?" Gülümsedim zorlukla.

"Onlar da iyi ve bana da normal davranıyorlar." Dedim.

Bir de bunları kafasına takıp üzülmesini istemezdim.

"Baba..." Dedim ve dayanamadan sordum. "O uyuşturucunun senin tırın da ne işi vardı?" Derin bir nefes aldı.

"Arkadaşım vardı ya hani, hatırlıyor musun?" Dedi. "Suat diye bir adam?" Başımı olumlu anlamda salladım. Babamın yakın arkadaşıydı önceden. "Onunla Ankara da karşılaştık. Benim de işim bitmişti, geri İstanbul'a

dönecektim. Çok yorgun olduğunu, onu Bolu'ya kadar bırakabileceğimi sordu. Bende dostum dedim ve kabul ettim. Yolda giderken bir yerde durduk. Onun arabasını kullanıyordum. Dönüşte de yakın diye bir otobüs ayarlamıştım." Derin bir nefes aldı. "Sonra durduğumuz yerde tuvalete gitti. Birden polisler geldi ve arkayı görmek istediler. Arkayı açtığımız da kilolarca uyuşturucu çıktı." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Nasıl... Nasıl yani?" Dedim.

"Bilmiyorum bir anda ne olduğunu anlayamadım. Onun yüzünden şu anda burada yatıyorum." Dedi.

"Pislik adam!" Dedim. "Nasıl sana bunu yapar?" Sesim nefret dolu çıkmıştı.

"Dost değilmiş demek ki..." Diye mırıldandı.

"Bunu senin yapmadığını ispat edemez miyiz? Sonuçta o tır sana ait değil!" Dedim.

"O tır bana ait olmasa da ben sürüyordum yakaladıklarında." Derin bir nefes aldı. "Çok iyi bir avukat tutarsak belki ispat edebiliriz." Dedi.

"Çok iyi bir avukatı nasıl tutacağız ki? Çok fazla fiyat isterler!" Dedim.

"Bilmiyorum güzel kızım. Ancak o şekilde olabilir. Yoksa burada yıllarca yatacağım." Gözlerime baktı. "Yapacak bir şeyimiz yok. Duruşmayı bekleyip göreceğiz." Kaşlarımı çattım.

"Ben duruşmayı beklemek istemiyorum. Seni çok özlüyorum." Gülümsedi ve elimi sıktı.

"Bende güzel kızım." Dedi şefkatle.

Bir anda masanın yere devrilmesiyle korkuyla yan tarafa baktım.

"Sen ne diyorsun lan?" Dedi adam sertçe.

"Abi bak lütfen-" Gardiyanlar hızla içeriye girerken adam masaya sertçe tekme attı.

"Kiminle konuştuğuna dikkat edeceksin!" Birden adamla göz göze gelirken korkuyla yutkundum.

Koyu kahverengi gözleri benim mavi gözlerimle buluştu.

Çok garip bakıyordu, bakışı bile ürkünçtü. Saçı sakalı birbirine girmişti. Tam bir katil tipi vardı. Ne kadar yakışıklı olursa olsun bir psikopat tipi vardı adam da.

Gardiyanlar onu kollarından tuttu.

"Haydi!" Dedi gardiyan sertçe. Anlaşılan yine o cehenneme götüreceklerdi.

Adamla hâlâ göz gözeydik. Ürkerek bakışlarımı çektim.

"Baba, sen böyle psikopatlarla aynı koğuşta mı kalıyorsun?" Dedim dehşetle, babam gür bir kahkaha attı.

"İyi çocuktur aslında." Dedi.

"Baba adamı görmedin mi? Kocaman masayı devirdi!" Dedim.

Adamı kolundan gardiyan tutmuştu ve odadan çıkıyorlardı. Heybeti karşısında şaşırmadan edemedim.

Hayatım da bu kadar uzun boylu ve iri bir adam daha görmemiştim. Televizyon da bir sürü manken vardı ama hiçbiri bu kadar heybetli değildi. İlk defa böylesini görüyordum.

Bu adamla kavgaya giren birinin halini düşünemiyordum bile. Oldukça iyi bir fiziği vardı, kaslarının olduğu giydiği geniş tişörtten bile belli oluyordu.

Adam odadan çıktığında tekrar babama döndüm.

"Çok güçlü bir adam demek ki!" Dediğinde alayla güldüm.

"Şu adamla aynı koğuşta kalmaya cidden korkmuyor musun? Psikopat gibi!" Güldü.

"Bana bir zararı dokunmadı." Omuz silktim, çok da umrumda değildi.

"Görüşme saati bitti!" Başka bir gardiyanın içeriye girip bağırmasıyla ayağa kalktım.

Son kez babama sıkı sıkı sarıldım. Uzanıp yanağından öptüm.

"Kendine çok dikkat et, seni seviyorum." Dedim.

"Bende seni seviyorum güzelim benim. Kardeşine çok iyi bak." Dedi.

Ona son kez gülümsedim ve karanlık odadan çıktım.

"Allah'ım sen yardım et." Diye mırıldandım.

Babamın yıllarca haksız yere burada kalmasına izin veremezdim...

Evet, ilk bölümü nasıl buldunuz?

SINIR: 125 VOTE 100 YORUM

Sınır geçince yeni bölüm gelecektir.

Hikaye çok yeni olduğu için desteklerinize ihtiyacı var. Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın...

Destek olan herkese teşekkür ediyorum.❤

2 "Tahliye"

AHMET

Koğuşlarımıza dönmüştük. Yavaşça yatağa kendimi bıraktım. Aklım çok karışıktı ve çok huzursuzdum.

Birden yatakta bir ağırlık hissettim. Yanıma baktığımda Kurt'un yatağın kenarına oturduğunu gördüm.

"Sorun ne?" Diye sordu, omuz silktim.

"Boşver be evlat... Şurada boş yere yıllarca yatacağım, bundan büyük sorun mu olur?" Dedim.

"Tam iki yıldır bu cehennem de yaşıyorum. Alışıyorsun be baba! İnsanların ne dertleri var, ne sebeplerden içeriye giriyorlar..." Hafifçe doğruldum.

"Korkuyorum oğlum..." Kaşlarını çattı.

"Neyden korkuyorsun?" Bakışları ciddiydi.

"Kızım..." Derin bir nefes aldım. "Kızım mutlu değil Kurt. Bunu bir baba olarak hissediyorum." Kaşları daha fazla çatıldı.

"Neden ki? Annesi yanında değil mi, bakar ona!" İç çektim.

"Üvey annesi var. Gerçek annesi yurt dışında yaşıyor." Kurt anlamayarak bana baktı.

"Üvey annesi kötü mü?" Dedi.

"Emel, benim ikinci karım." Dedim. "İlk eşimle çok severek evlendik. Onun ailesi beni hiçbir zaman istememişti ama buna rağmen evlenmiştik. O başarılı bir mimardı, ben ise sıradan bir tır şoförü... Gitmedi be evlat, sürdüremedik evliliğimizi. Eşimin ailesi haklı olarak beni kızlarına layık

görmediler. Okumuş, görmüş birini istiyorlardı." Derin bir nefes aldım. "Evlenmesine evlendik. Sandık ki evlenince bütün sorunlarımız bitecek." Kurt dikkatle beni dinliyordu. "Hiçbir sorunumuz bitmedi oğlum. Aksine sorunlarımız arttı. O sürekli çalışıyordu, sürekli! Başını işinden kaldırmıyordu. Artık can sıkıcı olmaya başlamıştı. Ben ise zaten genelde şehir dışında oluyordum. İkimiz ayrılmaya karar verdik bir gün, hayatımın en kötü günüydü. Boşandığımızdan bir gün sonra beni aradı ve hamile olduğunu söyledi. Dünyalar benim oldu, aldırmaması gerektiğini söyledim. *İşlerimiz var* dedi, *nasıl bir çocuk büyüteceğiz? Üstelik ayrıldık*! Söylediği sözler tam olarak bunlardı ama o da aldırmaya kıyamıyordu. Söz verdim ona çok iyi bakacağıma dair. Sonra Beliz dünyaya geldi... O kadar tatlı bir çocuktu ki, gören herkes bayılıyordu. Öz annesi emzirme dönemi bittiğinde anlaşmalı olarak bana verdi." Kurt merakla dinliyordu. "Tabii bende tır şoförüyüm, nasıl bakarım bir çocuğa? Her gün evde kalamıyorum. Onu ise yanımda götürmem imkansız. En iyisi bir daha evlenmek dedim ve kısa süre sonra bulduğum ilk kadına nikahı kıydım. Artık rahat rahat şoförlük yapıp geliyordum evime. Kızım da mutlu sanıyordum..." Diye mırıldandım.

"Mutlu değil miymiş?" Dedi Kurt.

"Üvey annesini hiçbir zaman sevmedi. Bilmiyorum, bir türlü anlaşamadılar. İkinci eşim de sevmiyordu onu. Üstelik o bir çocuktu! Aradan geçen bir kaç yıl sonra ikinci kez baba oldum. Ceren dünyaya geldi, ikinci eşimden. Karım sürekli Ceren'e ilgi gösteriyordu, resmen Beliz'i dışlıyordu. Bu canımı çok sıkıyordu. Yanında annesi de yoktu ki, ufacık çocuk! Ona her zaman ayrı bir ilgi gösterirdim. Kendini eksik hissetmesin diye..." Kurt kaşlarını çattı.

"Annesiyle görüşmüyor mu?" Dedi.

"Görüşüyor ama sık değil. Kadın çalışmayla kafayı bozmuş, işlerinden zor vakit ayırıyor. Senede bir iki kez Türkiye'ye geliyor. Beliz'le birlikte onun İstanbul da ki evinde kalıyorlar." Dedim.

"Değişik bir hikaye." Kurt istifini bozmadı. "Annesinin yanına taşınsın? Madem üvey annesini sevmiyor." Gülümsedim.

"Beliz çok gururludur. Annesinin sene de bir iki kez gelmesi onu gerçekten üzüyor. Belki de onu sevmediğini düşünüyordur. Bilemiyorum ama annesi onu gerçekten seviyor." Dedim. "Beni arıyor bazenleri, çok sorar kızımızı aradığında. Zaten ben yeniden evlenince bana karşı iyice soğudu. Ülkeden bile taşındı." Kurt desteklercesine kolumu sıktı.

"Hangi eşini gerçekten sevdin?" Güldüm.

"İlk eşimi... Hâlâ da onu seviyorum. İkinci eşimle mecburiyetten evlendim." Eğer ortada Beliz olmasaydı kesinlikle evlenmezdim ama mecbur kalmıştım.

"O seni seviyor mu?" Gülümsedim.

"Bilmiyorum, çok severek evlenmiştik. Şu an sevmiyordur herhalde." Kurt derin bir nefes aldı.

"Sorun kızının üvey annesi mi?" Diye sordu.

"Evet oğlum, sorun tam olarak bu. Üvey annesi ve kız kardeşi. İkisi ona hiç iyi davranmıyor, hissediyorum. Zaten birbirlerini hiç sevmiyorlar. En basit konu da bile Beliz'in üstüne yürüyorlar. Çok engel olmaya çalışıyorum ama sürekli evde olamıyorum ki. Nereden bileceğim kızıma nasıl davranıyorlar?" Ofladım. "Şimdi bir de şu lanet yerdeyim. Kim bilir nasıl davranıyorlardır! İçim o kadar kötü ki!" Kurt omzumu sıvazladı.

"Takma kafana baba, hallolur her şey." Dedi.

Burada genelde yaşı biraz daha büyük olanlara böyle hitap ediliyordu. Burada gerçekten samimi bir ortam ve çok yaralı insanlar vardı.

"Öyle olmuyor işte. Bir gün baba olduğunda sende anlayacaksın beni." Hafifçe güldü.

"Baba olmayacağım için bilmiyorum." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Neden, yoksa bir sorun mu var?" Başını olumsuz anlamda salladı.

"Sadece istemiyorum." Dedi. "Çok gereksiz böyle şeyler. Yok evlilik yok çocuk. Zaten yeterince zor bir hayatım var. Bir de çocukla falan uğraşamam." Alayla güldüm.

"Bir gün sende evleneceksin ama bunu biliyorsun değil mi?" Gözlerini kıstı.

"Evlenmek demek dert demek benim için. Uğraşabileceğimi sanmıyorum." Dedi.

"Peki evlat, senin kararın." Dediğimde yüzüme baktı.

"Bugün senin yanında ki o kız Beliz miydi?" Başımı evet anlamında salladım.

"Ha bir de bir şey soracağım?" Dedim. "Bugün neye kızdın da masayı devirdin?" Bakışları alevlenirken sinirle gözlerini kapattı.

"Beni kurtarmak için bir tane adam göndermişler. Adam da abuk subuk konuştu. Sinirlerimi bozunca ne yaptığımı idrak bile edemedim." Keyifle güldüm.

"Benim kız senden korktu." Kurt kaşlarını çattı.

"Neden?" Dedi.

"O masayı devirdin ve bağırdın ya, korktu tabii kız. Seni psikopat sandı." Kurt herhangi bir tepki vermedi.

"Pek de haksız sayılmaz." Diye mırıldandı.

"Şu üç günde tanıdığım en iyi adamsın." Dedim. "Burada herkes yaralı oğlum ama senin çok farklı bir acın var gibi." Bakışları gözlerimdeyken ilerde ki yatan adamı gösterdi.

"Ali amca, kendisiyle tanıştın mı?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Sadece ilk geldiğimde Allah kurtarsın demişti." Bakışları bana döndü.

"Adam neden içeride biliyor musun?" Diye sordu. Yine başımı olumsuz anlamda salladım. "Öz kızına ve karısına tecavüz eden adamı öldürdüğü için..." Sesinde ki soğukluk tüylerimi diken diken yapmıştı. "Benim acım emin ol bu acının yanında hiçbir şey değil." Derin bir nefes aldım.

"Karısı ve kızı yaşıyor mu?" Diye sordum.

"Kızı kafayı sıyırmış, bir hastane de tedavi görüyor. Annesi ise o yoklukla kızına bakmaya çalışıyor. Kocası desen zaten burada yatıyor..." İçim burkulmuştu.

"Çok üzüldüm oğlum." Etrafına baktı. Boş boş karşısını izleyen adamı gösterdi.

"Bu da Zafer babamız. O kadar iyi bir adam ki... Burada bulunmasının sebebi ne biliyor musun?" Yine başımı hayır anlamında salladım. "Kızı kocasıyla sorunları olduğu için boşanmak istemiş... Hakim ise kızına kafayı takmış. Sürekli taciz ediyormuş. Bazen telefon da mesajlar atıyormuş, bazen gerçekten taciz ediyormuş. Benimle birlikte olmazsan boşamam sizi diye tutturunca kız da boşayamamış. Bir gün yine kızını kıstırdığını görünce Zafer baba tekme tokat adama saldırmış. Yaralamamış bile ama şu an burada! Neden biliyor musun? Çünkü hakime dokunmak yasak." Nefesim kesilirken bu olayın başıma geldiğini düşündüm... Ceren'e veya Beliz'e bir şey olsaydı ben ölürdüm...

"Çok çok zor..." Yüzüme baktı.

"Benimki bunların yanında dert değil. O yüzden hiçbir zaman burada bulunduğum için şikayet etmedim. Hep şükrediyorum, böyle dertlerim olmadığı için. Ben burada kardeşlerim için yatıyorum ve tek bir gün şikayet etmedim." Omzunu sıktım.

"Seni gördüğüm ilk anda anlamıştım ben zaten nasıl biri olduğunu." Dedim.

"Yemek hazır beyler!" Sert sesli adamın bağırmasıyla ayağa kalktık.

"Ev yemeklerinden buraya düşmek eminim ki çok zordur." Dedi Kurt, güldüm.

"Ev yemeği olsa da huzurlu bir ailemiz yok ki evlat. Emin ol burada bile daha fazla huzur var." Dedim.

Uzun masaya yerleşirken herkes genel konuları konuşuyordu. Önümde ki yemeği yerken aklım da çok başka şeyler vardı.

Kızlarıma bir şey olmasından korkuyordum... Ceren'in yine annesi yanındaydı onu korurdu ama ya Beliz? Akrabamız da yoktu ki! Hiçbiriyle görüşmüyorduk bile.

Beliz'in bugün söylediği sözler aklıma takılmıştı. *Ben o zamana kadar kimin evinde kalırım?* demişti. Sonradan konuyu kurtarmaya çalışsa da aklıma takılmıştı işte! Neden böyle bir şey söylemişti ki? Bizim zaten bir evimiz vardı. Başka nerede kalacaktı ki?

Emel'in onu kovma düşüncesi aklıma gelse de hemen düşünmemeye çalıştım. O kadarını yapamazdı. Sonuçta o bir kız çocuğuydu, sokağa çakalların yanına bırakacak değildi ya?

"Ahmet baba?" Karşımda ki en fazla on dokuz yaşında olan çocuğa baktım. Bu çocuğun gencecik yaşında burada ne işi olabilirdi? Dışarı da arkadaşlarıyla buluşup eğlenmesi gerekiyorken bizimle bu masadaydı.

"Söyle oğlum." Dediğimde önümde ki yemeği gösterdi.

"Beğenmedin mi?" Dedi. "Anca bu kadar oluyor burada ki yemekler. Sonuçta biz yapıyoruz. Bildiğimiz her şeyi pişirmeye çalışıyoruz. Yani tabii sen yeni geldin. Evde ki yemeğin tadını tutamaz ama bu kadar oluyor burada." Gülümsedim.

"Elinize sağlık çocuklar. Gayet güzel ama benim aklım başka yerde." Dedim.

"Bir sorun mu var baba?" Omuz silktim.

"Yeni içeriye girdim ya, acım taze. Ailemi düşünüyorum sadece." O da gülümsedi.

"İlk zamanlar da oluyor öyle... Bende annemi ve babamı çok düşünüyordum ama ne yapalım? Sonuç olarak buradayız. Daha sindirememişsin belli ki, zamanla acı da geçiyor ama izi her zaman kalıyor." Başımı olumlu anlamda salladım ve hiçbir şey demeden önümde ki yemeğe döndüm.

Burada çok büyük dertler vardı. Eminim ki Kurt'un anlattığından çok daha fazlaydı.

Burada hayat çok zordu.

Gardiyan kapıyı açarak içeriye girdi. İlerleyip Kurt'un yanına geldi.

"Ziyaretçin var." Kurt kaşlarını çattı.

"Görüş günü bitmedi mi?" Sorduğu soğuk soruyla gardiyan kolunu tuttu.

"Bitti ama sen özel olarak çağrılıyorsun. Yemeğini gelince yersin." Kurt peçeteyle ağzını sildi ve ayağa kalktı. Meraklı bakışlarım o gidene kadar onu takip etti.

Kim gelmişti acaba? Üstelik görüş günü bitmişti.

Tekrar önümde ki yemeğe döndüm ve yiyebildiğim kadarını yemeye çalıştım.

"Elinize sağlık beyler. Toplamak için yardım gerekiyor mu?" Diye sordum.

"Yok baba sen daha yenisin. Hiç uğraşma dinlen istersen. Televizyon da birazdan haberler başlayacak. Onları izleyeceğiz." Başımı tamam anlamında sallayıp yatağıma gittim.

Aradan geçen on beş dakika ardından Kurt içeriye girdi. Gardiyan tekrar kapıyı kilitledi.

"Kurt?" Diye seslendiğimde yanıma geldi.

"Efendim?" Gülümsedim.

"Kim geldi?" Yanıma oturdu.

"Bir avukat arkadaşım..." Derin bir nefes aldı. "Çok uzun süredir sarf ettiği çabalar sonunda işe yaradı. Yarın tahliye oluyorum." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Yarın mı, hemen mi?" Omuzlarını dikleştirdi.

"İki senedir buradayım, artık alışmıştım doğrusu." Bana baktı. "Burası bana gerçek hayatı öğretti.." Omzunu sıvazladım.

"Hayırlı olsun. Senin adına çok sevindim." Dedim.

"Birazdan haberi alınca kutlama yaparlar. Aslında böyle şeyleri hiç sevmem. Cehennemden çıkan herkese yapıyorlar bunu!" Güldüm.

"Sonunda çıkıyorsun!" Dedim.

Az önce konuştuğum çocuk yanımıza geldi.

"Abi çıkıyor musun?" Dedi şaşkınlıkla.

"Evet Mert, çıkıyorum." Mert ortaya geçti ve bağırdı.

"Kurt abimiz yarın tahliye oluyor. Kutlamalarımız başlasın!" Bu kahkaha atmama sebep oldu. Burada gerçekten yüreği güzel insanlar vardı...

***

Haberleri izlemiştik, bitince de kutlamayı yapmışlardı. Herkes hep bir ağızdan şarkı söylüyor, gerçekten eğleniyorlardı. Kurt ise çok soğukça kutlamaları izlemişti. Sanki kendisi değil bir başkası tahliye olacaktı.

Gece olunca yatağıma yattım. Yine aklıma evlatlarım geliyordu... Üç gündür uyku uyuyamıyordum. Boş boş tavanı izledim.

"Baba?" Kısık sesle yanıma gelen Kurt'a baktım.

"Hoş geldin." Yatağın ucuna oturdu.

"Çocuklarını mı düşünüyorsun?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Sana bir şey soracağım?" Dedim ve doğruldum. "Beliz'le görüş gününde konuşurken en az beş yıl burada olduğumu söyledim. O da bana ben o zamana kadar kimin evinde kalırım dedi. Sonra bizim evimizde deyince de durumu toparladı." Kurt'un bakışları ciddileşti. "Ceren için çok endişelenmiyorum. Onun annesi yanında ona iyi bakabilir ama Beliz... Onun benden başka güvendiği kimse yok. Onun için çok tedirginim. Bir de böyle şeyler geveledi. İyice telaşlandım..." Kaşlarını çattı.

"Yani karın onu evden kovdu, bunu mu düşünüyorsun?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Bunu düşünmek istemiyorum. O kadar da yapmış olamaz diyorum ama söylediği şeyler... Bizim evimiz var zaten, nerede kalabilir ki başka? Bunu neden sıkıntı ediyor? Kafayı yiyeceğim!" Aklıma gelen şeyle telaşla ona baktım. "Sokakta yatıyor olamaz değil mi?" Kurt ciddi bir ifadeyle yüzümü inceledi.

"Büyük ihtimal evden atmış... Yoksa neden böyle bir şey söylesin ki?" Bunu doğrulamasıyla telaşla yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Kahretsin, kahretsin!" Acıyla inledim. "Nerede kalıyor? Daha 18 yaşında, gencecik bir kız. Sokakta kalsa ona neler yaparlar kim bilir? Haberleri görmüyor musun?! Ben ne yapacağım?" Ağlamamak için kendimi sıktım.

"Baba istersen..." Yüzüme baktı. "İstersen ben ona sahip çıkarım." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"N-Ne?" Gözlerime baktı.

"Yaşı da küçükmüş. Kendi ayaklarının üzerinde durabilmesi çok zor ve kimseniz yok. Üvey annesi kovduysa gidecek yeri de yok. Sokakta kalması ise tehlikenin en büyüğü." Derin bir nefes aldı. "Ben ona bakarım. Kendi evime götürürüm, hem böylece aklın onda kalmaz." Şaka mı yapıyordu?

"Sen ciddi misin?" Sorumla birlikte hafifçe güldü.

"Eğer ben onu sahiplenmezsem sen burada düşündükçe kafayı yiyeceksin. Hiç değilse aklın kalmaz ama karar vermen gerekiyor." Dedi. "Üç gündür tanıdığın bir adama belki güvenemeyebilirsin. Haklısın da ama bana güvenebilirsin. İstemezsen de anlarım. Burada büyük bir sorumluluk alıyorum ama sen bilirsin. İstemezsen de dediğim gibi anlarım." Yavaşça güldüm.

"Sen deli misin? Benim için mucize bu!" Dedim. "Sokakta kalmasını mı tercih ederim sence? Sana şu kısacık sürede güvendim ben oğlum ve kızımı da bir tek sana emanet edebilirim." Dedim.

Neden bilmiyordum ama bu adama gerçekten kanım ısınmıştı. Kızıma iyi bakacağını da hissediyordum. Sokakta kalmasındansa bir evde kalması çok daha iyi olurdu.

"Emin misin?" Diye sordu.

"Eminim tabii ki!" Dedim. "Kağıt kalem var mı?" Kurt bir çekmeceden kağıt ve kalem çıkartıp bana uzattı. Bizim evin adresini ve kızımın ezbere bildiğim numarasını yazıp ona verdim. "Bizim evin oralardadır belki diye adreste yazdım." Kurt ayağa kalktı.

"Kızına öz abisi gibi çok iyi bakmaya çalışacağım. Bunu neden yapıyorum bilmiyorum ama içimden bir ses yapmamı söylüyor." Kalkıp Kurt'a dostça sarıldım.

"Bu yaptığını kimse yapmazdı. Teşekkür ederim." Dedim. "Benim de içimden bir ses sana güvenebileceğimi söylüyor." Dostça kolumu sıktı.

"Bunu teklif eden benim... Yani kızın artık benim sorumluluğumda. O yüzden için rahat olsun." Gülümsedim.

"İçim inan ki şu an gerçekten rahatladı. Sadece bu gece nerede kaldığını düşünüyorum." Yavaşça yüzüne baktım. "Kızımı görsen tanır mısın? Bak mavi gözlü-" Sözümü kesti.

"Biliyorum, nerede görsem tanırım." Dedi.

"Ama yalnızca bir kez gördün?" Omuz silkti.

"Bir kez gördüğüm insanı bir daha unutmam." Sırıttım.

"Sonunda rahat bir uyku uyuyabileceğim." Dedim. "Teşekkür ederim..." Önemli değil dercesine omuz silkti.

"İyi geceler." Yanımdan ayrıldığında mutlulukla yatağıma yattım.

Bu adamın kızıma hiçbir şey yapmayacağını biliyordum. O güveni onda fazlasıyla hissetmiştim. Sokakta yatmasından bin kat iyiydi. Bu düşünce içimi karartıyordu.

BELİZ

"Kuzum, acıktın mı?" Hatice teyzenin sorusuyla güldüm.

"Saat çok geç oldu, kilo alırız." Dedim.

"Aman, boşver gitsin!" Beni kaldırdığında mutfağa girdik. "Bu aralar çok acıkıyorum." Dedi ve ikimize sandviç hazırladı.

Sandviçi yerken gerçekten acıktığımı fark ettim.

"Eline sağlık." Gülümsedi.

"Afiyet olsun." Dedi. "Babana söyledin mi bugün o kadının seni evden attığını?" Hayır dercesine omuz silktim. "İyi olmuş, adam seni çok seviyor. Bir de bunu öğrenirse kahrolur." Zorlukla yüzüne baktım.

"Üzülmesini istemiyorum. Zaten aptal arkadaşının uyuşturucusu yüzünden orada yatıyor." Haksız yere orada yatması canımı yakıyordu.

Önümüzdekileri bitirdiğimizde yavaşça ayağa kalktım.

"Ben yatıyorum, bugün çok yoruldum." Gülümsediğinde yanağını öptüm. "İyi geceler." Dedim.

Yatağa gidip yattığım da gözlerimi kapattım.

Babamın beş yıl orada kaldığını düşündükçe çaresiz hissediyordum. Burada en fazla bir ay kalabilirdim. Bir ay sonra Hatice teyzenin kocası evine dönecekti. Kalamazdım o gelince, uygun olmazdı. Eve zaten dönmezdim...

Ne yapacaktım ben?

Çok çaresiz hissediyordum. Kimin evinde kalacaktım? Sokakta yatacaktım en kötü ihtimal. Bu ihtimal beni çok korkutuyordu. Nasıl kalırdım tek başıma sokakta? Korkardım bir kere!

Keşke bir mucize olsaydı, ne güzel olurdu!

Yavaşça gözlerimi kapattım, düşünmemeliydim. En azından şimdilik düşünmemeliydim...

***

Çoktan uyanmıştım ve kahvaltıyı hazırlamıştım.

"Vay, Beliz Hanım?" Dedi Hatice teyze, gülümsedim.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra televizyonu açmıştık ve günlük diziyi izliyorduk.

"Bu dizi çok güzel." Dedi Hatice teyze.

"Öyle duruyor." Dedim ve izlemeye devam ettim.

Birden kapının çalmasıyla ayağa kalktım. Hatice teyze de kalktı.

"Ben açarım, sen otur." Dediğinde mecburen geri oturdum.

Diziyi izlerken Hatice teyze beni çağırdı.

"Beliz, gel kızım!" Beni neden çağırdığını anlamasam da ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Efendim Hatice teyze-" Kapı da gördüğüm kişiyle birlikte donakaldım.

"Seni almaya geldim." Dedi sert ve soğuk sesiyle, yutkundum.

Rüya mı görüyordum?

Dün ki masayı deviren psikopat adam karşımdaydı. Onun burada ne işi vardı?

"Seni sordu gördünüz mü diye, bende içeride dedim. Kim bu adam?" Diye sordu Hatice teyze.

Hiçbir cevap veremedim, kim olduğunu bile bilmiyordum ki!

"Benim fazla vaktim yok." Dedi ve gözlerime baktı. "Bir an önce gitsek iyi olur." Hâlâ anlayamıyordum.

Bu adam dün cezaevindeydi, şimdi nasıl çıkmıştı? Üstelik neden beni çağırıyordu?

"Sen..." Gözlerimi kıstım. "Sen kimsin?" Diye sordum.

Adam tüm heybetiyle karşımdaydı, çok korkutucu görünüyordu.

Ne olduğunu hâlâ idrak edemiyordum, bu adam kimdi?

SINIR: 200 VOTE 100 YORUM.

Evet, güzel bölümler bizi bekliyor...

Hikayenin gidişatını beğeniyor musunuz?

Oy veren ve yorum yapan, hikayeyi destekleyen herkese teşekkür ediyorum.💕

3 "Ev"

BELİZ

Karşımda bana bakan koyu kahverengi gözleri beni korkutuyordu.

"Beliz seni tanımıyor bile! Bu kızı sana vereceğimi düşünmüyorsun değil mi?" Dedi Hatice teyze.

"Beni tanıyor." Dedi ve gözlerime baktı. "Değil mi?" Bakışlarımı kaçırdım.

"Sadece bir kez gördüm, konuşmadım bile! Tanıyor sayılmam. Hem burada ne işin var? Nasıl çıktın oradan?" Merak ettiğim o kadar çok şey vardı ki.

"Nerede gördün?" Hatice teyzenin sorusuyla adam yavaşça içeriye doğru bir adım attı.

"Beni baban gönderdi. Sana sahip çıkacağım bundan sonra. Benimle kalacaksın artık, oldu mu?" Bıkkın tavrıyla birlikte şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Nasıl yani?" Dedim.

Babam beni bu psikopata mı emanet etmişti? Hem ne alakaydı? Bu adamdan korktuğumu biliyordu!

"Kızım bu adam ne diyor?" Dedi Hatice teyze.

"Ben..." Durdum ve karşımda ki adamın gözlerine baktım. Babam beni eğer bu adama emanet ettiyse bir bildiği vardı. Beni güvenmediği birine asla emanet etmezdi. "Tamam geliyorum." Hatice teyze şaşkınlıkla bana baktı.

"Kızım nasıl güveneceksin elin adamına?" Zorlukla gülümsedim.

"Eğer babam beni birine emanet ediyorsa bir bildiği vardır." Yavaşça Hatice teyzeye sarıldım.

"Kıyafetlerini falan al gel, ben seni burada bekleyeceğim." Dedi soğukça.

"Kıyafetlerim yok..." Adam kaşlarını çattı.

"Nasıl yok?" Dudağımı ısırdım.

"Sonra anlatsam?" Adam bir şey demeden beni beklemeye başladı. Ayakkabılarımı giydim ve telefonumu cebime koydum.

"Üstüne mont al, hava soğuk." Dışarıya bir adım atarken soğuk bedenimi ele geçirmişti.

"Şey-" Hatice teyze orada asılı duran bir montu uzattı.

"Sonra getirirsin canım." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Gerek yok, teşekkür ederim." Dedim. "Beni evine aldığın için de çok teşekkür ederim Hatice teyze, hakkını helal et." Dedim ve son kez sarıldım.

"Helal olsun ama böyle üşürsün kızım!" Yanımda ki adam üstünde ki kabanı çıkarttı ve omuzlarıma bıraktı.

"Artık üşümez." Dedi soğuk bir tavırla, kolumdan tuttu ve beni bir tane arabanın yanına getirdi. "Bin!" Arabaya binerken Hatice teyzeye el salladım. Adam da şoför koltuğuna geçmişti.

Arabayı çalıştırdığında korkuyla yüzüne baktım.
Aklıma adamın o koca masayı tek bir hareketle devirişi geliyordu. O kızgın yüzünü görünce çok ürkmüştüm.

Babam beni bu adama emanet etmişti ama daha adamın adını bile bilmiyordum.

"Sen kimsin ya? Adını bile bilmiyorum!" Dedim onu süzerken.

Adam cevap vermemişti. Bu beni daha da sinirlendirmişti.

"Hey, adını sordum?" Dedim merakla.

Adam benim yüzüme bile bakmadan arabayı sürmeye devam etti.

"Kurt." Diye mırıldandı, sesi oldukça soğuktu.

Ürkmüştüm, bu nasıl isimdi böyle?

Tanımadığım bir yabancıyla nasıl yaşayacaktım? Üstelik bu adamın bir mahkûm olması benim daha çok ürkmemi sağlıyordu.

Yavaşça başını cama çevirdim, korkuyordum. Babam yanımda yoktu ve çok korkuyordum. Ona ihtiyacım vardı, ondan başka hiçkimsem yoktu...

Yaklaşık yirmi dakika sonra bir evin önünde durduk. Normal bir siteydi. Tabii bizim evimizin yanında çok iyiydi orası ayrı.

"Üşür müsün?" Dedim dudağımı ısırarak.

Kurt başını olumsuz anlamda salladı ve arabayı park etti.

Kimdi bu adam?

Acaba ne suç işlemişti ve içeriye girmişti? Katil olabilir miydi?

Tipi tam buna müsait gibi duruyordu ama babam beni bir katile emanet etmezdi. Ne suç işlemişti ki? Ayrıca beni neden kendi evine kabul etmişti? Bunu kimse yapmazdı!

Ailesiyle mi yaşıyordu acaba? Onlar beni görünce ne tepki verecekti? Belki de çocukları bile olabilirdi, hiç yaşı küçük durmuyordu. Saçı sakalı birbirine girmiş bir mahkûmdu.

Adam büyük ihtimal evli olmalıydı. Ya evde karısı varsa? Beni görünce ne tepki verecekti ki?

Bu adamı hiç tanımıyordum bile! Bir de onunla yaşayacaktım. Merak ettiğim o kadar çok konu vardı ki!

Arabadan indiğimizde onu arkasından takip ettim. Siteye girdiğimizde bir şifre yazdı ve kapıyı açtı. İkimiz birlikte içeriye girerken asansöre yürüdük.

Kurt beşinci kata bastı ve bana döndü. Asansör oldukça dardı. Ona bakmamak için karşıma bakıyordum. O ise benden bakışını çekmemişti.

Asansör beşinci katta açılınca hızla kendimi dışarıya attım. Kurt da asansörden indi ve sola doğru yürüdü. Yine onu takip ederken geldiği evin numarasına baktım. Yirmi altı...

Cebinden anahtarı çıkardı ve kapıyı açtı.

"Geç." Yavaşça içeriye girdim. O da içeriye girip kapıyı kapattı. Işığı yaktığında evde gözlerimi gezdirdim. Siyah beyaz döşenmiş bir evdi. Bekar evi gibi duruyordu. Kadın eli değmiş gibi değildi.

"Karın nerede?" Kaşlarını çattı.

"Karım mı?" Evi biraz daha inceledim.

"Şey, evli değil misin?" Alayla gözlerime baktı.

"Hayır." Bu sefer kaşlarını çatan bendim.

"Evlenip mi boşandın?" Derin bir nefes aldı.

"Sana evli olduğumu düşündüren şey ne?" Bakışlarımı kaçırdım.

"Yani yaşın biraz büyük duruyor. Bu zamana kadar evlenmişsindir diye düşündüm." Yüzüne baktım. "Hiç evlenmedin mi?" Bakışları ciddi bir hâl aldı.

"Evlenmedim ve evlenmeyi düşünmüyorum." Bakışları etrafta dolandı. "İki yıl sonra ilk kez evime geliyorum. Biraz tozlu olabilir, idare edeceksin artık." Soğuk tavrıyla birlikte göz devirdim.

"Sorun değil, ben temizlerim." Dedim, ev gerçekten pis duruyordu.

"Gerek yok ama sen bilirsin." Dedi omuz silkerek. "Ben sürekli çalıştığım için eve sadece uyumak için geliyordum. Yani eğer işime dönmeyi başarabilirsem sen burada tek başına rahatça yaşayabilirsin. Eve zaten geç gelirim, sen de o saate uyumuş olursun. Sabah da erkenden çıkar giderim.

Anlayacağın ev tüm gün sana ait. Her istediğini yapabilirsin, çekinmene gerek yok." İçimde tuhaf bir his oluşurken başımı olumlu anlamda salladım.

"Teşekkürler." Diye mırıldandım. "Benim merak ettiğim şeyler var." Yüzüme bakmadan evde ilerledi.

"Sana evi tanıtacağım." Anlaşılan merak ettiğim şeyleri açıklamayacaktı. Oflayarak peşine takıldım. Bir kapıyı açtı. "Burası banyo. Evde bir tane banyo olduğu için aynı banyoyu kullanacağız. Sıkıntı olur mu?" Başımı hayır anlamında salladım. "İyi." Dedi ve ilerledi. "Ev 2+1 yani bir oda senin bir oda benim. Normalde bir odayı kullanmıyordum ama artık senin olabilir." Yan yana iki kapı gösterdi. "Sağdaki benim, soldaki senin." Soldaki odanın kapısını açtım ve içeriye girdim. Lambayı yakarken odanın güzel olduğuna kanaat getirdim. Büyüklüğü ise ortaydı ama bana yeterdi.

"Senin odana da bakabilir miyim?" Kaşlarını çattı.

"Neden?" Dudağımı büktüm.

"Merak ettim." Başını tamam anlamında sallayınca onun odasına girdim. Büyüklüğü benim odamla aynıydı. Dekoru da benziyordu. Tek fark benim odamda ki yatak bir kişilikti bu yatak ise iki kişilik. Gülümsedim yavaşça, bu koca adam bu yatağa anca sığıyordu belli ki. Benim yatağıma sığmasının imkanı yoktu. Odasından çıktığımda dikkatle yüzümü inceliyordu. "Güzel fakat bir kadının eli değmediği çok belli..." Gözlerini kıstı.

"Öyle mi? Kadın eli değince nasıl oluyor?" Gülümsedim ve etrafımı inceledim.

"Daha derli toplu mesela. Ev çok sade neredeyse hiç süs eşyası yok. Biraz süs eşyası alınması lazım, evi biraz süslemekte gerekiyor." Kaşlarını kaldırdığında utançla konuştum. "Yani tabii senin evin, beni ilgilendirmez." Derin bir nefes aldı.

"Evde eşyaların yerini değiştirebilirsin. Eğer bu seni mutlu edecekse senin deyişinle kadın eli değmiş gibi olabilir. Durumu biraz daha kurtarınca süs eşyası da alırım. Başka sorun kaldı mı?" Başımı iki yana salladım.

"Beni ilgilendirmez ki. Ben sadece sorduğun için söyledim. Evlendiğin kadın yapabilir bunu, ben hiç karışmayayım." Diye mırıldandım.

"Evlenmeyeceğim dedim, şu konuyu açıp durma!" Dedi, sesinde ki ton ürkmemi sağlamıştı. "İstiyorsan yapabilirsin diyorum. Zaten ben geceleri geleceğim sabah gideceğim. Ev umrumda değil ve bundan böyle senin de evin sayılır. İstediğini yapabilirsin." Üstümde ki montu çıkarıp ona verdim, ev biraz soğuktu ama yeterince ısınmıştım. "Ben şimdi kaloriferleri açacağım. Sen oturma odasında ya da kendi odanda bekleyebilirsin." Oturma odasını tercih etmiştim.

Burası da aynı şekilde çok sadeydi. Karşı da büyük bir televizyon vardı ve onun kenarında üç tane sehpa bulunuyordu. Hiç süs eşyası yoktu.

Bir kaç dakika sonra Kurt karşıma oturdu.

"Merak ettiklerimi sorabilir miyim?" Dedim.

"Sormaman daha iyi." Hayal kırıklığıyla gözlerine baktım.

"Nasıl bir adamla aynı evde yaşayacağımı bilmem gerekiyor. Çok özel sorular değil, özel hayatın zaten beni ilgilendirmez. Genel şeyler soracağım." Erkeksi
bir şekilde bacağını bacağının üstüne attı.

"İstemediklerimi cevaplamam." Göz devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Neden içeriye girdin?" Duruşunu dikleştirdi.

"Özel hayata giriyor." Kaşlarımı çattım.

"Ya katilsen? Bir katil ile aynı evde kalıyor bile olabilirim! Bunu merak etmek en doğal hakkım!" Bıkkın bir tavırla yüzümü süzdü.

"Kardeşlerim için." Dedi.

"Bu net bir cevap değil. Ne suç işlediğini sordum?" Ayağa kalktı.

"Çok konuşuyorsun! Sırf babanı sevdiğim için seni evime aldım ama gerçekten çok konuşuyorsun. Ben konuşmaktan pek hoşlanmam." Bende ayağa kalktım.

"Babamı üç günde nasıl sevdin? Gerçekten anlayamıyorum!" Dedim.

"Bir insanı sevmek için illa yıllarca tanımak gerekmiyor. Ben çok adamlar tanıdım, hepsi boş çıktı ama senin baban gerçekten iyi kalpli bir adam. Seni de çok seviyor belli." Kaşlarımı çattım.

"Babam evden atıldığımı biliyor değil mi?" Dedim bir anda, nereden haberi olmuştu da beni bu adama emanet ediyordu?

"Biliyor." Karşısına geçtim.

"Nereden biliyor?" Diye sordum.

"Sen söylemişsin. Sen çıkana kadar ben kimin evinde kalırım diye. Adam da şüphelendi tabii. Ben zaten babanın anlattıklarından anlamıştım üvey annenin seni o evde barındırmayacağını." Üzgünce ona baktım.

"Çok üzüldü mü?" Dedim.

"Üzüldü tabii ama ben neşesini yerine getirdim. Seni evime aldığım için çok mutluydu." Gülümsedim.

"Teşekkür ederim..." Dedim. "Söz veriyorum başına bela olmayacağım." Kurt bir şey demeden ilerledi. "Neden içeriye girdin? Birini mi yaraladın? Çok merak ediyorum." Bana döndü.

"Sadece bir suçu üstüme aldım. Kardeşim gibi gördüğüm adamlar için. Hepsi bu, anlayacağın katil falan değilim. Rahat rahat odan da uyuyabilirsin. Zaten beni görmeyeceksin bile!" İçim gerçekten rahatlamıştı.

"Yani suçsuzsun?" Başını hafifçe evet anlamında sallayıp odasının kapısında durdu. "Ev ısındı, ben de birazdan duşa gireceğim. Kendi evinmiş gibi rahat takılabilirsin. Dolapta yemek yok, atıştırmalık bile yok. Normalde hep dışarıdan yemek söylerdim, sende dışarıdan söylersin." Param bile yoktu! Tabii ki bunu belli etmedim. "Parasını ben veririm." Dedi ne

düşündüğümü anlamış gibi. Tam itiraz edecekken odasına girip kapıyı kapattı.

Oflayarak kendi odama girdim. Bizim evimizde ki odam bundan küçüktü. Büyük olan odayı Ceren'e vermişlerdi. Bende ses çıkarmamıştım. Odanın bir önemi yoktu benim için.

Evde ki rutubetlik gitsin diye camı açtım. Eve biraz temiz hava girse iyi olurdu.

Odamdan çıkarken her yeri aradım, temizlik malzemeleri yoktu!

Mutlaka vardır diye düşündüm, bu ev hiç mi temizlenmiyordu?

Yavaşça Kurt'un odasına yöneldim. Kapıyı çaldığımda ses gelmedi.

"Kurt?" Bu adam kaç yaşındaydı? Belki de ona bu şekilde hitap etmem yanlıştı. Ona abi demeliydim, kim bilir benden kaç yaş büyüktü?

Kapıyı bir kaç kere daha çaldım ve içeriye girdim. Yatakta uyuyor olduğunu görünce gülümsedim. Kaç yıl sonra yeniden rahat yatağına kavuşmuş olmalıydı...

Hemen uyuyakalmıştı. Adam bir mahkûm olsa da şu an gözüme çok masum gelmişti.

Onu izlemeyi kestim ve arkamı döndüm. Ses yapmadan çıksam iyi olurdu.

"Beliz?" İlk defa adımla seslenmişti...

Yavaşça ona döndüm.

"Uyuduğunu bilmiyordum, özür dilerim." Hafifçe doğruldu.

"Bir şey mi oldu?" Diye sordu.

"Şey temizlik yapacaktım da hiçbir şey bulamadım. Yoksa evde temizlik malzemeleri yok mu?" Dedim.

"Banyo da olması lazım... Benim işime yaramadığı için kullanmıyorum." Kaşlarımı hayretle kaldırdım.

"Bu evde hiç temizlik yapılmıyor mu?" Yeniden yatağa yattı.

"Temizlik şirketinden bazen bir kaç kişi geliyor." Odadan çıkmadan önce son kez yüzüne baktım. "Gitsen iyi olur, uykum var." Gözlerimi kıstım ve kapıyı kapattım.

Aptal!

En azından katil değildi. Bir an önce şu sakallarını kesse iyi olurdu!

Acaba mesleği neydi? Ne iş yapıyordu? O kadar merak ediyordum ki!

Banyoya girdiğimde kenarda duran toz bezleri ve viledayı gördüm. Çekmecelere bakarken her şeyin olduğunu gördüm. Bu iyiydi işte! Bu tozlanmış evi bir an önce temizlemem gerekiyordu.

***

Akşama kadar süren işim nihayet bitmişti. Ben de bitmiştim! İnleyerek temizlik malzemelerini geri yerine bıraktım. Çok yorulmuştum, biraz dinlensem iyi olurdu.

Önüme dönmemle acıyla inledim. Kafamı kaldırıp baktığım da Kurt'un çıplak bedenini gördüm. Sadece altında bir şort vardı.

"Önüne baksana!" Dediğinde ofladım.

"Zaten canım yandı!" Diye sızlandım, Kurt dikkatle yüzümü inceledi.

"Bir şey oldu mu?" Diye sordu.

Gözlerim çıplak karnına ve göğüslerine kayarken hızla bakışımı gözlerine çevirdim. Bu adam kaç sene içeride kalmıştı. Hâlâ vücudu o kadar kaslıydı ki! İçeride de mi spor yapmaya devam mı etmişti acaba?

"Şey, yok..." Dedim ve geri çekildim. "Ben biraz dinleneceğim." Üstüme baktı.

"Temizlik yapmışsın." Dedi ve gözlerime baktı. "Uyandığım da anlamıştım. Eve güzel bir koku gelmiş, her yer temizlenmişti." Omuz silktim.

"Senin odanı yapamadım. Seni uyandırmak istemedim." Dedim.

"Çok yorulduğun belli. Yapmana gerek yok." Dedi kesin bir sesle.

"Ben içimden geldiği için yapıyorum." Yavaşça üstüne baktım. "Şey, sen banyo yapacaksın sanırım." Dedim.

Banyodan çıkacakken kolumu tuttu.

"Sende terlemişsindir, o kadar iş yaptın. İlk sen girebilirsin istiyorsan." Gülümsedim.

"Yok ben daha sonra girerim." Hızlı adımlarla banyodan çıkarken şu son dört günde hayatımda olan değişimleri düşündüm.

Babam içeriye girmişti, üvey annem beni evden atmıştı şimdi ise bir yabancı ile aynı evde yaşıyordum. Hayat ne garipti böyle...

Babam acaba şimdi ne yapıyordu? İçim burkulurken mutfağa girdim. En son kahvaltı yapmıştım ve çok acıkmıştım.

Dolabı açtığım da ciddi ciddi hiçbir şeyin olmadığını gördüm. Oflayarak kapağı geri kapattım. Çekmecelere bakarken yine bir şey olmadığını gördüm. Adam cezaevinde kalmıştı, evde hiçbir şey olmaması normaldi.

İlerleyip odama girerken kapıyı kapattım. Yemesem de olurdu. Bazen üvey annemin iğnelemeleri sonucunda yemek yemediğim de oluyordu. Alışık olduğum bir durumdu.

Yatağa yattığımda gözlerimi kapattım. Gerçekten çok rahattı. Gülümsedim ve gözlerimi kapattım.

Acaba babamın kaldığı yatak rahat mıydı Uyuyabiliyor muydu orada?

İçimi yeniden bir hüzün kaplarken gözlerim dolmuştu... Babamı çok özlemiştim. Genelde hep şehir dışına gitse de sürekli arardı. Şimdi arayamıyordu bile.

Telefonumun çalmasıyla ekrana baktım. Annem arıyordu...

"Alo?" Dedim.

"Alo Beliz?" Annemi de çok özlüyordum ama yapacak bir şey yoktu. İşleri benden daha önemliydi, bunu çocukken kabullenmiştim.

"Efendim?" Dedim.

"Anneciğim, nasılsın?" Diye sordu.

"İyiyim anne, sen nasılsın?" Güldü.

"Bende iyiyim bir tanem. Seni özledim ve sesini duymak için aradım. Her şey yolunda mı?" En iyisi annemi telaşlandırmamaktı.

"Her şey yolunda, merak etme." Diye mırıldandım. Şimdi babamın içeriye girdiğini duyarsa kesinlikle buraya gelecekti. Hele ki Emel'in beni evden attığını duysa ve hiç tanımadığım bir adamın evinde kaldığımı duysa kıyameti koparırdı.

"Sesin pek iyi gelmiyor, bir sorun yok değil mi?" Diye sordu.

"Yok tabii." Dedim.

"Seni çok özledim anneciğim. Sen beni özlemedin galiba?" Sesinde ki hüzünü hissetmemle içim burkuldu.

"Özledim." Annem derin bir nefes aldı.

"Özlemedin değil mi? Beni üzmemek için böyle söylüyorsun!" Dedi.

"Özlemez olur muyum hiç? Tabii ki özlüyorum ama elimden bir şey gelmiyor." Ofladı.

"Bıktım şu işlerden! Yemin ederim her fırsatta seni aramaya çalışıyorum. Her bulduğum fırsatta arıyorum zaten ama biliyorsun ki yeni bir projeye başladık. Çok çalışmam gerekiyor." Göz devirdim.

"Biliyorum tabii." Zaten çalışmadığı bir gün yoktu ki!

"Annem, burnum da tütüyorsun. Çok özledim seni. Yakın bir zaman da uçak biletimi ayarlayıp yanına geleceğim." Dedi, sesi özlem doluydu.

"Sen bilirsin..." Diye mırıldandım.

"Gelmemi istemiyor musun?" Kaşlarımı çattım.

"Anne bende seni özlüyorum zaten. Gelmeni de istiyorum ama sene de iki kez geliyorsun zaten. Sürekli meşgulsun, ne düşüneyim söyler misin?" Sesinde ki tınıdan ağladığını anlamıştım.

"Ö-Özür dilerim kuzum... İyi bir maaş için bunu yapıyorum. Senden ayrı kalmaya meraklı değilim ben." Dedi. "Senin hesabına parayı yatırıyorum ama hiç harcamıyorsun bile! Gerçekten çok üzülüyorum." İçim kötü olmuştu, benimde gözlerim dolmuştu.

"Para benim umrumda değil ki. Ben yanımda olmanı istiyorum. Küçüklüğümden beri tek istediğim bu!" Dedim acıyla.

"Beliz'im, güzelim benim... Bana karşı gurur yapmanı istemiyorum. Lütfen ihtiyacın olduğunda paranı kullan!" Dedi.

"Peki anne..." Diye mırıldandım.

"Baban o kadınla evlenmeseydi ben taşınmayacaktım..." Gülümsedim.

"Babamı hâlâ seviyor musun?" Durdu, cevap vermedi. Bir kaç saniye sonra konuştu.

"Hayır." Dedi, yalan söylüyordu.

"Babamla ayrılmasaydınız bunlar olmayacaktı." İç çekti.

"İyi ki ayrıldık. Ayrılır ayrılmaz başka bir kadınla evlendi zaten. Bunlar benim için önemli değil artık." Burukça gülümsedim. "Emel sana bir şey diyor mu? O kardeşin falan kötü davranıyorlar mı?" Yalan söylemekten nefret ediyordum.

"Her zaman ki gibi, bir sorun yok..." Durdu.

"Şey, baban ne yapıyor?" Bu kocaman gülümsememe sebep oldu.

"O da iyi." Diye kestirip attım.

"Sana güzel bakıyor değil mi?" Diye sordu.

"Şüphen mi var?" Güldü.

"Hayır ama yine de merak ettim." Ofladı. "Seni çok özledim. Bana kızıyorsun biliyorum ama senin geleceğin için çalışıyorum ben. Seni çok seviyorum anneciğim..." İçim ısınmıştı.

"Bende seni çok seviyorum ve çok özledim." Dedim.

"İşlerimden vakit bulduğum anda oraya gelip sana sımsıkı sarılacağım. Tamam mı güzelim benim? Kendine çok iyi bak, kapatıyorum." Gözümden düşen bir damla yaşı sildim.

"Görüşürüz." Telefon kapandığında komidine koydum.

Annemin sesini duymak iyi gelmişti. Yavaşça gece lambasını açtım. Gözlerimi kapattım...

Uyku beni kollarına çekerken hâla aklımda babam vardı...

SINIR: 210 VOTE 100 YORUM.

Bölümün bu kadar erken gelmesinin şerefine rekor oy ve yorum bekliyorum☺

Karakterler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Hikayemi destekleyen herkese teşekkür ediyorum...

4 "Korku"

BELİZ

Gözlerimi araladım.

"Beliz?" Kurt'un yüzünü görmemle hafifçe doğruldum.

"Hı?" Gözlerime baktı.

"Uyandırmak istememiştim ama acıkmışsındır diye düşündüm. Pizza söyledim, yer misin?" Söylediklerini biraz geç algılamıştım.

"Olabilir..." Karnım gerçekten açtı.

"Haydi gel." Dediğinde yavaşça ayağa kalktım. Bir anda gözlerimin kararmasıyla Kurt hızla beni belimden tuttu. "Ne oldu?" Elleri hâlâ belimdeydi.

"Gözüm karardı bir anda." Kurt başını salladı ve ellerini belimden çekti. Onu takip ederken mutfağa gelmiştik.

"Otur." Dediğinde masaya oturdum. Üç tane büyük boy pizza vardı.

"Neden üç tane?" Diye sordum.

"Bir tanesi senin iki tanesi benim. Doymazsan eğer benimkinden de alabilirsin." Ciddi mi diye yüzünü inceledim. Ardından büyük bir kahkaha attım. Kurt kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Şu pizzayı yemem bile zor, bir sürü dilim var." Kıkırdadım. "Ve sen iki tane yiyeceksin. Gerçekten doymaz mısın?" Kurt rahatça oturduğu yere yayıldı.

"Kurtlar zor doyar." Gülümsedim.

İkimizde pizzayı yemeye başlamıştık.

"Gerçek adın Kurt mu?" Sorumla birlikte elinde ki pizzayı bıraktı.

"Hayır." Gözlerime baktığında kaşlarımı çattım.

"Her yerde mi Kurt ismini kullanıyorsun?" Oturduğu yerde dikleşti.

"Benim ismim değil, lakabım kurt." Gözlerimi kıstım.

"Gerçek adın ne?" Omuz silkti.

"Bu seni ilgilendirmez." Ofladım.

"Neden ki, adını bilince ne yapacağım sanki?" Cevap vermeden önünde ki yemeği yemeye devam etti. "Kaç yaşındasın?" Yine cevap vermeyince ofladım. "Kurt?!" Yüzüme baktı.

"Yirmi sekiz yaşındayım, artık sussan da şu önümüzdekini yesek?" Dedi.

"Bende on sekiz yaşındayım..." Gözlerime baktı.

"Biliyorum." Diye mırıldandı.

"Babam mı söyledi?" Başını evet anlamında salladı. "Babamı şimdiden çok özledim. Babam haksız yere orada yatıyor biliyor musun? Benim babamın uyuşturucuyla işi olmaz ki! Arkadaşı kandırdı onu, bunu neden yaptı bilmiyorum." Pizzayı sakince yemeye devam etti.

"Duruşması ne zamandı?" Ofladım.

"İki ay sonra..." Pizzadan bir ısırık aldım. "Bir de hakimin kararı belliymiş. En az beş sene yatarım dedi. Gerçekten yatar mı o kadar?" Diye sordum.

"Daha fazla da sürebilir." Zorlukla yutkundum.

"Ben babam olmadan ne yapacağım?" Dedim.

"Sen bana babanın emanetisin. Abin gibi olmaya çalışacağım." Gülümsedim.

"Hep bir abim olsun istemiştim." Dedim.

Adam hiçbir şeye gülmüyordu veya gülümsemiyordu. O kadar soğuktu ki, neden bu kadar soğuktu anlayamıyordum.

"Babama bir suçun olmadığını kanıtlayamaz mıyız dedim. İyi bir avukat gerektiğini söyledi." Bakışları yüzüme döndü. "Öz annemin bana yolladığı paralar var. Hiç elimi bile sürmedim şimdiye kadar. Acaba o parayla bir avukat mı tutsam? Ne kadar fiyat isterler?" Diye sordum.

"Bir avukat işinde ne kadar başarılıysa o kadar fiyat ister. Baban ise uyuşturucuyla yakalandı, bu ne demek oluyor biliyor musun? Çok çok iyi bir avukat gerekiyor. Öyle bir avukat olsa bile hemen çıkaramaz. Sadece zamanı hızlandırır." Ofladım.

"Gerekirse hesapta ki bütün parayı verebilirim. O parayı kendim için harcamam ama babam için harcarım." Dedim.

"Neden kendin için harcamıyorsun?" Bakışlarımı kaçırdım.

"Anneme kızdığım için... Bir senede iki kez yanıma geliyor. Gururum kabul etmiyor o parayı. Sorsan sürekli işi oluyor. Zaten işlerinden beni doğru dürüst aramıyor bile." Kurt ikinci pizza kutusuna geçmişti.

"Uyumadan önce kiminle konuşuyordun?" Kaşlarımı çattım.

"Sen nereden biliyorsun?" Dedim.

"Duydum sadece, annen miydi?" Başımı evet anlamında salladım.

"Beni çok özlediğini, ilk bulduğu fırsatta yanıma geleceğini falan söyledi." Dedim.

"Olanlardan bahsettin mi?" Hayır dercesine omuz silktim.

Önümde ki pizza bitince ayağa kalktım.

"Teşekkür ederim, ben odama gidiyorum." Bir şey demediğinde gülümsedim. "İyi geceler." Mutfaktan çıkarken hızlı adımlarla odama geldim.

Hâlâ uykum vardı en iyisi uyumaya devam etmekti.

Karnımı doyurmanın mutluluğuyla gözlerimi kapattım, çok geçmeden uyuyakaldım.

***

Hafifçe gözlerimi araladım. Nerede olduğumu idrak edince doğrulup saate baktım.

Saat ondu, bu saate kadar uyumuş muydum? Esneyerek doğruldum.

Uyuşuk adımlarla banyoya girip işlerimi hallettim. Mutfağa girdiğimde buzdolabının üstüne yapıştırılmış not dikkatimi çekti.

'*Sana dediğim gibi işlerim var ve ancak gece gelebilirim. Dolapta soğuk sandviç var, uyanınca onu yersin. Akşam içinde masaya para bıraktım, istediğin yemeği söyleyebilirsin. -Kurt.*'

Dudaklarıma kocaman bir gülümseme yayıldı. Bu adam gerçekten çok iyiydi! Babamın bir bildiği vardı ki bu adama güvenmişti.

Dolaptan sandviçi aldığım da çayın altını açtım. Muhtemelen biraz bayatlamıştı ama sorun değildi.

Kahvaltımı yaparken kendimi eksik hissetmiştim. Bana neşeli gözlerle bakan babamın yokluğu o kadar belliydi ki... Onu şimdiden çok özlemiştim. Huzursuzca önümde ki sandviçten bir ısırık daha aldım.

Şimdi bu adam gerçekten eve hiç gelmeyecek miydi? Resmen tek başıma yaşayıp gidecektim. Gerçi, benim insanlara ihtiyacım yoktu. Bir tek babamın olması bana yetiyordu ama şimdi o da yoktu. Şimdi cezaevine gitsem acaba görüşebilir miydim onunla? İştahım kaçarken yarısını yediğim sandviçi geri dolaba koydum. Belki daha sonra yerdim, şu an midem almamıştı.

Evde ilerlediğimde oturma odasına geldim. Evde salon yerine sadece burası vardı. Acaba evine hiç misafir geliyor muydu? Sanmıyordum çünkü adam evinde durmuyordu. Eve sadece uyumak için geliyordu.

Düşüncelerimden sıyrılıp televizyonu açtım. Karşıma dün izlediğimiz günlük dizi çıkınca istemsizce gülümsedim. Hızla telefonumu çıkarıp Hatice teyzeyi aradım.

"Alo?" Dedi.

"Hatice teyzeciğim?" Rahat bir nefes verdiğini duydum.

"Kızım kaç saattir neden telefonunu açmıyorsun? Kaç kez aradım en sonunda adam sana bir şey yaptı sandım!" Homurdanmasıyla güldüm.

"Bir şey yapmadı. Hatta oldukça iyi biri gibi duruyor. Evi tamamen bana bıraktı. Gece gelip sabah gidecekmiş. İşine geri dönmeye çalışacakmış falan..." Televizyonun sesini biraz açtım.

"Ne iş yapıyor ki?" Meraklı sorusuyla dudağımı ısırdım.

"Bilmiyorum ki." Dedim.

"Ya mafyaysa! Kızım elalemin adamına nasıl güveniyorsun?" Kahkaha attım.

"Mafya olsa zaten işinin başında olurdu. Bir daha işine dönmeye uğraşmazdı." Ofladı.

"Neyin nesiymiş bu adam anlamadım ki!" Dedi.

"Babamla aynı koğuştalardı. Bu adam oradan çıkınca babam da beni ona emanet etmiş. Demek ki gerçekten güveniyor. Babamı biliyorsun, güvenmediği birine beni asla emanet etmez." Dedim.

"Haklısın da ne bileyim yavrum. Bir anda geldi seni götürdü." Diye mırıldandı. "Aslında yakışıklı adam..." Göz devirdim.

"Yakışıklılığı beni ilgilendirmiyor. İnsan olsun yeter." Hatice teyze güldü.

"Sende haklısın kuzum." Dedi. "Akşama kaynanam yemeğe gelecekmiş, yemek hazırlıyorum bende. Seni daha sonra arasam olur mu?" Gülümsedim.

"Görüşürüz." Diye mırıldandım ve telefonu kapattım.

Televizyonun sesini biraz daha açarken oturduğum koltuğa rahatça yayıldım.

Aslında Emel'in olmaması çok güzeldi. Bunu evde yapıyor olsam bir şekilde beni azarlayacak bir şey bulacaktı ve bende odama geçecektim. Beni evden kovması iyi olmuştu, şimdi istediğim her şeyi yapmakta özgürdüm.

Bir saat sonra dizi bitmişti. Ayağa kalktığımda saat on bir buçuktu. Televizyonu kapattım ve kendi odama geçtim. Cebimden kulaklığımı çıkardım ve güzel bir şarkı açıp yatağıma yattım. Gözlerimi kapattım ve kendimi şarkının güzelliğine bıraktım.

Bir saat sonra bundan da sıkılıp kulaklığımı çıkardım.

"Sıkıldım." Diye mırıldandım. Odamdan çıkarken tekrar oturma odasına girdim. Evin camına yaklaşıp bir süre manzarayı izledim. Çok yakın olmasa da deniz gözüküyordu...

Manzarayı izlemeyi bırakıp ne yapacağımı düşündüm...

Kurt'un odasını temizleyebilirdim!

Banyoya gidip temizlik malzemelerini alırken hızla Kurt'un odasına yönelmiştim. Canım çok sıkılıyordu ve temizlik beni oyalayabilirdi.

Odanın her köşesini silip süpürürken oldukça yorulmuştum. Üstüne toz almak beni iyice yormuştu. Çok fazla toz vardı ve bu beni biraz oyalamıştı.

Yorgunca Kurt'un yatağına oturdum. O kadar uyumama rağmen şu anda yorgunluktan uyuyabilirdim...

***

"Beliz?" Hafifçe gözlerimi araladım. Kurt kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Kaç saattir uyuyorsun sen?" İnleyerek doğruldum. Gözlerimi ovuşturdum.

"Saat kaç?" Diye sordum.

"On bir." Kaşlarımı çattığımda açıklama yaptı. "Gece on bir." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"O kadar çok uyumuş olamam, zaten geç kalktım." Etrafıma bakarken sertçe yutkundum.

Kurt'un odası...

Burada uyuyakalmış olamazdım!

"Ş-Şey ben özür dilerim." Dedim ve hızla yataktan kalktım. Odadan çıkarken Kurt peşimden geldi.

"Neden odam da uyumayı seçtin? Kendi odan rahat değil mi?" Utançla yanaklarım kızardı.

"Senin odanı temizliyordum işte, yorgunluktan uyuyakalmışım." Ofladı.

"Ben sana odamı temizlemene gerek yok dedim değil mi?" Kaşlarımı çattım.

"Odan çok pisti. Ayrıca evde çok canım sıkıldı, yapacak bir şey bulamadım." Dedim.

"Neyse, bir daha yapmana gerek yok." Dedi.

"Şey, benim banyoya girmem lazım." Dediğimde anlamayarak bana baktı.

"Gir." Göz devirdim.

"Benim kıyafetim yok." Omuzlarım düşerken bakışları ciddileşti.

"Bu arada senin kıyafetlerine ne oldu?" Bakışlarımı kaçırdım.

"Üvey annem evden kovduğunda kıyafetlerimi almama izin vermedi." Kaşlarını çattı.

"Nasıl izin vermez? Üstünde mont bile yoktu!" Sinirli sesiyle birlikte ürkerek gözlerine baktım.

"Ceren giysin dedi..." Sinirle güldü.

"Sende izin mi verdin?" Ofladım.

"İzin falan vermedim! Gururumdan almadım kıyafetleri, o kadınla mı uğraşsaydım? Küçük bir çanta çıkardığımda çantayı fırlattı. Bu kadar iğrenç bir insanla daha fazla uğraşmak istemedim." Bir şey demedi ve kolumdan tuttu. Yeniden onun odasına gittiğimizde dolabı açtı. Rahat gözüken uzun bir tişörtü bana uzattı.

"Şimdilik bunu giyersin. Üstündekileri de makineye atarsın. Alışverişe çıktığında da yeni şeyler alırsın." Durdu ve gözlerime baktı. "Parasını ben veririm ama şu anlık çok fazla bir param yok. Seni idare edebilecek şeyler alırsın. Durumu düzeltince de istediğini alırım, tamam mı?" Duruşumu dikleştirdim.

"Gerek yok, teşekkür ederim." Dedim. "Sonuçta annemin banka hesabıma yatırdığı bir para var. Şu ana kadar o parayı hiç kullanmasamda sana yük olmak istemiyorum. Çok büyük bir para olmasa da beni uzun bir süre idare edebilecek bir para." Dedim.

"Sen bana aitsin." Kaşlarımı kaldırdığımda cümlesini düzeltti. "Yani bana aitsin çünkü bana emanet edildin ufaklık. Bütün her şeyini karşılarım. Beni abin gibi görmeni istiyorum." Dedi.

"Öyle görüyorum zaten." Gülümsediğimde banyoyu işaret etti.

"Haydi banyoya gir." Kaşlarını çattı. "İç çamaşırını ne yapacaksın?" Yanaklarım kızarırken gülümsemeye çalıştım.

"Çıkarttıklarımı giyeceğim." Başını tamam anlamında salladı.

"Alışverişe gidince kendine iç çamaşırı da alırsın." Bir şey demeden banyoya girdim ve kapıyı kilitledim. İç çamaşırımı ve kıyafetlerimi çıkardım. Tişörtü kenara koydum ve duşa girdim.

Su başımdan aşağı akarken rahatlamıştım. Biraz daha sıcağı açtım. Kenar da duran şampuanı elime aldım ve avucuma döktüm. Şampuanı koklarken değişik bir kokusu olduğunu fark ettim. Normal şampuanlar gibi değildi, çok güzel bir kokusu vardı.

Saçımı yıkadıktan sonra kenar da duran duş jelini tüm vücuduma sürdüm. Mis gibi vanilya kokuyordu, bu kokuya her zaman bayılırdım.

Son kez durulanırken çekmecede bulduğum temiz küçük havluyu saçıma sarmıştım. Vücuduma sarabileceğim bir havlu yoktu. Oflayarak dışarı çıktığım da hemen üşümüştüm. Kapıya asılı bornoz dikkatimi çekerken bakışlarımı kaçırdım.

O Kurt'undu!

Üşümem artınca daha fazla dayanamadım ve bornozu alıp giydim. Hem Kurt benim abim sayılırdı, ondan bir şey olmazdı...

Dudağımı ısırdım ve bornoza daha çok sarıldım. Bana çok büyük gelmişti tabii ama üşümem geçmişti.

Her yerimi kuruladığımda bornozu yerine astım. İç çamaşırlarımı tekrar giydim ve Kurt'un tişörtünü üzerime geçirdim. Tişörtün boyu dizlerimi aşmıştı, güldüm istemsizce.

Adam iki metre vardı... Elbet ki bana uzun gelecekti. Ayrıca tişört fazlasıyla büyük gelmişti. Kurt kim bilir kaç kiloydu?

Kıkırdadım ve kapının kilidini açtım.

Mutfaktan sesler geliyordu. Demek ki Kurt mutfaktaydı.

Mutfağa girdiğimde Kurt'un bakışları gözlerime ardından vücuduma kaydı. Hafifçe güldü, gözleri gülerken kısılmıştı.

Ve ilk defa gülüyordu...

"Çok yakışmış." Kıkırdadım.

"Biraz büyük geldi..." Kurt buzdolabını açtı.

"Şu sandviçi neden yemedin?" Diye sordu.

"Canım istemedi." Sandviçi eline aldı.

"Yer misin?" Güldüm.

"Sanırım canım sandviç istemiyor." Bir şey demeden yarım kalmış sandviçi dudaklarına götürdü.

"Biraz ileride yapıyorlar bunu, tadını çok beğeniyorum." Dedi.

Benim yediğim sandviçi yemesi fazla uzun sürmemişti. Hiç mi tiksinmemişti?

"Sen yatmadan önce bir şey yedin mi?" Başımı olumsuz anlamda salladım. "Beni çok uğraştıracak gibi duruyorsun ufaklık." Dedi.

"Kurt bir şey sorabilir miyim?" Dikkatle yüzüme baktı. "Ailen nerede yaşıyor?" Diye sordum. Çok merak ediyordum, elimde değildi.

"Uzakta yaşıyorlar, şimdi boşver bunları ufaklık." Dedi. "Ne yemek istersin?" Omuz silktim.

"Aç değilim." Göz devirdi.

"Ne yiyeceksin?" Kesin sorusuyla birlikte ona yaklaştım.

"Aç değilim dedim ya!" Diye sızlandım.

"En son sandviç yedin ve onu da yarım bırakmışsın. Babana söz verdim, sana çok iyi bakacağım." İlerlemesiyle peşinden gittim.

Eline uzun montunu aldı ve giydi.

"Nereye?" Dedim çekinerek.

"Bir ufaklığa köfte ekmek almaya gidiyorum." Dediğinde güldüm.

"Şu an acıktım." Köfte ekmeğe dayanamazdım...

"Sen otur ve beni bekle." Ofladım.

"Sürekli gece bir şeyler yiyorum. Gerçekten kilo alacağım!" Diye sızlandım, Kurt bana garip garip baktı ve bir şey demeden evden çıktı.

Yaklaşık bir yarım saat sonra kapı çaldı. Hızla kapıyı açmıştım. Kurt'la birlikte mutfağa geçerken yavaşça poşetin içinden köfte ekmeklerimizi çıkardı. Bana yarım almıştı, kendisine ise tam ekmek almıştı.

"Gece gece o çok olmaz mı?" Dedim.

"Olmaz." Dedi ve ayranı uzattı.

İkimizde yemeye başlamıştık bile...

"Ben senin hâlâ ne iş yaptığını bilmiyorum." Cevap vermedi. "Ya Kurt, mafya mısın yoksa?" Hatice teyzenin bir an haklı olabilceğini düşünmüştüm.

"Sen çok dizi izliyorsun herhalde?" Dedi.

"Ama merak ediyorum!" Yine cevap vermediğinde inledim "Kurt!" Bıkkınlıkla yüzüme baktı.

"Savcıydım, şimdi sus ve önündekini ye!" Şaşkınlıka yüzüne baktım.

"Sen mi?" Dedim hayretle.

"Neden, beğenemedin mi yoksa beni?" Güldüm.

"Tipinde hiç savcı tipi yok. Mafya bile daha mantıklıydı!" Bir şey demeden yemeğini yemeye devam etti.

"Evet biliyorum, psikopat gibi duruyormuşum." İçtiğim ayran boğazımda kaldı. Öksürdüğümde yüzüme baktı. "İyi misin?" Öksürmem geçince başımı olumlu anlamda salladım.

"Bu nereden çıktı?" Diye sordum.

"Baban söyledi. Ha bir de benden korkuyormuşsun." Utançla bakışlarımı kaçırdım.

Baba!

Bunu neden söylemişti?

"Utanacak bir şey yok. Ne olursa olsun mahkûmum ben." Gözlerine baktım.

"Kurt ben..." Ofladım. "Babam bunu sana ne diye söylüyor merak ediyorum!" Dedim homurdanırken.

"Aslında korkmakta haklısın. Öyle çok masum biri değilim. Çok derin mevzularım da oldu, pekte normal bir adam sayılmam." Dediğinde kaşlarımı çattım.

"Çok derin mevzular?" Cevap vermediğinde üstelemedim. "Kurt, şu sakallarını kesersen eğer böyle psikopat gibi gözükeceğini sanmıyorum." Bakışları yüzüme döndü.

"Sakallarımla mutluyum." Dedi.

"Ama güzel durmuyor. Saçın sakalın birbirine girmiş gibi..." Dedim.

"Bu seni ilgilendirmez ufaklık." Göz devirdim.

"Ufaklık deyip durma!" Beni umursamamasıyla birlikte ayağa kalktım. "Teşekkür ederim..." Dedim. Yine cevap vermeyince yavaşça odama ilerledim.

Odama girip kapıyı kapatınca gece lambasını yaktım. Yatağıma uzanırken hiç uykum yoktu. Uyumam çok zor görünüyordu, bugün fazlasıyla uyumuştum.

Telefonu cebimden çıkardım, yine biraz müzik dinleyebilirdim.

***

Uyuyamıyordum!

Saat beş olmuştu neredeyse, bir türlü uykum gelmiyordu!

Yavaşça yataktan kalktım ve kapıyı açtım. Kurt uyumuş muydu? Muhtemelen derin bir uykudaydı. Kapıyı sessizce araladığım da boş boş tavana bakıyor olduğunu gördüm.

Gözleri bir anda bana döndü, utançla bakışlarımı kaçırdım.

"Neden uyumadın?" Diye sordu.

"Bugün çok uyuduğum için... Peki ya sen?" Dedim.

"Uyku tutmadı sadece." Bakışları tekrar tavana döndü.

"İşine geri dönebilecek misin?" Merak ediyordum işte, gerçekten elimde değildi.

"Zor gibi gözükse de başka çarem yok. Hem işimi severek yapıyordum. En yüksekte ki insanlar da geri dönmem için çabalıyor." Derin bir nefes aldım.

"İnşallah dönersin." Bakışlarımı üstünden çektim. "İyi geceler." Odasından çıkarken kapıyı kapattım. Tekrar kendi odama döndüm.

Belki o da kendi işi yüzünden uyuyamıyordu. Çocukluktan beri en büyük hayalim avukat olmaktı. Belki bir gün üniversite okuyabilirsem kesinlikle avukat olmak istiyordum.

Kendimi uyumaya zorladım. Zor da olsa uyumaya çalıştım.

Bir anda gök gürlemesiyle korkuyla yerimden sıçradım.

Ah, bu hiç iyi değildi işte! En nefret ettiğim şeylerden biri de gök gürlemesiydi.

Babam genelde şehir dışında olduğu için yalnız kalırdım. Emel her şeyime karışırdı, direkt odama çekilirdim. Birden gök gürlemesiyle uyanır ve ağlama başlardım...

Küçüklüğümü hatırlayınca eskileri düşünmemeye çalıştım. Gök gürültülerinden bu yüzden nefret ederdim. Aklıma küçüklüğüm geliyordu..

Emel'in bana bağırıp çağırmasından sonra kendi öz kızını nasıl sakinleştirdiği aklıma geliyordu çünkü Ceren de küçükken gök gürültüsünden korkardı. Yanımda annemin olmaması işte o zaman çok koyuyordu... Ben tek başıma odam da korkudan ağlarken, diğer oda da öz kardeşim annesine sarılarak yatardı. Babam da evde olmayınca kimse sakinleştirmezdi beni. Yalnızca Allah'a dua ederdim korktuğum için, başka hiçbir şey yapamazdım. Kimse gelip beni korumazdı. Çok yaralı bir çocuktum, çok yalnız büyümüştüm.

Gözümden akan bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. Bunları düşünmemeliydim... Geçmiş geçmişte kalmıştı ama belli ki hâlâ geçmemişti...

Tekrar gök gürlemesiyle korkuyla yerimden sıçradım.

Gök gürledikçe aklıma eskiler geliyordu... Sonunda dayanamadım ve çığlık attım.

Birden yağmur bardaktan boşalırcasına yağmaya başladı. Ayağa kalktığım da korkuyla cama yaklaştım.

Yağmur çok hızlı yağıyordu. Tekrar gök gürlemesiyle hızla perdeyi çektim ve camdan uzaklaştım.

Korkuyla ilerlerken ne yaptığımın farkında bile değildim. Korkudan gözüm hiçbir şey görmüyordu.

Kurt'un odasına gelirken kapıyı çalmadan direkt içeriye girdim. Kurt'un uyuduğunu görünce saçmaladığımın farkına vardım. Tam geri dönecekken sert bir gök gürlemesiyle tekrar Kurt'a baktım. Derin bir nefes aldım, başka çarem yoktu.

"Kurt?" Diye seslendiğimde gözlerini araladı.

"Beliz?" Dedi uykulu bir sesle, hafifçe doğruldu.

"Şey, ben..." Bakışlarımı kaçırdım. "Ben çok korkuyorum!" Dedim.

SINIR: 285 VOTE 105 YORUM

Oy veren, yorum yapan ve hikayeyi gerçekten seven herkese teşekkür ediyorum.😘

5 "Ziyaret"

BELİZ

Kurt tamamen doğruldu, kaşlarını çatmıştı.

"Neyden korktun?" Dediğinde tekrar gök gürledi. Korkuyla yerimden sıçrarken inanamayarak bana baktı. "Şaka yapıyorsun değil mi?" Dedi. "Kaç yaşında kızsın, gök gürültüsünden mi korkuyorsun?" Alaylı tavrıyla birlikte üzgünce arkamı döndüm.

"Üzgünüm, bir daha seni uyandırmam." Ona yalvaracak değildim. Sadece sarılsa yeterdi, onu da istemezdi.

Odasından çıkarken kendi odama girdim. Oflayarak yatağa oturdum. Dolan gözlerimi sildim, ağlamaktan nefret ediyordum!

"Beliz?" Kurt'un sesini duymamla kapıya baktım. Yavaşça yatağa oturdu. "Sadece şaşırdım. Koskoca kız gök gürültüsünden korkuyor. Sence de tuhaf değil mi?" Ofladım.

"Bilmediğin şeyler var!" Diye bağırdım. "Şimdi çıkar mısın odadan?" Yavaşça bana yaklaştı.

"Kızma hemen, gel haydi." Hayır dercesine omuz silktim.

"Gerek yok, sağ ol. Zaten bu korkumla hayatım boyunca tek başıma baş ettim, şimdi de edebileceğimi düşünüyorum." Dedim.

Sert bir gök gürlemesiyle korkuyla çığlık attım. Kurt ise telaşla beni izliyordu.

"Sorun ne, gerçekten anlamıyorum!" Dedi. "Bu sadece korku değil, başka bir şey de var!" Göz devirdim.

"Uyumak istiyorum..." Kurt yavaşça ayağa kalktı.

"Gel benim odama gidelim." Başımı olumsuz anlamda salladım. "Beliz naz yapıp durma! Kötü durumdasın zaten. Elimden geleni yapacağım." Sesini yükseltmesiyle ayağa kalktım.

"Oldu mu?" Homurdandığım da hiçbir şey söylemedi.

Birlikte onun odasına gittiğimizde yavaşça yatağa oturdu. Bende yanına oturduğumda gözlerime baktı.

Gözlerim pencereye kayarken yağmurun hâlâ şiddetli yağdını gördüm. Bakışlarım Kurt'a kayarken korkuyla mırıldandım.

"Korkuyorum." Yavaşça beni kolumdan tuttu ve göğsüne çekti. Kollarını bana doladığında başımı boynuna gömdüm.

Gerçekten kötüydüm...

Eğer evimde olsaydım tek başıma korkmaya devam edecektim. Şimdi ise hiç tanımadığım bir adam beni sımsıkı sarıyordu.

"Anlat..." Dediğinde tekrar gök gürledi.

Emel'in yaptıkları aklıma gelince acıyla inledim. Kurt saçlarımı okşadı.

"Tamam sakin ol, ben yanındayım." Dedi. "Anlat güzelim." Ellerim göğsündeydi, sert kaslarını hissedebiliyordum.

"Ben küçükken..." Sesim boğuk çıkıyordu. "Ben küçükken gök gürültüsünden çok korkardım. Çok sesli olması beni ürkütüyordu. Kız kardeşim Ceren de çok korkardı." Hafifçe başımı boynundan kaldırdım. Göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırdım. "Babam evde olursa o sarılırdı bana ama genellikle evde olmazdı. Sürekli şehir dışında olurdu, sonuçta işi buydu." Bakışlarımı tekrar gözlerine çevirdim. "Her gök gürlediğinde Emel kız kardeşimi sakinleştirmeye çalışırdı... Beni ise azarlayıp odama gönderirdi. Kendi öz kızıyla diğer oda da birlikte yatarlardı. Onun yanında sarılacak bir annesi varken ben annemi uzun zamandır görmüyordum." Gözümden akan yaşı sildim. "Çocukluk işte, çok özenirdim. Beni kimse sakinleştirmezdi, sadece dua ederdim. Yani düşünsene, annem ve babam

yanımda değil... Gök gürültüsünden deli gibi korkuyorum. Diğer oda da ise kız kardeşim annesine sımsıkı sarılmış bir hâlde uyuyor. Bu çok koyardı bana, çok canımı acıtırdı." Üzgünce mırıldandım. "Her gök gürlediğinde hâlâ korkuyorum. Gök gürlemesinden sonra hayatta uyumam. Aklıma Emel'in bana yaptıkları gelir ve sessizce ağlarım. Bu da benim acizliğim...." Kurt'un kendini kastığını anlamıştım.

"Bu kadın seni hiç dövdü mü?" Alayla güldüm.

"Dövmez olur mu? Küçükken sürekli döverdi, babam evde olmadığında yani. O kadar korkardım ki ondan. Tabii büyüyünce artık dövemiyordu." Derin bir nefes aldım. "O laf eder diye kendi evimde televizyon bile açamazdım. Sürekli azarlardı, bende sürekli odama çekilirdim." Kurt gözümden akan yaşları sildi.

"Bu kadını gebertmek istiyorum!" Sinirli sesiyle birlikte ona daha sıkı sarıldım.

"Eğer o beni evden kovmasaydı babam beni sana emanet etmeyecekti... Emin ol ki senin evinde kalmak o pislikle kalmaktan bin kat iyi." Kurt kolumu okşadı.

"Bundan sonra sana yaklaşsın da göreyim!" Soğuk sesiyle birlikte korkuyla yutkundum. Kurt yavaşça yatağa yattı ve beni tekrar göğsüne çekti.

"Beraber mi yatacağız?" Dedim hayretle.

"Sende zaten o yüzden yanıma gelmedin mi?" Dediğinde burukça gülümsedim.

"O kadar korktum ki, geldiğimin farkında bile değildim." Kurt soğukça güldü.

"İyi o zaman, bundan sonra her gök gürültüsünde benimle yatacaksın." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Kurt, sen ciddi misin?" Kurt dudaklarını saçıma değdirdi.

"Ciddiyim tabii! Madem o iğrenç kadın sana sarılmadı, bu saatten sonra ben sarılırım." Gülümsedim.

Göğsünden kalktım ve uzanıp yanağını öptüm.

"Teşekkür ederim." Kurt dikkatle yüzümü inceledi.

Tekrar gök gürültüsüyle iyice Kurt'a yapıştım. Başım boynundaydı. Bacaklarımı ise onun bacaklarına sarmıştım. Elleri sırtımı okşuyordu ama kötü bir okşama değildi. Üzülmemem için yapıyordu, bana destek çıkıyordu.

Yatağa biraz zor sığmıştık.

Adam o kadar heybetliydi ki, o kadar boyu ve kilosu vardı.

"Kurt?" Elleri belimi okşuyordu.

"Söyle ufaklık." Göğsüne vurdum.

"Şunu söyleyip durma!" Diye inledim. "Kaç kilo olduğunu soracaktım." Dedim.

"Kilomu ne yapacaksın?" Sorduğum soruya bir anlam veremediği belliydi.

"Ya merak ettim. Gerçekten sende ki endam hiçbir manken de yok." Kurt kahkaha attı.

İlk defa kahkaha atmıştı... Çok güzel gülüyordu ama bunu yeni öğreniyordum.

"Kilomdan sonra boyumu da soracak mısın?" Güldüm ve başımı boynundan kaldırdım. Bacağımın üşüdüğünü hissetmiştim. İstemsizce onun bacağına kendi bacağımı sürttüm.

"Belki..." Göz devirdi. "İki metre var mıdır?" Elleri tekrar sırtıma çıktı.

"İki metreden bir kaç santim uzunum." Dedi, şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Yani çok fazla da değil, iki metre beş santim civarında. Kilom da yüz,

başka sorun var mı?" Gözlerim kocaman açılmıştı.

"Kurt, bu kadar boy mu olur?" Omuz silkti.

"Bizde genetik sayılır. Abim ve kardeşiminde boyu oldukça uzun." Kaşlarımı çattım.

"Ha bir de abin ve kardeşin var?" Dedim.

"Evet." Elimi göğsünden aşağı doğru indirdim.

"Oda soğuk gibi." Diye mırıldandım.

"Kapıcı gelirlen söylemişti, kaloriferlerde bir sorun olabilir diye ama geçiciymiş. Çok da dinlememiştim adamı konuşurken. Neyde sorun varmış bilmiyorum." Ofladım.

"Ama ben üşüdüm!" Alayla yüzüme baktı.

"Bana nasıl yapıştığına bir bak istersen!" Omuz silktim.

"Beni ısıtsana." Dediğimde ellerini koluma koydu. Örtüyü üstümüze tamamen çektiğinde ona yaslandım. "Ayağım üşüyor." Ofladı.

"Ben ne yapayım?" Göz devirdim.

"Biraz ayağını yukarıya çeker misin? Zaten üşüyorum!" Ayağını yukarıya doğru çektiğinde kıkırdadım.

"Bir de başına bela olmayacağım diyordun." Sırıttım.

"Oldum mu?" Ayağımı ayağına sürttüm. Neyse ki ayakları sıcaktı.

"Baş belası." Diye mırıldandı.

"Kurt biliyor musun, o masayı devirdiğinde senden çok korkmuştum." Güldüm. "Şimdi kollarında yatıyorum, hayat garip değil mi?" Diye sordum.

Uzun bir aradan sonra gök gürlemesiyle korkuyla onun gözlerine baktım. Yaklaşıp alnımı öptü.

"Ben yanındayım, uyumalıyız artık..." Dedi.

Gözlerim kapanırken kendimi biraz daha ona yasladım.

***

Başımda ki ağrıyla inleyerek uyandım. Başımı ovuştururken birden yanımda ki ağırlıkla şaşkınlıkla yanıma baktım.

Gitmemişti!

Hafif doğrulurken göbeğimdeki eli okşarcasına hareket etti. Şaşkınlıkla olduğum yerde kalakaldım. Elini tişörtün içine sokmuştu!

Elleri çıplak göbeğimdeydi. Sakin olmalıydım, uyuduğu için ne yaptığını bilmiyordu. Üstelik benim her tarafım açılmıştı ama görmemişti değil mi?

Elini iteceğim sırada uyandı.

"Beliz?" Dedi uykulu bir sesle.

Elini iterken kaşlarını çattı ve bedenlerimize baktı, ardından güldü.

Elini birden tamamen çekti.

"Kusura bakma, farkında değildim." Hızla doğrulup tişörtü indirdim.

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu eminim ki!

"Neden gitmedin?" Diye sordum.

"Seni bırakmak istemedim, malum gece kötü bir durumdaydın." Başımı salladım.

"Teşekkür ederim." Yataktan kalkarken beni izlediğini hissediyordum.

"Kahvaltı yapalım." Dediğinde ona döndüm.

"Evde hiçbir şey yok." Dedim.

"Dışarıya çıkarız?" Soran bakışlar attığında başımı tamam anlamında salladım. "Oradan da cezaevine geçeriz." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Neden?" Diye sordum.

"Babanı ziyarete gidelim diyorum." Mutlulukla gülümsedim.

"Ama görüş günü değil?" Omuz silkti.

"Yine de görüşebiliriz." Kocaman gülümsedim.

"Ben hazırlanıp geliyorum." Dedim ve odama girdim. Makineye attığım kıyafetlerimi çıkardım. Odamın kenarında ki ütüyü görmemle ona doğru ilerledim.

Kıyafetlerimi ütüledikten sonra giymiştim, saçlarımı ise sadece taramıştım. Makyaj malzemelerim yanımda yoktu ne yazık ki.

Gözümün altı biraz şişmişti, kapatabilme şansımda yoktu.

Odadan çıkarken Kurt'un yanına doğru ilerledim. Bana kendi montlarından birini verdi. Uzun ve büyük olsa da çok kötü durmamıştı sanki.

İkimiz evden çıkarken bana döndü.

"Ne yemek istersin?" Diye sordu.

"Fark etmez." Diye mırıldandım.

"İleride mükemmel bir simitçi var. Kaşarlı simitlerini çok severim. Ayrıca ortaya serpme kahvaltı da var?" Başımı tamam anlamında salladım.

Gözlerim iri vücuduna kayarken gece nasıl bu kollarda uyuduğumu düşündüm... Üstelik sürekli bacağımı ona sürtmüştüm. Yanlış anlamamıştı değil mi? Ben sadece üşüdüğüm için yapmıştım!

Kurt'un dediği yere geldiğimizde arabadan indik. İçeriye girdiğimizde simitçinin sıcak havası içimi ısıtmıştı. Dışarı da çok soğuk bir hava vardı. Gece deli gibi yağmur yağmıştı. Her yer hâlâ ıslaktı. Bu yüzden kış mevsimini sevmezdim.

Çok soğuk oluyordu ve bende çok üşüyordum. Aslında üşümemin sebebi kansız olmamdan kaynaklanıyordu. Soğuk bir rüzgar azıcık üzerime esse hemen elim ayağım buz keserdi. Soğuk havalara asla gelemiyordum. Bu yüzden mevsim olarak kesinlikle yazı tercih ederdim.

Birlikte köşeye oturduk. Elimin ve ayağının üşüdüğünü hissediyordum. Ellerimi birbirine sürttüm.

"Beliz?" Dedi Kurt.

"Efendim?" Dedim.

"Üşüyor musun?" Başımı evet anlamında salladım.

"Kansız olduğum için hemen üşüyorum." Ellerini ellerime doğru uzattı.

İki elimi de kendi eline hapsettiğinde yutkundum. Eli çok sıcaktı, kış günü nasıl bu kadar sıcak olabilirdi?

"Baban kızmasın bana sonra?" Güldüm.

"Kızmaz." Dedim. "Kış günleri eğer yanımda olursa o da bana aynısını yapardı." Kurt çok soğuk duruyordu.

Alaylı konuşsa bile gülmüyor veya gülümsemiyordu. Çok nadirdi gülümsemesi...

"Elin nasıl bu kadar sıcak?" Eli elimi sarmıştı. Elim birazcık ısınmıştı.

"Bende kansızlık yok." Dedi, gülümsedim.

"Ne güzel, hemen üşümekten hoşlanmıyorum." Elimi okşadı.

"Ayağın da üşüyor mu?" Güldüm.

"Evet ama ona yapacak bir şeyin yok." Başını evet anlamında salladı.

"Sadece merak ettiğim için sordum." Dedi, soğuk tavrıyla birlikte göz devirdim.

Yağmur yeniden yağmaya başlarken yutkundum. Umarım bu gece de yanımda ki sakallı adamla yatmazdım. Sonuçta akrabam değil bir şeyim değildi, birlikte yatmamız hiç doğru olmamıştı. Hele adama sürtünmelerim...

Utançla başımı denize çevirdim. Ben bunu nasıl yapmıştım? Üşüsem bile donmayı tercih etmeliydim. Ne kadar abim olduğunu söylese de öz değildi sonuçta!

"Korktun değil mi?" Soran bakışlarla yüzünü inceledim. "Gök gürleyecek diye." Mis gibi deniz kokusunu içime çektim. Yağmur kokusuyla karışınca çok güzel bir koku yayılıyordu...

"Sadece tedirgin oldum. Yine başına bela olmak istemiyorum." Omuz silkti.

"Normalde birlikte yatmamızı kabul etmezdim ama çok korkuyordun Beliz. Bunu bizzat ben istedim, bela olarak görmüyorum. Yine korkarsan yine gelebilirsin yanıma." Alayla güldüm.

"Bende zaten benimle yatmanı teklif etmezdim, çok korkmuştum ve zorunda kaldım." Ellerimi elinden çekerken hemen üşümüştüm.

Kurt bir şey demeden ellerini çekti ve arkasına yaslandı.

Gelen garsona siparişi verdi, hâlâ denizi seyrediyordum.

"Hoş geldiniz efendim!" Dedi yanımıza gelen kel bir adam.

"Hoş bulduk Necati, nasılsın?" Dedi Kurt.

"Çok iyiyim, sizi yeniden aramızda görmek çok güzel." Ardından bana döndü ve elini uzattı, elini sıktığımda geri çekildi. "Bu güzel hanımefendi kim? En son geldiğinizde yanınızda olan kadına benzemiyor sanki." Kurt omuz silkti.

"O değil zaten." Dedi.

"Kadını tam hatırlayamadım ama o olmadığını anlamıştım." Dedi ve gülümsedi. "Bir siparişiniz olursa söyleyim hemen ilgilensinler." Kurt başını salladı.

"Söyledik biz zaten, sağ ol." Adam yanımızdan ayrılırken şaşkınlıkla Kurt'a bakıyordum.

"Sen her kadını buraya mı getiriyorsun?" Cebinden telefonunu çıkardı.

"O da benim misafirimdi." Diye kısa bir açıklama yaptı.

"Kim peki? O da mı emanetti yoksa?" Dedim alayla.

"Emanet falan değildi." Konuyu uzatmayacağı belliydi.

Merak etmiştim, acaba kimi getirmişti? Özel biri olabilir miydi?

Ya da sevgilisi vardı...

Sevgilisi benimle aynı evde kalmasına izin mi veriyordu? Üstelik birlikte yatmıştık!

Belki de, belki de kızın benden haberi yoktu...

Beni ilgilendirmiyordu, sevgilisi varsa vardı.

Bir kaç dakika sonra ortaya serpme kahvaltı ve bol kaşarlı simitler gelmişti.

Keyifle yanımızda ki çaydanlıktan çaylarımızı doldurdum.

Burası gerçekten mükemmeldi, Kurt ağzının tadını kesinlikle iyi biliyordu!

Telefonumun titremesiyle yavaşça gelen mesaja baktım.

"Güzelim, duyduğuma göre mahalleden taşınmışsın. Bu beni gerçekten üzdü, ne zaman dönmeyi düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çattım, bu kimdi?

Muhtemelen yanlış numaraya yollamıştı. Üstelemedim ve telefonu yeniden cebime koydum.

"Bir sorun mu var?" Dedi Kurt sert bir sesle.

"Yok." Diyebildim sadece.

İçimde garip bir his oluşsa da muhtemelen yanlış numara olmalıydı. Mahallede doğru düzgün kimseyi tanımıyordum bile!

Kahvaltımızı yaptıktan sonra tekrar arabaya bindik.

Kurt arabayı çalıştırdığında çok geçmeden klimayı açtı.

"Üşümen geçti mi?" Diye sordu.

"Evet, teşekkürler." Bir şey demedi ve yarım saat süren yolda ikimizde konuşmadık.

Cezaevine geldiğimizde arabayı park etti.

"Bekle." Dedi ve arabadan indi. Telefonda konuştu ardından cezaevine girdi.

Bir kaç dakika sonra bana in işareti yaptı. Arabadan indim ve kapıyı kapattım.

Onun yanına doğru ilerlerken yine o cehenneme doğru yürüyorduk.

"Görüşme ayarladım." Diye açıklama yaptı.

İçeriye girdiğimizde bizi yeniden o karanlık odaya aldılar. Tavan da ki sarı ışık sanki zorla yanıyor gibiydi. Odayı çok az aydınlatıyordu ve bu çok rahatsız ediciydi.

Bir kaç dakika sonra babamın gelmesiyle hızla boynuna atladım.

"Baba..." Dedim sevgiyle, babam defalarca saçımı öptü.

"Beliz'im benim, güzel kızım." Dediğinde yavaşça birbirimizden ayrıldık. Kurt da dostça sarıldı babama.

Masaya oturduğumuzda babam gülümsüyordu.

"Kızıma iyi bakıyor musun?" Diye sordu.

"Çok iyi bakıyor baba." Dedim.

"Dün gök gürledi, aklım hep sendeydi." Dedi bana bakarken. "Çok korktun mu?" Omuz silktim.

"Kurt bana sarıldı, korkum geçti." Diye itiraf ettim. Korkmadığıma inanmazdı. O yanımdayken ona nasıl sarıldığımı eminim ki çok iyi hatırlıyordu.

Babam kaşlarını kaldırmıştı ve Kurt'a bakıyordu.

"Çok korkmuştu ve mecburen sarıldım. Onu öylece bırakamazdım." Babam hafifçe başını salladı.

"İyi." Dedi ve bana döndü. Başımı omzuna yasladım özlemle, alnımı öptü. "Emel hiç ziyaretime gelmiyor, pislik kadın!" Diye homurdandı. "Ceren'i de göremiyorum, onu da çok özledim." Burukça gülümsedim.

"Ben geliyorum ya, yetmez mi?" Saçlarımı okşadı.

"Senin varlığın her şeye bedel babacığım." Dedi. "Ama Ceren de aynı şekilde öyle. Onu da özlüyorum, Emel umrumda bile değil." Yavaşça ellerimi karnına sardım.

"Baba, seni çok özlüyorum!" Kurt ise dikkatle bizi izliyordu. "İyi uyuyabiliyor musun? Yattığın yer rahat mı? Bir de buranın yemekleri nasıl?" Güldü.

"Yataklar evde ki kadar olmasa da rahat. Seni Kurt'a emanet ettikten sonra çok rahat uyuyorum. Yemekleri ise mahkûmlar yapıyor. Gayet normal o da,

kötü sayılmaz." İç çektim.

"Biz yeniden kavuşunca sana istediğin bütün yemekleri yapacağım. Eskiden oflardım poflardım ya, şimdi asla öyle yapmayacağım. İstediğin yemeği söyle ve olmuş bil." Gülümsedi ve Kurt'a döndü.

"Sana hiç yemek yaptı mı?" Diye sordu.

"Hayır." Dedi Kurt.

"Aynı annesi gibi yemekleri çok güzel." Burun kıvırdı. "Emel pek lezzetli yemek yapamazdı. Beliz sayesinde doyuyorduk diyebilirim." Kurt başını salladı.

"Şu buzdolabını doldurayım, ondan sonra yapar." Dedi.

"Nasıl yani?" Dedi babam. "Siz kaç gündür ne yiyorsunuz?" Diye sordu.

"Pizza, köfte ekmek..." Dedi Kurt.

"Kızımın çok güzel yemekleri varken dışarıdan yenilir mi hiç? Acilen buzdolabını doldur, sağlıksız beslenmeyin çocuklar." Güldüm.

"Ona da istediği yemeği yaparım." Dedim.

Sonuçta beni evine almıştı, tabii ki yapardım. Hem yemek yapmayı çok seviyordum.

"Size önemli bir kararımı açıklamak istiyorum..." Dedi babam, oturduğu yerde dikleşti. "Emel'i boşamaya karar verdim." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Ne?" Dedim.

"Onunla hiç evlenmemeliydim, her şey benim aptallığım yüzünden oldu." Gözlerime baktı. "Şehir dışında oluyordum ve sana bakacak biri olmuyordu. Mecburiyetten evlendim, yoksa evlenmezdim." Gözlerimi kıstım.

"Annem yanına alabilirdi, hem daha ülkeden de gitmemişti!" Gülümsedi.

"Emzirme dönemi bittiğinde seni bana verdi. Anlaşmamız vardı, imzayı bile atmıştık. Emzirme döneminden sonra bana verilecektin." Dedi. "Annen o gün nasıl ağladı tahmin bile edemezsin, zor sakinleştirmiştim." Şaşkınca yüzüne baktım.

"Annem beni emzirdi mi?" Bunu bilmiyordum. Ben hep babamın yanında büyüdüğümü sanıyordum.

"Emzirdi tabii." Saçlarımı okşadı. "Seni bana verdiği gün kendini yırttı resmen." Sinirle güldüm.

"O anlaşmayı imzalarken bunun olacağını biliyordu!" Gülümsedi.

"O da sürekli çalışıyordu, bakamamaktan korktu. Bende çok iyi bakacağım diye söz verdim. Biz boşandıktan bir gün sonra senden haberimiz oldu. İkimizde annenin seni aldırmasını istemedik." İç çektim.

"Annem beni aradı." Dediğimde babam merakla yüzüme baktı. "Beni çok özlemiş, yakında buraya gelecekmiş. Bir şey olduğunu anladı ama söylemedim. Şu anda hiçbir şeyden haberi yok." Dedim.

"Annen seni çok seviyor bunu biliyorsun değil mi?" Dudağımı ısırdım.

"Yani." Kurt araya girdi.

"Beliz annesine kızgın sadece." Doğruydu.

"O da senin geleceğin için para biriktiriyor. Kazandığının yarısından çoğunu senin hesabına yatırıyor." Kahkaha attım.

"Ama ben kullanmıyorum!" Babam ofladı.

"Beliz, anneni üzme kızım." Sinirle güldüm.

"O senede iki kez yanıma gelerek beni yeterince üzüyor." Babam bir şey demedi ve Kurt'a baktı.

"İyi ki geldiniz. Kızımın iyi olduğunu görmek beni çok mutlu etti." Kurt gülümsemeden babamı onayladı.

"Sen merak etme baba, benim yanımda güvende." Dedi.

Baba mı?

"Koğuşta yaşı biraz ilerlemiş olan mahkûmlara böyle söylüyorlar." Diye açıklama yaptı babam. Ardından tekrar Kurt'a baktı. "Emel'den hemen boşanmak istiyorum. Bir şeyler yapabilir misin?" Diye sordu.

"Yaparım." Dedi Kurt. "İyi bir avukat arkadaşımın yanına gidip bu konuyu konuşacağım. Sizi tek celsede boşayacak." Babam mutlulukla gülümsedi.

"Kızıma bunu yapanı affetmem." Dedi. "Neyse ki güvendiğim birinde kalıyorsun. Güzel kızım benim..." Yanağımı öptü.

"Görüşme saati bitti!" Gardiyanın bağırmasıyla ayağa kalktık.

Babama sıkıca sarıldım ve yanağını öptüm.

"Kendine çok iyi bak. Kurt'la biz çok iyi anlaşıyoruz, her şey çok güzel gidiyor. Sakın beni merak etme olur mu?" Babam gülümsedi.

"Her işte vardır bir hayır." Dedi.

"Nasıl yani?" Dedim.

"Belki de bu cehenneme düşmemde de bir hayır vardır." Alayla güldüm.

"Bu durumda ne hayırından bahsediyorsun?" Gülümsemesi genişledi.

"Öyle deme kızım, isyan etme sakın." Sevgiyle yanağımı öptü. "Ve sakın üzülme..." Kurt'la da sarıldılar. "Kızıma çok iyi bak Kurt efendi, gözünün önünden ayırma." Dedi uyarırcasına.

"Haydi!" Gardiyanın bağırmasıyla babam bizden uzaklaştı. Gardiyan onun kolunu tuttu ve birlikte karanlık odadan çıktılar, derin bir nefes aldım.

Bu işte bir hayır olabileceğini düşünmüyordum. Babam haksız yere içeriye girmişti, bunda ne hayırı olacaktı Allah aşkına?

Kurt kolumu tuttuğunda karanlık odadan çıktık.

En azından babam Emel'i boşayacaktı, bu çok iyi bir şeydi.

Tekrar telefonumun titremesiyle gelen mesajı açtım.

"Beliz beni sinirlendirme ve mesajıma cevap ver! Sabrımı taşırıyorsun, mahalleye geri döneceksin!" Şaşkınlıkla mesajı tekrar tekrar okudum.

Kimdi bu?

SINIR: 310 VOTE 110 YORUM

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın, emeğe saygı... 😉

Hikayemi destekleyen herkese teşekkür ediyorum. 😘

BELİZ;

KURT;

6 "Aşkım"

BELİZ

Hâlâ mesaja bakıyordum, yanılmıştım! Yanlışlıkla atıldığını düşünsemde açıkça ismim yazıyordu!

Ben doğru dürüst evden çıkmazdım bile! Kimdi bu ruh hastası?

"Beliz?" Kurt'un sert sesiyle gözlerimi ona çevirdim.

"Efendim?" Dedim.

"Kimden geldi?" Kaşlarımı çattım.

"Ne?" Göz devirdi.

"Mesaj diyorum kimden geldi?" Bakışlarımı kaçırdım.

"Bilmem." Diye mırıldandım.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Sesini yükseltmesiyle anlamayarak ona baktım.

"Kim attıysa attı, ne yapacaksın ki?" Dedim.

"Ne demek ne yapacaksın? Sen bana emanetsin bunu unutma!" Birden elimde ki telefonu aldı. "Baban ne demişti az önce, hatırlıyor musun?" Alaylı tavrıyla birlikte telefonumu almaya çalıştım ama boyum yetmiyordu. "Beliz'i gözünün önünden ayırma." Diye fısıldadı ve geri çekildi.

"Telefonumu ver!" Kaşlarını çattı ve gelen mesajları okudu.

"Kim lan bu?" Bana baktığında yutkundum.

"Bilmiyorum Kurt, benim mahallede tanıdığım hiçkimse yok!" Kurt bakışlarını çekti ardından ciddiyetle yüzüme baktı.

"Eski sevgilin falan olabilir mi?" Diye sordu.

"Olamaz!" Dedim kaşlarımı çatarken.

"Öyle mi, neden olmasın?" Dedi alayla.

"Daha önce olmadı." Diye kestirip attım.

"Ne?" Kurt durup yüzüme baktı. "Ciddi misin sen?" Yüzündeki bariz şaşkınlık belliydi.

"Evet." Bakışlarımı kaçırdım.

"Nasıl olmaz?" Dedi hayretle.

"Neden bu kadar taktın?" Şaşkınlığı yerini sırıtmaya bırakmıştı.

"Ne bileyim, güzel kızsın sonuçta." Güldüm.

"Öyle mi?" Sırıtmaya devam ediyordu. "Neye bu kadar mutlu olduğunu anlamadım?" Bakışları ciddileşse bile hâlâ mutlu gözüküyordu.

"Erkekler senin gibi bir kızı kaçırmazlar, tuhaf geldi." Dedi.

"O gözle bakan erkeklerle konuşmam bile. Ben hayatımda hiç kimseyi istemedim. Zaten kendi dertlerim bana yetiyor, bir de sevgiliyle uğraşamam." Dedim.

Gerçekten şu ana kadar bir sevgiliye ihtiyaç duymamıştım, olmasa da olurdu benim için. Zaten herkese karşı hayatım boyunca yeterince uzak durmuştum. Ben böyleydim, kimseyi umursamazdım.

"Çok teklif aldın mı?" Başımı evet anlamında salladım.

"Benim herkesle aramda bir mesafe var. Hiçbirini kabul etmedim." Kurt başını salladı.

"Kim olabilir, düşün biraz!" Hatırlamaya çalıştım, aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

"Bilmiyorum Kurt." Dedim.

"Üvey annen seninle uğraşmak için atıyor olabilir mi?" Güldüm.

"O bana mahalleye dön der mi sence?" Bu ihtimal bana mantıksız gelmişti.

Kurt telefonu geri bana verirken arabaya doğru yürüdük.

Arabaya bindiğimizde düşünceli bir hâli vardı, yavaşça arabayı çalıştırdı.

"Kim olabilir?" Diye söyleniyordu.

"Benim umrumda değil." Dedim.

"Benim umrumda!" Dedi sertçe, kaşlarımı çattım.

"Neden?" Sinirle bana döndü.

"Sen bana emanet edildin ve şu an sana tanımadığın biri saçma sapan mesajlar atıyor. Bana emanetsin sen, farkında mısın? Seni her türlü beladan uzak tutacağım, her şeye karşı koruyacağım. Baban bu yüzden bana güvendi. Baban çıkana kadar senin hayatın benim hayatım, anlıyor musun bunu?" Başımı salladım.

"Doğru." Diye mırıldandım.

Sonuçta Kurt'a güvenmişti, güvenmese asla böyle bir şeyi düşünmezdi. Üç günlük tanıdığı adama ise nasıl bu kadar güvendiği meçhuldü.

Nasıl bu kadar güvenip beni bu adama emanet etmişti, hâlâ aklım almıyordu.

Telefonumun çalmasıyla yavaşça ekrana baktım, annem arıyordu.

"Alo?" Sesimin soğuk çıkmasına engel olamamıştım.

"Alo, anneciğim?" Dedi sıcacık sesiyle, iç çektim.

"Ne oldu anne?" Dedim.

"Aramam için illa bir şey mi olması gerekiyor?" Dedi alayla. "Seni özledim ve sesini duymak istedim." Güldüm.

"Tamam anne." Diye mırıldandım.

"Sende beni çok özledin biliyorum..." İğnelercesine söylediği sözlerle göz devirdim.

"Evet." Dedim.

"İki gün sonra yanına geliyorum haberin olsun. Babanı aradım ulaşamadım, kaç gündür arıyorum ses soluk yok." Meraklı sesiyle birlikte gülümsedim.

"Telefonunda bir sıkıntı olabilir." Dedim yalan söylediğimde. Annem zaten iki gün sonra gerçekleri öğrenecekti. Şimdilik her şeyi bilmesine ve telaşlanmasına gerek yoktu.

"İyi o zaman." Dedi. "Kuzum seni nasıl özledim bir bilsen! Rüyalarımda görüyorum artık seni, yanına gelmem şart oldu. Dediğim gibi iki güne geleceğim anneciğim. Benim İstanbul da ki evime gideriz yine, olur mu güzelim benim?" İç çektim.

"İki gün mü kalacaksın?" Diye sordum.

"Hayır yine fazla değil ama olsun. Dört gün kadar kalıp gideceğim. Biliyorum az ama işlerim var annem. Zaten bu işleride bırakacağım artık, tamamen senin yanına gelmek istiyorum." Dedi.

Bir anda annemin yüzü gözlerimin önüne gelince hüzünle gözlerimi kapattım. Ona ne kadar kızsamda yine özlüyordum. Annemdi sonuçta, kıyamıyordum ki...

Ne olursa olsun gururumdan da vazgeçemiyordum. Bu özelliğim ona çekmişti işte.

"Benim yanımda mutlu olur musun sence? Orada işlerin var, arkadaşların var, hayatın var. Bir tek benim için mi buraya yerleşeceksin?" Kurt dikkatle yüzümü inceliyordu.

"O nasıl söz öyle? Arkadaşlarımda, işimde senden önemli değil. Hayatımda senin yanında olunca güzel olacak. Evet, çok mutlu olurum. Belki bir şeyleri telafi edemem çünkü bana kızgın olduğunu biliyorum. Haklısın da, gururlu olmanı seviyorum. Sana yolladığım paraya hâlâ dokunmuyorsun. Bak her şeyde gurur yap ama sakın para konusunda bana gurur yapma. Senin hesabına yatırdıklarım hariç benimde ikimiz için biriktirdiğim bir para var. Oraya yerleşince çok rahat geçineceğiz." Bakışlarım Kurt'a dönerken hafif bir merakla bana bakıyordu.

"Ne zaman yerleşeceksin?" Diye sordum.

"Şu son projeyi tamamen hallettiğimizde güzelim. Tamamen bitmesi bir yıl veya bir buçuk yıl sürecek gibi duruyor. Biliyorum annem yine çok bir zaman ama bu iş çok iyi bir para getirecek. Unutma güzelim, ben senin için çalışıyorum." Dedi.

"Teşekkür ederim anne." Dedim sadece.

"İki güne oradayım ve inanılmaz heyecanlıyım. Sana sımsıkı sarılacağım bir tanem..." Annemin özlem dolu sesiyle birlikte gülümsedim.

"Tamam anne, iki gün sonra görüşürüz o zaman." Annem güldü.

"Tamam anneciğim, seni çok seviyorum. Kendine çok iyi bak." Dedi.

"Bende seni seviyorum." Diye mırıldandım.

"Babana söyle de bana ulaşsın, tamam mı güzellik? Haydi kapatıyorum." Dedi ve telefonu kapattı.

Dudağımı ısırdım, eninde sonunda gerçeği öğrenecekti.

"Beliz?" Dedi Kurt.

"Efendim?" Kaşlarını çattı.

"Ne yerleşmesinden bahsediyorsun?" Diye sordu.

"Annem İstanbul'a yerleşmeyi düşünüyormuş. Son projesi bittiğinde yanıma gelecekmiş o da bir ya da bir buçuk seneye bitermiş. İki gün sonra ise yanıma gelecek ve dört gün kalıp geri dönecek." Diye açıklama yaptım.

"Nerede kalacaksınız?" Omuz silktim.

"Annemin burada ki evinde." Başını salladı.

Bir kaç dakika sonra eve gelmiştik.

Yorgunca eve girdim, o da arkamdan girdi.

"Ben işim için biraz uğraşacağım. Sonra baban için yakın bir arkadaşımla görüşeceğim. Gelmem yine on biri bulur." Dedi.

"Evde kahve yok değil mi?" Diye sordum, kaşlarını çattı.

"İçeriye girmeden önce aldığımı hatırlıyorum ama yine de bak istersen. Gece uyumamak için hep içerdim malum işler yoğun oluyordu ve gece bile çalışmam gerekebiliyordu." Dediğinde gülümsedim.

"Savcı..." Gözlerine baktım. "Gerçekten savcı olduğuna inanamıyorum." Bir şey demediğinde mutfağa geçtim ve dolapları karıştırmaya başladım.

Umarım bir kahve olurdu...

Her yeri ararken tam umudu kesmiştim ki en üstte ki dolapta Türk kahvesini gördüm. Mutlulukla gülümsedim ve bağırdım.

"Kurt?" Kurt çok geçmeden yanıma geldi ve açılmış dolaba ardından bana baktı. "Sana kahve yapayım mı?" Sorumla birlikte iç çekti.

"İşlerim var dedim ya, gitmem gerekiyor." Ona döndüm.

"Bir kahve fazla zamanını almaz? Hem gerçekten güzel yapıyorum!" Alayla bana baktı.

"Kadın eli değmiş gibi oluyor mu?" Göz devirdim.

"Oluyor." Kurt yavaşça sandalyeye oturdu.

"Baban da çok övdü, yap o zaman." Ardından saatine baktı. "Fazla zamanım yok yalnız." Dedi.

Tekrar dolaba döndüm ve kahveyi almaya çalıştım.

Boyum yetmiyordu!

Üstelik kahvenin üst dolapta ne işi vardı?

Kurt'un güldüğünü duydum. Hâlâ uzanmaya çalışıyordum, en sonunda pes etmiştim.

"Kahvenin en üstte ne işi var-" Arkamı dönmemle göğsüne çarpmıştım.

"Bilmem, benim için sıkıntı olmuyor." Tabii iki metreden fazla boyu vardı!

"Bende alırdım aslında." Kurt bana baktı.

"Al o zaman." Gözlerimi kıstım ve ona tekrar arkamı döndüm.

Kahveyi almaya çalışırken az da olsa öne itebilmiştim.

"Sabaha kadar sürer mi kahveyi alman? Benim işim var da!" Kurt göğsümün altından tuttu ve yavaşça uzanıp kahveyi aldı. Kahveyi bırakırken dolabı kapattı. "Gördün mü?" Dedi ve elini çekti.

Rahatça koltuğa tekrar oturduğunda yutkundum.

"Beliz şu kahveyi yapacak mısın?" Başımı salladım ve ona baktım.

"Cezve nerede?" Alt çekmeceyi gösterdiğinde cezveyi aldım.

Hızla Türk kahvesini yapmaya koyuldum, son kullanma tarihi geçmemişti.

Telefonuma gelen mesajla yavaşça elime aldım.

"Beliz bak benim sınırımı zorlama. Neredeysen bulup seni yanıma alacağım. Hatice teyzenin evinde kalıyormuşsun baktım orada yoktun. Yanında bir adamla gittiğini söyledi ve resmen delirdim. O adamı öldürürüm, çabuk mahalleye dön!"

Kaşlarımı çattığımda çok geçmeden Kurt hızla telefonu elimden almıştı. Mesajı okuyunca sinirle bana döndü.

"Beliz bak bu adamı öldürürüm!" Diye bağırdı.

"Neredeysen bulurum diyor, bulabilir mi?" Telaşlı sorumla birlikte yüzüme baktı.

"Bulsun bakalım neler oluyor!" Sinirle elini masaya koydu.

"Kurt, sakin ol!" Dedim korkuyla.

"Sakin falan olamam!" Diye bağırdı.

Sanki karşımda o gün masayı deviren Kurt vardı. O kadar kızgındı ki, onun bu hâlinden korkuyordum.

Telefonuma baktı ve bir şeyler yaptı. Ardından telefonu kulağına götürdü.

Hızla yanına gelirken telefonu alacaktım ki beni hafifçe itti.

"Beliz?" Yine de sesleri duyuyordum. Karşıda kalın ve erkeksi bir ses vardı ama Kurt'un ki kadar kalın ve etkileyici değildi.

"Beliz yok." Dedi Kurt dişlerini sıkarken. "Ben varım." Korkuyla yüzüne baktım.

"Sen kimsin lan, Beliz'in yanında ne işin var?!" Kurt elini sertçe masaya vurdu.

"Onun adını söylemeyi kesmezsen senin o dilini keserim!" Dişlerinin arasından tıslamasıyla hâlâ korkuyla onu izliyordum.

"Sen kimsin lan, Beliz benim sözlüm!" Şaşkınlıkla Kurt'a baktığımda o da bana bakıyordu.

"Sözlüm falan yok benim!" Dedim.

"Yalan söylemeyi kes! Eğer bir daha bu numaraya mesaj atarsan canını çok yakarım." Dedi Kurt.

"Beliz'i ver telefona!" Kurt sinirle ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Onun adını söylemeyeceksin!" Diye gürlemesiyle korkuyla yutkundum.

"Sana ne lan, sen kimsin ki?" Kurt gözlerime baktı.

"Ben Beliz'in sözlüsüyüm, asıl sen kimsin?" Şaşkınlıkla yüzüne baktığımda sinirli bakışlarını duvara çevirdi.

"Ne?" Dedi karşıdaki ses. "Emel bana söz vermişti, nasıl senin sözlün olabilir?" Kurt sertçe elini tekrar masaya vurdu.

"Bekle beni lan mahallede, geliyorum." Dedi ve telefonu kapattı.

"Emel bana söz vermişti diyor!" Dedim. Kurt o kadar kızgın duruyordu ki, bir şey söylemeye korkuyordum.

"O kadının da cezasını vereceğim." Bana döndü. "Kahveyi başka zamana içerim." Tam gidecekken elini tuttum.

"Kurt!" Dedim. "Biraz sakin ol lütfen." Kurt yavaşça elini çekti.

"Sakin mi olayım?" Dedi alayla.

Az daha taşacak olan kahveleri hızla aldım ve fincanlara koydum.

"Kahveyi içelim hem biraz sakinleşirsin?" Göz devirdi.

"Kahve içecek hâlim mi var benim?" Üzüntüyle ona baktım.

"Ama sana yaptım?" Kurt tekrar göz devirdi ve masaya oturdu.

Yavaşça yanına oturduğumda elini sıktım.

"Beni koruduğun için teşekkür ederim." Kurt sinirinden yerinde duramıyor gibi gözükse de kahveyi içmeyi kabul etmişti. "Neden sözlüm dedin ki, arkadaşım deseydin!" Bana baktı.

"Sözlüm demek, yanımda ki kadına baktırmam demek. O pisliği senden uzak tutmanın tek yolu bu yalanı söylemekti ve söyledim." Dedi.

"Haklısın." Dedim. "Ya sana bir şey yaparsa?" Telaşlı sorumla birlikte kahvesinden bir yudum aldı.

"Bana gücünün yetebileceğini sanmıyorum." Dedi net bir sesle.

Bende kahvemi içerken gözlerine baktım.

"Beğendin mi?" Kurt cevap vermedi ve tekrar kahvesini yudumladı.

"Güzel olmuş." Dedi.

Kahvelerimiz bitince ayağa kalktım ve ikimize su koydum.

Kurt suyu içtiğinde ayağa kalktı.

"Artık oyalayabileceğin bir şey yok." Dedi ve mutfaktan çıktı.

Hızla peşinden gittiğimde montunu almıştı.

"Ne yapacaksın?" Sorumla birlikte montunun fermuarını çekti.

"Duruma göre bakacağım." Kapıyı açtığında kolunu tuttum.

"Kendine dikkat et olur mu?" Kurt bana baktı.

"Benden ayrılamıyor musun?" Alaylı tavrıyla birlikte göz devirdim.

"Sadece başına benim yüzümden bir şey gelmesinden korkuyorum." Ofladı.

"Hiçbir şey olmaz." Dedi. "Telefonun bende kalacak, canın sıkılır mı?" Diye sordu.

"Yani." Dediğimde yüzümü inceledi.

"Erken gelmeye çalışırım ama işlerim uzun sürer. Bir de şu şerefsiz çıktı başımıza." Diye homurdandı. "Evin anahtarını alacağım ve kapıyı üstüne kilitleyeceğim. Biri çalmaz ama olur da kapıyı çalarlarsa evde kimse yokmuş gibi davran." Başımı salladım.

Yine de onun için telaş duyuyordum, ya o adam Kurt'a bir şey yaparsa? Ya gerçekten adresimizi öğrenirse, o zaman ne olacaktı?

"Telaşlanmana gerek yok." Dediğinde hafifçe tebessüm ettim.

"Beni gerçekten bu kadar koruduğun için sana büyük bir teşekkür borcum var." Dedim ve yavaşça ona sarıldım. Kurt mecburen eğilmişti, bende gözlerine baktım.

"Teşekkür borcun falan yok, sen benim emanetimsin ve emanetime çok iyi bakmak zorundayım." Ayrıldığımızda gülümsedim.

"Babamın neden sana güvendiği belli..." Kurt bir şey demeden evden çıktı.

Kapıyı üstüme kilitlediğinde saate baktım, dizi başlamak üzereydi.

Televizyonu açtım ve rahatça yayılarak ekrana baktım. Emel'den kurtulmam kesinlikle çok iyi olmuştu!

***

Saat gece on ikiye geliyordu ve hâlâ Kurt gelmemişti.

Acaba başına bir şey gelmiş olabilir miydi?

Bana en geç on birde geleceğini söylemişti. Üstelik erken gelmeye çalışacağını da belirtmişti. Şimdi neredeydi bu adam?

O psikopat ona bir şey yapmış olabilir miydi? Sanmıyordum, Kurt çok yapılı bir adamdı. Bu psikopat adam onun kadar yapılı olamazdı.

Evin içinde tur atıyorken tekrar saate baktım ve dudağımı ısırdım.

Adama benim yüzümden bir şey olursa bunun vicdan azabıyla yaşayacaktım!

Yavaşça mutfağa geçtim ve kendime tekrar bir Türk kahvesi yapmaya karar verdim. Kurt gelene kadar rahat rahat uyuyamazdım ve uykum gelmeye başlamıştı.

Dudağımı ısırdım ve ellerimi tezgaha koydum, aklımdan çıkmıyordu!

Ensemde bir nefes hissetmemle korkuyla gür bir çığlık attım. Arkama dönmemle Kurt'la göz göze gelmiştik.

"Beliz?" Dedi telaşla.

Kalbim inanılmaz hızlı atıyordu. Kurt anlamış olacak ki bana hızla su doldurup verdi. Suyu içtiğimde tezgaha koydum.

"Sen manyak mısın?!" Diye bağırdım.

Elimi kalbime götürürken hâlâ hızlı attığını fark ettim.

"Bir anda ne olduğunu anlamadım bile!" Dedi.

Sinirle sandalyeye oturup ona kötü bir bakış attım. Kurt yavaşça yanıma geldi ve elini kalbime koydu, kaşlarını çattı ve bana döndü.

"Neden bu kadar korktuğunu anlamadım." Dedi ve hafifçe saçlarımı okşadı.

"Korkuttun!" Gözlerime baktı.

"Gelirken seslendim ya?" Omuz silktim.

"Duymadım." Kaşlarımı çattım. "Hem senin arkamda ne işin vardı?" Ellerini saçımdan çekti.

"Ne yapıyorsun diyecektim, sana seslenirken beni duyduğunu düşünmüştüm." Yavaşça yüzüne baktım.

"Neden bu kadar geç kaldın?" Diye sordum. "Ayrıca o adamla görüştün mü?" Meraklı sorumla birlikte ayağa kalktı.

Odasına gittiğinde bende peşinden gittim.

"Dursana, Kurt!" Odasına girdiğimizde yavaşça dolabına baktı ve bana döndü.

"Üstümü giyineceğim." Ofladım.

"Sorularıma cevap verir misin?" Kurt üstündekileri çıkardığında baksırıyla kalmıştı. Şaşkınlıkla ona baktım ve hızla arkamı döndüm. "Sen gerçekten manyaksın!" Diye bağırdım.

"Odama zorla giren sensin, üstümü giyineceğimi de söyledim üstelik." Göz devirdim.

"Giyindin mi?" Diye sordum.

"Evet!" Dediğinde ona döndüm. Yeşil geniş bir tişörtü bana verdi. "Üstündekini çıkar ve bunu giy. Daha rahat olur." Diye mırıldandı.

"Duş aldıktan sonra giyerim." Dediğimde başını salladı. "O adamı anlat lütfen!" Kaşlarını çattı.

"Niye, adamı çok mu merak ediyorsun?" Sorusuyla birlikte alayla güldüm.

"Evet, çok yakışıklı mıydı bari? Sonuçta bir belalım var ve yakışıklı olmasını isterim." Kurt sinirle yüzüme baktı.

"Beliz!" Ofladım.

"Anlat artık şunu!" Dedim.

"Adamı dövdüm, burnu kırıldı ve bende birkaç şey söyleyip işimi halletmeye gittim." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Bana olayı tamamen anlat!" Dediğimde göz devirdi.

"Emel söz vermiş bu pisliğe seni onunla evlendireceğine dair. Adam da ayyaşın biri, eli yüzü kesik içindeydi. Gitmiş bu adama seni vereceğini söylemiş, çıldıracağım!" Dedi.

"Pislik, aptal kadın!" Diye bağırdım. "Babam içerideydi bir de, eğer beni o adamla zorla evlendirmeye kalksaydı ben biterdim!" Kurt yavaşça yanıma geldi.

"Ama evlendiremez." Dedi net bir sesle.

"Sevmediğim bir adamla evlenmezdim." Dedim bende.

"Evlilik saçma!" Diye homurdandı.

"Babam demişti ya hani..." Gözlerine baktım. "Her işte bir hayır vardır diye." Başını salladı. "Sanırım gerçekten haklı! Kim bilir ne zaman o adama söz verdi. Babam içeride olmasa bile hep şehir dışında oluyordu. Belki de adam zaman geçtikçe eve gelmeye başlayacaktı, beni zorlayacaklardı." Yüzümü buruşturdum bu düşüncelerimle birlikte. "Babam haklı, babam her konu da olduğu gibi yine haklı." Dedim. "Bak şimdi o kadınla kalmıyorum, tanımadığım ama güvendiğim bir adamın evinde kalıyorum. Sebepsizce bir güven duyuyorum sana. O kadınla yaşarken odamdan çıkmazdım ama şimdi her şey değişti. Bir de beni başından atmak için bir psikopatla evlendirmeyi düşünmüş!" Sinirle gözlerimi kapattım.

"Babanın içeri girmesinde bile bence bir hayır var Beliz. Bir hayır var ki benim yanımdasın..." Gülümsedim.

"Babam her konu da haklı olmayı nasıl başarıyor?" Diye mırıldandım.

"İyi bir insan olduğu içindir." Dedi ve gözlerime baktı. "Babandan ayrı kalmak seni üzüyor bunu biliyorum ama yapacak bir şeyimiz yok. Baksana baban o kadını boşayacak. Bir de babanı erken çıkartmayı başarabilirsem babanın içeriye girmesi iyi bile olmuş olacak." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Babamı içeriden çıkartmaya mı uğraşıyorsun?" Başını salladı.

"Ben bir savcıydım, unutma bunu." Dedi ve odadan çıktı. "Çok iyi bir avukat olan arkadaşlarımla da görüşüyorum. Boşanma konusunu da hallettim sayılır." Mutfağa geldiğimizde taşan kahveye baktım.

"Ya of!" Diye sızlandım.

"Bir şey olmaz." Dedi Kurt umursamazca.

"Soğuyunca temizlerim artık." Diye mırıldandım ardından Kurt'a döndüm. "Adam sana hiç vurdu mu?" Bana baktı.

"Sence?" Omuz silktim.

"Adama ne söyledin?" Diye sordum.

"Burnunu kırdıktan sonra yerde yatıyordu, senin sözlün olduğumu ve evleneceğimizi söyledim. Uzak durmazsa daha kötü şeyler olacağını falan..." Güldüm.

"Sen gerçekten manyaksın!" Dedim.

"Ben duşa gireceğim." Dedi ve telefonumu uzattı. "Bir daha mesaj atmaya cesaret ederse hemen bana söyle." Başımı tamam anlamında salladım, mutfaktan çıktı.

Oflayarak ocağa baktım, şimdi bir de burayı temizleyecektim!

Gelen mesaj sesiyle sinirle arkama döndüm, hâlâ mesaj mı atıyordu?

Telefonuma baktığımda bir mesaj olmadığını gördüm, kaşlarım çatılırken tezgahta Kurt'un telefonunu gördüm, demek ki ona mesaj gelmişti.

Rahatça bir nefes aldım, kim mesaj atmıştı acaba? Omuz silktim, beni ilgilendirmezdi. Yavaşça taşan kahveye baktım, hâlâ soğumamıştı.

Gözüm sürekli Kurt'un telefonuna kayıyordu. Okusam ayıp olurdu ama görmezdi ki! Duşa girmişti değil mi? Görmezdi muhtemelen ama kendimi kötü hissederdim.

Sonunda dayanamadım ve gelen mesajı kimin attığına baktım. Gökçe yazıyordu, kaşlarımı çattım. Kahvaltı yaptığımız yere götürdüğü kadın olabilir miydi?

Saçmaladığımı fark ettim. Adamın kim bilir kaç tane kız arkadaşı vardı, bir tane değildi ya!

Dayanamadım ve gelen mesajı okudum.

"Kurt, bebeğim seni çok özledim. İki yıldır bana dokunmuyorsun ve seni çok çok özledim. Bizim mekana gel ve iki yılın hasretini çıkaralım. Seni seviyorum aşkım."

Bu ne demekti böyle?

Ağzım şaşkınlıkla açılırken mesaja baktım, demek ki daha önce bu Gökçe denen kıza dokunmuştu? Üstelik kız giden iki yılı değerlendirmek istiyordu.

Bir de aşkım yazmıştı, sevgilisi olabilir miydi? Sevgilisi olsaydı eğer çoktan görüşmüş olurdu diye düşündüm. Kızın iki yıldır hiç görmediği apaçık belliydi.

Adım sesleri duymamla hızla telefonu bıraktım ve geri çekildim.

Kız böyle şeyler yazmaya hiç utanmamıştı anlaşılan!

Acaba Kurt onun yanına gider miydi?

Dudağımı ısırdım ve umursamadan ocağı temizlemeye başladım.

Beni ilgilendirmezdi!

SINIR: 390 VOTE 200 YORUM

Oy verip yorum yapmayı unutmayalım canlar!

Hikayeme destek olan herkese teşekkür ediyorum.😘

7 "Asansör"

BELİZ

Kurt mutfağa girdiğinde bakışları bana döndü.

"Beliz?" Ona döndüm.

"Efendim?" Ocağa baktı.

"Uğraşmana gerek yok." Omuz silktim.

"Zaten işim bitmek üzere." Kurt telefonunu eline aldı. Neyse ki mesajı kilit ekranından okumuştum yani okuduğumu anlayamazdı. Mesajı okurken kaşları çatılmıştı.

"Kimden?" Meraklı sorumla birlikte bana döndü.

"Arkadaşım." Başımı salladım.

Ocağın işi bittiğinde geri çekildim.

"Ben yatıyorum, iyi geceler." Dedim.

Kurt bir şey demeden tekrar telefonuna döndüğünde derin bir nefes aldım ve odama ilerledim.

Acaba o kadının yanına gidecek miydi?

Belki de ben uyuduktan sonra giderdi, bu da bir ihtimaldi.

Odama girdiğimde kapıyı kapattım ve yatağıma yayıldım.

Benim uykum vardı değil mi? En iyisi uyumaktı yoksa düşüncelerimle savaşmak zorunda kalacaktım ve buna gücüm yoktu.

Gözlerimi kapattım ve yan döndüm. Uykum kaçmıştı tamamen. Bu adam beni çok uğraştıracak gibi görünüyordu! Üstelik adamın ismini dahi bilmiyordum.

Ona güveniyordum fakat gerçek ismi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu ne garip işti böyle? Tekrar önüme döndüm ve düşünmeye başladım.

Ne olabilirdi?

Acaba ailesi eski bir isim mi koymuştu? Belki de kötü bir adı vardı ve kullanmıyordu ama bu ihtimal pek mantıklı gelmemişti.

O hâlde neden ismini gizliyordu ki? Onun adını bilmem ona ne gibi bir zarar verebilirdi?

Sırlarla dolu bu adamın hayatını daha fazla düşünmek istemedim. Beni ilgilendiren tek şey bana karşı tutumuydu.

Çok şükür ki sapık falan değildi, bu çok net belliydi. Yanına yattığımda bile üzülmemem için arkadaşça sarılmıştı ama farklı bir şekilde asla dokunmamıştı.

Benimle çok ilgileniyordu, ne kadar soğuk dursa da emaneti olduğum için gözünün önünden ayırmıyordu. Üstelik onun hiçbir şeyi değildim, ne bir akrabası ne de bir yakını...

Hiçkimse onun yaptığını bu devirde akrabasına bile yapmazdı. Adam üç günlük tanıdığı adamın kızını düşünmeden sahiplenmişti.

Enteresandı...

Bir insan nasıl güvenip tanımadığı bir kızı evine alabilirdi ki? Üstelik bunu o teklif etmişti, bunu neden yaptığını merak ediyordum. Belki de sadece babama acıdığı için yapmıştı yoksa umrunda bile olmazdı.

Şaşırtıcıydı, hâlâ böyle merhametli insanlar kalmış mıydı?

Uyuyamayacağımı anlayınca doğruldum ve etrafıma baktım.

İlk defa kendi odamda olamadığım için üzülmüştüm, içime bir sıkıntı oturmuştu. Ne de olsa doğduğumdan beri o evdeydim ve şimdi her şey garip geliyordu.

Ofladım ve ayağa kalktım, anlaşılan bugün bana uyku yoktu.

Pencereye ilerledim ve perdeyi çektim. Çok yakın olmasa da belli olan denize baktım.

Annemi düşündüm...

İki gün sonra yanıma gelecekti değil mi, peki ben neden sevinemiyordum?

Onu çok özlesem de yapacak bir şeyim yoktu ki... Yılda iki kez görmek yetmiyordu işte, gururuma dokunuyordu.

Babamın yüzü gözlerimin önüne gelince iç çektim. Ne güzel bir adamdı babam, benim hayatımdaki tek erkekti... Ona o kadar çok değer veriyordum ki bu değer annemden bile fazlaydı benim için.

Çok direnmişti beni okutmak için, boş vakiti bile olmuyordu. Sürekli şehir dışında olsa bile dakika başı arardı. O eve gelince ise sanki dünyanın en mutlu insanı ben olurdum. Birlikte yatardık bazenleri...

"Beliz?" Korkuyla arkama baktığımda Kurt tüm heybetiyle kapı da durmuş beni izliyordu. "Ne oldu?" Diye sordu.

"Hiçbir şey." Dedim omuz silkerek ve tekrar dışarıyı izlemeye devam ettim.

"Canın mı sıkkın?" Adım sesleri duydum.

"Yok." Dedim.

Kurt yanıma geldiğinde o da dışarıya baktı.

"Sorun ne?" Ona döndüm.

"Bir şey yok dedim ya!" Alayla bana baktı.

"Kimi kandırıyorsun sen?" Göz devirdim.

"Annem ve babam işte, aklıma gelince uyuyamadım." Başını salladı.

"Başka bir şey olmadığına emin misin?" Sorusuyla birlikte gözlerimi kıstım.

"Başka ne olabilir ki?" Dedim. "Hem ayrıca sen neden geldin?" Kaşlarını çattı.

"Uyumuş musun diye." Üstüne baktığımda alayla güldüm.

Giyinmişti işte!

O kadınla buluşacaktı, o mekana gidecekti. Dediğim doğru çıkmıştı işte, aklı sıra beni uyutup gidecekti!

"Sen nereye gidiyorsun?" Omuz silkti.

"Önemli bir şey değil." Sinirle güldüm.

"Önemli değil öyle mi?" Sesimi yükseltmemle anlamayarak bana baktı.

"Beliz ne oluyor sana?" Sinirle elimi pencerenin önündeki mermere vurdum.

"Bir şey olduğu yok." Kurt yavaşça kolumdan tuttu ve ona bakmamı sağladı.

"Emin misin sen?" Diye sorduğunda kolumu çektim.

Bir şey demeden yatağıma geri döndüm ve üstüme örtüyü çektim.

Kurt dikkatle beni inceliyordu.

Ona sırtımı dönmemle yanımda bir ağırlık hissettim. Kurt yavaşça beni dürttü.

"Bak yüzüme." Ona döndüğümde gözlerime baktı. "Ben bir şey mi yaptım Beliz?" Diye sordu. "Sana karşı yanlış bir hareketim mi oldu, anlayamıyorum gerçekten! Neden böyle tavırlısın bilmiyorum ve gerçekten anlamadım. Bir hatam olduğunu düşünmüyorum çünkü seni üzecek bir şey yapmadım." Kurt yanıma yatmamıştı sadece yatakta oturuyordu. Yüzümü incelediğinde bakışlarımı kaçırdım.

"Beni üzecek bir şey yapmadın ki..." Yapmamıştı, bunu asla inkar edemezdim.

"Sorun ne o zaman?" Diye sorduğunda yavaşça doğruldum.

"Kurt..." Yüzüne baktım. "Bilmiyorum yemin ederim ki bende bilmiyorum. Sadece canım sıkkın ve sana patlıyorum, özür dilerim." Yavaşça çenemi tuttu ve gözlerime baktı.

"Canını sıkan şey ne? Babanın hâlâ içeride olması mı?" Bilmiyorum dercesine omuz silktim. "Halletmeye çalışıyorum ama iki yıldan erken çıkması zor gibi gözüküyor. İnan ki elimden geleni yapıyorum bu konuda. Ayrıca aklın babanda kalmasın o içeride gayet sevilen biri. Kısa sürede herkes tarafından sevilmeyi başardı. Orada gerçekten suçlu ve suçsuz insanlar yatıyor. Kimsenin birbirine bir zararı dokunmuyor, inan ki dizilerde izlediğin gibi değil orası. Aksine orayı çok yanlış gösteriyorlar, benim orada iki yılım geçti. Zor olsa da bir şekilde geçiyor, tamam mı? Babana üzülme artık, zaten görmeye gidiyoruz onu." Ofladım.

"Kurt ben ne yapacağımı bilmiyorum." Gözlerim dolarken Kurt iç çekti.

"Baban içeriden çıkana kadar yanında olup seni bütün tehlikelerden koruyacağım." Başımı salladım.

"Teşekkür ederim." Dedim minnetle. "Sende git artık yoksa geç kalacaksın!" Kaşlarını çattı.

"Ne?" Dudağımı ısırdım.

"Yani dışarı çıkacağın için diyorum. Benimle uğraşmayı bırakta git istediğin yere." Dedim.

"Acelesi yok." Dedi omuz silkerek.

"Çabuk döner misin?" Başını salladı.

"Ne kadar oyalanabilirim ki?" Dedi.

Acaba Gökçe denen kız çok mu güzeldi? Belki de gerçekten kahvaltı yaptığımız yere onu götürmüştü.

"Ben uyusam iyi olur." Diye mırıldandım.

Kurt yavaşça bana yaklaşıp alnımı öptü.

"Korkar mısın bensiz?" Güldüm.

"İlk defa mı gideceksin?" Hiç gülmeden bana baktı.

"Gece olduğu için dedim, aklım sende kalacak." Göz devirdim.

"Eğlenmene bak." Tekrar yatağa yattığımda kaşlarını çatmıştı.

"Ne eğlenmesinden bahsediyorsun?" Ofladım.

"Kurt bak geç kalacaksın!" Anlamayarak bana bakıyordu.

"İleride ki büfeden sigara alıp geleceğim, neye geç kalacağımı hâlâ anlamadım." Dedi, şaşkınlıkla ona baktım ve hızla doğruldum.

"Büfe mi?" Başını salladı.

"Yarım saate kapanacak, kapanmadan bir sigara alıp geleceğim. İki saattir sanki uzağa gidecekmişim gibi davranıyorsun." Kıkırdadım.

"Ne bileyim ben? Bar tarzı bir yere gideceğini düşündüm." Dedim.

"Buna mı bu kadar kızdın?" Omuz silktim.

"Gecenin bu saatinde beni tek başıma evde bırakacaktın. Böyle düşününce sinirlendim, bence haklıyım!" Kurt alayla güldü.

"Peki bu nereden çıktı? Bara gideceğime nasıl kanaat getirdiğini merak ettim!" Dedi.

"Ya giyinmişsin falan, ne bileyim işte!" Kızmamla birlikte bakışları yeniden ciddileşti.

"Normal rahat şeyler giyindim, abartı bir şey yoktu." Dediğinde başımı salladım.

"Bende gelebilir miyim?" Başını salladığında yavaşça yataktan kalktım.

Üstümde kendi kıyafetlerim vardı.

"Bunlarla rahat edemezsin." Dedi. "Sana verdiğim tişörtü giyin." Dedi ve o da yataktan kalktı.

Birlikte odadan çıkarken bana kalın montunu verdi. Giyindiğimde neredeyse içinde kaybolmuştum.

"Hava çok soğuk." Dedi. "Şimdi sen üşürsünde..." Düşünceli haliyle birlikte uzanıp yanağını öptüm.

"Ne kadar düşüncelisin." Alaylı tavrımla birlikte ellerimi ellerinin içine aldı.

"Şimdiden üşümüş." Diye mırıldandı. "Benim seninle çok işim var!" Güldüm.

"Evine almak isteyen sensin." Bir şey demedi ve dolaptan eldivenleri çıkardı.

Eldivenleri taktığımda oldukça büyük olmuştu.

"Buna senin elin sığıyor mu?" Diye sordum.

"Tam oluyor." Dedi.

"Benim elim çok minik kaldı." Kurt yavaşça kapıyı açtı.

"Sende minik olduğun için." Alaylı tavrıyla birlikte göz devirdim.

"O kadar da minik değilim!" Kendimi savunduğumda bir şey demeden kapıyı gösterdi. Yavaşça dışarıya çıktığımızda kaygan olan yerleri fark ettim ve Kurt'un koluna girdim.

Kurt beni dikkatle tutarken ona döndüm.

"Bir abim olsaydı beni bu kadar korur muydu acaba?" Bakışlarını yere çevirdi.

"Bende senin bir abinim değil mi? Aramızda on yaş var ufaklık." Göz devirdim.

"Çokta fazla sayılmaz." Dediğimde bana baktı.

"Bir abin olsa aranızda muhtemelen fazla bir yaş farkı olmazdı. Annenle baban çok erken boşandı çünkü değil mi? Yani on yaş oldukça fazla, ben böyle düşünüyorum." Ofladım.

"O zaman sana abi diye mi hitap edeyim?" Sorumla birlikte gülümsedi.

"Gerek yok o kadarına zaten Kurt diyorsun." Dedi.

"Gerçek adını neden söylemiyorsun?" Omuz silktiğinde kolunu sıktım. "Ya benim bilmemin sana ne gibi bir zararı olabilir ki?" Büfeye geldiğimizde yavaşça arkasında durup onu beklemeye başladım.

"Hoş geldin kardeşim." Dedi büfede ki adam sevgiyle. Demek ki buraya çok geliyordu, bir de sigara içiyordu...

"Hoş buldum." Dedi.

"Kaç tane?" Dedi adam direkt.

"İki tane yeter." Adam iki tane sigarayı aldı ve poşete koydu.

Demek ki her geldiğinde sigara alıyordu.

Adamın bakışları bana dönerken gülümsedi.

"Sende hoş geldin yenge!" Ağzım şaşkınlıkla açılırken Kurt güldü.

"Yengen değil." Dedi.

"Öyle mi?" Adam alaylı tavrıyla birlikte beni süzdü. "Maşallah, pek bir güzelmiş." Dedi ve Kurt'a döndü. "Benim oğluma olur bence, hem o da evlenmek istiyordu." Hayretle adama baktım.

Ne diyordu bu?

"Cengiz!" Kurt'un sert sesiyle birlikte adam keyifle güldü. "O daha evlenecek yaşta değil." Dedi.

"Kızın gönlü olursa ne olacak sanki? Hem reşit gibi duruyor, bence sıkıntı çıkmaz." Adamın iğneleyici ses tonuyla birlikte Kurt sertçe öksürdü.

"Sakın bunu oğluna söyleyip aklına sokma, asıl sıkıntıyı o zaman çıkarırım." Adam kahkaha attı.

"Takılıyorum sana be oğlum." Dedi. "Hanımefendi kim?" Meraklı sorusuyla birlikte Kurt bana baktı.

"Emanetim." Zorlukla yutkunurken bakışlarımı kaçırdım.

"Ne emaneti?" Diye sordu adam.

"Ne yapacaksın Cengiz? Babası arkadaşım işte!" Adam güldü.

"Tamam kardeşim kızma." Dedi ve bana baktı. "Ben ona takıldım sadece, kusura bakmayın." Başımı salladığımda Kurt yavaşça yanıma geldi.

"Çok üşüdün mü?" Başımı olumlu anlamda salladım.

Elim ayağım yine buz kesilmişti, elimde eldiven olsa bile fark etmiyordu.

"Görüşürüz Cengiz!" Dedi Kurt.

Adam el salladığında yine Kurt'un koluna girdim.

"Oğlumu var?" Bana baktı.

"Duyduğun gibi var." Güldüm.

"Kaç yaşında?" Kaşlarını çattı.

"Sana ne yaşından, ne yapacaksın ki?" Kıkırdadım.

"Merak ettim." Dedim masumca.

"Yirmilerde bir şey." Dedi omuz silkerek.

"Evlenmeyede çok uygunmuş!" Kurt hızla gözlerime baktı.

"Beliz!" Sesi çok sert ve korkunç çıkmıştı.

"Şaka yaptım ya, hemen kızıyorsun!" Dedim.

"Kızarım tabii baban seni bana güvendi ve emanet etti değil mi? Sana koca bulacak hâlim yok, üstelik sen daha çok küçüksün!" Yavaşça ona sarıldım.

"Üşüyorum." Dediğimde kollarını bana sardı.

"Kaç yaşında evlenmeyi düşünüyorsun acaba?" Göz devirdim.

"Ne yapacaksın ki?" Diye sordum.

"Çünkü bu yaşta bunu düşünmen çok saçma geldi ve cidden merak ettim." Dedi.

"Bu yaşta evlenmeyi düşünmüyorum öncelikle, sadece şakaydı!" Sert bir rüzgarın esmesiyle Kurt beni daha çok sardı. "Yirmi beş yaşı bence tamamen uygun. Üniversite işi biraz sıkıntılı ama gitmeyi çok istiyorum. Okul bittikten sonra da sevdiğim adamla evlenmek istiyorum..." Bunları düşününce gülümsedim.

"Hangi bölümü istiyorsun ki?" Ona baktım.

"Hukuk." Dedim net bir sesle. "Küçüklükten beri avukat olmayı çok istiyorum." Başını salladı.

"Ben derslerinde yardım ederim." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Gerçekten mi?" Eve geldiğimizde Kurt yavaşça güvenliğe selam verdi ve içeriye geçtik.

"Evet." Dedi. "Savcı olmayı çok istemiştim ve oldum. Her şeyden önce azim ve çalışmak gerekiyor." Gülümsedim.

Birlikte sitenin içerisine girdiğimizde hâlâ her yer soğuktu.

Kurt asansöre bastığında çok geçmeden asansör geldi.

Dar asansöre bindiğimizde yavaşça öne ilerledim. Kurt arkamda durdu ve ineceğimiz kata bastı.

Bakışlarım aynada yüzüme dönerken her yerimin soğuktan kıpkırmızı olduğunu gördüm.

Kurt ise arkamda durmuş dikkatle beni izliyordu.

Dar asansöre ikimiz zor sığmıştık!

Bir anda asansördeki ışıkların gitmesiyle korkuyla Kurt'a döndüm.

"Siktir!" Diye mırıldandı.

Asansörün düştüğünü hissederken elim ayağım titremeye başlamıştı bile...

Tamamen karanlıktı ve inanılmaz korkuyordum. Kapalı alanları hiç sevmezdim, çok ürkütücü geliyordu.

Kurt yavaşça telefonundan ışığı açtı.

"Beliz, iyi misin?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

Kurt dar asansörde yavaşça belimden tuttu.

"Ben yanındayım güzelim. Belli ki elektrikler gitti, zaten yönetim trafo da bir sıkıntı olduğunu söylemişti. Çok geçmeden asansör yeniden çalışır, telaş yapma." Dediğinde inledim.

"Asansör düştü!" Dediğimde Kurt hızla telefonunu eline aldı ve bir numarayı aradı. Telefon açılmayınca Kurt tekrar aradı.

"Alo-" Kurt'un sözü kesilirken ofladı. "Çok zor çekiyor!" Diye homurdandı. "Alo, sesimi duyuyor musun?" Kaşlarını çattı. "Alo?" Telefonda ki ışığın gitmesiyle birlikte her yer zifiri karanlık olmuştu.

"Ne oldu?" Dedim korkuyla.

"Şarjım bitti!" Dedi ve bir küfür mırıldandı. "Senin telefonun nerede?" Ofladım.

"Evde!" Yavaşça Kurt'un önüne geçerken asansörde ki telefonu buldum ve hızla kulağıma götürdüm.

Ses gelmiyordu!

"O uzun süredir arızalı." Dedi Kurt, sinirle telefonu geri yerine koydum.

"Bütün aksilikler bizi bulmak zorunda mı?" Dedim.

Hiçbir şey gözükmüyordu zaten, bu korkmak için başlıca bir sebepti!

"Kurt!" Dedim telaşla.

Bir sesler duyarken Kurt'un yere oturduğunu anladım.

"Ya sen ne yapıyorsun?" Dedim.

"Yorgunum." Göz devirdim ve asansörün kapısını yumruklamaya başladım.

"İmdat!" Bağırmamla Kurt'un güldüğünü duydum. "Kimse yok mu?" Sert yumruklarımı kapıya vuruyordum.

Birden belime dolanan kollarla Kurt'un kucağına oturmuştum.

"Ne yapıyorsun?!" Diye bağırmamla kollarını bana doladı.

"Asansör düştü farkındaysan? En aşağı kattayız, yani otoparkta. Bu saatte kimse burada olmaz, herkes evinde uyuyor. Boş yere bağırıyorsun!" Sinirle güldüm.

"Biz buradan nasıl çıkacağız?" Güldü.

"Çıkamayacağız." Hayretle yüzüne baktım.

"Kurt ne diyorsun sen?" Dedim. "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" Yüzü bile zor seçiliyordu.

"Daha önce de kalmıştım." Dedi. "Sabaha kadar çıkarız." Korkuyla çığlık attım.

"Ben bu daracık yerde sabaha kadar kalırsam deliririm!" Dediğimde yavaşça elimde ki eldiveni çıkarttı. Ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Buz gibi olmuş yine." Dedi.

"Bu sefer ki korkudan!" Yavaşça beni kucağına sabitledi.

"Bana sarıl ve uyu, tamam mı? Korkma ben yanındayım, sana bir şey olmasına asla izin vermem." Dedi.

"Ben burada kalmam!" Diye bağırdım.

"Başka seçeneğin mi var?!" Sesini yükseltmesiyle birlikte karnına vurdum.

"Bana bağırma!" Ofladı ve başımı tutup göğsüne koydu. Bacaklarımızı birbirine doladığında beni sımsıkı sarmıştı.

"Üşümen geçer birazdan." Dedi.

"Kurt, korkuyorum!" Titremeye başlamıştım. Bu dar yerde kalmak çok bunaltıcıydı.

"Sakin ol." Dedi ve titreyen kollarımı okşadı.

"Kurt..." Sesim ağlamaklı çıkınca Kurt beni daha sıkı sardı.

"Ben yanındayım bak, istediğin gibi uyu. Ben gözümü senden ayırmıyorum emin ol ki, rahatlıkla uyu güzelim." Yavaşça onun yüzüne baktım.

Koyu kahverengi gözleri çok zor da olsa seçiliyordu. Kurt yavaşça yanağımı okşadı.

"Buz kesildin yine." Diye mırıldandı.

"Her şey senin suçun!" Diye bağırdım. "Ne olurdu sigaranı yarın alsaydın?" İsyanımla birlikte beni göğsüne bastırdı.

"Gelmeseydin benimle, ben mi çağırdım seni?" Göz devirdim.

"Hava almak istemiştim." Üşümem artınca ona daha çok sokuldum.

"Tamam artık, uzatmayalım olur mu? Yarına elektrikler gelmese bile bizi biri mutlaka fark eder. Sadece bu gece için sabretmeni istiyorum." Sinirle göğsüne vurdum.

"Pislik!" Diye bağırdım.

"Beliz!" Uyarırcasına konuştuğunda sinirle kahkaha attım.

"Ne yapacaksın bana, böyle uyarmaların falan? Senin yüzünden buradayız, sigara içtiğini de yeni öğrendim!" Kurt yavaşça elini ağzıma koydu.

"Sus artık!" Dedi.

"İki gündür bana sarılarak yatıyorsun ama bunun bir daha tekrarı olmayacak." Dedim elini çektiğinde.

"Çok meraklıyım sanki sana sarılmaya!" Dedi alayla.

"Tabii sarılacağın başka kızlar listesi dolu değil mi? Özür diliyorum o kızlardan, bir geldim ve listenin en başına geçtim." Alayla kahkaha attığımda Kurt bir şeyler homurdandı.

"Başka kızlar ne alaka? Ayrıca gerçekten saçmalamaya başladın, uykusuzluk başına vurdu herhalde!" Dedi.

İçimdeki duygulara anlam veremiyordum, derin bir nefes aldım.

"Beliz iyi olduğuna emin misin?" Üşüdüğümü hissetmemle titredim.

"Bilmiyorum, aklım çok karışık Kurt." Dedim.

Zifiri karanlık ve asansörün düşmesi beni çok tedirgin ediyordu.

"Neden, anlat bana." Dedi.

"İnan ki içimde olan şeyleri ben bile çözemiyorum." Elleri saçıma çıktı.

"Bak zor durumdasın seni anlıyorum. Baban içeride ve sen tek kaldın. Bir de tanımadığın bir adamın evinde kalıyorsun. Psikolojininde çok iyi olmadığının farkındayım ama elimden bir şey gelmiyor. Sana iyi davranmaya çalışıyorum." Dedi.

"Kurt..." Elim ayağım titriyordu, nefes alamıyordum. "Çok bunaldım!" Kurt sırtımı okşadı.

"Tamam güzelim, bak ben yanındayım." İnledim.

"Ben bu daracık yerde daha fazla kalırsam kafayı yiyeceğim!" Kurt telefona baktı.

"Ulan telefonun şarjı da bitti, delireceğim!" Etrafıma baktım ve yavaşça ayağa kalktım.

Tekrar asansörün kapısını yumruklarken bağırdım.

"Kimse yok mu?!" Kurt'un da ayağa kalktığını hissettim. "Çok bunaldım!" Derin nefesler alıyordum.

Sonunda asansöre sert bir tekme attım.

"Beliz!" Kolumu tuttu. "Bak seni kimse duymayacak, buna eminim. Yoksa ben ortalığı yıkardım değil mi? Bu saatte otoparkta kimse olmaz." Ofladım, yavaşça elime dokundu. "Yine donmuşsun." Dedi.

Yorgunca kendimi yere bıraktım.

"Ben çok daraldım, çıkmak istiyorum buradan!" Gözlerim dolarken sinirle bir küfür ettim, kapalı alanlardan hoşlanmıyordum!

Kurt yavaşça yere çöktü ve elimi tuttu.

"Çıkacağız ama biraz sabretmen gerekiyor." İnledim.

"Ben sabaha kadar burada kalamam!" Dedim.

Kurt yavaşça beni belimden tutup kaldırdı ve kendisi yere oturdu. Ardından beni kucağına çekti, asansör çok dardı ve ikimiz otursak sığmazdık.

"Şu asansör niye bu kadar dar?" Diye homurdandım.

"Site yönetiminin hatası." Dedi.

Yavaşça ona sokuldum.

"Hiçbir şey göremiyorum." Dedim.

"Bak ben buradayım, istersen uyu." Ofladım.

"Ben burada çok zor nefes alıyorum sen gelip uyu diyorsun!" Saçımı okşadı.

"Sakin olmalısın." Dedi. "Benim ilk kez başıma gelmiyor." Sinirle güldüm.

"Ya sen hiç korkmaz mısın? Nasıl bir adamsın anlamıyorum ki!" Kollarımı göğsüne doladım. "Bayılmam yakındır." Yavaşça çenemi tuttu.

"Beliz, sakın!" Dedi.

"Nefes alamıyorum..." Karanlıkta zor seçilen gözlerine baktım.

Göz göze gelirken korkuyla yutkundum.

"Başım dönüyor..." Dedim zorlukla.

Kurt hızla önüme gelen saçlarımı arkaya attı. Elleri yanağıma çıkarken yavaşça okşadı.

"Ben yanındayım." Dedi, telaşlı sesiyle birlikte zorlukla nefes almayı denedim.

"K-Kötüyüm." Kurt yaklaşıp alnımı öptü.

"Beliz sabaha kadar buradan çıkışımız zor gibi gözüküyor, sakın bayılma sakın!" Dedi.

"N-Nefes alamıyorum." Dedim.

Derin bir nefes almaya çalıştım, dar alan beni zorluyordu.

Gözlerimin kapanmaması için direnirken daha fazla dayanamadım ve gözlerim yavaşça kapandı.

"Beliz?!" Kurt'un telaşlı sesini duysamda sonradan ne söylediğini anlamamıştım.

Bilincim yavaş yavaş kapanırken tek hissettiğim şey Kurt'un beni sarsmasaydı....

SINIR: 450 VOTE 120 YORUM.

Sınır geçince yeni bölüm gelecektir.☺

Okulların açılmasından dolayı bölümü erkenden yayınlayamıyorum ama elimden geleni yapıyorum gençler.

Oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın!

Hikayemi destekleyen herkese teşekkürler

8 "Hasret"

BELİZ

Gözlerimi aralamamla inledim.

"Beliz?" Kurt'un kalın sesini duymamla ona baktım.

"Kurt?" Kısık çıkan sesimle birlikte yanıma yaklaştı.

"İyi misin?" Kolumdaki acıyla inledim.

Yavaşça koluma baktım, serum takmışlardı.

"Serumu çıkarsınlar." Dedim ve yüzümü buruşturdum.

"Çıkaracaklar." Yüzünü inceledim.

"Biz..." Asansörü hatırlamamla gözlerimi kapattım. "Asansör?" Kurt ne demeye çalıştığımı anlamıştı.

"Asansörün kapısını kırdım, o da yaklaşık yirmi dakika kadar sürdü." Dedi. "Sen yirmi dakika boyunca hiçbir tepki vermedin. Eğer sana bir şey olsaydı babana ne derdim merak ediyorum. Emanete sahip çıkamazsam ne olurdu..." Seruma baktığımda daha yarısının durduğunu gördüm.

"Yirmi dakika kadar buna mı uğraştın?" Dedim.

"Bizi sabaha kadar çıkarmazlardı ve buna mecbur kaldım. Asansörün kapısı çok ağır ve sert olduğu için bu kadar uzun sürdü." Gülümsedim.

"O kocaman kapıyıda kırmayı başardın demek?" Başını salladı. "Serumdan hiç hoşlanmıyorum, ne zaman çıkacak bu?" Diye sordum.

"Bitince çıkaracaklar." Ofladım. "İyi misin?" Dedi ve yavaşça yatağın ucuna oturdu.

"İyiyim sanırım." Dedim.

"Çok korkuttun beni Beliz!" Dedi. "Daracık yerde ne yapacağımı şaşırdım." Zorlukla gülümsedim.

"Nasılsınız Beliz Hanım?" Dedi içeriye giren hemşire.

"İyi." Hemşire gülümsedi.

"Bayıldığınız için serum verdik. Kapalı alan fobiniz olduğu için fenalaştınız sadece, yani ciddi hiçbir şeyiniz yok." Dedi ve seruma baktı. "Serum bitince çağırırsınız, geçmiş olsun." Dedi ve odadan çıktı.

"Emanet almak cidden zor işmiş." Diye mırıldandı Kurt.

"O nedenmiş?" Diye sordum.

"Başına küçücük bir şey gelse bile sen sorumlu oluyorsun. Cidden büyük bir sorumluluk almak gerekiyor." Dedi.

"Kurt sen sorumlu olacak bir şey yapmadın. Asansör bozuktu, burada senin ne gibi bir suçun olabilir?" Kurt seruma baktı.

"Az kaldı." Mırıldanmasıyla gözlerine baktım.

"Senin bir suçun yok, sen bana yapabileceğin en büyük iyiliği yaptın." Onun kendisini kötü hissetmesini istemiyordum. "Çok merhametlisin, sertsin ve soğuksun ama buna rağmen o kadar merhametlisin ki!" Hafifçe doğruldum. "Çok sevdiğin insanlar için iki yıl cezaevinde yattın, suçun yokken bir suçu üstlendin." Ona olan hayranlığımın sesime yansımasına engel olamıyordum.

"Seni evime almam tamamen babanın durumuna üzüldüğüm içindi ve babanıda çok sevmiştim." Dedi ve önüme gelen saçı arkaya doğru itti. "Uğruna içeride yattığım adamlar benim sadece sevdiğim insanlar değil, isterlerse canımı bile verebileceğim insanlar." Burukça gülümsedim.

"Bunlar senin arkadaşların değil mi?" Diye sordum.

"Biri çocukluk arkadaşım diğeride kuzenim." Dedi.

"Çok şanslısın, seni gerçekten seven arkadaşların var." Kurt kaşlarını çattı.

"O ne demek?" Dedi.

"Yani belli ki birbirinizi gerçekten seviyorsunuz. Benim hiç öyle bir arkadaşım ya da kuzenim olmadı." Diye itiraf ettim. "Okulda genelde erkekler benimle konuşmaya çalışırdı. Onlar haricinde gelipte bir kız benimle konuşmazdı." Kurt gözlerini kıstı.

"Neden?" Güldüm.

"Herkese karşı soğuk olduğum için, kimseyle gerekmediği müddetçe konuşmazdım. Kafamı sıraya vurur yatardım. Herkesten uzak kalmak iyi hissettiriyordu, neden bilmiyorum." Dedim.

"Herkese karşı soğuksan eğer erkekler neden konuşmaya çalışıyordu?" Diye sordu.

"Onlar her türlü kıza yürüyen tiplerdi." Diye kestirip attım.

"Yani sana da yürüdüler?" Alayla güldüm.

"Benim umrumda değildi." Kurt başını salladı.

"Serum bitti, ben hemşireyi çağırayım." Dedi ve ayağa kalktı.

Çok geçmeden başka bir hemşire içeriye girdi. Yanıma yaklaştı ve serumu kolumdan çıkardı.

Yavaşça doğrulduğumda Kurt dikkatle elimi tuttu ve kalkmama yardım etti, kolumun acımasıyla inledim.

"Serumu çıkarınca acıması normaldir ama uzun sürmez." Dedi.

"Biliyorum." Dedim, daha önce bir çok kez serum takmışlardı.

"Geçmiş olsun." Başımı salladım.

"Teşekkür ederim." Hemşire odadan çıktığında Kurt belimden tutarak beni dışarıya yönlendirdi.

"İyisin değil mi?" Diye sordu.

"İyiyim." Dedim, üşüdüğümü hissetmemle hemen anladı ve montunu bana giydirdi.

"Gel başımın belası." Alayla güldüm.

"Beni sen istedin!" Ciddi bir tavırla yüzüme baktı.

"Evet, ben istedim." Bir şey demedim ve hastaneden çıktık.

Gecenin soğuğu bedenimi anında esir alırken yavaşça Kurt'a sokuldum.

"Daha önce kansızlık sorunu olan birkaç arkadaşım vardı ama hiçbiri senin gibi değildi. Sen çok fazla üşüyorsun." Umursamadan omuz silktim.

Kış mevsiminden nefret ediyordum, üşümekten hoşlanmıyordum. Yazın olsa şortla ve elbiselerimle istediğim kadar rahatça gezebiliyordum. Kışın asla dışarı çıkmazdım, çıktığım an donmaya başlardım.

Birlikte arabaya bindiğimizde Kurt hemen klimayı açtı.

Bir kaç dakika sonra arabanın içi sıcacık olmuştu. Rahatça arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

"Beliz?" Kurt'un seslenmesiyle gözlerimi araladım.

"Efendim?" Gözlerini yoldan çekti ve yüzüme baktı.

"Okulunu ne zaman bıraktın?" İç çektim.

"Fazla olmadı." Dedim.

"Tam olarak zamanını söyle." Yüzüne baktım.

"Bu sene." Diye kestirip attım.

"Sınav senesinde okulunu bırakmış olamazsın!" Dedi. "Neden peki, gerçekten merak ettim!" Ofladım.

"Kurt!" Dedim uyarırcasına.

"Sen küçüklükten beri avukat olmak istediğini söylemedin mi bana? Böyle mi avukat olacaksın? Kusura bakma ama o istediğin şey için çok çalışmak gerekiyor. Böyle okulunu bırakırsan yalnızca hayatını tehlikeye atarsın ve bir halt olamazsın!" Tekrar yola döndü. "Avukat olmak kolay bir şey değildir. Çok çalışmak gerektirir, iyi bir üniversite tutturmanda gerekir." Alayla ona baktım.

"Şimdi neden bu konuyu açtığını sorabilir miyim acaba?" Kaşlarını çattı.

"Seni düşündüğüm için." Sinirle güldüm.

"Beni düşünüp ne yapacaksın ki? Babam ne zaman çıkarsa ondan sonra belki de görüşmeyeceğiz bile!" Dedim.

"İleride evlendiğin zaman kocanla aranda sorun olacaktır. Eğer başarılı bir avukat olmayı başarabilirsen hiçkimse kalkıpta sana bir şey diyemez, anlıyor musun?" Gülümsedim.

"Sen benim evlenmeme kadar her şeyi düşündün mi gerçekten?" Ters ters bana baktı.

"Düşünmesem daha mı iyi? Daha on sekiz yaşında bir çocuksun! Emin ol beni dinlesen ve okuluna devam etsen ileride ne kadar haklı olduğumu anlayacaksın." Dedi.

"Peki Kurt Bey, siz işinizde çok mu başarılısınız?" Alaylı sorumla birlikte göz devirdi.

"Başarız olsaydım eğer başsavcıya kadar herkes geri dönmem için çaba harcamazdı. Yıllarca bunun için okudum ben, sırf bu yüzden İstanbul'a geldim." Kaşlarımı çattım.

"Önceden nerede yaşıyordun ki?" Omuz silkti. "Ya Kurt, söylesen ne olacak sanki!" Dedim sızlanarak.

"Ailemle birlikte memleketimizde yaşıyordum fakat çok iyi bir üniversite için buraya geldim." Güldüm.

"Oldukça başarılı ve yakışıklı bir savcı!" Dedim alayla. "Bütün kadınların sana dibi düşüyor mu?" Sorduğum anlamsız ve saçma soruyla birlikte dudağımı ısırdım.

"Aynısını kendine sormalısın." Dedi bana bakmadan. "Bütün erkeklerin sana dibi düşüyor mu?" Göz devirdim.

"Ben egoist bir insan değilim, tamam mı? Burada gelipte bana başka gözle bakan iğrenç insanları konuşacak değilim." Alayla güldü.

"İşte benden de aynısını istiyorsun!" Küskünce ona baktım.

"Ama sen savcısın, ben normal bir öğrenciyim! Çok fark var aramızda. Hem işin güzel hem yüzün, muhtemelen doğru bir şeyi söyledim." Kurt arabayı sağa çekti ardından bana döndü.

"Bak güzelim, ne işimin güzelliği umrumda ne de yüzümün. Ben kendim için yaşıyorum, tamam mı?" Dedi. "Ailemle görüşmüyorum bile doğru dürüst, artık bir tek kendim için yaşıyorum. Öyle sandığın gibi hovarda bir tip değilim aksine kendi hâlinde yaşayan bir adamım." İstemsizce gülümsedim.

"Bende öyleyim, bunu biliyorsun değil mi?" Başını salladı.

"Senin yanında baban var hiç değilse. Benim ailem biraz değişik ve çok serttir. Dedem ne derse o olur, onun sözü namus gibidir. Onun karşısında ne babam ne de amcalarım duramaz. Ailenin en büyüğü olduğu için ona karşı sonsuz bir saygı vardır, kimse ona karşıda gelemez." Gözlerime baktı. "Dedem buraya gelmemi istemedi. Aile şirketimiz vardı, onun başına geçmemi istedi ama ben savcı olacağım dedim." Dedi.

"Kötü olmuş." Diye mırıldandım. "Hiç mi görüşmüyorsun?" Bakışlarını direksiyona çevirdi.

"Kardeşim ve abimle haftada bir kaç kez telefonlaşırız o kadar." Üzüntüyle ona baktım.

"Deden seni sildi mi?" Sinirle güldü.

"Umrumda değil, ben o eve kaç yıldır adımımı bile atmıyorum!" Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"On sekiz yaşından beri, daha üniversiteye bile yeni gidecektin..." Kirpiklerimi kırpıştırdım. "On yıldır babanı ve anneni görmüyor musun?" Başını olumsuz anlamda salladı.

"Onlarda aramaz, bende aramam." Elimi yanağına çıkardım.

"Üzülüyor musun?" Elime batan sakallarıyla birlikte burukça gülümsedim.

"Hayır." Dedi net bir sesle. "Ben daha altı yaşındayken savcı olmaya karar vermiştim. Babamın bir arkadaşı savcıydı ve ona gösterilen saygının aynısının banada gösterilmesini istedim. O kadar çalıştım ki, sırf savcı olmak uğruna ailemi bile sildim." Yutkundum.

Bu nasıl bir adamdı böyle? Kararından dönmemiş ve yılmamıştı. Üstelik ben yılmıştım, istemesem bile okulu bırakmıştım ama o sırf okumak için ailesini silmişti. Üstelik bir şirketleri vardı, başka bir işe ihtiyacı yoktu.

İşini büyük bir aşkla yaptığı çok belliydi. Zorunluluk veya işin parası için değildi. Gerçekten kararlı ve ısrarcı davranmıştı ve istediğini elde etmişti.

"Ve bende okulumu bıraktım..." Bakışlarımı kaçırdım. Tam elimi çekecekken elimi tuttu ve yavaşça dudaklarını yaklaştırıp küçük bir öpücük kondurdu.

"Hiçbir şey için geç değil, açıktan okumana yardım ederim. Son sınıfı bir şekilde bitirirsin ve senin iyi bir üniversitede olman için elimden geleni yaparım." Burukça gülümsedim ve elimi çektim.

"Kurt..." Gözlerine baktım. "Neden benimle bu kadar çok uğraşıyorsun? Umursamayabilirsin, kötü davranabilirsin ama sen sürekli bana destek olmak istiyorsun. Bu devirde hiçkimse senin yaptığını yapmaz. Neden bana

bu kadar merhametli davranıyorsun ki? Ben senin gerçek kardeşin değilim..." Güldü.

"Merhametli davranmam için illa öz kardeşim mi olman gerekiyor?" Dedi. "Ben sadece gençliğini yakmanı ve okulunu bırakmanı istemiyorum. Yoksa gerçekten kocanla ileride çok sorun yaşarsın!" Kıkırdadım.

"İçip içip beni döver mi?" Kaşları anında çatıldı.

"Öyle bir şey yaparsa onu öldürürüm." Kahkaha attım.

"Sen ciddi misin? Şu anda tanımadığımız bir adam hakkında konuşuyoruz, gerçekten enteresan." Diye mırıldandım.

"Kaç sene birlikte yaşayacağız değil mi? Birbirimize mutlaka bağlanacağız." Dedi. "İlerideki kocan şimdiden ayağını denk alsın, yoksa onu süründürürüm." Güldüm.

"Umarım süründürmene gerek kalmaz." Omuz silkti.

"Her neyse, okul konusunda anlaştık mı?" Diye sordu.

"Bilmiyorum..." Dedim.

"Sen hiç uğraşmadan avukat olmayı nasıl düşündün acaba?" Dedi alayla.

"Belki avukat olmaktan vazgeçtim?" Bende alayla onu süzdüm.

"Öyle mi, ne olacakmışsın?" Gülümsedim.

"Savcı olacağım..." Net sesimle birlikte kaşlarını çattı.

"Ne?" Diye sordu.

"Senin kadar başarılı bir savcıyla aynı evde yaşıyorum değil mi? Bu benim fikrimi değiştirdi, savcı olacağım!" Keyifle güldü.

"Önce şu liseni tamamen bitir." Göz devirdim.

"Tamam ya, devam edeceğim işte!" Kurt beni süzdü.

"Emin misin?" Başımı salladığımda arabayı tekrar çalıştırdı.

"Güzel..." Bir şey demedim ve yola döndüm.

Kurt gaza yüklendiğinde gözlerimi kapattım ve başımı cama yasladım.

Hiç uyuyamamıştım ve inanılmaz uykum vardı.

***

Yavaşça gözlerimi araladım.

Nerede olduğumu idrak edince gözlerimi ovuşturdum.

Telefonumu elime alırken saatin ona geldiğini gördüm.

Uyuşuk adımlarla yataktan kalktım.

Telefonumun çalmasıyla yavaşça ekrana baktım, annem arıyordu.

"Alo?" Dedim açar açmaz.

"Anneciğim..." Annemin sevgi dolu sesini duymamla iç çektim.

"Efendim anne?" Dedim.

"Yeni mi uyandın prenses?" Gülümsedim.

"Evet." Dedim.

"Birkaç saat sonra sana deli gibi sarılacağım güzelim benim!" Annemin mutlu sesiyle birlikte içimi bir hüzün kaplamıştı.

"Yani bir işin çıkmadı ve geleceksin öyle mi?" Dedim emin olmak için.

"Hiçbir şey umrumda değil, tabii ki geliyorum!" Derin bir nefes aldım.

"Konuşmamız gereken çok önemli bir konu var." Dedim.

"Dur bir dakika, bir sorun mu var yoksa?" Diye sordu.

"Bir sorun var anne." Dedim.

"Ne sorunu, korkutma beni Beliz!" Dediğinde dudağımı ısırdım.

"Sen içini ferah tut, gelince konuşuruz artık." Dedim.

"Beliz cidden büyük bir sorun varmış gibi hissediyorum!" Dediğinde ofladım.

"Gelince konuşuruz anne." Dedim.

"Baban hiçbir telefonumu açmıyor!" Alayla güldüm.

"Babamıda özledin mi?" Dedim.

"Hayır tabii ki!" Dedi. "O benim eski kocam ve bir kızımız var. Bu yüzden görüşmek zorundayız, anlıyor musun bir tanem? Sen olmasan o adamla hayatta konuşmam ama işte bir kızımız var." Haklıydı.

"Şaka yapmıştım." Diye mırıldandım.

"Yanına gelmeyi özlemle bekliyorum anneciğim, çok az kaldı!" Güldüm.

"Bu sene üçüncü gelişin olacak, bunu neye borçluyuz?" Dedim.

"Seni özlememe annem, seni çok seviyorum." Gülümsedim.

"Bende öyle." Mırıldanmamla annemin titreyen sesini duydum.

"Ben oraya yerleşince bana olan soğukluğun bitecek değil mi? Bence bitecek ve büyüdüğün için beni daha iyi anlayacaksın." Dedi.

"Ben soğuk değilim." Dedim.

"Tamam güzelim, bunu sonra tartışırız. Ben uçağa bineceğim, kendine iyi bak." Dediğinde telefonu kapattım ve yatağa fırlattım.

Banyoya ilerledim ve işlerimi halledip yüzümü yıkadım. Banyodan çıkarken yavaş adımlarla mutfağa ilerledim.

"Beliz?" Kurt'un kalın sesini duymamla arkama döndüm.

"Kurt?" Dedim.

"Ben birazdan çıkacağım, haberin olsun. Bir şey olursa telefonuna numaramı kaydettim, hiç çekinmeden ararsın." Başımı salladım.

"Annem uçağa bindi ve buraya geliyor." Dedim.

"Yani buradan gideceksin?" Gülümsedim.

"Dört günlüğüne." Bana yaklaştı.

"Bir şey olursa hemen ararsın tamam mı? Annenle tartışmamalısın, kadının sana değer verdiği belli. Şu dört günü doya doya yaşayın sonra ben seni almaya gelirim." Kıkırdadım.

"Yine çok düşüncelisin Kurt..." Eğildi ve yanağımı öptü.

"Ben şimdi gideceğim ancak akşam gelebilirim-" Sözünü kestim.

"Bir şey olursa arayacağım!" Dediğimde hafifçe gülümsedi.

"Aynen öyle olacak emanet." Dedi ve cebinden bir para çıkardı. "Eve alışverişe çıkarsın bununla, kendine de kıyafet falan al." Kaşlarımı çattım.

"Eve alışveriş yaparım ama kendime bir şey almam." Dedim net bir ses tonuyla.

Ev onun eviydi elbet ki alışveriş yapardım ama kendime bir şey almazdım.

"Yapma ama Beliz, ben kıyafet almanı istiyorum ve alacaksın!" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Teşekkür ederim ama almak istesem zaten annemin parasını çekerim ve yine alırım." Dedim.

"Sen o parayı harcamak istemiyorsun, bunu bilmiyor muyum? O paraya elini bile sürmek istemiyorsun çünkü annenin yanında olmamasına gurur yapıyorsun." Göz devirdim.

"Ama sonuç olarak o para benim değil mi? Verdiğin parayla yalnızca eve alışveriş yapabilirim. Kesinlikle itiraz istemiyorum ve gurur falan da yapmıyorum." Kurt gözlerime baktı.

"O parayı harcamayacaksın ama benim paramı harcayabilirsin. İstediğin kadar harca, hatta oradaki paranın hepsini harca. Bu paralar artık benim değil senin, gururunu falan çekemem!" Parayı elime verdi ve montunu giydi.

"Kurt-" Sertçe bana baktı.

"Beliz!" Ofladım.

"Gerçekten istemiyorum!" Dedim.

"Beliz uzatma güzelim, o paraya bir kıyafet almadığını göreyim bak bakalım ne yapıyorum!" Kapıyı açtığında hızla kolunu tuttum.

"Beni anlamıyorsun!" Dedim.

"Ben seni iyi anlıyorum gururlu ufaklık." Göz devirdim.

"Tam bir pisliksin!" Dedim.

"Hem seninde canın sıkılmamış olur, sonra beni özlüyorsun!" Şaşkınlıkla ona baktığımda alayla güldü.

"Ne seni özleyeceğim be? Sadece canım sıkılıyor evde!" Kurt bir şey demedi ve ciddi bakışlarına geri döndü.

"Annen gelince beni ararsın, sakın haber vermeden direkt gideyim deme." Yavaşça ona yaklaşıp sarıldım, Kurt eğildiğinde vanilya kokusu burnuma dolmuştu.

"Her şey için çok teşekkür ederim..." Fısıldamamla bir şey demedi ve yavaşça benden ayrıldı.

Bana son kez baktı ve asansöre doğru yürüdü.

"Dur, binme ona!" Dememle bana baktı.

"O nedenmiş?" Göz devirdim.

"Şimdi bozuktur falan, binme sakın!" Telaşlı sesimle birlikte gelen asansörün kapısını açtı.

"Bugün sabah tamirciler geldi ve yaptılar. Korkmadan binebilirsin artık." Ofladığımda yavaşça asansöre bindi.

Asansörün kapısı kapanırken giden asansörü izledim.

Bir şey olmasından da korkmuyordu!

***

Ev için alışverişe çıkmıştım, bir sürü şey almıştım. Buzdolabı bomboştu ve bir şeyler almak artık şart olmuştu.

Yavaşça kasaya ilerledim ve ödemeyi yaptıktan sonra poşetleri elime aldım.

Kendime bir şey almayı düşünmüyordum, aslında aşırı ihtiyacım vardı ama gururum o parayı kabul etmiyordu.

Telefonumun çalmasıyla ekrana baktım ve telefonu açtım.

"Beliz?" Gülümsedim.

"Efendim?" Dedim.

"Kendine bir şeyler aldın mı?" Dudağımı ısırdım.

"Eve aldım." Kurt'un soğuk sesini duydum.

"Beliz!" Ofladım. "Bana itiraz etmeyi kes ve git bir şeyler al." Göz devirdim.

"Emredersiniz!" Dedim alayla.

"Beliz bak sinirlenirsem hiç iyi olmaz!" Sesinin yükselmesiyle yutkundum.

Adam gerçekten korkunçtu.

"Kurt ama-" Sözümü kesti.

"Benim dediğim şeyi ikiletme!" Dedi.

"Ama sana çok yük olmak istemiyorum?" Dediğimde telefon kapandı. Şaşkınlıkla elimdeki telefona bakarken ne olduğunu bile anlayamamıştım.

Yüzüme kapatmıştı!

Sinirle güldüm ve hızla karşıdaki mağazaya yürüdüm. Madem inatla al diyordu, alacaktım!

Aklıma en pahalı şeyleri alıp onu sinir etmek gelsede sinir olmayacağını biliyordum.

Pislik adam!

Mağazaya girdim ve bir kaç tane kıyafet seçip denedim.

"Çok yakıştı!" Dedi yanımdaki çalışan kız.

Dar bir pantolondu ve kalçamı güzel göstermişti.

"Buna da bir bakın isterseniz." Dedi ve kırmızı kışlık elbiseyi gösterdi. Modeli çok güzeldi ve biraz kısaydı. Kalın bir külotlu çorapla üşümem diye düşündüm.

"Olur." Dedim ve elbiseyi aldım.

Denediğimde gayet güzel durduğunu fark ettim, oldukça hoşuma gitmişti.

Kendi kıyafetimi ve Kurt'un montunu üzerime geçirip çıktım kabinden. Direkt ödemeyi yaptığımda poşetleri taşıyamayacağımı fark ettim.

Telefonumun tekrar çalmasıyla direkt açtım.

"Kıyafet aldım Kurt, rahatladın mı?" Dedim alayla.

"Ne?" Annemin sesini duymamla kaşlarımı çattım.

"Anne?" Dedim. "Bir arkadaşım aramıştı, o aradı sandım ve ekrana bakmadan direkt konuştum." Açıklama yapmamla annemin şaşkın sesini duydum.

"Sen arkadaş mı edindin?" Güldüm, ne arkadaş ama!

"Sayılır." Dedim.

"Sen ciddi misin? Çok sevindim senin için, ismi ne?" Bende bilmiyordum ki!

"Kurt." Dedim.

"Ne?" Dedi.

"Adı Kurt işte anneciğim." Dedim uzatmamak için.

"Enteresan." Diye mırıldandı. "Erkek o zaman, ben kız sanmıştım." Dedi.

"Evet, erkek." Dedim.

"Nasıl bir arkadaş bu? Erkek arkadaşın gibi mi, yoksa sadece arkadaş mı?" Diye sordu.

Kurt'un erkek arkadaşım olduğunu düşününce güldüm, abim sayılırdı.

"Abim gibi anne." Dedim.

"O kadar yakın yani? Öyleyse onunla da tanışacağım. Kızımın nasıl insanlarla arkadaş olduğunu görmem gerekiyor." Dedi.

"Sen geldin mi?" Sorumla birlikte güldü.

"Havaalanındayım, uçaktan iner inmez seni aradım. İnan ki üç buçuk saat geçmek bilmedi." Dedi.

"Nereye geleceksin?" Diye sordum.

"Evine geleceğim ve sonra kendi evimize geçeceğiz kuzum." Dedi.

"Hayır, ben artık orada yaşamıyorum." Dedim.

"Anlamadım?" Dedi. "Ne demek orada yaşamıyorum, taşındınız mı?" Güldüm.

"Ben taşındım." Derin bir nefes aldım. "Kurt'un evine..." Annem dehşetle bağırdı.

"Ne?!" Dedi. "Kızım sen ne diyorsun, ne saçmalıyorsun?" Dudağımı ısırdım.

"Anne geldiğinde anlatacağım, her şey çok karışık." Dedim.

"Beliz, beni sinirlendirme! Elin adamının yanında mı kalıyorsun? Yok bir de abin gibiymiş, kanıyor musun sen bunlara? Kim bilir amacı nedir, tanıyamazsın ki-" Sözünü kestim.

"Gerçekten abim gibi, o kadar merhametli ki..." Dedim.

"Merhameti beni ilgilendirmez, beni ilgilendiren tek şey sensin." Dedi. "Nerede bu adamın evi?" Diye sordu.

"Ben sana konum atarım." Dedim.

"Tanımadığın bir adamın evine yerleştin ve baban bir şey söylemedi, öyle mi yani? Benim bırak evine gitmeyi erkek arkadaşlarımın olmasına bile kızardı. Adama genişlik gelmiş herhalde, buna nasıl izin verebilir?" Annemin sesi oldukça kızgındı.

"Babam beni ona emanet etmek zorunda kaldı çünkü..." Derin bir nefes aldım. "Babam cezaevine girdi." Dedim.

"Ne?!" Annem tekrar bağırdı. "Beliz bak ne saçmalıyorsun, ne anlatıyorsun sen? Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ofladım.

"Anne gelince her şeyi anlatacağım işte!" Dedim.

"Şimdi trafik çok yoğundur, o zamana kadar bekleyemem! Şu anda anlatacaksın hepsini!" Dudağımı ısırdım ve en başından her şeyi anlatmaya başladım.

Kurtuluşumun olmadığı belliydi.

***

Eve taksiyle gelmiştim ve gelir gelmez dolabı doldurmuştum.

Kendi kıyafetlerimide dolabıma koymuştum.

Telefonumu çıkardım ve Kurt'u aradım.

"Kurt?" Dedim açar açmaz. "Annem geliyor birazdan eve, hiç iyi şeyler olmayacak!" Dedim.

"Ne oldu?" Dedi.

"Her şeyi anlattım ve oldukça sinirli. Senin eve gelmen ne kadar sürer?" Dedim.

"Üç veya dört saati bulur." Ofladım.

"Erken gelemez misin?" Dedim.

"Güzelim zor gözüküyor ama deneyeceğim." Dedi.

"Erken gelirsen kaç saate gelirsin?" Dedim.

"Bir saati bulur." Dedi.

"Bekliyorum..." Dedim ve telefonu kapattım.

Bir buçuk saat geçmişti ve anneme konumu çoktan atmıştım.

Kapının çalmasıyla hemen açtım.

Annemin yüzünü görür görmez özlemim bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı sanki.

"A-Anne." Diye mırıldandım, özlemiştim işte!

Annem özlemle bana baktı ve ardından sıkıca sarıldı.

"Şu anda özlem gidereceğiz, ondan sonra hesap soracağım." Güldüm ve başımı salladım.

Annemin özlediğim kokusunu içime çektim, ne kadar güzeldi böyle...

Annem sevgiyle saçımı öptü.

"Beliz, güzeller güzelim benim..." Dedi şefkatle. "Seni nasıl özledim bir bilsen, projeyi yarıda bıraktım ve buraya geldim." Başımı salladım.

"Bir şey içer misin?" Dedim.

"Önceliğimde başka bir şey var." Dediğinde koltukları gösterdim.

Annem oturduğunda yanına oturdum.

"Baban nasıl güvenip seni başka birine emanet eder anlamıyorum! Üstelik bir suçluya emanet etmiş, bu adam gerçekten değişti!" Kızgın sesi yeniden ortaya çıkmıştı işte!

"Anne o suçsuz yere yattı, çok sevdiği adamlar için yaptı bunu. Çok merhametli biri, tanısan çok seversin!" Annem alayla bana baktı.

"Suçsuz yere yattım deyince suçsuz mu olunuyor? Belli ki söylemiyor işte, ne bu iyilik meleği tavırları? İnsan neden tanımadığı bir insanı evine alsın

ki, saçmalık ama sen anlamıyorsun." Dedi bana. "Bu kadar yeter, eşyalarını topluyorsun ve İngiltere'ye gidiyoruz!" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Gelmem." Sinirle güldü.

"Geleceksin!" Dedi bağırarak.

"Hayır gelmeyeceğim!" Dedim.

"Ne demek gelmeyeceğim, sana fikrini sormadım!" Dedi ve ayağa kalktı. "Odan hangisi?" Sabrım gerçekten taşıyordu.

"Anne!" Dedim uyararak.

"Kes sesini ve bana hangi oda olduğunu söyle! Seni tanımadığın bir adamla bırakacak kadar geniş değilim ben!" Alayla güldüm.

"Öyle mi?" Dedim. "Şimdi mi tuttu anneliğin? Daha önceden neredeydin acaba?" Annem durdu ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne?" Dediğinde güldüm.

"Beni Emel'e bırakırken diyorum aklın neredeydi? Bana kötü davranacağı belliydi zaten, bunu bile bile sen orada yaşamaya devam ettin. Şimdi gelip bana ben iyi anneyim tavırları yapma lütfen, komik geliyor." Annem hiçbir şey söylemedi ve duvara tutundu.

"B-Ben kötü bir anne miyim?" Sesi içimi acıtmıştı.

"Yok ya aslında kötü değilsin. Babam söyledi geçen gün, beni emzirmişsin. Gerçekten şaşırdım doğrusu, ben direkt verip gittin sanıyordum!" Annem yavaşça yere çöktü.

"B-Beliz..." Bana baktığında çoktan gözlerinin dolduğunu fark ettim. "Ben seni o kadının eline isteyerek mi bıraktım? Kaç kez gelmen için ısrar ettim, babanla kaç kez tartıştık. Sen daha küçücükken ben seni babandan geri almak istedim ama mahkeme kararının olduğunu söyledi ve seni bana vermedi. Şu an on sekiz yaşındasın, iki sene önce de sana yalvardım İngiltere'ye taşınman için. Sen asla dedin, uçak biletini bile ayarlamıştım.

Günahımı alıyorsun, sanki seni sevmiyormuşum gibi konuşuyorsun." Sinirle güldüm.

"Sırf babam evlendi diye kininden gittin oralara sen! Burada kalıp bana bakmayı göze alamadın." Annemin ağlaması içimi sızlatıyordu ama bunlar artık benim içimi yiyip bitiriyordu. Öfkemi kusup rahatlamak istiyordum, yıllarca içimde biriktirdiğim öfkemi...

"Ben senin babana çok aşıktım, gözüm ondan başka hiçbir şey görmüyordu. Benim ailem yüzünden boşandık ve ertesi gün hamile olduğumu öğrendim. Nasıl sevindim tahmin bile edemezsin." Gözyaşlarını sildi. "Ama aldır diye tutturdu herkes, babam delirecek gibiydi. Mimar olmakta kolay değildi, iyi bir şirkette akşama kadar hatta geceye kadar çalışıyordum. Bakamam dedim kendi kendime ama seni kucağıma almayı deli gibi istiyordum." Acıyla güldü. "Babanla boşandığımızda bile hâlâ onu seviyordum, o da seviyordu. Çok severek evlendim ve hiçbir şey düşünmedim. Baban zaten tır şoförüydü, sürekli evde olamıyordu. Evde yalnız kaldığımda çok ağlardım ve hemen babanı arardım. O tırındayken geceler boyu konuşurduk." Bakışlarını kaçırdı. "Sana hamile kaldım ve boşanmamıza rağmen doğurmaya karar verdim. Babanda seni aldırmamı kesinlikle istemiyordu ve ortak bir karar verdik. Ailem bana ne kadar kızsada dinlemedim ve seni iyi ki doğurdum. O kadar güzel bir bebektin ki..." Annem hüngür hüngür ağlayınca devam edemedi.

İçim burkulurken içimdeki ağlama isteğini bastıramadım ve çoktan birkaç damla yaş gözlerimden yanaklarıma doğru süzüldü...

Annemin yanına çökerken derin bir nefes aldım.

"B-Ben seni üzmek istememiştim, özür dilerim." Annem kızarmış gözlerini bana çevirdi.

"İçinde ukde kalan her şeyi söyle bana. Benim hakkımda ne düşündüğünü hep merak ederdim ama sana sormaya cesaret edemezdim. Bugünde öğrenmiş oldum." Dedi. "İyi bir anne olamadığım için asıl ben özür dilerim. Şu saatten sonra ne yaparsam yapayım beni sevmeyeceğini çok iyi biliyorum." Tam itiraz edecekken elini kaldırıp beni susturdu. "İstersen uçak biletimi yarına aldırabilirim. Beni istemediğini biliyordum zaten, telefonda

konuşmamızdan bile anlamıştım ama yine de gelmek istedim." Bakışlarını kaçırdı. "Ben herkese karşı gururluyum ama sana karşı gururlu falan olamam. Yarın giderim ama sonra yine gelirim, sonuçta sen benim canımdan bir parçasın değil mi? Görmeye illa ki geleceğim ve seni aramaya devam edeceğim. İster iste ister isteme, iyi bir anne olamasamda seni merak etmek benim hakkım." Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"A-Anne hayır-" Beni susturdu.

"Bunlar gerçekler, sanırım dört gün biraz fazla oldu." Dedi acıyla. "Benimle kalmıyorsun ama tanımadığın bir adamla kalabiliyorsun." Bana döndü. "Neden?" Diye sordu. "Haydi beni sevmiyorsun ve istemiyorsun tamam ama tanımadığın bir adamı ne kadar sevebilirsin ki? Onunla kalmayı kabul ediyorsun üstelik o bir mahkûm!" Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"Anne sus!" Diye bağırdım. "Ben seni gerçekten seviyorum ve ayrıca seni çok özledim. Seni istemiyorum değil, sana öfkeliyim sadece. Zaten yılda iki kez görüyorum, istememem saçma olurdu." Yavaşça anneme sarıldım.

"Beliz o iki kez gelmemde bile bana sıcak davranmıyorsun, babana gösterdiğin ilginin yüzde kaçını bana gösteriyorsun ki? Onunla daha farklı konuşuyorsun, ona karşı çok sıcaksın ama bana karşı oldukça mesafeli ve soğuk." Annem beni sıkıca sardı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ama olsun, ben bu durumu kabullendim." Dedi ve gözyaşlarımı sildi. "Yarına dönmemi ister misin?" Yutkunamadım ve başımı olumsuz anlamda salladım.

"Özür dilerim." Dedim. "Seni gerçekten çok seviyorum anne, sanırım bende sevdiğimi hissettiremiyorum." Annem elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve ardından güldü.

"Sırf üzülmeyeyim diye söylediğini bilmiyorum sanki ama dediğim gibi bu ağrıma gitse de umrumda değilmiş gibi davranacağım. Bir daha da bu konuları açıp konuşmak yok, ilk ve sondu." Dedi ve ayağa kalktı.

Elimi tuttu ve benide ayağa kaldırdı.

"Haydi birlikte yemek yapalım, özledim senin yemeklerini." Dedi.

"Evimize gitmeyecek miyiz?" Dedim.

"Şey, sen burada kalmak istersin diye düşündüm. Ben oraya giderim ve yarın yine gelirim." Üzgünce ona baktım.

"Anne..." Dedim.

"Efendim bir tanem?" Dediğinde göğsümde büyük bir yük hissediyordum. Nefes aldıkça batıyordu sanki.

Pişman olmuştum işte!

"Anne ben seni çok seviyorum." Dediğimde gülümsedi.

"Biliyorum kuzum, bende seni çok seviyorum." Az önce olanları unutmuş gibi davranıyordu!

"Anne ya!" Diye bağırdım.

Koltuğa otururken ofladım ve yeniden dolan gözlerimle birlikte çoktan ağlamaya başlamıştım.

Her bir gözyaşımda daha çok batıyordu sanki bu yük...

Annem yanıma oturur oturmaz başımı göğsüne yasladım.

"Tamam prensesim, ağlama artık." Uzanıp yanağını öptüm.

"Yemin ederim ki seni gerçekten seviyorum." Annem güldü ve başını salladı.

"Kalmam konusunda emin misin? Kendini suçlu hissetmene gerek yok. İyi bir anne olsaydım sırf baban yüzünden gitmezdim başka ülkelere. Kendi ülkemde kalırdım ve sana da bakardım. Mimarlığı bırakabilirdim, yapılacak bir çok şey vardı ama babana çok kızmıştım." Dedi.

"Ben onları kızgınlıkla söyledim, ciddi değildim." Tekrar başını salladığında sinirle yüzüne baktım. "Anne ama ya!" Dedim. "Ben sana karşı

soğuk değilim ki, babama neysem sana da oyum. Babam beni büyüttüğü için ona daha yakınım sadece." Annem saçlarımı okşadı.

"Keşke benim yanımda büyüseydin..." Dedi. "Her neyse, unutalım bu son konuşmamızı." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"İkimizde unutmayıp buna sonra tekrar ağlayacağız." Annem acıyla güldü.

"Olsun." Uzanıp tekrar yanağını öptüm. "Beliz inan ki çok yoğun çalışıyordum ve sana bakmaya korkmuştum. Babanda ben bakarım dedi ve bana güvence verdi. Güvenceside evlenmekmiş!" Sonlara doğru sesi sinirli çıkmıştı.

"Kıskandın değil mi?" Diye sordum.

"Beliz ben babana çok aşıktım. Öl dese ölecektim, o dereceydi. Tabii ki kıskandım ilk zamanlarda ama sonra alışmaya başladım." Durdu ve ciddiyetle bana baktı. "O kadını elimden kimse alamaz! O kadını öldürmekten beter edeceğim. Seni nasıl kovabilir, o kadından da kızından da nefret ediyorum!" Güldüm.

"Ceren'den nefret etmiyorum ama pek sevdiğim söylenemez. Emel'den ölesiye nefret ediyorum." Dediğimde gözlerime baktı.

"Neden evimize gitmedin? En azından orada kimse yoktu, rahatça yaşardın. Gerçekten ağrıma gidiyor bana karşı bu kadar gurur yapman. Para desen neredeyse bütün kazandığım miktar senin hesabında, seni fırsat buldukça arıyorum ve inan ki çok çalışıyorum." Ona daha çok sarıldım.

"Bilmiyorum." Dedim.

"Beni aramadın bile, buraya gelmesem bunları öğrenemeyecektim!" Uzandım ve tekrar yanağını öptüm.

"Özür dilerim ama seni bunlarla üzmek istemedim." Dedim.

"Şu an yaşıyorsam sebebi sensin ve ne olursa olsun beni arayacaksın." Başımı salladım ve kokusunu içime çektim.

"Buraya yerleşecek misin?" Diye sormamla üzgünce bana baktı.

"Hayır." Dedi.

"Neden?" Dedim şaşkınlıkla.

"Sanırım orada kalmam daha iyi olur." Kaşlarımı çattım.

"Anne ben seni istiyorum, lütfen böyle düşünme artık!" Dedim. "Ayrıca taşınmanı da çok isterim." Annem yüzüme baktı.

"Gerçekten mi?" Diye sorduğunda başımı olumlu anlamda salladım. "O zaman düşünürüz." Dedi ve güldü.

Bende güldüm ve karşıma bakmamla Kurt'u gördüm.

"Kurt?" Dedim şaşkınlıkla.

Ayakta duvara yaslanmış bizi izliyordu.

"Kurt bu mu?" Dedi annem şaşkınlıkla.

Kurt öksürdü ve bize doğru geldi.

"Bu anı bölmek istememiştim." Dedi ve bana baktı. "Ona çok değer veriyorum." Ardından anneme döndü.

Sertçe yutkundum, ne ara eve gelmişti?

4271 Kelime...

SINIR: 525 VOTE 160 YORUM

Bölüm geç geldiği için çok uzun yazdım, elimden geleni yapıyorum bildiğiniz üzere.

Bölümdeki oyların sayısı arttıkça bölümleri daha uzun yazarım, o yüzden oy vermeyi sakın unutmayalım arkadaşlar!

Oy veren ve yorum yapan ayrıca sabırla bekleyen herkese çok teşekkür ediyorum, sevildiğinizi bilin😘

KESİT

"Bak Kurt, senden yaşça büyük olduğumu unutma. Ben tecrübelerime dayanarak konuşuyorum ve bunları söylüyorum sana." Ona yaklaştım. "Seni etkileyen Beliz'in yüzü mü, fiziği mi yoksa kalbi mi?" Diye sordum. "Hangisinden etkilendin de kızımı evine aldın?" Kurt ofladı.

"Babası için yaptım bunu, uzatırsanız hiç iyi şeyler olmayacak!" Dedi ve hızlı adımlarla salondan çıktı. Peşinden gittim ve bağırdım.

"Yalnızca kendini kandır çünkü beni kandıramazsın!" Sinirle bana döndü.

"Derya Hanım sınırınızı aşıyorsunuz!" Dedi.

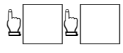
"Haydi itiraf et, seni etkileyen hangisi?" Sinirle elini cama vurdu ve bana döndü.

"Yüzü ve masumluğu!" Dedi. "Oldu mu, bu sizi mutlu etti mi?" Sesini yükseltmesiyle güldüm.

"Demek masumluğu, öyle mi?" Kanayan eline baktım. "Kızım seni çoktan etkilemeyi başarmış ama haberi yok."

Sınırı biraz çabuk geçerseniz iyi olur gençler, bölüm hazır☺

INSTAGRAM SAYFAMIZI TAKİP ETMEYİ UNUTMAYIN: RUMEYSAGULHANHİKAYELERİ

9 "Mesaj"

DERYA

Karşımdaki oldukça yapılı genci süzdüm.

"Böyle birini beklemiyordum." Dedim açıkça.

"Derya Hanım, hoş geldiniz." Dedi Kurt, kaşlarımı çattım.

Adımı nereden biliyordu?

"Annemin adını nereden biliyorsun?" Diye sordu Beliz.

"Bulmak zor olmadı." Dedi ve bana doğru yürüdü.

Mecburen ayağa kalkarken el sıkıştık, ardından karşımıza oturdu.

"Ben pala bıyıklı ve orta boylarda bir adam hayal etmiştim." Dedim, Beliz güldü.

"Onu tanıdıkça fikrin değişecek." Dedi ve Kurt'a baktı. "Seni çağırdığımda gelemezsin diye düşünmüştüm, beni kırmadığın için teşekkür ederim." Ona olan hayran bakışlarını görmemek mümkün değildi.

Bu huzursuz olmama sebep oldu.

"Derya Hanım'ın evine mi gideceksin?" Kurt yalnızca Beliz'e bakıyordu.

Görüntüsündeki soğuk adam sanki kızıma bakınca daha bir yumuşuyor gibiydi.

Bu daha da huzursuzlanmama sebep oldu.

Sonuçta elin adamıydı, tanımıyorduk bile! Kızıma ne yapacağını bilemezdim ki... Ya farklı gözle bakıyorsa, o zaman ne olacaktı?

"Evet." Dedi Beliz.

Kızımın adama olan bakışlarını görmemek elde değildi. Sinirle öksürmemle bakışlar bana döndü.

"Beliz, haydi gidelim annem." Dedim.

"Ama Kurt'u buraya ben çağırdım, bir tanışıp konuşsaydınız?" Kurt rahatça arkasına yaslandı.

"Sorun değil." Dedi umursamazca.

"O kadar yol geldin, hem bir şey yedin mi sen? Yemek yapayım mı sana?" Ağzım şaşkınlıkla açılırken hayretle kızıma baktım.

"Gerek yok zaten çok aç değilim. Acıkırsam dışarıdan söylerim." Kurt gözlerini Beliz'e dikmişti.

"Ama hep dışarıdan yiyorsun!" Beliz'in kolunu sıkmamla bakışları bana döndü.

"Kızım sana ne, kaç yaşında adam yani!" Dedim.

İsterse dışarıdan yemek söylerdi, ne diye kendisi yemek yapmak istiyordu?

Beliz göz devirdi ve ayağa kalktı.

"Yemek yapmadan gitmiyorum." Dedi.

"Güzelim gerek yok dedim ya!" Dedi Kurt, Beliz yavaşça Kurt'un yanına oturdu.

"Bence gerek var, canın ne yemek istiyor?" Sinirle güldüm.

"Kızım sen elin adamına ne yapıyorsun?" İkiside bana döndü.

"Karar verdim ne yapacağıma!" Beliz hızla ayağa kalktı. "Sizde ben yapana kadar tanışıp iyi anlaşmaya bakın!" Dedi ve güldü.

Beliz'in gitmesini izlerken karşımdaki adama döndüm.

"Senin amacın ne?" Dedim direkt.

"Hiçbir şey." Dedi.

"Öyle mi? Hiçbir şey demek!" Dedim alayla. "Emin ol ben erkekleri çok iyi tanırım. Ahmet bana çok iyi öğretti, hepinizin amacını anlarım. Kızım saf olabilir ama ben değilim." Kurt güldü.

"Amacım neymiş Derya Hanım?" Alaylı sorusuyla birlikte göz devirdim.

"Sen daha iyi biliyorsun bunu." Dedim ve hafifçe öne eğildim. "Beliz'i neden evine aldın?" Diye sordum.

"Babası dışarıda yatacak diye korkuyordu, bende evime aldım." Sinirle kahkaha attım.

"Demek öyle, yani tamamen masum bir amaçla?" Başını sallamasıyla gülmemek için kendimi zor tuttum. "Ben bunları yiyecek bir kadın değilim tatlım, bana gerçek nedenini söyle!" Kurt'un kaşları çatılırken ciddi bakışlarla yüzüme baktı.

Oldukça soğuk ve ürkütücü duruyordu.

"Gerçek nedeni bu, ister inanın ister inanmayın." Dedi.

"Biliyor musun, bende zamanında Beliz gibiydim." Dedim. "Sana Ahmet'le tanışma hikayemizi anlatayım." Alayla gülümsedim ve biraz daha öne eğildim. "Arkadaşlarımla kavga etmiştim ve arabadan inmek istemiştim. İstanbul'dan İzmir'e gidiyorduk, kavga edince çok sinirlenmiştim. Beni yolun ortasında bıraktılar ve yanımda birilerinin bana ulaşabileceği hiçbir şey yoktu. Etrafta ise ağaçlardan başka bir şey yoktu ve tek bir yol vardı. Gece olduğu için doğru dürüst araba geçmiyordu ve otostop çekmek zorundaydım ama aşırı korkuyordum. Bir tırın gözükmesiyle hızla yola atıldım ve otostop çektim. Adam da durdu tabii, hemen bindim tıra. Aşırı üşümüştüm çünkü, dayanılacak gibi değildi." Kurt anlamayarak bana bakıyordu. "Tıra binmemle yaşlı, göbekli ve çirkin diye hayal ettiğim adam

oldukça genç ve yakışıklı çıktı. Yeşil gözleri vardı, kabullenmek istemesem bile çok etkilenmiştim. Ben ona ismimi söylemedim ama o bana söyledi, Ahmet..." İçim sızlarken umursamadan Kurt'a baktım. "Bana karşı o kadar iyi davranmıştı ki, her şeyi düşünmüştüm ama öyle bir niyeti olmadığı belliydi. Yol boyunca sohbet ettik ama soğuk durmaya çalıştım. Adam beni öyle bir etkiledi ki, sohbeti, davranışları, gülüşü... İlk kez aşık olmanın mutluluğunu yaşıyordum. Beni geri İstanbul'a bırakırken kartını vermişti ve ona ulaşabileceğimi söylemişti. Asla aramam dedim ve birkaç gün sonra dayanamayıp aradım. Biz tekrar buluştuk ve bana çok iyi arkadaş olduğumuzu söyledi, bana asla başka bir gözle bakmadığını, yalnızca arkadaşı olduğumu... Nasıl üzüldüm anlatamam. Bana asla başka bir gözle bakmadığını söyledikten sonra da sürekli buluşmaya devam ettik. Sonra ne söyledi biliyor musun?" Güldüm ve başımı iki yana salladım. "Bana deli gibi aşık olduğunu, beni kaybedeceğini düşündüğü için arkadaş ayağına yattığını söyledi. Yoksa onun yanında olmazmışım ve bu onu kahredermiş, bensiz yapamazmış." Kurt arkasına yaslanmış beni dinliyordu. "Yani Kurt efendi, senin bu abi ayaklarında aynı Ahmet'in arkadaş ayaklarına benziyor." Dedim. "Hepiniz aynısınız ve başka bir taktik bulamayacak kadar aptalsınız." Kurt soğukça güldü.

"Beliz benim değerlim, benim yanımda kalmaya devam edecek. Ben sevdiğim kadına arkadaş veya kardeş demem Derya Hanım. Direkt memleketime götürüp ailemle tanıştırırım." Alayla kahkaha attım.

"Bende şimdi inanacağım!" Dedim alayla. "Sen istesen bile belki Beliz seni istemeyecek? Nereden bilebilirsin ki, yanında tutman gerekecek! Tabii sende abin gibiyim diyerek güvence vereceksin ki yanında kalsın..." Yavaşça kapıya baktım, kimse gözükmüyordu. "Ben saf bir kadın değilim Kurt, bana yalan söyleme!" Kurt erkeksi bir şekilde bacağını bacağının üstüne attı.

"Beliz'i seviyorum doğru ama buna farklı bir anlam katmadan seviyorum. Siz sadece her şeyi bildiğinizi sanan ve her erkeği aynı kefeye koyan bir kadınsınız." Sinirle güldüm.

"Beliz'i nasıl evine almayı göze aldın? Hiç bilmediğin bir kız, ya bir hastalığı ya da bir sorunları varsa? Nereden bilebilirsin ki, neye güvendin

merak ediyorum!" Aklıma gelen şeyle kaşlarımı çattım. "Sen Beliz'i daha önce hiç gördün mü?" Kurt bıkkınca bana baktı.

"Derya Hanım, bakın saçmalıyorsunuz. Sonunda saygımı kaybedeceğim ve hiç iyi şeyler olmayacak." Gözlerimi kıstım.

"Onu daha önce gördün değil mi?" Dedim.

"Evet gördüm!" Dedi sesini yükseltirken. "Neden buna bu kadar taktınız bilmiyorum ama babasını ziyarete geldiği gün gördüm. Oldu mu, mutlu oldunuz mu?" İşte taşlar şimdi yerine oturmaya başlamıştı...

"Beliz'i gördün ve çok beğendin. Sonra babasının durumunu değerlendirerek kendi evine aldın." Kurt derin bir nefes aldı.

"Size laf anlatamayacağım ben, gerçekten anlamamakta ısrarcısınız!" Dedi ve ayağa kalktı. "Senarist olmayı hiç düşündünüz mü? Maşallah kafanız zehir gibi, iyi senaryolar yazarsınız." Keyifle güldüm.

"Sen oyuncu olmayı hiç düşündün mü? Maşallah iyi rol yapıyorsun, iyi dizilerde oynarsın." Bende ayağa kalktım ve ona yaklaştım. "Kızımdan uzak duracaksın, anladın mı? Senin gibilerinin amacını çok iyi bilirim ben. Senin yaptığını bu devirde kimse gerçek kardeşine bile yapmıyor ama sen hâlâ ısrar ediyorsun!" Dedim.

"Diyelim ki onu seviyorum, ona aşığım... Ne yapacaksınız? Onu benden uzak mı tutacaksınız, komik oluyor! Beliz bana çok güveniyor ve beni gerçekten abisi olarak görüyor. O beni bırakmaz ve bende onu bırakmam. Boşa kürek çekmeyi bırakın artık ayrıca ona başka bir gözle bakmıyorum. Gayet mutluyuz birlikte ve ikimizde birbirimizi bırakmak istemiyoruz. Eğer içiniz rahatlayacaksa son kez söylüyorum; Beliz'e başka bir gözle bakmıyorum." Dedi.

"Bak Kurt, senden yaşça büyük olduğumu unutma. Ben tecrübelerime dayanarak konuşuyorum ve bunları söylüyorum sana." Ona yaklaştım. "Seni etkileyen Beliz'in yüzü mü, fiziği mi yoksa kalbi mi?" Diye sordum. "Hangisinden etkilendin de kızımı evine aldın?" Kurt ofladı.

"Babası için yaptım bunu, uzatırsanız hiç iyi şeyler olmayacak!" Dedi ve hızlı adımlarla salondan çıktı. Peşinden gittim ve bağırdım.

"Yalnızca kendini kandır çünkü beni kandıramazsın!" Sinirle bana döndü.

"Derya Hanım sınırınızı aşıyorsunuz!" Dedi.

"Haydi itiraf et, seni etkileyen hangisi?" Sinirle elini cama vurdu ve bana döndü.

"Yüzü ve masumluğu!" Dedi. "Oldu mu, bu sizi mutlu etti mi?" Sesini yükseltmesiyle güldüm.

"Demek masumluğu, öyle mi?" Kanayan eline baktım. "Kızım seni çoktan etkilemeyi başarmış ama haberi yok." Dedim.

"Kurt?" Beliz'in sesini duyarken telaşla bize doğru geldiğini gördüm. "Cam kırıldı-" Kurt'un elini gördüğünde korkuyla bağırdı. "Ne oldu?" Dedi ve hızla Kurt'un elini ellerinin içine aldı.

"Bir şey olmadı." Dedi Kurt umursamazca.

"Olmuş ki kanıyor! İyi misin sen?" Dedi Beliz Kurt'a bakarken.

"İyiyim." Kurt'la gözlerimiz buluşunca bana sert bir bakış attı.

"Ya çok acıyor mu?" Kurt yavaşça elini çekti.

"Ben gidiyorum." Dedi.

"Hayır, gitmiyorsun!" Dedi Beliz. "Şu eline pansuman yapmam gerekiyor. Nerede malzemeler, söyle çabuk!" Telaşlı sesiyle birlikte göz devirdim.

Ben adamı kabul etmesem bile kızım çoktan ondan etkilenmişti fakat buna izin veremezdim.

O bir mahkûmdu.

Suçum yok dese bile bunu muhtemelen içerideki herkes söylüyordu. Kim suçunu kabullenirdi ki, bu çok saçmaydı!

"Güzelim gerçekten gerek yok." Dedi Kurt.

Bir de güzelim diyordu!

"Bu kadar yeter!" Dedim. "Beliz haydi yavrum biz evimize gidelim." Sert sesimle birlikte Beliz bana döndü.

"Anne Kurt'un hâlini görmüyor musun? Böyle bırakamam!" Sinirle koltuğa oturdum.

"Ne yapacaksan yap da gidelim." Dedim.

Kurt malzemelerin yerini söylediğinde Beliz büyük bir hızla malzemeleri alıp gelmişti.

Kurt oturduğunda Beliz yanına oturdu ve pansuman yapmaya başladı.

"Acıyor mu?" Diye sordu.

"Hayır." Dedi Kurt.

Beliz birkaç dakika sonra Kurt'un elini sarmıştı ve pansumanı bitirmişti.

"Sağ ol." Kurt'un mırıldanmasıyla Beliz gülümsedi.

"Acımadığına emin misin?" Dediğinde Kurt başını evet anlamında salladı. "Peki elini neden cama vurdun? Bağırış sesleriniz geliyordu, kavga mı ettiniz yoksa?" Dedi ve bakışları bana döndü.

"Hayır aksine çok iyi anlaştık." Kurt bana baktığında göz devirdim.

"Evet." Dedim isteksizce.

"Ya belli ki tartışmışsınız!" Beliz'in üzgün sesiyle birlikte ona baktım. "Anne lütfen böyle yapma! Kurt öyle biri değil diyorum sana. O dünyanın en iyi mahkûmu!" Kurt öksürdü.

"Tartışmadık güzelim. İkimizde olgun insanlarız değil mi? Konuşup hallettik!" Başımı salladım.

"Aynen öyle oldu." Beliz kuşkuyla ikimize baktı.

"Pek inanmadım ama üstelemeyeceğim." Dedi ve ayağa kalktı. "Yemeğin pişmesi yarım saati bulur." Hızla konuştum.

"Benim acelem var, hemen gitsek iyi olur!" Dedim.

"Ne acelen var ki?" Dedi Beliz.

"Şey..." Durdum ve düşündüm. "Babanı ziyarete gideceğim!" Dedim.

"Gerçekten mi?" Beliz mutlulukla ellerini çırptı. "Babam buna çok sevinecek!" Kaşlarımı çattım, sadece buradan hemen gitmek için söylemiştim.

"Neden çok sevinsin ki, öylesine basit bir ziyaret." Dedim omuz silkerek.

"Babam hâlâ seni seviyor anne..." Beliz yanıma yaklaştı ve bana sarıldı. "Ama geç oldu, bu saatte görüşmen biraz zor olabilir." Rahat bir nefes aldım.

"O zaman yarın giderim." Dedim.

"Ama acele olduğunu söylemiştin?" Kaşlarımı çattım.

"Babanı görmek istedim." Beliz güldü.

"Babamla alakası yok, sen beni Kurt'tan kurtarmak istiyorsun." Dedi.

"Her neyse, artık gidebilir miyiz?" Dedim.

"Beliz?" Kurt'un sesiyle birlikte Beliz ona baktı. "Annen haklı, birlikte gidin ve biraz kafa dağıtın. Ben seni dört gün sonra almaya geleceğim zaten." Dedi.

"Ama yemek-" Kurt sözünü kesti.

"Tek pişmesi kalmadı mı? Cezaevinde birkaç şey öğrenmiştim. Piştiğinde alırım ocaktan ve olur biter." Beliz başını salladı.

"O zaman sana afiyet olsun." Dedi Beliz üzgünce.

İnanamıyordum!

Bir de tanımadığı bir adam yüzünden üzülüyordu!

"Haydi eşyalarını hazırla." Dedi Kurt.

Beliz bana baktı ve ardından yavaş adımlarla bir odaya girdi.

"Bunu nasıl başardın?" Dedim kaşlarımı çatarak.

"Neyi Derya Hanım?" Kurt'un sesi oldukça bıkkın çıkmıştı.

"Kızım seni hem çok seviyor, hem çok güveniyor! Normalde onun arkadaşı bile yoktu. Etrafına karşı o kadar soğuk ki, sana nasıl bu kadar sıcak olabilir? Hem de şu kısacık sürede!" Kurt yorgunca bana baktı.

"Bakın Derya Hanım, bir insanı sevmek için illa onu yıllardır tanımanız gerekmez. Öyle bir an olur ki, yıllardır güvendiğiniz insan tek bir kalemde siler sizi. Anlatabiliyor muyum?" Dedi. "Beliz'i şu kısacık süredir tanıyorum ve hayatımdaki yıllardır tanıdığım insanlardan daha samimi geliyor. Önemli olan zaman değil, önemli olan gerçekten güvenmek." Başımı salladım.

"Bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Beliz'i nasıl bu kadar etkilediğini, nasıl olur aklım almıyor." Derin bir nefes aldım. "Bak Kurt, ben kötü bir insan değilim. Sana düşman da değilim, seni tanımıyorum bile! Tanımadığım etmediğim bir adamla ne gibi bir derdim olabilir ki?" Kurt gözlerime baktı. "Ben sadece kızının iyiliğini isteyen bir anneyim. Seninle konuşurken beni bir yabancı gibi değilde, bir anne gibi düşün. Ben kızımın iyiliğini istiyorum artık üzülsün istemiyorum. Hâliyle korkuyorum, neler yaşanıyor dünyada görüyoruz. Tanımadığı etmediği bir adamla kalmasına içim el vermiyor ve işin kötü tarafı da var..." Bakışlarımı kaçırdım. "Beliz'den hoşlanıyorsun!" Diye mırıldandım.

"Hoşlanmıyorum!" Dedi net bir sesle. "İki insanın birbirine bağlanması için illa aşık mı olması gerekir Derya Hanım, bu mu düşünceniz?" Diye sordu.

"Aşk sadece bağlanmaktan ibaret değildir, aşk çok başka bir şeydir!" Dedim. "İkinizin birbirine olan bakışlarını görmedim mi sanıyorsun? Neredeyse yiyeceksiniz birbirinizi!" Kurt kaşlarını çattı.

"Fikriniz bu yönde olduğu için her şeyi aynı yöne çekmeye çalışıyorsunuz! Bizim bakışlarımızda hiçbir şey yok, yalnızca aramızda güçlü bir bağ var. O bağın sebebi ise Beliz'in bana minnet duyması, onu evime aldığım için bana güvenmesi..." Dedi. "Daha fazla ne size açıklama yaparım, ne de bir başkasına! Eğer Ahmet babam bana güvendiyse iş bitmiştir, o işini iyi bilen bir adam değil mi? Biraz daha saçmalamaya devam ederseniz inanın saygımı korumam ve bir daha da bu eve gelemezsiniz." Sesini yükseltmesiyle sinirle güldüm.

"Sanki senin hatırına geliyorum!" Dedim alayla.

"Başka bir ülkeden geldiğinizi var sayarak ses etmemeye çalışıyorum lakin fazla üstüme gelmeye başladınız! Ben normalde böyle konuşacak bir adam değilim, soğukluğumdan ödün vermem ama Beliz için bir şey dememeye çalışıyorum." Göz devirdim.

"Yalnızca gerçekleri yüzüne vurmam ağır geliyor." Dedim. "Ben seni de, senin gibileri de çok iyi tanıyorum. Bunu sakın unutma olur mu?" Acıyla gülümsedim. "Ben bir anneyim ve her şekilde kızımı düşünmem gerekiyor. Onu İngiltere'ye çağırdıkça gelmemekte ısrar ediyor! Burada kalmaya meyilli olduğu için elimden bir şey gelmiyor. Çok üzülüyorum bu duruma ama yapacak bir şey yok. Beliz inatçı ve gururlu bir kız!" Gözlerine baktım. "Senden bir anne olarak iki şey rica etmek istiyorum." Diye mırıldandım.

"Sizi dinliyorum." Dediğinde yutkundum.

"Birincisi; Beliz'e kötü bir gözle bakmanı istemiyorum. İleride bir baba olduğun zaman ne demek istediğimi çok iyi anlayacaksın." Bir şey söyleyecekti ki sözünü kestim. "İkincisi; Beliz'in bana karşı olan önyargılarının beni kahrettiğini biliyorsun. Birazcık olsun benim hakkımda iyi düşünmesini sağlayabilir misin? Bunu çok istiyorum, benim Beliz'den

başka değer verdiğim kimse yok." Bunu ondan istemek zorundaydım çünkü kızım bu adama çok değer veriyordu. Belki onu dinlerdi ve bana karşı olan bakış açısı değişirdi. Öyle umuyordum çünkü başka çarem yoktu. Ahmet'in Beliz'i bu konuda ikaz ettiğini çok iyi biliyordum. Bana karşı soğuk olmasını o da istemiyordu ve bu konuda elinden geleni yaptığını hissediyordum.

"Tamam." Dedi soğukça. "Sadece anne olduğunuz için bunu yapacağım." Gülümsedim.

"Teşekkür ederim!" Dedim. "Bir de kızıma çok iyi bakmanı istiyorum. Benim yanıma taşınmamakta ısrarcı ne yazık ki! Bu yüzden sana güvenmek istiyorum, seni yanlış değerlendirmek istemiyorum." Kurt'un yüzü oldukça soğuk ve mesafeli duruyordu.

"Ona zaten yeterince iyi bakıyorum." Dedi.

"Güzel!" Diye mırıldandım. "Son olarak banka da bir miktar parası var, onu harcamasını istiyorum. Ben kazandığım paraları onun için kazanıyorum." Kurt bıkkınca bana baktı.

"Rica edeceğiniz şeyin yalnızca iki tane olduğunu sanıyordum." Güldüm.

"Söz konusu kızım olunca sayıların bir önemi kalmıyor. Baba olunca sende anlayacaksın ne demek istediğimi." Kurt bir şey demedi.

Odanın kapısının açılmasıyla Beliz küçük bir valizle geldi.

"Sana yeni birkaç tane kıyafet alalım." Dedim.

"Gerek yok." Dedi Beliz.

"Bir de makyaj malzemeleri alalım, unutma sakın!" Dedim ve arkamı döndüm.

Kurt Beliz'in yanına gittiğinde valizini aldığını gördüm.

Evden çıktığımızda çok geçmeden arabamın yanına gelmiştik. Valizi bagaja koyduktan sonra Beliz'e döndüm.

Kurt'a sarıldığını görmemle bir şey demedim ve onları izledim.

Beliz'in yaptığı şeyle ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Kurt'u yanağından öpmüştü!

Bunu yapan sanki benim öz kızım değildi. O hayatta böyle bir şey yapmazdı. Herkese karşı duvarlar ören kızım bu adam için bütün duvarlarını yıkmıştı. Hayatında hiçbir erkeğe yer vermediğini çok iyi biliyordum. Annesine çekmişti işte, bütün huylarını benden alıyordu sanki. Benimde hayatımda Ahmet'ten başka hiçkimse olmamıştı.

Beliz yalnızca erkeklere değil, kızlara da aynı mesafede davranıyordu. Bu adam onu değiştirmeye başlamıştı bile!

"Görüşürüz." Diye mırıldanan kızıma arabayı gösterdim.

"Bir şey olursa arayabilirsin." Dedi Kurt, sesi oldukça sert ve soğuk çıkmıştı.

Beliz başını salladı ve arabaya bindi. Kurt'a son kez baktım ve bende arabaya bindim.

"Adamdan ayrılamıyor musun?" Dedim alayla ve arabayı çalıştırdım.

"Ne alaka anne, adamın yaptıklarını görmüyor musun? Tabii ki sarılacağım!" Ofladım.

"Haydi sarıldın diyelim, ne diye öpüyorsun?" Sonuçta tanımadığımız bir adamdı ve ne olursa olsun böyle bir şey doğru değildi.

"O da beni öpüyor!" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne?" Dedim. "Yoksa daha önceden öpüştünüz mü?" Hayretle çıkan sesimle birlikte Beliz şaşkınca bana baktı.

"Öpüşmek mi? Anne adam beni kardeşi gibi görüyor, saçmalama lütfen!" Göz devirdim yalnızca.

Kardeşi gibi sevdiği için yüzünden ve masumluğundan etkilenmişti zaten...

BELİZ

Eve geldiğimizde annemle birlikte yemek yapmıştık. Yemekler her zamanki gibi yine çok güzel olmuştu, annem yemek konusunda çok iyiydi.

Bir film seçmiştik ve şimdi onu izliyorduk.

Filmdeki adamın kızı öpmesiyle annem gözlerimi kapattı.

"Bakma sen, ayıp!" Güldüm.

"Baksam ne olacak sanki?" Dedim homurdanırken.

"Ne yapacaksın bakıp?" Dedi.

"Hiç." Diye mırıldandım.

Sahne bitince annem ellerini gözlerimden çekti.

"Merak ediyor musun nasıl bir şey olduğunu?" Diye sordu.

"Yani." Dedim ve utançla gülümsedim. "Neden sordun ki?" Annem güldü.

"Gençken bende merak ederdim." Kahkaha attım.

"Gerçekten bunları mı konuşacağız?" Dedim.

"Amacım aslında bu değil. Başka bir şey öğrenmeye çalışıyorum ama tepkinden çekiniyorum." Bıkkınca göz devirdim.

"Kurt değil mi sorun?" Annem başını olumlu anlamda salladı. "Onunla öpüşmeyi daha önce hiç aklımdan geçirmedim. Yanağımızı öpmemiz ise tamamen masumca bir şey." Diye açıklama yaptım.

Onu dudağından nasıl öpebilirdim ki? Daha önce hiç bir erkeği öpmemiştim ve elbet ki utanırdım. Hem aramızda hiçbir şey yoktu bile! Annem neden böyle saçma şeyleri merak ediyordu ki?

"O senin için masum." Dedi. "O adama öyle bir bakıyorsun ki... Bilmiyorum ben güzelim benim, sadece senin için endişeleniyorum. Belki inanmayacaksın ama gerçekten endişeleniyorum. Sonuçta bir insanı tanıyamıyorsun ki, bir de sen bu adamın evinde yaşıyorsun." Ona sıkıca sarıldım.

"Korkmana inan ki gerek yok anne." Annem başını salladı.

"Ben ne dersem diyeyim beni dinlemeyeceğini biliyorum. Senden tek isteğim dikkat etmen. Hâl ve davranışlarına çok dikkat et anneciğim. Yine de adama o kadar yüz verme, sonuçta seninle aynı evde yaşıyor. Seni her hâlinle görecek, başka şeyler düşünmesin. Her şeye dikkat etmeni ve kendini korumanı istiyorum." Dedi ve sevgiyle saçımı öptü.

"İyiliğimi düşündüğünün farkındayım ve sana söz veriyorum ki her şeye dikkat edeceğim." Annem gülümsedi ve yanağımı sıktı.

"Aferin benim güzel kızıma." Dedi, yanağımın acımasıyla inledim.

"Ya anne!" Diye sızlandım.

Annem güldü ve yaklaşıp yanağımı öptü.

"Seni çok özlemişim." Dedi. "Hemen buraya yerleşmek ve seni yanıma almak istiyorum." Gülümsedim.

"Ama işlerin benden daha önemli." Annem kaşlarını çattı.

"O ne demek öyle?" Dedi. "Ben sana iyi bakmak için para kazanıyorum. Bir gün tamamen yanına yerleşmeyi zaten planlamıştım. Buraya geldiğimde tamamen işleri bırakmış olacağım ve bu yüzden bizi idare edebilecek bir para kazanmaya çalışıyorum." Saçlarımı okşadı. "Hayatımdaki hiçbir şey senden önemli değil yavrum benim." Derin bir nefes aldım.

"Babamla keşke boşanmasaydınız!" Dedim.

"Eğer hamile olduğumu boşandığımız günden sonra öğrenmeseydim boşamazdım ki." Burukça gülümsedim.

"Babamla tekrar birleşmenizi çok istiyorum." Annem kaşlarını çattı.

"Asla, asla, asla!" Dedi. "O adamın yüzünü bile görmeye tahammülüm yokken söylediğin şeye bak! İnan ki sen olmasaydın benden haber bile alamazdı, sana dua etsin." Keyifle güldüm.

"Hâlâ aşıksın." Dedim.

"Değilim!" Dedi.

"Babam seni hâlâ seviyor ama?" Annem gözlerini kıstı.

"Anneciğim bak güzelim baban evli bir adam. Beni değil karısını sevsin." Gülümsedim.

"Ondan boşanacak." Annem şaşkınca bana baktı.

"Ciddi misin sen?" Dediğinde kahkaha attım.

"Anne babam o kadını hiçbir zaman sevmedi, bunu sende biliyorsun!" Dedim.

"Aman neyse ne, sonunda gerçeği gördü ki boşuyor!" Kıkırdadım.

"Sevindin değil mi?" Dedim.

"O kadının senin etrafında olmasından hoşlanmıyordum, bir tek bu yönden iyi oldu." İnanmış gibi yaptığımda annem koluma vurdu. "Beliz!" Güldüm ve ayağa kalktım.

"Eminim bir tek o yöndendir!" Dedim ve hızla odaya girip kapıyı kapattım.

"Beliz, saçmalama kızım!" Dedi annem ve kapıya vurdu. "Ben sana göstereceğim anneye inanmamayı!" Sadece güldüm.

Yatağı açtığımda içine girdim ve örtüyü üstüme çektim. Çok fazla uykum gelmişti ve uyumaya ihtiyacım vardı.

"Anneciğim ben bir duş alıp geliyorum, tamam mı?" Dedi kapıyı açtığında annem, başımı salladım yorgunca.

Annem geldiğinde hep birlikte yatardık.

Gözlerimi kapattığımda telefona gelen mesaj sesiyle birlikte ofladım ve gözlerimi açtım.

"Ne var ya?" Diye homurdandım.

Ekrana baktığımda Kurt yazısını görmemle hızla doğruldum.

"Uyudun mu?"

Kıkırdadım ve hızla cevap yazdım.

"Hayır."

Cevabını beklerken dudağımı ısırdım.

"Uyuyamadın mı?"

Mutlulukla gülümsedim, uykum kaçmıştı bile!

"Tam uyuyacaktım ki mesaj attın."

Yine çok geçmeden cevap geldi.

"Ben sadece seni merak etmiştim. O zaman uyumalısın, iyi geceler."

Hızla cevap yazdım.

"Ama uykum kaçtı!"

Merakla yazacağı cevabı bekledim.

"Ne tesadüf, aynısı bana da oluyor!"

Dudağımı daha çok ısırdım ve ne yazacağımı düşündüm.

"Senin uykun neden kaçtı?"

Yazdım ve gönderdim, merakla gelecek cevabı bekledim.

"Sarı saçlı bir ufaklığı düşünmekten..."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken etrafıma baktım. Allah'tan annem gelmemişti!

Yeniden ekrana baktım ve mesajı defalarca okudum, ne demek istiyordu?

Yanaklarımın neden kızardığını bilmiyordum ama yanaklarımdaki ateşlenme hissini çok iyi hissediyordum.

"Beliz?" Annemin seslenmesiyle birlikte hızla mesajları sildim ve telefonu komidine koydum. "Uyudun mu anneciğim?" Dedi annem içeriye girdiğinde.

"Sayılır." Diye mırıldanmamla güldü.

Annem yanıma uzandığında bana sıkıca sarıldı. Annemin sarılışına karşılık verirken aklım Kurt'un attığı mesajdaydı...

Ne demek istemişti?

SINIR: 535 VOTE 150 YORUM.

Oylara biraz yüklenseniz güzel olur ve oyların çokluğuna göre bölümün uzunluğu da artar.

Ortada bir emek olduğunu unutmayın lütfen☺

Hikayemi destekleyen herkese teşekkür ediyorum😘

Arada sırada canlı yayın açacağım, takip etmeyi unutmayın!!

10 "Kıskançlık"

AHMET

"Elinize sağlık çocuklar." Dedim ve ayağa kalktım.

"Biraz daha yeseydin baba?" Caner'e baktım ve gülümsedim.

"Doydum oğlum." Başını salladığında yavaşça yatağıma doğru ilerledim.

Yatağıma uzanırken gözlerimi kapattım.

Acaba Beliz şimdi ne yapıyordu? Kurt'la aralarında bir sorun var mıydı? Gerçi sanmıyordum ama insan yine de düşünüyordu.

Beliz'le gayet iyi anlaşmışlardı sonuçta değil mi? İçimi ferah tutmalıydım, her şey iyi olacaktı.

Gözlerimi aralarken sıkıntıyla tavanı izledim.

Her şeyimi özlüyordum...

Gözlerim kolumdaki gümüş bilekliğe takılınca burukça gülümsedim.

"Ahmet, yapma diyorum!" Dedi Derya kahkaha atarken.

"Gel şuraya!" Dediğimde ise koşarak uzaklaşmıştı.

Elimdeki kar topunu ona atmamla inledi, tam kafasına denk gelmişti!

"Ahmet!" Diye bağırmasıyla güldüm.

Bana doğru sinirli adımlarla geldiğinde ise kaçmak yerine sadece sırıttım.

Gittikçe bana yaklaştığında ise diğer elimdeki büyük kar topunu yüzüne fırlattım.

"Ah!" Acıyla inlemesiyle birlikte gülümsemem soldu.

"Derya?" Yavaşça kolundan tuttum ve yüzündeki karları temizledim. Burnu kıpkırmızı olmuştu, yine çok üşümüştü.

İçim pişmanlıkla dolarken yaklaştım ve küçük burnuna bir öpücük kondurdum.

"Acıdı mı prensesim?" Bana küskün bakışlar attı ve geri çekildi.

"Sana yapma dedim değil mi?" Diye homurdandı.

"Sinirlenince çok tatlı oluyorsun, ben ne yapayım?" Yavaşça yüzünü avuçladım. "Özür dilerim güzelim." Kaşlarını çattı.

Bir anda ne olduğunu anlamadan yüzüme yediğim kar topuyla birlikte Derya kahkaha atarak benden uzaklaştı.

"Derya!" Dediğimde bana öpücük attı.

"Üzgünüm Ahmet, bunu hak ettin!" Dedi ve kahkahalarla gülmeye devam etti.

Kaşlarımı çattım ve hızla ona doğru koştum. Derya koşmaya başlasada çoktan kolundan tutmuş ve ona yetişmiştim.

"Sen görürsün hanımefendi!" Dedim ve onu karların içine yatırdım.

"Yapma sakın, üşürüm!" Yaklaştım ve dudağına küçük bir öpücük kondurdum.

"Cezan olacak!" Ofladı.

"Üşürüm ama?" Güldüm ve kalkmasını engelledim.

Üstüne karları attığımda çırpınıyordu.

"Ahmet!" Dedi sızlanarak. "Gerçekten üşüyorum!" Gülümsedim ve daha fazla dayanamayıp onu karların içinden kucağıma aldım.

Evimize doğru yürüdüğümde bana aşkla bakıyordu.

"Senden nefret ediyorum!" Kahkaha attım.

"O yüzden mi aşkla bakıyorsun?" Gülümsedi.

"Hasta olacağım bu gidişle!" Dedi.

"Ben sana bakarım ayrıca hasta falan olmayacaksın. Hemen eve gireceğim ve seni ısıtacağım. Bir de sana bol köpüklü bir kahve yapacağım!" Güldü ve yanağımı öptü.

"Pislik!" Diye mırıldandı.

Eve girdiğimizde hızla odunları yakmıştım ve Derya'yı şöminenin karşısına otutturmuştum.

Kahveleri yapmak için mutfağa girdim.

"Ahmet!" Derya'nın telaşlı sesini duymamla hızla kahveyi bıraktım ve koşarak onun yanına gittim.

"Ne oldu?" Dediğimde üzgünce bana baktı.

"Bilekliğim yok!" Dediğinde kaşlarımı çattım.

"Nasıl yok?" Diye sordum.

"Bilmiyorum yok işte!" Sesi o kadar üzgün çıkmıştı ki bu içimi sızlatmıştı.

"Buluruz prensesim." Dedim gülümseyerek.

"Ben sana sakın yapma dedim değil mi? Beni karlara gömersen böyle olur işte!" Ona yaklaştım ve yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

"O bilekliği bulup sana getireceğim, tamam mı güzeller güzelim? Sen sakın üzülme, hemen bulup geleceğim!" Derya başını salladığında üstüme montumu geçirdim ve dışarıya çıktım.

Her yer bembeyaz karla kaplıydı ve kardan hiçbir şey gözükmüyordu.

Evin bahçesini defalarca aramama rağmen hiçbir şey bulamamıştım.

Yaklaşık yarım saat sonra eve döndüm.

"Bileklik?" Dedi Derya beni görür görmez.

"Bulamadım." Üzüntüyle gözlerime baktı.

"İyice aradın mı?" Başımı salladım.

Maddi durumum müsait olmasa bile maaşımın bir kısmını ayırıp ona gümüş bir bileklik almıştım. Derya'm için aldığım ilk hediyeydi ve onu bileğinden çıkarmazdı.

"Aradım ama bulamadım." Dedim ve yanağını okşadım. "İstersen yeni bir tane daha alayım? Bu sefer altın almaya çalışacağım, olur mu?" Diye sordum.

Altın almaya param yetmese bile bir şekilde bir şeyimi satıp alırdım.

"Hayır tabii ki!" Dedi ve yaklaşıp dudağımı öptü. "O bilekliğin değerini hiçbir altın veya pırlanta ödeyemez. O bileklik senin bana zorluk içinde aldığın ilk hediyendi, yerini tutar mı hiç?" Diye mırıldandı.

"Şu karlar eridikten sonra tekrar bakalım olur mu?" Başını salladı.

İkimizinde işinin olmadığı nadir günlerden biriydi ve birlikte vakit geçiriyorduk. Şu güzel vakitlerimizde bilekliğin kaybolması ise Derya'mı çok üzmüştü ve bu da beni kahrediyordu.

Ne yapıp edip o bilekliği bulacaktım ve ona verecektim...

Onun bileğine çok yakışıyordu...

İç çektim ve bilekliği çıkarıp avucuma koydum. Hafif doğrulurken bilekliği inceledim.

Boşandıktan sonra bulmuştum, yeşilliklerin arasındaydı...

Ona vermeye ise fırsatım olmamıştı ve bende kalmıştı.

Dudaklarımı bilekliğe değdirirken gözlerimi kapattım.

Derya bunu çok seviyordu değil mi? Bileğinden çıkarmayacak kadar çok seviyordu. Oysa ki öyle bir güzelliği yoktu. Sade ve zarifti ama başka hiçbir özelliği yoktu. Param anca buna yetmişti ve bunu alabilmiştim. Derya ise hiçbir zaman beğenmemezlik yapmamıştı.

"Baba?" Mehmet'in beni dürtmesiyle kendime geldim. Merakla ona baktığımda karşıyı gösterdi.

"Ahmet Yargıcı?" Gardiyanın bağırmasıyla kaşlarımı çattım ve ayağa kalktım.

"Sağ ol." Dedim Mehmet'e ve gardiyana doğru ilerledim.

"Ne oldu?" Diye sordum.

"Ziyaretçin var!" Dedi gardiyan oldukça soğuk bir sesle.

Mutlulukla gülümsedim, Beliz gelmişti!

Kızımı çok özlemiştim... İşimden dolayı ondan ne kadar ayrı kalırsam kalayım hiç değilse telefonda konuşurduk. Şimdi o imkanım bile yoktu ve onu çok özlüyordum.

Gardiyan kolumdan tuttuğunda koğuştan çıktık. Karanlık odaya geldiğimizde kapıda durdu ve başıyla içeriyi gösterdi.

Gülümseyerek karşıya baktığımda gülümsemem soldu.

Kaşlarımı çattım ve istemsizce yutkundum.

"Derya?" Dedim şaşkınlıkla.

Beni görünce ayağa kalktığında kendime geldim ve hızla ona doğru yürüdüm.

Türkiye'ye gelmişti...

Karşısında durmamla gözlerime baktı.

"Hoş geldin." Dedi ve karşısını gösterdi. "Çok uzatmayacağım merak etme, sadece kısa bir konuşma yapmak için geldim." Tam oturacakken kolunu tuttum ve kendime çektim.

Ellerimi beline doladım ve sımsıkı sarıldım. Burnumu saçlarına gömdüm, kokusu hiçbir zaman değişmiyordu.

Derya şaşkınlıkla bana baktı ve ardından geri çekildi.

"Ahmet, ne yapıyorsun sen?" Dedi kaşlarını çatarak.

"Kaç aydır görmüyorum, sarılmam normal değil mi?" Alayla bana baktı.

"Eğer ben senin karın olsaydım normal olurdu fakat ben senin karın değilim." Dedi ve masaya oturdu. Karşısına oturduğumda gözlerimiz buluştu.

"Karımdın..." Güldü.

"Karımdın diyorsun, bu ne demek oluyor biliyor musun?" Öne eğildi. "Önceden, geçmiş zaman..." Dedi.

"Ya geçmemişse?" Kaşlarını çattı.

"Anlamadım?" Bir şey demedim ve derin bir nefes aldım.

"Ne için geldin?" Dedim sonunda dayanamayarak.

Beni özlemediğini biliyordum, benden nefret ettiğinide...

"Beliz hakkında konuşmak için." Başımı salladım.

"Seni dinliyorum." Dedim.

"Beliz'i nasıl tanımadığın etmediğin bir adama emanet edersin?" Dediğinde güldüm.

"Bunu sormak için mi geldin?" Kaşlarını çattı.

"Ahmet!" Dediğinde ona yaklaştım.

"Kurt çok merhametli bir adam. Ona gerçekten güvenmeseydim eğer kızımızı emanet eder miydim sence? Beni biliyorsun Derya!" Sinirle güldü.

"Zamanında sırf iki üç tane erkek arkadaşım olduğu için kıyameti koparan sen değil miydin? O esip gürleyen adama ne olmuş merak ediyorum!" Yüzünü inceledim.

"O esip gürleyen adam hâlâ burada." Dediğimde sinirle elini masaya vurdu.

"Kurt Beliz'den hoşlanıyor!" Dedi. "Bunun farkındasın değil mi?" Diye sordu.

"Farkındayım." Derya şaşkınlıkla bana baktı.

"F-Farkında mısın?" Güldüm ve başımı salladım. "Ahmet sen iyi misin?" Dedi.

"Gayet iyiyim." Dedim.

"Ya o adam kızından hoşlanıyor ve aynı evde yaşıyorlar! Sen çok geniş olmaya başladın!" Gözlerine baktım.

"Ben her şeyin farkındayım." Dedim. "Eğer olacaksa damadım Kurt gibi biri olsun. Hem güvenilir, hem merhametli. Kızımı hiçbir şekilde ortada bırakmaz ve çekip gitmez. Sözünün eri ve tam bir delikanlı. Böyle bir damadım olsun neden istemeyeyim ki? Beliz gidip çakalın birini bulsa daha mı iyi?" Derya hayretle bana baktı.

"Ahmet o bir mahkûm!" Dedi.

"Ee, ne olmuş yani?" Sinirle güldü.

"Ne mi olmuş? Kızını bir mahkûmla mı evlendireceksin?" Kaşlarımı çattım.

"Şu anda aynı annen ve babanın yaptığını yapıyorsun!" Dedim sertçe. "Kurt'u Beliz'e layık görmüyorsun. Zamanında seni bana layık görmedikleri gibi." Derya'nın bakışları ciddileşti.

"Saçmalama!" Dediğinde alayla ona baktım.

"Sevgiliyken söylediğin sözleri hatırlıyor musun?" Dedim ve öne eğildim. "*Ben ileride bir çocuğumuz olursa eğer kimi severse sevsin onunla evlenmesini isterim. Asla ailem gibi karışmam, yeter ki çocuğumuz mutlu olsun*." Derya'nın yüzü asıldı.

"Hâlâ aynı düşüncedeyim!" Dedi.

"Öyle mi?" Dedim. "Ya Kurt'u severse, o zaman ne yapacaksın? Ailenin bizi ayırdığı gibi ayıracak mısın? Sonuçta Kurt kızımıza layık değil." Durdum ve düşündüm. "Ama Kurt çok iyi bir savcı, mesleği desen mükemmel. Yakında mesleğine de dönecek, önlerinde bir engel yok." Güldüm. "Senin ailen beni mesleğimden dolayı istememişti değil mi? Onlar da layık görmemişlerdi! Biz o zaman neler çekmiştik, şimdi aynısını kızına mı yaşatacaksın?" Diye sordum.

"Aynı şey değil! Kurt cezaevine girdi değil mi? Mesleği umrumda değil, benim için önemli olan nasıl bir adam olduğu. Kızımı bir mahkûma kolay kolay emanet edemiyorum!" Yavaşça elini tuttum.

"O çok iyi bir insan, bana güvenmelisin!" Dedim.

"Ahmet şunu çok iyi biliyorsun değil mi?" Dediğinde merakla ona baktım. "Ateşle barut yan yana olmaz." İmasını anlamamla kaşlarımı çattım.

"Saçmalama!" Dedim. "Beliz öyle bir şey düşünmez bile! Kurt ise asla ona o şekilde yaklaşmaz!" Alayla güldü.

"Ya ona zorla dokunursa-" Sözünü kestim.

"Derya sözlerine dikkat et!" Sesimi yükselttiğimi fark etmemle sinirle elini sıktım. "Kurt tecavüzden nefret ediyor, gidip de birine bu iğrençliği yapacağını sanmıyorum. Hele Beliz'e asla yapmaz, hiçkimseye yapmacağı gibi!" Dedim.

"Ya tanımıyoruz etmiyoruz, şu adama nasıl bu kadar güveniyorsun?" Yavaşça elini alıp dudaklarıma götürdüm.

"Ben hiçkimseye kolay kolay güvenmem ama bu adama güvendim. Çok delikanlı ve kızıma çok iyi bakıyor. En azından aklım onda kalmayacak, sende kötü düşünme." Derya hızla elini çekti.

"Beliz neden benim evimde kalmadı?" Dediğinde bakışlarını kaçırdı.

"Gurur yapıyor işte!" Dedim.

"Böyle bir konu da gurur mu yapılır? Evsiz kalmayı tercih etti resmen! Ona verdiğim paralara desen dokunmuyor..." Bakışları bana döndü. "Ahmet, sana bir şey soracağım ama bana doğru dürüst bir cevap vereceksin." Başımı salladım. "Ben kötü bir anne miyim?" Kaşlarımı çattım.

"O nereden çıktı?" Derya'nın gözlerinin dolduğunu fark etmemle hızla oturduğum yerden kalktım ve onun yanına oturdum.

"Beliz söyledi..." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Beliz böyle bir şey söylemez ki?" Dedim. "Belki sen yanlış anlamışsındır?" Bana ters ters baktı.

"Neyi yanlış anlayacağım? Onu zorla İngiltere'ye götüreceğimi söyledikten sonra bana neler dedi. Ona iyi anne tavırları taslamayacakmışım, komik oluyormuş." Gözünden akan birkaç damla yaşı sildi ve bana döndü. "Beliz beni sevmiyor!" Dedi.

"Bir anlık sinirle söylemiştir, seni de gayet seviyor." Derya'nın ağlaması şiddetlenirken yavaşça ona sarıldım.

"S-Söylediği şeyler çok ağrıma gitti..." Bakışlarını kaçırdı. "Ne yaparsam yapayım beni sevmeyecek olması bana çok dokunuyor. Keşke onu sana hiç

bırakmasaydım, keşke sana hissettiği sevginin birazını bana hissedebilseydi..." Benden uzaklaştı ve gözyaşlarını sildi. "Onu üvey anneye nasıl bıraktım ben?" Dedi pişmanlıkla. "Hepsi senin yüzünden!" Diye bağırdı. "Sen bana evleneceğini söylemedin, beni aptal yerine koydun! Eğer bilseydim asla velayetini sana vermezdim. Zaten öğrendiğimde de her şey için çok geçti." Yavaşça gözyaşlarını sildim.

"Seni aptal yerine koymadım, onun haricinde haklısın." Dediğimde kendini geri çekti.

"Karşıma geç!" Dedi.

"Derya bak evlenmeye mecburdum! Başka çarem yoktu çünkü kızımıza bakamazdım. Sürekli evde olamıyordum bile, bırakacak kimse de yok. Ne yapsaydım?" Kaşlarını çattı.

"Evlenmen mi gerekiyordu?!" Diye bağırmasıyla derin bir nefes aldım.

"Haklısın, ne dersen de haklısın! Özür dilerim, keşke hiç evlenmeseydim!" Derya sinirle bir kahkaha attı.

"On sekiz yıl sonra özür mü diliyorsun? Seni ölsem bile affetmem, sen benim için yoksun. Beliz olmasa senin yüzüne bile bakmam!" Dedi. "Ben senin için gecelerce ağlarken sen başka bir kadının yatağındaydın! Senden nefret ediyorum, anladın mı? Sen bana nasıl aşkı öğrettiysen nefreti de öğrettin!" İçimde bir sızı hissederken bakışlarımı kaçırdım.

"Senin ağladığın o gecelerde ben çok mu mutluydum?" Dedim. "Başka bir kadının yatağına falan girmedim!" Derya gözyaşlarını sildi.

"O zaman ikinci çocuğunu leylekler getirdi!" Dedi alayla.

"Ben sana hiç ihanet etmedim." Derya kaşlarını çattı.

"Ahmet saçma sapan konuşma!" Dedi. "Zaten boşanmıştık, bana ihanet etmiş sayılmazdın." Diye mırıldandı.

"Görüşme bitti!" Diye içeriye giren gardiyanla birlikte ayağa kalktık.

"Sana her şeyi anlatacağım. Ne zaman döneceksin?" Dedim aceleyle.

"Üç gün sonra." Başımı salladım.

"Lütfen gitmeden tekrar gel..." Gardiyanın yanıma gelmesiyle yavaşça Derya'ya sarıldım. "Sen dünyanın en iyi annesisin, Beliz'i yalnız bırakma ve ona her konuda saygı duy." Dedim.

Gardiyanın kolumdan tutmasıyla birlikte bağırdım.

"Dur!" Gardiyan kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

Avucumdaki bilekliği Derya'ya uzattım. Şaşkınlıkla bilekliği elimden aldı ve inanamayarak bana baktı.

"B-Bu-" Sözünü kestim.

"Sende kalsın, ilk hediyem." Dedim.

"Haydi, uzatma!" Diye bağıran gardiyanla birlikte bir şey demedim ve birlikte karanlık odadan çıktık.

Koğuşuma geldiğimde yatağıma yattım ve tavanı inceledim.

Aklım çok karışıktı...

BELİZ

İzlediğim dizinin bitmesi üzerine sıkıntıyla evde dolaştım.

Annem gideli iki saatten fazla olmuştu ve canım çok sıkılıyordu.

Elime telefonu aldığımda dayanamadım ve Kurt'u aradım. Aklım bütün gün attığı mesajdaydı, beni neden düşündüğünü merak ediyordum.

Birkaç çalıştan sonra telefon açıldı.

"Alo?" Bir kadın sesi duymamla kaşlarımı çattım.

"Sen kimsin?" Diye sordum.

"Ben Gökçe." Sadece yutkundum.

"N-Nasıl yani?" Dedim.

"Siz kimsiniz?" Dedi.

Sesi oldukça sevimli çıkıyordu. Dizilerde veya kitaplarda bahsedildiği gibi itici bir ses tonuna sahip değildi.

"Şey, ben-" Durdum ve düşündüm.

Onun neyiydim, emaneti mi?

"Alo, sesiniz gelmiyor?" Derin bir nefes aldım ve merak ettiğim soruyu sordum.

"Sarışın mısın?" Belki de o sarışın bu kızdı...

"Evet ama bunu neden sorduğunuzu anlamadım?" Sinirle telefonu kapattım ve koltuğa fırlattım.

Sarı saçlı bir ufaklıktan kastı bu kız mıydı?

Ben gider gitmez hemen kızı eve çağırmıştı, sinirle güldüm.

Evin içinde ne yapacağımı bilmeden dolaşıyordum.

Kurt bana ufaklık diyordu, üstüme alınmam gayet normaldi!

"Beliz?" Annemin sesini duymamla korkuyla arkamı döndüm.

Ne ara eve gelmişti?

"Anne?" Dememle bana yaklaştı.

"Bir sorun mu var güzelim?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Yok anne!" Dedim ve uzatmadan odama girdim.

"Beliz?" Annemin peşimden gelmesi üzerine ofladım.

"Ne var anne?" Bağırdığımda kaşlarını çattı.

"Kızım sen iyi misin?" Ofladım.

"Boşver." Dedim omuz silkerek.

Yatağıma yattım ve tavanı izledim.

Benimle dalga mı geçiyordu?

Eğer eve birilerini getirmek istiyorsa ben o evden taşınırdım. Ne yapmak istiyorsa yapardı böylelikle, bende buna engel olmazdım.

Hemen yokluğumda eve birilerini getirmesi kendimi kötü hissetmemi sağlamıştı. Ben varken kimseyi getiremiyordu ama yokken hemen fırsatı değerlendirmişti!

Bu durum kendimi biraz fazlalık hissetmemi sağlamıştı. Nedenini bilmesem bile gururuma dokunmuştu.

"Beliz yapma böyle." Dedi annem ve yatağın ucuna oturdu.

"Bir şey yaptığım yok." Diye mırıldandım.

"Neden bu kadar sinirlisin?" Bıkkınca ona baktım.

"Önemli bir şey değil." Dedim.

"Sen böyle yaptıkça üzülüyorum." Dedi ve bana yaklaştı. "Bir şeye öfkelisin ve bana söylemiyorsun." Ofladım.

"Anne yeter!" Annem bana baktı ve ardından üzgünce ayağa kalktı.

"Tamam, sormayacağım." Dedi.

Annem odadan çıktığında rahat bir nefes aldım.

Hiçkimseyle konuşmak istemiyordum!

***

Gözlerimi araladığımda gerindim ve duvardaki saate baktım.

Çoktan akşam olmuştu ve saat sekizdi! Uyuşuk adımlarla yataktan kalktım. Olanları düşünürken uyuyakalmıştım.

Tuvalete girip işlerimi hallettikten sonra mutfaktan gelen kokuyla birlikte mutfağa girdim.

"Anne?" Dememle annem bana döndü ve gülümsedi.

"Uyandın sonunda!" Dedi ve işine geri döndü.

"Çok güzel kokuyor." Dedim.

"Şu salatayı da yapayım her şey hazır olacak." Annemi izledim.

"Yardım ister misin?" Başını olumsuz anlamda salladı. "Anne şey ben özür dilerim." Dememle bana döndü.

"Neden?" Utanarak bakışlarımı kaçırdım.

"Seni terslediğim için." Dedim. "Çok sinirliydim ve hiçkimseyle konuşmak istemiyordum." Annem başını tamam anlamında salladı. "Sadece bu kadar mı? Sebebini sormayacak mısın?" Omuz silkti.

"Hayır." Dedi.

"Neden?" Şaşkınlıkla sorduğum soruyla birlikte annem gülümsedi.

"Düşündüm de haklı olduğuna kanaat getirdim. Bana söylemek istemediğinin farkındayım ve seni zorlamayacağım. Hatta ne kadar sinirli olursan ol sebebini de sormayacağım çünkü beni ilgilendirmez. Eğer ilgilendirseydi söylerdin değil mi? Mümkün olduğunca bir şey

sormayacağım. Bir tek olur da ağlarsan nedenini soracağım o kadar." Üzüntüyle ona baktım.

"Beni yanlış anlıyorsun!" Dedim.

"Beliz bak anneciğim şu saatten sonra sana kendimi zorla sevdirmeye çalışmayacağım. Benden pek haz etmediğini biliyorum ve seni zorlamayacağım. Senede birkaç kez yanına geleceğim sadece. Senden tek isteğim beni terslememen. Bak artık seni zorlamayacağım bile, bir daha beni tersleme olur mu? Çünkü gerçekten üzülüyorum!" Yavaşça yanına gidip anneme sarıldım.

"Neden böyle düşünüyorsun? Sen benim annemsin, senden nasıl haz etmem? Saçmalama lütfen ayrıca seni gerçekten seviyorum." Annem saçımı öptü.

"Salata bitmek üzere." Dedi ve salataya döndü.

Ofladım ve geri çekildim.

Birlikte masayı kurduğumuzda yemeklerin çok güzel olduğunu fark ettim.

Yemeklerimizi yedikten sonra televizyonda verilen bir filmi izlemeye karar vermiştik.

Annemin göğsüne yattığımda daha fazla dayanamadım ve sıkıcı filmi kapattım.

"Ne oldu?" Diye soran annemle birlikte ofladım.

"Anne senden hiçbir şey saklamak istemiyorum ama duyarsan kızacağın bir şeydi!" Dedim dayanamayarak.

Bana gönül koymasına çok üzülüyordum.

"Kurt değil mi?" Başımı sallamamla omuz silkti. "Senden tek isteğim o konuda dikkatli olman. Başka bir şey demiyorum ve sormuyorum." Dedi.

"Anne!" Dedim. "Sana anlatamıyorum işte, hemen yanlış anlıyorsun!" Annem gülümsedi.

"Bugün bu konuları babanla konuştuk." Dedi. "Düşündüm de, baban haklı yavrum. Kurt'u sevsen bile bir şey demeyeceğim çünkü bana bir şey demek düşmez. Eğer böyle bir şey varsa kalp çoktan kararını vermiş demektir." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Onu sevmiyorum!" Dedim. "Ayrıca babam ne dedi?" Annem yanağımı öptü.

"Beliz bak güzelim sana kızmayacağım tamam mı? Eğer istersen bana her şeyi anlatabilirsin. Dediğim gibi sana kızmayacağım, artık karışmayacağım. Eğer sen böyle mutlu olacaksan ben sesimi keserim. Tek isteğim bana soğuk davranmaman, başka da bir beklentim yok zaten." Anneme sımsıkı sarıldım ve kokusunu içime çektim.

"Şu saçma düşüncelerinden ne zaman sıyrılacaksın?" Diye sordum. "Seni sevmediğime kendini öyle bir inandırmışsın ki! Bir de soğuk davranma konusu var..." Gözlerine baktım. "Ben sana karşı soğuk değilim yalnızca sana öyle geliyor." Annem saçlarımı okşadı.

"Beliz'im, bak anneciğim..." Dedi ve derin bir nefes aldı. "Bana çok kızgın olduğunu biliyorum. Zaten ne dersen de hak ediyorum. Çok düşündüm ve sana hak verdim... İyi bir anne olamadığım için tekrar tekrar özür dilerim. Babana olan kinimden kendimi işime verdim, seni sık sık arayamadım. Hep ihmal ettim seni ama sana yemin ederim ki her bulduğum fırsatta aradım. Çok yoğun çalışıyorum anneciğim, sırf senin için. Bana inanmasanda yemin ederim seni rahat ettirmek için kendimi heba ediyorum. Bana olan kızgınlığın hiç mi geçmeyecek?" Gözlerinin dolmasıyla üzüntüyle ona baktım.

Annemin bileğindeki sade bilekliği fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Ne ara aldın bunu?" Dedim merakla.

"Almadım prenses, baban verdi." Gülümsedim.

"Aranız düzeliyor gibi?" Sonuçta ona bir hediye almıştı!

"Babanın ilk hediyesi bu... Yıllar önce almıştı ve kaybetmiştim. Seneler sonra bana bunu tekrardan verdi." Aşkla baktı bilekliğine.

Bakışlarından belliydi babamı hâlâ silemediği...

"Babamı çok mu seviyorsun?" Bana baktı.

"Seviyordum." Diye mırıldandı. "Seviyordum ama lanet olsun ki ailem yüzünden boşandık. Deden her şeyi mahvetti! Neymiş efendim baban okumamışmış! Sizene ya, ben sevdim sonuçta değil mi? Bak şimdi sonuca, neler çekiyoruz! Biz hiç boşanmamış olsaydık şu anda mutlu bir ailemiz olabilirdi..." İç çektim.

"Tekrar evlenseniz?" Annem yüzünü buruşturdu.

"Asla!" Dedi. "Ona olan sevgim de aşkım da bitti." Bana döndü ve elimi tuttu. "İşte bu yüzden sana izin vermeye karar verdim." Kaşlarımı çatmamla devam etti. "Yani kimi seversen sev arkanda olacağım. Ailemin bana yaptığını kızıma yapmayacağım. Kavuşamamanın ve ayrılmanın nasıl bir acı olduğunu çok iyi biliyorum. Kendi öz kızıma da bunu yaşatmayacağım." Dedi net bir sesle. "Baban uyardı beni ve bende düşününce ona hak verdim. Sonun babanla bana benzesin istemiyorum. Sen hep mutlu ol istiyorum, acı çekmeni asla istemiyorum!" Yavaşça elimi sıktı. "Ve sen kimi seversen sev, ben destekleyeceğim. İster Kurt olsun, ister başka bir adam. Senin üzülmene dayanamam ben prensesim." Burukça gülümsedim.

"Onu sevmiyorum dedikçe bana inanmıyorsun bile!" Annem omuz silkti.

"Bana öyle geldiği için." Bakışlarımı kaçırdım.

"Anne bugün ben sinirliydim ya hani..." Dudağımı ısırdım. "Gece Kurt'la mesajlaştık ve bana sarı saçlı bir ufaklığı düşünmekten uyuyamadığını söyledi. Bana arada sırada ufaklık diye hitap ediyor, bende bana diyor sandım. Birkaç gün önce Gökçe diye bir kız arkadaşı ona mesaj atmıştı. Onu ne kadar özlediğinden bahsediyordu ve buluşmak istiyordu. İki yıldır bana dokunmuyorsun falan yazmıştı." Annem merakla beni dinliyordu.

"Bugün dayanamayıp Kurt'u aradım ve telefona bu kız çıktı. Bende adını ve sarışın olup olmadığını sordum, kız sarışınmış. Yani anlayacağın o kızı düşünmekten uyuyamamış ve bende bunu aptal gibi üstüme alındım." Annem gülümsedi.

"Seni kıskandırmak istiyordur belki?" Güldüm.

"Beni neden kıskandırmak istesin ki?" Dedim.

"Sen kıskandın mı peki?" Dedi annem alayla.

"Hayır ama bozulduğumu inkar edemem. Ben neden öyle yazdığını düşünürken o gidip başka biri için yazmış." Annem kıkırdadı.

"Beliz anneciğim daha çok yenisin bu konularda. Erkeklerin hepsi aynıdır ve aynı düşünce yapısına sahiplerdir." Başımı iki yana salladım.

"Umrumda değil." Dedim. "Sadece ona engel oluyormuş gibi hissediyorum. Ben varım diye eve kimseyi getiremiyor, baksana hemen yokluğumda bir kızı eve getirdi." Annem elimi öptü.

"Üzülme güzeller güzelim, akışına bırak. Eğer olmazsa kendi evimizde yaşarsın. Hem bu benim için daha iyi olur. Ne olursa olsun o adamı çok sevdiğim söylenemez, sadece senin için susuyorum." Gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Diye mırıldandım ve sevgiyle anneme sarıldım.

***

Saatin on ikiye gelmesiyle birlikte yorgunluktan kapanan gözlerimi daha fazla zorlamak istemedim.

"Ben yatıyorum." Annem bana baktı.

"Çok geçmeden gelirim yanına, şu an pek uykum gelmedi." Dediğinde gülümsedim ve başımı olumlu anlamda salladım.

Odama ilerlediğimde telefonumu elime aldım ve Kurt'un defalarca aradığını gördüm.

Telefonumun çalmasıyla birlikte ekranda Kurt yazısı belirdi. Göz devirdim ve telefonu sessize aldım.

Ne diye arıyordu ki?

Gökçe denen kızla işi bitmişti anlaşılan!

Sinirle odama girdim ve sertçe kapıyı kapattım.

Telefon kapandığında yatağa fırlattım ve karşımdaki aynaya baktım. Oldukça sinirli duruyordum, oysa ki sakin bir yapım vardı. Kolay kolay sinirlenmezdim çünkü hiçbir şeyi umursamazdım.

Şimdi ne değişmişti?

Telefonumun tekrar çalmasıyla birlikte ofladım ve öfkeyle telefonu açtım.

"Ne var Kurt?" İstemsizce sesimi yükseltmiştim.

Kendime gelmeliydim!

"Beliz, iyi misin sen?" Kurt'un telaşlı sesini duymamla sinirle güldüm.

"Çok iyiyim, sen nasılsın?" Dedim.

"Güzelim sizin evinize geliyorum. Sana sormadığım için uyuma ihtimalini düşündüm ve o yüzden aradım." Kaşlarımı çattım.

"Neden geliyorsun?" Diye sordum.

"Nedeni yok, seni göreceğim." Ofladım.

"Tam uyuyacağım zamanlarda uykumu kaçırmaya bayılıyorsun!" Diye homurdandım.

"Merak etme çok kalmayacağım." Göz devirdim.

"Yarın gelsen olmaz mı?" Ona kızgındım!

Neden bilmiyorum ama ona çok kızgındım!

"Seni görmek için bu saatte o kadar yolu geleceğim, bu kadar gaddar olmasan?" Dedi.

"Ben gaddarım, öyle mi?" Dedim alayla. "Kurt seni tanımasam beni özlediğini düşüneceğim!" Kurt ofladı.

"Gelince konuşalım." Dedi ve telefonu suratıma kapattı.

Sinirle kahkaha attım ve telefonu komidine koydum.

Uyuyacaktım!

Yatağa yatmamla kapının zili çaldı.

Bu kadar çabuk mu gelmişti?

Umursamadığımda tekrar zil çalmıştı. Ofladım ve ayağa kalktım.

Odamdan çıktığımda annemin koltukta uyuyakaldığını gördüm, istemsizce gülümsedim.

Kapının tekrar çalmasıyla yavaşça kapıyı açtım.

"Derya Hanım-" Karşımdaki uzun boylu adama baktım.

Bu adam kimdi?

"Buyurun?" Dedim.

Adam baştan aşağıya beni süzdüğünde kaşlarımı çattım.

"Şey, Derya Hanım'a vermem gereken acil bir dosya vardı." Ne diyordu bu?

"Bu saatte mi? Ayrıca siz kimsiniz?" Adam gülümsedi.

"Derya Hanım'ın İngiltere de ki ortaklarından birinin Türkiye de ki yardımcısıyım." Diye kendini tanıttı. "Patronum Michael ona elimdeki

dosyayı acilen götürmem gerektiğini söyledi. Projeyle ilgili çok önemli bir şeymiş, yoksa bu saatte rahatsız etmezdim." Başımı salladım ve dosyayı aldım.

"Şimdi uyuyor, yarın inceler." Kapının kulpunu tuttum. "İyi geceler." Tam kapıyı kapatacakken eliyle beni durdurdu.

"Size bu dosyayı verdiysem eğer güvenmem gerekiyor. Siz Derya Hanım'ın neyi oluyorsunuz?" Bıkkınca adama baktım.

"Kızıyım." Dediğimde şaşkınlıkla bana baktı.

"Oysa ki Derya Hanım çok genç gösteriyor!" Başımı salladım.

"İyi geceler-" Sözümü kesti.

"Benim adımı sormadınız ama söylemekten çekinmeyeceğim." Dedi ve gülümsedi. "Adım Mete, buralara yakın bir yerde oturuyorum." Dediğinde güldüm.

"Bana ne bundan?" Adamın yüzü düşerken umursamadım ve geri çekildim. "İzninizle kapıyı kapatacağım!" Dedim.

Adam telaşla konuştu.

"Derya Hanım'ın hemen dosyayı incelemesi gerekiyor, söylediğim gibi acil bir şey!" Ofladım.

"Bugün veya yarın baksa ne fark edecek? İçindeki yazılar mı değişecek sanki?" Dedim. "Hiç kusura bakmayın, annemi uyandırmayacağım. Yarın bakıp patronunuzla görüşür." Adam gülümsedi.

"Orası öyle ama patronum çok despot bir adam." Zorlukla gülümsedim.

"Saat geç oldu, dosyayı verdiğinize göre gitmeniz iyi olur." Adam başını salladı.

"Annenize çok benziyorsunuz. O da sizin gibi zarif ve asil bir kadın." Şaşkınlıkla adama baktım. "Gerçekten çok güzelsiniz, sanırım genetik." Ne

diyordu bu? "İsminizi lütfeder misiniz acaba?" Adamın tatlı gülümsemesiyle birlikte sert ve kalın bir erkek sesi duyuldu.

"Lütfedemez kardeşim!" Kurt'un sesinin olduğunu anlamamla o tarafa baktım.

Kurt bana doğru ilerledi ve adamın karşısına geçti. Adamla burun buruna geldiklerinde uzun boylu adam Kurt'un yanında küçücük kalmıştı.

"S-Siz kimsiniz?" Adamın kekelemesiyle birlikte gülmemek için kendimi sıktım.

Kurt'un heybetinden kim olsa korkardı.

"Ağzını yaya yaya iltifat ettiğin kadının nişanlısıyım." Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"Ne?" Dedi adam şaşkınlıkla.

Kurt adamın yakalarından tuttu ve havaya kaldırdı.

"Eğer bir daha seni onun etrafında görürsem canını yakarım güzel kardeşim." Sesindeki sert ton her insanı ürkütürdü. O kadar kalın ve tok bir sese sahipti ki, bu inanılmaz derecede korkunçtu!

"Ben nişanlı olduğunu bilmiyordum." Dedi adam korkuyla.

"Ama nişanlıymış değil mi?" Dedi Kurt ve adamı indirdi. "Senin o güzel güzel iltifatlar ettiğin dilini kökünden koparmamı istemiyorsan hemen buradan siktir olup gidersin!" Adam korkuyla bakışlarını kaçırdı.

"Özür dilerim, dediğim gibi bilmiyordum." Dedi ve koşarak uzaklaştı.

Kahkahamı serbest bırakırken Kurt kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Sus beni sinirlendirme!" Dediğinde hızla elimi ağzına koydum.

"Sus annem uyuyor!" Kurt bana kızgın bir bakış attığında birlikte eve girdik.

Kurt arkamdan kapıyı kapattı ve benim peşimden geldi.

Benim odama girdiğimizde kapıyı kapattım.

"Gecenin bu saatinde gelmenin sebebi nedir?" Dedim.

"O adam kimdi?" Gülümsedim.

"Annemin ortaklarından birinin Türkiye de ki yardımcısıymış." Sinirle güldü.

"Ne diye gelmiş?" Omuz silktim.

"Bir tane dosya verdi gitti işte, uzatmaya gerek yok!" Bana yaklaştı.

"Sen elin adamına neden bu kadar gülüyorsun? İltifat etmesi mi hoşuna gitti?!" Diye bağırdı, sinirle kahkaha attım.

"Bana çok fazla iltifat eden oldu, alışkın olduğum bir durum tatlım!" Kurt üstüme yürüdü.

"Ben gelmesem adamla flört edecektin herhalde?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Saçmalamayı kes!" Dedim.

"Bir daha bu manzarayla karşılaşırsam canını yakarım Beliz!" Duvara yaslanmama rağmen dibime kadar girdi. "Duydun mu beni?" Bağırmasıyla gözlerine baktım.

"Bence sen önce kendi yaptıklarına bak!" Dedim alayla. "Özellikle yokluğumu değerlendirmene bakmalısın!" Kurt kaşlarını kaldırdı.

"Yokluğunu değerlendirmem?" Dedi sorarcasına.

"Bugün seni aramıştım ama hiç ummadığım bir şey oldu!" Dediğimde elini yanağıma çıkarttı.

"Biliyorum." Diye mırıldandı. "Gökçe söylediğinde kimin aradığına bakmıştım. İşim vardı geri arayamadım." Kahkaha attım.

"Ne işiydi acaba, kim bilir nelerle meşguldün!" Sesimin kızgın çıkmasını engelleyemiyordum.

"Mesleğime geri dönmeme çok az kaldı." Dedi. "Bununla uğraşıyordum işte!" Elleri dudaklarıma geldiğinde durdu. "Sorun Gökçe'nin gelmesi mi? Bu yüzden mi bana atar yaptın?" Alayla güldüm.

"Kim gelirse gelsin, bana ne!" Kurt güldü.

"Onu ben çağırmadım, kendi kendine geldi." Kaşlarımı çattım.

"Kim bu kız?" Dememle bir şey söylemedi. "Kurt?!" Sesimi yükseltmiştim.

"Eski sevgilimdi." Dedi.

"Eskilerinle hâlâ görüşüyor musun?" Kurt eğildiğinde gözlerimiz tamamen buluşmuştu.

"Bazılarıyla." Tiksinerek ona baktım.

"İğrençsin!" Gülümsedi.

"Öyle mi?" Ellerinin belimi bulmasıyla şaşkınlıkla yüzüne baktım.

Kurt beni kendine çektiğinde yutkundum.

"Bir daha bir adama daha öyle gülümsediğini görürsem seni buna pişman ederim ufaklık!" Dedi ve bana biraz daha yaklaştı.

Gözlerimi kapattım ve yutkunmaya çalıştım.

Nefes alamıyordum...

4115 Kelime...

SINIR: 555 VOTE 175 YORUM.

Gençler çok uzun yazdım.

Bir yıldıza basmak zamanınızı almayacaktır, lütfen emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmayalım!

Oy ve yorumlara yüklenmenizi bekliyorum, neticede ortada büyük bir emek var.

Her bölümde Beliz ve Kurt'u ağırlıklı olarak yazamam gençler çünkü ara bölümlerde olacak ve her bölümde onlardan ağırlıklı olarak bahsedemem. Zaten çok fazla sahneleri var ama bu bölümde onları biraz daha az yazmak zorunda kaldım. Bu yüzden sizden anlayış göstermenizi bekliyorum.😘

Oy veren ve yorum yapan ayrıca hikayemi çok seven herkese çok çok teşekkür ediyorum!

INSTAGRAM HESABIMIZ: rumeysagulhanhikayeleri

(Arada canlı yayın açacağım, mutlaka takip etmenizi öneriyorum.)
KİŞİSEL HESABIM: rumistt

(askreceli kitap kapağı için teşekkür ederim.)

11 "Tehdit"

BELİZ

Kurt burnunu yanağıma sürttü.

"Anladın mı beni?" Diye sormasıyla yutkundum.

"Sana ne ki? Birine gülümsemem seni neden bu kadar ilgilendiriyor?" Dedim zorlukla konuştuğumda. Sesimin sert çıkması için büyük bir çaba harcamıştım.

Bu adam dibimdeyken sakin kalamıyordum. Onun vanilya kokusu gerçekten eşsizdi. Belki... Belki Gökçe de bu kokuyu içine çekmişti?

Önceden sevgililerdi sonuçta, mutlaka o da bu kokuyu biliyordu! Belki de bugün bolca öpüp koklamıştı onu...

Midemde bir kasılma hissederken gözlerimi kapattım.

Beni ilgilendirmezdi...

Beni ilgilendirmemeliydi, değil mi? Kurt zaten önceden ona dokunmuştu. O kız onu sadece koklamakla kalmamıştı.

Kurt'a dokunmuştu...

"Eğer baban seni bana emanet ettiyse ilgilendiriyor. Benim sözümün dışına çıkmayacaksın ufaklık." Sinirle ona baktım.

"Sen başkalarına dokunabilirsin ama ben başka birine gülümseyemem bile öyle mi? Rüyanda görürsün Kurt!" Söylediklerimi sonradan idrak ederken dudağımı ısırdım.

"Benim kimseye dokunduğum yok, annen gibi senaryolar yazmaya başladın!" Kaşlarımı kaldırdım.

"Annem gibi?" Omuz silkti.

"Boşver." Diye mırıldandı.

Bir anda gök gürlemesiyle birlikte korkuyla çığlık attım.

"Beliz?" Dedi Kurt telaşla. "Hava gelirken kötüydü, yağmurun yağacağı belliydi." Hafifçe çenemden tuttu. "Sen iyi misin güzelim?" Başımı salladım.

"Kurt üzgünüm ama gitmen gerekiyor." Bakışlarımı kaçırdım.

"Gök gürlüyor farkındaysan? Ben gidince aklım yine sende kalacak!" Dedi.

"Ben annemi uyandırırım, hem kadıncağız orada yatarsa beli tutulur." Kurt çenemi okşadı.

"Neden bahane üretiyorsun?" Ona baktım.

"Bahane falan üretmiyorum! Hem sen buraya neden gelmiştin ki?" Diye sordum.

"Seni merak ettim ve görmeye geldim." Kaşlarımı kaldırdım.

"Gecenin bu saatinde?" Kurt sinirle güldü.

"O herifin bu saatte kapına dayanmasına bir şey demiyorsun da benim gelmeme mi laf ediyorsun?" Güldüm.

"Saçmalama istersen o adamla daha bugün tanıştım! Hiç tanımadığım bir adamın geleceğini nereden bilebilirdim?" Kurt belimi kavradı.

"Hâlâ gelip tanıştım diyorsun!" Sesini yükseltmesiyle kaşlarımı çattım.

"Ya sana ne ki? Gerçekten abartmaya başladın!" Sinirle bağırdı.

"Beliz beni sinirlendirme!" Hızla elimi ağzına koydum ve ona kızgınca baktım.

"Annem uyuyor manyak herif!" Dedim. "Hem senin gitmen gerçekten iyi olur çünkü annem seni burada görürse bana çok kızar. Sen gittikten sonra annemi uyandıracağım ve birlikte yatacağız. Zaten dört günlüğüne geldi ve birlikte uyumak istiyor. Onu da düşün biraz!" Kurt gözlerime baktı ve hafifçe geri çekildi.

Vanilya kokusu benden uzaklaştığında kendimi bir an için boşlukta hissetmiştim.

"Peki." Dedi ve arkasını döndü.

İçimde bir pişmanlık oluştuğunda umursamamaya çalıştım.

Bir anda gür bir gök gürlemesiyle birlikte hızla Kurt'un yanına koştum ve göğsüne sarıldım.

Gözlerimi kapattım ve içimdeki korku dolu anların bitmesini diledim.

Tekrar bir gök gürlemesiyle ona daha sıkı sarıldım.

Birden beni kucağına almasıyla birlikte gözlerimi açmamak için direndim.

Sırtımın yatakla buluştuğunu hissettiğimde mecburen gözlerimi araladım.

"Ben gidiyorum, sen anneni uyandır olur mu? Böylelikle korkmazsın ve aklım sende kalmaz." Tam kalkacaktı ki bileğini tuttum.

"Birlikte uyuyalım." Dedim yalvarırcasına.

"Olmaz Beliz!" Ofladım.

"Kurt lütfen, beni kıracak mısın?" Yavaşça bana yaklaştı ve parmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

O anda ağladığımın farkına varmıştım...

"Annenle uyursun." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Sana sarıldığımda hissettiğim güveni onda hissedemiyorum ki!" Sesim titremişti.

"Gitmemi istiyordun?" Dedi sorarcasına.

"Özür dilerim." Dedim. "Annemin vereceği tepkiden korktuğum için öyle söyledim. Kapıyı kilitle ve yanıma gel." Ona yalvarırcasına baktığımda durdu ve düşündü.

"Tamam." Dediğinde mutlulukla ona baktım.

"Çok teşekkür ederim!" Kurt kapıyı kilitledi ve ışığı kapattı.

Yanımda bir hareketlilik hissettiğimde hızla ona sokuldum.

Kurt yatağa sığmadığında güldüm.

"Ben burada nasıl yatacağım?" Dedi homurdanarak.

"Benim için katlanamaz mısın?" Dedim ve başımı göğsüne yasladım.

Kurt tek bir hareketiyle bacaklarımı üstüne çektiğinde gülümsedim. Elleri belimi kavradığında saçıma bir öpücük kondurdu.

Tekrar bir gök gürlemesiyle birlikte ona daha çok sarıldım.

"İki metre olmakta zor iş!" Dedim alayla.

"Sen korkmuyor muydun?" Kaşlarımı çattım ve ona baktım.

"Korkuyorum!" Saçlarımı okşadı.

"Yoksa beni yatağa atmak için rol mü yapıyorsun?" Alaylı tavrıyla birlikte güldüm ve yumuşak bir şekilde ağzına vurdum.

"Saçmalama!" Dedim.

"İnanayım mı?" Utançla ona baktım.

"Sadece senin yanında kendimi güvende hissediyorum." Diye mırıldandım.

Elleri belimi daha çok kavrarken resmen birbirimize yapışmış gibiydik.

"Annenin beli tutulmasın sonra?" Alaylı tavrına devam ediyordu!

"Ya ama Kurt!" Bir şey söylemediğinde başımı omzuna yasladım. "Bir şey soracağım ama dalga geçmek yok?" Dedim kararsızca.

"Sor güzelim." Gözlerine baktım.

"O bahsettiğin sarı saçlı bir ufaklık kim?" Güldü.

"Tanımazsın." Ofladım.

"Kurt?!" Dedim merakla.

"Bir düşün bakalım, kim olabilir?" Sinirle göğsüne vurdum.

"Söylesene işte!" Diye sızlandım.

"Cevabını biliyorsun." Hafifçe doğruldum ve yüzünü inceledim.

"Bilsem sana sorar mıyım?" O da doğrulduğunda gözlerime baktı.

"Bunun cevabını bana sorman bile hata!" Dedi.

"Ben miyim?" Diye sordum ve bakışlarımı kaçırdım.

"Evet." Dedi.

"Neden peki?" Kurt tekrar yattığında bakışlarını tavana dikmişti.

"Çünkü emanetimsin, bundan büyük neden mi olur? Ben senden sorumluyum. Ne kadar annen yanında olursa olsun insan merak ediyor!" Gülümsedim.

"Gerçekten uyuyamayacak kadar çok mu merak ettin?" Başını salladı. "Teşekkür ederim, her şey için." Bakışları bana döndüğünde umursamazca

omuz silkti. "Yarın Cuma!" Dedim aklıma gelen şeyle. "Babamı görmeye gideceğiz değil mi?" Yarın görüş günüydü!

"Onu tamamen unutmuşum." Diye mırıldandı. "Yarın işim var ama eğer istersen seni bırakabilirim." Küskünce ona baktım.

"Ne işin var?" Alayla bana baktı.

"Sana ne?" Hızla göğsüne vurdum.

"Farkındaysan görüş günleri haftada bir gün oluyor!" Diye homurdandım.

"İşime dönmek üzereyim, her şey halloldu. Yarın gidip son işlemleri halledeceğim." Başımı salladım.

Ne kadar işi olursa olsun babam onun için önemli biriydi ve görüş günlerine gitmemiz gerekiyordu!

Gök gürlemesi odayı inletirken korkuyla çığlık attım. Dışarıdan gelen seslerle bile yağmurun bardaktan boşalırcasına yağdığı belli oluyordu.

Aklıma yeniden geçmişim gelince gözlerimi kapattım ve yutkunmaya çalıştım.

Kurt'un dudaklarını omuzumda hissedince biraz da olsa rahatlamıştım.

Gözlerimi açmamak için direnseme de en sonunda açtım ve korkuyla etrafımı süzdüm.

"Yarın bir şekilde gelmeye çalışacağım." Diye mırıldandı. "Sonuçta baban benim için önemli bir insan ki kızına evimi açtım değil mi?" Dedi.

Annem koltukta yattığı için içim huzursuz olmuştu.

"Annemin beli tutulur mu acaba?" Dedim.

"Koltukların rahatlığına göre değişir." Dedi.

"Koltuklar rahat aslında, bir şey olur mu ki?" Kurt omuz silkti.

"O zaman olmaz." Ofladım ve tamamen ona döndüm.

"İçim rahat etmedi." Hafifçe doğruldu.

"İstersen ben gideyim?" Şiddetli bir gök gürlemesiyle birlikte istemsizce ona yapıştım.

"Hayır!" Dedim korkuyla.

"Uyuyalım mı artık?" Diye sormasıyla başımı olumlu anlamda salladım.

"Böyle sarılmamdan rahatsız oluyor musun?" Merak ettiğim soruyu sordum ve utançla bakışlarımı tavana çıkardım.

Ona böyle yapışmam doğru değildi ama elimde de değildi. Gök gürlemesi ne kadar şiddetli olursa o kadar korkardım.

"Hayır." Dediğinde ona baktım. "Sus olur mu? Uyumak istiyorum!" Göz devirdim ve ondan biraz uzaklaştım.

Gözlerimi kapattım ve kısa bir süre sonra uykuya teslim oldum...

***

Duyduğum çığlıklarla gözlerimi araladım.

"Ne oluyor ya?" Diye mırıldandım ve gözlerimi ovuşturdum.

Üzerimde inanılmaz bir ağırlık hissediyordum sanki.

"Beliz?!" Annemin sesini duymamla yavaşça sesin geldiğini yöne baktım.

Annem tam karşımda duruyordu!

"Ne oldu anne ya?" Diye sızlandım.

"Ne demek ne oldu?!" Ofladım ve yeniden gözlerimi kapattım.

"Beliz sus!" Diye mırıldanan Kurt'la birlikte hızla gözlerimi açtım.

Kurt başını göğüslerime koymuştu ve resmen üstüme yatmıştı!

"Kurt kalk!" Diye bağırdım telaşla.

"Beliz bu adamın benim evimde ne işi var?!" Diye bağırdı annem.

Kurt hafifçe doğruldu ve ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Beliz?" Dedi ve ardından anneme baktı. "Siktir!" Diye mırıldandı ve hızla tamamen doğruldu.

"Ne halt ettiniz siz?!" Dedi annem.

"Yemin ederim hiçbir şey yapmadık!" Annem beni kolumdan tuttu ve kaldırdı.

"Bu kapı neden kilitliydi Beliz?!" Annemin gürlemesi üzerine sertçe yutkundum.

Kurt ayağa kalktı ve anneme döndü.

"Onun bir suçu yok Derya Hanım, ben kilitledim." Dedi. "Beliz'i görmeye gelmiştim ama gök gürleyince korktu ve sarılarak uyuduk." Annem sinirle güldü.

"Beni neden çağırmıyorsun?" Dedi annem bana baktığında.

"Anne bilmiyorum inan ki, o anda korkmuştum ve ona sarılmak istedim." Annem derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Sırf benden nefret etme diye bir şey demeyeceğim ama şunu bil ki sana çok kızdım! Sonuçta aranızda bir kan bağı yok ve bu şekilde uyumanız doğru değil. Bir daha tekrarı olmayacak, anladınız mı?!" Sinirle anneme baktım.

"Anne o beni kardeşi gibi seviyor!" Annem kahkaha attı.

"Öyle mi? Eminim ki öyledir, değil mi Kurt?" Dedi annem, kaşlarımı çattım.

"Anlamadım?" Dedim sorarcasına.

Kurt duruşunu dikleştirdiğinde göz göze geldik.

"Bir şey yok, annen sadece saçmalıyor." Dedi Kurt sertçe.

Annem her defasında neden bu kadar üsteliyordu?

"Anne neden ısrarla böyle şeyler söylüyorsun?" Dedim merakla.

"Beliz!" Dedi Kurt. "Saçma sapan şeyleri merak etme! Aslı astarı yok işte, annen kendi kafasında kuruyor!" Diye bağırmasıyla yerimden sıçradım.

"Kurt?" Dedim şaşkınlıkla.

"Kendine gel!" Dedi annem uyarırcasına.

"Bakın Derya Hanım, benim asabımı bozmayın! İnanın ben sinirlenirsem hiç iyi şeyler olmaz! Normal insanlar gibi sinirlenince bağırıp çağırmakla kalmam ve bir daha sakın benim sabrımı sınamayın!" Kurt'un kızgın yüzünü görmemle yutkundum.

Neyi bu kadar abartmıştı ki?

"Ben gidiyorum." Dedi bana döndüğünde. "İşlerime bir bakarım ona göre seni ararım. Görüş saati geldiğinde de birlikte gidebilirsek gideriz. Olmadı annenle gidersin, tamam mı?" Başımı salladım.

"S-Sen iyi misin?" Diye sordum.

"İyiyim." Dedi soğukça.

Annem şaşkınlıkla olduğu yerde kalakalmış, neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

Kurt bana son kez baktı ve sarılma isteği bile göstermeden odadan çıktı.

"Anne?" Dedim.

"Bu adam..." Gözlerime baktı. "Çok kaba!" Omuz silktim.

"Aslında kaba bir yapısı yok. Sadece onu sinirlendirdin ve sanırım daha önce seni uyardı." Annem sinirle güldü.

"Ben ondan kaç yaş büyüğüm biliyorsun değil mi? O adamı bana savunma!" Dedi.

"Zaten onu savunmuyorum, sadece öyle olmadığını söylüyorum." Annem bana baktı.

"Bak Beliz, seninle oturup düzgünce konuşalım olur mu anneciğim?" Başımı salladım.

Birlikte yatağa oturduğumuzda yavaşça dizimi sıktı.

"Bak güzelim bu hayatın ne kadar acımasız olduğunu unutmamanı diliyorum. Dünya artık bambaşka bir yer. İnsanlar karşısındaki akrabası bile olsa umursamadan tecavüz ediyor! Böyle bir devirde senin adına çok korkuyorum." Dedi. "Bunu söylememden bıktın ve umrunda da değil farkındayım ama yine de seni son kez uyaracağım." Yavaşça elimi sıktı. "Bak yavrum, sen onunla aynı evde yaşıyorsun. Her gök gürlediğinde adamın yanına mı yatacaksın? Sonuçta o da bir insan ve her insanın cinsel ihtiyaçları olduğu gibi onunda cinsel ihtiyacı var. Böyle sarmaş dolaş birlikte uyumanız senin için masum olsa bile onu etkileyebilir. Beni anlıyor musun kızım? Adam iki sene içeride yatmış ve eminim ki şu anda bu konularda hassas çünkü içeride böyle bir şey yapma lüksü yoktu." Gözlerime baktı. "Senin adına işte bu yüzden çok korkuyorum Beliz! Dünya artık eskisi gibi değil. Eskiden de güzel bir dünyada yaşamıyor olsak da artık yaşanacak bir dünyada da yaşamıyoruz. Sende benim kızımsın ve seni düşünmek zorundayım." Haklı olduğunu çok iyi biliyordum. "Bu yüzden senden isteğim gerçekten dikkat etmen. Sonuçta o adam senin akraban değil ki akraban olsa bile bu şekilde birlikte yatmanız doğru değil. Sonuçta onunda cinsel konularda istekleri var güzelim, bunu unutma olur mu? Ufacık bir hareketinden etkilenebilir, sen farkına varmazsın ama o varır. Adamı da kendini de zor duruma sokma ve bu kadar yakın olma. Sen basit bir kız değilsin güzelim, korkarsan eğer hemen beni ara. Gerekirse

işlerimi de her şeyimi de bırakır seninle konuşurum." Dediğinde yutkundum ve başımı salladım.

"Ben ona kötü niyetle sarılmadım ki..." Annem gülümsedi.

"Ben seni bilmiyor muyum sanki?" Dedi ve yanağımı öptü. "Senden tek isteğim bu şekilde o adama yaklaşmaman. Samimi olabilirsin, yakın bir arkadaş olarak da görebilirsin ama bu kadar teması abartmamalısın. Amacım kesinlikle o adama karşı seni doldurmak değil, sadece kendini korumanı istiyorum. Kendini koru ki aklım sende kalmasın, ben sana güveniyorum..." Yavaşça anneme sarıldım.

"Anne haklı olduğunu çok iyi biliyorum ama Kurt kötü bir adam değil. İnan ki bana kötü bir dokunuşta bulunmadı." Diye mırıldandım.

"Seni aynı kendi gençliğime benzetiyorum." Dedi annem burukça gülümseyerek. "Bende babana laf söyletmezdim. Annem ve babam ne kadar azarlarsa azarlasın babana kafayı takmıştım. Sürekli onunla buluşmaya giderdim..." Güldüm.

"Sen babama aşıktın ama ben Kurt'a aşık değilim. Sadece ona değer veriyorum ve ona minnet duyuyorum. Bundan ilerisi olamaz, sen rahat ol lütfen. Bana ne kadar güveniyorsan ona da o kadar güvenmelisin. Ona bu kadar kötü gözle bakmamalısın." Annem başını olumlu anlamda salladı.

"Ben sana güveniyorum zaten prensesim ama bugün sizi öyle görünce sinirlendim. Üstelik kapı kilitliydi, neden kilitlediniz?" Diye sordu.

"Sen gelirsin diye." Dedim ve bakışlarımı kaçırdım.

Yanaklarımın kızardığını hissederken annem kahkaha attı.

"Sanki kapıyı açabileceğimi bilmiyordun!" Ofladım.

"Yedek anahtar olduğunu unutmuşum işte!" Annem yavaşça saçımı öptü.

"O anahtarı yere düşürüp yedek anahtarla kilidi açmak hiç zor olmadı." Utançla gülümsedim.

"Özür dilerim anne, senin de koltukta uyumana izin verdim." Dedim.

"Koltuklar gayet rahat tatlım, bana herhangi bir şey olmadı." Rahat bir nefes verdim.

"Emin misin?" Diye sordum.

"Tabii ki güzelim benim." Gülümsedim ve anneme sımsıkı sarıldım.

"Haydi kahvaltı yapalım!" Annem ayağa kalktı ve elini uzatıp beni de kaldırdı.

"Bugün kahvaltı senden, annene şöyle güzel bir kahvaltı hazırla!" Sırıttım.

"Hemen!" Dedim ve koşarak mutfağa ilerledim.

Annemin arkamdan güldüğünü duydum...

***

"Oy güzel kuzum benim, çok yakıştı!" Dedi annem beğeniyle.

Geçen gün aldığım kırmızı elbiseyi giyinmiştim. Altına ise kalın bir külotlu çorap giyersem üşümem diye düşünmüştüm.

Telefonumun çalmasıyla ekrana bakmadan açtım.

"Geldim." Kurt'un kalın ve tok sesini duydum.

Bir şey dememe izin vermeden telefonu kapattığında göz devirdim.

"Sen babamı görmeye bir daha gidecek misin?" Diye sordum.

"Gitmeden önce sadece bir kez göreceğim. Tam gitmeden önce öylesine bir uğrarım." Başımı tamam anlamında salladım.

"Şimdi nereye gideceksin?" Gülümsedi.

"Önemli bir işimi halledeceğim." Dedi.

Kahvaltımızı yaptıktan birkaç saat sonra Kurt beni aramıştı ve birlikte cezaevine gideceğimizi söylemişti.

Annem ise çok geçmeden eve döneceğini söyleyip bana evin anahtarını bırakmıştı.

Annemin kalın montunu üzerime geçirdim.

"Yarın birlikte alışverişe çıkalım olur mu? Zaten iki gün sonra dönüyorum." Gülümsedim ve yanağını öptüm.

"Tamam." Dedim. "Ben şu iri yarı adamı daha fazla bekletmeyim." Annem güldü.

"Görüşürüz prensesim, bende birazdan çıkarım." Hızlı adımlarla asansöre bindim.

Asansör geldiğinde indim ve sitenin önüne geldim. Gözlerim Kurt'u ararken sol tarafta arabasını görünce oraya doğru yürüdüm.

Arabaya bindiğimde bakışları bana döndü.

"Beni kırmadın!" Dedim gülümseyerek.

"Baban için." Dedi soğukça.

Yüzüm düşerken kaşlarımı çattım.

"Kurt sen iyi misin?" Başını evet anlamında salladı ve arabayı çalıştırdı. "Neden bana laf çarpıttığını anlamadım, ben sana ne yaptım ki?" Diye sordum.

"Seninle alakası yok." Dedi ve gaza yüklendi.

"O zaman kiminle alakası var?" Kurt omuz silkti. "Kurt?!" Dememle direksiyonu sıktı.

"Bak güzelim inan ki sinirlerim tepemde ve senin için en iyi olan şey şu anda susman olur. Kalbini kırıp sana patlamak istemiyorum, o yüzden sus!"

Sonlara doğru bağırmasıyla yutkundum ve bakışlarımı cama çevirdim.

Bende bir şey söylemezdim...

Neden bana böyle davrandığını anlamasamda üstelemek istemedim. Demek ki gerçekten bir şeye sinirlenmişti.

Neye sinirlenmiş olabilirdi ki?

Düşünmemeye çalıştım, beni alakadar eden bir şey yoktu ortada. Belki de arkadaşlarıyla tartışmıştı ve sinirliydi ya da Gökçe denen kızla arası bozulmuş olabilirdi.

Ya da görüştüğü eski sevgililerinden biriyle de olabilirdi...

Yüzümü buruşturdum.

"Pislik!" Kurt bana döndü. "Sana demedim!" Dedim hemen.

"Kimi düşünerek dedin o zaman?" Sinirli ses tonuyla birlikte gözlerimi kıstım.

"Çok beğendiğim bir adam vardı da ona şey etmiştim." Diye mırıldandım.

"Çok beğendiğin adam?" Dedi sorarcasına.

"Boşver!" Dedim. "Nasıl olsa susmam gerekiyor değil mi? O hâlde susacağım!" Kurt sinirle elini direksiyona vurdu.

"Ulan bak beni sinirlendirme!" Omuz silktim ve cevap vermedim. "Beliz?!" Ses tonu oldukça sinirli ve öfkeli çıkmıştı. "Beliz konuşsana lan!" Ona baktım ve kaşlarımı çattım. "Beğendiğin adam kim?" Kahkaha atmamak için kendimi tuttum.

"Lisedeydi işte!" Kurt kaşlarını kaldırdı.

"Adını söyle!" Ofladım.

"Sana ne?" Dedim ve cama döndüm.

"Kesin çirkin ve kısa boylu bir adamdır. Senin zevkinden bir beklentim yok!" İmasıyla birlikte güldüm.

"Aksine okulun en yakışıklısıydı. Okul futbol takımında kaleciydi, çocuğun boyu o kadar uzundu ki... Böyle sarışın ve yeşil gözlü, çok yakışıklı bir çocuktu!" Dedim iç çekerek.

"Beliz bak zaten sinirlerim tepemde!" Bağırmasıyla yerimden sıçradım. "Sarışın erkekleri mi beğeniyorsun gerçekten? Esmer erkek dururken sarışın beğeniyor olamazsın!" Güldüm.

"Sarışınları beğeniyorum." Hayretle bana baktı.

"Bak Beliz yemin ederim senin o beğeniyorum diyen dilini ikiye bölerim!" Sesinin ürkütücülüğü karşısında sustum.

Bu adama sinirliyken yaklaşmak hiç iyi değildi...

"Zevkler tartışılmaz!" Dedim.

Kurt bir şeyler homurdandı ve gaza yüklenmeye devam etti.

Belli ki bir şeye gerçekten çok siniri bozulmuştu ve sinirini benden çıkarıyordu.

"Sinirini benden mi çıkarıyorsun?" Dedim alayla.

"İnan ki seninle şu an konuşmak bile istemiyorum ama sen sınırımı zorluyorsun!" Sesini yükseltmesiyle bıkkınca ona baktım.

"O zaman benimle konuşma Kurt, sanki sana konuş diye yalvarıyorum!" Bu adamın bir anda neden bu kadar değiştiğini anlayamıyordum!

"Bak Beliz gerçekten sinirlerim tepemde ve hiç konuşacak hâlde değilim! Sana kızmak veya bağırmak istemiyorum ama o kadar asabım bozuk ki şu anda söylediğin her cümleye kızabilirim. En iyisi bugün fazla konuşmayalım yoksa seni istemeden kıracağım!" Başımı salladım.

"Neden bu kadar kızgınsın?" Dedim merakla. "Tamamen açıklamasan da en azından ipucu ver, gerçekten merak ediyorum!" Kaşlarını çatmıştı ve yola bakıyordu.

"Ailesel sebeplerden dolayı." Dedi umursamazca. "Daha fazla sorgulamasan iyi olur." Bir şey söylemedim ve başımı cama yasladım.

Kurt'un telefonu çaldığında yavaşça arayana baktım, abim yazıyordu.

"Abin arıyor." Dememle sertçe direksiyona vurdu. Korkuyla yerimden sıçrarken inanamayarak ona baktım.

Hızla telefonunu eline aldı ve aramayı reddetti.

"Kurt sen iyi değilsin!" Sesimi yükseltmemle bana döndü.

"Beliz yavrum sinirliyim diyorum değil mi? İyi olsam şu anda sinirli olmazdım!" Göz devirdim.

"Sana ne yaptılar da bu kadar sinirlendin?" Omuz silkti ve cevap vermedi.

Telefon tekrar çaldığında bu sefer ekranda kardeşim yazıyordu.

"Kardeşinin ve abinin ismi ne?" Diye sordum.

"Ne yapacaksın?" Dedi ve sinirle telefonun ekranına baktı ardından tekrar aramayı reddetti.

"Sadece merak etmiştim." Dedim ve ellerimi önümde birleştirdim.

Başımı soğuk cama yasladım.

"Kardeşimin ismi Loya." Ona döndüm ve kaşlarımı çattım.

"Loya mı?" Dedim.

"Bu isim daha çok Karadeniz de kullanılır çünkü Lazca bir isim." Diye açıkladığında şaşkınlıkla ona baktım.

"Sen Laz mısın?" Başını olumlu anlamda salladı.

"Bu yüzden inadım inat." Dedi ve yola döndü. "Dedemin bu kadar baskın olmasından da belli değil mi?" Dedi ve sinirle elini saçlarının arasından geçirdi. "Sakin kalmaya çalıştıkça deliriyorum!" Sesini yükseltmişti.

"Ben seviyorum aslında oraları." Diye mırıldandım.

"Daha önce hiç gittin mi ki?" Diye sordu.

"Gitmedim ama görmek isterdim." Dudağımı ısırdım. "Yani memleketin tam olarak neresi?" Dedim merakla.

"Trabzon." Dedi kısaca.

"Benim İstanbul'lu olduğumu biliyorsundur herhalde?" Başını olumlu anlamda salladı.

"Baban söylemişti." Tekrar cama döndüm ve gülümsedim.

Telefonun tekrar çalmasıyla Kurt ofladı ve telefonu tamamen kapatıp arka koltuğa attı.

"Belki önemli bir şey söylerlerdi?" Dedim.

"Emin ol ki önemli bir şey değil." Dedi soğukça ve gaza biraz daha yüklendi.

"Abinin adını söylemedin?" Dedim.

"Alparslan." Derin bir nefes aldı. "Daha fazla soru sorma olur mu? Eğer sormaya devam edersen bütün sülalemi öğrenecek gibisin!" Güldüm.

"Abinin adı neden Lazca değil?" Bıkkın gözlerle bana baktı.

"Çok soru soruyorsun!" Diye homurdandı. "Dedem ablama tek kız olduğu için Lazca bir isim koymalarını istemiş. Bizde erkek çocuklar fazla olduğu için kızlar çok az kalıyor. Bu yüzden yani, daha fazla sorma!" Başımı tamam anlamında salladım.

Kurt'un bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim.

"Bu ne?" Diye sordu.

"Anlamadım?" Dememle sinirle güldü.

"Beliz diyorum ki bu elbise ne?" Elbiseme baktım.

Yukarıya çıkmış elbisemi hızla düzelttim.

"Çok güzel değil mi?" Dedim elbisemi süzerken.

"Allah'ım sabır ver!" Kurt direksiyona sert bir yumruk attı.

Korkuyla yerimden sıçrarken inanamayarak Kurt'a baktım.

Ne olmuştu şimdi?

"Kızım alt tarafı cezaevine gideceğiz. Ne için bu kadar süslendin? Bu elbisenin kısalığı ne? Orada görüş gönü olacak ve çoğu mahkûmlar orada olup sana bakacaklar!" Dedi.

"Ya ne olacak ki? Beni yiyecek hâlleri yok ya!" Diye sızlandım.

"Beliz bak yemin ederim senin o açtığın bacaklarını kırarım!" Dedi. " Cezaevine giderken elbise mi giyilir? Orada ne kadar iyi adamlar olursa olsun her türlü pislikten içeriye girmiş insanlar da var! Sana yiyecekmiş gibi bakmalarını mı istiyorsun?" Göz devirdim.

"Sen beni korursun sayın savcım!" Dedim alayla.

"Benim görevim zaten seni korumak!" Yavaşça çenemi tuttu ve ona bakmamı sağladı.

"Ay sayın savcım benim, demek senin görevin beni korumak?" Dedim yalandan bir hayranlıkla.

"Beliz sen benim emanetimsin, gözümün önünden ayıramam seni!" Yavaşça bana yaklaştı ve elbiseyi aşağıya çekti. "Oradaki azgın adamlar seni böyle

görecek bir de! Bu elbiseyi bir şekilde kapatmamız lazım." Demesiyle tam itiraz edecekken arka koltuklara baktı. "Şu siyah kaban giyince senin bacaklarını tamamen kapatır. En iyisi onu giymen." Oflamamla bana baktı. "Sus, oradaki adamlara göz ziyafeti mi vereceksin bir de?" Bir şey söylemek istemedim ve yola baktım.

Bu adam gerçekten normal değildi!

DERYA

Kapıya sertçe vurdum ve zile bastım.

"Emel!" Diye bağırdım.

Kapı açıldığında Emel şaşkınlıkla bana baktı.

"Derya?" Dedi.

"Geç içeriye!" Diye gürlememle kaşlarını çattı.

"Evime giremezsin!" Hızla onu ittim ve arkamdan kapıyı sertçe kapattım.

"Bak bakalım nasıl girdim!" Alayla bana baktı.

"Ne diye geldin?" Dedi.

"Sen kimsin de benim kızımı kendi evinden kovuyorsun? Öldürürüm kadın seni, kimse elimden alamaz!" Diye bağırdım.

"Bunları söylemek için mi geldin?" Dedi alayla. "Kocamı ele geçirmenize izin vermeyeceğim!" Hızla boğazına yapıştım.

"Seni öldürürüm Emel!" Dedim ve boğazını sıktım. "Ahmet beni seviyor, bunu biliyorsun değil mi? O beni hiç unutamadı. İnan ki acıyorum sana, zavallı bir kadınsın!" Emel güldü.

Ne kadar söylediklerime inanmasam da söylemek zorundaydım. Bunları söyleyince kendimi daha güçlü ve yıkılmaz hissediyordum.

"Beni seviyor!" Demesiyle kahkaha attım.

"O yüzden mi senin yatağına hiç girmedi?" Emel'in yüzü değişti.

Ahmet bunu söylediğinde ona inanmasam da şimdi istemsizce ağzımdan kaçmıştı.

"S-Sen ne diyorsun?" Boğazını sıkmamla inledi.

Birden beni itmesiyle öksürdü ve hızla kapıyı gösterdi.

"Git evimden!" Diye bağırdı.

Emel'in üstüne yürümemle geriye doğru kaçtı.

"Sana bomba haberi vereyim mi tatlım?" Dedim dudağımı bükerek. "Ahmet seni boşayacak!" Emel şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı.

"Ne?" Diye bağırmasıyla güldüm ve meyvelerin içindeki bıçak gözüme takıldı. "Yalan söylüyorsun! Beni kıskandığın için uyduruyorsun! Ahmet beni bırakmaz! Artık sürtüklük yapmayı bırak ve defol git!" Birden bıçağı elime almamla korkuyla bana baktı. "Ne yapıyorsun?" Dedi.

Üzerine yürümemle duvara çarptı. Hızla bıçağı boğazına dayadım ve hareket etmesini engelledim.

"Ahmet bana sürtük dediğini duysa sana neler yapar biliyorsun değil mi?" Dedim ve bıçağı bastırdım. "Ahmet'ten ve kızımdan uzak duracaksın Emel! Yemin ederim canını çok yakarım, senin gücünle benim gücüm bir değil!" Diye gürledim.

"B-Bırak beni!" Dedi ve kurtulmaya çalıştı.

"Sen kimsin ki benim kızımı evden kovuyorsun?!" Dedim ve bıçağı biraz daha bastırdım.

"Derya yapma!" Gözlerine baktım.

"Bana kızımı ne hakla kendi evinden kovduğunu söyleyeceksin Emel!" Diye bağırdım.

"Huzursuzduk!" Demesiyle çenesini sıktım.

"Benim kızıma yaşattıklarını sana ödeteceğim!" Dedim.

Bıçağı biraz daha bastırmamla kanlar yavaşça boğazından süzüldü.

"Kızım için her şeyi yaparım, gerekirse seni öldürürüm!" Emel korkuyla yutkundu.

"Ö-Özür dilerim, yapma ne olur!" Dedi korkuyla.

"Yapmayım öyle mi?" Dedim alayla. "Benim gözüm dönerse eğer seni de kızını da yakarım!" Emel'in gözleri dolarken korkuyla başını iki yana salladı.

"Bırak beni!" Diye gücünün yettiği kadar bağırdı.

"Ahmet'in bana olan aşkı asla bitmeyecek! O beni seviyor! Sen kocaman bir hiçsin onun için, ayrıca Beliz içinde öyle!" Bıçağı hafifçe aşağı kaydırdım. Emel korkuyla bana baktığında çoktan gözlerinden yaşlar süzülmüştü. "Senin kadar iğrenç ve basit bir kadın daha tanımadım!" Dedim ve kahkaha attım. "Seni şurada öldürüp gidebilirim değil mi?" Yüzümü buruşturdum. "Ama yapmayacağım, senin gibi bir pislik için elimi kana bulamayacağım. İçeride yatmama değmezsin, sende kızın da aynısınız!" Bıçağı yeniden kestiğim yere kaydırdım. "Ahmet'ten ve kızımdan uzak durmazsan bak sana neler yapıyorum!" Keyifle güldüm. "İnan ki yabancı ülkede yaşamam yapacaklarıma engel değil!" Emel korkuyla başını salladı. "Beni anladın değil mi?" Bıçağı biraz daha bastırdım. "Ayrıca kızımın da o eski kıyafetlere ihtiyacı yok, onlar senin kızına yakışırdı zaten! Ona çok daha iyilerini alacağım, bunu da sakın unutma!" Ondan nefret ediyordum, üstüne üstlük kızımın kıyafetlerini bile vermemişti ve kış gününde onu montu bile olmadan evden kovmuştu! "Eğer yanlış bir hareketini görürsem seni yakarım Emel, inan ki hiç şakam yok! Attığın her adımdan haberim olacak, anlıyorsun değil mi? Sakın ama sakın bir daha kızımın yanına dahi yaklaşmayacaksın!" Emel gözlerinden süzülen yaşlarla birlikte yeniden

başını olumlu anlamda salladı. "Şimdi kime gitmek istersen git! İster polise, ister başka birine. İnan ki umrumda değil ve yerinde olsaydım sesimi kesip oturduğum yerde kalırdım!" Diye bağırdım ve geri çekildim.

Emel anında ağlayarak yere çökmüştü.

Umursamadım ve bıçağı yere fırlattım.

"Söylediklerimde şakam yok, kızımdan ve Ahmet'ten uzak duracaksın ve zaten yakında boşanacaksınız!" Parmağımı ona doğru tehditle salladım. "Seni ilk ve son kez uyarıyorum Emel, ona göre ayağını denk alacaksın!" Dedim.

Ona son kez baktım ve hızlı adımlarla evden çıktım.

Ne kızıma, ne Ahmet'e zarar vermesine izin vermeyecektim ve bunun için ne gerekiyorsa yapacaktım!

3810 Kelime...

SINIR: 610 VOTE 200 YORUM.

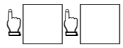
Sınavlarım olduğu için bölümü yazıp atmam zorlaşıyor. Bu yüzden de sizden anlayış bekliyorum, elimden geleni yaptığımı biliyorsunuz.😘

Emeğe saygı duyup oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayalım gençler!

Hikayemi gerçekten seven ve destekleyen herkese teşekkür ederim!❤

INSTAGRAM: rumeysagulhanhikayeleri

(22.00' da canlı yayın açacağım, takipte kalın.)

KESİT

Kadının bakışları Kurt'a döndü.

"Kocan da pek bir soğuk ama gerçekten çok yakışıyorsunuz." Anlamayarak teyzeye baktım.

"Nasıl yani?" Dedim.

"Kocanı diyorum kızım, maşallah boyu posu da iyi." Kaşlarımı çatmamla kadın konuşmasına devam etti. "Benim adam bu oğlanın yanında küçücük kalır herhalde! Ben ona uzun boylu diyordum ama senin adamın boyu bayağı uzun. Sende yanında küçücük kalmışsın." Dedi gülerek.

"Kocam derken?" Dedim ve Kurt'a baktım. O ise kaşlarını çatmıştı ve düşünceli düşünceli teyzeye bakıyordu.

Kadının Kurt'u kast ettiğini anlamamla gür bir kahkaha attım.

"O benim kocam değil!" Dedim.

"Öyle mi, neyinmiş bakalım?" Bizi inceleyen kadına gülümsedim.

"Yakın bir arkadaş diyebiliriz." Kadın güldü.

"Yakın arkadaş mı?" Dedi. "Oğlum sen bu kadar güzel kızı kaçıracak mısın? Bas hemen nikahı, evlenin gidin yavrum!" Kurt bana baktı.

Birkaç saniye kadının yüzünü inceledim ve birden kahkahalarla gülmeye başladım.

"Nikahı hemen kıy diyorsun?" Dedi Kurt hafif bir alayla.

"Kıyın tabii oğlum, böyle şeyler çok beklemeye gelmiyor! Kız desen çok güzel, sende çok yakışıklısın. Allah sizi birbirinize göre yaratmış sanki."

Sınırı geçmediğiniz için sizleri düşündüm ve yeni bölümden bir kesit atmak istedim.

Eğer sınırı hemen geçerseniz bölümü atacağım gençler!

Bol sürprizli bir bölüm sizleri bekliyor!😉

INSTAGRAM: rumeysagulhanhikayeleri 👍👍

12 "Şok"

BELİZ

Cezaevine geldiğimizde Kurt arabayı park etmişti. Üzerimdeki montu çıkarmıştım ve Kurt'un ısrarları üzerine arka koltuktaki kabanı giymiştim.

Kaban gerçekten bacaklarımın her yerini tamamen kapatacak kadar uzundu ve kalındı.

"Altımda zaten kalın bir çorap vardı!" Diye sitem etmemle Kurt bana baktı.

"Emin ol ki bu oradaki adamların sana bakmasına engel değil." Dedi.

Bir şey söylemek istemedim ve ikimizde arabadan indik. Soğuk hava üstümdeki kabana rağmen vücudumun her yerini anında esir almıştı.

"Yaz gelsin artık!" Dedim titreyerek, soğuk havalardan nefret ediyordum!

Kurt beni kendisine çektiğinde ona sımsıkı sarıldım. Yavaşça montun üzerinden kollarımı okşadı.

Vücudum anında ısınmaya başlarken gülümsedim, bu adamın sıcaklığı iyi ki vardı!

"Sıcacıksın!" Dememle bir şey demedi ve birlikte sıraya girdik.

"Bir de sıra bekleyeceğiz!" Diye homurdandı Kurt.

Neyse ki fazla bir sıra yoktu, herkes yakınını görmeye gelmişti.

"Abartma istersen?" Dediğimde omuz silkti. "Neye bu kadar sinirlendiğini bana söylemeyecek misin?" Ona tatlı bakışlar attığımda bakışlarını yüzümden çekti.

"Bakma bana öyle!" Demesiyle dudağımı büktüm.

"Kurt?" Dedim.

Birden esen sert bir rüzgarla birlikte yeniden titremeye başlamıştım.

Kurt'un bakışları bana dönerken yavaşça ellerimi ellerinin içine aldı.

"Buz gibi olmuş." Diye mırıldandı ve yavaşça beni belimden tutup kendisine çekti.

Göğsüne sarıldığımda huzurla kokusunu içime çektim.

Hafifçe başımı kaldırmamla gözlerimiz buluştu. Koyu kahve gözleri çok derin bakıyordu... Belli ki bir şeyi çok düşünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Yavaşça elini yanağıma çıkarttı.

"Aklım çok karışık..." Mırıldanmasıyla birlikte kaşlarımı çattım. "Ne yapacağımı bilmiyorum, kafayı yiyeceğim!" İç çektim.

"Bana ne olduğunu söylesen belki bir şeyler düşünürüz?" Güldü.

"Senin yapabileceğin bir şey yok ortada, inan ki ben bugün delirdim. Çözülebilecek bir sorun olsa kendim çözerdim değil mi?" Ofladım.

"Kurt çok merak ediyorum!" Diye sızlandım.

"Etme!" Yanağımı hafifçe okşadı.

"Ya Kurt!" Diye kızmamla bir şey söylemedi.

"Ay Maşallah!" Arkamdan gelen sesle birlikte arkamı döndüm.

"Efendim?" Dedim.

"Maşallah pek bir güzelsin." Arkamdaki yetmişli yaşlarda gösteren teyzeye utançla gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Dedim.

"Kimi ziyarete geldiniz?" Diye soran kadınla birlikte derin bir nefes aldım.

"Babamı..." Kadın gülümsedi. "Siz?" Diye sordum.

"Bende kocamı ziyarete geldim." Burukça gülümsedim. "Eşim içeriye gireli on beş sene oluyor. On beş senedir her Cuma günü tam bu kapının önünde sıra bekliyorum." Dedi.

"Benim babam içeriye daha yeni girdi." Diye açıkladığımda kadın sıcak bir gülümsemeyle bize baktı.

"İnşallah hemen çıkar." İç çektim.

"İnşallah." Kadının bakışları Kurt'a döndü.

"Kocan da pek bir soğuk ama gerçekten yakışıyorsunuz." Anlamayarak teyzeye baktım.

"Nasıl yani?" Dedim.

"Kocanı diyorum kızım, maşallah boyu posu da iyi." Kaşlarımı çatmamla kadın konuşmasına devam etti. "Benim adam bu oğlanın yanında küçücük kalır herhalde! Ben ona uzun boylu diyordum ama senin adamın boyu bayağı uzun. Sende yanında küçücük kalmışsın." Dedi gülerek.

"Kocam derken?" Dedim ve Kurt'a baktım. O ise kaşlarını çatmıştı ve düşünceli düşünceli teyzeye bakıyordu.

Kadının Kurt'u kast ettiğini anlamamla gür bir kahkaha attım.

"O benim kocam değil!" Dedim.

"Öyle mi, neyinmiş bakalım?" Bizi inceleyen kadına gülümsedim.

"Yakın bir arkadaş diyebiliriz." Kadın güldü.

"Yakın arkadaş mı?" Dedi. "Oğlum sen bu kadar güzel kızı kaçıracak mısın? Bas hemen nikahı, evlenin gidin yavrum!" Kurt bana baktı.

Birkaç saniye kadının yüzünü inceledim ve birden kahkahalarla gülmeye başladım.

"Nikahı hemen kıy diyorsun?" Dedi Kurt hafif bir alayla.

"Kıyın tabii oğlum, böyle şeyler çok beklemeye gelmiyor! Kız desen çok güzel, sende çok yakışıklısın. Allah sizi birbirinize göre yaratmış sanki." Yanaklarım utançla kızarırken sadece gülmekle yetindim. "Senin de kız da gözün var belli ki iki saattir sarılıp duruyorsun. Ne diye bekliyorsunuz ki?" Derin bir nefes aldım.

"Yok teyzeceğim, biz sadece arkadaşız." Dedim.

"Bırakın bu arkadaş işlerini, bizde geçtik o yoldan!" Kadının sevimli ve alaylı sesiyle birlikte zorlukla yutkundum.

Herkes bizi neden yanlış anlıyordu?

"Sağ ol teyze iltifatlar için ama ben bu kızı almam." Diyen Kurt'la birlikte kaşlarımı çattım.

"O nedenmiş?" Dedim.

"Tipim değilsin!" Dedi alayla.

"Ay ben sanki sana bayılıyorum!" Diye homurdandım.

Karşımdaki teyze ise küçük bir kahkaha attı.

"Kim için geldiniz?" Diyen adamın sesiyle birlikte sıranın bize geldiğini fark ettim.

"Ahmet Yargıcı." Dedi Kurt.

"Geçin!" Başımı salladım ve teyzeye döndüm.

"Görüşürüz teyzeciğim." Diye mırıldandım.

"Görüşmek üzere güzel kız." Dedi teyze içtenlikle gülümseyerek.

Kurt'la birlikte içeriye girdiğimizde hâlâ etraf soğuktu.

Yine sevmediğim karanlık odanın önüne gelmiştik. Kurt kapıdaki gardiyanla bir şeyler konuştu ve gardiyan başını olumlu anlamda salladı.

Bir kaç dakika sonra gardiyan başıyla içeriyi gösterdi.

Birlikte içeriye girdiğimizde babamı ortada bir masa da otururken gördüm. Ona doğru koştuğumda hızla ayağa kalktı.

Babamın boynuna atladığımda beni sıkıca sardı. Özlediğim kokusunu içime çektim ve istemsizce gözlerim doldu.

"B-Baba seni çok özledim." Dedim sevgiyle.

"Tamam güzelim, ağlama hemen!" Babam güldü ve saçımı öptü.

"Baba..." Gözümden bir damla yaş düştüğünde babam yavaşça benden ayrıldı ve gözyaşımı sildi.

"Tamam fıstığım, ağlamak yok!" Zorlukla gülümsedim ve başımı tamam anlamında salladım.

Ben geri çekildiğimde Kurt ve babam dostça tokalaştılar.

Kurt babamın karşısına oturmuştu ve bende babamın yanına oturmuştum.

"Nasılsınız çocuklar?" Dediğinde özlemle babamın göğsüne sarıldım.

"Çok iyiyiz babacığım." Dediğimde babam tekrar saçımı öptü.

"Nasıl da özledim güzelimi..." İç çektim.

"Seni çok seviyorum." Babam hafifçe çenemi tuttu ve ona bakmamı sağladı.

"Bende seni çok seviyorum ama kulağıma hiç iyi şeyler gelmedi." Kaşlarımı çatmamla devam etti. "Annen sana çok darılmış, ona onu sevmediğini ve iyi bir anne olmadığını söylemişsin. Kadıncağız karşımda

ağladı. O öyle duygusal bir insan değil hâlbuki, yalnızca sana dayanamıyor." Üzüntüyle ona baktım.

"Tutturdu benimle geleceksin diye, bende istemedim ve üsteledi! Sonra sinirden saçmaladım işte, o da çok alındı. Defalarca özür diledim ve ona sarıldım. Kaç kez ona onu sevdiğimi söyledim ama sanırım inanmamakta ısrar edecek." Babam gülümsedi.

"Annen seni gerçekten sevmese seni bu kadar düşünür mi? Belki bir hata yaptı ama onu o hatası yüzünden hayatından silme. Senin iyiliğini düşünüyor ve seni çok seviyor. Şu dünyadaki en güzel şey bir evladının olması..." Yeniden iç çektim. "Sakın bir daha annene karşı böyle cümleler kullanma, anlaştık mı? Annenin de gönlünü almaya çalış, tamam mı prensesim?" Başımı tamam anlamında salladım.

"İsteyerek söylemedim ki, beni çok sinirlendirmişti!" Babam saçımı okşadı.

"Biliyorum fıstığım." Bakışları Kurt'a döndü. "Kızıma iyi bakıyor musun?" Kurt duruşunu dikleştirdi.

"Şüphen mi var?" Demesiyle gülümsedim.

"Çok iyi bakıyor baba." Kurt'la gözlerimiz buluştu.

"Ne kadar iyi baktığını bilsem de içim yine rahat etmiyor." Dedi ve beni sıkıca sardı. "Ah güzeller güzelim benim, seni nasıl özlüyorum bir bilsen..." Üzüntüyle babama baktım.

"Bende çok özlüyorum, keşke hemen çıksan buradan!" Dedim.

"Bu arada avukat bir arkadaşımla bu konuyu konuştuk." Dedi Kurt. "Kendisi çok iyi bir avukattır, işini çok iyi yapıyor." Merakla ona bakmamla sözlerine devam etti. "Ona senden bahsettim ve davayı alması için çok ısrar ettim. Kendisi kabul etti ama hemen buradan çıkaramayacağını söyledi. Uyuşturucu işlerine girmenin çok sıkıntılı olduğunu ve suçsuz olsan bile kanıtlamadan ancak hakimin suçunun cezasını indirebileceğinden bahsetti. Yani senin suçsuz olduğunu kanıtlamamız gerekiyor baba." Ona minnetle baktım.

"Sağ ol oğlum." Dedi babam. "Hem kızıma bakıyorsun, hem de beni buradan çıkarmak için uğraşıyorsun." Kurt hiç gülümsemeden başını salladı.

"Benim için şu kısacık sürede önemli biri olduğun için bunları yapıyorum." Bana baktı. "Kızınla da çok iyi anlaşıyoruz!" Gülümsedim ve babama döndüm.

"Aynen öyle!" Dediğimde babam yaklaşıp yanağımı öptü.

"Seninle uyumayı çok özledim prensesim." Üzüntüyle ona baktım.

"Sen şu lanet yerden bir çık, her gün seninle uyuyacağım!" Babam güldü. "Babam tahminen kaç seneye çıkar?" Diye sordum Kurt'a.

"Eğer suçsuz olduğunu kanıtlayamazsak iki ya da üç yıl yatar. Tabii bu suçun hafiflemiş hâli olacak yoksa çok daha uzun bir süre burada yatardı." Ofladım.

"İki veya üç yıl çok uzun!" Kurt omuz silkti.

"Ne kadar uzun olursa olsun bir şekilde geçiyor güzelim." Kurt'un bakışları babama döndü. "Baba bir de boşanma konusu var. Onu da hallettim, tek celsede boşayacaksın o kadını. Boşanma davalarıyla ilgilenen arkadaşımla görüştüm, avukatın o olacak. Senin için işinde en iyi insanlarla görüşüyorum ve neyse ki hepsi yakın arkadaşım." Ona sıcak bir gülümsemeyle baktım.

"Ne zaman davayı açacağız?" Diye sordu babam.

"Arkadaşım şimdi şehir dışında ve çok yakın bir tarihte geri dönecek. O gelir gelmez işlemlere başlayacağız, için rahat olsun." Babam rahat bir nefes verdi.

"Çok şükür!" Demesiyle güldüm.

"Bencede!" Babam bana baktı.

"Buradan çıkınca işimi bırakacağım. Bunu içeride çok düşündüm ve karar verdim. Tamamen kendimi sana adayacağım, kızıma yeterince doyduktan sonra başka bir işe başlayacağım." Dudağımı büktüm.

"Emin misin?" Başını salladı.

"Hayatım yollarda geçti, gerçekten yoruldum artık! Hele ki en son olan olay beni çok yıprattı ve artık bu işi bırakmaya karar verdim." Gülümsedim ve sevgiyle elini tuttum.

"Sen nasıl istersen babacığım..." Dedim. "Yaklaşık bir yıl sonra annem de yanıma yerleşecekmiş. Çok önemli bir projesi varmış ve iyi bir para getirecekmiş. Proje tamamen bitince artık çalışmayacağını ve bize bir miktar para ayırdığını söylemişti." Güldüm. "Belki birlikte yaşarız? Annem de sende bana doyarsınız." Babam kaşlarını çattı.

"Annen istemez." Dedi.

"Ama o hâlâ seni seviyor!" Babam omuz silkti.

"Sanmıyorum." Diye mırıldandı.

"Sende onu seviyorsun!" Başını evet anlamında salladı.

"Onu sevmekten hiçbir zaman vazgeçmedim." Onların yıllar geçmesine rağmen bitmeyen aşkı çok güzeldi...

"Belki tekrar evlenirsiniz?" Dedim umutla.

"Annen istese ben o kadından boşanır boşanmaz ona nikahı basarım ama bana çok kırgın." Dedi babam üzüntüyle.

"Keşke yeniden birlikte olsanız..." Diye mırıldandım.

"Umarım yeniden bir çift oluruz. Ben buna kesinlikle hayır demem, anneni hâlâ çok seviyorum." Kıkırdadım.

"İnşallah barışırsınız." Babam üstüme baktı.

"Bu üzerindeki Kurt'un mu?" Başımı evet anlamında salladım. "Belli oluyor zaten, sana bayağı uzun gelmiş!" Kurt'a kötü kötü baktım.

"Baba üzerimdeki elbise kısa diye buraya böyle gelmeme izin vermedi. Oysa ki içime kalın bir çorap giymiştim, bir yerim gözükmüyordu!" Dedim.

"Beliz burada gördüğün adamların hepsi bakacaktı! Adamlar zaten aç durumda ve seni öyle göreceklerdi, ne yapsaydım?" Babam kahkaha attı.

"Çocuklar siz ciddi olamazsınız!" Dedi. "Kurt sana kısa giydirmiyor mu?" Alaylı tavrıyla birlikte göz devirdim.

"Burası cezaevi olduğu için dediğini yaptım. Yaz gelince yine kısa giyeceğim, beni biliyorsun! Yazın uzun bir şey giyince beni çok bunaltıyor." Babam Kurt'a baktı.

"Ben çok kısa olmadığı müddetçe kısa giymesine izin veriyordum." Dedi. "Çünkü kızıma güveniyorum, o dünyanın en mükemmel kızı!" Güldüm ve babamın yanağını öptüm. "Anlaşılan sen pek izin vermeyeceksin kısa giymesine?" Kurt öne eğildi.

"Baba eğer sen izin verirsen bana bir şey demek düşmez. Beliz'in babası sensin ve buna yalnızca sen karar verebilirsin ama ben burada kısa giymesini uygun bulmadım." Babam başını salladı.

"O konu da haklısın, burası buna hiç müsait değil." Bana döndü. "Kurt abin neye izin verirse onu giyersin." Hayretle ona baktım.

"Kıyafetime mi karışacak?" Dedim emin olmak için.

"Sadece gerektiği yerlerde güzelim benim. Senin iyiliğin için, tamam mı? Sadece pis adamların olduğu bir yerde giymemen daha sağlıklı olur. Yalnızca buna karışabilir, onun haricinde istediğini giymekte özgürsün." Dedi.

"Duydun değil mi Kurt? Babam sadece gerektiği yerlerde dedi." Kurt huzursuzca başını salladı.

"Ahmet babam nasıl isterse öyle olsun." Dedi.

"Görüşme bitti!" Diye bağıran gardiyanla birlikte ofladım ve ayağa kalktık.

Babamın yanaklarını bolca öptüm ve ona sımsıkı sarıldım.

"Kendine çok dikkat et, sen benim her şeyimsin. Seni seviyorum babacığım!" Dediğimde gülümsedi.

"Sende kendine dikkat et küçüğüm benim." Babam alnımı öptü. "Bende seni seviyorum prenses." Kurt'a döndü. "Kızımın bir dediğini iki etme oğlum. Onu sana güvenerek emanet ediyorum. Birbirinize çok iyi bakın ve sakın tartışmayın." Kurt babama sarıldı.

"Aklın Beliz'de kalmasın, bana emanet ve güvende." Gardiyan babamın yanına geldi ve kolundan tuttu.

"Haydi uzatma!" Diye bağırmasıyla gardiyana kötü kötü baktım.

"Kendinize çok dikkat edin!" Dedi babam ve bana son kez baktı.

Gardiyan babamı kolundan tutup karanlık odadan çıkardığında Kurt'a baktım.

"Gardiyanlar neden bu kadar kötü davranıyorlar?" Diye sordum.

"Ne yazık ki çoğu böyle. O kadar mahkûmla uğraşmaktan keyif almıyorlar ama işin garibi zaten mesleklerinin amacı bu!" Göz devirdim.

Birlikte odadan çıktığımızda yavaşça Kurt'un koluna girdim.

Dışarıya çıktığımız anda bedenim titremeye başlarken Kurt beni sıkıca sardı.

Arabaya bindiğimizde onunla gözlerimiz buluştu.

"Şimdi ısınırsın!" Dedi ve klimayı açtı.

Etraf anında sıcakladığında rahat bir nefes aldım ve üşümemin geçmesini bekledim.

"Sinirin geçti mi?" Diye sormamla umursamadan omuz silkti.

"Düşünmemeye çalışıyorum." Başımı salladım.

"Eğer anlatmak istersen seni her zaman dinlerim." Dedim.

Kurt bir şey demediğinde yavaşça radyoyu açtım.

Çalan slow parça arabayı doldururken gülümsedim ve başımı cama yasladım.

***

"Beliz?" Kurt'un sesiyle birlikte yavaşça ona döndüm.

Etrafıma baktığımda eve geldiğimizi anladım.

"Her şey için teşekkür ederim." Diye mırıldandım ve yavaşça emniyet kemerini çıkardım.

Kabanı yavaşça çıkardım ve arka koltuktaki annemin montunu yeniden giydim.

Kararsızca Kurt'a baktım ve dudağımı ısırdım.

Yanağını öpse miydim?

Adam benim için onca işinin arasında benimle cezaevine gelmeyi kabul etmişti ama aklıma annemin sözleri geliyordu.

Belki de Kurt beni yanlış anlayabilirdi, sürekli öpmem doğru olmazdı!

"Beliz?" Kurt'un sesiyle birlikte kendime geldim.

"Şey ben özür dilerim, biraz dalmışım." Dedim mırıldanarak ve yavaşça kapıyı açtım. "Sonra görüşürüz!" Tam inecekken Kurt birden kolumu tuttu.

Bakışlarım ona döndüğünde derin bir nefes aldı.

"Bugün akşam seni alabilir miyim?" Kaşlarımı çattım.

"Neden?" Diye sordum.

Dışarıdan gelen soğukla birlikte kapıyı kapattım ve gözlerine baktım.

"Üşüdüm." Diye açıkladığımda başını salladı.

"Zaten akşama fazla bir şey kalmadı. Seni bir balıkçıya götürmek istiyorum. Deniz kenarında ve oldukça nezih bir yer." Dudağımı büktüm.

"Daha sonra gitsek olur mu? Annem iki gün sonra dönecek ve ondan çok ayrı kalmak istemiyorum. Zaten onu yeterince üzdüm ve biraz onunla vakit geçirmek istiyorum." Annem gidince istediğimiz yere gidebilirdik lakin şu an ona ayıp olurdu.

"Beliz, lütfen..." Kaşlarımı çattım.

"Kurt sen nasıl böyle kibar konuşuyorsun?" Dedim alayla.

"Bak seninle konuşacağım önemli bir konu var. Gidiş ve dönüşle birlikte iki saate seni evine bırakırım." Kararsızca ona baktım.

"Anneme ayıp olmaz mı?" Bıkkın gözlerle bana baktı.

"Beliz bak söz veriyorum yalnızca iki saat kalacağız! Seninle konuşmak istediğim çok önemli bir konu var!" Merakla ona baktım.

"Burada söyleyebilirsin." Ofladı.

"Ulan beni sinirlendirmesene, burada direkt söyleyemem! Kafamı biraz toplayacağım ve sana orada açıklayacağım." Dedi.

"Bu kadar önemli olan şeyi çok merak ettim!" Yavaşça elimi tuttu.

"Şu an gergin olsam bile sırf seni kırmamak için kendimi tutup sakince konuşmaya çalışıyorum. Beliz gerçekten çok önemli bir konu! Eğer annenden çekinirsen ben onunla konuşup ikna ederim." İç çektim.

"Ben konuşurum." Diye mırıldandım.

"Gelecek misin?" Diye sormasıyla başımı salladım.

"Gelmeye çalışacağım." Kurt gergince başını salladı ve bana yaklaşıp yanağımı öptü.

Yanaklarımda alev çıkmış gibi bir hisse kapılırken yutkundum ve hızla geri çekildim.

"Deniz kenarında ama öyle çok lüks bir yer değil. Daha çok orta hâlli insanların gittiği bir yer ve çok bir abartısı yok. O yüzden elbise falan giymene gerek yok, pantolon giyebilirsin!" Güldüm.

"Dar bir pantolon almıştım onu giyerim." Gözlerini kıstı.

"Tabii ki giyebilirsin!" Kıkırdadım ve yavaşça arabanın kapısını açtım.

"Görüşürüz sayın savcım!" Dedim.

Tam arabadan inecekken yeniden kolumu tuttu.

"Ne kadar dar?" Kahkaha attım.

"Birazcık dar." Dememle göz devirdi.

"Neyse sonuçta üstüne giydiğin mont kalçanı kapatacak." Hayretle ona baktığımda omuz silkti. "Yanımdaki kadına adamların tip tip bakmasından hoşlanmam!" Ofladım.

"Kurt herkes dar giyiyor!" Alayla bana baktı.

"Herkes giyiyor ama bir sor bakalım kendine giyen herkes benim kadar güzel mi diye?" Ağzım şaşkınlıkla açıldığında çok kısa bir süre güldü ve hemen normale döndü. "Güzel olduğun için daha çok dikkat çekiyorsun ama farkında değilsin!" Dedi.

Yanaklarımın kızardığını bu soğuk havada bile çok net hissederken hızla arabadan indim ve kapıyı kapattım.

Beni bu kadar güzel mi buluyordu gerçekten?

Hızlı adımlarla kapıya geldiğimde cebimden anahtarı çıkardım ve kapıyı açtım.

Arkama baktığımda Kurt'un gitmediğini ve beni beklediğini gördüm.

Mecburen ona el salladım ve içeriye girer girmez kapıyı kapattım.

"Anne?" Diye seslendim.

"Kuzum?" Demek ki annem gelmişti!

Yavaşça oturma odasına ilerlediğimde ayağa kalktı ve bana sıkıca sarıldı.

"Anneciğim?" Dedi sevgiyle. "Şimdiden seni özlemişim, dönünce ne yapacağım acaba?" Üzüntüyle gözlerime baktı.

"Zaten bir sene sonra taşınacakmışsın ya?" Yanağımı öptü.

"Aşkım inan ki elimde olsa hemen taşınacağım ama elimde değil işte! Projeyi bırakmak istedim ama bana imzam olduğunu söylediler ve bırakırsam ciddi bir tazminat ödermişim!" Zorlukla gülümsedim.

"Bir sene daha dayan o zaman." Diye mırıldandım.

"Kuzum o tazminatı ödeyecek kadar param yok ve söyledikleri fiyat projenin gelirinden bile fazla!" İç çektim.

"Zaten bunca sene ayrı yaşadık, bir sene çok koymaz bence." Annem alayla güldü.

"Gel bir de onu bana sor!" Dedi.

"Sen bugün nereye gittin?" Dedim aklıma gelen şeyle birlikte.

"Hiç." Kaşlarımı çattım.

"Ne haltlar karıştırıyorsun acaba?" Annem bana yalandan vurduğunda güldüm.

"Anneye hesap sorulmaz prenses!" Gülümsedim ve derin bir nefes aldım.

"Anneciğim senden bir şey için izin almak istiyorum." Dedim ve çekinerek gözlerine baktım. "Şey..." Dudağımı ısırmamla annem kaşlarını kaldırdı.

"Seni dinliyorum?" Bir şeyler mırıldanmamla güldü. "Kurt'la mı buluşacaksın?" Şaşkınlıkla anneme baktığımda gülmesi arttı. "Hiç bakma bana öyle, bende annemden aynı böyle çekinerek izin alıyordum!" Çekinerek gülümsedim.

"Bana çok önemli bir şey söyleyecekmiş ve beni deniz kenarında bir balıkçıya götürecekmiş. İlk başta sana ayıp olur diye kabul etmedim ama çok ısrar etti ve söyleyeceği şey çok önemliymiş. Gidiş ve dönüşle birlikte iki saat sürecekmiş-" Annem sözümü kesti.

"Beliz güzelim ne çok uzattın!" Dedi. "Tamam izin veriyorum." Mutlulukla ona bakmamla elini kaldırdı. "Ama bir şartla!" Başımı salladım. "Öyle adama sarılıp öpmek koklamak yok! Yanlış bir temas yok ve beni sürekli arayacaksın! Ha bir de iki saatten fazla sürmeyecek, anlaşıldı mı?" Demesiyle ofladım.

"Hani bir şarttı?" Annem kalçama vurdu.

"Çok konuşma istersen? O verdiğim izini de şimdi geri alacağım!" Güldüm ve yanağını öptüm.

"Söz veriyorum hiçbir şey yapmak yok ve sürekli seni arayacağım." Dedim. "Bana darılmadın değil mi?" Diye sordum.

"Empati yapmasam şu anda sana izin vermezdim!" Dedi.

"Ben bir ellerimi yıkayıp geleyim olur mu?" Dememle olumlu anlamda başını salladı.

Tuvalete girdim ve işlerimi halledip çıktım.

Annemin yanına geldiğimde yavaşça yanına oturdum ve ona sarıldım.

"Anne?" Dememle bana baktı. "Bana babamla yaşadığınız olaylardan birini anlatsana." Gülümsedi.

"Komik mi olsun romantik mi?" Kıkırdadım.

"İkisi de olur." Dememle güldü.

"Babanla ilk flört dönemlerimizdi, daha ortada net bir sevgililik dönemi yoktu." Saçımı okşadı. "Baban yine beni aradı, buluşalım diye yalvarıyor. Olmaz dedim çünkü babam beni öldürürdü. Babam çok despot, katı ve kuralcıydı. Ahmet'e böyle arada sırada babamın yaptıklarını anlatınca bir ürkme geliyordu. Babamı kafasında çok sert biri olarak benimsemişti. Sen dedeni hatırlamıyorsun elbet ki çünkü o öldüğünde sen daha bebektin." Desteklercesine ona sarıldım. "Sonra tam o günde o zamana göre çok güzel bir film vizyona girmişti. Açık hava sineması vardı o zamanlar tabii, şimdi o huzurlu yerden eser yok. Orası o kadar çok çifte tanık etmiştir ki, şimdi öyle yerler ne yazık ki yok hayatım." Güldü ve başını iki yana salladı. "Bizde en arkadan yer almıştık, beyefendi özellikle en arkayı istedi! Pislik adam ya, o zamanlar ona olan aşkımdan amacını anlayamamıştım. Her neyse, gittik oturduk oraya ve onun elinde kocaman bir mısır vardı. Ben mısır almak için ona doğru uzandıkça o mısırı geriye çekiyordu. Şu mısırı ver diye kızınca da ben mısırı çekmiyorum diyordu! Tabii o mısırı çektikçe ona değiyordum, babanın da istediği oydu. Filmin ortalarına doğru filmi bırakmış beni izliyordu. En sonunda ona bakmamla nasıl olduğunu anlamasam bile birden öpüşmeye başlamıştık." Kıkırdadığımda o da güldü. "İlk öpücüğümü o şekilde orada babana vermiştim. Tam geri çekileceğim adam beni bırakmıyor. Seni çok seviyorum Derya, sen benim için çok özelsin Derya..." İç çekti. "Böyle şeyler söyleyip durdu. Aşkımızı tamamen ilan ettiğimiz gündü o gün." Annem kıkırdadı. "Neyse senin bu sapık baban beni sömürürken birden karşımda babamı gördüm. O kadar korktum ki! Tam geri çekileceğim babanı itiyorum adam beni bırakmamakta ısrar ediyor! Babamın bize doğru öyle bir gelişi vardı ki, hayatımda en korktuğum an o andır. Babam böyle yapılı, uzun boylu ve dinç bir adamdı. Sadece bıyıklarına baksan bile nasıl bir tip olduğunu anlardın." Merakla ona bakmamla devam etti. "Baban bırakmamakta ısrar edince bende babama özür dolu bakışlar atıyordum. En sonunda Ahmet ensesinde bir el

hissedince beni bıraktı ve arkasına baktı." Annem kahkaha attı. "O bakışları görmen lazım! O delikanlıyım diye kendinden ödün vermeyen baban masum masum babama bakıyor." Kahkaha attığımda annem sırıtmaya devam etti. "Babam saydırdı tabii Ahmet'e, bütün sülalesinden girdi çıktı. Ahmet'in o korkuyla bir ayağa kalkışı var. Aman efendim ben kızınıza başka bir gözle bakmıyorum, ben onun abisi gibiyim, aramızda hiçbir şey yok diye saçmalamaya başladı ama emin ol ki baban o anda ne dediğini bile bilmiyordu." Gülmemle devam etti. "Babam da abi böyle mi olur diye herkesin içinde Ahmet'i deli gibi dövmüştü. Ayırmaya çalıştılar ama babam bırakmıyor. Babam öyle küfürler etti ki o gün saygılı diye bildiğim adama çok şaşırmıştım!" Burukça gülümsedi. "Babama dövme diye çok yalvardım ama orada o sinirle beni bile dövebilirdi. Ahmet zaten babamın gözüne daha fazla batmamak için sesini kesti ve herkesin içinde rezil olmayı göze aldı." Dedi. "Sonra da Derya'm senin için herkesin içinde dayak yedim, seni işte böyle çok seviyorum diye bağırmaya başladı. Babam da bunu duyunca daha da sinirlendi ve bir kez daha dövdü. Döverken de babam o sinirle hani kardeşin gibiydi diye bağırmaya başladı. Oysa ki adamla öpüşmüştüm, kardeşliği mi kaldı? Dedenin sinirden gözü dönmüştü anlayacağın." Kıkırdadım.

"Babamın ulu orta yerde dayak yemiş olacağına gözümle görsem inanmazdım!" Dedim.

"Kaç yaşında adamı dövecek hâli yok ya! Ee tabi delikanlı bir de, kaçsa delikanlılığa sığmayacak. Durdu ve delikanlı gibi dayanağını yiyip eve döndü." Kahkaha attım.

"Ya ama anne yazık olmuş!" Dememle sırıttı. "Ondan sonra dedem ne yaptı?" Annem yüzünü buruşturdu.

"Aylarca yüzüme bile bakmadı ve beni odaya kilitledi." Dudağımı büktüm.

"Babamla görüşmediniz mi?" Diye sordum.

"Baban bizim evimize gecenin köründe geliyordu ve gizlice merdivenle benim odamın camına vurup içeriye giriyordu." Güldüm.

"Dedem bunu fark etti mi?" Annem kahkaha attı.

"Bir süre sonra tabii ki fark etti." Dedi.

"Ne yaptı?" Dememle kaşlarını kaldırdı. "Yine mi dövdü?" Annem güldü ve başını olumlu anlamda salladı.

"Ama Ahmet'in o konu da hakkını yiyemem... Benim için çok direndi ve elinden geleni yaptı. Kaç kez dayak yese de pes etmedi. Emin ol ki baban kendi babasından bile bu kadar çok dayak yememiştir. Adam artık rezilliği falan bıraktı tutturdu seninle evleneceğim diye!" İç çektim.

"Bayağı acılı bir olaymış..." Annem kahkaha attı.

"Ona ne kadar öfkeli olursam olayım benim için çok çabaladığını inkar edemem." Dedi.

"Babamla tekrar evlenmenizi çok istiyorum." Annem yüzünü buruşturdu.

"Asla!" Dedi.

"Ama seni hâlâ seviyor!" Omuz silkti.

"Umrumda değil." Kıkırdadım.

"Emin misin?" Annem kaşlarını çattı.

"Baban evli kalmadan duramıyor mu?" Dedi.

"Adamın amacı evlenmek değil ki zaten." Gülümsedim. "Adamın amacı sensin." Diye mırıldandım.

"Haydi çok konuşma da hazırlan yoksa yetişemeyeceksin!" Saate baktım ve ardından hızla ayağa kalktım.

"Anne ben nasıl yetişeceğim?!" Diye sızlandım ve koşarak odama gittim.

Ben bitmiştim!

***

Üzerime yeşil bir pantolon giymiştim ve üzerine ona uyumlu bir kazak geçirmiştim.

Annem makyajımı yaptığında hazırdım. Hazırlanmam yaklaşık on beş dakika sürmüştü ve tam o sırada Kurt arayıp kapının önünde olduğunu söylemişti.

"Haydi anneciğim, şartlarımı unutma!" Diyen annemle birlikte yanağını öptüm ve hızlı adımlarla evden çıktım.

Koşarak dışarıya çıkmamla Kurt'un arabasının önünde durmuş beni beklediğini gördüm.

"Kurt?" Bakışları bana döndü ve hiç konuşmadan arabayı işaret etti.

Bir şey olduğunu fark etsemde umursamadan arabaya bindim ve ardından Kurt'ta bindi.

Kurt hiç konuşmadan arabayı çalıştırdığında durumun gerçekten önemli olduğunu fark ettim.

Bir şey sormadım ve başımı cama çevirip yolu izledim.

Geçen yarım saatin ardından şık duran bir restoranın önüne gelmiştik. Kurt arabayı valeye verdiğinde yavaşça koluna girdim ve restorana girdik.

"Kurt?" Dememle bana baktı. "Bir sorun mu var?" Yüz ifadesinden bile tedirgin olduğu belli oluyordu.

"Oturunca konuşalım." Başımı salladım.

"Hoş geldiniz!" Diyen garsonla birlikte kenarda olan ve denizi tamamen gören bir masaya oturduk.

Kurt dalgın dalgın denizi izliyordu.

"Kurt?" Yüzüme bile bakmadı. "Artık konuşabilir miyiz?" Bana cevap vermedi.

Telefonu çaldığında ofladı ve aramayı reddedip kenara koydu.

Kravatını gevşettiğinde saçlarının dağılmış olduğunu fark ettim.

"Kurt sinirlenmeye başlıyorum! Benimle dalga mı geçiyorsun?!" Diye bağırmamla derin bir nefes aldı.

"Çok garip şeyler hissediyorum." Dediğinde gözlerine baktım.

"Bana ne olduğunu söyle artık!" Aklıma gelen şeyle durdum ve ona baktım. "Yoksa evinden taşınmamı mı istiyorsun? Eğer öyleyse emin ol ki hemen taşınırım-" Sözümü kesti.

"Öyle bir şey değil." Ofladım.

"O zaman anlat!" Garsonun yanımıza gelmesiyle Kurt siparişleri verdi.

"Ne içiyorsun?" Diye sordu.

"Kola." Dememle başını salladı.

"İçecekler de bir kola ve bir de rakı." Adam siparişleri yazdığında bir şey söylemek istemedim ve bakışlarımı denize çevirdim.

Aradan geçen yaklaşık on beş dakika sonra yemeklerimiz gelmişti ve biz hiç konuşmamıştık. Gergin ortam dışarıdan bakan birine bile kendini belli edebilirdi.

Söyleyeceği şeyi deli gibi merak ediyordum. Kurt gibi bir adam neyden bu kadar çekiniyordu ki?

Yavaşça balığın içini açtım ve limonu sıktım. Artık Kurt'un bana bir şey söyleyeceğine dair pek bir umudum kalmamıştı.

Balığa tuzu da atınca yavaşça yemeye başladım.

Aradan geçen beş dakikanın ardından göz ucuyla ona baktım ve hareketlendiğini gördüm.

Umursamadan yemeğimi yemeye devam ettim ve denizin güzelliğini izledim.

"Beliz ben seninle evlenmeye karar verdim!" Dedi aniden.

İlk başta idrak bile edemedim ve ne söylediğini anlamaya çalıştım.

Söylediği şeyi idrak ettiğimde ise yediğim yemek boğazımda kaldı.

Birden deli gibi öksürmeye başladım.

Bu adam ne diyordu?!

3928 Kelime...

SINIR: 630 VOTE 200 YORUM.

Yine dayanamadım ve sizin için bölümü erkenden yazdım.

O yüzden oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayalım gençler, emeğe saygı gösterelim...

Anlayacağınız üzere bomba gibi bölümler bizi bekliyor.☺

Hikayemi çok seven ve destekleyen herkese teşekkür ederim!

INSTAGRAM: rumeysagulhanhikayeleri

Takip etmeyi unutmayın👍

13 "Karar"

BELİZ

Sessizce Kurt'un koyu kahve gözlerini izledim.

Yanlış anlamış olmalıydım değil mi? O bana başka bir gözle bakmazdı.

Üstelik evliliğe karşıydı.

Evet, ben yanlış anlamıştım...

"Beliz inan ki verdiğin tepkinin normal olduğunu biliyorum. Sana her şeyi açıklayacağım, lütfen sakin ol." Yavaşça önümdeki tabağı ittim.

"Sen az önce ne söyledin?" Dedim emin olmak istercesine.

"Evleneceğiz." Zorlukla yutkundum ve başımı iki yana salladım.

"K-Kurt şu anda sadece saçmalıyorsun!" Neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Beliz izin verirsen her şeyi açıklayacağım-" Sözünü kestim.

"Sen ne saçmaladığının farkında mısın?" Diye bağırdım. "Ben daha on sekiz yaşındayım, ne evliliğinden bahsediyorsun?! Üstelik seninle evlenecekmişim, hani sen benim abimdin?" Hızla ayağa kalktım.

"Beliz?!" Hızlı adımlarla çıkışa ilerlememle birden kolumu tuttu.

"Bırak beni!" Diye bağırdığımda gözlerime baktı.

"Önce yemeğini bitireceksin, sonra sana her şeyi anlatacağım!" Kolumu çekmeye çalışmamla beni yeniden masaya sürüklemesi bir oldu.

Sinirle ona baktım ve göz devirdim.

"Gitmek istiyorum!" Dedim.

"Beliz bak yavrum şu önündekini ye." Net sesiyle birlikte balığa baktım.

"İştahım kalmadı!" Gözlerini kıstı.

"Beliz seni buradan aç olarak götürmem onu yiyeceksin!" Alayla güldüm ve tabağı yere fırlattım.

"Bak yedim!" Dedim ve tekrar ayağa kalktım.

Hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdüm ve kendimi dışarıya attım.

İstanbul'un soğuk havası bütün bedenime işlerken umursamadım ve yoldan karşıya geçtim.

Mutlaka bir taksi bulmayı umuyordum.

Annem haklıydı...

Kurt bana böyle bir şeyi nasıl teklif edebilirdi? Üstelik teklif bile etmemişti, evlenmeye karar vermişti!

Belimde hissettiğim ellerle korkuyla çığlık attım ve arkama baktım.

Kurt olduğunu gördüğümde kolumu tuttu ve beni arabaya sürükledi.

"Bırak!" Diye bağırmamla arabanın kapısını açtı ve beni zorla otutturdu.

Sinirle başımı cama yasladığımda yanımda bir hareketlilik hissettim.

Kurt çoktan arabayı çalıştırmıştı ve gaza yükleniyordu. Umursamak bile istemedim, çok tuhaf şeyler yaşıyordum.

Yaklaşık yarım saat sonra araba durmuştu. Etrafıma baktığımda hiçkimsenin olmadığını fark ettim. Çok güzel ve sessiz bir sahile benziyordu.

"İn güzelim." Ona kötü kötü baktım.

"İnmiyorum!" Kurt sakin kalmak istercesine gözlerini kapattı.

"Beliz sana in dedim, kavga etmek istemiyorum!" Sesini yükseltmesiyle birlikte ofladım ve arabadan indim.

Deniz kokusu burnuma dolduğunda huzurla içime çektim.

Kurt'un yanıma geldiğini görmemle küskünce ona baktım. Arabanın önüne geçtim ve yavaşça arabaya yaslandım.

"Seni dinliyorum?" Dememle tam önümde durdu.

"Bir an önce evlenip Trabzon'a gitmemiz gerekiyor." Alayla güldüm.

"O nedenmiş? Hem seninle evleneceğimi nereden çıkardın?" Kurt üzerime geldi ve kendini tamamen bana yasladı.

Hareket etmem imkansızlaşırken hızla onu itmeye çalıştım.

Etrafta bizden başka hiçkimse yoktu bile, bağırsam kimse beni kurtaramazdı! Burayı özellikle seçmiş olmalıydı.

"Sakin ol Beliz." Kendini biraz daha bana yaslamasıyla birlikte iyice arabaya yapışmıştım.

Kurt'la yüzlerimiz çok yakındı ve bu beni rahatsız etmişti.

"Uzak dur benden!" Diye bağırdığımda göz devirdi.

"Sana saldıracak değilim, sadece bir yere kaçmaman için bunu yaptım." Bakışlarımı kaçırdım.

"Neden böyle bir şeyi istiyorsun?" Diye sordum.

Kurt çenemi tuttuğunda bakışlarım gözlerine döndü.

"Beliz beni çok iyi dinle olur mu?" Başımı salladığımda sözlerine devam etti. "Benim çok yakın olduğum bir kuzenim var, adı Berva." Kaşlarımı çattım. "Onunla birlikte büyüdük, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyordu.

Şimdi yirmi beş yaşında, güzel bir kız." Anlamayarak ona bakmamla derin bir nefes aldı. "Ergenlik zamanlarımızda geldi ve bana bir şey itiraf edeceğini söyledi. Beni sevdiğini söyleyince geçici bir histir diye umursamadım ve vazgeçmesini söyledim, ondan sonra konuyu kapattık. Bir daha da konusu açılmamıştı bugüne kadar." Bunları bana neden anlatıyordu ki? "Sana dedemden bahsetmiştim. Laz olmanın verdiği bütün özellikleri fazlasıyla taşıyor. Adamın inadı inat ve ona ailemizdeki hiçkimse karşı gelemiyor. Biliyorsun ki bana da çok kızgın." Merakla ona baktığımda yaklaştı ve omzumu öptü. "Dedem Berva ile evlenmeme karar vermiş, benim itiraz etmem ise bir boka yaramayacak. Adam kafayı taktım mı dediğini yapar. Bu yüzden çok sinirliydim ve kardeşimin telefonlarını açmadım." Alayla güldüm.

"Ne yani, seni kurtarmamı mı istiyorsun?" Gözlerime baktı.

"Bir nevi öyle sayılabilir." Dedi.

"Peki neden ben seni kurtaracakmışım? O Gökçe denen kızda kurtarabilir ya da eskilerinden biri de. Neden benden böyle bir şey istiyorsun ki?" Kurt hafifçe güldü.

"Ailem eli ayağı düzgün bir kız ister, bu yüzden seni seçiyorum." Göz devirdim.

"Onlar da numara yapabilirler ama sonuçta değil mi?" Başını iki yana salladı.

"Dedem bir araştırma yaptığında her şeyini bulur. Daha önceden kimlerle ne ilişkisi olduğunu ve her şeyi. Hiçbir şey söylediğin kadar basit değil, dedem de aptal değil." Ofladım.

"Kabul etmiyorum!" Diye bağırdım. "Bana ne senin kuzeninden? Hem zaten onlardan ayrısın, evlenmek istemezsin olur biter. Zorla mı imza attıracaklar?" Kurt'un bakışları sinirli bir hâl alırken korkuyla yutkundum.

"Zorla imza attıracaklar ki senden yardım istiyorum. Şimdi Berva'nın çeyiz hazırlıklarını bile halletmişler, vakit yok! Benimle evleneceksin ve bende onunla evlenmemiş olacağım!" Bağırmasıyla birlikte omuz silktim.

"Babam beni sana güvenerek emanet etmişti, şimdi bana söylediklerine bak!" Kurt'un kendini bana biraz daha bastırmasıyla birlikte gözlerim koyu kahve gözlerine döndü. O kadar sert bakıyordu ki, bu beni ürkütmüştü.

"Beliz bak ben Berva ile evlenemem! Kardeşim gibi görüyorum, anladın mı? İstemeyerek bir evlilik yapamam! Ablam da istemeyerek evlendi ve dedemin aynı şeyi bana yapmasına izin vermem!" Ofladım.

"Benden tam olarak ne istiyorsun, anlaşmalı bir evlilik mi?" Diye sorduğumda yavaşça önüme gelen saçı arkaya attı.

"Hayır." Kaşlarımı çatmamla devam etti. "Zaman çok az Beliz, hemen evlenmemiz gerekiyor! Söz veriyorum ki sana iyi bir koca olacağım, bir dediğini iki etmeyeceğim. Sen kabul ettiğinde hemen Trabzon'a gideceğiz. Bende dedeme evlendim diyeceğim, ilk başta delirecek ama eğer sen kendini sevdirmeyi başarırsan bir sorun kalmayacak. Dedem kimseyi öyle kolay kolay sevmez, çok çabalaman gerekecek! İlk eve geldiğinde muhtemelen annemde sana tepkili olacak çünkü o gelin olarak Berva'yı çok istiyormuş. Eğer sen her şeye rağmen kendini sevdirmeyi başarırsan ev halkı seni çok destekler." Korkuyla ona baktım.

"Yani hiçkimse beni sevmeyecek? Ben orada tek başıma ne yaparım, sen kafayı mı yedin?" Kurt başını olumsuz anlamda salladı.

"Kardeşimi biliyorsun, o senin yanında olur. Kardeşim desen zaten Berva'dan hiç haz etmiyor. Aynı şekilde abim de senin yanında olur. Evdeki çalışanlarda sana destek çıkar. Babam desen bana kızgın olduğu için seninle çok muhattap olmayabilir ama asla seni kıracak şekilde kötü davranmaz. Babaannem pamuk gibi bir kadın, o da sana destek çıkabilir." Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"Bana yaptığın iyiliklerin karşılığı bu mu gerçekten, seninle evlenmem mi? Bende hayatımda ilk defa bir insan karşılıksız bir iyilik yaptı sanmıştım! İlk defa bir insanı farklı olarak görmüştüm!" Alayla sözlerime devam ettim. "Annem haklıymış, annem o kadar haklıymış ki... Senin bana bu teklifini duysa beni hemen kendi yanına alır bunu biliyorsun değil mi? Bir daha da bana ulaşmana izin vermez, annem duyarsa seni öldürür!" Dedim.

Annem Kurt konusunda beni o kadar çok uyarmıştı ki, kadın bir şeyleri hissetmişti belki de! Sürekli ondan uzak durmamı tembih ediyordu, kadın gerçekten çok haklıydı!

Anlamalıydım, şu dünyada hiçbir iyiliğin karşılıksız olmadığını anlamalıydım...

"Benim hiçkimseden korkum yok Beliz!" Elleri yanaklarıma çıktı ve yüzümü kavradı. "Benimle evleneceksin, başka seçeneğimiz yok!" Hızla elimi göğsüne koydum.

"Anlaşmalı da olmayacaksa bu evlilik nasıl olacak? Gerçekten mi evleneceğiz?" Kurt hafifçe yanağımı okşadı.

"Gerçekten evleneceğiz ve hiçbir anlaşma imzalamayacağız. İlk önce Trabzon'a gideceğiz, orada yaklaşık bir ay kadar kalmamız yeterli olacaktır. Onları bu bir ayda birbirimize aşık olduğumuza inandırmış olacağız ve geri İstanbul'a döneceğiz. Her şey bittiğinde eğer benden boşanmak istersen saygıyla karşılayacağım ve tek celsede boşanacağız." Dedi.

"Ya boşanmak istemezsem?" Gülümsedi.

"O senin kararın." Diye mırıldandı. "Anlaşmalı bir evliliği dedem öğrenebilir. İmzaladığımız anlaşmayı bulması çok zor olmaz, o yüzden böyle şeylere girmek istemiyorum." Başımı salladım.

"Boşanmak istemediğimde evli mi kalacağız?" Kurt yavaşça göğsündeki elimi dudaklarına götürdü ve küçük bir öpücük kondurdu.

"Beliz kendini değersiz hissetmeni istemediğim için de anlaşma yapmak istemiyorum. Buraya gelir gelmez benden boşan dersem belki de sen zor durumda kalacaksın. Bu yüzden kararı tamamen sana bırakacağım ve boşanmak istersen direkt boşanacağız." Göz devirdim, ne kadar anlayışlı bir adamdı...

"Evliliğin ne kadar ciddi bir konu olduğunun farkında mısın?" Diye sordum.

"Tabii ki!" Dedi. "Asla seni üzecek bir şey yapmayacağım. Namusum üzerine yemin ederim ki seni evdeki herkesten koruyacağım." Kararsızlıkla ona baktım.

"Tanımadığım insanların arasına gireceğim, üstelik senin karın olarak!" Aklıma gelen şeyle birlikte yüzüne baktım. "Bana dokunmayacaksın değil mi?" Kurt'un bakışları ciddi bir hâl aldı.

"Bilmiyorum." Dedi. "Bu konu hakkında net bir şey söyleyemem çünkü seni kandırmak istemiyorum. Yarın bir gün ne olur kimse bilemez sonuçta değil mi? Dokunmamaya çalışacağım güzelim ama eğer sen istersen sonuç değişebilir. Seni bunun için asla zorlamam veya kesinlikle sana zorla dokunmam fakat gerçek bir evlilik yapacağımız için kesin bir şey söylemek istemiyorum." Korkuyla ona baktığımda tekrar elimi öptü. "Namusum, dinim, kitabım ve her şeyimin üzerine yemin ederim ki sen istemediğin müddetçe hiçbir şey olmayacak." Elimi çektim.

"Dokunmanı istemiyorum!" Diye bağırdım. "İlkimi sevdiğim adama vereceğim, ilk o öpüp koklayacak beni. Hem ilkim hem de sonum olacak, bir başkasının bana dokunmasını istemiyorum!" Kurt'un kaşları çatılırken yumruğunu sıktığını gördüm.

"Tamam." Dedi sadece. "Sen istemediğin müddetçe hiçbir şey olmayacak!" Kaşlarımı kaldırdım.

"Babam ne olacak, onun ziyaretine nasıl geleceğiz?" Diye sordum.

"Babana gitmeden önce tekrar uğrarız ve bir aylığına Trabzon'a gittiğimizi söyleriz." Alayla güldüm.

"Evleneceğimizi söylemeyecek miyiz?" Kurt omuz silkti.

"İstersen söyleriz ama adamın aklı sende kalacak. Kızıma nasıl davranıyorlar diye düşünüp duracak. Ben bu konu hakkında iyice düşündüm ve babana söyleyeceğimiz şeyi buldum." Merakla ona bakmamla sözlerine devam etti. "Beliz bu olaylardan dolayı çok yıprandığı için onu memleketime götüreceğim. Biraz hava değişimi ve Trabzon'un havası ona iyi gelecek diyeceğim." İnanamayarak ona baktım.

"Sanki kabul edeceğim kesinmiş gibi her şeyi düşünmüşsün!" Dedim. "Ayrıca babam bir ay çok derse ne yapacaksın?" Kurt gözlerime baktı.

"Seni bu şehirden uzaklaştırmamın iyi geleceğini söyleyeceğim ve kafa dinlemiş olarak geri geleceğiz diyeceğim. İtiraz edeceğini sanmıyorum sonuçta senin iyiliğini istiyor." Yüzümü buruşturdum.

"İğrençsin, adam sana o kadar güveniyor!" Kurt'un kolumu sıkmasıyla birlikte inledim.

"Eğer mecbur kalmasaydım emin ol seninle evlenmezdim. Ben evlenmeye karşıyım Beliz, hâlâ da karşıyım ama lanet olsun ki evlenmek zorundayım!" Diye bağırdı. "Benimle evleneceksin dedim sana, benim sabrımı sınama!" Alayla kahkaha attım.

"Evlenmek zorundayım öyle mi?" Dememle gözlerini kıstı.

"Bana yapmak istemediğim bir şeyi yaptırma, beni sakın buna zorlama!" Kaşlarımı kaldırdım.

"Seninle evlenmeyeceğim!" Dedim bağırarak. "Gencecik yaşımda neden evleneyim ki? Üstelik beni zorlarsan annemin yanına taşınırım ve hiçbir şey yapamazsın! Bu söylediklerinden sonra zaten artık senin evinde kalamam. Bu da beni son görüşün olsun, sakın bir daha karşıma çıkma Kurt!" Tam onu itmeye çalışırken birden sertçe kendini bana itmesiyle inledim.

"Annen hiçbir bok yapamaz güzelim!" Hızla ellerimi göğsüne koyup ittirmeye çalıştım.

Kurt bir anda ellerimi aldı ve boynuna sardı. Kendini biraz daha bana ittiğinde arabanın üstüne oturmuştum ve kollarım onun boynuna dolanmıştı. Yüzlerimizin yakınlığı ile bakışlarımı kaçırdım. Dışarıdan bakan biri bizi eminim ki çok yanlış anlardı!

"Ya benimle evlenirsin ya da babanı o delikten çıkarmam! Seçim senin Beliz, anladın mı? Eğer babanın oradan çıkmasını istiyorsan benimle evleneceksin ve aileme iyi bir gelin olacaksın." Burnunu burnuma sürttü.

"Aksi takdirde baban orada yıllarca yatar." Gözlerim dolduğunda yine yüzüne bakmadım.

"A-Annem de babamı oradan çıkarabilir! Onun da çevresi çok geniş, sana kalmadım! İstemiyorum evlenmek falan, bırak beni!" Kurt'un sert sesini duymamla gözlerine baktım.

"Annenin ne kadar çevresi geniş olursa olsun babanı oradan çıkaramaz! Sence hangimiz onu oradan hemen çıkarabilir, ben mi yoksa annen mi?" Alaylı sesiyle birlikte gözümden bir damla yaş düştü. "Annen iyi bir avukat tutabilir, doğru söylüyorsun. Milyarlarca para döküp işe yaramayacak bir avukat tutabilir. Beliz şunu unutma güzelim olur mu, uyuşturucu işlerinden sıyrılmak çok zordur! Bazen bir tecavüzcüden bile daha çok yıl yatarlar. Bu işlere girdim mi çıkması imkansız denecek kadar zordur." Ellerimi boynundan çekmeye çalışmamla izin vermedi. "Baban için çabalıyorum ama istersem eğer bunun bin katı daha çabalayabilirim. Ben hukukla iç içe olan biriyim, sence annen mi babanı içeriden çıkarır yoksa ben mi? Bu soruyu iyi düşün güzelim olur mu? Ben ülkedeki en iyi savcılardan biriyim, adım hep ilk beşe girer. Eğer istersem başsavcıya kadar giderim ve babanı oradan bir yıl bile yatmadan kurtarabilirim. Ya da eğer istersem yalnızca suçununun cezasını hafiflettiririm." Gözümden damlayan yaşlar hızla yanağımdan süzülürken Kurt yavaşça parmağıyla gözyaşlarımı sildi.

"S-Senden nefret ediyorum!" Diye bağırdım. "Sen bana dedin ki yalnızca suçunu hafifletebilirim, aynı şekilde babama da bunu söyledin!" Diye isyan etmemle Kurt derin bir nefes aldı.

"Öyle söyledim ama eğer istersem başsavcıya ya da en yüksekteki insanlara ulaşabileceğimi söylemedim. Eğer en yüksekteki insanlar bu davayla ilgilenirse emin ol babanın çıkması fazla sürmez." İnanamayarak ona baktım.

"Senden nefret ediyorum Kurt!" Gözyaşlarım yüzünden onun yüzünü bile seçemezken Kurt yeniden gözyaşlarımı sildi.

"Bak sana insanca durumu açıkladım ve senden düzgünce yardım istedim. İnatla bana bağırmayı seçtin ve üstelik kabul etmedin. Seni tehdit etmekten o kadar çok kaçtım ki en sonunda dayanamadım! Seni isteyerek tehdit

etmediğimi bil olur mu? Buna sen beni zorladın! Üstelik sana bana istemediğim bir şeyi yaptırma dedim!" Dedi.

"Bırak beni, çok daraldım!" Dememle birlikte yavaşça geri çekildi.

Ellerimle yüzümü kapatırken ağlamaya devam ettim, canım çok yanıyordu!

Babam için bu adamla evlenmek zorundaydım, onun orada yıllarca haksız yere yatmasına nasıl içim el verecekti?

"Tamam, ağlama..." Kurt'un bana sarıldığını hissetmemle vanilya kokusu burnuma doldu.

"U-Uzak dur benden!" Dememle yavaşça ellerimi yüzümden çekti.

"Beliz beni buna sen zorladın!" Dedi.

"Bende sandım ki hayatımda ilk defa biri karşılıksız bir iyilik yapıyor..." Acıyla güldüm. "Ben bunu hak ettim mi Kurt?!" Bağırdığımda bana yaklaştı ve gözlerime baktı.

"Beliz yemin ederim ki ilk başta karşılıksızdı, senden bir şey beklemiyordum ama Berva ile evlenmemek için buna mecbur kaldım." Acıyla hıçkırdığımda Kurt bana sıkıca sarıldı.

Bir şey söylemeye mecalim yoktu, sadece hıçkırıklarım duyuluyordu.

"Sana yine de düşünmen için kısa bir zaman tanıyacağım." Dedi. "Yalnızca birkaç saat, tamam mı? Gece on iki de seni arayacağım ve bana kararını söyleyeceksin. Eğer annenin babanı kurtarabileceğine inanıyorsan anlayış göstereceğim ve benimle evlenmeyeceksin ama maalesef babanı da kurtaramayacaksın. Yıllarca haksız yere orada yatmasına izin vereceksin." Elimin tersiyle gözyaşımı sildim ve ona baktım. "Ama eğer olur da kabul edersen gerçekten evleneceğiz ve bir ay Trabzon'da kalıp herkesi kendimize inandıracağız. Döndüğümüzde ise boşanıp boşanmamak sana kalmış olacak ve bende babanı kurtaracağım." Başımı tamam anlamında salladım. "İyi düşün olur mu? Hiç zamanımız kalmadı, kardeşim ve abim sürekli beni arıyor. Bu gün geçtikçe Berva ile evlenmeye daha yakınım demek oluyor.

Gece vereceğin karara göre evlilik için çok yakın bir tarih alacağım." Üzüntüyle ona bakmamla yaklaşıp tekrar burnunu burnuma sürttü. "Bakma öyle... Sana namusum, dinim ve kitabım üzerine yemin ettim. Seni asla üzmeyeceğim, seni herkese karşı koruyacağım. Mutsuz bir evliliğimiz olmayacak, bu evliliği eğlenceli bir hâle getirmek için elimden geleni yapacağım." Dedi. "Benim için şu hayattaki en önemli şey dinimdir. Bir tek Allah'tan korkarım Beliz, anladın mı? Asla yalan yere yemin etmem ve vereceğim sözü tutarım. Allah'ta görüyor ve biliyor, seni mutsuz etmeyeceğim." Kurt yeniden dolan gözlerimi yavaşça sildi.

"B-Ben senin gerçek adını bile bilmiyorum ve seninle evlenmemi istiyorsun!" Diye mırıldandım.

Kurt gözlerime baktı ve bakışlarını kaçırdı.

"Adımı hiçkimse bilmiyor Beliz, bunun bir sebebi var." Omuz silktim.

"Sadece adını ve soyadını söyle... Benim bilmemden ne olabilir ki?" Gözlerime baktı.

"Eğer evlenecek olmasaydık asla söylemezdim ama sanırım artık vakti geldi." Merakla ona bakmamla yeniden yanağıma damlayan gözyaşlarımı sildi. "Ailemin yanında bana gerçek adımla hitap edeceksin, tamam mı? Onun haricinde asla ağzından çıkmayacak, yine Kurt diyeceksin." Başımı tamam anlamında salladım.

"S-Söyle artık!" Kurt gözlerimin en içine baktığında bakışlarımı kaçırma ihtiyacı hissettim.

"Ataman Atabey." Bakışlarım yüzüne döndü.

"Adın Ataman mı?" Başını salladı.

"Yalnızca ailemin yanındayken Ataman diyeceksin, başka yerde söylemek yok!" Sert sesiyle birlikte başımı yeniden tamam anlamında salladım.

Ataman Atabey...

Demek ki adı Ataman'dı.

Bakışlarımı kaçırdım ve denizi izledim.

Beliz Atabey...

Kurt önümden çekildiğinde denizi tamamen görüyordum. Burukça denizi izledim, şuradan kendimi atsaydım ne olurdu ki?

Kurtulur muydum bu acıdan, istemediğim biriyle evlenmekten kurtulur muydum?

Kurt'un arabanın kapısı açtığını görmemle umursamak istemedim ve bakışlarım yeniden denize çevirdim.

"Beliz?" Kurt'a bakmadım.

Yanıma geldiğinde yavaşça elindeki suyu açtı ve bana uzattı.

"İstemiyorum." Dediğimde belimi tuttu ve hafifçe bana yaklaştı.

Dudaklarıma suyu değdirdiğinde mecburen içtim ve geri çekildim.

Kurt şişedeki suyu benden sonra kendisi içti ve şişeyi yere fırlattı.

"Gidelim mi?" Dediğinde cevap vermeden denizin kıyıya vuran dalgalarını izledim. "Beliz?" Diye seslendiğinde omuz silktim.

"Uğraşma benimle." Dedim yorgunca.

Kurt yüzüme baktığında ona bakmamak için direndim.

"Peki evlendikten sonra ne olacak?" Denizi izledim. "Yani ne bileyim, benim için evlenmenin tek şartı aşık olmaktı." Kurt çenemi tuttuğunda gözlerine baktım. "Böyle aşksız bir evlilik numarası yaparak ne kadar inandırıcı olabiliriz ki?" Dedim.

"Aşk yok güzelim, seni kandıramam." Kalbime bir bıçak saplanırken zorlukla yutkundum. "Seninle birlikte olsak bile aşk olmayacak. Ben tek bir kişide sabit kalıp sevebilecek bir adam değilim. Sakın benden bunu umma, bunu sana en başta söylüyorum." Gözlerim yeniden dolarken belli etmemek

için yalnızca başımı salladım. "Ama bu demek değildir ki benim için bir değerin yok... Seni gerçekten değerli görüyorum ve bu yüzden bir tek seni aileme yakıştırdım." Alayla gülümsedim, beni iyi ki değerli görüyordu...

"Beni hâlâ kardeşin gibi mi görüyorsun?" Alaylı sorumla birlikte güldü.

"Hayır güzellik, istesem de artık kardeşim gibi göremem." Tuhaftı...

Evlenince birbirine aşık olmayan iki yabancı olacaktık.

Hayalimdeki kesinlikle bu değildi...

"Seninle evlenmek zorundayım değil mi?" Gözlerime baktı ve başını evet anlamında salladı.

O da babam için evleneceğimi çok iyi biliyordu fakat buna mecbur değildim.

Bu geceye kadar düşünecektim ve kararımı verecektim.

İçimde inanılmaz karmaşık duygular baş gösteriyordu...

"Bu gece kararımı vereceğim." Dediğimde bir şey demedi.

Hafifçe doğrulduğumda gözlerimiz buluştu.

Tek bir kadına sabit kalmayacaktı, başka kadınlarda olacaktı...

Midemin bulandığını hissettiğimde yüzümü buruşturdum, kendimi hiç iyi hissetmiyordum.

"Kabul etmezsem eğer beni bırakacaksın değil mi?" Diye sordum.

"Seni bırakmam delikanlılığa sığar mı?" Dedi. "Sen benim emanetimsin, yine sana gözüm gibi bakacağım. Sadece babanın cezaevinden çıkması için uğraşmayacağım, bana mecbur kalacaksın." Sinirle ona baktım.

"Kabul etmezsem eğer zaten senin yanından taşınırım." Dedim net bir sesle.

"Taşınamazsın." Ona baktım. "Ben sana bakmakla yükümlüyüm, yine benim yanımda kalacaksın." Göz devirdim.

"Annemin yanına giderim." Başını hayır anlamında salladı.

"İzin vermem." Ofladım.

"Eğer kabul etmezsem bana artık iyi davranmazsın ki!" Başını olumsuz anlamda salladı.

"Yine her zamanki gibi davranacağım ama babanın içeriden çıkmamasının sebebi sen olacaksın Beliz Yargıcı!" Dedi sertçe.

"Pisliksin!" Kaşlarını kaldırdı.

"İyi düşün Beliz, çok iyi düşün!" Sinirle göğsüne vurdum.

"Beni zorluyorsun!" Diye bağırdım.

"Beni oyalama, en yakın zamanda nikah tarihi almak istiyorum!" Göz devirdim.

"Beni sinirlendirme Ataman!" Diye bağırmamla kaşlarını çattı.

"Beliz!" Diye gürlemesiyle korkuyla geriye kaçtım. O ise üzerime doğru yürüdü.

"B-Ben şey-" Sözümü kesti.

"Bir daha sakın ağzından gerçek adım çıkmayacak!" Korkunç sesiyle birlikte başımı salladım.

"Defol git Kurt!" Diye bağırdım.

"Seni alıp öyle gideceğim." Kolumu tutmasıyla beni sürüklemesi bir oldu.

Hızla onu durdurmaya çalıştım ama durmuyordu!

"Canım acıdı!" Diye bağırdığımda kolumu bıraktı ve bana döndü.

"Bana itiraz etmeyeceksin Beliz!" Sinirle göğsüne defalarca yumruk attım.

"Pisliksin!" Dedim. "Beni hiç düşünmeyen bir pislik!" Gözüm dönmüştü.

Kaçıncı kez yumruk attığımı bilmiyordum.

"Beliz?" Dedi Kurt uyarırcasına.

Onu duymamış gibi yumruk atmaya devam ettim, beni tehdit etmişti!

Birden dudaklarımda hissettiğim baskıyla birlikte şaşkınlıkla olduğum yerde kalakaldım ve vurmayı kestim.

Bakışlarım Kurt'a döndüğünde gözlerini kapattığını gördüm.

Belimdeki elleri beni sımsıkı sardığında Kurt'un oldukça eğildiğini fark ettim.

Tam konuşacaktım ki Kurt buna izin vermedi.

Ellerimle onu itmeye çalıştığımda ise ellerimi tutmuştu.

Benimde gözlerim kapanırken ilk defa hissettiğim bu tuhaf duygunun bitmesini bekledim.

Kurt dudaklarımı uzunca emdiğinde inledim ve çırpınmaya başladım.

Birkaç saniye sonra Kurt yavaşça geri çekildi ve gözlerime baktı.

"S-Sen..." Dedim ve sustum.

İlk öpücüğüm saçma sapan bir şekilde gitmişti!

"Hak etmiştin." Diye mırıldandı ve hafifçe geri çekildi.

"Sen ruh hastasısın, beni nasıl öpersin?!" Diye bağırdım.

Kurt yavaşça kolumu tuttu ve arabanın kapısını açıp beni zorla otutturdu.

Parmaklarım dudağıma değdiğinde hâlâ beni öptüğüne inanamıyordum...

En önemlisi ilk öpüştüğüm erkeğin Kurt olduğuna inanamıyordum!

Kurt'ta arabaya bindiğinde hızla arabayı çalıştırdı.

Yeniden gaza yüklendiğinde inanamayarak ona baktım.

"Sen beni öptün..." Dedim kısık bir sesle.

"Beliz mecbur kaldım!" İnanamayarak başımı iki yana salladım.

"Benim ilk öpücüğümdü biliyorsun değil mi? Ben bu kadar duygusuz bir öpücüğümü mü hak ettim?" Gözlerimden yeniden yaşlar süzülürken bakışlarımı cama çevirdim.

"Duygusuz değildi..." Bir şey söylemedim ve ona dönmek istemedim.

***

Evimin önüne geldiğimizde Kurt yavaşça arabayı kenara çekti.

"İyi düşün." Tekrar tekrar söylemesine gerek yoktu!

Ona kızgınca baktım ve arabanın kapısını açtım. Tam inecekken bileğimi tuttu.

"Ne var?" Dememle gözlerimiz buluştu.

"Öpeceğim." Dedi rahat bir tavırla, göz devirdim.

"Defol git Kurt!" Arabadan inmeme izin vermedi ve birden yüzünü bana yaklaştırdı.

"İyi tamam, sen öp." Dedi ve yanağını çevirdi.

"Ya sen ne öpmesinden bahsediyorsun?" Diye inledim. "Dudağımı öpmen yetmedi mi?" Hafifçe güldü.

"Karşılık vermedin bile!" Bileğimi tutuyordu ve inmeme izin vermiyordu.

"Bırakasana ruh hastası!" Diye bağırdım.

"Bugün seni çok üzdüğümün farkındayım ama buna mecbur kaldım." Dedi.
"En azından gitmeden öp ki biraz da olsa vicdanın rahatlasın." Ofladım.

"Öpersem bırakacak mısın?" Başını evet anlamında salladı.

Kararsızca ona baktım.

Bir öpücükten bir şey olmazdı, hemen öpüp giderdim. Yoksa beni bırakacağı yoktu!

Ona yaklaştım.

"Beliz haydi-" Onu öpmemle sözü kesildi.

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken hızla geri çekildim.

Dudağını öpmüştüm!

Tam yanağına yaklaşacakken yüzünü dönmüştü aptal!

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissederken zorlukla yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım.

"Ş-Şey ben..." Bir şey söyleyememle birlikte Kurt güldü.

"Tam zamanında dönmüşüm!" Ona kötü kötü baktım.

"İsteyerek olmadı!" Diye kendimi savundum.

"Biliyorum." Gözlerimiz buluştu. "Geceye kadar zamanın var." Başımı salladım ve bir şey demeden arabadan indim.

Hızlı adımlarla eve giderken yanaklarım hâlâ yanıyordu.

Kapının önüne geldiğimde zili çaldım, birkaç saniye sonra annem kapıyı açtı.

"Beliz, anneciğim?" Dediğinde hızla boynuna sarıldım. "Beliz?" Dedi annem telaşla.

Yavaşça geri çekildiğinde yüzüme baktı ve kaşlarını çattı.

"Yanakların neden kıpkırmızı? Gözlerin desen şişmiş, ne oldu?!" Başımı omzuna yasladım.

"Anne sadece uyumak istiyorum, ne olur soru sorma." Annem başını salladı.

"Sadece şimdilik uyumana izin vereceğim, sonra her şeyi anlatacaksın!" Başımı tamam anlamında salladım.

"Birlikte yatalım mı?" Diye sormamla annem burukça gülümsedi.

"Kıyamam ben sana..." Dedi ve bana sıkıca sarıldı. "Keşke gitmene izin vermeseydim, çok pişman oldum." Omuz silktim.

"Kurt'la bir alakası yok." Diye yalan söyledim.

Eğer gerçekleri ona anlatırsam kıyameti koparırdı, bunu çok iyi biliyordum.

"Neyle alakası var o zaman güzelim?" Yorgunca ona baktım.

"Çok yorgunum anneciğim. Uyumak istiyorum, uyanınca konuşsak olmaz mı?" Başını salladı.

Odaya girdiğimizde annem yatağı açtı.

Tuvalete girip işlerimi hallettim ve elimi yüzümü yıkadım, aynaya baktığımda iç çektim.

Annem haklıydı, gözlerim inanılmaz şişmişti. Yanaklarım ise hâlâ yanıyordu. Soğuk su bile yanmasını geçirmemişti.

Annemin yanına döndüğümde yatağa yatmış olduğunu gördüm.

Yavaşça yanına yattığımda başımı boynuna gömdüm. Annem beni sıkıca sardı ve saçıma bir öpücük kondurdu.

"O adam bir şey yapmış sana." Dedi. "Keşke gitmene izin vermeseydim! Normalde olsa izin vermezdim ama aklıma benle baban gelmişti. Size de anlayış göstermek istedim." Boynunu öptüm.

"Anne beni hiç bırakma olur mu?" Gözlerimden yaşlar çoktan damladığında annem hafifçe doğruldu ve hızla gözyaşlarımı sildi.

"Bırakmayacağım tabii ki prensesim, o nasıl söz öyle?" Bende doğruldum ve ona sımsıkı sarıldım.

"A-Anne..." Annem yanağımı öptü.

"Beliz ne olduğunu anlat bana anneciğim, hiçbir şeyden korkma sakın. Senin annen yanında, eğer istersen hemen seni İngiltere'ye götürebilirim." Sadece ona sarıldım.

Onunla gitmeli miydim?

Babam birkaç seneye çıkardı ama belki annemin de iyi bir avukat tandığı vardı?

Lanet olsun ki Kurt doğru söylüyordu, o babamı daha çabuk çıkarabilirdi!

"Anne ben bir şeyi çok iyi anladım." Dememle gözyaşlarımı yeniden sildi. "Seni gerçekten çok sevdiğimi çok iyi anladım." Annem burukça gülümsedi ve saçımı öptü.

"Oy kuzum benim..." Diye mırıldandı. "Bende seni çok seviyorum fıstığım." İç çektim.

En azından annem yanımdaydı ve başka birine ihtiyaç duymuyordum. Ağladığımda ona sarılıyordum ve omzunda ağlıyordum. Beni koşulsuz seviyordu, hiçbir beklentisi olmadan canından çok seviyordu.

Ama Kurt fırsatçının tekiydi!

"A-Anne gitmeni istemiyorum." Hıçkıra hıçkıra ağlarken annem saçlarımı okşadı.

"Beliz yapma böyle..." Annemin sesinin titrediğini duyduğumda ağladığını anladım. "G-Gel sende benimle... Seni zaten o adama bırakmak istemiyordum." Yavaşça geri çekilip yüzüne baktım.

"Anne..." Başka hiçbir şey söyleyemedim.

"Kuzum gel benimle, annen seni asla bırakmaz. O adama mecbur değilsin. İngiltere'de eğitimine de devam edersin, ben son nefesime kadar senin yanındayım." Burukça ona baktım.

"Ya babam?" İç çekti.

"O da bizim yanımızda aşkım, sen sakın üzülme tamam mı? Seni yanıma alacağımı söylesem asla üzülmez ve bana destek çıkar. En azından bir yabancının değil annenin yanında olursun kuzum benim." Kararsızca ona baktım.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Ya Kurt'la evlenecektim, ya da annemle birlikte yaşayacaktım.

Kurt'u seçersem babam kurtulacaktı, annemi seçersem eğer babam haksız yere yıllarca orada yatacaktı.

Bu ne zor bir karardı böyle?

"Beliz'im, ağlama annem." Anneminde gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yaklaştım ve yanağını öptüm. "Sen ağladıkça benim ömrümden ömür gidiyor." Anneme sıkıca sarıldım.

"İyi ki varsın meleğim..." Diye mırıldandım.

"Beliz sana yalvarıyorum benimle birlikte İngiltere'ye gel... Bir dediğini iki etmem kuzum benim. İlk başta alışmakta zorlanırsın ama kolay uyum

sağlarsın. Ben seni arkadaşlarımın çocuklarıyla tanıştırırım, bir arkadaş ortamı da kurarsın kendine." Başımı salladım.

Bu gece çok zor bir karar verecektim.

***

Annemle birlikte çoktan uyanmıştık ve tekrarı verilen diziyi izliyorduk.

İçim o kadar huzursuzdu ki...

Anneme fark ettirmemek için elimden geleni yapıyordum.

Gözüm sürekli saate takılıyordu, on iki de arayacağını söylemişti ve yalnızca iki dakika kalmıştı.

"Beliz iyi misin kuzum?" Anneme baktım.

"İyiyim anneciğim." Dediğimde gülümsedi.

"Güzel kızım benim..." Dediğinde zorlukla gülümsedim.

"Ben bir tuvalete gidip geliyorum." Dediğimde başını tamam anlamında salladı.

Hızla tuvalete girdim ve kapıyı kapattım.

Gözlerim telefonumdaydı, birazdan arayacaktı.

Telaşla banyonun içinde dolandım, en sonunda aynaya baktım.

Çok yorgun gözüküyordum, gerçekten de çok yorulmuştum...

Hızla yüzümü soğuk bir suyla yıkadım ve tekrar aynaya baktım.

Telefonumun çalmasıyla birlikte zorlukla yutkundum ve duvara tutundum.

Telefonu elime aldım ve kararsızca ekrana baktım, açmasa mıydım?

Telefon ısrarla çalınca yavaşça açtım ve kulağıma götürdüm.

"Kararını verdin mi?" Kurt'un kalın ve tok sesini duymamla yutkunamadım ve yeniden gözlerim doldu.

Direkt kararımı sormuştu...

Gözlerimi kapattım ve yere çöktüm.

"Beliz?" Hafifçe dudaklarımı kıpırdattım.

"Kurt ben..." Sustum.

Kararımı vermiştim ama emin değildim...

4099 Kelime...

SINIR: 690 VOTE 250 YORUM

Kısa bir süre içinde çok uzun yazdım, emeğe saygı duyup oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın gençler!

Bu bölüme rekor oy sayısı bekliyorum, bunu da belirteyim. ☺

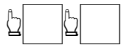
Bir de merak ettiğim bir şey var; Siz Beliz'in yerinde olsaydınız ne yapardınız?

Hikayemi destekleyen ve gerçekten seven herkese çok teşekkür ederim. ☺

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

ÖNEMLİ AÇIKLAMA

Gençler daha hiçbir şey belli değil.

Kurt'un neden böyle davrandığı bile belli değil. Olaylar daha yeni başlıyor.

Ayrıca hiçbir şekilde klişe bir hikaye değil, siz de zamanla ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Her şey birbirine zincirleme bağlı olarak zaten gelişecek ve hikayemi okuyanlar bunu çok net görecekler.

Klişeden kaçmak için elimden geleni yapıyorum zaten.

Kurt'a bu kadar yüklenmenize anlam veremedim... Daha ortaya çıkmayan o kadar çok şey var ki...

Eğer beğenmiyorsanız kütüphanenizden kaldırabilirsiniz, bu size kalmış. Ben hikayemi seven insanlarla zaten yoluma devam edeceğim, hiçkimse merak etmesin...

Ama şunu bilin ki asla klişe bir kurgu yazmam. Daha bir bölümden kendi kendine klişe ilan etmiş olanlar var, yalnızca güldüğümü belirtmeliyim.

Bir de hikayede zorla evlilik veya herhangi bir olay olmasa nasıl devam edeceğini düşünüyorsunuz?

Yakında Beliz'in annesi gidecek ve Kurt'la Beliz yine birlikte yaşayacaklar. Arada sırada Ahmet'i ziyarete gidecekler. Bazen dışarı çıkıp gezecekler ve ara sıra birbirlerini kıskanacaklar...

Böyle mi akıcı bir kurgu olacak? Bu mu klişe olmayacak çok farklı olacak?

Herkes emin olsun ki ben her şeyi en ince detayına kadar düşünüyorum. Hiçbir şekilde klişe olacak bir durum yok ortada. Ben ne yazdığımı biliyorum ve sizlerin de çok seveceğinize inanıyorum.

Uzun yıllardır yazıyorum ve neyin klişe olup olmadığını gerçekten çok iyi biliyorum.

Ortada Kurt'tan nefret etmenizi gerektirecek bir durum yok, her şeyin ortaya çıkacağı bir bölüm olacak elbette. Kurt karaktersiz bir adam da değil, her şeyin bir sebebi var.

Beğenmeyen arkadaşlar kütüphanesinden kaldırır ve beğenenler ise yoluna benimle birlikte devam eder. Yaptığım canlı yayınlarda ya da bölüm açıklamalarında beni biraz da olsa tanıdığınızı düşünüyorum.

Bunların haricinde hikayeme gerçekten destek olan herkese teşekkür ederim! 😘

14 "Yemin"

BELİZ

Gözlerimden yaşlar süzülürken acıyla hıçkırdım, ne söyleyeceğimi bilmiyordum...

Kararımı vermiştim ama söyleyecek gücüm yoktu.

"Güzelim ağlama..." Dedi Kurt.

Bunu söylemesiyle birlikte hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

"B-Ben..." Konuşamadığımda derin bir nefes aldım ve zorlukla sözüme devam ettim. "Kurt ben-" Sözümü kesti.

"Senin odanın penceresinin tam önündeyim, aşağı bakınca göreceksin." Gözyaşımı sildim.

"Neden geldin?" Diye sordum.

"Annen uyanık mı?" Kaşlarımı çattım.

"Evet." Dedim kısık bir sesle.

"Pencereden gireyim o zaman, konuşmaya geldim." Sessizce tuvaletten çıktım ve odama girip kapıyı kilitledim.

"Çok sürmesin." Dedim ve telefonu kapattım.

Pencereyi açtığımda aşağıdan bana baktığını gördüm.

Kurt hızlıca tırmandı ve benim pencereme geldiğinde yavaşça içeriye girdi.

Ben olsam tırmanamaz ve düşerdim...

Soğuk hava içeriye doğru estiğinde Kurt hızla pencereyi kapattı.

"Neden geldin?" Dediğimde yavaşça bana yaklaşıp gözyaşlarımı sildi.

"İşte bu yüzden..." İç çektim. "Ağlayacağını biliyordum, yüz yüze konuşmak daha iyi olur dedim." Yorgunca ona baktım.

"Beni yorma olur mu? Direkt kararımı söyleyeyim ve sende git." Başını salladığında yavaşça yatağa oturdum ve ellerimle yüzümü kapattım. "Annemle gitmeyi seçiyorum." Dedim.

"Ne?" Dediğinde yüzüne bakmadım.

"Duydun işte, annemi seçiyorum. Babam da haksız yere olsa da içeride yatacak. Onu çok seviyorum ama elimden dua etmek dışında başka bir şey gelmiyor. Annem iyi bir avukat tutar, en azından suçu hafifler." Kurt'un yanıma oturduğunu hissettim. "Sana da şu kısacık sürede bana baktığın için tekrar teşekkür ederim. Annemle birlikte İngiltere'ye gideceğim ve oraya yerleşeceğim. Sende artık ya o kızla evlenirsin ya da kendine başka bir yol bulursun." Ellerimi yüzümden çekti ve hafifçe kavradı.

"Bana kızdığın için böyle söylüyorsun." Dedi. "Oraya gidince mutlu olmayacaksın, bunu unutma olur mu?" Alayla güldüm ve ellerimi çektim.

"Senin ailen bana iyi davranmayacak, orada da kendimi yadırgayacağım. Belki de o bir ayı bana zehir edecekler, etmeyecekler diyemezsin bile! İngiltere'ye gidersem en azından annem yanımda olur." Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarımı kaçırdım.

"Bakalım sana bir iyi davranmasınlar, o zaman ne yapıyorum!" Dedi. "Seni kaybetmek istemiyorum." Zorlukla gülümsedim.

"Ama kaybettin..." Derin bir nefes aldım. "Senin yüzünden aşık olduğum bu şehirden gideceğim. Memleketimi bırakıp bambaşka topraklara gideceğim. Şuranın huzur veren denizini ve insanını bırakacağım. Hiç bilmediğim bir ülkede yaşayacağım." Dedim.

"Pişman oldum..." Dedi. "Seni inan ki tehdit etmek istemedim ama mecbur kaldım. İstanbul'dan da taşınmana izin vermiyorum." Gözlerime baktı.

"Babanın haksız yere yıllarca orada yatmasına göz mü yumacaksın?" Ofladım.

"Kurt kararımı değiştirmeye çalışma, sana çok kızgınım!" Kurt yavaşça bana sarıldı.

"Seni öyle tehdit etmem yanlıştı kabul ediyorum ama bana başka seçenek bırakmadın!" Göz devirdim.

"Beni öptün!" Dediğimde güldü.

"Sende beni öptün." İnanamayarak ona baktım.

"Yanağını öpecektim, yanlışlıkla oldu!" Dedim.

"Şaka yapıyorum." Diye mırıldandı. "Beliz bak orada gözün dönmüştü ve ne yaparsam yapayım sinirin dinmeyecekti. Mecburen yaptım diyorum sana!" Göz devirdim.

"Öpmen mi gerekiyordu?" Dedim.

"Vursa mıydım? O da aynı etkiyi yaratırdı, onu mu yapsaydım? Daha çok hoşuna gidecekti herhâlde!" Ofladım.

"Saçımı çektin, kolumu sıktın, beni sürükledin! Bambaşka bir adam oldun Kurt!" Beni iyice kendisine çekti ve saçımı öptü.

"Özür dilerim, benimde gözüm dönmüştü." Sinirle güldüm.

"Beni tehdit ettin!" Başını salladı.

"Başka şekilde benimle evlenmeyecektin!" Dedi.

"Şimdi evlenecek miyim sence?" Alaylı sorumla birlikte gözlerime baktı.

"Evleneceksin." Net sesiyle birlikte yutkundum. "Sana istemediğin müddetçe dokunmayacağım, sadece böyle öperim arada sırada. O da elimde değil, saçların çok güzel kokuyor." Gülümsedim.

"Beni şimdi de tatlı dille mi yola getireceksin?" Güldü.

"Amacım o değil, gerçekleri söylüyorum." Başımı salladım. "Dediğim gibi sana iyi bir koca olacağım, seni herkesten koruyacağım, sana sahip çıkacağım..." Gözlerine baktım. "Birlikte olup olmamamız tamamen senin kararın, aynı şekilde boşanıp boşanmamızda. Sen bir aylığına ailemi ikna edeceksin ve bende buraya döner dönmez babanı çıkarmak için elimden gelenin bin kat fazlasını yapacağım." Dudağımı ısırdım.

"Evlenmek için çok küçüğüm." Kurt omuz silkti.

"Reşit oldun sonuçta değil mi? Yaşın bir önemi yok yavrum." Güldüm.

"Annem duyarsa seni öldürür!" Dedim.

"Feriştahı da gelse sorun değil." Gülümsedim.

"Valla feriştahını bilemem ama annem duysa seni yaşadığına pişman eder. Onun öyle sıradan bir kadın gibi durmasına bakma. Psikopatın tekidir kendisi, gözü dönünce delirir! Daha onun kötü yüzünü görmedin." Umursamadan omuz silkti.

"Ben annenle değil seninle evleneceğim. O yüzden annenin karakteristik özelliklerinin çok umrumda olduğu söylenemez." Kaşlarımı kaldırdım.

"Buraya gönlümü almak için mi geldin?" Başını evet anlamında salladı.

"Seni kırdığım için geldim. En son bıraktığımda çok ağlamıştın, yine kıyamadım ve sana bakmaya geldim." İç çektim.

"Eğer seninle evlenmezsem babamı kurtarmayacak mısın?" Gözlerime baktı.

"Hayır." Dedi. "Çok uğraşmadan sadece küçük bir uğraşla cezasını hafifletirim." Kararsızca ona baktım.

"Ama beni aldatacaksın?" Kaşlarını çattı.

"Ne?" Bakışlarımı kaçırdım.

"Diyelim ki ben seninle birlikte oldum. Sen o zamanda başka kadınlara gideceksin. Beni o yattığın kadınlarla aynı kefeye koyacaksın!" Sesim sonlara doğru yükselmişti.

"Saçma sapan konuşma, aynı kefeye koyar mıyım hiç?" Yavaşça çenemi tuttu ve ona bakmamı sağladı. "Bugün gördüğün benim en kötü yüzümdü, seni kırmak istemiyorum. İnat etme ve benimle evlen, sana istediğin her şeyde yardım edebilirim." Gözlerine baktım.

"Seninle bir şartla evlenirim." Merakla bana baktı. "Başka kadın falan istemiyorum! Beni öpüp koklayıp başka birine gidersen ben kendimi asıl işte o zaman değersiz ve kötü hissederim!" Kurt yavaşça burnunu burnuma sürttü.

"Kıskanır mısın beni?" Bıkkınca ona baktım.

"Ben seninle evliyken başka adamlarla birlikte olsam ne hissedersin? Kıskanır mısın beni?" Dedim alayla.

"Lan!" Hızla geri çekildi ve sinirle gözlerime baktı. "Beliz bak bana küfür ettirme, seninle sakin sakin konuşmaya çalışıyorum!" Göz devirdim.

"İşte bende aynı böyle hissederim." Dedim.

"Tamam ulan tamam, yok başka bir kadın!" Gülümsedim.

"Yemin et!" İnanamayarak bana baktı.

"Her şeye yemin mi edeceğim?" Kaşlarımı çatmamla ofladı. "Yemin ederim Beliz!" Diye bağırdı.

"Neye yemin ediyorsun?" Göz devirdi.

"Seni asla aldatmayacağıma yemin ederim." Kıkırdadım. "Oldu mu, rahatladın mı?" Başımı evet anlamında salladım. "Benimle evlenmeyi kabul ediyorsun yani?" Kararsızca ona baktım.

"Biraz daha düşünsem?" Ofladı.

"Beliz vakit yok!" Dedi. "Bir an önce nikahı basıp Trabzon'a gitmemiz gerekiyor. Eğer beni oyalarsan gidip Gökçe ile evlenirim!" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Gökçe mi?" Dememle güldü. "Pisliksin Kurt!" Yavaşça bana yaklaştı ve dudağımın kenarını öptü.

"Güzelim beni oyalama. Sana karar vermen için bir gün bile veremedim çünkü inan ki zaman yok." Ondan uzaklaştım.

"Sana kırgınım." Diye mırıldandım.

"Özür diledim!" Göz devirdim.

"Öküzsün Kurt, inanılmaz öküzsün!" Dedim. "Bari yalandan da olsa evlenme teklifi etseydin! Hayır yani etmesen bile bari bir sorsaydın, öküzün önde gidenisin!" Dedim.

"Beliz Allah aşkına ben ne anlarım evlenme teklifinden? Söyledim işte evlenelim diye, ne yapsaydım?" İnanamayarak ona baktım. "Yüzük mü almam gerekiyordu?" Sadece güldüm.

"Gerek yok Kurt, gerçek bir evlilik değil sonuçta." Kurt gözlerini kıstı.

"Gerçek bir evlilik." Bakışlarımı kaçırdım.

"Tamam haydi git artık, anneme tuvalete gidiyorum dedim." Kurt kolumu tuttu.

"Benimle evleneceksin Beliz, başka seçeneğin yok. Babanı eğer biraz olsun düşünüyorsan benimle birlikte gelirsin. Babanın orada haksız yere yatmasını istemiyorsan benimle evleneceksin." Kaşlarımı çattım. "Trabzon'dan döndüğümüzde direkt babanı çıkarmak için deli gibi çabalayacağım. Duruşma gününe kadar yatar ve sonra içeriden çıkar. Babanın duruşmasına az bir zaman kaldı, bunu unutma olur mu? Sadece bir ay aileme katlanacaksın ve karşılığında babanı kurtaracaksın." Kurt ayağa kalktı. "Seni tehdit etmek istememiştim ama beni buna çok zorladın. Sana düzgünce anlattığımda resmen benimle dalga geçtin, ne kadar

sinirlendiğimi anlatamam! Bir yandan abim beni sıkıştırıyor, bir yandan kardeşim... Seninle konuşurken sakin kalamadım, elimde değildi. Sürekli acele etmemi söylüyorlar, yoksa Berva ile evleneceğim. Kaçışım yok, zorla yapılan bir evlilik istemiyorum!" Derin bir nefes aldım.

"Benimle de zorla evleneceksin." Başını iki yana salladı.

"Sen benim güvenebileceğim tek kadınsın. Sana hayatım boyunca yardım edeceğim. Hukuku kazandıracağım, destek olacağım. Derslerine de yardım edeceğim, seni her şekilde o hukuk fakültesinin kapısından içeriye sokacağım." Omuz silktim.

"Seninle evlenmem karşılığında mı?" Başını olumlu anlamda salladı.

"Sadece bir imza atacaksın ve sana bu kadar fedakarlık yapacağım. Bence daha fazla düşünmene gerek yok." Ofladım.

"Beni zor durumda bıraktığının farkında mısın? Bu iş nereye kadar tehditle gidecek?" Dedim ve ayağa kalktım.

"Seni isteyerek tehdit etmediğimi biliyorsun." Yavaşça etrafına baktı. "Sana yarına kadar son kez mühlet veriyorum." Bana döndü. "Eğer annenle gitmeyi seçersen buna kolay kolay izin vermeyeceğimi bil. İzin versem bile orada mutlu olacağını düşünmüyorum. Hiç bilmediğin bir ülke ve hiç bilmediğin insanlar..." Ellerini cebine soktu. "Eğer benimle evlenmeyi seçersen boşansak bile ömrümün sonuna kadar yanında olurum. Babanı biraz olsun düşünüyorsan seçmen gereken kişi belli, annen hiçbir şey yapamayacak." Ona kötü kötü baktığımda yeniden pencerenin yanına gitti. "Son kez düşünme şansın, benim vaktim yok!" Sesini yükseltmesiyle birlikte hiçbir şey söylemedim.

Kurt yavaşça pencereden indiğinde göz devirdim ve aşağıya baktım. Dikkatle tırmanarak aşağıya inmişti, pislik herif!

Göz göze geldiğimizde direkt camı kapattım ve perdeyi çektim.

En azından biraz daha düşünecektim...

Hatta eminim ki bütün gece uyuyamayıp bu konuyu düşünecektim.

Kapının kilitini açtım ve annemin yanına gittim.

"Anneciğim?" Dedi annem beni görür görmez. "Bir şey mi oldu? Kaç dakika geçti gelmedin!" Gülümsedim.

"Bir şey olmadı." Dedim.

Annemin yanına oturdum ve ona sokuldum.

"Beliz Hanım, artık neler olduğunu anlatsanız iyi olur." Annemin alaylı sesiyle birlikte kaşlarımı çattım. "Neden bugün o kadar ağladın anlatacaksın ve bende o adamı gidip vuracağım!" Güldüm.

"Dünyanın en psikopat annesine sahibim!" Dediğimde kalçama vurdu.

"Çok konuşma da anlat bakalım." Dudağımı ısırdım.

"Anne ama ya..." Güldü.

"Beliz seni varya döverim, çabuk anlat!" Yalandan kızmasıyla birlikte dudağımı büktüm.

"Anneciğim..." Dedim ve yanağını öptüm.

"Sus güzelim, hiç yalandan yalakalık yapma! Hemen neler döndüğünü anlatıyorsun." Sertçe yutkundum.

Ne söyleyecektim?

Hüngür hüngür ağladığımı görmüştü, sebebinin Kurt olduğunu da çok iyi biliyordu.

Ona evlenme olayından bahsetsem muhtemelen deliridi ve gidip Kurt'u gerçekten vurabilirdi!

Söyleyecek bir yalan bulmak zorundaydım...

"Beliz bak sinirlenmeye başlıyorum!" Annemin güzel yüzüne baktım.

"Anneciğim." Dedim ve başka bir şey söyleyemedim.

Ona yalan söylemek kendimi suçlu hissetmemi sağlayacaktı lakin başka bir seçeneğim yoktu.

"Beliz güzelim söyle işte! Ne yaptı bu adam sana? Vurdu mu, tehdit mi etti, seni aşağıladı mı ne yaptı?!" Diye bağırmasıyla yutkundum.

Tehdit etmişti...

"B-Bana şey dedi." Bakışlarımı ellerime çevirdim. "Bana asla aşık olamayacağını, tek bir kadın da sabit kalamayacağını söyledi..." Annem yavaşça kolumu tuttu.

"Bunun için mi bu kadar ağladın?" Yüzüne baktım ve başımı olumlu anlamda salladım.

En azından yalan söylememiştim. Kurt bana bunları gerçekten söylemişti.

"Kuzum sen ciddi misin?" Başımı evet anlamında salladım. "Beliz sen bu adama aşık olmuşsun!" Zorlukla güldüm.

"Ne alakası var?" Diye mırıldandım.

"Sırf iki cümle söyledi diye bu kadar ağlanılır mı be kızım?" Yavaşça saçımı öptü. "Gerçi bende baban bana seni arkadaşım olarak görüyorum dediğinde böyle ağlamıştım." Üzgünce ona baktım.

Ben bu yüzden ağlamamıştım ki...

"Siz dünyanın en güzel çiftisiniz!" Dediğimde güldü.

"Kurt efendi tek bir kadın da sabit kalamayacağını mı söyledi?" Başımı evet anlamında salladım. "Onu evlenince göreceğiz!" Dedi alayla.

"Benimle evlenince mi?" Ağzımdan kaçan şeyle birlikte yeniden dudağımı ısırdım.

"Beliz?" Dedi annem şaşkınlıkla. "Sen o adamla evlenmeyi mi düşünüyorsun? Bir de aşık olmadığını söyleyip isyan ediyorsun!" Utançla ona baktım.

"Şey anne ben öyle söylemek istemedim-" Annem yaklaştı ve yanağımı öptü.

"Bak Beliz, aşık olmana saygı duyuyorum çünkü kime aşık olacağını seçemediğini bende biliyorum. Kırk iki yaşındayım ve artık aşk konusunda ciddi bir tecrübem var." Saçımı okşadı. "Gönül kimi isterse onu seversin, bu senin elinde değildir. Kalp çoktan kararını verdiyse yapacak hiçbir şey yoktur. Aşık olduysan bir kere çekeceksin o adamın kahrını, sana yaptıklarını... Kim kahır çekmek ister ki şu dünyada? Kimse istemez ama aşk insana her şeyi yaptırıyor. Hiç istemediğin bir şekilde ona bağlanıyorsun. Bazen saçma sapan sözler söylüyorlar aldırış etmemeye çalışıyorsun, kırılmamış gibi gözüküyorsun ama içinde öyle depremler oluyor ki... Bağıramıyorsun, haykıramıyorsun, bir şey de söyleyemiyorsun... Senin olmayan adama ne söyleyebilirsin ki? Yalnızca katlanıyorsun, o da onu canından çok sevdiğin için. Her yaptığına mantıklı bir açıklama bulup kendini avutmaya çalışıyorsun. Çok seviyorsun, çok güveniyorsun, belki o da seni çok seviyor ama sonuçta değişen bir şey olmuyor. Aşk insana kendini kaybettiriyor, kendi hayatını kaybettiriyor güzel kızım. Artık kendini unutuyor ve ona odaklanıyorsun, her şeyden çok onu düşünüyorsun ama sonuç yine hayal kırıklığıyla sonuçlanıyor. Bak bana, bende çok sevmiştim ama kaybettim... Aşk ve hayat bir mücadeleye girdi ve hayat kazandı. Hayatın acı gerçekleri kazandı, aşk kazanamadı... İşte bu yüzden aşkın güzel bir şey olduğunu düşünmüyorum! Aşk insana acı çektirir, kahreder, perişan eder ve süründürür. Karşılıklı sevseniz bile sonuç bende olduğu gibi aynıdır. Aşık olunca mutlu olamıyorsun, tam kavuştuk dediğin anda yine her şey bitiyor. Aklını başına al olur mu? Aşk senin sandığın gibi masum ve güzel bir şey değil. Aşk acı çekmek ve başkasının hayatını ondan daha çok düşünmek demektir benim için... Bunları unutma anneciğim olur mu?" Burukça gülümsedim.

"Hiç kavuşan aşıklar yok mudur sanki?" Annem saçımı öptü.

"Elbet ki var ama çok ender be güzelim. İki insanın aynı anda birbirine aşık olması öyle kolay mı? Ben sana hayatın acı gerçeklerinden bahsetmek

istedim. Bunları bil ve öyle hareket et diye. Aşk senin dizilerde gördüğün kadar güzel bir şey değil, sadece acısı bile insanı yataklara düşürüyor!" Dedi.

"Birine aşık olmak gerçekten çok garip bir şey olmalı. Düşünsene anne onu etrafındaki bütün adamlardan farklı olarak görüyorsun." Annem güldü.

"Hatta kendi kafanda onu öyle bir yüceltiyorsun ki, tek bir sözüyle kalbini fethediyor." Annemin yüzüne baktım.

"Sence ben ileride Kurt'la evlenirsem mutlu olamaz mıyım?" Annem kahkaha attı.

"Eğer seni gerçekten severse ve bırakmazsa mutlu olursun tabii ki. Bu onun karakterine bağlı bir şey, onu tanımadığım için bir şey söyleyemem." Kararsızca ona bakmamla yeniden güldü. "Sen Kurt'la evlenmeye kafayı taktın herhâlde?" Kıkırdadım.

"Anne hayır tabii ki ama düşününce merak ediyorum." Dedim.

"Şimdi o böyle tek kadına bağlı kalamam diyor ama daha evlilik çanları çalmadı onun için. Bir aşık olsun, bir gerçekten sevsin bak bakalım bakıyor mu kimseye! Bu tamamen onun karakteri ve geçmişiyle alakalı balım. Geçmişinde Kurt'a çok kadın yüz vermiş belli. Her istediğini de elde edince ona şimdi tek bir kişiyle yetinmek garip geliyor olabilir. Erkeklerin tabiatında var bu durum, evlilikten korkuyorlar." Dedi. "Kurt'ta tabii o kadar kadın ona yüz verince her şeyi elde ederim sanıyor. Sen ona asla onun istediği şeyleri verme ki seni diğer herkesten farklı görsün. Senin diğerlerinden farklı olduğunu anlayınca da muhtemelen evlenmeyi düşünecektir. Erkeklerin hepsi böyle bebeğim, düşünce tarzları aynı. Farklı olursan seni bambaşka biri gibi görür ve bırakmaz istemez çünkü onun gözünde herkesten farklısındır." Gülümsedim.

Gerçekten de öyle görüyordu...

Ailesine bir tek beni yakıştırmıştı. O kadar kız arkadaşı olmasına rağmen benim farklı olduğumu düşünmüştü ve beni seçmişti.

"O benim farklı olduğumu biliyor." Annem güldü. "Anne eğer Kurt'la evlenirsem ailesi beni ister mi? Onlar Trabzonlu, biraz inatçı ve katı bir ailesi var. Beni gelin olarak istemezler mi?" Annem kahkaha attı.

"Kızım sen daha on sekiz yaşındasın, alırım seni ayağımın altına!" Dedi ve saçlarımı karıştırdı. "Yok sana evlilik falan! Ne zaman okuluna devam edip üniversiteni ve yüksek lisansını bitirirsin o zaman evlenirsin." Dudağımı büktüğümde dudağıma vurdu. "Hiç öyle dudağını bükme küçük hanım! Bir de beni gelin olarak istemezler mi diye soruyorsun, kendini onlara gelin olarak kabul etmişsin ve kalmış onların seni isteyip istememesi." Alaylı sözleriyle birlikte ofladım.

"Anne sadece merak ettiğim için soruyorum ya!" Diye sızlandım.

"Yavrum sen daha küçüksün, düşünmen gereken konu bu mu sence? Okuduktan sonra da evlenip yuvanı kurabilirsin, sanki hemen şimdi evlenecekmişsin gibi konuşuyorsun!" Annemin yanağını öptüm.

"Özür dilerim, sadece böyle aklıma gelince merak ediyorum." Annem bana sıkıca sarıldı.

"Oy güzel kızım benim..." Dedi ve yanağımı sıktı. "Seni gelin olarak istemeyen hiçkimse olamaz, bir çıksınlar bakalım benim karşıma! Ben kızımı kimseye yedirmem ve ezdirmem! Ya paşa paşa isterler ya da seni onlara vermem. Sende bu anne oldukça hiçkimse gelip sana bir şey söyleyemez. Bir söylesinler bakalım ben neler yapıyorum... Onlar Trabzonluysa bende Bulgaristan göçmeniyim!" Kıkırdadım.

"Anne ama sen bir tanesin ya!" Dediğimde burnumu sıktı.

"Kurt'la evleneceğine bu kadar bel bağlama annem. Yarın bile ne olacağı belli olmaz, belki de yalnızca hoşlandın ve bunu aşk sanıyorsun. Bunu ancak zaman gösterebilir. Belki de ileride karşına bambaşka biri çıkacak ve onunla evleneceksin. İlla Kurt'la evleneceğim diye düşünme fıstığım, tamam mı? Sonra olur da olmazsa çok üzülürsün, şimdiden böyle düşünmeye başlamışsın." Annemin defalarca yanağını öptüm.

"Ben öyle düşündüğüm için demiyorum ki. Böyle bir an düşününce acaba evlensek ne olur diye aklıma geliyor. Kurt'ta arada sırada ailesini anlatıyordu, oradan biliyorum nasıl bir aile olduklarını. İnsan isteksizce düşünüyor böyle şeyleri, hem benim evlenmeme daha çok sene var değil mi? Benimki sadece laf, daha kaç yılım var önümde." Annem gülümsedi.

"Aynen öyle Beliz'im, o üniversite bitecek ve yüksek lisans yapılacak. Seni bir de işe soktuk mu artık kimi bulursan babanla beni tanıştırırsın, eğer onay verirsek evlenebilirsin." Kıkırdadım.

"Hani yüksek lisanstan sonra evlenecektim? Bir de işe girmemi soktun araya! Senin beni vermeye niyetin yok." Annem kalçama vurdu.

"Vermeyeceğim tabii, gül gibi kızım var. Bir kızı bin kişi ister bir kişi alır. Bakacağım karakterine, boyuna posuna, işine gücüne ve ailesine ona göre vereceğim." Güldüm.

"Boylu poslu olmasa vermeyecek misin?" Annem kıkırdadı.

"Laf sanki yine Kurt'a geliyor gibi." Bakışlarımı kaçırdım.

"Hiç alakası yok anne!" Annem yaklaştı ve kolumu ısırdı.

Acıyla inlediğimde geri çekildi.

"Babana söyleyeceğim seni, kızın koca meraklısı olmuş diyeceğim!" Dedi.

"Anne ne alakası var? Ben sadece seninle uğraşmayı seviyorum." Annem güldü ve yeniden yanaklarımı sıktı.

"Ölürüm ben sana..." Dedi ve yaklaşıp yanağıma bir sürü öpücük kondurdu. "Seni hiçkimseye vermeyeceğim haberin olsun, zaten bir tanecik kızım var." Gülümsedim ve ona sokuldum.

"Verme beni kimseye." Dedim kıkırdayarak.

Annem bir şey söylemedi ve saçımı öptü.

***

Gözlerimi hafifçe araladığımda annemin sesini duydum.

"Günaydın anneciğim." Dedi.

İnledim ve yeniden yatağa yayıldım, hiç kalkacak gücüm yoktu.

"Saat on bir oldu, artık kalk istersen? Bugün alışverişe çıkacağız!" Ofladım.

"Anne uykum var!" Kalçamın mıncırılmasıyla birlikte korkuyla sıçradım. "Anne ne yapıyorsun ya?!" Dedim sızlanarak.

"Kahvaltı yapıp hazırlanmamız on ikiyi bulur. Bir an önce gidelim de akşama kadar alışveriş yapalım!" Hafifçe doğruldum.

"Uykum var." Annem güldü.

"Çok konuşma Beliz Yargıcı!" Telefonumu elime aldım ve saate baktım.

Tam telefonu geri kapatacakken Kurt'un on kere aradığını görmemle sertçe yutkundum.

Kararımı bekliyordu...

Ayağa kalktım ve banyoya ilerledim. İşlerimi halledip elimi yüzümü yıkadıktan sonra telefonu tekrar elime aldım.

Aramalı mıydım?

Kararsızca ekrana baktığımda telefon titremeye başladı. Beni aradığında telefonum sessizde olduğu için duymamıştım ve uyanamamıştım.

"Alo?" Dedim telefonu açtığımda.

"Beliz?" Kurt'un rahat bir nefes verdiğini duydum. "Yemin ederim senin o bacaklarını kırarım! Kaç saattir arıyorum lan, aklım çıktı!" Göz devirdim.

"Uyuyor olma ihtimalimi düşünemedin mi?" Dedim alayla.

"Düşündüm ama aklıma en kötü ihtimaller geldi." İstemsizce gülümsedim. "Her neyse, dün geceden beri düşüncen değişti mi diye soracaktım." Dudağımı ısırdım.

"Bilmiyorum inan ki... Dün annemin ağzından belli etmeden laf almaya çalıştım." Dedim. "Böyle bir şey yaptığını bilse seni öldürür, hele ki beni tehdit ettiğini duysa seni Trabzon'a gömer." Kurt güldü.

"O öyle kolay değil, seni almadan hiçbir yere gitmem." Dedi net bir sesle. "Bugün ne yapacaksın?" Diye sordu.

"Annemle AVM de gezeceğiz, işimizin bitmesi akşama kadar sürer." Kurt bir şeyler homurdandı.

"O zaman ben saat on gibi yine pencereden girerim odana, sende bana kimliğini falan verirsin. Bir de seni alıp hastaneye gitmem gerekiyor, biliyorsun evlilik için testler gerekiyor." Ukala!

"Pislik misin acaba Kurt?" Dedim. "Seninle evleneceğim ne malum ki?" Kurt sertçe güldü.

"Hangi AVM de olacaksınız?" Kaşlarımı çattım.

"Ne yapacaksın?" Diye sordum.

"Bende geleceğim yavrum." Güldüm.

"Senin derdin ne? Her gittiğim yere gelmek zorunda değilsin!" Dedim.

"Seni görmem gerekiyor." Ofladım.

"Kurt ben bir yere kaçmıyorum! Eğer annemle gidersem yarın gideceğim ve zaten sana kararımı söyleyeceğim." Derin bir nefes aldı.

"Onunla alakası yok." Dedi. "Emanetsin sonuçta, insan görmeden rahat edemiyor ki." Kıkırdadım.

"Beni görmeden duramıyor musun?" Dedim alayla.

"Çok konuşma güzelim." Göz devirdim.

"Nereye gideceğim seni ilgilendirmiyor! Akşam eve geldiğim zaman gelirsin ve konuşup gidersin." Sert ses tonumla birlikte alayla güldü.

"İyi." Dedi ve durdu. "Beliz güzelim kalın şeyler al kendine olur mu? Biliyorsun havalar iyice soğudu, sen çok çabuk üşüyorsun. Hem aldıklarını Trabzon'da da giyersin." Sinirle bağırdım.

"Kurt evlenmeyi kabul etmedim farkındaysan? Bu kadar umutlanmasan iyi olur!" Dedim. "Haydi kapatıyorum, kahvaltı yapacağım." Kurt iç çekti.

"Bugün hava da çok soğuk, kalın bir şeyler giyin üstüne öyle evden çık." Alayla kahkaha attım.

"Ya sen beni ne kadar düşünüyorsun böyle?" Kurt'un telefonu yüzüme kapatmasıyla birlikte inanamayarak telefona baktım.

Hem suçlu hem güçlü!

Sinirle banyodan çıktım ve mutfağa girdim.

Annemin hazırladığı güzel kahvaltıyı görünce gülümsedim.

***

AVM'den içeriye girene kadar o kadar üşümüştüm ki Kurt'un haklı olduğuna kanaat getirmiştim.

Annem beni kolumdan tuttu ve güzel gözüken bir mağazaya sürükledi.

"Anneciğim bak şu sana çok yakışır!" Dedi ve mavi elbiseyi eline aldı.

"Anne ama havalar soğuk." Annem inanamayarak bana baktı.

"Zaten bu da kışlık elbise, bununla üşümezsin ki. Sonuçta altına çorap giyeceksin." Dedi ve elbisenin bedenine bakıp eline aldı.

Birlikte ilerlediğimizde kalın bir tayt dikkatimi çekti. Diğer taraftaki pembe kazakla çok uyumlu olacağını düşündüm ve elime aldım.

Kazak reyonuna gittiğimde birkaç tane kazağı seçtim ve onları da elime aldım.

Pantolonların olduğu yere gittiğimde yine aynı şekilde güzel ve yumuşak olanlarından iki tane aldım ve üzerine kazakların uyumlu olacağını düşündüm.

"Ne aldın anneciğim?" Dedi annem yanıma geldiğinde.

Elimdekilere baktı ve kaşlarını çattı. Hafifçe dokunduğunda bana baktı.

"Bunlar neden hep kalın? Sen böyle kalın şeyler giymeyi sevmezsin ki!" Zorlukla gülümsedim.

"Bende kansızlık olduğu için çok üşüyorum anneciğim. Dışarıya çıkarken falan çok gerekli oluyor, donuyorum resmen!" Annem başını salladı.

"Rahat edeceksen sorun yok, hatta daha iyi olur." Dedi ve kenardaki bere ve atkılata baktı. "Çıkarken bunlara da bir bakalım." Başımı tamam anlamında salladım.

Kabine girip hepsini denediğimde çoğunu almaya karar vermiştim ve annem de üzerimde duruşunu beğenmişti.

Alacaklarımı elime aldım ve annemle birlikte atkıların olduğu yere doğru ilerledik.

Annem hepsine baktı ve içlerinden iki tanesini aldı. Bereyi ve atkıyı bana taktığında gülümsedi.

"Sana her şey çok yakışıyor annem." Gülümsedim.

"Kimin kızıyım?" Dedim göz kırparak.

Annemle birlikte ödemeyi yaptıktan sonra birkaç mağazaya baktık ve anneme de bir şeyler aldık.

Yemek yemeye karar verdiğimizde tuvalete gitmem gerektiğini söyledim, çok sıkışmıştım.

Hızla tuvalete girdim ve işlerimi hallettim, çok da acıkmıştım.

Tuvaletten dışarıya çıkmamla ayağım boşluğa takıldı.

Tam yere düşecekken belimde bir el hissettim, düşmekten kurtulmuştum!

Tam teşekkür etmek için döndüğümde şaşkınlıkla ona baktım.

Bu adam neden peşimi bırakmıyordu?!

SINIR: 700 VOTE 270 YORUM

Eğer yaptığım açıklamayı okumayanlar varsa bir önceki bölüme bakıp okumanızı rica ediyorum.

Güzel mesajlarınız için çok teşekkür ederim. Her yerden bir sürü mesaj aldım, çok sağ olun!😘

Hepsine cevap vermek isterdim fakat çok yorum aldığım için cevap veremedim ama gelen mesajların hepsine cevap verdim.

Ben sizler de yanımda oldukça kalemime daha çok güveniyorum, herkese tekrar teşekkür ederim😘 Sevildiğinizi bilin...

Kitabımı beğenmeyenler olursa tekrar söylüyorum kütüphanesinden kaldırabilir, ben yalnızca yanımdaki insanlara bakarım...

<u>Emeğe saygı duyup oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayalım gençler!</u>

INSTAGRAM: rumeysagulhanhikayeleri

(Bugün yeniden canlı yayın açmayı düşünüyorum ve saati bu hesaptan bildireceğim.) KİŞİSEL INSTAGRAM HESABIM: rumistt

15 "Gelinlik"

<u>UYARI</u>: Daha önce Kurt'un ablası olarak bahsettiğim karakteri kardeşi olarak değiştirdim. Yaş sorunu nedeniyle ablası değil kardeşi olarak yazacağım. Önceki bölümleri de düzelttim.

BELİZ

"Senin ne işin var burada?" Dedim hayretle.

Kurt umursamadan omuz silkti.

"Sende mi buradaydın?" Sinirle güldüm.

"Eminim ki bilmiyordun!" Beni süzdüğünde göz devirdim. "Nereden öğrendin burada olduğumu?" Güldü.

"Evinize tek yakın AVM burası ve insanların en çok tercih ettiği yer de burası. Bu kadar gözde bir yer var ve sizin evinize çok yakın. Başka bir yere gitmeye gerek duymayacağınızı tahmin etmiştim zaten." Dedi.

"Ne zamandan beri beni takip ediyorsun?" Diye sordum.

"Geldiğinizden beri." Dediğinde şaşkınlıkla ona baktım.

"Gelir gelmez bizi nasıl gördün?" İnanamayarak ona baktım. "Kapı da mı bekledin yoksa?" Güldü.

"Bu soğukta tabii ki arabamın içinde bekledim." Güldüm.

"Sen manyaksın, sen gerçekten manyaksın!" Bir şey söylemedi. "Beni görünce ne olacak ki? Zaten akşam gelecektin!" Dedim.

"Vakit yok ve ben düşündükçe darlanıyorum." Gözlerime baktı. "Berva'ya gelinlik bakmaya başlamışlar. Az önce kardeşim aradı ve çok sinirliydi, acele etmemi söylüyor!" İç çektim.

"Kurt..." Gözlerimiz buluştu. "Berva gurursuz mu? Senin onu istemediğini bilmiyor sanki, neden şansını bu kadar zorluyor ki?" Güldü.

"Herkes senin gibi mi sanıyorsun? Herkes senin kadar gururlu mu sence?" Demesiyle kaşlarımı çattım. "Berva benim kuzenim... Birlikte büyüdüğüm, bir zamanlar her derdimi anlattığım, küçükken birlikte uyuduğum kuzenim.... Onunla nasıl evlenebilirim söylesene, sence haksız mıyım?" Yutkundum.

"Haklısın tabii ki, zorla güzellik olmaz." Dedim.

"Ama bunu dedeme anlatamayız. Ne ben anlatabilirim, ne de amcalarım. Senden tek isteğim beni her şeyden kurtarman. Karşılığında istediğin her şeyi yaparım! Ben hayatımda ilk defa bir insana resmen yalvardım. Bana bunu yapma Beliz, eğer benimle gelmeyi seçmezsen aklın hep babanda kalacak. Ayrıca bir tek baban için kabul etmek zorunda değilsin. Kardeşim, eniştem, abim, kuzenlerim, evdeki yardımcılarımız... Hepsiyle tanışınca belki de hayatın renklenir, olamaz mı sanki? Kardeşim sana destek çıkar zaten, çok deli dolu bir kadındır. Onu seveceğine eminim, sandığın kadar üzülmeyeceksin memleketimde." Ellerimi tuttu. "Hem en önemlisi ben varken sana dokundurur muyum sanıyorsun? Sürekli yanında olacağım ve seni bırakmayacağım." Parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. "Sana son kez soracağım. İster kabul et ister etme, çok düşündüm ve karar verdim. Eğer benimle evlenmezsen annenle gitmene hiçbir şey demeyeceğim. Seni sık sık ararım tabii orası ayrı ama gitmene izin vereceğim. Zaten seni tehdit ettiğim için kendimi bok gibi hissediyorum, daha da üzülmeni istemiyorum." Dedi.

"Artık beni tehdit etmeyecek misin?" Dedim şaşkınlıkla.

"Eğer benimle gelirsen dediğim gibi babanı kurtaracağım, o hâlâ geçerli." Sertçe yutkundum. "Seni zorlamayacağım Beliz, şu an şurada karar ver olur mu? Yarın annen gidecek zaten, eğer onu seçeceksen onunla gideceksin." Dudağımı ısırdım.

"Eğer annemle gidersem sen ne yapacaksın?" Omuz silkti.

"Berva ile evleneceğim, ne yapabilirim ki başka?" Şaşkınca ona baktım.

"Ama istemiyorsun ki!" Başımı iki yana salladım. "Bir tane oyuncu tutsan, para karşılığında karın rolüne bürünse?" Güldü.

"Sen kendini akıllı mı sanıyorsun güzelim, sence bu benim aklıma gelmedi mi?" Ona kötü kötü baktığımda gülmesine devam etti. "Dedem manyağın teki diyorum sana kaç gündür! Sence o kızı bir araştırmasıyla oyuncu olduğunu öğrenmeyecek mi? Hem o öğrenmese bile ben nasıl güvenip evleneceğim ki? Ya beni boşamazsa, evli kalmak işine gelirse? O zaman ne yapacağım, yine zorla evlenmiş olacağım!" Dedi. "Eğer sözleşme imzalatsam dedem her şekilde o sözleşmeyi bulur ve benim ağzıma sıçardı." Güldüm. "Bu her açıdan mantıksız bir seçenek!" Ellerimize baktım.

"Kurt..." Gözlerinin en derinlerine baktım. "O kızla evlenirsen ne olur ki, boşayamaz mısın?" Diye sordum.

"O benim amcamın kızı, nasıl boşayacağım? Sonra kızı bırakmış diyecekler, bütün halk Berva'yı konuşacak." Kaşlarımı çatmamla beni kendisine çekti. "Bütün Trabzon halkı dedemi tanır. Hasan Atabey diye birine sorsan herkes tarif edebilir." Diye açıkladı.

"Siz zengin misiniz ki?" Omuz silkti.

"Trabzon da geliri iyi bir şirket yönetiyorlar işte, durumumuz normal gelirli bir aileye göre iyi tabii." Başımı salladım.

"Berva'yı boşama şansın hiç mi yok?" Başını olumsuz anlamda salladı.

"Olsa bile boşar mıyım sence? Berva'yı boşasam amcalarım ve dedem yüzüme bakar mı sanıyorsun? Hem kızın adı çıkacak dul diye, kocası bıraktı gitti diyecekler bir de!" Göz devirdim.

"O zaman git evlen Kurt, madem boşamak istemiyorsun!" Güldü.

"Kıskanacağın bir durum yok ortada. Ben zaten bunlar olmasın diye onunla evlenmek istemiyorum. Kimseyi üzmek istemiyorum ve kimseyi ortada bırakmak da istemiyorum." Alayla güldüm.

"Ben mi seni kıskanıyorum?" Dedim. "Hem kızı istemiyorsun hem de boşamam diyorsun! Ne dememi bekliyordun ki?" Dudağımı ısırdım.

Saçmalıyordum...

Kurt o kadar haklıydı ki ve gerçekten etrafındaki herkesi düşünüyordu. Ne kadar öküz olursa olsun bir o kadar da ince bir adamdı.

Kimseyi gerçekten üzmek istemediğinin çok net olarak farkındaydım. Kurt gerçekten adamdı, sevmediği biriyle evlense bile sırf ortada bırakmamak için boşanmamayı düşünüyordu.

Dün bana yaptıklarına çok kızsam da haklı yönleri vardı. Onunla dalga geçer gibi konuşmam onu kızdırmıştı. Yaptıkları yanlış olsa bile o an sinirle yaptığını biliyordum ve pişman olduğunu da görüyordum.

"Beliz neden beni anlamak istemiyorsun?" Omuzları düştü. "Tamam, artık ısrar edip kafanı şişirmeyeceğim." Duruşunu anında dikleştirdi. "Son kez soruyorum..." Bakışlarını kaçırdı. "Kiminle gelmeyi seçiyorsun? Annen mi yoksa ben mi, kararını hemen şurada ver. Daha fazla oyalama beni, senin etrafında pervane olmaktan yoruldum. Sana artık daha fazla mühlet vermeyeceğim, seni zorlamayacağım. Benimle gelecek misin yoksa gelmeyecek misin?" Dedi yorgunca, o kadar umutsuz bakıyordu ki gözlerime... Bir şey söyleyemediğimde başını salladı. "Tamam Beliz Yargıcı, nasıl istersen öyle olacak. Karar vermekte zorlanıyorsan eğer annenle git ve mutlu ol. Karışmayacağım sana, sonuçta senin hayatın ve senin seçimin." Yavaşça ellerimi bıraktı.

Kurt birkaç adım atmıştı ki hızla bağırdım.

"Kurt!" Bana dönmesiyle birlikte hızla ona doğru yürüdüm.

"Veda konuşması mı yapacaksın?" Dedi alayla.

Kurt'un boynuna atlama isteği içimde büyürken buna boyumun yetmeyeceğini biliyordum.

"Kurt beni kucağına alsana." Şaşkınlıkla bana baktı.

"Kucağıma mı alayım?" Ofladım.

Dizilerde hiç böyle olmuyordu!

Tabii dizilerdeki adamlar Kurt kadar uzun değildi, kadınlar da genelde uzun boyluydu!

"Neden ki, ayağına falan bir şey mi oldu?" Dedi hafif bir telaşla.

"Evet Kurt, az önce tam düşecekken ayağım biraz burkuldu." Kurt birkaç saniye bekledi ve ardından beni kucağına aldı.

Kollarımı boynuna doladım ve gözlerine baktım.

"Ayağın acıyor mu?" Diye sordu.

"Kurt şey ya..." Bakışlarımı kaçırdım. "Şey sen bana şeyi sordun ya hani." Kurt kaşlarını çattı ve yüzümü inceledi. "Şey ben onu kabul ediyorum." Utançla konuştum ve yeniden bakışlarımı kaçırdım.

Kurt evlenme teklifini beceremişti ama ben kabul etmeyi bile beceremiştim!

"Neyi?" Sert sesiyle birlikte yüzüne bakamadım.

"Evlenme teklifini." Sonunda söylediğimde rahat bir nefes aldım ve yüzüne baktım.

Kurt ilk başta idrak edemedi ve anlamayarak bana baktı.

"Sen ciddi misin?" Dedi birden şaşkınlıkla. "Benimle mi geleceksin?" Kıkırdadım.

"Evet seninle geleceğim ve Atabey'lere gelin olacağım!" İnanamayarak bana baktı. "Ama şartımı unutmak yok! Ha bir de beni herkese karşı koruyacaksın." Gözlerine baktım. "Benim yanımdan ayrılmakta yok, beni sakın tek başıma bırakma!" Güldü.

"Sen... Sen ciddi misin?" Başımı evet anlamında salladım.

"Sana güvendiğim için böyle bir şeyi kabul ettim. Bana bir daha sakın dün ki gibi davranma ve beni üzme olur mu?" Kurt inanamayarak başını iki yana salladı.

"Beliz..." Sustu.

Bir anda dudaklarımda bir baskı hissederken şaşkınlıkla durdum.

Bu adam ne yapıyordu?!

Kurt büyük bir mutlulukla dudağını dudağıma sürttü ve alt dudağımı uzunca emdi.

Ben ne yapacağımı bile bilmiyordum ki!

Hızla onu itmeye çalıştım, ulu orta yerde yaptığı iş miydi?!

"Anne bak abi ablayı öpüyor." Küçük bir kız çocuğunun sesini duyduğumda hızla geri çekilmeye çalıştım.

Kurt geri çekilmeden dudağıma yaklaşıp bir kez daha uzun bir öpücük kondurdu.

"Hiç terbiye kalmamış, ulu orta yerde yapılır mı bu kardeşim? Çoluk çocuk var değil mi, ne yapıyorsan git evinde yap!" Diyen adamla birlikte Kurt yavaşça beni yere indirdi.

"Sana mı soracağız ne yapacağımızı?" Sert sesiyle birlikte adamın korkuyla yutkunduğunu gördüm.

Adamın zaten kısa olan boyu Kurt'un yanında gözükmüyordu bile!

"Yani doğru değil diye dedim ben..." Kurt adamın üzerine yürüdü.

"Sana mı soracağız doğruyu yanlışı?!" Bağırdı ve adamı yakalarından tuttu. "Karımla ister burada öpüşürüm ister kendi evimde öpüşürüm. Sana ne lan, görmek istemiyorsan başını çevireceksin!" Kıkırdadım.

Ya ama ben seni yerim...

"Hop birader!" Diye arkadaşını savunmak için araya giren adamla birlikte güldüm.

Bu ikisi Kurt'a karşı ne yapabileceğini sanıyordu ki?

Adamın dev gibi boyu ve endamı vardı. Kasları bol bir şey giyse bile belli oluyordu, o kadar güçlü ve yapılıydı ki...

İkisini fırlatsa AVM'nin dışına bile uçurabilirdi, arkadaşındaki cesaret takdire şayandı...

Kurt adamın yakasını bıraktı ve adamın arkadaşına döndü.

"Sizi şuraya gömerim, benim sabrımı sınamayın!" Dedi.

"Yanındaki kadının çok güzel olması mı seni bu kadar egolandıran?" Dedi adamın arkadaşı. "Tabii taş gibi hatun, benim de olsa bende egolanırdım." Adam bana baktığında Kurt hızla adamın yakalarından tuttu ve burnuna sert bir yumruk attı.

Adam yere yapışırken Kurt tekrar adamın burnuna sert bir yumruk geçirdi.

Adamın burnundan kanlar süzülürken telaşla bağırdım.

"Kurt?!" Bana bakmadı.

"Senin o taş gibi hatun diyen dilini sikerim lan!" Dedi ve adamın başını kaldırıp bu sefer gözüne yumruk attı.

Adam acıyla inlerken Kurt sinirle hırladı ve tekrar bir yumuk attı.

Adamın arkadaşı ise korkuyla olayı izliyordu, karışmaya cesareti yoktu.

İnsanlar telaşla etrafımızda toplandığında Kurt hızını alamayıp tekrar bir yumruk daha attı.

"Keseyim mi lan o dilini?!" Diye gürlemesiyle adam korkuyla başını hayır anlamında salladı.

"Abi çok özür dilerim, lütfen affet!" Dedi zorlukla.

Kurt'un yanına gittim ve kolunu tuttum.

"Gitmek istiyorum!" Dediğimde beni umursamadı.

Yerdeki adamı hafifçe kaldırdı ve kolunu tutup sertçe ters çevirdi.

Adam çığlık attığında yüzümü buruşturdum, resmen adamın kemiklerinin kırılma sesini duymuştum!

Güvenlik görevlileri geldiğinde herkesi geriye çektiler.

"Beyefendi lütfen durun!" Dedi adam Kurt'a.

Kurt hızla doğruldu ve bana baktı.

"Polisi aradık, birazdan gelip sizi alacaklar." Ofladım.

"Bir de polisle uğraşacağız!" Dedim.

"Sıkıntı yok, yalnızca bir ifade vereceğim. Bu salaklar da şikayetçi olmaz zaten, bir tarafları yemez." Korkuyla ona bakmamla güldü.

"Of ya, keşke dövmeseydin!" Kaşlarını çattı.

"Ulan sana asılacaktı neredeyse, saygı mı duysaydım?" Ofladım.

"Başın belaya girebilir!" Yavaşça beni kendisine çekti.

"Korkma, hiçbir şey olmayacak." Başımı göğsüne yasladım.

"Beliz?" Annemin telaşlı sesini duymamla birlikte bize doğru geldiğini gördüm. "Senin ne işin var burada üstelik bu adamla?!" Dedi ve yerdeki adama baktı. "Ne oldu burada?!" Telaşlı sesiyle birlikte yorgunca ona baktım.

Bir an önce eve gitmek istiyordum...

LOYA

Sinirle etrafımda dolaştım, en sonunda delirecektim!

"Loya biraz sakin olur musun?" Ali'ye baktım.

"Olamam Ali, sakin falan olamam!" Diye bağırdım.

"Güzelim yapma böyle-" Sözünü kestim.

"Bana güzelim deme!" Dediğimde üzgünce başını salladı. "Abim Berva ile evlenecek diye ödüm kopuyor anlıyor musun? Abimin de benim gibi istemediği biriyle evlenmesini istemiyorum, benim çektiğim eziyeti çeksin istemiyorum!" Dedim.

"Ben sana ne zaman eziyet ettim ki?" Göz devirdim.

"Seninle zorla evlendiğimden beri Allah'ın bir günü mutlu olmadım! Sen bana gönderilmiş olan en büyük eziyetsin ki zaten!" Ali'nin yüzü düşerken yavaşça ayağa kalktı.

"Ben bir şirkete gitsem iyi olacak." Dedi ve hızlı adımlarla kapıya ilerledi. "Akşam muhtemelen geç gelirim, haberin olsun." Yavaşça kapının kulpunu tuttu. "Biliyorum umrunda değil ama sonuç olarak bir yıldır karımsın, söyleme ihtiyacı hissediyorum." Dedi ve kapıyı açıp odadan çıktı.

Söyleme ihtiyacı hissediyormuşmuş!

Sanki çok umrumdaydı!

Ofladım ve sinirle yataktan tutundum, kendimi iyi hissetmiyordum.

Telefonumun çalmasıyla birlikte yavaşça ekrana baktım.

"Abi?" Dedim açar açmaz.

"Güzelim benim, sana bomba bir haberim var!" Mutluluk dolu sesiyle birlikte heyecanla konuştum.

"Kız kabul mü etti?" Dememle güldü.

"Evet!" Mutlulukla çığlık attım.

"Hemen uçağını ayarlayıp Trabzon'a geliyorsun, acele et!" Dedim. "Annem çok meraklı zaten, bir mutlu bir mutlu görmen lazım! Berva'ya gelinlik almışlar bile, yarın amcamlar istemeye gelecekmiş." Ataman abim ofladı.

"Ulan istemiyorum dedim bir de!" Göz devirdim.

"Bende istemiyordum ama evlendim!" Dedim.

"Loya ama aynı şey değil." Dedi abim. "Ali seni köpek gibi seviyor." Alayla güldüm.

"Umrumda değil, onu da sevgisini de istemiyorum!" Dediğimde abim iç çekti.

"Sana hiçbir zaman kötü davranmadı bile!" Ofladım.

"Abiciğim uzatma istersen, ben o adamı istemiyorum ve asla istemeyeceğim!" Onu istemediğim hâlde benimle evlenmişti, yüzsüz bir adamdan başka bir şey değildi benim gözümde!

"Peki Loya..." Dedi abim. "Beliz'in annesinin uçağı yarın öğlenmiş. Onu havaalanına bırakacağız ve zaman olmadığı için mecburen bizde uçakla geleceğiz." Ofladım.

"Ya yetişemezseniz?" Dedim telaşla. "Annesi kendi gitse olmaz mı? Abi vakit yok, ben o kızı gelin almak hiç istemiyorum!" Abim derin bir nefes aldı.

"Annesi onunla evleneceğimizi bilmiyor, dikkat çekmemek için bırakmamız gerekiyor. Öğrenirse başımıza bela olur, en iyisi onu bırakalım ve öyle gelelim." İnledim.

"Abi delireceğim şimdi!" Dedim. "Kadın öğlen gidecekmiş, siz onu bırakacaksınız ve bir de buraya geleceksiniz. Eğer amcam Berva'yı verirse

artık geri dönüşü olmaz, ne yapın edin erken gelin! Elinizi çabuk tutun olur mu?" Dedim.

"Loya bir şekilde geleceğiz." Bir şey söylemek istemedim ve telefonu kapattım.

Aşağıdan gelen seslerle birlikte yavaş adımlarla aşağıya indim.

"Loya?" Annemin sesini duymamla birlikte göz göze geldik. "Gel gel!" Heyecanlı sesiyle birlikte göz devirdim ve yanına ilerledim.

"Bak Berva'ya gelinlik aldık! Çok şükür hazırda vardı da gayette yakıştı üstüne!" Diyen yengeme baktım.

Bozuntuya vermemek için zorlukla gülümsedim.

"Bakayım o zaman." Diye mırıldandım.

Berva içeriye girdiğinde yardımcılara elindekini verdi.

"Dikkatli götürün gelinliğimi!" Dedi mutlulukla.

"Berva kuzum Loya da bakacak gelinliğine." Dedi yengem.

"Anne ama ya kirlenirse? Düğün gününe kadar göstermek istemiyorum kimseye!" Dedi Berva kıkırdayarak.

"İçindeki güzel olmadıktan sonra gelinliği görsem ne olur sanki? Önemli olan o gelinliği taşıyabilmek değil midir?" Dedim şakayla karışık.

"Loya ne diyorsun ya?!" Dedi Berva. "Sen benim güzel olmadığımı mı iddia ediyorsun?" Güldüm.

"Şaka yaptım canım, sen çok güzelsin. Gösterme gelinliğini kimseye, aman sakın nazar değmesin!" Dedim gülümseyerek.

Umarım evlenemezdiler...

"Aslında hiçkimseye göstermem ama sana göstereceğim. Haydi gel yukarıda bakalım!" Heyecanlı sesiyle birlikte ikimizde yukarıya çıktık.

Odaya girdiğimizde yavaşça fermuarı açtı ve beyaz gelinlik ortaya çıktı.

"Çok güzel değil mi?" Dedi hevesle.

"Evet." Dedim.

"Bana yakışmaz mı gerçekten?" Güldüm.

"Şaka yapmıştım!" İç çekti ve burukça gelinliğe baktı.

"Bu gelinliği Ataman'a göstermeyi o kadar çok isterdim ki... O benim küçüklük aşkım, en değerlim..." Elimi omzuna koyup desteklercesine sıktım.

"Her işte vardır bir hayır." Gülümsedi.

"Ama artık o hep yanımda olacak. Sevdiğim adamla güne başlayacağım, onun kokusunu içime çekeceğim... Onu o kadar özledim ki, on yıldır görmüyorum bile ama içimdeki aşk bir gram azalmadı." Başımı salladım.

"Benim bir işim vardı." Dedim. "Ben sonra yine sana uğrarım." Bir şey demesine izin vermeden odadan çıktım ve kapıyı kapattım.

***

Akşama doğru yardımcılarımız masayı her zamanki gibi donatmıştı ama bugün daha bir özenli gibiydi.

Hep birlikte masaya oturduğumuzda herkesin mutlu olduğunu fark ettim.

"Loya?" Dedemin sesiyle birlikte ona baktım. "Ne oldu kızım, yemeğine dokunmamışsın bile?" Zorlukla gülümsedim.

"Hiçbir şey olmadı dedeceğim." Diye mırıldandım.

"Kocan nerede kaldı?" Umursamadan omuz silktim.

"Geç gelecekmiş." Dedim ve önümdeki yemeği yemeye çalıştım, hiç iştahım yoktu.

"Öyle şey mi olur?" Dedi dedem sertçe. "Şurada hep birlikte yemek yiyoruz, ara da gelsin!" Oflamamak için kendimi zor tuttum.

Telefonumu elime almamla birlikte Ali'nin sesini duydum, yavaşça karşıma baktım.

Gelmişti!

"Çok özür dilerim dedem, şirkette iş çoktu." Dedi.

Tek boş yerin benim yanım olduğunu fark etmemle sakin kalmaya çalıştım, bunlar bilerek mi yapıyordu?!

"İyi oğlum, geç otur." Diyen dedemle birlikte Ali yavaşça sandalyeyi çekti ve yanıma oturdu.

Ali ile göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırdım ve önümdeki yemeğe döndüm.

"Kızım yesene yemeğini!" Babama baktım.

"İştahım yok." Dediğimde Ali tabağıma baktı.

"Hiç dokunmamışsın bile!" Sinirle güldüm.

"Zaten sinirim tepemde bir de seninle uğraşmak istemiyorum." Ali önüne döndüğünde yavaşça ayağa kalktım.

"Loya kocanla doğru konuş!" Dedemin beni uyarmasıyla birlikte inanamayarak ona baktım.

"Neden doğru konuşayım ki? Zorla evlendirmedin mi beni bu adamla, istemediğimi bile bile beni zorla vermedin mi?" Babam hızla ayağa kalktı.

"Loya hemen odana git!" Dediğinde daha fazla uzatmak istemedim ve evin içerisine girdim.

Odama çıktığımda kapıyı kapattım ve yere çöktüm.

Dedeme duyulan bu saygı beni gerçekten yoruyordu. Sırf o mutlu olacak diye susmaktan da yorulmuştum. Yorgundum, her anlamda yorgundum...

Birkaç dakika sonra odanın kapısının açıldığını duydum. Kimin geldiğini tahmin etmek hiç de zor değildi.

Ali yanıma gelip benim gibi yere çöktüğünde ona bakmadım.

"Benim ne suçum var Loya?" Dediğinde cevap vermedim. "Tek suçum seni sevmem mi? Bu mu seni bu kadar sinirlendiren şey?" Yüzüne baktım.

"Benimle zorla evlendin!" Dedim.

"Zorla evlendim de ne oldu sanki, sana dokunmuyorum bile!" Kaşlarımı çatmamla sözlerine devam etti. "Doğu Karadeniz'in en güzel ve aynı zamanda en acımasız kadını sensin." Güldüm.

"Uğraşma benimle!" Ellerimi tuttu.

"Benden ne bekliyorsun?" Diye sordu. "Ne yapsam seni mutlu ederim, söyle bana! Şu bir yılda yumuşarsın sanıyordum ama sen tam bir Karadeniz kızı olduğun için en ufak bir yumuşama hareketi göstermedin." Ellerimi çektim.

"Benimle zorla evlendin, seni istemediğimi biliyordun!" Elini yanağıma koydu.

"Seni çok seviyorum Loya ve sende bunu çok iyi biliyorsun." Yanağımı okşamasıyla ofladım.

"Sen aç değil misin, git yemeğini yesene!" Dediğimde güldü.

"Atar yapma bana." Hafifçe güldüm.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Dememle gülümsedi.

"Ne haddime!" Alaylı sesiyle birlikte göz devirdim. "Aklın hâlâ o adam da değil mi?" Bir anda sorduğu soruyla birlikte kaşlarımı çattım. "Dayının oğlunda... Sen ondan hiçbir zaman vazgeçmedin. Eğer ondan vazgeçseydin belki beni severdin." Ali'nin gözlerindeki üzüntüyü görmemle birlikte hızla gözlerini kaçırdı.

"Alakası yok!" Dedim.

"Alakası var ki beni sevmiyorsun. Çok bekledim beni sev diye ama olmadı." Ayağa kalktı. "Her neyse, senin varlığın bile bana yeter." Elini uzattığında yavaşça tuttum ve ayağa kalktım.

"Ali..." Sustum ve bir şey diyemeden gözlerine baktım.

Ona da kızgındım...

Bu evliliği kabul etmemeliydi, sırf beni seviyor diye beni buna dedemle birlikte zorlamamalıydı!

"Ben gerçeklerin farkındayım güzelim, bunu unutma olur mu?" Eğildi ve dudağımı öptü. "Ben seni her şeyinle kabullendim. O adamı sevdiğini bile bile seni istedim ama kötü bir niyetim yoktu. Sadece sevdiğim kadına sahip olmak istedim. Belki zamanla beni seversin diye düşündüm." İç çektim.

"Sana olan kızgınlığım çok büyük Ali!" Omuzları düştü.

"Benden nefret ettiğini biliyorum." Dedi ve yaklaşıp saçımı öptü. "Bir yıl oldu, beni affetmen için daha ne kadar bekleyeceğim?" Güldüm.

"Benim huyumu biliyordun!" Dediğimde başını salladı.

"Ben her şeyi göze alarak seninle evlendim." Gözlerime baktı. "Deden de seni sevdiğimi bildiği için seni bana verdi. Mutsuz etmeyeceğimi düşünüyordu." Burukça güldü. "Ama ben mutsuz ettim." Derin bir nefes aldım.

"Her gün şu konuları konuşmaktan sıkıldım artık." Dedim. "Tek derdim abimin Berva ile evlenmemesi, başka bir şey düşünemem." Üzgünce yüzüme baktı.

"Bana ne zaman bir şans vereceksin?" Dedi. "Yirmi yedi yaşındayım ve hayatım boyunca tek bir kadına bağlandım." Gözlerime baktı. "Seni ise yirmi üç yaşımda bir akrabamın düğününde gördüğümden beri seviyorum." Bakışlarımı kaçırdım. "Sence hak ettiğim şey bu mu?" Ofladım. "Hiç oflama Loya, gerçekten kaldıramıyorum artık!" Üzerime yürüdü ve beni hafifçe duvara itti. "Hâlâ o adamı mı seviyorsun, cevap ver bana kadın!" Sesini yükseltmesiyle birlikte yeniden bakışlarımı kaçırdım.

"H-Hayır." Dedim kekeleyerek.

"Loya..." Dedi ve sustu. "Senin için daha ne yapayım be Laz kızı? Ne istiyorsun benden, söylesene!" Gözlerim dolarken iç çektim.

"Hiçbir şey istemiyorum." Dedim.

"Bana neden kötü davranıyorsun?" Yüzüne baktım.

"Ben sana kötü davranmıyorum, sadece kızgınım o kadar." Ali yavaşça gözümden akan bir damla yaşı sildi.

"Beni kaç kez kendi isteğinle öptün?" Alayla güldü. "Öpmedin bile değil mi çünkü istemiyorsun. Benden öyle bir nefret ediyorsun ki bu canımı yakıyor." Dedi.

Alayla gülümsedim ve gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

Ona yaklaştım ve uzanıp dudağına küçük bir öpücük kondurdum.

"Oldu mu?" Başını hayır anlamında salladı.

"Senin içindeki o iyi kadını çok iyi biliyor ve tanıyorum. Bana üzüldüğün için bunu yaptığını da biliyorum." Tam itiraz edecekken beni susturdu. "Ben hariç herkese karşı deli dolu olan o Laz kızı bana karşı o kadar soğuk birine dönüşüyor ki benim içim gidiyor." Dudağımı büktüğümde güldü ve başını iki yana salladı. "Sen inanılmaz bir kadınsın Loya... Eninde sonunda beni anlayacaksın bunu çok iyi biliyorum. Bir gün sende beni seveceksin, sende bana aşkla bakacaksın." Bana biraz daha yaklaştı ve boynumu öptü. "Si

ğuraşa maoropasen..." Gözlerimiz yeniden buluştuğunda yavaşça geri çekildi ve odadan çıktı.

Aşırı bunaldığımı hissettiğimde hızla odamdaki balkona çıktım.

Yeni yağan yağmurun kokusu burnuma dolduğunda rahat bir nefes aldım.

Yağmur kokusuyla yeşilliğin karışımı o kadar güzel kokuyordu ki, içim huzur doluyordu.

Derin derin nefesler aldım ve sakin kalmaya çalıştım.

Gözlerim Trabzon'un güzelliğini seyrederken içim yanıyordu, yanıp kavruluyordu.

Lazca bir cümle kalbimi o kadar yaralamıştı ki, gerçekten ona üzülüyordum.

Kuzenimi sevmediğimi düşünüyordum ama bu bile kesin değildi benim için.

İçimde öyle depremler oluyordu ki bunun bir tarifi yoktu.

Canım gerçekten yanıyordu, bazen nedenini bilmediğim bir şekilde her şeye üzülüyordum.

Ben Ali'yi hak etmiyordum ki!

Si ğuraşa maoropasen...

Seni ölene kadar seveceğim...

Burukça gülümsedim ve gözümden düşen yaşla birlikte yeniden ağladığımın farkına vardım. Öyle bir yerdeydim ki artık ne hissedeceğimden emin bile olamıyordum. Bir tarafta abimi düşünüyordum, diğer tarafta ise kocamı... Hayatım çıkmazla dolu bir sokağı andırıyordu sanki, hiçbir işin içinden çıkamıyordum.

Babaannem de olmasa bu kargaşaya nasıl katlanırdım bilmiyordum. Hayatımda çok fazla cevapsız sorular vardı ve bu soruların cevabını bulmaya çalışmaktan yorulmuştum.

"Neden ağlıyorsun deli kız?" Babaannemin sesini duymamla birlikte burukça güldüm ve arkamı döndüm.

"Babaannem?" Yanıma geldi ve artan gözyaşlarımı sildi.

"Kocanla mı kavga ettin?" Dediğinde omuz silktim.

"Hayır." Dedim.

"Onun da morali bozuktu, kendinizi harap etmeyin güzel torunum benim." Yavaşça ona sarıldım. "Ah sarı kuzum benim, mutlu olmanı ne çok isterdim." Gülümsedim ve yanağını öptüm.

"Ben zaten mutluyum." Dedim. "Yarın Ataman abim geliyor!" Babaannem hızla geri çekildi.

"Ne?!" Dedi şaşkınlıkla. "A-Ataman mı?" Babaannemin gözlerinden gözyaşları çoktan süzülürken gülümsedim ve elini tuttum.

"Sonunda geliyor torunun!" Dediğimde bir şey söyleyecekti ki birden hıçkırmasıyla kahkaha attım.

Bu kadın iyi ki vardı...

"O-Oy benim kara kuzum yarın geliyor öyle mi?" Zorlukla konuştuğunda gülümsedim ve mavi gözlerine baktım. "Allah'ım sana şükürler olsun..." Dedi ve gözyaşını sildi. "Güzel gözlü kara kuzum benim... Aynı rahmetli abisine benziyor, huyu suyu her şeyi... Bana onu o kadar hatırlatıyordu ki, her ona baktığımda içim sızlıyordu." Kalbime bir ok saplanırken yeniden gözlerim doldu.

"A-Abim mi?" Babaannemin ağlaması artarken bende ona katıldım ve hüngür hüngür ağlamaya başladık...

"Ataman'ım benim..." Dediğinde zorlukla elini sıktım. "Yüce Rabbim onu bize hayırlısıyla getirsin inşallah." İç çektim.

"İnşallah..." Babaannem gözlerime baktı ve burukça gülümsedi.

"Ağlama Loya'm, ağlama tatlı kızım..." Diye mırıldandı. "Bak Ataman da gelecek, biz yeniden mutlu olacağız." Gözyaşlarımı sildim.

"A-Ama abim olmayacak." Dediğimde babaannem manzaraya döndü.

"O cennette güzel torunum..." Bir şey söylemek istemedim ve eski günleri daha fazla hatırlamak istemedim.

"Laz kızları haydi gelin da!" Alparslan abimin sesini duymamla güldüm.

"Ne yapacaksın bizi?" Dedi babaannem.

"Gezmeye götüreceğim." Dedi ve balkona girdi.

Alparslan abim babaannemin yanağını öptükten sonra bana döndü.

"Haydi araba hazır, Ali de geliyor." Başımı tamam anlamında salladım.

"Biz hazırlanalım o zaman." Diye mırıldandım.

"Çok uzatmayın ama ha, beklemez gideriz!" Dedi Alparslan abim.

"Kaşınıyorsun abi!" Dediğimde güldü ve yavaşça balkondan çıktı.

"Bunlar hepten deli!" Diyen babaannemle birlikte kıkırdadım.

"Kimin torunuyuz?" Dediğimde bana küskünce baktı, kahkaha attım ve yanağını öptüm. "Haydi hazırlan babaanneciğim." Babaannem iç çekti ve bir şeyler mırıldanarak odamdan çıktı.

Gözlerim yeniden manzarayı bulurken heyecanla yarın nelerin olacağını düşündüm.

Ataman abim o kızla gelip ortalığı birbirine katacaktı!

Eğer yetişemezlerse ve isteme faslı gerçekleşirse asıl korku dolu anlar o zaman başlardı...

SINIR: 740 VOTE 250 YORUM

<u>Bir açıklamada bulunmak istiyorum, okursanız sevinirim:</u>

Gençler ben her gün her gün yeni bölüm atamam, bu imkansız bir şey.

Yazmak öyle kolay bir şey değil ve ciddi bir emek istiyor. Sınırı geçmiş olabilirsiniz ama ben sınırı hikaye tam olarak yerine otursun diye koyuyorum. Ayrıca sınır geçer geçmez hemen anında atacağım demiyorum. Profilimde yazdığı üzere sınırın geçtiği haftada yeni bölüm gelir diyorum.

Yazmakta olduğum iki hikaye var ve ikisine de kısacık bir sürede uzun bir bölüm yazmaya çalışıyorum. Birazcık anlayış göstermeniz güzel olur. Neticede bende robot değilim ve oturup sürekli bölüm yazamıyorum. Yazım yanlışlarını kontrol etmem bile saatlerimi alıyor, kelimelere teker teker bakıyorum. Elbet ki gözümden kaçanlar olabiliyor, sonuçta 3000 kelimenin 3000 tanesini de doğru yazmam biraz güç fakat oldukça dikkat ediyorum.

Benim kendi hayatım ve gittiğim bir okulum var. Zaman buldukça bölüm yazıyorum ve zaten bir haftada iki bölüm geliyor. Bu kadar sık ve uzun yazan bir yazara geç bölüm atıyorsun demek hakaret değil mi sizcede?

O kadar emek veriyorum ve sizlere güzel bir çalışma sunuyorum, lütfen bunun değerini bilin gençler...

Hikayeyi seviyorsunuz ve merak ediyorsunuz anlayabiliyorum lakin ben zaten elimden geleni yapıyorum ve bence sizde bunun oldukça farkındasınız.

Hiçbir şekilde geç bölüm attığımı düşünmüyorum. Elbet ki istisnalar olabilir bölümü yazamayabilirim ama şu sıralar çok sık yazıyorum.

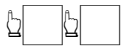
Yani bölümlerin gelme süresi son derece hızlı, bu konu da şikayet etmemenizi rica ediyorum...

Oy veren, yorum yapan, beni ve hikayemi seven herkese çok teşekkür ederim, iyi ki varsınız.😻

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

16 "İsteme"

BELİZ

Eve geldiğimizde rahatça koltuğa yayıldım.

"Ben duş alacağım anneciğim." Anneme baktım ve başımı tamam anlamında salladım.

Kurt'la birlikte karakola gitmiştik ve yalnızca bir ifade vermişti. Dövdüğü adamlar ise şikayetçi olmamıştı ve olay başımıza dert olmamıştı.

Telefonumun çalmasıyla birlikte ekrana bakmadan açtım.

"Beliz?" Kurt'un sesini duymamla gülümsedim.

"Efendim?" Dedim.

"Bugün karakoldan çıktıktan sonra arkadaşımı aradım. Acilen hastaneye gidip evlilik için gerekli olan testleri yaptırmamız gerekiyor." Dedi.

"Ne zaman gideceğiz ki?" Diye sordum.

"Yarın sabah erkenden hemen gitmemiz lazım. Hemen seni alır almaz hastaneye gideceğiz güzelim, tamam mı?" Kaşlarımı çattım.

"İyi de annem anlamaz mı?" Kurt derin bir nefes aldı.

"Kuzenimin yakın bir arkadaşı hastanenin sahibinin oğluymuş, her şeyi konuştum ve ayarlattım. Acilden gireceğiz ve işlemlerimizi halledip çıkacağız. Yani anlayacağın annen uyanmadan eve geri geleceksin." İçimi bir heyecan kaplamıştı. "Bir de kimliğin bende kalacak, oradan da gidip nikah tarihi almaya çalışacağım." Gözlerimi kıstım.

"Hemen o güne tarih verirler mi?" Diye sordum.

"Aslında vermezler ama ben devletin başarılı bir savcısıyım. Bana verirler diye düşünüyorum, vermezlerse bile bir şekilde araya birilerini sokarım ve o tarihi alırım." İnledim.

"Kurt daha annemi bırakacağız, biz nasıl yetişeceğiz?" Kurt ofladı.

"Erkenden kabul etseydin böyle olmayacaktı!" Sitem etmesiyle birlikte göz devirdim.

"Beni tehdit etmiştin!" Dedim.

"Her neyse, bunları konuşmak istemiyorum. Yarın sabah erkenden kapının önünde olacağım, sende anneni uyandırmadan gelmeye çalış." Dedi.

"Tamam." Diye mırıldanmamla telefonu kapattı.

Birkaç dakika sonra annem banyodan çıkmıştı ve üstünü giyinmişti.

"Kuzum?" Dedi beni görür görmez.

Yavaşça esnedim ve zoraki gülümsedim.

"Benim çok uykum geldi." Dedim mırıldanarak.

"Bugün çok yorulduk fıstığım." Annem bana baktı. "Uyuyalım istersen?" Başımı olumlu anlamda sallamamla odamıza geçtik ve annem yatağı açtı.

Yatağa uzandığımızda anneme sımsıkı sarıldım.

"Prensesim..." Annemin sesinin titrediğini hissettiğimde kaşlarımı çattım. "Gitmek istemiyorum, seni bırakmak istemiyorum." Anneme baktım ve gülümsedim.

"Zaten yanıma taşınacaksın." Annem iç çekti.

"Ona daha bir yıl var, ben seni çok özlüyorum!" Dedi ve alnımı öptü. "Anneciğim benim, bir karar verdin mi? Umarım benimle gelmeyi ve yeni bir hayata başlamayı seçersin." Yutkundum.

"Burada kalacağım." Dedim.

"Neden ama Beliz? Daha dün hüngür hüngür ağlıyordun, hem benim yanımda güvende olacaksın." İç çektim.

"Ben burayı bırakamam anne, bu şehiri bırakamam..." Annemin gözlerine baktım. "Kolay mı öyle memleketini bırakıp gitmek? Çocukluğumdan beri bu şehirde yaşıyorum ben. Bu havaya alıştım, buranın insanına alıştım... Her şeyi bırakabilirim ama İstanbul'u bırakamam, özür dilerim..." Annem burukça güldü.

"İstanbul'u bende çok seviyorum güzelim benim, acısıyla tatlısıyla neredeyse bütün yaşamım bu şehirde geçti. Bazen her şeyi geride bırakmak zorunda kalıyorsun, ne olur sende bırakıp benimle gelsen?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ben burayı bırakamam anne." Annemin gözleri doldu.

"Kurt yüzünden değil mi?" Tam itiraz edecekken elini kaldırıp beni susturdu. "O adamın seni üzmesinden korkuyorum. O gün eve nasıl ağlayarak geldiğin aklıma geldikçe huzursuzlanıyorum, olur da seni üzer diye çok korkuyorum." Saçımı öptüğünde annemin mavi gözlerine baktım.

"Anne Kurt'la benim aramda hiçbir şey yok. İkimizde birbirimize aşık değiliz, yalnızca aramızda güçlü bir bağ var." Annem güldü.

"O güçlü bağ zaten aşk oluyor hayatım..." İç çekti. "Belki o bağ oluştu ama siz daha gerçekleri görmüyorsunuz. Bir gün o bağ sizi daha da saracak ve her şey için geç olmuş olacak." Anlamayarak ona bakmamla yanağımı okşadı. "Neden biliyor musun?" Başımı olumsuz anlamda salladım. "Çünkü o gün ikinizde birbirinize aşık olduğunuzu anlayacaksınız ve bunun bir geri dönüşü olmayacak." Dedi.

"Neden bu kadar emin konuşuyorsun ki? Belki de yalnızca Kurt'a minnet duyduğum için onun yanında kalmak istiyorumdur." Annem kahkaha attı.

"Sen kimi kandırıyorsun miniğim?" Dedi ve burnumu sıktı. "Ben kime ne hissedip hissetmeyeceğini en basitinden gözlerinden anlarım. Bazen

kelimeler dile gelmez ama gözlerden okunur." Dudağımı büktüm.

"Ben daha önce hiç aşık olmadım ve nasıl bir duygu bilemiyorum." Dedim. "Babamı ziyarete gidecek misin?" Annem omuz silkti.

"Hayır." Kaşlarımı çattım.

"Gideceksiniz Derya Hanım!" Annem gözlerini kıstı.

"Buna ben karar veririm Beliz Yargıcı." Kıkırdadım.

"Beni üzmek mi istiyorsun?" Dememle annem gözlerime baktı. "Babamla konuşmalısın annem, onun sana ihtiyacı var!" Dediğimde annem burukça güldü.

"Boşanacağı karısı ne güne duruyor?" Göz devirdim.

Aklıma Ceren'in gelmesiyle duraksadım. Onu gitmeden önce görmem gerekiyordu, neticede o benim kardeşimdi.

"Ceren'i görmeye mi gitsem?" Annem kaşlarını çattı.

"Sakın Beliz!" Dedi sesini yükselterek. "Böyle bir şeyi yaparsan seninle konuşmam, sakın o kızı görmeye gitme!" Üzgünce ona baktım.

"Ama sonuçta öz kardeşim o benim, ne kadar birbirimizden haz etmesek bile!" Annem güldü.

"Öz değil." Anlamayarak ona baktım.

"Ne?" Diye sordum.

"Baban bana beni hiç aldatmadığını ve Emel'in yatağına girmediğini söyledi. Bunu Emel'e söylediğimde ise etekleri tutuştu. Bilemiyorum ama eğer onunla gerçekten birlikte olmadıysa o kız senin öz kardeşin değil." Gözlerimi kıstım.

"Bir dakika..." Anlayamıyordum. "A-Ama onlar her gün birlikte uyuyorlardı? Nasıl hiç yatağına girmedi, anlamadım ben!" Annem

tiksintiyle bakışlarını kaçırdı.

"Belki de yalan söylemiştir, bilemiyorum artık!" Kaşlarımı çattım.

"Anne sözlerine dikkat et!" Diye sesimi yükselttim. "Babamın asla yalan söylemeyeceğini daha öğrenememişsin bile ama sorsam çok aşıktım diyorsun! Gerçekten babamı çok iyi tanımışsın, çok iyi aşık olmuşsun!" Diye kızmamla birlikte annem bana sıkıca sarıldı ve yanağımı öptü.

"Özür dilerim kuzum, ben babana yalancı demek istemedim. Biliyorum onun yalan söylemeyeceğini ama ne bileyim işte, aklım inanılmaz karışık." Saçlarımı okşadı. "Her gün birlikte uyuyorlar ve hiç birlikte olmadılar... Bu tuhaf değil mi sence de? Ateşle barut yan yana durmaz kızım. Hele ki o iğrenç kadın etkilemek için her yolu dener, ben buna eminim." Kaşlarım daha çok çatıldı.

"Bir dakika, bir dakika..." Dedim. "Sen az önce Emel'e bunu söylediğini söyledin." Annemin yüz ifadesi değişirken inanamayarak ona baktım. "O kadının evine mi gittin?!" Diye sormamla annem ofladı.

"Gittim Beliz, oldu mu anneciğim? Seni kandırmayacağım, gittim ve onun korkulu rüyası olduğumu tekrar hatırlattım. İyi ki de gittim, asla pişman olmadığımı bil!" Gözlerimi kıstım.

"Ne yaptın o pisliğe, dövdün mü yoksa?" Annem güldü.

"Kızım manyak mıyım ben, tabii ki bir şey yapmadım!" İnanmayarak ona baktım.

"Sen o kadına bir şey yapmadan bırakmazsın!" Onu o kadar iyi tanıyordum ki... Gözü dönünce mutlaka bir şeye zarar verirdi!

"Yapmadım diyorum anneciğim." Küskünce ona baktım.

"Anne seni gidip polise şikayet edecek hâlim yok, sadece ne yaptığını merak ediyorum." Annem bakışlarını kaçırdı.

"Beliz hiç sorma anneciğim..." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Yaraladın mı yoksa?" Annem bıkkınca bana baktı.

"Biraz yaraladım sayılır, sadece bu kadar. Daha fazla uzatmanı istemiyorum güzelim." Dedi.

"Anne sana inanamıyorum! Ya o pisliğe bir şey olsaydı, bir de sen mi girecektin cezaevine?" Annem güldü.

"Beliz anneciğim sadece küçük bir kesik bıraktım. Bu yüzden hiçkimse beni cezaevine sokmaz merak etme, o şikayet etse bile en fazla ifade verirdim diye düşünüyorum." Başımı salladım.

"Bir daha o kadınla muhattap olmak yok anne, tamam mı?" Dedim ve yanağını öptüm. "Şimdi Ceren benim öz kardeşim değil öyle mi?" Diye sordum emin olmak için.

"Galiba." Diye mırıldanmasıyla hafifçe doğruldum.

"Şaka gibi..." Dedim. "Onu hiçbir zaman öz kardeşim gibi hissetmedim ama hep kendimi öyle olduğuna inandırdım." Başımı iki yana salladım. "O zaman Ceren kimin kızı?" Annem omuz silkti.

"Bilmiyorum anneciğim, her şeyin cevabını baban biliyor." Çok tuhaftı...

"Ceren babamın öz kızı değilse neden ona da benim kadar değer veriyordu ki?" Çok saçma geliyordu.

"Bunları babana sor." Dedi annem ve ışığı kapattı. "Benim çok uykum geldi." Annemin yanağını öptüm. "Yarın gitmeyi hiç ama hiç istemiyorum... Eğer kararını değiştirirsen her zaman arkanda olduğumu ve evimin kapılarının sana daima açık olduğunu bil." Gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Dedim.

"İyi geceler..." Diye mırıldandı annem.

Aklımda hâlâ Ceren vardı, annemin söyledikleri ya doğruysa? Ya o kız gerçekten benim kardeşim değilse?

Kimdi bu kız o zaman, babam neden bana öz kardeşim olmadığını söylememişti?

İç çektim ve düşünmemeye çalıştım. Bunları uygun bir zamanda babamla açık açık konuşacaktım.

***

Gözlerimi hafifçe araladım ve güneşin doğmuş olduğunu görmemle hızla doğruldum. Zaten doğru dürüst uyku uyuyamamıştım bile, toplasan iki saati bile geçmezdi. Heyecandan dolayı sürekli yatakta dönüp durmuştum, her şey çok garip geliyordu.

Tuvalete girdim ve işlerimi halledip çıktım. Annem uyanmadan dönmemiz için erkenden gitmemiz gerekiyordu.

Elime telefonumu aldım ve Kurt'u aradım, çok geçmeden telefonu açmıştı.

"Kurt?" Dedim.

"Aşağıda bekliyorum." Dedi ve duraksadı. "Kimliğini unutma!" Diye uyarmasıyla birlikte bir şey söylemedim ve telefonu kapattım.

Annemin aldığı yeni montumu giydim ve hızlı adımlarla evden çıktım.

Siteden çıktığımda Kurt'un arabasını görür görmez oraya doğru ilerledim ve arabaya bindim.

Kurt'la gözlerimiz buluştuğunda yavaşça elimi tuttu.

"Üşümüşsün." Diye mırıldandı ve torpidoyu açıp içindeki eldiveni bana uzattı.

Eldivenleri giydiğimde Kurt arabayı çalıştırdı. Bakışlarım ona dönerken gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Cevap vermediğinde iç çektim. "Bugün babamı nasıl ziyaret edeceğiz?" Kurt bana baktı.

"Bir de o vardı değil mi?" Ofladı. "Beliz nasıl yetişeceğiz bilmiyorum!" Dedi sıkıntıyla.

"Ya yetişemezsek, ne olur o zaman?" Kurt alayla güldü.

"Amcam eğer Berva'yı verirse her şey için geç olur. Söz ağızdan çıktı bir kere der dedem ve bizde boşuna evlenmiş oluruz." Kaşlarımı çattım.

"İyi de alt tarafı bir söz bu, ortada kesin veya hukuki bir şey yok ki!" Ortada ne bir imza vardı, ne de başka bir şey... Bir söz bu kadar önemli miydi gerçekten?

"Öyle olmuyor işte güzelim." Dedi Kurt. "Dedemin hukuk falan umrunda değil. Önemli olan aralarında karar vermeleri ve bu kararı kesin bir sonuca bağlamaları. Eğer isteme faslı gerçekleşirse her şey kesinleşmiş olacak. Ben evli olsam bile yine amcamlarla kötü olacağım, dedemle de aynı şekilde..." Tuhaftı. "Ama eğer isteme faslı olmadan ve o söz verilmeden gidersek daha karar sonuca bağlanmamış olacak ve bir şey diyemeyecekler." Güldüm.

"Alınma ama sence de saçma değil mi?" Kurt da güldü.

"Güzelim bu bir tür Laz inadı ve kararlılığı." Göz devirdim.

"Ben İstanbulluyum ve hiç böyle dertlerim yok. Zaten böyle akrabalarımda yok, yani bence en iyisi benim gibi olmak." Kurt yola döndü.

"Sen gel bir Trabzon'a, oranın mis gibi yağmur kokusunu çek bir içine, oranın yeşilliklerini bir gör..." Gülümsedim. "Bunları görüp yaşadıktan sonra aynı şeyi söyleyeceğini düşünmüyorum. Hem İstanbul gibi çok kalabalık değil, hatta kalabalık olduğu söylenemez. Çok güzel kafa dinlemelik yerleri var, bir ormana gidiyorsun huzur buluyorsun." Dedi. "Yani hem gerçekten kafanı dinlemiş olacaksın Beliz, İstanbul'un kalabalığından kısa bir süre kurtulmak eminim ki sana iyi gelecek." Kıkırdadım.

"Ne çok övdün memleketini!" Dedim. "İstanbul'u da küçümseme bence, kalabalık olabilir ama benim gözümde en güzel şehir..." Ona döndüm ve gülümsedim.

"Trabzon'a gidince ne demek istediğimi anlayacaksın." Bana baktı. "İstanbul'un güzelliğine zaten laf yok." Dediğinde güldüm.

"Umarım söylediğin gibi olur." Diye mırıldandım. "Ben ailenden çok korkuyorum." İtirafımla birlikte Kurt tek kaşını kaldırdı**.**

"Korkuyor musun?" Dedi. "Seni yemezler merak etme." Güldüğünde ofladım.

"Siz akrabalarınızla aynı evde falan mı yaşıyorsunuz?" Diye sordum.

"Aynı evde değil ama dip dibe evlerde yaşıyoruz. Yani akrabalarımızla iç içeyiz, sürekli birbirlerinin evine gelip giderler." İç çektim.

"Berva nerede oturuyor?" Diye sordum.

"Bizim yanımızdaki evde." İnledim.

"Kurt ben o kızı istemiyorum!" Kurt'un dudağının kenarı kıvrıldı.

"Kıskanma Beliz, zaten seninle evleneceğim!" Şaşkınlıkla ona baktım ve ardından koluna vurdum.

"Saçmalama ya, ne alakası var? Bana kötü davranacağını düşündüğüm için öyle söyledim!" Diye kendimi savundum.

"Güzelim Berva konusunda çok dikkatli ol, sakın ona güvenme. Berva çok inatçı bir kızdır, gerçekten bir şeyi kafasına taktım mı yapabilecek potansiyele sahiptir. Onunla muhattap olmamaya çalış, o zaten senden doğal olarak pek haz etmeyecektir." Göz devirdim.

"Bana kötü davranırsa susacağımı falan düşünmüyorsun değil mi? Ben annemin kızıyım, öyle susup oturmam." Ona baktım. "Ve bana ne derlerse desin sende beni savunacaksın. En büyük kocalık vazifen bu Kurt, anlaştık mı?" Dedim.

"Sen şimdiden Beliz Atabey olmaya başladın." Dedi ve güldü. "Ben sana bunun sözünü en başta vermiştim zaten, seni herkese karşı koruyacağım." Gülümsedim.

"Güzel!" Dedim ve bakışlarımı cama çevirdim.

***

Kurt'la hastanede işlerimiz bitince rahat bir nefes aldım.

"Şimdi ne yapacaksın?" Diye sordum.

"Testin sonuçları yarım saate çıkacakmış, mecbur bekleyeceğim." Dedi. "Güzelim hastaneyle eviniz uzak ve şimdi muhtemelen trafik vardır. Bugün bir sürü işimiz var zaten, eğer seni şimdi evine bırakırsam çok geç kalırız." Dedi. "Taksiyle gitsen olur mu, bana kızmazsın değil mi?" Gülümsedim ve ellerimi yanaklarına çıkarttım.

"Kızmam tabii ki!" Dediğimde yavaşça elimi tuttu ve dudaklarına götürdü.

Avuç içimi öptüğünde titremiştim...

"Gel ben seni bırakayım." Dediğinde yavaşça geri çekildim ve birlikte taksi durağına ilerledik.

Kurt bir taksiciyle konuştu ve cebinden parayı çıkartıp taksiciye uzattı.

Yaşlı adamın bakışları bana döndü ve ardından Kurt'a dönüp başını olumlu anlamda salladı.

Konuşmaları bitince Kurt yanıma geldi ve eğilip bana sarıldı.

"Ben ev adresini verdim, adamla hiçbir şey konuşmana gerek yok." Başımı tamam anlamında salladım. "Gitmeden öp bari beni." Demesiyle güldüm ve yanağını öptüm.

"Görüşürüz." Dedim ve geri çekildim.

Kimliğimi Kurt'a vermiştim, bugün onda kalacaktı.

Taksiye bindiğimde şoför de bindi ve arabayı çalıştırdı.

Kurt'a son kez el salladım ve ardından arabanın hareket etmesiyle yolu izledim....

***

Eve geldiğimde anahtarla kapıyı açmıştım ve gizlice içeriye girmiştim.

Anneme baktığımda uyuduğunu gördüm ve rahat bir nefes aldım.

Üstümü çıkardım ve rahat bir şeyler giyinip tekrar yatağa yattım.

Anneme sarılırken o da bana sarıldı ve bu burukça gülümsememe sebep oldu.

Yine gidecekti...

İç çektim ve sıkıntıyla tavanı izledim, bundan sonra ne olacaktı hiçbir fikrim yoktu...

***

"Beliz?" Annemin sesini duymamla birlikte gözlerimi araladım. "Haydi anneciğim kahvaltı yapacağız." Saate baktım ve doğruldum.

"Tamam." Diye mırıldandım ve ayağa kalktım.

Tuvalete girip işlerimi hallettikten sonra mutfağa girdim ve annemin hazırladığı muhteşem kahvaltıya baktım.

"Son gün kahvaltımız..." Dediğinde iç çektim.

"Maalesef ki..." Dedim ve masaya oturdum.

Annem çaylarımızı doldurdu ve o da masaya oturdu.

"Babamla görüşmeye ne zaman gideceksin?" Diye sordun.

"Gittim." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Nasıl yani?" Dememle güldü.

"Geleli on beş dakika falan oluyor. Sabah erkenden gidip görüşeyim dedim çünkü uçağım zaten öğlen kalkacak, vakit kalmayacaktı." Gülümsedim.

"Ne konuştunuz?" Annem omuz silkti.

"Havadan sudan." Kıkırdadım.

"Eminim öyledir!" Annem kaşlarını çattı.

"Beliz!" Kahkaha attım.

"Ceren hakkında bir şey dedi mi?" Diye sordum ve çayımdan bir yudum aldım.

"Söyledi." Merakla ona baktım. "Sana bunları o söyleyecekmiş, benim anlatmamı istemedi." Kaşlarımı kaldırdım.

"Sebep?" Dememle omuz silkti.

"Tek bilmen gereken şey Ceren senin öz kardeşin değil, o kızla görüşmeni istemiyorum." Başımı olumlu anlamında salladım.

"Görüşmüyorum zaten." Diye mırıldandım ve kahvaltımı yapmaya devam ettim.

Telefonumun çalmasıyla birlikte ayağa kalktım.

"Eline sağlık anneciğim." Dedim ve odama geçip kapıyı kapattım.

Ekranda yazan Kurt yazısını görmemle gülümsedim ve telefonu açtım.

"Beliz?" Dedi açar açmaz.

"Efendim?" Dedim.

"Nikah günleri hep doluydu ve bugüne tarih almam çok zor oldu. Birkaç kişiyi aradım ve bir şeyler ayarlattırdım. Birazdan seni alacağım ve sizin

evinize en yakın nikah dairesine gideceğiz." Kıkırdadım.

"Ay ben şimdi gerçekten evli bir kadın mı olacağım?" Dedim heyecanla, Kurt kahkaha attı.

"Gerçekten evli bir kadın olacaksın." Dedi. "Uçak biletlerimizi de ayarladım ama ne yazık ki en erken kalkan uçak akşama doğruymuş." Güldüm.

"Uçağı erkenden ayarlayamamışsın." Dedim alayla.

"Kızım ne yapayım, en erken uçak saati oydu!" Kahkaha attım.

"Tamam ya, şaka yaptım!" Dedim.

"Haydi çok konuşma da hazırlan." Dedi ve telefonu kapattı.

Hızla üzerime uzun ve beyaz bir elbise geçirdim. Acele ederek makyajımı yaptım ve hemen parfüm sıktım.

Saçıma maşa yapmak zaman alacağı için hemen düzleştirdim ve aynaya baktım. Saçım zaten düzdü, o yüzden fazla vaktimi almamıştı.

Annem odaya girdiğinde kaşlarını çattı ve bana baktı.

"Hayırdır?" Dediğinde güldüm.

"Şey anneciğim Kurt gelecekmiş..." Dedim ve bakışlarımı kaçırdım.

"Başlayacağım ama şimdi Kurt'a!" Dedi annem kızgın bir ses tonuyla. "Geldiğimden beri şu adamla buluşup duruyorsun. Bir de o kadar süslenmişsin, nereye gideceksiniz?" İç çektim ve anneme baktım.

"Çok gecikmeyeceğiz, söz veriyorum." Dedim.

"Nereye gideceğinizi sordum?" Dediğinde omuz silktim.

"Bilmiyorum anne, bir sürprizi varmış sanırım." Diye yalan söyledim.

İçimi bir huzursuzluk kaplarken annem göz devirdi.

"O kadar hazırlanmışsın, sırf bu yüzden izin vereceğim. Bir saat sonra evde olmazsan ikinizinde çırasını yakarım, ona göre!" Başımı tamam anlamında salladım.

"Çok teşekkür ederim." Dedim ve yanağını öptüm. "Belki babamı ziyarete gidebilirmişiz." Annem kaşlarını çattı.

"Neden?" Omuz silktim.

"Babamı çok özlüyorum, Kurt da istersen gidelim demişti." Annem başını tamam anlamında salladı.

"Tamam kuzum, git ve babanı gör." Dediğinde ona sarıldım.

"Merak etme, çok geç kalmayacağız!" Diye mırıldandım.

Telefonumun çalmasıyla birlikte hemen açtım.

"Haydi in aşağıya." Diyen Kurt'la birlikte telefonu kapattım ve anneme döndüm.

"Ayakkabı ne giysem?" Dememle annem gülümsedi.

Birlikte ayakkabılara baktığımızda bir tane topuklu ayakkabıyı gösterdi.

"Bu abartı olur mu ki?" Dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım.

"Olmaz, olmaz!" Annem garip garip bana baktı. "Yani sürprizi varmış sonuçta!" Güldü.

"Cezaevine gideceksiniz ya, o yüzden dedim miniğim." Gülümsedim.

"Olsun." Annem bir şey söylemedi ve ayakkabıyı uzanıp aldı.

"Bak en fazla iki saat, zaten uçağım öğlen kalkacak! Sana iyice doymak istiyorum, sakın çok geç kalma!" Başımı tamam anlamında salladım ve ayakkabıyı giydim.

Üzerime kalın bir mont geçirdim ve anneme dönüp öpücük attım.

Kapıyı açtığımda heyecanla evden çıktım ve sitenin çıkışına ilerledim.

Kurt'un arabasına yaslanmış beni beklediğini görünce gülümsedim.

"Haydi güzellik, on beş dakikaya nikahımız başlayacak." Dediğinde arabaya bindim.

Kurt da bindiğinde arabayı çalıştırdı ve gaza yüklendi.

"Çok heyecanlıyım!" Dediğimde güldü.

Yaklaşık on dakika sonra gelmiştik.

Kırt arabayı park etti ve hızla arabadan indik.

Nikah dairesine girdiğimizde ikinci kata çıktık ve bir salona girdik.

"Üç dakika kaldı!" Dedi Kurt rahat bir nefes vererek.

Gelin ve damat masasına ilerledik ve oturduk. İçim içimi yiyordu, bayılacak gibi hissediyordum.

"Kardeşim?" Diyen adama baktım ve kaşlarımı çattım.

"Hoş geldin kardeşim." Dedi Kurt ve ayağa kalktı.

Kurt iki tane dev gibi adamla dostça tokalaştı ve bakışları bana döndü.

"Selim." Diye kumral olan adamı tanıttı. "Bu da Salih." Dedi ve çok esmer olan adamı gösterdi.

"Sonunda tanışmak nasip oldu." Dedi adının Selim olduğunu öğrendiğim adam. "Ben Kurt'un çocukluk arkadaşıyım yengeciğim." Şaşkınlıkla ona bakmamla güldü.

"Bende kuzeniyim." Dedi Salih.

Bakışlarım Kurt'a döndü.

"Hani şu içeride yatmana sebep olanlar?" Salih güldü.

"Ayıp oluyor ama yenge!" Dedi.

"Evet onlar, can kardeşlerim." Dedi Kurt. "Ama sebep olanlar demeyelim, ben suçu üstlendim." Anlamayarak onlara baktığımda güldüler.

"Korkma yenge, katil falan değiliz." Selim'e baktım.

"Şey, anladım." Diye mırıldandım.

Kurt yeniden masaya oturduğunda Salih ve Selim de şahitlerin yerine oturmuştu.

Demek ki bu yüzden gelmişlerdi...

İçeriye giren nikah memuru bizi başıyla selamladı ve yerine oturdu.

Heyecanla Kurt'a baktığımda gözlerimiz buluştu.

Nikah memuru bütün soruları sordu ve ardından hepimiz deftere imzalarımızı attık.

"Bende belediyenin bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum." Dedi nikah memuru ve evlilik cüzdanını bana uzattı.

"Yenge ayağına bas!" Diyen Selim'e baktım.

"Kurt'la dalga geçmek için hep bu günü beklemiştim." Dedi Salih alayla. "Güya beyefendi evlenmeyecekti, aramızda ilk evlenen oldu!" Kıkırdadım.

Kararsızca Kurt'a baktım.

"Ayağına basayım mı?" Diye sormamla omuz silkti.

"Bas istiyorsan." Dedi.

"Yenge ama bunu sormadan yapman gerekiyordu!" Dedi Selim.

"Olsun." Dedim.

Ayakkabının uzun topuğunu Kurt'un ayağına sertçe bastırmamla hafifçe inledi.

"Beliz!" Dediğinde güldüm.

"Tekrardan hayırlı olsun." Dedi nikah memuru ve masadan kalktı.

Kurt'la ikimiz ayağa kalktığımızda bana yaklaştı ve alnımı öptü.

"Bu kadar romantik olmayın!" Dedi Salih, Selim'le birlikte gülüştüler.

Ben ise utanıp bakışlarımı kaçırmıştım.

"Ulan siz şimdi kırk yıl bunun lafını yaparsınız!" Diye homurdandı Kurt.

***

Kurt'la cezaevine gelmiştik.

Selim ve Salih ise evlerine dönmüştü. Kurt bana onların yakın bir zamanda Trabzon'a da geleceğini söylemişti.

İkimizde arabadan indiğimizde Kurt'un koluna girdim.

Birlikte cezaevine ilerlerken bana baktı.

"Beliz?" Gözlerine bakmamla iç çekti. "Çok teşekkür ederim, her şey için." Gülümsedim.

"Ödeşmiş sayıldık." Tek kaşımı kaldırdım. "Ama şartlarımı unutmak yok sayın savcım!" Başını olumlu anlamda salladı.

"Sana söz veriyorum." Dedi.

Cezaevinin içerisine girdiğimizde yeniden karanlık odaya girdik.

Babamın köşede oturduğunu görmemle hızla ona doğru koştum ve boynuna atladım.

"Fıstığım?" Dedi babam özlemle ve saçıma defalarca öpücük kondurdu.

Babam benden ayrıldı ve Kurt'la tokalaştı.

"Hoş geldiniz çocuklar." Dedi.

Hep birlikte masaya oturduğumuzda her zamanki gibi babamın yanına oturmuştum.

"Baba, Beliz seni çok özlemiş." Dedi Kurt.

"Bende onu çok özledim." Babam bana sıkıca sarıldığında başımı göğsüne yasladım.

"Baba sana önemli bir şey söylemeye ve iznini almaya geldik." Heyecanla gözlerimi kapattım. "Beliz çok bunaldı İstanbul da, son dönemde yaşadığı şeyler çok ağır şeylerdi." Dedi Kurt. "Eğer izin verirsen şöyle bir memleketime götüreyim diyorum, hem kafası dağılır. Orada benim kız kardeşim var biliyorsun ki, daha yirmi dört yaşında. Onunla yaşları da yakın, iyi anlaşırlar hem de sosyal bir çevre edinmiş olur." Babam kaşlarını çattı.

"Bu nereden çıktı?" Diye sordu.

"Baba sadece çok bunaldım, Kurt da Trabzon'a gitmeyi teklif etti ve bende kabul ettim." Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Yani eğer sen izin verirsen gideceğiz." Kurt babama baktı.

"Baba merak etme kızını sapasağlam sana geri getireceğim. Hem bende memleketimi özlemiştim, gitmiş bir görmüş olurum." Dedi. "Beliz zaten Karadeniz'i merak ediyormuş, onu bol bol gezdireceğim orada." Babam bana baktı.

"Beliz buna izin verebileceğimi sanmıyorum." Dedi.

"Ya ama baba lütfen, ben oraları çok merak ediyorum!" Dedim. "Hem sende içeriye girdin, annem desen yine yurt dışına gidecek. Ben zaten son zamanlarda çok üzgünüm, depresyona mı gireyim?" Babam Kurt'a baktı.

"Ne kadar kalacaksınız?" Diye sordu.

"Bir ay kadar." Babam şaşkınlıkla Kurt'a baktı.

"Ne yapacaksınız o kadar kalıp? En fazla bir hafta kalırsınız ve geri dönersiniz, bir ay çok fazla!" Babama sarıldım.

"Baba İstanbul çok kalabalık ya, oraya kafa dinlemeye gideceğiz. Bir ay kadar kalsak yeterince kafamı toplarım diye düşündüm ve iyi geleceğini de düşünüyorum. Hem Kurt'un kardeşi de orada, tanışmış olurum!" Babam iç çekti.

"Ben kızımı bir ay görmeden duramam." Ona yaklaştım ve yanağını öptüm. "Zaten aklım hep onda, nasıl dayanayım bir ay?" Dedi babam.

"Baba haklısın ama ben onun iyiliği için diyorum. Hem kalabalıktan uzaklaşır hem kafası dağılır. Zaten son dönemlerde çok yıpranmıştı, ona da iyi gelir diye düşündüm ama tabii ki sen bilirsin. Sonuçta senin kızın, bana bir şey demek düşmez." Dedi Kurt, yalvararak babama baktım.

"Baba ben oraları çok merak ediyorum, lütfen lütfen...." Babam saçımı öptü.

"Bir ay çok fazla!" Dedi.

"İyi peki." Dedim üzgünce, omuzlarım düşmüştü.

"Bir ay kalıp ne yapacaksınız anlamadım." Babam bana baktı. "Beliz üzüldü sanki, nasıl kıyacağım ben şimdi sana? Üstelik gerçekten yıprandığını biliyorum!" İç çektiğinde ona daha çok sarıldım.

"Seni çok sevdiğimi unutma babacığım..." Dememle beni sıkıca sardı.

"Kurt sana güveniyorum oğlum, eğer kızımı sapasağlam bana getirmezsen sana neler yapacağımı biliyorsun!" Demesiyle hızla doğruldum ve ona

baktım.

"Kabul ediyor musun?" Dememle güldü.

"Sırf sen kafanı topla diye." Dediğinde çığlık attım ve boynuna sarıldım.

"Seni çok çok çok seviyorum!" Dememle kollarını bana doladı.

"Bende prensesim, kendine oralarda çok dikkat et olur mu?" Yanağını öptüm.

"Söz!" Dememle Kurt'a baktı.

"Kızım yine sana emanet, sakın orada gözünün önünden ayırma!" Dedi babam.

"Ayırır mıyım hiç, o benim gözümün nuru!" Demesiyle birlikte utançla Kurt'a baktım ve bakışlarımı kaçırdım.

"Sakın oğlum, çok dikkat et kızıma." Babam bana baktı. "Yine de bir ay kalmamaya çalışın, gerçekten çok uzun bir süre!" Ona yeniden sarıldım.

Gardiyanın içeriye girmesiyle birlikte ayağa kalktık.

"Görüşme bitti!" Diye bağıran gardiyanla birlikte babama sıkıca sarıldım ve yanağını öptüm.

"Kendine çok dikkat et yakışıklı!" Dememle güldü.

"Sende prensesim, çok özletme kendini." Babam bana son kez sarıldı ve ardından Kurt'a sarıldı.

"Biz seni arayacağız merak etme, her şekilde sana ulaşacağız ve çok kalmadan döneceğiz. Beliz yine bana emanet, tamamen güvende baba. İçin rahat olsun, kızına gözüm gibi bakacağım." Dedi Kurt.

Gardiyan babamı kolundan tuttu ve karanlık odadan çıkardı.

"İyi rol yaptın!" Dedi Kurt alayla.

"Eğer yapmasaydım babam izin vermezdi!" Dememle güldü ve bir şey söylemedi.

Evlilik cüzdanımızı Kurt'a vermiştim, evde annem görebilirdi.

***

Annemin uçak saati geldiğinde havaalanına gelmiştik.

"Oy annem, hiç ayrılmak istemiyorum!" Dedi annem ve bana sıkıca sarıldı.

"Üzülme olur mu, ben burada mutluyum." Dememle elimi sıktı.

"Eğer bir şey olursa hemen beni ara, seni çok seviyorum." Annemin gözünden yaşlar süzülürken benimde gözlerim dolmuştu.

Birden annem hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"B-Beliz..." Annemin gözyaşlarını sildim.

"Anne ne olur..." Dememle tekrar bana sıkıca sarıldı.

Annemin uçağının anonsu yapılırken annem iç çekti ve geri çekilip gözlerime baktı.

"Eğer İngiltere'ye gelmek istersen sana kapım her zaman açık. İstediğin zaman kalabilir veya temelli yerleşebilirsin. Annen seni çok seviyor minik prensesim benim, bunu unutma olur mu?" Annemin yanağını öptüm.

"Unutmam annem, bende seni çok seviyorum. Kendine çok iyi bak olur mu?" Dememle Kurt'a baktı.

"Kızıma göz kulak ol ve sakın onu üzme, yemin ederim seni parçalarım!" Kurt güldü.

"Üzmem Derya Hanım, merak etmeyin." Dedi.

"Haydi kendinize iyi bakın..." Diye mırıldandı annem ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

Annem valiziyle birlikte ilerlediğinde ona el salladım.

Annem gözden kaybolduğunda Kurt'a döndüm.

"Biz ne yapacağız?" Dememle ofladı.

"Uçağı bekleyeceğiz!" Diye homurdandı. "Akşama doğru kalkacak ve biz yetişemezsek biteriz!" Yavaşça ona sarıldım.

"Kendimi kötü hissediyorum." Dememle kaşlarını çattı.

"Neden?" Dedi.

"Herkese yalan söyledik, herkesi kandırıyoruz." Kurt bana sıkıca sarıldı ve alnımı öptü.

"Sana bu yüzden çok minnettarım Beliz, neyse ki çoğu şeyi yetiştirdik ve evlendik." Dediğinde burukça gülümsedim.

"Yüzükler?" Dememle omuz silkti.

"Dedem zaten bugün evlendiğimizi öğrenir, evlenir evlenmez geldik diyeceğiz. Yüzükleri Trabzon'dan alırız, o sıkıntı değil." Kurt'la ikimiz bekleme salonuna geldiğimizde koltuklara oturduk, başımı göğsüne yasladım.

Kurt Salih'i aradı.

"Valizlerimizi getirir misin?" Dedi ve telefonu kapattı.

Salih ve Selim bizi uğurlamaya gelmişti ve anneme çaktırmamak için valizlerimizi Salih'in arabasına koymuştuk.

Salih ve Selim birkaç dakika sonra içeriye girdi ve yanımıza geldi. Valizleri yanımıza bıraktıklarında gülümsedim.

"Sağ olun." Diye mırıldandı Kurt.

"Ne demek kardeşim." Dedi Selim ve bana baktı. "Kurt gibi bir adamla evlendin, çok şanslısın." Demesiyle güldüm.

"Asıl o benimle evlendiği için şanslı." Dedim şakayla karışık, Kurt güldü.

"Aslında doğru." Diye mırıldandı.

***

Uçağın gelmesiyle birlikte Salih ve Selim'le vedalaştık ardından uçağa bindik.

Heyecanla Kurt'a baktım.

"Benim kalbim duracak!" Dememle güldü ve bana yaklaştı.

"Öpeyim mi?" Diye sormasıyla güldüm.

"Dudağımdan mı?" Başını olumlu anlamda salladı. "Sapıklaşma Kurt, iyice alıştın! Beni öyle her istediğinde öpemezsin!" Dememle sırıttı.

"Sadece bir kez?" Demesiyle ofladım.

"Olmaz!" Dememle yaklaştı ve dudağımın kenarını öptü.

"Şimdilik bununla idare edeceğim." Demesiyle birlikte karnına vurdum ve başımı göğsüne yasladım.

Uykumun gelmesiyle birlikte gözlerimi kapatıp kendimi ona yasladım.

***

Uçaktan indiğimizde Kurt'un eniştesi bizi almaya gelmişti.

Aralarında bir şeyler konuşuyorlardı ama yeni uyandığım için tam olarak idrak edemiyordum.

Adının Ali olduğunu öğrendiğim adam son derece hızlı gidiyordu.

"Yenge?" Demesiyle ona baktım. "Hoş geldin." Gülümsedim.

"Hoş buldum." Ali yeniden yola döndü.

Bakışlarımı cama çevirirken tamamen İstanbul'dan farklı olan şehiri izledim.

Yaklaşık yarım saat sonra büyük bir evin önünde durmuştuk.

"Ben gidiyorum, siz arkamdan gelirsiniz." Dedi Ali ve arabadan indi.

Birkaç dakika sonra arabadan indik.

Kurt elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi.

İçimde inanılmaz bir heyecan oluşurken bana baktı.

"Sakin ol ve sakın pot kırma." Ardından ellerimize baktı. "Beliz Atabey." Diye ekledi.

İçim bir tuhaf olurken hiçbir şey söylemedim ve eve ilerledik.

Kurt kapının zilini çaldığında kapıyı orta yaşlarda bir kadın açtı.

"Ataman?" Dedi şaşkınlıkla.

"Sonra konuşalım Ayşe abla." Demesiyle evdeki yardımcılarından biri olduğunu anladım.

Kurt'la hızlı adımlarla yukarıya çıktığımızda evi incelemeye fırsat bile bulamamıştım!

Kurt büyük bir odaya ilerlediğinde beni de peşinde sürüklüyordu.

"Allah'ın emri peygamberin kavli ile kızınız Berva'yı oğlumuz Ataman'a istiyoruz." Diyen adamın sesini duymamla birlikte Kurt birden odaya daldı.

Büyük bir salona girdiğimizde herkesin bakışları bize döndü.

"A-Ataman?" Şaşkınlıkla konuşan kadına baktım.

Kurt elimi sıkıca kavradığında herkes şaşkınlıkla suspus olmuş bize bakıyordu.

"Geri döndüm!" Dedi Kurt sert bir ses tonuyla, ardından bana baktı. "Bu sefer karımla birlikte döndüm!" Demesiyle birlikte korkuyla yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım.

Korkuyordum, gerçekten çok korkuyordum...

4276 Kelime...

SINIR: 850 VOTE 300 YORUM

Gençler çok uzun yazdım ve karşılığında rekor oy sayısı istiyorum.

Lütfen herkes emeğe saygı duysun ve oy vermeyi unutmasın!

Oy veren ve yorum yapan, hikayemi destekleyen herkese teşekkür ederim.😍

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

(Arada sırada yaptığım canlı yayınlar için, hikayelerim için olan sayfamı takip edebilirsiniz.)

17 "Güç"

BELİZ

Korkuyla kendimi Kurt'a yasladım.

Herkes büyük bir şaşkınlıkla bize bakıyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bir dakika!" Diye ayağa kalkan yaşlı adama baktım. "Sen az önce ne dedin?" İsteme konuşmasını yapan adam buydu, büyük ihtimalle Kurt'un dedesiydi.

"Ben evlendim." Dedi Kurt. "Sevdiğim kadınla." Diye eklediğinde titredim.

"Nasıl yani?" Diye ayağa kalkan kıza baktım. Küçük bir burnu vardı ve gözleri yeşildi. Saçları sarıya yakın bir tondu ama rengi tam olarak sarı değildi. Cildi beyazdı ve kıza yakışmıştı. Berva umarım bu kız değildir diye geçirdim içimden...

"O-Oğlum?" Diye ayağa kalkan kadını görünce şaşkınlıkla bakmadan edemedim. Esmerdi ve simsiyah saçları vardı. Saçları beline kadar uzanıyordu ve göz rengi siyaha yakındı. Gözlerinin çekik olduğunu fark etmemle bu kadının Trabzonlu olmadığını düşündüm. Çünkü buranın insanına pek benzemiyordu, anlaşılan oydu ki Kurt tamamen annesine benziyordu.

"Anne?" Dedi Kurt.

Kadın koşarak Kurt'un boynuna atladığında Kurt hemen sarılışına karşılık verdi.

"Seni çok özledim oğlum..." On yıldır birbirlerini görmüyorlardı...

Ben bile annemi yılda iki veya üç kez görmeme rağmen eksikliğini her zaman hissediyordum. On yıldır hiç görmeden yaşamak çok zor olmalıydı.

"Bende annem." Dedi Kurt, annesi uzanıp yanağını öptü.

Geri çekildiğinde annesinin gözlerinden yaşlar süzüldüğünü görmüştüm, kaç yıldır evladını görmüyordu kadın...

"Ataman on yıl oldu! Koskoca on yıl, beni nasıl hiç aramadın? Zaten abinin acısını atlatmış değilim, aradan kaç yıl geçti hâlâ ağlıyorum. Sen nasıl bu kadar canı yanmış olan anneni üzersin, tekrar evlat acısı mı yaşatmak istedin bana?!" Kalbim sızlarken karşımda ağlayan kadına baktım.

Abisine ne olmuştu ki?

"Anne saçmalama ne olur, böyle bir şeyi ister miyim? Savcı olmak istediğimde sende bana karşı çıktın, çok istediğimi biliyordun!" Kurt'un annesi alayla güldü ve gözünden akan yaşları elinin tersiyle sildi.

"Senin benden uzaklaşmanı istemedim çünkü, seni bırakmak istemedim! İyi bir üniversite için İstanbul'a gidecektin ve bende bunu istemedim! Burada mesleğin hazırdı zaten, hep bizimle olacaktın..." Kurt annesine yaklaştı ve gözünden akan yaşları sildi.

"Savcı olacağım dedim ve oldum. Hayalimdi ve ben bunu köpek gibi çalışarak gerçekleştirdim. Eğer o üniversiteye gitmeseydim çalıştığım yıllara yazık olacaktı." Bakışlarımı kaçırdığımda birkaç kişinin bana baktığını fark ettim.

"Yani bir meslek yüzünden beni üzmene değdi?" Dedi annesi.

"Hayır anne, asla öyle bir şey söylemiyorum! Yalnızca istediğime saygı duysaydınız zaten ben okul bitince yeniden buraya yerleşecektim. Bana saygı duymadığınız için bu hâle geldik." Annesi kırgınca Kurt'a baktı.

"Bunu şimdi tartışmak istemiyorum Ataman!" Dedi ve bakışları bana döndü. "Bu kız kim?" Sertçe yutkundum.

"Karım." Dedi Kurt.

"Ne demek karım?" Dedi annesi ve şaşkınlığını üzerinden atamadığı belli olan kızı gösterdi. "Sen zaten Berva ile evlenecektin!" Yaşlı adam başıyla

koltuğu gösterdi.

"Yerine geç Zerrin!" Demek ki Kurt'un annesinin adı Zerrin'di.

"Ama baba-" Adam sözünü kesti.

"Sana yerine geç dedim!" Diye bağırdığında kadın bana ters ters baktı ve hışımla yerine oturdu. "Bu ne demek oluyor?!" Bakışlarımı kaçırdım.

"Beni kardeşim gibi gördüğüm bir kızla evlendirmenize izin veremezdim. Berva ile birlikte büyüdük biz, ne evliliği Allah aşkına? Ben ona hiçbir zaman o gözle bakmadım bile!" Kurt elimi sıktı. "Beliz'i seviyorum ve onunla evlendim." İçimde oluşan korku kalbimin hızlı hızlı atmasını sağlıyordu.

"Berva'yı ne duruma düşürdüğünün farkında mısın? Adamlığa sığar mı bu?!" Dedesinin bağırmasıyla birlikte olayı izleyen insanlara baktım.

Hiçkimsenin sesini çıkarmaya cesareti yok gibi duruyordu.

Eğer kendimi bu adama sevdirmeyi başarırsam ortadaki en büyük engeli kaldırmış olacaktım ama bu adam beni sever miydi, orası biraz meçhuldü...

"Ben Berva'yı kötü bir duruma sokmak istemediğim için onunla evlenmedim. Mutsuz bir evlilik onu mutlu etmeyecekti, onu kardeşi gibi gören bir adam onun istediği şeyleri ona veremeyecekti." Yaşlı adamın bakışlarının bana döndüğünü hissettim.

"Beliz!" Korkuyla adama baktığımda kaşlarını çattı. "Soyadın ne?" Yutkundum.

"Y-Yargıcı." Kurt beni kendisine çektiğinde ona yaslandım.

"Nerelisin?" Kendimi sıkmamaya çalışıyordum ama elimde değildi.

"İstanbul." Diye mırıldandım.

"Bu kızı oradan mı buldun?" Dedesinin sert sesiyle birlikte Kurt duruşunu dikleştirdi.

"Evet." Dedi.

"İstanbul'da mı büyüdün?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Oralara alışmış bir kızın burada yapabileceğine inanıyor musun?" Dedi dedesi alayla. "Berva hiç değilse buralıydı!" Dedesiyle gözlerimiz buluşunca bakışlarımı kaçırdım.

"Alışır dede, merak etme! Bende İstanbullu değildim ama gidince alıştım, o da alışır." Dedi.

"Evleneli ne kadar oluyor?" Dedesinin sorduğu soruyla birlikte herkes pür dikkat Kurt'a bakıyordu.

"Birkaç saat." Dedesi şaşkınlıkla Kurt'a baktı.

"Ne?!" Dedi.

"Duyduğun gibi." Adamın bakışları yeniden bana döndü.

"Kaç yaşında bu kız?" Dudağımı ısırdım.

"On sekiz." Dedesi alayla güldü.

"Daha küçük bulsaydın da çocuk gelin olsaydı keşke!" Dediğinde kaşlarımı çattım. "Yirmi sekiz yaşında adamsın, on sekiz sana göre küçük değil mi?" Kurt güldü.

"Babaannemle aranızda on iki yaş olduğunu hatırlatırım." Dediğinde dedesi sert bir kahkaha attı.

"Bizim zamanımızla sizin zamanınız bir değil oğlum!" Dedi ve derin bir nefes aldı. "İmam nikahını kıydınız mı?" Diye sordu.

"Hayır." Demesiyle birlikte dedesi kaşlarını çattı.

"İmam nikahsız evlilik mi olur? Ne demek kıymadık, dalga mı geçiyorsunuz siz?!" Diye bağırmasıyla birlikte oturan adamlardan biri ayağa kalktı.

"Baba bu durumu nasıl kabul edebilirsin? Kızımı resmen ortada bıraktılar, bu durumu kabul edemezsin!" Dediğinde Kurt'un amcası olduğunu anladım.

"Artık evlenmişler, ne yapayım? Elbet ki bu durumu kabul etmiyorum da! Berva benim canım, onu kimse ortada bırakmadı ve bırakamaz." Bakışları bana döndü. "Boşansalar bile sen bu durumu kabul edip kızını verecek misin sanki? Adam buraya karısını getirdi!" Dedi ve beni inceledi. "Bu kızı bıraksa bunun da günahı büyük olacak, sonuçta nikahı kıymış. Hayatım boyunca kimsenin vebalini almadım ve almam oğlum." Yutkundum. "Ayşe odalarını hazırla!" Diye bağırmasıyla bizi karşılayan kadın hemen başını salladı ve içeriye gitti. "Ama bu demek değildir ki ikinizi de affedeceğim... Hiçbir şekilde bu yaptığınızı affetmem! Yalnızca sırf bu kıza nikah kıydığın için bu evde yaşarsınız o kadar. Daha da ilerisi olamaz! Öyle habersiz nikah kıyıp buraya gelmeniz bana yaptığınız en büyük saygısızlıklardan biri, daha yanındaki kızı tanımıyorum bile!" Dedi. "İmam nikahını da hemen kıyacaksınız, şimdi hocayı çağıracağım. Çabuk gidin ve buraya hazırlanmış bir hâlde gelin!" Başımı salladım.

Birden Berva olduğunu tahmin ettiğim kız ayağa kalktı ve hışımla odadan çıktı. Ağladığını görmemle içim sızlasa da umursamamaya çalıştım.

Kurt'un dedesi bize son kez sert bir bakış attı ve büyük odadan çıktı.

"Ataman?!" Diye ayağa kalkan orta yaşlardaki adama baktım.

"Baba?" Dedi Kurt.

"Bunu nasıl yaparsın?" Adam sarışın ve mavi gözlüydü. Bu da demek oluyordu ki Kurt tamamen annesine çekmişti.

"Ben doğru olanı yaptım." Kurt bana baktığında hiçbir şey söylemedim.

"Kızımızın dili yok galiba?" Dedi alayla bana bakan kadın.

"Dili olmadığı için değil yenge, çekindiği için konuşmuyor!" Bu kadın da Berva'nın annesi olmalıydı.

"Beni ilgilendirmiyor oğlum, bu yaptığını asla unutmayacağım!" Kurt'un yengesi ayağa kalktı ve kapıyı sertçe kapatarak odadan çıktı.

"Doğru olan kuzenini ortada bırakman mıydı? Kızı rezil ettin, sana inanamıyorum!" Dedi Kurt'un babası.

On yıldır görmemesine rağmen sarılmamıştı bile.

"Bu kızı da çok gözümüzün içine sokma. Ona burada hiçkimse iyi davranmaz. Mümkünse pek odanızdan çıkmayın, kimsenin yüzünüzü görmeye tahammülü yok!" İçimde bir sızı hissederken adam bana baktı. "İmam nikahı bile kıymadan kızı buraya getirmişsin. Benim sana söyleyebileceğim hiçbir şey yok Ataman! Abine olan acımız her zaman taze kalacak iken sen defolup giderek acımızın üstüne acı ekledin. Sana söyleyecek tek bir şeyim yok, seni affetmeyeceğim!" Kendimi kötü hissettiğimde Kurt elimi tuttu.

"Hayallerime karşı çıkmıştınız, bunu kabul edemezdim! Çocukluğumdan beri gerçekleştirmek istediğim şeyi yaptığım için pişman değilim. Eğer bana saygı duysaydınız zaten okuyup buraya geri gelecektim!" Kurt'un babası alayla güldü.

"İyi bir savcı olmuşsun ve ismini bile değiştirmişsin!" Kaşlarımı çattım. "Kurt Atabey." Alaylı sesiyle birlikte oğluna baktı. "İki yıl içeride yattığını da deden söyledi, kim bilir ne halt yiyip geldin?" Kurt'un elimi sıkmasıyla sinirlendiğini anlamam uzun sürmedi. "Bu kızı nereden buldun? İki yıl içeride yattığına göre daha öncesinde bulmuş olmalısın." Duruşumu dikleştirdim.

"Cezaevinden çıktığında tanıştık." Dediğimde adam kaşlarını kaldırdı.

"Hiç korkmadın yani, sonuçta bir mahkûmla birliktesin." Güldüm.

"Korkmama gerek yoktu, ben ona çok güvenerek evlendim." Kurt gülümsedi.

"O başka bir kadınla evlenecekti, buraya hangi yüzle geldiğini merak ediyorum!" Kurt'un annesine baktım.

"Ataman kardeşi gibi gördüğü bir kadını istemedi, nedeni çok basit değil mi Zerrin Hanım?" Dedim ve gözlerine baktım. "O kalbinin istediği kişiyle evlendi ve en doğrusunu yaptı." Kurt'a baktığımda sırıttığını gördüm.

"Bana karşılık vermeyeceksin!" Zerrin Hanım ayağa kalktı. "Adımı bile söylemeni istemiyorum!" Bana ters ters baktı. "Beliz." Diye eklediğinde kaşlarımı çattım.

Kurt'un annesi sert bir tavırla odadan çıktığında babası başını iki yana salladı.

"Bu kızı buraya hiç getirmeyecektin Ataman!" Kendimi kötü hissettiğimde adam başka hiçbir şey söylemedi ve odadan çıktı.

Bir anda odaya giren kızın girer girmez boynuma atlaması bir oldu.

Şaşkınlıkla kıza baktım, ne yapıyordu bu?

"Allah'ım şükürler olsun!" Dedi ve geri çekildi. "Abi Berva oturmuş ağlıyordu, nasıl sevindim anlatamam!" Sarışın ve mavi gözlü kıza baktım, abi dediğine göre Kurt'un kardeşiydi. Kız gerçekten çok güzeldi, babasına benziyordu.

"Ağlamasına mı sevindin?" Dedi Kurt alayla.

"Hayır tabii ki, evlenmemenize sevindim. Burada oturmaya kalbim dayanmadığı için odamda oturmayı seçmiştim. Keşke gelip izleseydim herkesin tepkisini, pişman oldum!" Loya'ya baktım ve gülümsedim.

"Beni az bunaltmadın!" Kurt kardeşine baktı. "Gel gel diye tutturuyordun, bana değil gidip yengene sarıldın." Loya kıkırdadı.

"Sanırım heyecandan unuttum." Dedi ve abisine sarıldı. "Hoş geldin savcı bey." Uzanıp Kurt'un yanağını öptü.

"Hoş buldum prenses." Diye mırıldandı.

Loya'nın bakışları bana dönerken beni inceledi ve abisine döndü.

"Beliz kaç yaşında?" Diye sordu.

"On sekiz." Loya'nın bakışları yeniden bana döndü.

"Benden küçükmüş." Dedi. "Çok üstüne geldiler mi?" Diye sormasıyla başımı salladım.

"Umarım kendimi sevdirmeyi başarırım." Dediğimde gülümsedi.

"O biraz zor ama ben arkandayım!" Abisine döndü. "Babaannemin tansiyonu çıktığı için şimdi odasında dinleniyor. Onu bir görseniz iyi olur, senin geleceğini söylediğimde mutluluktan ağladı." Burukça gülümsedim. "Babaannem sana kötü davranmaz, merak etme." Dedi Loya bana baktığında.

Odaya giren kadınla birlikte yardımcıları olduğunu hatırladım.

"Ataman oğlum odanızı hazırladım." Dediğinde Kurt bana baktı.

"Valizleri alıp geliyorum ben, siz Loya ile önden gidin istersiniz." Loya ofladı.

"Önce babaannemi ziyaret edin!" Gülümsedim.

"O zaman öyle yapalım." Kurt omuz silkti.

"Biraz acele etsek iyi olur, daha imam nikahı var sırada!" Başımı tamam anlamında salladım.

Birlikte odadan çıkıp ilerlediğimizde Loya bir kapının önünde durdu.

"Önce abim girsin." Dedi kıkırdayarak.

Kurt odanın kapısı açtı ve içeriye girdi.

"Uyuyor." Diye mırıldandı ve bana başıyla içeriyi gösterdi.

İçeriye girdiğimde uyuyan yaşlı kadına bakıp gülümsedim.

"Babaanne?" Kurt yatağın ucuna oturdu ve kadını hafifçe dürttü.

Gözlerini aralayan yaşlı kadın Kurt'a baktı ve ne olduğunu anlamaya çalıştı.

"Ben geldim." Demesiyle birlikte kadın doğruldu.

"A-Ataman?" Diye mırıldanmasıyla Kurt güldü ve babaannesinin yanağını öptü. "Oğlum?" Kadın tamamen kalktığında burukça gülümsedim.

"Babaannem." Dediğinde kadının çoktan gözleri dolmuştu. Kurt kadının elini öpüp alnına koydu.

"Oy babaannesinin kuzusu, nasıl da büyümüş..." Kurt babaannesinin dolan gözlerini sildi.

"Sende hâlâ çok güzelsin." Dediğinde Loya kıkırdadı.

"O her zaman güzel!" Dedi.

Yaşlı kadının gözlerinden yaşlar süzüldüğünde hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"K-Kaç yıl oldu!" Dediğinde Kurt onu tekrar yanağından öptü.

"Gitmek zorundaydım babaannem. Beni çok iyi anladığını biliyorum, sen torununa kıyamazsın." Yaşlı kadının gözleri bana döndüğünde gülümsedim. "Sizi tanıştırmadım ben değil mi?" Dedi Kurt ve bana baktı. "Gelinin Beliz." Ardından bakışları babaannesine döndü. "Beğendin mi?" Diye sordu şakayla karışık.

"A-Ama?" Kurt babaannesinin şaşkın tavrına gülümsedi.

"Berva ile evlenmemek için sevdiğim kadına nikahı bastım ve buraya getirdim." Diye açıklama yaptığında kadın kaşlarını çattı ve bana baktı.

"Nasıl yani?" Diye sorduğunda Kurt'un bakışları bana döndü.

"Babaannemin elini öp." Başımı tamam anlamında salladım ve çekinerek yaşlı kadına yaklaştım.

Kadının elini öpüp alnıma koyduktan sonra geri çekildim ve yüzüne baktım.

"Sen şimdi Berva ile evlenmeyecek misin?" Diye sordu.

"Hayır babaanne, ben zaten evliyim!" Kadın mutlulukla gülümsedi.

"O kadar korktum ki istemediğin biriyle evleneceksin diye..." Başını iki yana salladı. "Allah'ıma şükürler olsun öyle bir şey olmadı. Loya'm gibi zorla evleneceksin diye çok korktum ama sen istediğin kişiyle evlenmişsin..." Dedi.

Kadınla gözlerimiz buluştuğunda gülümsedi.

"Hoş geldin kızım." Tebessüm ettim.

"Hoş buldum." Diye mırıldandım.

"Artık hep buradasınız değil mi?" Yaşlı kadının sorusuyla birlikte Kurt başını olumsuz anlamda salladı.

"Hayır babaannem, yalnızca bir ay kalacağız." Dedi.

"Bir ay çok az, buraya yerleşin işte! Torunumdan daha fazla ayrı kalmak istemiyorum da!" Kadının kızgın sesiyle birlikte güldüm.

"İstanbul'a dönmek zorundayız." Dedim.

"Neden zorundaymışsınız?" Kurt omuz silkti.

"Benim işim orada babaanne. Beliz desen okuluna devam edecek ve onu sınava hazırlayacağım. Yani anlayacağın daha çok işimiz var babaannem, bütün hayatımız orada." Kadın küskünce torununa baktı.

"Beliz burada da okuyabilir!" Başımı hayır anlamında salladım.

"İstanbul'u bırakamam ki, ben orada büyüdüm." Loya araya girdi.

"Aman be babaanne, bunu sonra konuşuruz değil mi? Bırak odalarına gitsinler, malum yol yorgunular." Dedi.

"İyi peki, bende biraz dinleneyim." Kurt babaannesinin elini tuttu ve ayağa kalktı.

"Sen dinlen, biz yine geleceğiz." Dedi.

Hep birlikte odadan çıktığımızda Loya koluma girdi.

"Bak ben sana demiştim seni sever diye, babaannem pamuk gibi bir kadın!" Güldüm.

"Keşke herkes onun gibi olsa." Dedim.

"O değil de Berva ilk seni gördüğünde ne yaptı?" Meraklı sorusuyla birlikte kıkırdadım.

"Şaşırdı ve sonra ağlayıp odadan çıktı." Loya kahkaha attı.

"Keşke orada olsaydım!" Diye mırıldandı.

"Ya ama ben onun için gerçekten üzüldüm, sonuçta çok üzüldü." Loya göz devirdi.

"O şimdilik böyle yaptı, sonradan kim bilir sana neler yapacak! İnşallah saf falan değilsindir, çok masum duruyorsun. Eğer saf biriysen Berva ile savaşman birazcık zor olabilir." Yalnızca güldüm.

"Saf falan değilim." Dedim.

"Fena mısın?" Diye sormasıyla birlikte kahkaha attım.

"Onu zaman gösterecek. Damarıma basılmadığı müddetçe bir olay çıkarmam lakin eğer damarıma basılırsa bir anda gözüm dönebilir ve anneme dönüşebilirim." Loya anlamayarak bana baktı.

"Annen fena mı?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Hemde nasıl..." Diye mırıldandım. "Sen neden Berva'yı sevmiyorsun?" Sonuçta Berva onun kuzeniydi ve neden sevmediğini gerçekten merak etmiştim.

"Çocukluktan gelen bir anlaşamamazlık var aramızda. Küçükken abime çok yanaşırdı ve bende çok kıskanırdım." Gülümsedim. "İşte öyle yani, şimdi ise bana çok itici geliyor. Kuzenim olabilir ama antipati duyuyorum ve sevemiyorum." Dediğinde bize hazırlanan odaya gelmiştik. "Seninle çok iyi anlaşacağımızı umuyorum yengeciğim." Eğildi ve yanağımı öptü, ardından abisine yaklaşıp onu da öptü. "Ben odama gidiyorum, bu kadar heyecan bana fazla. Gidip uyuyacağım, dün sizin yüzünüzden uyuyamadım bile!" Kurt kardeşinin burnunu sıktı.

"Görüşürüz miniğim." Loya kıkırdadı.

"1.80 boyundaki bir kıza miniğim diyorsun..." Dediğinde Kurt güldü.

"Sen benim gözümde hep miniksin." Loya uzandı ve abisine sarıldı.

"Size şimdiden iyi uykular, ben gidiyorum." Dedi ve geri çekildi.

Loya bana el salladığında bende el salladım. Gözden uzaklaştığında Kurt'a baktım.

"Geç." Dedi ve içeriyi gösterdi.

Odaya girdiğimde Kurt kapıyı kapattı.

İçerisi şıktı ve biraz eskiydi ama buna rağmen çok güzel gözüküyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Diye sordu.

"Korkunç." Diyerek gerçeği söyledim. "Bir de imam nikahı kıyacağız, bildiğin ciddi ciddi evlenmiş olacağız!" Kurt omuz silkti.

"Bizimkiler dinine önem veriyor ve tabii ki imam nikahı kıydıracaklardı." Dedi.

"Bende dinime önem veriyorum ve elbet ki bunun gerekli olduğunu biliyorum ama bizim evliliğimiz gerçek bir evlilik değil!" Kurt bana yaklaştı.

"Gerçek bir evlilik." Üzerime gelmesiyle birlikte geriye kaçmadım.

Kurt önüme gelen saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve burnunu burnuma sürttü.

"Yapma!" Dedim.

Geri çekilmek istediğimde beni sıkıca tuttu.

"Korkmanı istemiyorum, seni mutsuz etmeyeceğim." Dudağımı ısırdım.

"Ben ne olacak diye inan ki kestiremiyorum Kurt." Dedim. "Deden, amcan, yengen, Berva, annen, baban..." Başımı iki yana salladım. "Ben tek başıma bu insanlarla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyorum. Buraya gelirken bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim ama şimdi kendimi bok gibi hissediyorum." Kurt yüzümü avuçladı.

"Sen onlarla tek başına mücadele etmeyeceksin, ben burada boş yere durmuyorum." Dedi ve yaklaşıp dudağıma küçük bir öpücük kondurdu. Bedenim bu öpücükle birlikte titrerken zorlukla gözlerine baktım. "Üzgünüm Beliz, öpmeden duramıyorum." Ona kötü kötü baktım.

"Sen her önüne geleni öpüyor musun?" Kızgın ses tonumla birlikte güldü.

"Her önüme geleni değil, yalnızca güzel bulduklarımı öpüyorum." Şaşkınlıkla ona baktığımda güldü ve başını iki yana salladı. "Şaka yaptım güzelim, her önüme geleni öpmüyorum ama sen bir başkasın." Kaşlarımı kaldırdım.

"Neden başkaymışım?" Yeniden burnunu burnuma sürttü.

"Hak'u msk'va mot ore?" Kaşlarımı çattım.

"Ne?" Kurt gülümsedi.

"Neden bu kadar güzel olduğunu sordum." Şaşkınca ona baktım.

"Hangi dil bu?" Dedim.

"Lazca." Kaşlarımı kaldırdım.

"Sen Lazca biliyor musun?" Başını evet anlamında salladı.

"Çok zor bir dildir, öğrenmek öyle kolay olmaz." Dedi.

"Ben öğrenemez miyim?" Diye sorduğumda omuz silkti.

"Öğrenmene gerek yok, zaten bu devirde bu dili bilen kişi sayısı yok denecek kadar az. Öğrenmen maalesef ki bir işine yaramayacaktır, bunun yerine İngilizce veya başka bir dil öğrenmen iş hayatın için çok daha faydalı olur." Dediğinde yavaşça yatağa ilerledim.

"İngilizcem iyi sayılır, sınavlarda hep yüksek alırdım." Yatağa uzandığımda gözlerimiz buluştu. "Sen kaç dil biliyorsun?" Diye sordum.

"Çok fazla değil." Diye mırıldandı. "Türkçeyi ve Lazcayı saymazsak üç." Şaşkınca ona baktım ve ardından kahkaha attım.

"Çok azmış!" Dedim. "Ben bir tek Türkçe biliyorum, İngilizce desen iyi ama yeterli değil." Kurt bana yaklaştı.

"İngilizce sana hep lazım olacak, bu yüzden o konuda da bir şeyler yapabiliriz." Kıkırdadım.

"Ah sayın savcım, sizinle iyi ki evlenmişim!" Dedim alayla.

"Ne kadar şanslısın bir bilsen..." Güldüm. "Haydi birazdan hoca gelir, hazırlansak iyi olur." İnledim ve ayağa kalktım.

"Çok yorgun hissediyorum." Dedim.

Kurt beni kolumdan tuttu ve odamızın içinde olan banyoya ilerledi.

"İşlerimizi halledelim." Dediğinde başımı olumlu anlamda salladım.

***

İmam nikahını kıymıştık.

"Dede!" Kurt'un dedesine seslenmesiyle birlikte yaşlı adam Kurt'a baktı.

Odada üçümüzden başka kimse yoktu.

"Berva ile Beliz çok iç içe olsun istemiyorum. Bu konuda bir şeyler yapman gerekiyor. Berva'nın rahat durmayacağını biliyorsun. Onunla şimdiden konuşursan eğer bir şey yapamaz." Kurt'un dedesi bana baktı.

"O zaman bu kızı buraya getirmeyecektin Ataman!" Sesini yükselttiğinde korkuyla yutkundum. "Sence Berva haksız mı? Kızı herkese rezil ettin, ne yaparsa yapsın haklı!" Kendimi fazlalık gibi hissetmiştim. Bu kendimi çok kötü hissetmeme sebep olmuştu.

"Ne yani, beni zorla evlendirmene göz mü yumsaydım?" Dedi Kurt.

"O kız seni mutsuz etmezdi çünkü seni gerçekten seviyor! Ben Loya'yı da zorla evlendirdim ama bir gün mutlu olacağını biliyorum çünkü Ali onu gerçekten seviyor." Yaşlı adam alayla beni süzdü. "Bu kızı da araştırdım, her şeyini öğrendim." Dedi. "Babası tır şoförüymüş, annesi ise yabancı bir ülkede mimarmış." Başını iki yana salladı. "Annesi ve babası küçükken yanında bile olamamıştır eminim ki! Bizim gibi kalabalık bir sülaleye nasıl alışabilir ki? Hiç akrabası falan da yokmuş..." Sanki burada yokmuşum gibi konuşan adama sinirle baktım. "Bunları seni küçümsemek için söylemiyorum kızım, bunlar acı gerçekler! Bize uyum sağlayabileceğini düşünmüyorum." Kalbimin parçalandığını hissettiğimde hiçbir şey söylemek istemedim. "Burası İstanbul'a benzemez, burası tamamen farklı bir şehir. Hiçbir şekilde uyum sağlayamayıp gitmek isteyeceksin, bir ay bile buraya katlanabileceğini düşünmüyorum." Dediğinde sinirle dişlerimi sıktım.

"Dede karım hakkında doğru konuş!" Kurt sesini yükselttiğinde kolunu sıktım. "O öyle bir uyum sağlayacak ki, hepiniz göreceksiniz! Bir daha karım hakkında böyle şeyler duymak istemiyorum! Sana saygım sonsuz ama karıma yapılan saygısızlığı affetmem!" Kurt'un beni kolumdan tutup çekmesiyle birlikte salondan çıktık ve odamıza girdik.

Kurt hışımla kapıyı kapattı ve sinirle duvara vurdu.

"Delireceğim, Allah'ım sabır ver!" Dolan gözlerimi daha fazla zorlayamadım...

Gözümden yaşlar tek tek süzülürken Kurt'un bakışları bana döndü.

"Beliz?" Dedi telaşla.

Zorlukla yatağa oturdum ve başımı iki yana salladım.

"B-Beni sevmeyecekler!" Diye bağırdım.

"Sen kendini sevdirirsin, seni tanımadıkları için böyleler." İnledim.

"Kurt o kız benden çok daha önde! Ben onlar için el kızıyım ama Berva öyle değil! Onun çocukluğunu biliyorlar ve herkes o kızı çok seviyor!" Gözyaşlarım yanağıma doğru süzüldüğünde Kurt yatağa oturdu ve beni göğsüne çekti.

"Güzelim bu normal değil mi sence de? Seni tanımıyorlar çünkü, eğer senin çocukluğunu bilselerdi seni de çok severlerdi." Başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

"B-Beni hiçbir zaman sevmeyecekler." Acıyla hıçkırdığımda Kurt beni göğsüne daha çok çekti. "Eğer beni bu şekilde aşağılamaya devam ederlerse burada gerçekten bir ay bile kalmam!" Kurt beni yumuşakça yatağa itti ve üzerime uzanıp alnımı öptü.

"Seni hiçkimse aşağılayamaz yavrum." Dedi ve gözyaşlarımı sildi.

"Kurt..." Dedim ve sustum.

"Ben yanındayım..." Kurt yanıma uzandığında başımı göğsüne yasladım.

Birden yağan yağmurun sesi duyulunca korkuyla cama baktım.

Ormanın güzelliği yağan yağmurla birlikte ışıl ışıl parlıyordu.

Kurt'a daha çok sokuldum ve bacaklarımı bacaklarına doladım.

Kurt'un eli belime çıktığında beni kollarıyla sımsıkı sardı.

"Ağlama artık..." Burnumu çektim ve hiçbir şey söylemedim.

Bir anda duyulan şiddetli gök gürlemesiyle birlikte korkuyla ona daha çok yapıştım.

"Sakin ol ve korkma." Dedi Kurt.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve aklıma gelen geçmişimi düşünmemeye çalıştım....

***

"Beliz?" Kurt'un beni dürtmesiyle birlikte gözlerimi araladım.

"Hı?" Diye mırıldandım.

"Haydi kahvaltı yapacağız." Dediğinde duvardaki saate baktım.

Saat daha dokuzdu!

"Daha çok erken!" Dedim ve yeniden gözlerimi kapattım.

"Güzelim kahvaltıyı ailecek yapıyoruz, kalkman gerekiyor." Ofladım.

"Kurt ben sizin ailenizden miyim?" Diye mırıldandım ve başımı daha çok yastığa gömdüm.

"Soyadın Atabey olduğuna göre bizim ailemizdensin." Bir şey söylemedim, inanılmaz uykum vardı. "Beliz dedem kahvaltıya geç kalınmasına hiç hoş bakmıyor, ilk günden antipati mi kazanmak istiyorsun?" Alayla güldüm.

"Zaten yeterince antipatik biriyim onların gözünde." Bir anda Kurt'un beni kucağına almasıyla birlikte ofladım. "Bırak beni!" Dediğimde umursamadı ve ilerleyip odamızdaki banyoya girip beni indirdi.

"İşlerini hallet ve çık." Kurt banyodan çıktığında kapıyı kapattım.

Bir de her sabah erkenden kalkacak mıydım?

İşlerimi hallettikten sonra elimi ve yüzümü yıkayıp banyodan çıktım.

Kurt'la göz göze geldiğimizde beni kolumdan tuttu ve odamızdan çıkardı.

Birlikte aşağıya indiğimizde büyük salona ilerledik.

"Yazları yemekleri dışarıda yiyorlar ama şimdi hava soğuk olduğu için içeride yiyorlar." Dedi.

"Buranın yazı da çok güzeldir, neticede ev ormanın içinde sayılır." Kurt başını evet anlamında salladı.

Birlikte salona girdiğimizde Loya hemen yanıma geldi.

"Günaydın." Dediğinde gülümsedim.

"Günaydın." Diye mırıldandım.

Masaya oturduğumuzda Loya yanıma oturmuştu ve tam karşıma Kurt oturmuştu.

Herkes masaya oturduğunda birkaç kişinin bana sert sert baktığının farkındaydım.

Hiç iştahım yoktu ve hiçbir şey yemek istemiyordum. Bir süre boş boş tabağımı izledim ve zorlukla birkaç lokma yedim.

"Kızım?" Kurt'un babaannesine baktım. "İki saattir tabağına bakıyorsun, yesene hepsini." Omuz silktim.

"İştahım yok." Dedim.

"Bu kıza bir de kızım mı diyorsun babaanne?!" Berva nefretle bana baktığında annesi hızla kolunu cimcikledi.

"Ne diyeceğimi sana mı soracağım kızım?" Berva'nın yüzü düşerken bana öldürecek gibi baktı.

"Beliz de onun bir torunu, ne demesini bekliyordun?" Dedi Kurt alayla.

"Bu kız asla bizim sülalemize giremeyecek!" Dedi Berva sinirle.

"Berva!" Şaşkınlıkla Kurt'un dedesine baktım. "Siz düğün yaptınız mı?" Diye sormasıyla birlikte başımı olumsuz anlamda salladım.

"Sadece nikah kıydık." Dedim ve tabağıma döndüm.

"Öyle şey mi olur?" Dedi Hasan dede sertçe. "Kimi alırsan al düğün yapmak zorundasın Ataman!" Tabağıma bakarken daha fazla yiyemeyeceğimi anlayıp geri çekildim.

"Dede acelemiz olmasaydı düğünü yapacaktık ama acelemiz vardı." Kurt'un imasıyla birlikte gözlerim Berva'ya kayarken yumruğunu sıktığını gördüm.

"O zaman bir düğün şart! Ne olursa olsun o düğünü yapmak zorundasın. Soyadımıza yakışır bir düğün yapalım, herkesi çağırırız." Omuz silktim.

"Düğüne falan gerek yok, hem evlendik zaten." Dedim.

"Ne demek gerek yok? Trabzon gibi bir şehirin en tanınmış ailesiyiz ve düğüne gerek yok mu diyorsun?" Hasan dedeye baktım.

"Gerçekten gerek yok, boş yere masraf yapmayın. Biz zaten evlendik ve şu anda buradayız. Benim için daha büyük bir mutluluk yok, düğüne falan hiç gerek yok." Kurt'la göz göze geldik.

"Hiç öyle şey olur mu kızım? Düğünsüz evlilik mi olurmuş, en güzel düğünü yapacağız." Bakışlarım Kurt'un babaannesine döndü.

"Gerçekten gerek yok." Dedim ve zorlukla gülümsedim.

"Bencede gerek yok." Diyen Kurt'un annesine baktım.

"Gerek var anne!" Dedi Kurt sertçe.

"Hepiniz sesinizi kesin!" Diye bağıran yaşlı adama baktım. "Buna yalnızca ben karar veririm ve o düğün olacak! Ben ne olursa olsun torunumu kuru kuru evlendirmem!" Hiçbir şey söylemedim.

"Dede Allah aşkına bu kızın tarafından kim gelecek ki?" Dedi alayla Berva. "Kimi kimsesi yok! İstanbullu bir kız ne bilirmiş düğün nasıl olur..."

Bakışları bana döndüğünde alaylı tavrına devam etti. "Hiçbir akraban yok tatlım. Annen desen yurt dışındaymış, baban desen cezaevindeymiş. Kim gelecek ki senin düğününe? İstememekte haklısın... Bizim sülalemiz, yakınlarımız, çalışanlarımız... Senin kimin kimsen yok! Bu konuda sana hak veriyorum, bence de düğün olmamalı!" Sinirlerim tepeme çıkarken sinirle masa örtüsünü sıktım.

"Seni ilgilendiren bir durum yok ortada! Farkındaysan senin düğününü değil benim düğünümü konuşuyoruz, dolayısıyla sana söz hakkı düşmüyor!" Sert sözlerimle birlikte Berva arkasına yaslandı ve alayla güldü.

"Boşuna masum kız ayaklarına yatma Beliz... Bu evde hiçkimse seni sevmeyecek ve sen her zaman yüzsüzce bu masa da oturmaya devam edeceksin!" Dedi ve ayağa kalktı.

"Berva!" Diye gürledi Kurt.

Berva ona baktı ve ardından sinirli bakışları bana döndü.

"Asla istenmeyeceksin, bunu sakın unutma olur mu?" Dedi ve bir şey söylememe izin vermeden odadan çıktı.

Elim ayağım titriyordu, şu anda o kadar sinirliydim ki!

Başımı iki yana salladım, ben kazanacaktım!

Ben güçlüydüm...

Babamın cezaevine girerken söylediği sözler aklıma geldi ve gözlerimi kapattım.

Ben babamın kızıydım, güçlü olmak zorundaydım.

Buradaki herkese dayanacaktım ve en sonunda babamı o delikten kurtaracaktım!

Buradan kurtulmaktan bile önce gelen bir amacım vardı...

Herkese kendimi sevdirecektim...

Kazanan Berva değil ben olacaktım, onun şimdi söylediği bu sözleri zamanı gelince alayla yüzüne vuracaktım.

Herkes beni kabullenecekti...

Herkes *bizi* kabullenecekti...

3909 Kelime...

SINIR: 950 VOTE 400 YORUM

Geçen bölüm olduğu gibi yine bir rekor oy istiyorum, oylar bine ulaştıkça motivasyonum artıyor...😊

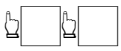
<u>Lütfen herkes emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmasın!</u>

Hikayemi destekleyen ve sabırla bekleyen herkese çok teşekkür ederim

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

18 "Kuymak"

BELİZ

"Kurt ben delireceğim!" Diye inledim ve sinirle odanın içinde volta atmaya devam ettim.

"Sakin olur musun?" Dediğinde ona baktım.

"Sakin falan olamam!" Kurt yanıma geldi ve ellerimi tuttu.

"Berva'nın her zamanki boş konuşması işte, takma kafana bu kadar!" Alayla güldüm.

"Takmayım öyle mi?" Dedim. "Sırf İstanbulluyum diye ömrümde düğün görmediğimi falan sanıyor herhâlde!" Kurt güldü ve elimi öptü.

"O seni kıskandığı için böyle söylüyor." Omuz silktim.

"Kıskançlıktan çatlasın, seni ben kaptım!" Kurt alayla bana baktığında utançla yanaklarım kızardı. "Y-Yani şey-" Sözümü kesti.

"Sen kaptın öyle mi?" Dedi ve önüme düşmüş olan saçımla oynadı. "Tamam tamam, utanmana gerek yok." İnledim.

"Ben gerçekten çıldıracağım!" Dedim.

"Bak Beliz, buraya geldiğinde bunların olacağını az çok tahmin etmişsindir. Sen kendini sevdirirsen eğer hiçbir sorun yaşamayacağız ve buradan sorunsuz olarak geri döneceğiz." Gözlerine baktım.

"Sevdireceğim." Dedim net bir sesle. "Sana yemin ederim ki deden bile beni çok sevecek, deden sevdikten sonra kimseye söz düşmeyecek." Kurt yüzümü avuçladı.

"Hırs mı yaptın sen?" Dedi alayla, karnına vurdum.

"Çok konuşma istersen?" Dediğimde bir şey söylemedi.

***

Saat gece on ikiyi bulduğunda rahat bir nefes aldım. Benim için çok zor bir gün olmuştu. Herkesin bana ters ters baktığını fark etmek beni geriyordu.

Uykumun geldiğini hissettiğimde esnedim ve yavaşça yatağıma doğru ilerledim.

"Uyuyacak mısın?" Diye sordu.

"Evet." Diye mırıldandım ve yatağı açıp içine girdim.

"Üstünü değiştirseydin?" Omuz silktim.

"Üzerimdekiler rahat." Kurt bir şey söylemedi ve üstünü çıkardı.

Baksırla kaldığında utançla bakışlarımı tavana çıkardım.

"Böyle yatsam rahatsız olur musun?" Ona bakmadım.

"Bilmem ki." Kurt güldü.

"Ev çok sıcak, üzerimde bir şeyle yatınca bunalıyorum. Eğer sorun olursa bir şeyler giyerim, rahatsız olursan söyleyebilirsin." Dedi.

"Kurt sen öyle çıplak yatarsan ben sana sarılamam ki!" Dedim.

"Niye sarılamıyormuşsun?" Ona baktığımda vücudunun bütün heybeti karşımdaydı. Sertçe yutkundum ve yeniden tavanı izledim.

Aklıma annemin sözleri gelirken onun haklı olduğuna tekrar kanaat getirdim.

Benden etkilenebilirdi, artık kardeşi gibi de görmüyordu! Zaten sürekli dudağımdan öpüp duruyordu, bu beni tedirgin ediyordu. Eğer şimdi çıplak bir hâlde yanıma yatarsa bu doğru olmazdı. Sonuçta gerçekten evli değildik ve bu doğru değildi!

"Üzerine-" Devamını getiremedim.

Manyak adam yanıma yatmıştı bile!

"İki saat oldu, seni mi bekleyecektim?" Ofladım.

"Ben düşünüyordum ama!" Dedim. "Hem biz neden aynı yatakta yatıyoruz ki?" Kurt'un beni belimden tutup kendisine çekmesiyle birlikte utançla ona baktım.

Kurt elini başıma koydu ve beni göğsüne yatırdı.

Yüzüne bakamazken o saçıma küçük bir öpücük kondurdu.

Gözlerim göğsündeki kıllara kaydığında iç çektim ve yeniden tavana bakmaya çalıştım.

"Beliz bu kadar utanmana gerek yok, tabii ki aynı yatakta yatacağız." Ofladım. "Hiç oflama güzellik, ben sana bunu en başında söyledim. Evliliğimiz gerçek, imam nikahımız da gerçek." Saçlarımı okşadı. "Hukuki olarakta, Allah katında da karımsın artık sen benim." Dudağımı ısırdım.

"Öyle ama..." Dedim ve sustum. "Kurt kızma ama ben senden çok çekiniyorum." Diye itiraf ettim.

"Neden kızayım ki? Bana her şeyi söyle, ne düşünüyorsan veya ne hissediyorsan..." Gözlerine baktım. "Neden çekiniyorsun?" Ona yaklaştım.

"Bilmiyorum ki, normalde hiçkimseden çekinmem ama konu sen olunca gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum." Dedim.

"Seni öpmemden rahatsız oluyor musun?" Aniden sorduğu soruyla birlikte kaşlarımı çattım.

"Bu nereden çıktı?" Umursamazca omuz silkti.

"Merak ettim." Dedi.

"Oluyorum." Diye mırıldandım.

"Öpmemi istemiyor musun?" Gözlerim dudaklarına kaydı.

"Ben bilmiyorum ki..." Utançla bakışlarımı yeniden gözlerine çevirdim.

"Haydi öp beni." Dediğinde anlamayarak ona baktım. "Bu çekincelerinden kurtulman gerekiyor, bu yüzden ilk kez öp beni." İnledim.

"Öpemem!" Kurt çenemi tuttu.

"Sadece küçük bir öpücük, daha fazlasını istemiyorum senden." Dedi.

"Kurt utanırım!" Güldü.

"Benden mi?" Ofladım.

"Hani sen benim abimdin, bende gözün vardı değil mi? Annem haklıydı belki de!" Dedim.

"Sende gözüm falan yoktu, saçma sapan konuşma! Gerçekten kardeşim olarak görüyordum ama bu kısa sürdü." Saçlarımı okşadı. "Cezaevindeki teyzeyi hatırlıyor musun?" Kaşlarımı çattım. "Hani seninle evlenmemi söylemişti..." Aklıma gelen kadınla birlikte gülümsedim. "Ben ne yapacağımı o güne kadar bilmiyordum. Sürekli Loya ve Alparslan abim beni arayıp duruyordu! Zaman desen o da yoktu, Berva ile evlenmek istemiyordum." Gözlerime baktı. "İşte o gün karşımıza o kadını Allah çıkardı... Kadın bir şeyleri hissetti ve evlenmemizi söyledi. İşte tam o gün seninle evlenmeye karar verdim. O kadın soktu aklıma bu düşünceyi, iyi ki orada o kadınla konuşmuşuz..." Yutkundum.

"Hiç korkmuyor musun? Ya seni boşamazsam, o zaman ne yapacaksın?" Kurt omuz silkti.

"Boşayacağını düşünüyorum." Dedi.

"Hayat çok garip değil mi?" Diye mırıldandım. "Daha seni tanıyalı kaç ay oldu ki? Baksana şimdi senin karınım." Kurt tekrar saçımı öptü.

"Benim için bir mucizesin Beliz, eğer sen olmasaydın ben kimseye güvenemezdim." Dedi. "Bir yandan da kendimi iğrenç hissediyorum..."

Kaşlarımı çattım. "Artık babanın nasıl yüzüne bakacağım bilmiyorum. O bana kızını emanet etti ve bende kızıyla evlendim. Adam bana o kadar güvenirken bir de benim yaptığıma bak!" Başını iki yana salladı. "Vicdanım hiç rahat değil. Kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki, baban beni affetmeyecek. Ben resmen emanete ihanet ettim..." Gözlerine baktım ve elimi yüzüne koydum.

"Kurt..." Dedim.

"Ben normalde asla böyle bir şeyi yapmazdım ama mecbur kaldım." Kurt'un bakışları tavana döndü. "Bir gün birini sevmeyeceğimden o kadar emindim ki, buraya kimseyi getirmem sanıyordum. Eğer olur da sevdiğim bir kız olursa ailemle tanıştıracağım ve buraya geri döneceğim derdim hep içimden ama olmayacağını biliyordum. Ben aşkın ne olduğunu bile bilmiyorum ki, nasıl seveyim birini?" Kurt hüzünle gülümsedi. "Buraya ilk getirdiğim kadın sen oldun." Kaşlarımı çattım.

"Başka kadın da mı getireceksin?" Dediğimde bana yaklaştı ve dudağımı öptü.

"Getirmeyeceğim tabii ki, ben kimseyi gerçekten sevemem." Durdu ve bana baktı. "Eğer beni boşarsan belki sonradan birine aşık olup yeniden evlenebilirim." Alaylı sesiyle birlikte kaşlarımı çattım ve karnına vurdum.

"Bir de evlenmem diyordun, ne meraklıymışsın evlenmeye!" Diye homurdandım. "Hem belki ileride bende evlenirim. Belki de üniversitede kitaplarımız düşerken tanışırız, ellerimiz birbirine değer..." Kahkaha attım. "Bu klişe sahneyi yaşamak çok komik olurdu!" Kurt kalçama vurduğunda inledim ve şaşkınlıkla ona baktım.

"Bok yaşarsın sen o sahneleri!" Homurdanmasıyla birlikte kıkırdadım.

"Niye yaşamıyormuşum, gencecik kızım ben!" Kurt göz devirdi. "Daha üniversiteye gideceğim, Kurt abim bana hukuku kazandıracak!" Kaşlarını çattı.

"Bak başlarım abine!" Diye kızmasıyla birlikte sinsice gülümsedim.

"Kurt eğer boşanırsak beni bırakır mısın?" Diye sordum.

"Bırakmam!" Diye homurdandı.

"O zaman ileride evlendiğim adamla da tanışmış olursun. Kim bilir, belki de seni şahidimiz yaparız." Kurt inanamayarak bana baktı. "Senin için abim gibi diyeceğim yoksa kocam etrafımda dolaşmana izin vermez. Bakarsın kocamla kanka olursunuz-" Beni birden hışımla altına almasıyla birlikte şaşkınca ona baktım.

"Kimseyle evlenmeyeceksin lan!" Diye bağırdı. "Yemin ederim seni boşamam kızım, bırak bu evlilik hayallerini!" Dedi sinirle.

"Ya ama eğer boşanırsak demiştim, neden kızdın ki?" Kurt ağırlığını üzerime verdi.

"Yok şahidin olacakmışım, yok benim için abim diyecekmişsin..." Başını iki yana salladı. "Eğer öyle bir şey olursa o herife önceden kocan olduğumu söylerim! Yiyorsa yanında olmama bir şey desin, onun o dilini kopartırım!" Ellerim yüzüne çıktığında yavaşça sakalını okşadım.

"Şaka yaptım kocacığım." Dedim alayla.

"Sus Beliz!" Dediğinde ses tonu çok kızgın çıkmıştı.

"Ya ama sen evlenirsen eğer ben evde mi kalayım?" Kurt boynuma yaklaştı.

"Evde kalmazsın, gerekirse beni boşamazsın." Kıkırdadım.

"Ha yani yeter ki evlenmeyeyim?" Dedim.

"Evlenmeyeceksin zaten." Dudaklarını boynumda hissederken titredim.

"Kıskanç kurtçuk." Dedim alayla.

"Çok konuşma!" Dediğinde güldüm.

"Kurt sana bir şey soracağım." Bakışları yüzüme döndü. "Hani beni tehdit ettiğinde şey demiştin ya..." Dudağımı ısırdım. "Bir kadında sabit kalamam

diye..." Sustuğumda kaşlarını çattı. "Neden bana bunu söyledin?" Derin bir nefes aldı.

"Çünkü öyle işte!" Hafifçe doğruldum.

"Neden bir kadında sabit kalamıyormuşsun?" Dediğimde ofladı.

"Beliz..." Sustu ve başını iki yana salladı.

"Kurt bana bunun cevabını söyle!" Dediğimde omuz silkti.

"Beliz bir cevabı yok işte!" Dedi.

"Eğer cevabını söylersen seni öperim!" Dedim ve sonradan söylediğim şeyi idrak ettim. Utançla yanaklarım kızarırken hızla konuştum. "Yani yanağından öperim!" Kurt sert bir kahkaha attı.

"İlk başta dudağımı kast ettiğini ikimiz de biliyoruz." Ofladım.

"Hayır yanağını kast ettim!" Dedim.

"Dudağımdan öpersen nedenini açıklarım." Kararsızca ona baktım.

"Nasıl öpeceğim ki?" Kurt alayla güldü. "Kurt Allah aşkına hayatımda kaç erkeği öptüm sanki? Nasıl olacağını bile bilmiyorum!" Burnumu sıktı.

"Küçük bir öpücük olur zaten, yaklaş ve öp..." İnledim.

"Ya yemin ederim utanıyorum!" Dedim. "Birbirimize aşık değiliz bir şey değiliz, neden öpüşelim ki?" Kurt saçımı okşadı.

"Aşık olmak zorunda değiliz." Kaşlarımı çattım.

"Ben duygusuz bir öpüşme istemiyorum!" Kurt göz devirdi.

"Zaten duygusuz öpmüyorum!" Alayla güldüm.

"Öyle mi, aşkla mı öpüyorsun?" Dedim.

"Beliz beni sinirlendirme, öpmüyorsan öpme!" Gözlerimi kıstım.

"Ay kusura bakma ya ben utanıyorum, daha önce hiç öpüşmediğim için!" Bakışlarımı tavana çevirdim. "Tabii burada Berva olsaydı şimdi kim bilir neler olmuştu!" Bir anda dudaklarımda bir baskı hissederken şaşkınlıkla Kurt'a baktım.

Kurt geri çekilmeme izin vermeden tamamen kendi ağırlığını üzerime verdi.

İnledim, üzerimde yüz kiloluk bir adam vardı!

Kurt beni resmen yiyordu....

Nasıl karşılık vereceğimi ve ne yapacağımı bilmiyordum ki!

Kurt dudaklarımı uzunca emdi ve geri çekildi.

"Hiçbir şey hissetmiyor musun?" Kalbim hızlı hızlı atarken derin bir nefes aldım.

"Sen manyaksın!" Güldü.

"Bana ne zaman karşılık vereceksin?" Diye sormasıyla birlikte üzgünce ona baktım.

"Kurt ben bilmiyorum..." Başımı iki yana salladım. "Gerçekten bilmiyorum, ne yapacağım hakkında bir fikrim yok." Kurt hafifçe sırıttı ve burnumun ucunu öptü.

"Sen dudaklarını oynat, ben seni yönlendiririm." Kararsızca ona baktım.

"Ya ama ben utanırım!" Kurt dudaklarını yanağıma sürttü.

"Zaten kıpkırmızısın." Dedi.

Kurt'un kokusu burnuma dolarken gözlerimi kapattım ve huzurla gülümsedim.

"Vanilya..." Güldüm. "Kokunu çok seviyorum." Diye itiraf ettim.

"Duş jelini vanilyalı kullandığım için öyle." Başımı olumlu anlamda salladım.

"Biliyorum." Dedim.

"Dışarı çıkınca o duş jelinden alalım bir tane, ben onun kokusunu çok beğeniyorum." İnledim.

"Kurt üzerimden kalkar mısın? Yüz kiloyu taşıyamıyorum!" Dedim.

"Daha çok taşıyacaksın." İnanamayarak ona baktım.

"Sapık mısın be?!" Diye kızdığımda güldü ve üzerimden kalktı. "Hem ben seni buradan gittikten sonra boşayacağım. Bak yemin ederim bana bir dokun boşamam seni! Ayrıca yemin de ettin, bütün ömrün boyunca bana kalırsın!" Sırıttı.

"Senden başkasına da gidemem, yemin ettirdin bana." Alayla güldüm.

"Aynen öyle, hayatın boyunca tek bana kalırsın!" Kurt beni süzdü.

"Sende fena değilsin aslında." Kaşlarımı çattım.

"Fena değil miyim?" Kızgın sesimle birlikte güldü.

"Şaka yaptığımı biliyorsun." Omuz silktim.

"Dediklerimde son derece ciddiyim Kurt." Dedim. "İstanbul'a döndüğümüzde seni boşayacağım ama yine sürekli birlikte olacağız. Sen babamı çıkaracaksın ve bana okul konusunda yardım edeceksin." Yüzüne baktım. "İleride evlendiğimizde de sonuç ne olur bilmiyorum. Beni o kadar öpüp kokluyorsun ki..." Etrafıma baktım. "En iyisi üniversiteyi bitirdiğimde görüşmeyi keselim, yoksa ikimiz içinde iyi şeyler olmayacak. Bir başkasıyla olduğumuzda bu günler aklımıza gelecek ve utanacağız." Kurt yüzümü avuçladı.

"Beliz ben senin evlenmeni istemiyorum!" Gözlerimi kıstım.

"Neden?" Kurt alayla güldü.

"Senin üniversiteyi bitirmene daha kaç sene var Beliz, sence biz o kadar sene yan yana olduktan sonra ayrılabilir miyiz?" Dediğinde iç çektim.

"Ayrılamayız..." Diye mırıldandım.

Onca sene onunla birlikte olacaktım ve yollarımız hiç ayrılmayacaktı, elbet ki birbirimize bağlanacaktık... Ben şimdi bile onun yanından ayrılmak istemiyordum, onca sene Kurt'un yanında kalırsam eğer aramızda ciddi bir bağ oluşacaktı...

"Bunu bilmen güzel." Diye mırıldandı.

"Kurt bana kızma ne olur, bunlar acı gerçekler..." Dedim mırıltıyla. "Bir gün hayatımızın aşkını bulacağız sonuçta, illa ki evlenmek isteyeceğiz. Birbirimizin gözlerinin içine baka baka nasıl yapacağız bunu?" Kurt ofladı.

"Beliz şu konuyu kapat!" Diye bağırmasıyla birlikte sustum.

Kurt yavaşça saçlarımı okşadı ve başını iki yana salladı.

"Saatlerdir kendimi sorguluyorum..." Dikkatle yüzüne baktım. "Emanete ihanet ettim mi diye kendimi yiyip bitiriyorum!" Dedi. "Emanete ihanet eden birini görsem şerefsiz olarak adlandırırdım, şimdi bende mi aynısını yaptım?" Üzgünce yüzüne baktım.

"Ben babama hayatımda ilk defa yalan söyledim." Dedim. "Sırf bana bakmak için ömrünü yollarda geçiren o adama ilk defa ihanet ettim. Benim içimin çok rahat olduğunu mu sanıyorsun sen?" Tavanı izledim. "Babamı o kadar çok seviyorum ki, o benim hayatımdaki ilk erkek ve ilk aşkım..." Kurt'un beni izlediğini hissediyordum. "Babam beni sana güvenerek emanet etti ve biz evlendik. Adama sırf ben kafamı dinleyeyim diye Trabzon'a gideceğimizi söyledik." Gözlerim dolduğunda iç çektim. "O adam bunu hak etmedi." Diye mırıldandım.

"Babanı ben de çok seviyorum, çok iyi niyetli bir insan. Biliyorum yaptığım yanlıştı ama yemin ederim ki mecbur kaldım. Berva ile evlensem geri

boşanma seçeneğim yoktu ve kızı mutsuz edecektim. Seninle evlendim ama seni mutsuz etmeyeceğim. Seni okula göndereceğim, çalıştıracağım, okutacağım... En önemlisi babanı oradan çıkaracağım, daha seni nasıl mutlu edebilirim ki?" Dedi.

"Ben senin iyi niyetini biliyorum Kurt..." Konuyu değiştirmek istedim. "Kurt yanlış anlamazsan bir soru sormak istiyorum." Bana baktı.

"Sinirleneceğim bir şey ise sorma." Dudağımı ısırdım.

"Abine ne oldu?" Kurt kaşlarını çattı.

"Alparslan abimi mi soruyorsun?" Dedi. "O iş için Rize'ye gitti, yarın öğlen gibi dönecekmiş. Döndüğünde seni onunla tanıştırırım." Dudağımı ısırdım.

Zerrin Hanım evlat acısından bahsetmişti...

"Kurt siz kaç kardeşsiniz?" Diye sordum.

"Üç." Kararsızlıkla ona baktım.

"Başka bir kardeşin yok mu?" Kurt kaskatı kesildi.

"Var." Durdu ve dişini sıktı. "Vardı!" Diye sesini yükseltmesiyle birlikte doğruldum.

"Ona ne oldu?" Merakla sorduğum soruyla birlikte Kurt gözlerini kapattı.

"Öldü." Şaşkınlıkla ona baktım.

"S-Sen ciddi misin?" Dedim.

Kurt bana böyle bir şeyden hiç bahsetmemişti...

Demek ki Zerrin Hanım'ın evlat acısından kastı evladını toprağa vermesiydi...

Kalbimde bir sızı hissederken üzgünce Kurt'un yüzüne baktım. Hâlâ üzgün olduğu belli oluyordu, ne yazık ki o da bu ölümü atlatamamış olmalıydı.

"Bak Beliz ölen abim hakkında çok soru sorma, hatta hiç soru sorma!" Dudağımı ıslattım. "Genç yaşta öldü, onun ölümünün üzerinden yıllar geçti. O çok sevilen biriydi. Pamuk gibi bir adamdı, sürekli köylüye yardım ederdi. Kazandıklarının yarısını bağışlardı, hiçkimseyi incitmezdi..." Kurt derin bir nefes aldı. "O öldükten sonra evde huzur denen bir şey kalmadı. Yokluğu o kadar belliydi ki, evde sürekli gülümseyen adam yoktu. Annem onun öldüğünü öğrendiğinde bir ay boyunca komada kaldı ve çok şükür ki atlattı. Bir de o gitse ailemiz toparlanamazdı..." Kurt'un desteklercesine yanağını öptüm. "Annem aslında kötü bir kadın değil Beliz, ona bir saygısızlık yapmanı istemiyorum! Biliyorum bir saygısızlık yapmazsın ama yine de uyarmak istiyorum. Ona karşı direneceğiz ama saygısızlık yapmadan, yarasına tuz basmadan... Yaralı bir anneyi incitmek istemeyiz değil mi? Annemle iyi anlaşmaya çalış. Özünde çok merhametlidir ama bize kızgın. Özellikle bana çok kızgın, onu on yıldır görmeye gelmediğim için..." Kurt başını iki yana salladı. "Dolayısıyla benim karım olduğun için ve o da Berva'yı öz kızı gibi sevdiği için sana da kızgın. Onunla iyi anlaşmaya bak, kesinlikle kavga etmenizi istemiyorum!" Dedi sertçe. "Bir daha ölen abimin konusu açılmayacak, hatırlamak istemiyorum. Sakın onun hakkında hiçkimseye bir soru sorma. Hele ki babaanneme veya Loya'ya, sakın Beliz!" Başımı tamam anlamında salladım.

"Tamam Kurt, sen merak etme." Yanağını okşadım. "Ben her zaman yanındayım, bunu unutma olur mu?" Kurt iç çekti.

"Haydi uyuyalım artık." Dedi ve ışıkları kapattı.

Bir şey söylemek istemedim ve ona sokuldum. Çıplak olduğu için tedirgindim ama bir o kadar da ona güveniyordum.

***

Gözlerimi aralamamla birlikte etrafıma baktım.

"Günaydın." Dedi Kurt.

"Günaydın." Dedim ve yeniden gözlerimi kapattım.

"Haydi kalk!" Dediğinde ofladım.

"Git şuradan ya!" Diye sızlandım.

"Haydi çok konuşma!" Ofladım ve tekrar gözlerimi açtım.

Duvardaki saate baktığımda saatin daha sekiz olduğunu gördüm.

"Daha bir saat var." Diye mırıldandım.

Sabah kahvaltısını dokuzda yapıyorlardı.

"Kahvaltıyı sen hazırlayacaksın." Şaşkınlıkla doğruldum ve Kurt'un yüzüne baktım.

"Ne?" Dedim.

"Dedem senin hazırlamanı uygun görmüş. Bugün kimse kahvaltıya ellemeyecek, bütün iş sende olacak. Göster marifetlerini de kimse sana bir şey diyemesin." Kurt üzerine bir ceket geçirdi. "Ben bir iki tane sigara içip geleceğim." Ardından hafifçe sırıttı. "Berva da çok iyi yemek yapar." Dedi ve göz kırparak odadan çıktı.

Sinirle göz devirdim ve yataktan kalktım.

Ben Berva'dan bin kat daha iyi yemek yapardım! Ondan çok daha iyi sofra hazırlardım ve ondan çok çok daha iyi kahvaltı hazırlardım!

Annemin kızıydım ben!

Telefonumun çalmasıyla birlikte yavaşça arayana baktım, iyi insan lafın üstüne gelirdi.

"Alo annem?" Dedim açar açmaz.

"Kuzum?" Annemi özlediğimi fark etmemle burukça gülümsedim. "Uyumuşsundur diye düşünmüştüm ama yine aramadan duramadım. Proje beni acayip yoruyor, gece uyku uyuyamıyorum. Hazır fırsat bulmuşken aramak istedim." Dedi.

"Yok yeni uyanmıştım." Diye mırıldandım.

"İyi o zaman fıstığım." Dedi annem. "Neler yapıyorsun, Kurt bir şeyler yapıyor mu sana?" Meraklı sorularıyla birlikte kıkırdadım.

"İyiyiz çok şükür anneciğim, her şey güzel gidiyor." Dedim.

"Eminsin yani, bir sorun yok?" Dudağımı ısırdım.

"Yok tabii ki, olsa söylerdim." Annem güldü.

"Kesin söylerdin!" Dedi alayla. "Bak kızım eğer bir şey varsa ve söylemiyorsan senin o bacaklarını kırarım!" Ofladım.

"Of Derya bir şey yok diyorum!" Dedim bende alayla.

"Derya öyle mi?" Kahkaha attım. "Bir daha anne demezsen senin o ağzına acı biber sürerim bak!" Yalandan kızmasıyla birlikte kıkırdadım.

"Tamam tamam, şaka yaptım!" Dedim.

"Oy güzel kızım benim, şimdiden çok özledim seni." İç çektim.

"Bende öyle annem." Annemin sesi titrediğinde gözlerimi kapattım.

"Ç-Çok fazla özlüyorum seni bir tanem... Birkaç yıl sonra anne olduğunda ne demek istediğimi anlayacaksın. Evlat sevgisi bambaşka bir şey, aşk acısı yanında halt etmiş." Kıkırdadım.

"Ağlama hemen, bende seni çok fazla özlüyorum. Yalnızca bir sene kaldı, bir sene sonra tamamen yanımda olacaksın." Annemin hüngür hüngür ağladığını anladığımda benimde gözümden bir damla yaş süzüldü. "A-Anne ama beni de ağlatacaksın!" Annem burnunu çekti ve ardından güldü.

"Ağlama sakın bebeğim benim." Diye mırıldandı. "Hayatımdaki en büyük pişmanlığım İstanbul'u bırakmak oldu, keşke hiç bırakmasaydım..." Dedi.

"Olsun be annem, kaderimiz böyleymiş. Zaten yanıma gelmeyecek misin? Bunu düşün ve işlerine daha fazla yoğunlaş. Bir an önce o proje bitsin ve yanıma yerleş. Belki babam da içeriden çıkmış olur, kim bilir..." Burukça

güldüm. "Belki üçümüz birlikte yaşarız, olamaz mı sanki?" Annem hafifçe güldü.

"Olamaz aşkım. Ben seninle birlikte yaşayacağım ama belki baban da bize yakın bir yerde yaşar. Onunla aynı evde yaşamamız pek doğru olmaz." Göz devirdim.

"Ben yaşayacaksınız diyorsam yaşayacaksınız!" Annem kahkaha attı.

"Öyle mi prenses?" Sırıttım.

"Öyle!" Annem güldü.

"Aferin bebeğim, hep böyle annenin kızı ol!" Kıkırdadım.

"Her zaman!" Dedim.

Arkadan yabancı bir adamın anneme seslendiğini duydum.

"Beliz güzelim ben şimdi kapatmak zorundayım. Eğer gece uyuyakalmazsam seni arayacağım, olmazsa yine yarın sabah ararım. İşler çok yoğun bir tanem, başımı bile kaldıramıyorum!" Gülümsedim.

"Biliyorum canımın içi, sen işlerine odaklan ve bir sene sonra kavuşacağımızı düşün. Seni çok seviyorum, kendine iyi bak." Dedim.

"Sende kendine çok iyi bak prensesim. Kurt konusunda dediklerimi sakın unutma, her zaman kendine hatırlat. Sen annenin kızısın, her zaman güçlü ol. Hiçkimseye boyun eğme, her zaman başın dik dursun." Sertçe yutkundum. "Eğer Kurt'la aranda bir sorun çıkarsa bizim evimize geçebilirsin, evin anahtarı zaten sende var. Kurt'a karşı da, herkese karşı da kendini koru. Eğer bir sorun yaşarsan anında beni ara fıstığım, anlaştık mı? İstediğin zaman İngiltere'ye gelebilirsin, bunun için beni araman yeterli. Direkt uçak biletini alırım ve yanımda kalırsın. Asla ama asla kendini yalnız hissetme, annen ve baban her zaman seninle küçüğüm." Gözlerim yeniden dolduğunda burukça gülümsedim.

Bu kadar şeyi söylemesi tesadüf müydü?

Kadın belki de hissetmişti...

"Ben kimseye boyun eğmem annem, senin için rahat olsun. Bir sorun olursa zaten seni ararım, hoşçakal...." Dedim ve telefonumu kapattım.

Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle sildim ve duruşumu dikleştirdim.

Babamın cezaevine girerken söylediği sözleri tekrar hatırladım.

"Sen güçlüsün Beliz, sen çok güçlüsün! Hiçkimseye boyun eğmedin ve bundan sonra da eğmeyeceksin! Ben senin yanında olamasam bile sen yine güçlü olacaksın..."

Ben yine güçlü olacaktım...

Hızlı adımlarla odadan çıktım ve mutfağı bulduktan sonra içeriye girdim.

"Gelin hanım?" Yanımda duran orta yaşlardaki balık etli kadına baktım.

"Efendim?" Dediğimde gülümsedi.

"Ben Vasfiye Nur, bu evin yardımcısıyım." Dediğinde gülümsedim.

"Bende Beliz, memnun oldum." Dedim.

"Ben sana eşyaları göstereyim." Dedi ve çekmeceleri açıp tek tek eşyaların nerede olduğunu gösterdi. "Yardıma ihtiyacın olursa beni çağırabilirsin, kolay gelsin." Dediğinde tekrar gülümsedim ve başımı tamam anlamında salladım.

Ne yapacağımı düşünürken aklıma gelen şeyle birlikte gülümsedim.

Kuymak!

Hemen malzemeleri çıkarttım ve kuymağı yapmaya koyuldum.

Babam çok sevdiği için arada sırada evimizde yapardım ve babam çok lezzetli yaptığımı söylerdi.

Bende çok severdim ve eminim ki ev halkı da çok sevecekti!

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra hızlı adımlarla salona gittim ve masayı kurdum.

Masaya kahvaltılık şeyleri yerleştirdim ve ardından tekrar mutfağa dönüp kuymağı aldım. Çok kişi olduğumuz için oldukça fazla yapmıştım, anca yeter diye düşündüm.

"Beliz?" Kurt'un sesini duymamla ona baktım. "Bu koku..." Durdu ve elime baktı. "Sen kuymak mı yaptın?" Dedi şaşkınlıkla.

"Evet." Dedim gülümseyerek.

"Sen bunu yapmayı nereden biliyorsun?" Diye sordu hayretle.

"Babam çok severdi, bende ona yapardım." Diye açıkladım.

Kurt çatal aldığında küçük bir parçayı yemesine izin verdim.

Bakışları şaşkınlıkla bana döndü.

"Bu şaka mı?" Dedi büyük bir şaşkınlıkla. "Bunu sen mi yaptın?" Kaşlarımı çattım.

"Evet." Dedim anlamayarak.

"Hiçkimse yardım etmedi mi?" Göz devirdim.

"Kim yardım edecek Allah aşkına?" Dediğimde inanamayarak bana baktı.

"Ulan babaannemden iyi kuymak yapan biri yok sanıyordum. Kadın kaç senedir kuymak yapıyor, çocukluğumdan beri onun yaptığına bayılıyordum." Dedi. "Sen onun yaptığından bile güzel yapmışsın, bu kadar güzel nasıl yapabilirsin?" Sırıttım.

"Yetenek işte kocacığım." Kurt güldü.

"Babaannem sana bayılacak!" Kıkırdadım.

Kuymağı da salona götürdüğümde Kurt herkesi masaya çağırmıştı.

Herkesin çaylarını teker teker doldurdum ve ardından masaya oturdum.

Hasan dede yavaşça ekmeğini kuymağa batırdı. Şu anda herkes onu izliyordu.

Ekmeği ağzına atmasıyla birlikte çayından içti, büyük bir heyecanla söyleyeceği şeyi bekliyordum.

"Kim yardım etti?" Demesiyle birlikte kaşlarımı çattım.

"Hiçkimse." Dedim.

"Emin misin kızım, bu bildiğin bizim yöremize ait has kuymak. İstanbullu kız nereden bilebilir bizim yöremize ait bir şeyi?" Gülümsedim.

"Babam çok seviyordu dedeciğim, bende ona yapıyordum." Hasan dede bana baktı.

"Hiçkimse yardım etmedi mi?" Diye tekrar sordu.

"Hayır efendim, istiyorsanız yardımcılarınıza sorabilirsiniz." Dedim.

Herkes kuymağın tadına baktığında merakla herkesi izledim.

"Çok güzel olmuş canım, eline sağlık." Diyen kumral kadına baktım.

Bu kadını ilk kez görüyordum.

"Ben Alparslan'ın eşiyim yani senin eltin oluyorum." Dedi gülümseyerek. "Dün gelmişsin ama çok yorgundum. Çok üzgünüm Beliz, odamda uyuyakalmışım." Sıcak bir gülümsemeyle ona karşılık verdim.

"Hiç sorun değil." Diye mırıldandım.

"Adım Eylül, bir de yaramaz bir oğlum var." Kıkırdadım.

"Öyle mi, nerede?" Gülümsedi.

"Vasfiye Nur bakıyordu, seni onunla da tanıştıracağım." Başımı olumlu anlamda salladım.

"Ah Emre..." Dedi Kurt. "Çok yaramaz bir çocuk ama bir o kadar da sevimli." Eylül güldü.

"Amcasına çekmiş." Kurt da güldü.

"Olabilir." Diye mırıldandı.

Gözlerim Berva'ya kaydığında suratının asık olduğunu fark ettim.

"Bu kızın bunu yapabileceğine inanmıyorum, gidip birine sormuştur!" Demesiyle birlikte göz devirdim.

"Elim lezzetliyse ben ne yapayım?" Eylül bana göz kırptı.

"Birine sorsa ne sormasa ne, gayet güzel olmuş!" Diyen Kurt'un yengesine baktım.

Bu işte bir tuhaflık vardı...

Belki de yeni bir plan yapmışlardı ve ona göre hareket ediyorlardı.

Gözüm açık olmalıydı, asla saf olmamalıydım!

"Aman anneciğim biri yardım etmiştir mutlaka!" Berva'nın alaylı tavrına karşı göz devirdim.

"Karımın eli inanılmaz lezzetli Berva. Sadece kuymağı değil her yemeği güzel yapıyor!" Kurt'la bakıştığımızda gülümsedim.

"Sende güzel yapıyorsun kızım, bu kadar tepki göstermene gerek yok." Dedi Kurt'un babaannesi.

Gözüm Ali'ye takılırken göz göze geldik. Bana baktı ve gülümsedi, bende ona aynı şekilde karşılık verdim.

"Berva abim sırf seninle evlenmedi diye abartmıyor musun sence de? Beliz çok iyi bir kız, onunla bir konuşsan anlarsın." Dedi alayla Loya.

Dedesi ona sert bir bakış attığında sustu.

"O ne demek öyle, sırf seninle evlenmedi diyeymiş!" Diye kızan Hasan dedeye baktım.

"Yalan mı dedeciğim, çok doğru bir şey söylüyorum! Abim onunla evlenmek istemedi ve evlenmedi!" Loya'nın sert tepkisi masada derin bir sessizliğe neden oldu.

"Loya karşında deden var!" Diye uyardı onu babası.

"Evet karşımda dedem var, beni zorla evlendiren ve beni zerre sevdiğine inanmadığım dedem..." Loya alaylı tavrına devam ediyordu.

Kimseden ses çıkmıyordu.

Loya ile göz göze geldiğimizde ona uyarıcı bakışlar atıyordum, şimdi kavganın hiç sırası değildi!

"Loya anneciğim artık şu konuyu kapat, bir yıldır aynı şeyi konuşmaktan sıkıldım." Dedi Zerrin Hanım.

Loya kahkaha attı.

"Sıkıldın öyle mi?" Dedi. "Bir yıldır hiç sevmediği bir adamla aynı yastığa baş koymuş olan benim ama sıkılan sizlersiniz!" Kurt sertçe öksürdü.

"Loya!" Demesiyle Loya omuz silkti.

"Keşke bende abim gibi yapsaydım, biriyle evlenip gelseydim... Belki bir yıldır şu çileyi çekmiş olmazdım da mutlu olurdum, değil mi dedeciğim? Keşke bende abimin yaptığını yapsaydım!" Demesiyle birlikte Ali sertçe masadan kalktı.

"Herkese afiyet olsun." Dedi ve hızlı adımlarla salondan çıktı.

Ben ne olduğunu bile anlayamamıştım...

"Loya!" Diye gürledi Hasan dede, korkuyla yerimden sıçradım. "Derhâl odana git!" Loya ayağa kalktı. "Bir daha bana karşı gelmeyeceksin, duydun mu beni?!" Loya dedesine sert bir bakış attı ve salondan çıktı.

Masada derin bir sessizlik yerini aldığında iştahım bile kalmamıştı.

Loya neden Ali'ye bu kadar kötü davranıyordu ki?

Oysa ki bana karşı hiç böyle davranmamıştı, gayet eğlenceli bir kız gibiydi...

Bakışlarım Kurt'a kaydığında göz göze geldik.

Bakışlarım yeniden tabağımı bulurken burada dönen karışık olayların farkındaydım...

SINIR: 1K VOTE 400 YORUM

Gençler bakın gittiğim bir okulum var ve ben bölümleri anında atamam, bunu size zaten söylüyorum. Sınırın geçtiği o bir hafta içerisinde gelir diyor muyum, diyorum...

Bunları bile bile lütfen sanki sınır geçer geçmez yeni bölüm atacağım demişim gibi davranmayın, bunu gerçekten sizden rica ediyorum. Birazcık sabretmek zor bir şey değil ve bölümlerin arası da zaten çok uzun bir süre değil.

Elimden geleni yapıyorum... Yanımda olan ve hikayemi seven herkese çok teşekkür ederim...

Lütfen emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmayalım gençler!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

(Arada sırada yaptığım canlı yayınlar için, hikayelerim için olan sayfamı takip edebilirsiniz.) 👍👍

KESİT

Saat sabah altıya geliyordu ve ben hiç uyumamıştım. Zaten yeterince uyumuştum ve ayrıca düşünmekte uyumamı engelliyordu.

Ali ise hâlâ gelmemişti...

Bana bu kadar tavır alacağını bilseydim kesinlikle bu aptallığı yapmazdım!

Elim onun yastığına giderken iç çektim. Onun şu an burada olması gerekirdi...

Yavaşça yastığını aldım ve sımsıkı sarıldım. Burnumu yastığa gömerken onun kokusu burnuma dolmuştu bile...

Gözlerim yeniden dolduğunda neden sürekli ağladığımı bile bilmiyordum...

Bir anda kapının açılmasıyla birlikte sesimi çıkarmadım.

Adım sesleri yaklaştığında gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Loya?" Ali'nin sesini duymamla hiçbir şey söylemedim.

Gelecek zamanı mı bulmuştu?

Utançla yanaklarım kızardığında neyse ki saçlarım önüme düşmüştü ve yüzüm gözükmüyordu.

Sizler için yeni bölümden küçük bir kesit paylaşmak istedim...

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri 👆👆

19 "Pişmanlık"

LOYA

Sinirli adımlarla odamıza çıktım.

Kapıyı açmamla Ali'nin üzerini değiştirdiğini gördüm.

"Nereye?" Sert sorumla birlikte bana cevap vermedi.

Üstünü giydiğinde tam odadan çıkacaktı ki kolunu tuttum.

"Nereye gideceğini bana söylemeyecek misin?" Ali bana baktı ve başını olumsuz anlamda salladı.

Kolunu sertçe çektiğinde odamızdan çıktı, şaşkınlıkla arkasından bakakaldım.

İlk defa bana açıklama yapmamıştı...

Sinirle yatağımıza oturdum ve göz devirdim.

Umrumda bile değildi!

Kapının tıklatılmasıyla birlikte yatağıma uzandım ve gözlerimi kapattım.

"Gel!" Dedim.

Beliz'in geldiğini görmemle gülümsedim, yüzünde tedirgin bir ifade vardı.

"Ne oldu?" Diye sordum.

"Şey ben konuşmaya geldim." Başımı tamam anlamında salladım.

Beliz kapıyı kapattı ve bana doğru yürüdü. Yatakta doğrulduğumda geldi ve yatağın kenarına oturdu.

"Neden böyle yapıyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Ne yapıyorum?" Dedim sorarcasına.

"Ali'ye.." Göz devirdim.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum!" Beliz bana yaklaştı ve elimi tuttu.

"Bana güvenebilirsin Loya, her şey ikimizin arasında kalacak." Ofladım.

"O adam hakkında konuşmak istemiyorum!" Dedim.

"Neden peki?" Omuz silktim.

"Benimle zorla evlendi!" Beliz burukça gülümsedi.

"Bu yüzden mi bu kadar dellendin?" Kaşlarımı çattım.

"Tabii senin için hava hoş!" Başımı iki yana salladım. "Abim ile bir nevi anlaşmalı olarak evlendiğinizi biliyorum." Dedim. "Ali abim gibi bir insan değil!" Beliz iç çekti.

"Evet canım haklısın... Ali Ataman gibi biri değil, o beni sevmiyor. Ali seni gerçekten seviyor, durumumuz tamamen farklı." Güldüm.

"Sen Ali'yi tanımıyorsun ki!" Dedim.

"Tanımama gerek yok, her şeyi onun gözlerinden anlayabiliyorum." Kaşlarımı kaldırdım.

"Sen de bir nevi zorla evlendin, beni anlaman gerekiyor!" Beliz dostça omzumu sıktı.

"Bana neler olduğunu anlat, anlat ki dertleşelim." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Şu konuyu kapatsak mı canım yengeciğim?" Güldü.

"Yengen bunu kabul etmiyor." Bende güldüm.

"Neyi duymak istiyorsun?" Diye sordum.

"Ondan neden bu kadar nefret ettiğini." Dedi.

"Birincisi ondan nefret etmiyorum, ikinci ise ona yalnızca kızgınım." Beliz inanmayarak başını salladı.

"Nefret etmemiş hâlin bu mu? Nefret etsen neler olurdu acaba!" Kahkaha attım.

"Yengem bana laf da sokuyor!" Beliz kıkırdadı.

"Haydi anlat." Durdum ve eskileri düşündüm.

"Ali'yi ilk uzaktan bir akrabamızın düğününde gördüm. Biz erkek tarafıydık zaten, o ise evlenen kızın kuzeniydi. Orada birkaç kez göz göze gelmiştik ama ben hemen bakışlarımı kaçırmıştım." Beliz gülümsedi.

"Onu çok beğendin değil mi?" Başımı hayır anlamında salladım.

"Ne beğeneceğim be!" Beliz kahkaha attı ve bana inanmayan bakışlar attı. "Tamam ya, içimden çok yakışıklı olduğunu düşünmedim değil." Diye mırıldandığımda gülmesi arttı.

"Madem onu ilk gördüğünde beğendin, şimdi neden böyle yapıyorsun ki? Adama çok kötü davranıyorsun, gerçekten kusura bakma ama adama köpek muamelesi yapıyorsun!" Bakışlarımı kaçırdım.

"O bunları hak etti!" Dedim. "Evet ilk gördüğümde dış görünüşünü beğendim ama benim o zamanlar zaten kalbim doluydu." Beliz kaşlarını çattı. "Dayımın oğluna tutulmuştum, onu çok seviyordum. O da beni seviyordu Beliz! Belki biz evlenebilirdik, belki ben şu anda mutlu olabilirdim değil mi? Ali her şeyi mahvetti!" Diye homurdandım. "Ben Berat'la evlilik hayalleri kurarken birden dedem benim evlenmeme karar verdiğini söyledi. O kadar çok ağladım ki... Ali ise Berat'ı sevdiğimi bile bile evlendi benimle, benim mutsuz olacağımı biliyordu!" Kızgın sesimle birlikte Beliz hüzünle bana baktı.

"Ama yine de ona çok yükleniyorsun, yaptığın doğru mu sence?" Dedi. "Tamam belki o da yanlış yaptı ama sen adamı çok üzüyorsun. Masadaki herkes Ali'ye acıyarak bakıyor, istediğin bu mu senin?" Diye sordu.

"Kim acıyarak bakıyor ki?" Beliz gözlerime baktı.

"Herkes Loya, herkes acıyarak bakıyor! Kocaman adamı ne hâllere düşürdün, sana olan sevgisinden sesi de çıkmıyor. Yemin ederim ki sana çok farklı bakıyor, ben ömrümde böyle bir bakış görmedim." Güldüm.

"Abimin sana nasıl baktığından haberin var mı?" Beliz omuz silkti.

"Ataman bana daha yeni kimseyi sevemeyeceğini söyledi. Biz İstanbul'a döndüğümüzde boşanacağız, bizimki bir nevi anlaşmalı bir evlilik." Dedi.

"Ha yani sen de buna inandın?" Beliz ofladı.

"Loya fark ettiysen şu anda konuşmamız gereken kişi Ali!" Dedi. "Sürekli konuyu kapatmaya çalışma, bunu senden rica ediyorum." Başımı tamam anlamında salladım. "Peki hâlâ Berat denen o adamı mı seviyorsun?" Omuzlarım düştü.

"Bilmiyorum ki, onu uzun zamandır görmüyorum." Dedim. "Eğer gördüğüm anda kalbim hızlı hızlı atarsa bu ondan vazgeçememişim demektir." Beliz'in bakışları üzgündü.

"Eğer deden seni o Berat denen adama vermediyse bir bildiği vardır. Baksana Ali'ye güvenmiş ki seni onunla evlendirmiş." Alayla güldüm.

"Dedem sadece her şeyin en iyisini bildiğini sanıyor!" Dedim.

"Loya bak deden senden kaç yaş büyük, ona masada bağırıp çağırman hiç hoş olmuyor. Olan olmuş zaten, ne olur akışına bıraksan... Ne olur akışına bırakıp da Ali'ye iyi davransan?" Dedi.

"Ali konusu çok derin bir konu, beni çok fazla düşündüren şeyler var." Diye mırıldandım.

"Ali'yi gerçekten seviyor musun?" İç çektim.

"Benimle zorla evlendiği için sevemiyorum Beliz, kaç kez sevmeye çalıştım ama olmadı!" Beliz alayla güldü.

"Sanırsın adam seni birkaç kez dövmüş, sanki ne yaptı da bu kadar kızıyorsun? Deden sizi evlendirmeye zorlamış o da seni sevdiği için kabul etmiş. Hiç sana kötü davrandığı oldu mu?" Yeniden bakışlarımı kaçırdım.

"O bana kötü davranmaya kıyamaz ki... Her gün en az beş veya altı kez arar. Ne kadar soğuk davranırsam davranayım sürekli beni öpüp koklar. Geceleri bana sarılmasına izin vermem ama o uyku hâlindeyken hep sarılır. Uyandırmamak için bir şey söyleyemem çünkü ertesi sabah işe gitmesi gerekir. Eğer uyanıksa kesinlikle bağırıp çağırırım, o da bana arkasını dönüp yatar..." Diye ilişkimizi özetledim.

"Şey yani siz..." Beliz sustuğunda yanakları kızarmıştı.

"Şey evet, hiç birlikte olmadık." Utançla mırıldandım ve bakışlarımı karşımdaki duvara çevirdim.

"Ciddi misin, bir yıldır hiç olmadı mı?" Dedi şaşkınca.

"Sizde oldu mu ki?" Ona baktığımda utançla başını eğdi.

"Ben onu öpmeye bile utanıyorum, öyle şeyler yapsam utancımdan ölürüm herhâlde!" Güldüm.

"Abim seni bırakmaz sen merak etme." Dedim. "Boşansanız dahi seni asla bırakmaz, seni ömrünün sonuna dek sahiplenir." Beliz gülümsedi.

"Biliyorum." Dedi. "Her neyse, aslında senden bir şey rica etmeye geldim." Kaşlarımı kaldırdım. "Ali'ye kötü davranma lütfen... Eğer illa soğuk davranacaksan bile bu şekilde insanların içinde aşağılayarak onu ezme. Adam çok üzülüyor, bu belli. Seni de çok seviyor, sana kızamıyormuş bile. Ona bu kadar kötü davranma, davransan bile herkesin içinde aşağılama! Ben ona gerçekten çok üzüldüm, bunu senden gerçekten rica ediyorum." İç çektim.

"Onu aşağılamadım ki!" Dedim.

"Emin misin Loya?" Dedi. "Adam şimdi kim bilir nereye gitti!" Kaşlarımı çattım.

"Ben ona nereye gittiğini sordum ve o söylemedi, ben ne yapayım daha?" Beliz göz devirdi.

"Adamın gururunu o kadar incitirsen tabii ki söylemez, sence şimdi haksız mı?" Başımı eğdim.

"Beliz lütfen içimi kötü etme, ben kötü bir insan değilim." Üzüntüyle sarf ettiğim kelimeler canımı yakmıştı.

Ben kötü bir insan değildim, kimseye zarar veremezdim bile...

Konu Ali olunca bambaşka birine dönüştüğüm olabiliyordu ama elimde değildi işte!

Kızgındım...

Ne kadar kızgınsam bir o kadar da kırgındım...

"Ben senin kötü bir insan olmadığını biliyorum. Yalnızca Ali'ye sinirlisin ama onu da anlaman gerekir. Adamın tek derdi sen iken ona dünyayı dar ediyorsun, bunu yapma Loya... Senin kadar sevilmeyi isteyen binlerce insan vardır eminim ki, birazcık ona alışmaya çalış." Derin bir iç çektim.

"Konuyu kapatabilir miyiz?" Sesimin aciz çıkmasına ben bile üzülmüştüm...

"Tabii ki." Dedi ve bana dostça sarıldı. "Ben her zaman senin yanındayım." Diye mırıldandı.

Bir şey söylemedim ve sarılışına karşılık verdim....

***

"Bir daha dedene bir saygısızlık yapmanı istemiyorum!" Annemin gürlemesiyle birlikte ofladım.

"Anne yeter!" Diye bağırdım.

"Bana bağırmayacaksın Loya, anladın mı?" İnledim.

"Anne yalvarırım benimle uğraşma!" Annem yanıma geldi.

Kaç dakikadır peşimi bırakmıyordu, artık gerçekten yorulmuştum.

"Ben senin iyiliğini istiyorum kızım, anla artık beni! Deden seni seviyor ve sen ona ayıp ediyorsun. Seni iğrenç herifin tekiyle evlendirseydi böyle davranmanı anlardım ama seni çok iyi bir insanla evlendirdi. Ona minnet duyman gerekirken saçma sapan triplere giriyorsun!" Alayla kahkaha attım.

"Ne minneti duyacağım ya?!" Annem sinirle güldü.

"Berat'la evlenseydin çok mu mutlu olacaktın? O psikopat seni sürekli üzecekti, bunu sende biliyorsun! Kardeşimin oğlu olması umrumda bile değil, o tekin bir çocuk değil kızım! Üstelik sapığın teki, muhtemelen seni aldatacaktı! Cidden deden seni Berat'a verseydi her gün ağlayacaktın. Birazcık şükret kızım sadece, başka bir şey söylemiyorum!" Dedi ve çenemi tuttu. "Eşinden dayak yiyen kadınlar var, onları bir düşün ve saçma bir şekilde her gün eziyet çekiyorum demekten vazgeç! Sen daha eziyetin ne olduğunu bile bilmiyorsun yavrum..." Başını iki yana salladı. "Bir daha dedene saygısızlık yapmanı ve kocanı bu şekilde ezmeni istemiyorum kızım. Eğer bir daha bu sahneyi yaşarsak, bu sefer seninle bu kadar sakin konuşmam!" Diye tısladı ve bana son kez bakıp kapıyı çarparak odadan çıktı.

İnledim, artık gerçekten bıkmıştım!

Babaannem de benimle konuşmuştu, kocama böyle davranmamamı söylüyordu. Ben hariç herkes Ali'yi seviyordu, bu cidden tuhaftı.

Sabah kahvaltıda onu ezmek istememiştim ki, sadece dedeme tepki göstermiştim. Bizi zorla evlendirme çabasından bıkmıştım, istediğimiz kişiyle evlenmemize müsade etmemesinden cidden yorulmuştum.

Yalnızca bu konuyu açıp onun yüzüne vurmak istemiştim ama Ali gerçekten kırılmıştı...

Kalbimde bir sızı hissederken gözlerim dolmuştu bile. Artık ne yapacağımı bilmiyordum, nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Kapımın açılmasıyla birlikte Alparslan abimi gördüm.

Hemen yataktan kalktım ve koşarak boynuna atladım.

"Abim?" Dediğimde güldü ve beni sıkıca sardı.

"Benim küçüğümün canı sıkkınmış diye duydum." İnledim.

"Sabahtan beri herkes benimle konuşma yapıyor, bir de sen yapma." Abim alnımı öptü.

"Yine ne halt yedin?" Üzgünce yüzüne baktım.

"Ali..." Abim saçlarımı okşadı.

"Bunu zaten anlamıştım." Dedi. "Yine adamı rezil mi ettin?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Ah Loya'm ah, senin şu Laz inadını nasıl kıracağız bilmiyorum." Başımı boynuna gömdüm.

"Yemin ederim o an onu o kadar üzeceğimi düşünmemiştim, şimdi evden gitti. Öğlen oldu hâlâ gelmedi, ne halt yiyeceğim bilmiyorum." Abim geri çekildiğinde gözyaşlarımı sildi.

Ağladığımın farkında bile değildim ki...

"Ali'yi hiç aradın mı?" Üzgünce ona bakmamla kenardaki telefonumu gösterdi. "Haydi." Kararsızca ona baktım. "Onu aramanla gurursuz falan olmazsın, üstelik suçlu olan sensin. Yani araman gerekiyor miniğim, anladın mı beni?" Acıyla ona baktığımda abim gülümsedi ve bana tekrar sarıldı. "Bakma bana öyle fıstık, haydi git ara şu adamı." Burnumu çektim.

"Açmaz ki." Omuz silkti.

"En azından sen aramış ol, biraz merak ettiğini düşünsün de mutlu olsun." Abimin yanağını öptüm.

"Tamam abi." Dedim ve telefonumu elime aldım.

Ali'yi tam üç kez aradım ama en sonunda meşgule attı.

"Bak gördün!" Dedim abime.

"Olsun Loya, adam haklı. Aynısı sana yapılsa sen ne hissederdin, birazcık empati kur." Dedi ve yanağımdan makas aldı. "Ben odama gidiyorum, biraz dinleneceğim." Üzüntüyle ona baktım.

"Benimle kalsana." Abim gülümsedi.

"Senin canın bayağı sıkkın anlaşılan?" Başımı evet anlamında sallamamla iç çekti ve başıyla yatağı gösterdi. "Haydi yürü!" Gülümsedim ve tekrar yanağını öptüm.

"Seni çok seviyorum abiciğim." Dedim mutlulukla.

Birlikte yatağa yattığımızda ona sıkıca sarıldım.

"Her şey düzelir bir gün, sen canını sıkma. Ali sana dayanamaz ki zaten, hemen barışır." Umutsuzca abime baktım.

"Bu sefer çok kırıldı." Dedim.

"İlk defa yaptığın bir şey değil ki!" İnledim.

"Abi ben kötü biri miyim?" Saçımı öptü.

"Saçmalama güzelim benim, sen melek gibisin. Sadece Ali'ye tepkilisin o kadar. Adama bir yüz versen kim bilir neler yapar, her gün çiçek alıp gelir herhâlde." Güldüm.

"Yemin ederim ki benim elimde değil." Abim içtenlikle gülümsedi.

"Biliyorum canımın içi, bunların hepsi geçecek." Dudağımı büktüm.

"İnşallah." Diye mırıldandım.

***

Gözlerimi aralamamla abimin yanımda olmadığını fark ettim.

Gerindim ve doğruldum, başım ağrıyordu.

Saate baktığımda dokuza geldiğini gördüm, Ali gelmiş miydi?

Hızla ayağa kalktım ve bütün evi dolaştım. Vasfiye Nur'u görmemle hızlıca onu durdurdum.

"Ali geldi mi?" Direkt sorduğum soruyla birlikte üzgünce bana baktı.

"Gelmedi." İnledim.

Neredeydi bu adam?!

"Loya?" Babamın seslenmesiyle birlikte onun yanına gittim.

"Konuşma mı yapacaksın?" Babam güldü.

"Yeterince öğüt dinlediğini düşünüyorum." Minnetle ona baktım. "Bir daha böyle davranmak yok, tamam mı güzellik?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Babacığım Ali'yi arar mısın, benim telefonlarımı açmıyor!" Babam kolunu omzuma attı ve beni kendisine çekti.

"Güzel kızım benim, tabii ki ararım." Dedi.

"Nerede olduğunu ve ne zaman geleceğini sor ama benim sorduğumu söyleme." Babam güldü ve telefonunu çıkardı.

Ali'yi aradı ve bana döndü.

"Ulaşılamıyor." Dedi.

"Baba kendine bir şey yapmış olmasın?" Dedim telaşla.

"Sanmıyorum yavrum, o seni bırakıp intihar etmez." İnledim.

"Baba nerede bu adam?" Diye isyan ettim.

"Onu küstürmeden önce düşünecektin." Dedi ve burnumu sıktı. "Benim işim var, birkaç dosyayla ilgileneceğim." Bir şey söylemediğimde babam yanağımı öptü ve ardından gidişini izledim.

Kendimi suçlu hissediyordum...

Ofladım ve küskün adımlarla odama girdim.

Yatağıma oturdum ve elime telefonumu aldım, neredeydi ki bu adam?

Umrumda değildi ama yine de merak ediyordum. Neticede bir yıldır kocamdı, bunu hiç hissetmesem bile...

***

Saat sabah altıya geliyordu ve ben hiç uyumamıştım. Zaten yeterince uyumuştum ve ayrıca düşünmekte uyumamı engelliyordu.

Ali ise hâlâ gelmemişti...

Bana bu kadar tavır alacağını bilseydim kesinlikle bu aptallığı yapmazdım!

Elim onun yastığına giderken iç çektim. Onun şu an burada olması gerekirdi...

Yavaşça yastığını aldım ve sımsıkı sarıldım. Burnumu yastığa gömerken onun kokusu burnuma dolmuştu bile...

Gözlerim yeniden dolduğunda neden sürekli ağladığımı bile bilmiyordum...

Bir anda kapının açılmasıyla birlikte sesimi çıkarmadım.

Adım sesleri yaklaştığında gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Loya?" Ali'nin sesini duymamla hiçbir şey söylemedim.

Gelecek zamanı mı bulmuştu?

Utançla yanaklarım kızardığında neyse ki saçlarım önüme düşmüştü ve yüzüm gözükmüyordu.

Yastığın kollarımdan gidişini hissettiğimde gözlerimi aralamadım.

Yanımda bir ağırlık hissederken yine ona bakmadım, uyuduğumu düşünmeliydi.

Ali yavaşça yanağımı okşadı ve alnımı öptü. Gözümü açmamak için direnirken yatakta bir hareketlilik hissettim ve çok hafifçe gözlerimi araladım.

Bana arkasını dönmüştü...

Gözlerimden düşen birkaç damla yaşı serbest bıraktım ve kendimi uyumaya zorladım.

***

Saat dokuzda alarm çalmıştı.

Gerindim ve yavaşça doğruldum.

Yanıma baktığımda Ali'nin olmadığını gördüm. Rüya görmemiştim değil mi?

Ofladım ve yataktan kalktım.

Hızlıca üzerime bir şeyler geçirdim ve kahvaltıya indim.

Ali'nin masada oturduğunu görmemle rahat bir nefes aldım ve tam karşısına oturdum.

Göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırdı.

"Oğlum dün neredeydin?" Dedi dedem.

"Şirketteydim dedem." Dedi Ali.

"Neden gelmedin?" Omuz silkti.

"Çok iş vardı." Dedem bana sert bir bakış attı ve tabağına döndü.

Kahvaltı sessiz bir şekilde geçmişti.

Bir şekilde Ali'nin gönlünü almalıydım...

Ali kalktığında bende hemen kalktım ve onun peşinden gittim.

Odamıza girdiğinde bende girdim ve kapıyı kapattım.

"Ali?" Dediğimde gardrobu açtı.

"Efendim?" Diye cevap verdi.

Valizi çıkarmasıyla birlikte korkuyla ona baktım.

"Ali?!" Dedim ve telaşla yüzüne baktım.

"Ne var Loya?" Dedi bıkkınca.

"Nereye?" Sorumla birlikte kıyafetlerini valize koydu.

"İspanya." Dedi kısaca.

"Neden?" Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"İş için işte, adamlarla görüşme yapmamız gerekiyor." Kaşlarımı çattım.

"Ama oraya Alparslan abim gitmeyecek miydi? Rize'den geldikten sonra İspanya'ya gideceğim diyordu, sen niye gidiyorsun ki?" Ali umursamazca omuz silkti.

"Onun karısı ve çocuğu var. Benim gitmem daha doğru olur, adam boş yere karısından ve çocuğundan ayrılmasın." Yutkunamadım...

"B-Ben..." Sustum.

Ben neydim peki?

"Bir hafta kalacağım." Dedi sert bir sesle ve valizini hazırladıktan sonra kenara koydu.

Gözlerimden akan yaşlar çoktan yanağıma doğru süzüldüğünde acıyla hıçkırdım.

"Loya?" Gözlerine baktım ve ardından bakışlarımı kaçırdım.

"B-Benim gitmem lazım." Dedim ve gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

Ali'nin bakışları yumuşarken bana kıyamadığını çok iyi biliyordum.

Hızlı adımlarla odadan çıktığımda peşimden bile gelmemişti.

Abimin karısı ve çocuğu vardı...

Beni ise karısı olarak bile saymamıştı, yaptığı ima canımı çok acıtmıştı.

Durmak bilmeyen gözyaşlarımı yeniden sildim.

Bu sefer onu gerçekten çok kırmıştım...

BELİZ

Kahvaltı sonrasında Emre ile tanışmıştım, inanılmaz bir çocuktu!

"Beliz abla?" Demesiyle birlikte gülümsedim.

"Efendim?" Dedim.

"Sen çok güzelsin." Dedi hayranlıkla, onu kucağıma aldım ve burnunu öptüm.

"Sen de çok yakışıklısın." Sırıttığında güldüm, sapsarı saçları vardı.

"Ben ileride seninle evlenmek istiyorum." Birden söylediği şeyle birlikte kahkaha attım.

"Şş sus oğlum, o benim!" Diyen Kurt'a baktım.

"Ya anne!" Diye mızmızlandı Emre.

"Sen amcana bakma yavrum benim, Beliz ablan seninle evlenmeyi kabul ederse sorun olmaz." Dedi Eylül alayla.

"Ediyor musun?" Diye sormasıyla birlikte onun bu tatlı hâline güldüm ve yanağını öptüm.

"Ediyorum." Emre mutlulukla ellerini çırptı ve amcasına baktı.

"Onunla ben evleneceğim!" Dedi.

"Sen daha kaç yaşındasın oğlum?" Dedi Kurt.

"Beş!" Güldüm.

"Yaşın biraz küçük ama..." Dediğimde bana baktı.

"Bir şey olmaz ki Beliz abla." Burnunu sıktım.

"Ama fazla küçüksün!" Dedim gülerek.

"Ben küçük değilim!" Dedi ve küskünce bana baktı. "Ben amcamdan yakışıklıyım!" Kıkırdadım.

"Amcan zaten yakışıklı değil!" Kurt'a baktığımda kaşlarını çattı.

"Beliz beni sırf yakışıklıyım diye kaç kez kıskandın, onları hatırlatmayım istersen?" Göz devirdim ve yanımdaki yastığı onun kafasına fırlattım.

"Ben seni ne zaman kıskandım?" Kurt inanamayarak bana baktı.

"Beliz abla, benimle ilgilen!" Diyen Emre'ye baktım ve defalarca yanağını öptüm.

"Beni böyle öpmüyorsun!" İnanamayarak Kurt'a baktım, bu adam ne diyordu?

"Oğlum çocuk lan o, kıskana kıskana benim küçük yavrumu mu kıskanıyorsun?" Dedi Alparslan abi.

"Abi bunun neresi çocuk, bu bildiğin büyümüşte küçülmüş!" Diğer yastığı da ona attım.

"Emre'yi kıskanma!" Dedim.

"Amcam beni hep kıskanıyor Beliz abla." Sırıttım ve Emre'nin yanağını ısırdım.

Emre acıyla inlediğinde küskünce bana baktı.

"Acıdı!" Güldüm.

"O kadar tatlısın ki öpüp ısırmadan duramıyorum!" Dedim ve ısırdığım yeri öptüm.

"Beliz kuzum sen çocukları bayağı seviyorsun galiba?" Diyen Eylül'e baktım.

"Ya öyle masumlar ki, sevilmeyecek gibi değil!" Emre ofladı.

"Ben artık beş yaşındayım, çocuk falan değilim!" Yanağını sıktım.

"Biz senden bahsetmiyoruz ki, diğer küçük çocuklardan bahsediyoruz." Emre hiçbir şey söylemedi.

"Ee o zaman siz de yapın bir tane?" Diyen Eylül'e baktım.

"Ne yapalım?" Güldü.

"Çocuk." Bir anda sertçe öksürdüm.

"Ne?" Eylül tekrar güldü.

"Çocuk yapın diyorum. Ataman dediğin adam gelmiş yirmi sekiz yaşına, baba olma zamanı geldi de geçiyor." Kurt'la göz göze geldiğimizde utançla yeniden bakışlarımı Emre'ye çevirdim.

"Şey ben daha küçüğüm ya..." Alparslan abi sırıttı.

"Ne olacak sanki, o kadar evlendiniz. Bir de çocuk yapsanız tam olur! İkinizden ortaya çıkacak olan çocuğu düşünemiyorum bile, yemin ediyorum çirkin olma ihtimali yok!" Dudağımı ısırdım.

"Ben daha okuluma devam edip üniversiteyi bitireceğim." Eylül kahkaha attı.

"Ona en az dört veya beş sene var. Bir de en az diyorum, düşün yani!" Dedi. "O zamana Ataman kaç yaşında olacak, bu adam kaç yaşında baba olacak Beliz?" Alaylı tavrıyla birlikte yeniden Kurt'a baktım.

"Çocuk falan istemiyorum, aman Allah korusun!" Dedi. "Geceleri ağlayıp duracak, sürekli ilgilenmek zorundasın..." Başını iki yana salladı. "Çocuk falan istemiyorum kardeşim. Eğer çok çocuk sevmek istersem Emre var. O da büyüyünce Eylül yine bir tane doğurur bu sefer onu severiz." Yutkundum.

"Sırf sen çocuk sev diye sürekli doğuracak mıyım ben, manyağa bak!" Dedi Eylül alayla. "Doğum sırasında canın nasıl yanıyor biliyor musun sen, sırf o yüzden beş yıldır çocuk yapmaya korkuyorum!" Burukça gülümsedim.

Ben çocukları çok severdim ama Kurt sevmiyordu.
Ben nasıl çocuk doğuracaktım ki, adam istemiyordu!

Bir anda bu saçma düşüncelerimle birlikte güldüm, ben ne saçmalıyordum Allah aşkına? Kurt'u boşayacaktım sonuçta değil mi? Bir gün başka biriyle evlenirsem eğer çocuk doğurabilirdim.

Emre'ye baktığımda bana yaslanıp uyuyakaldığını gördüm ve gülümsedim. Şu kadar tatlı bir şey sevilmez miydi? Bir de kendi çocuğum olsa neler

yapardım kim bilir, nasıl severdim...

Kurt aptaldı, gerçekten aptaldı! Şu masum çocukların neyi vardı da sevmiyordu? Ağlasa bile normaldi ama sonuçta çocuk büyüdükçe ağlaması illa ki azalacaktı. Sinirle ona baktım.

Beyinsiz!

Kurt'la gözlerimiz yeniden buluştu.

"Beliz güzelim niye bana öldürecek gibi bakıyorsun?" Diye sordu.

"Çocuk istemedin ya o yüzden, kız çocukları çok seviyor!" İnanamayarak Eylül'e baktım.

"Ay alakası bile yok! Bir şey düşünüyordum ben, nasıl baktığımın farkında mıydım sanki?" Eylül alayla güldü.

"Eminim öyledir!" Dedi.

"Fıstığım sen bunlara karışma, onlar buna karar verebilirler." Diyen Alparslan abiye baktım.

"Aynen öyle abi ama senin şu çenesini tutamayan karın her halta karışmaya bayılıyor!" Dedi Kurt.

"Ay çok konuşma ya, tabii ki karışacağım!" Diyen Eylül'le birlikte güldüm. "Beliz sen rahatsız oldun mu?" Diye sormasıyla birlikte başımı olumsuz anlamda salladım. "Bak gördün mü, tek rahatsız olan sensin!" Dedi.

"Ulan yeni gelin o, ne demesini bekliyorsun? Sana gelip de rahatsız oluyorum der mi?" Kıkırdadım.

"Alakası bile yok, bence Eylül çok tatlı bir kadın." Eylül bana baktı ve gülümsedi.

"Sende öylesin canım." Dediğinde ben de gülümsedim.

"Beliz!" Diyen Kurt'a baktım. "Biz bir odamıza gidelim mi?" Dudağımı ısırdım.

"Neden ki?" Diye sordum.

"Biraz yalnız kalalım." Dediğinde ayağa kalktım ve Emre'yi dikkatlice annesine verdim. Kurt da ayağa kalktığında yanıma geldi.

"Bak bak, bir de kaçıyorlar!" Diyen Alparslan abiye baktım, tam itiraz edecekken beni susturdu. "Şaka yapıyorum, gidin haydi." Demesiyle birlikte gülümsedim.

Kurt kolumdan tuttu ve salondan çıktık. Odamıza doğru yürüdüğümüzde karşımda Berva'yı görmemle göz devirdim.

Bize sert bir bakış attı ve merdivenlerden aşağıya indi.

"Ruh hastası!" Dedim.

"Boşver." Kurt odamıza geldiğimizde kapıyı kapattı ve gözlerime baktı.

"Neden buraya geldik?" Bana yaklaştı ve dudağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Emre'yi o kadar çok öpünce canım çekti." Güldüm.

"Sen iyice alıştın beni öpüp koklamaya!" Elini yanağıma koydu.

"Ne yapayım güzelim, canım çekti diyorum!" Kıkırdadım.

"Kurt bak ben anlamam canım çekti falan diye, iyice alıştın!" Dedim.

Kurt'un beni kucağına almasıyla birlikte korkuyla çığlık attım ve kollarımı boynuna doladım.

"Ne yapıyorsun?!" Dedim.

Kurt beni yatağa bıraktı ve yavaşça üzerime uzandı.

"Şurada birkaç saat sonra akşam yemeği yiyeceğiz ve Berva yine saçma sapan şeyler söyleyip moralimizi bozacak. Bırak da şu güzel saatlerin tadını çıkaralım." Elimi yüzüne koydum ve hafifçe yanağını okşadım.

"Sen çok fenasın!" Dediğimde güldü ve elimi alıp dudaklarına götürdü.

"Biliyorum." İç çektim.

Kurt burnunu burnuma sürttü ve gülümsedi.

"Sen niye bu kadar mutlusun?" Diye sordum.

"Aslında mutlu değilim, yalnızca kendimi iyi hissediyorum." Sorarcasına ona baktım. "Seni üzmediğimi düşünüyorum. Seni buraya getirene kadar canım çıktı ve seni mutsuz etmeyeceğimi vadettim. İçimde yine de ya seni üzersem diye bir korku vardı ama sen mutlu gibi gözüküyorsun, bu da beni motive ediyor." Gülümsedim.

"Ya kıskanç kurtçuk mutlu da olurmuş!" Kurt kaşlarını çattı.

"Bak ben kurtçuk falan anlamam!" Dediğinde dudağımı ısırdım.

"Tamam ya!" Üzerime eğildi.

"Dudağını ısırınca da canım çekiyor." Kıkırdadım.

"Sen sapıksın!" Dedim.

"Ulan iki yıl cezaevinde yatmış adamım, ne yapmamı bekliyorsun? Kimseyle bir haltlar da yemeyeceğim, yemin ettirdin bana. O yüzden bunlara katlanmak zorundasın yavrum." Kafasına yastığı geçirdim.

"Ben hiçbir şeye katlanmak zorunda değilim, karşında kimin kızı olduğunu hatırla!" Kurt göz devirdi.

"Hiç annen gibi olmaya çalışma, sen istesen bile o kadar cadı olamazsın!" Kaşlarımı çattım.

"Seni yolarım Kurt!" Dediğimde güldü ve yanıma uzanıp beni göğsüne çekti.

"Şaka yaptım." Göz devirdim.

"Pislik herif seni, sen kendi akrabalarına bak!" Burnumu sıktı.

"Çok konuşuyorsun!" Ofladım ve başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Ben mi yoksa sen mi?" Dedim alayla.

Kurt gülümsedi ve birden başımı tutup beni yeniden göğsüne yasladı.

Kıkırdadım ve yavaşça göğsüne sarıldım, o ise ellerini belime doladı.

"Mzuğa toloni- şk'imi..." Dedi ve saçımı öptü.

"Ne dedin?" Diye sordum.

"Güzel bir şey söyledim." Başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

"Ya ne dediğini söyle!" Kurt omuz silkti. "Ya Kurt!" Saçlarımı okşadı.

"Deniz gözlüm benim dedim..." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Gerçekten mi?" Diye sordum.

"Evet." Dediğinde kıkırdadım ve boynuna sarıldım.

Deniz gözlüm benim...

Çok güzel bir sahiplenişti...

Bu adam çok başkaydı, bunu inkâr edemezdim...

SINIR: 1,10K VOTE 450 YORUM

<u>Lütfen emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmayın!</u>

Loya ve Ali sahnelerine bu şekilde yer vereceğim. Sonuçta hikayede tek bir aşk olmayacak ve onların aşkının da hoşunuza gideceğini düşünüyorum...

Onlar için başka bir kitap yazmamı söyleyenlere hitaben maalesef ki bunun mümkün olmadığını söylemek istiyorum. Aynı kurgu iki farklı hikayeyle sürerse biraz saçma olur.

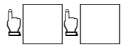
Bu yüzden hikayemde bu üç aşka da yer vereceğim, sizin de hoşunuza gideceğini düşünüyorum... ☺

Oy veren ve yorum yapan, hikayemi destekleyen herkese teşekkürler.❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

20 "Çeyiz"

BELİZ

Akşam yemeğinde Kurt'un tam karşısına oturmuştum, yanımda ise Loya ve Eylül oturuyordu.

Loya'nın Ali'ye attığı kaçamak bakışları görünce gülümsedim. Ali hiçbir şekilde karşısına bakmıyordu ve Kurt'la bir şeyler konuşuyorlardı.

Loya gerçekten üzgündü, bana neler olup bittiğini anlatmıştı. Ali İspanya'ya gidecekti ve Loya onu kırdığı için vicdan azabı çekiyordu.

"Beliz?" Hasan dedenin sesini duyduğumda ona baktım.

"Efendim?" Dedim.

"Artık şu düğün hazırlıklarına başlayalım diyorum." Dediğinde Kurt'a baktım.

"Olur dedem." Demesiyle birlikte bu sefer Berva ve annesine baktım.

Yüzleri asıktı ve bana öldürecek gibi bakıyorlardı fakat onlar benim umrumda bile değildi.

"Dedeciğim Berva'nın Ataman'la adı çıkmadı mı zaten? Şimdi bunlar hemen evlenecek ve benim kızıma laf gelecek!" Kurt'un yengesine baktım.

"Berva'nın Ataman'la adı çıkmadı Leyla Hanım. Bunu yalnızca siz çıkardınız, kocamın bundan haberi bile yoktu!" Dediğimde kadın bozulduğunu belli etmemek için alayla güldü.

"Biz çıkardık öyle mi?" Dedi ve dedeye baktı. "Biz mi çıkardık dedem?" Arkama yaslandım ve alayla onları izledim.

"Evet biz çıkardık Leyla!" Dedi Hasan dede. "Bunu isteyen sizlerdiniz ve bende bunu kabul ettim. Berva kızımın oğlumu mutlu edeceğini düşündüm." Kendimi gülmemek için sıktım.

Eylül ve Loya'ya baktığımda onların da benden farkı olmadığını gördüm.

"Dedem ne güzel konuştu ya!" Dedi Eylül bize fısıldayarak.

"Leyla Hanım böyle bir cevap beklemiyordu!" Dedim ben de fısıltıyla.

"Oh iyi oldu, sürekli seninle uğraşıyorlar!" Loya'ya baktım ve gülümsedim.

"Hasan dede haklı olduğumu görüyor galiba!" Dedim hafif bir alayla.

"Kızlar!" Diye gürleyen babaanne ile birlikte sesimizi kestik. "Kendinize gelseniz iyi olur, burada sizden kaç yaş büyük insanlar var! Sofrada böyle fısıldayarak konuşulması hoş değil! Burada sizden başkası fısıldaşıyor mu?" Bakışlarım tabağımı bulurken sustum.

Kadın haklıydı, bu şekilde fısıldaşmamız biraz yanlış olmuştu...

"Özür dileriz babaannem." Dedi Eylül.

"Bir daha tekrarlanmasını istemiyorum!" Başımı salladım.

"İsteyerek olmadı gerçekten, çok özür dileriz." Dedim.

"Tamam Gülten, uzatmayın artık!" Diyen Hasan dedeye baktım.

Berva ve annesi ise yalnızca sırıtıyordu, bu ise göz devirmeme sebep oldu.

"Herkesin de bildiği üzere bu evdeki her karar bana bağlı. Bunu açıklamama gerek yok değil mi artık?" Dedi Hasan dede sertçe. "Ben evlilik hazırlıkları başlayacak diyorsam başlayacak, sözümün üstüne söz söyleyen var mı da?!" Herkes sustuğunda dede arkasına yaslandı ve bakışları bana döndü. "Senin bir itirazın var mı kızım?" Alaylı sesiyle birlikte başımı olumsuz anlamda salladım. "Ataman senin bir itirazın var mı?" Kurt'a baktığımda o da başını hayır anlamında salladı. "İyi zaten bir itirazınız olamaz, çünkü ben böyle istedim ve böyle olacak!" Berva ofladı.

"Ama dede bana yaptıklarını görmüyor musun, bu onların yanına mı kalacak?" Dedi.

"Berva!" Diye uyardı onu babası, Berva ise babasına bakıp göz devirdi.

"Biz bu sözü aramızda vermiştik kızım, eğer gidip bunu bütün Trabzon'a yaydıysan bu artık senin hatan! Ben de Ataman'ın seninle evlenmesini istiyordum ama yapacak bir şey var mı? Gördüğün üzere yok!" Hasan dede ayağa kalktı. "Yarın akşam kadınlar olarak hep birlikte düğün alışverişine çıkacaksınız. Ben de düğün için bir şeyler planlayacağım, itirazı olan var mı?" Sert sesiyle birlikte kimseden ses çıkmadı. "Güzel!" Dedi ve salondan çıktı.

"Çeyizin İstanbul'da mı?" Zerrin Hanım'a baktım.

"Şey benim çeyizim yok ki." Diye mırıldandım.

"Yok mu?" Dedi Zerrin Hanım şaşkınlıkla.

"Yok." Dedim.

Berva sert bir kahkaha attı.

"Ay hiç değilse benim çeyizim vardı, hem de nasıl güzeldi... Böyle gidip İstanbul'da ki kızı gelin almayı kabul ederseniz böyle olur, değil mi babaanneciğim?" Sinirle göz devirdim.

"Berva kendine gel!" Diye sesini yükseltti Kurt. "Ben onunla sevdiğim için evlendim, çeyizinin olup olmaması umrumda bile değil!" Dedi ve bana baktı.

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladığında elimi yavaşça kalbimin üzerine koydum. Sanki nefesim daralıyordu, nefes alamıyor gibi hissediyordum.

"Ne demek umrunda değil? Kız kaç yaşına gelmiş, anası bir çeyiz yapamamış mı? Nereli olursa olsun oğlum, bir kızın çeyizi olmak zorundadır!" Kurt'un yengesine baktım ve göz devirdim.

"Eğer annem yabancı bir ülkede yaşamasaydı eminim ki bana hazırlardı!" Berva alayla güldü.

"Senin annenin çeyizi var mıydı ki? Eminim dolu dolu çeyiz yapmıştır kendine!" Alaylı sesiyle birlikte sinirle ayağa kalktım.

"Berva kızım doğru konuş, onun aile yaşantısı seni ilgilendirmez!" Kurt'un babaannesine baktım.

Delirmek üzereydim!

"Berva kendine gel!" Diye bağırdım.

Kurt hızla ayağa kalktı ve yanıma geldi, yavaşça ona tutundum.

"Tamam çocuklar oturun yerinize!" Babaanneye baktım.

"Ben sakin kalamıyorum babaanneciğim, şu kızı uyarın!" Sinirden elim ayağım titriyordu.

Kurt yavaşça saçımı öptüğünde göğsüne yaslandım.

"Sen kimsin ki bunları söylüyorsun?!" Leyla Hanım'a baktım, tabii ki kızını savunuyordu!

"Asıl siz kim oluyorsunuz da benim ailemi şu masada konuşabiliyorsunuz? Bir daha ailemle ilgili tek bir kelime duymak istemiyorum! Bana istediğinizi söyleyin umrumda bile değil ama işin içine ailemi katmayın!" Kurt çenemi tuttu ve gözlerine bakmamı sağladı.

"Beliz güzelim sakin olur musun?" Gözlerim dolarken yutkundum.

"Aileme laf atılıyor Ataman, nasıl sakin kalayım?" Kurt bana yaklaştı ve yanağımı öptü.

"Sen odamıza çık güzelim olur mu? Ben bir konuşma yapıp geleceğim." Bir anda babaannenin sert sesini duydum.

"Herkes yerine otursun, siz beni saymıyorsunuz herhâlde!" Diye kızmasıyla birlikte yerime oturdum.

Loya ayağa kalktı ve yerini abisine verdi. Kendisi ise Ali'nin yanına oturdu.

"Bir daha bu masada kavga istemiyorum, anlaşıldı mı?" Elini sertçe masaya vurdu. "Ben evin asıl hanımıyım, bunu unutmayın! Herkesten önce ben vardım burada. Bu masada huzur istiyorum, kavga edecekseniz eğer herkes yemeğini kendi evinde yesin!" Bakışları Berva'ya döndü. "Birbirinizin ailesine, yaşantısına, memleketine bilmem neyine laf etmeyi bırakın! Kız daha küçük zaten, annesi de yanında yaşamıyor. Çeyizini kim hazırlayacak, babası mı?" Berva bakışlarını tabağına çevirdi. "Bir daha da böyle bir tartışma istemiyorum. Çeyizi yoksa yok, yarın gidip çeyizini hazırlamaya başlarız. Ben Gülten'in gelininin çeyizi yokmuş dedirtmem, anladı mı herkes?" Kimseden ses çıkmadığında bakışları bize döndü. "Siz de şimdi odanıza çıkın, bir daha bu olay tekrarlanmayacak!" Dedi.

Kurt'la birlikte ayağa kalktığımızda elimi tuttu ve bakışları Berva'yı buldu.

"Seninle konuşacağız Berva!" Dedi.

"Ne konuşacağız, beni nasıl bıraktığını mı?" Leyla Hanım sertçe kızını dürttü.

Kurt alayla güldü ve başını iki yana salladı.

"Karıma karşı düzgün davranacağını konuşacağız." Kurt'un bakışları bana döndü. "Oroperi şk'imi, gitsek mi artık odamıza?" Başımı salladığımda elimi yeniden tuttu.

"Ne?" Dedi dehşetle Berva. "Sen o güzelim Lazca kelimeyi bu kıza mı söyledin?" Loya ofladı.

"Of uzatma Berva, zaten tadımızı kaçırdın!" Dedi ve ayağa kalktı. "Gidelim mi?" Diye kocasına sormasıyla birlikte Ali şaşkınca ona baktı.

"Nereye?" Loya göz devirdi ve kocasının elinden tutup ayağa kaldırdı.

"Biz de gidelim o zaman." Eylül ve Alparslan abi de ayağa kalktığında Kurt'un elini sıktım.

"Gidin çocuklar." Dedi Kurt'un babaannesi sıkıntılı bir sesle.

"Size karşı bir terbiyesizliğim olduysa eğer çok özür dilerim. Ben bir an kendimi tutamadım babaanneciğim, kusura bakmayın." Dediğimde bana baktı ve zorlukla gülümsedi.

"Sizli konuşmana gerek yok kızım." Başımı olumlu anlamda salladım. "Sadece bir daha tekrarını yaşamak istemiyorum kızım, odanıza gidebilirsiniz." Dedi.

Hep birlikte küçük salona geçmeye karar verdiğimiz için oraya gittik. Loya girer girmez kapıyı kapattı ve ardından koltuklara oturduk.

"Pislik kız ya, deli olacağım!" Dedi Loya.

"Ya ne güzel yemek yiyorduk, tadımız da kaçtı!" Eylül bana baktı. "O kıskançlıktan böyle yapıyor, sen kafana takma." Ofladım.

"Ben bir ay boyunca nasıl dayanacağım bilmiyorum..." Kurt elimi tuttu.

Bakışlarım Kurt'a döndüğünde gözlerimin en içine baktı.

"Ay ay ay!" Loya'nın keyifli sesiyle birlikte ona baktım. "Nasıl da bakarlarmış birbirlerine!" Hızla yanımdaki yastığı onun yüzüne fırlattım.

"Saçmalama!" Dedim.

"Ay Loya'm sen kendi kocana nasıl baktığını bir gör bence!" Dedi Eylül.

"Nasıl bakıyorum ki?" Diye sordu Loya.

Bakışları Ali'ye döndüğünde herkes onları izliyordu.

"Saçmalama Eylül." Dedi Ali ve ayağa kalktı. "Erken yatsam iyi olur, yarın sabah erkenden gideceğim." Loya'nın bakışları durgunlaşırken yutkundum.

"Haydi gezmeye gidelim!" Dediğimde bakışlar bana döndü.

"Ne?" Kurt'a baktım ve dudağımı ısırdım.

"Ya hani sen bana söz vermiştin, beni bol bol gezdirecektin..." Gülümsedim. "Şimdi tadımız kaçtı, moralimiz de bozuldu. Yarın zaten alışverişte kim bilir neler olacak, yine moralimiz bozulacak. O yüzden şimdi biraz gezelim diyorum, şu Karadeniz'in güzel yerlerini bir görmüş olayım..." Eylül kıkırdadı.

"Kız sen çok fenasın!" Dediğinde ona göz kırptım.

"Siz gidin o hâlde, ben odama çıkıyorum." Ali'ye baktım.

"Hayır Ali, hep birlikte gidiyoruz!" Dedim.

"Beliz inan ki olmaz, başka bir zaman gezelim." Loya da ayağa kalktı.

"Ben gitmek istiyorum!" Dedi kocasına.

"Ee ne yani, benden izin mi istiyorsun?" Ali'nin alaycı sesiyle birlikte Loya ofladı.

"İyi ya yatıyorsan yat! Kırk yılın başında hep birlikte gidip bir şeyler yapacağız ama sen sorun çıkarıyorsun!" Dedi triple.

"Loya orada bana oflayıp poflayacaksın, senin çeneni çekecek gücüm yok!" Loya alayla güldü.

"Oflayıp poflayacağım öyle mi?" Dedi sinirle. "İyi ya, zaten beni karın olarak bile görmüyormuşsun! Ben tek başıma giderim, sen git odana uyu!" Loya tam gidecekti ki Ali kolunu tuttu.

"Eğer orada bana sorun çıkartırsan direkt eve gelirim, anladın mı beni?" Loya göz devirdi.

"Ne yapacağım sanki?" Gülümsedim.

"Ula bir susun da!" Diye kızdı Alparslan abi. "Ali oğlum sen uyma şu Laz kızına, bir sorun çıkartırsa ben onu orada kulaklarından asarım!" Güldüm.

"Abi!" Dedi Loya kaşlarını çatarak.

"Gidiyorsak haydi hazırlanalım!" Dedi Eylül ve ayağa kalktı.

"Emre?" Diye sorduğumda güldü.

"Onu Vasfiye Nur'a attım, rahat rahat gezebiliriz!" Kahkaha attım.

"Oğlum hakkında nasıl konuşuyorsun?" Dedi Alparslan abi.

"Ay aman şimdi gelse rahat durmayacak ki! Beyefendi kucakta gitmeyi seviyor bir de, hâlâ kucağımıza alıyoruz!" Güldüm.

"Ama şimdi bize kızmasın?" Eylül sırıttı.

"Uyuyor hayatım o, yani en son uyuyordu." Dedi. "Sen de kocanla gezmeyi özlediğinde ne demek istediğimi anlayacaksın. Bir de yaramaz ama tatlı mı tatlı bir oğluşun olursa vay hâline!" Alparslan abi güldü ve kolunu karısının omzuna attı.

"Çok konuşma hatun!" Dedi.

Onların bu tatlı hâline gülümsedim. Hep birlikte salondan çıktık ve odalarımıza gittik.

Kurt kapıyı kapatıp bana döndüğünde gözlerimiz buluştu.

"Nereden çıkardın acaba bu gezme işini?" Gülümsedim.

"Loya üzgündü kocacığım..." Dedim alayla. "Ali onu tersleyip yatacaktı, ben de onlar vakit geçirsin istedim. Hem en son olanlardan sonra gerçekten biraz eğlenebiliriz diye düşündüm." Kurt yanıma geldi ve gözlerimin en içine baktı.

"Üzüldün mü?" Anlamayarak ona baktım. "Berva sana öyle dediği için." Burukça gülümsedim.

"Yani biraz..." Diye gerçeği söyledim. "Sonuçta annemi yılda iki veya üç kez görüyorum. Türkiye'ye geldiğinde benimle hasret giderip geri dönüyor. Çeyizi iki veya üç günde yapacak hâli yok ya! Hem daha evlendirmezdi o beni, belki daha sonra yapabilirdi." Kurt yavaşça beni belimden tuttu. "Annem yabancı ülkede yaşıyor ve onu da geçtim işlerinden başını kaldıramıyor. Babamın da hazırlayacak hâli yok. Geriye bir tek ben kalıyorum ama ben nasıl çeyiz hazırlayabilirim ki? Hiçbir şey bilmiyorum bile, hatta bugün ilk kez eksikliğinin farkına vardım." Kurt bana yaklaştı ve yanağımı okşadı.

"Boşver yavrum, benim için o kadar da önemli değil. Berva senin açığını bulduğu için böyle üstüne geliyor, ben onunla konuşacağım." Yavaşça ellerimi yüzüne çıkardım.

"Kurt?" Diye fısıldadım. "O kızla konuşmanı istemiyorum." Kurt gülümsedi ve alnını alnıma yasladı.

"O nedenmiş?" Kurt'un eğildiğini fark etmemle ofladım.

"Kurt beni kucağına alsana." Güldü.

"Boyun mu yetmiyor?" Göz devirdim.

"İki metresin kocacığım!" Kurt yavaşça beni kucağına aldı.

"Berva ile konuşmamı neden istemiyorsun?" Omuz silktiğimde güldü. "Kıskanç Belizcik!" Beni taklit ettiğinde yumuşak bir şekilde ağzına vurdum.

"Hiçte bile, ne alakası var?" Kurt burnunu burnuma sürttü.

Bana yaklaştığında yanağımı çevirdim. Kurt güldü ve dudaklarını yanağıma sürttü.

İçimin neden kıpır kıpır olduğunu anlayamazken Kurt bir anda dudaklarını boynuma indirdi.

"Kurt yapma..." Diye fısıldadım.

"Bir şey yapmıyorum güzelim." Tir tir titrediğimde yavaşça saçımı öptü. "Beliz neden titriyorsun?" İnledim.

"Senin yüzünden geri zekalı!" Kurt çenemi öptü.

"Yüzüme bak!" Dediğinde yavaşça ona baktım. "Bir şey mi oldu?" Dudağımı ısırdım.

"Hayır olmadı." Anlamayarak gözlerime baktı.

"O zaman neden titriyorsun?" Durdu ve kaşlarını çattı. "Heyecanlandın mı yoksa?" Diye sordu.

"H-Hayır!" Dedim ve yere baktım. "İndirsene beni." Diye mırıldandım.

Kurt yanağımı öptüğünde yeniden ona baktım. Bana yaklaştı ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Beliz sende bir değişiklik var." Kaşlarımı çattım. "Seni ilk kez öpmüyorum ki, neden bu kadar tepki verdiğini anlayamıyorum." Ofladım.

"Ya indirsene beni pis herif!" Güldü.

"İndirmeyeceğim." Ona baktım ve göz devirdim.

Kucağından inecektim ki buna izin vermedi, beni sıkıca tuttu.

"Ya bırak!" Diye sızlandım.

"Beni öpersen düşünebiliriz." Güldüm.

"Her şeyi öpmeye bağla zaten, sapık pislik herif!" Dedim.

"Çok konuştun ha!" Dedi ve gardrobu açtı.

Kendisine kıyafet çıkardığında beni indirmemişti. Sonunda yenilgiyle birlikte ofladım ve başımı göğsüne yasladım.

"Bana aşağıda ne dedin?" Diye sordum.

"Ne dedim?" Kokusunu içime çektim.

"Lazca bir şey söyledin, hatta Berva kıskandı." Kurt güldü.

"Meraktan çatla." Göğsüne vurdum.

"Ya söyle!" Cevap vermediğinde ofladım. "Lütfen..." Kurt bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Çok da önemli bir şey değildi. Oradaki herkes seni sevdiğimi düşünsün diye öyle söyledim." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Seni seviyorum mu dedin yoksa?" Güldü.

"Ben herkesin içinde öyle bir şey söylemem!" Göz devirdim.

"Öküzsün sen tabii!" Dedim. "Ya ne dediğini söylesene!" Kollarımı boynuna sardım ve uzanıp yanağını öptüm. "Haydi söyle artık..." Kurt beni sıkıca tuttu.

"Merak et istiyorum." Sinirle ona baktım.

"Peki seni seviyorum ne demek?" Kaşlarını çattı.

"Ne yapacaksın?" Ofladım.

"Ya merak ettim!" Dedim.

"Ma si maoropen." Dedi.

"Ma si maoropen Kurt!" Dedim heyecanla. "Ay ben bunu Berva'nın yanında söylerim, çatlasın pislik kız!" Ne dediğimi sonradan idrak ederken dudağımı ısırdım.

"Bende seni yavrum." Dedi Kurt alayla.

Yanaklarımın yandığını hissederken inledim ve başımı boynuna gömdüm.

"Ben söylediğin şeyi söylemeye çalıştım sadece, seni seviyorum falan demedim!" Sesim boğuk çıktığında Kurt güldü ve omzumu öptü.

"Çok konuşma da hazırlan!" Başımı boynundan kaldırdım.

"Ama yanlış anladın!" Dedim.

"Yanlış falan anlamadım, istemeyerek söylediğini biliyorum." Dedi ve beni indirdi.

Üzerindeki tişörtü çıkarmasıyla birlikte bakışlarımı kaçırdım.

"Hiç utanmıyorsun!" Dedim.

"Utanacak bir şey yok." Kaşlarımı kaldırdım.

"O zaman ben de senin yanında giyineyim?" Dedim alayla.

"Giyinebilirsin güzelim." Gardrobu açtım ve elime kalın bir tayt aldım. Üzerine ise hardal rengi uzun bir kazak aldım.

Odamızdaki banyoya doğru ilerlerken Kurt'un beni izlediğini hissedebiliyordum.

Banyoya girer girmez kapıyı kapattım ve işlerimi hallettikten sonra aldıklarımı giydim.

Saçlarımı yalnızca taradım ve çok abartı olmayan bir makyaj yaptım.

Banyodan çıktığımda Kurt bana baktı.

"İki saat oldu!" Dediğinde göz devirdim.

"Karın değil miyim, bekleyeceksin!" Dedim ve saçlarımı savurarak önünden geçtim.

Karşımdaki boy aynasına baktım ve kendimi süzdüm.

Güzel olmuştum...

Kurt aynada görüş alanıma girdiğinde bir şey söylemedim.

"Makyaj yapmak sana çok yakışıyor." Diye itiraf ettiğinde gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Dedim.

Aynaya bakmayı kestim ve ona döndüm.

O yine çok yakışıklı olmuştu, her zamanki gibi...

Kurt'la birlikte odamızdan çıktığımızda kolunu omzuma attı ve beni kendisine çekti.

Dışarıya çıktığımızda montumu giymiştim, hava soğuktu.

"Siz kiminle geleceksiniz?" Diye sordu Eylül.

Kurt'un arabası İstanbul'da kalmıştı. Buraya uçakla geldiğimiz için şimdi arabamız yoktu.

"Sizle gelelim." Dedim.

Loya ve Ali yalnız kalmalıydı...

"Bizle gelin yenge." Dedi Ali.

"Yok oğlum, biz Alparslan abimle gideriz." Dedi Kurt.

"Ataman olur mu öyle şey? Hem gelince seni gezdireceğim diye sözüm vardı, gelin benim arabaya!" Loya'ya baktığımda başını olumlu anlamda salladı.

"Ya ama siz birlikte gidin!" Dediğimde Ali Loya'ya baktı.

"Benimle gitmektense emin olun ki sizinle gitmeyi tercih eder." Loya şaşkınlıkla kocasına baktı. "Her neyse, atlayın gidelim." Dedi ve arabasına bindi.

Loya hayal kırıklığıyla olduğu yerde durdu. Dostça omzunu sıktım.

"Haydi." Dediğimde yutkundu ve arabaya baktı.

Arka kapıyı açtığında hızla kapattım ve başımla ön koltuğu gösterdim.

"İstemiyorum Beliz, gerek yok!" Dedi kırgın bir ses tonuyla.

Arka kapıyı tekrar açtı ve arabaya bindi. Mecburen ben de yanına oturdum ve kapıyı kapattım.

Kurt öne bindiğinde Ali arabayı çalıştırdı.

"Nereye gideceğiz?" Diye sordum.

"Sahile." Dedi Kurt.

"Ya!" Dedi Loya heyecanla. "Küçükken hep giderdik, çok özledim o günleri!" Ardından bakışlarını kaçırdı. "Ve abimi..." Loya'nın gözleri dolduğunda üzüntüyle ona baktım.

"Loya..." Dedim ve sustum.

"Loya!" Dedi Kurt. "Onu düşünme artık, bak hem biz varız yanında. O yok belki ama iki abin de yanında..." Loya iç çekti.

Ali'nin bakışları karısını bulduğunda gözlerindeki üzüntüyü gördüm. Öyle bir bakıyordu ki, kıyamıyordu ona. Üzülmesine katlanamıyordu, bu o kadar belliydi ki...

"Loya?" Dedi Ali.

"Efendim?" Loya kocasına baktı.

"Aklına getirmemeye çalış, biliyorum zor ama ne yazık ki yapacak bir şeyimiz yok." Demesiyle birlikte Loya burukça gülümsedi.

"Keşke yapacak bir şey olsaydı." Yavaşça Loya'ya sarıldım.

"Bak biz yanındayız, hem kocan da yanında." Loya acıyla güldü.

"Siz yanımdasınız ama bunu herkes için söyleyemem..." Ali kaşlarını çattı.

"O ne demek?" Diye sordu.

"Bir şey yok." Loya başını omzuma yasladığında gülümsedim.

"Loya!" Dedi sertçe Ali. "Saçma sapan konuşma, ben de yanındayım!" Loya göz devirdi.

"Eğer yanımda olsaydın böyle olmazdı!" Kaşlarımı çattım.

"Ulan senin yüzünden bu hâldeyiz zaten!" Ali bağırdığını fark etmiş olacak ki sustu ve yola döndü.

"Gençler bir sakin olsanız?" Dedi Kurt. "Her şeyi konuşarak çözebilirsiniz. Sahilde biraz uzaklaşıp konuşun, hem deniz içinizi açar." Loya kocasına baktı.

"Ali anca kaçıyor zaten! Hem yarın sırf benden kaçmak için gidiyor!" Hızla Loya'yı uyarırcasına dürttüm.

"Adam haksız mı sence güzelim?" Dedi Kurt.

"Kafamı dinlemek istiyorum Loya!" Ali isyan edercesine konuştu.

"Yani benden kurtulmak için gidiyorsun!" Loya'nın kızgın sesiyle birlikte yeniden onu dürttüm.

"Adamla konuştuğunda gönlünü al olur mu?" Diye fısıldadım kulağına.

"Ya benimle konuşmuyor ki!" Dedi Loya fısıldayarak.

"Ama adama böyle kızma, suçlu olan sensin!" Dediğimde dudağını büktü.

"Eğer onu böyle konuşmaya zorlamazsam benimle hayatta konuşmaz ki! Bunu sırf benimle konuşsun diye yapıyorum. Hem abim de konuşun dedi ya, mecburen konuşacak." İç çektim.

"Ne konuşacaksın ki?" Diye sordum.

"Onu rezil ettiğim için vicdan azabı çekiyorum ve ondan özür dileyeceğim. Sonra nereye gidiyorsa gitsin, yeter ki benim vicdanım rahat olsun." Üzgünce ona baktım.

"Belli ki sen de onu seviyorsun." Omuz silkti.

"Sevmiyorum." Bir şey söylemedim.

"Ne konuşuyorsunuz fısır fısır?" Dedi Kurt.

"Çok gizli şeyler!" Dedim ve alayla güldüm.

Birkaç dakika sonra Ali arabayı kenara park etti.

"Geldik." Dediğinde hepimiz indik.

Denizin kokusu burnuma dolduğunda huzurla içime çektim.

Hiçkimsenin olmadığı sahile göz gezdirdim, çok güzel gözüküyordu.

Eylül ve Alparslan abi yanımıza geldiğinde hep birlikte sahile ilerledik.

"Her şey hazır mı kardeşim?" Diye sordu Alparslan abi.

"Hazır abi." Dedi Ali.

Anlamayarak Kurt'a baktığımda bana göz kırptı.

"Ne yaptılar?" Diye Eylül'e sordum.

"Hep birlikte çok nadir buraya geliyoruz. O yüzden her geldiğimizde şarkı falan söyleyip eğleniyoruz." Diye açıklama yaptı.

"İyi de benim sesim güzel değil ki!" Dedim.

"Benim de güzel değil ama amaç eğlenmek zaten canım." Güldüm ve Loya'ya baktım.

"Senin sesin güzel mi?" Diye sordum.

"Yani orta diyebiliriz, çok güzel değil ama idare eder." Dedi ve kocasına baktı. "Ama Ali'nin sesi çok güzel, bir de Ataman abimin..." Şaşkınlıkla Kurt'a baktım.

"Senin sesin güzel mi?" Dememle omuz silkti.

"Ben normalde hayatta şarkı söylemem, yalnızca burada söylüyorum." Kıkırdadım.

"Ay ses tonun da güzel zaten, çok merak ettim!" Dedim.

"Mesela Allah bana ses vermemiş gitmiş şuna vermiş!" Dedi Alparslan abi. "Benim sesim güzel olsa sürekli karıma serenat yapardım." Güldüm.

"Ya Alparslan..." Diye mırıldandı Eylül.

"Şaka yapıyorum be, kılıbık mıyım ben?" Alparslan abiye baktım ve kahkaha attım.

Herkes güldüğünde Eylül göz devirdi.

"Pisliksin!" Dedi ve önden yürümeye başladı.

"Hatun gel buraya!" Eylül Alparslan abiyi umursamadan ilerlemeye devam etti.

Alparslan abi en sonunda gitti ve Eylül'ü kucağına aldı. Eylül çığlık attı ve korkuyla kocasına sarıldı.

"Öküzün tekisin sen Alparslan, tamam mı?" Diye homurdandı.

"Aman abartma be, abimin seni gelin olarak aldığına şükret!" Dedi Kurt.

"Sen ne diyorsun be?! Bir de kurtmuş, senden olsa olsa ayı olurdu!" Dedi Eylül, Kurt alayla güldü.

"Kurt kadar asil olduğum için adım Kurt güzelim, senin aklın basmaz böyle şeylere." Ona kötü kötü baktım.

"Kadınla uğraşmasana ya, sen önce bir kendine bak!" Dediğimde burnumu sıktı.

"Çok konuşma yavrum." Kıkırdadım.

"Beliz kuzum senin kadar güzel bir kız niye gidip şu ayıyla evlenir ki? Başka koca mı yoktu sana, vallahi önceden seni tanısaydım ayarlardım birini!" Dedi Eylül.

"Bak sen şu laflara, birini ayarlarmış! Ben onu kimseye verir miyim sanıyorsun?" Yavaşça Kurt'a sokuldum.

Üşümeye başlamıştım çünkü hava çok soğuktu. Bu soğukta buraya gelmek biraz mantıksızdı.

"Aman verme kimseye, pislik ayı!" Dedi Eylül ve kocasına döndü. "Sen de indir beni!" Alparslan abi karısına yaklaştı ve yanağını öptü.

"Aşığım ulan sana!" Dediğinde Eylül küskünce bakışlarını kaçırdı.

"Altı yıldır evliyiz, dile kolay altı yıl! Bunun öncesinde de iki yıl boyunca sevgiliydik değil mi? Bir yıl da birbirimizi bekledik, babam beni sana vermedi. Toplam dokuz yıldır birbirimizi seviyoruz ve sen acaba bu dokuz yılda kaç kez bana çiçek alıp geldin?" Diye kızmasıyla birlikte Alparslan abi sırıttı.

"Sen iste gül bahçesini önüne sereyim!" Dedi.

"İndir beni ya!" Diye nazlandı Eylül.

İmrenerek onlara baktım.

Dokuz yıl...

Birbirlerini hâlâ sevdikleri o kadar belliydi ki, kim bilir onlar da ne zorluklar yaşamıştı...

Kurt'un kolumdan tutmasıyla birlikte yavaşça sahile doğru yürüdük. Burası gerçekten eşsiz bir güzellikti, denizin kokusu insanı rahatlatıyordu.

Hep birlikte kumlara oturduk ve bu sırada Kurt ateşi yaktı.

Her yerim buz gibi olmuştu, ateşe yaklaştım ve kendimi ısıtmaya çalıştım.

Kurt yanıma oturduğunda beni göğsüne çekti. Hızla ona sokuldum. Kollarımı okşadığında biraz daha üşümem geçmişti.

"Haydi gençler!" Dedi Alparslan abi ve elindeki gitarı Ali'ye uzattı.

"Ne söyleyelim?" Diye sordu Ali.

Heyecanla Kurt'a baktım, onun sesini çok merak ediyordum!

"Ne söyleyelim hanımlar?" Diye bize sordu Kurt.

Sıkıca göğsüne sarıldığımda Kurt burnunu saçlarıma gömdü.

"Loya seçsin." Dedim.

"Durun o zaman..." Loya durdu ve düşündü, ardından gülümseyerek bize döndü. "Nayino!" Ali başını salladığında Kurt da onayladı.

Ali gitarı çalmaya başladığında huzurla başımı Kurt'un omzuna yasladım.

Şarkının ilk kısmını Ali söylemişti ve sesi gerçekten güzeldi.

Söylediği bütün sözleri karısının gözlerine bakarak söylemişti, bu içimin ısınmasını sağlamıştı.

Nakarat kısmını Kurt söylediğinde ağzım açık kalmıştı!

Sesi çok güzeldi...

"Nayinoma nayino nayinoma kurbani, çatma kaşlarunida al vereyim bu cani..." Kurt'un gözlerime bakmasıyla birlikte yutkundum.

Şarkının diğer kısımlarını ise hep birlikte söylemiştik ama kendimi şarkıya veremiyordum.

Kurt'un gözlerime bakması aklımdan çıkmıyordu..

Şarkı bittiğinde birkaç tane hareketli şarkı söylemiştik ve inanılmaz eğlenmiştik.

Erkekler bir kenera çekildiğinde kız kıza konuşuyorduk.

"Kız abim sana nasıl baktı öyle!" Dedi Loya heyecanla.

"Ben de fark ettim." Eylül'e baktım ve utançla gülümsedim.

"Şarkının anlamı ne ki?" Diye sordum.

"Nayinoma kurbani yani sevdiğime kurban olayım demek... Abim seni resmen gözleriyle yedi ya, çok güzeldiniz!" Kıkırdadım.

"Asıl sen Ali'yi görmemişsin." Dediğimde Loya gülümsedi.

"Bugün çok güzeldi ya." Akşam olanlardan sonra burası hepimize çok iyi gelmişti.

Nayinoma kurbani...

Bunu gözlerime bakarak söylemişti...

Mutlulukla gülümsedim ve Kurt'a baktım. Bana arkası dönüktü ve Ali'ye bir şeyler anlatıyordu.

Heybeti karşısında yeniden yutkundum, adeta dev gibiydi...

"Sen de az değilsin ha, bakarak yedin çocuğu!" Eylül'e baktım.

"Ya ne alakası var?" Diye kendimi savundum. "Kızlar size bir şey soracağım." Dediğimde merakla bana baktılar. "Ataman bana akşam yemeğinde bir şey söylemişti ya... Hatta Berva kıskanmıştı, Lazca bir şeydi." Loya duruşunu dikleştirdi. "Onun anlamı ne?" Diye sordum.

"Neden ki, çok mu merak ettin?" Dedi alayla Loya.

"Ya sordum ama bana anlamını söylemedi pis abin! Ne olur söyleyin yoksa meraktan çatlayacağım!" Eylül güldü.

"Ben Lazca bilmem etmem. Vallahi çok zor bir dil açıkçası hiç öğrenmeye uğraşmadım." Beklentiyle Loya'ya baktım.

"Oroperi şk'imi demişti yanlış hatırlamıyorsam." Dedi Loya, hızla onu onayladım.

"Evet evet öyle bir şeydi!" Dedim heyecanla.

"Sevgilim demek, yani benim sevgilim... Seni sahiplenmek için öyle söyledi, ben çok severim o kelimeyi." Mutlulukla Kurt'a baktım.

"Berva nasıl da kıskandı!" Dediğimde Eylül güldü.

"Çatlasın ayol!" Dedi.

Bir anda tam arkamdan gelen tanıdık sesle birlikte arkama baktım.

"Herkese merhaba!" Şaşkınlıkla ona baktım.

İnanamıyordum, gerçekten şaka gibiydi!

Erkekler de şaşkınlıkla buraya bakıyordu.

Yine nereden çıkmıştı bu?!

SINIR: ***1,15K VOTE 400 YORUM***

<u>Emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmayın lütfen!</u>

Bu bölümün ne yazık ki çok içime sindiğini söyleyemem fakat sizleri daha fazla bekletmek istemedim.

Herkesin yeni yılı kutlu olsun, hepimiz için güzel bir yıl olmasını diliyorum...

Hikayemi destekleyen herkese teşekkür ederim...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

(Yaptığım canlı yayınlar için, hikayelerim için olan sayfamı takip edebilirsiniz.) 👆👆

ÖNEMLİ KARAR

<u>Sizlerle önemli bir düşüncemi paylaşmak istiyorum:</u>

Loya-Ali ve Eylül-Alparslan çifti için başka bir kitap yazmayı düşünüyorum. Bu iki çiftin hikayesini en baştan anlatarak yazacağım ve eminim ki sizin de hoşunuza gidecek.

Çok güzel planlarım var... ☺

Tabii ki Hapisteki Emanet bittiğinde yazmaya başlamayı düşünüyorum. Yani birbirinden bağımsız üç seri olmuş olacak. Böylece hikayeler birbirine karışmayacak.

Eğer bu üç aşkı bir hikayede anlatırsam hem hikaye çok uzar ve hem de sıkılabilirsiniz diye düşündüm.

Hem herkes farklı bir çifti destekleyeceği için "onları daha fazla yaz" gibi sorunlar çıkacak.

Çok düşündüm ve üç seri olarak yazmak daha mantıklı geldi.

Herkesin içi rahat olsun ki sıkacak kadar uzun hikayeler olmayacak. Yani tam gerektiği gibi olacak ve hepsini tadında bırakarak final yapacağım fakat yanlış anlaşılmasın. Erkenden final yapacağım da demiyorum, hepsini tam tadında bırakacağım...

Bu konuda fikirlerinizi yazabilirsiniz... Düşüncem üç seri olması yönünde lakin emin değilim... Sizler de düşüncenizi belirtebilirsiniz. ☺

(Ayrıca diğer bölüme gelen oy sayısını arttırırsanız sevinirim. O kadar emek verip yazıyorum ve bir yıldıza basmak zor bir şey değil. Sınır geçmeden yeni bölüm gelmeyecektir...)

21 "Hastalık"

BELİZ

Sinirle göz devirdiğimde Eylül'le bakışlarımız buluştu. Şaşkınlıkla bana bakıyordu ve ben ciddi bir sorun olduğunun farkındaydım.

"Hoş geldin Berva." Dedi Loya.

"Hoş buldum." Berva yavaşça yanındaki kadının kolunu tuttu. "Bak ablacığım bu Beliz." Diye beni gösterdi ve ardından gülümsedi. "Bu da ablam Lika." Kaşlarımı çattım, bir de ablası mı vardı?

"Öyle mi? Memnun oldum!" Dedim ve ayağa kalktım.

Loya ve Eylül Lika ile sarıldığında bende sarılmıştım.

"Ataman'ın karısı sensin demek..." Dedi Lika, başımı evet anlamında salladım.

Erkeklerin bize doğru geldiğini gördüğümde bir tek Kurt'a bakıyordum.

"Hoş geldin." Dedi Kurt ve Lika'ya sarıldı.

"Hoş buldum yakışıklım." Güldü ve Kurt'un saçlarını karıştırdı. "En yakışıklı kuzenim benim." Dedi ve göz kırptı.

"Geri mi döndün?" Lika Alparslan abiye baktı.

"Evet." Dedi.

"Hoş geldin o zaman." Diye mırıldandı Ali.

"Hoş buldum." Lika'nın bakışları bana döndü. "Duydum ki evlenmişsin Ataman, düğüne bile çağrılmadığım için çok bozulmuştum açıkçası." Başını

iki yana salladı ve güldü. "Ama duydum ki düğün falan olmamış! Yani hiçbir şey için geç kalmamışım." Duruşumu dikleştirdim.

"Düğün yakındır." Dedi Kurt.

"Çok sevindim senin adına." Lika Berva'ya döndü. "Haydi eve gidelim, gençler de burada oturmaya devam etsinler. Daha babaanneme döndüğümü müjdeleyeceğim!" Dedi.

"Otursaydınız?" Diyen Loya'ya baktım.

Herkes sessizdi ve gergin bir ortam oluşmuştu.

"Yok hayatım, zaten artık her gün birlikteyiz!" Dedi Lika.

Hiçkimse bir şey söylemediğinde Berva bana baktı ve alayla gülümsedi. Bu kaşlarımı çatmama sebep oldu, neler oluyordu?

Berva ve Lika gittiğinde herkes gergince yeniden kumlara oturdu.

"Sorun ne Allah aşkına?" Diye sordum dayanamayarak.

"Sorun ne mi?" Alparslan abiye baktım, gerçekten kafayı yiyecektim!

"Abi neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok!" Loya'ya baktım. "Neler oluyor?" Kurt derin bir nefes aldı.

"Bu hiç iyi olmadı!" Diye mırıldandı.

"Ya Berva'nın bir ablası varmış ve evine geri dönmüş. Burada hepinizin yüzü sanki kara haber duymuş gibi! Gerçekten delireceğim, biri bana her şeyi anlatabilir mi?" Dedim isyan edercesine.

"Beliz bence artık attığın her adıma dikkat et." Dedi Ali.

"Neden ki?" Diye sordum.

Kurt sıkıntıyla bana döndü ve beni belimden tutup yavaşça göğsüne yasladı.

"Senin üzülmenden korkuyorum." Diye itiraf etti.

"Beliz güzelim sen resmen kurtlar sofrasına düştün!" Eylül'ün yüzü asıktı. "Lika ile nasıl baş edebilirsin ki? Lika, Berva ve annesi..." Kaşlarımı çattım.

"Bana şu Lika'nın kim olduğunu daha açık bir şekilde anlatır mısınız?" Kendimi Kurt'a daha çok yasladım, ister istemez korkmaya başlamıştım.

"Lika gerçekten tehlikeli bir kız, istediği olmazsa delirir." Dedi Loya. "O dedemin onu sıkmasından nefret ediyordu. Sırf ona inat gitti ve dedemin istemediği biriyle evlendi. Oysa ki onu zorla evlendirmeye bile kalkmamıştı, Lika yalnızca inat ettiği için biriyle evlendi." Kurt saçımı öptü. "O kadar dobra ve sert bir kız ki, insan ona bir şey söylerken ister istemez cümlesine dikkat ediyor." Kaşlarımı çattım. "Berva onu bilerek çağırmış olmalı, seni alt etmek için." Göz devirdim.

"Kendine güvenmiyormuş demek ki!" Dedim alayla. "Kurt bana Berva için de aynısını söylemişti, bak şimdi kendine güvenmiyor bile!" Kurt sırtımı okşadı.

"Yavrum Berva ile Lika bir değil ki! Ne demek istediğimizi zamanla anlayacaksın." Başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

"İsterse feriştahı gelsin, sen bana sahip çıkmak zorundasın!" Başını salladı.

"Bundan şüphen mi var?" Omuz silktim.

"Ne olursa olsun hepinizin desteğine ihtiyacım var. O üç kadınla baş etmem elbet ki kolay olmayacak ama ben çok zamanımı almalarını istemiyorum! Buradan kendimi sevdirmiş bir hâlde geri dönmek istiyorum!" Dedim.

"Geri dönünce ne yapacaksın?" Diye sordu Eylül.

"Kurt babamı cezaevinden çıkaracak. Babamla birlikte yaşayacağım ve okuluma devam edeceğim." Açıklamamla birlikte Eylül'ün bakışları Kurt'u buldu.

"Peki boşanacak mısınız?" Kurt'la göz göze geldiğimizde yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım.

"Evet." Diye mırıldandım.

"Sonra ne olacak?" Kaşlarımı çattım. "Yani herkes yoluna falan mı?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Onunla görüşmeye devam edeceğiz tabii ki! Bana okul konusunda çok fazla sözü var." Kurt yavaşça belimi okşadı.

"Verdiğim bütün sözleri tutacağım. Sonrası ne olur bilmiyorum." Dedi.

"Neden boşanıyorsunuz ki?" Diye sordu Alparslan abi. "Boşanmayın oğlum, boşanmanız bence çok gereksiz olur!" Kurt abisine baktı.

"Abi mecburen boşanacağız." Dedi. "Evliliğimiz gerçek olabilir ama nereye kadar gidecek ki bu durum? Hem daha onun okulu var, boşanmamız en sağlıklısı olur." Başımı salladım.

"Katılıyorum." Dedim.

"Peki boşandıktan sonra ne olacak? Sen bu kızla o kadar birlikte yatıyorsun değil mi? Boşandınız diyelim hiç mi zorlanmayacaksınız? Artık birlikte de yatamayacaksınız!" Gözlerimi kapattım, bu düşüncenin çok hoşuma gittiği söylenemezdi. Kurt'la uyumayı seviyordum.

"Yine uyuruz, zorlanacağımızı sanmıyorum." Dedi Kurt. "Beliz ne zaman isterse o zaman onunla kalırım, ben her zaman onun yanında olacağım." Yavaşça gözlerimi araladım.

"Boşandıktan sonra aynı odada kalmamız doğru olmaz ki! Hem sen babama ne cevap vereceksin aynı odada kalınca?" Kurt duruşunu dikleştirdi.

"Ben babana her şey itiraf edeceğim." Dedi net bir sesle.

"Kurt saçmalama istersen, ne diyorsun sen?!" Dedim.

"Benim vicdanım rahat değil Beliz! Ben o adama ihanet edemem, her şeyi itiraf edeceğim. İsterse silahı çekip vursun beni, umrumda değil! Ben bu vicdanımdaki ağırlıkla ömür boyu yaşayabileceğimi sanmıyorum." Ofladım.

"Babam sana çok kızar, bir daha benimle görüşmene izin vermez!" Saçımı okşadı.

"Bilmiyorum Beliz, kendimi suçlu hissediyorum." Ona yaklaştım ve yanağını öptüm.

"Sen suçlu olacak bir şey yapmadın!" Kurt'un bakışları yumuşarken başını salladı.

Herkes sessizleştiğinde esen rüzgârla birlikte titredim.

"Artık gitsek iyi olur." Dedi Kurt.

"Burada da ağzımızın tadı kaçtı!" Loya'ya baktım.

"Yapacak bir şey yok hanımlar, bir dahakine bulamayacakları bir yere gideriz." Dedi Alparslan abi.

Kurt beni sıkıca sardığında ayağa kalktık. Ali ateşi söndürdü ve hep birlikte sahilden uzaklaşıp arabaların yanına gittik.

Ali'nin arabasında gitmeye karar verdik. Loya'ya hemen ön koltuğu gösterdim. Başını olumsuz anlamda sallamasıyla birlikte ön koltuğun kapısını açtım ve onu içeriye ittim. Loya şaşkınlıkla bana baktığında ona göz kırptım ve ardından arka koltuğa geçtim.

Kurt ve Ali de arabaya bindi. Kurt bu sefer yanıma oturmak zorunda kalmıştı.

Yavaşça ellerimi ellerinin içine aldı ve sıkıntıyla bana baktı.

"Yine buz gibi olmuş!" Omuz silktim.

Kurt ellerimi sardığında başımı omzuna yasladım.

Ali klimayı açtığında çok geçmeden sıcak hava rahatlamamı sağladı.

Loya'nın bacaklarını birbirine sürtmesiyle birlikte onun da üşüdüğünü anladım. Ali çalışan klimayı hemen karısına doğru çevirdi. Sıcak hava

şimdi tam olarak Loya'ya geliyordu.

"Ali?" Dedi Loya.

"Efendim?" Diye mırıldandı Ali.

"Seninle bir şey konuşacaktım!" Ali iç çekti.

"Konuşuruz Loya." Loya alayla güldü.

"Konuşur muyuz? Seni çağırdığımda konuşmaya gelmedin bile!" Loya'nın bozulduğu bariz olarak belliydi.

"İspanya'dan döndüğümde konuşalım ne konuşacaksak. Şimdi yine bir şeyler söyleyeceksin ve oraya gittiğimde iyice düşünceli olacağım! Hiç gerek yok bunlara, ben geldiğimde konuşuruz. Hem kafamı da dinlemiş olurum, tamam mı?" Loya ofladı.

"Kırk yılın başı seninle konuşmak istedim değil mi? En azından kenara köşeye gidip konuşabilirdik! İki dakikamızı alacak bir konuşmaydı!" Ali iç çekti.

"Loya uzatma lütfen!" Dedi.

"Odamıza girdiğimizde hemen uyuyacaksın zaten, sabah erkenden de gidersin!" Ali bıkkınca karısına baktı ve bir şey söylemedi.

Loya'nın hâlâ üşüdüğü belliydi. Ali bana döndü ve yanımda duran kabanı işaret etti. Kabanı ona uzattığımda aldı ve Loya'nın üzerine serdi.

"Teşekkür ederim." Diye mırıldandı Loya.

Ali bir şey söylemek yerine başını salladı ve yola döndü.

Loya'nın hâlâ üşümesiyle birlikte kaşlarımı çattım, kız titremeye devam ediyordu.

"Loya?" Dedi Ali dayanamayarak. "Sen böyle üşümezsin ki, hasta mı olacaksın acaba?" Loya omuz silkti.

"Soğuk hava çarpmıştır." Diye mırıldandı.

Ali yavaşça elini karısının alnına koydu.

"Biraz ateşin var gibi." Dedi.

"Bir şey olmaz Ali." Bakışlarım Kurt'a döndüğünde onun da bana bakıyor olduğunu fark ettim.

"Loya bile hasta olduysa sen kesin olursun." Dediğinde ona sokuldum.

"Bir şey olmaz herhâlde." Dedim.

Kurt bir şey söylemedi ve beni sıkıca sardı.

"Kendi kabanımı da vereyim mi?" Diye sordu Ali.

"Ay saçmalama, sen donarsın!" Ali Loya'ya baktı.

"Donmam merak etme!" Loya başını hayır anlamında salladı.

"Gerek yok Ali, sağ ol." Başını cama yasladı.

"Aklım iyice burada kalacak!" Diye homurdandı Ali.

"Ne?" Dedi Loya.

"Bir şey yok." Diye mırıldandı.

Muhtemelen Loya ne söylediğini anlamamıştı çünkü Ali çok kısık bir sesle söylemişti. Ben bile zor duymuştum ve Ali'ye iyice üzülmüştüm.

Karısının hasta olması onu gerçekten üzüyordu, aklı burada kalacaktı.

Loya'nın ona hiç değer vermemesi üzücü bir durumdu, ne yazık ki herkes sevdiği kadar sevilmiyordu...

***

Odamıza geldiğimizde hemen üzerime kalın ve rahat bir şeyler geçirmiştim. Soğuk hava maalesef ki beni de esir almıştı.

Yatağa yattığımda Kurt yanıma uzanıp yavaşça beni kendisine çekti.

"Ali'ye çok üzülüyorum." Diye mırıldandım.

"Bende öyle." Dedi.

"Oysa ki Loya'nın onu sevdiğini düşünmeye başlamıştım ama kardeşinin sağı solu belli değil ki!" Kurt güldü.

"Loya çok inatçı bir kız, Laz kızı o! Ne yaparsa normaldir, inadı inat işte küçüğün." Gülümsedim.

"Hiç küçük falan değil!" Alaylı konuşmamla birlikte Kurt başını iki yana salladı.

"Küçükken minicik bir şeydi, onun bu kadar uzun boylu olacağını tahmin etmezdim." Dedi.

"Ama sizin ailenizin neredeyse hepsi uzun boylu! Yani kendimi küçük hissediyorum herkesin yanında." Durdum ve gözlerine baktım. "Özellikle senin yanında." Alayla güldü.

"Kıyamam sana!" Kıkırdadım ve bir şey söylemeden göğsüne sarıldım.

Bir anda kapının tıklatılmasıyla birlikte Kurt doğruldu.

Yavaşça doğruldum ve Kurt'tan ayrıldım, kim gelmişti ki?

Kapının açılmasıyla birlikte Hasan dede içeriye girip kapıyı kapattı. Hızla ayağa kalktığımızda dedenin bakışları bize döndü.

"Saat geç oldu ama bir hatırlatma yapmak istedim." Dedi ve bize doğru birkaç adım attı. "Yarın düğün alışverişine çıkılacak, erkenden kalksan iyi olur kızım!" Sert sesiyle birlikte yutkundum ve başımı olumlu anlamda salladım. "Yarın eve döndüğünüzde hiçbir tartışma duymak istemiyorum!

Ha eğer ki duyarsam hiç iyi şeyler olmaz! Herkesle iyi anlaşmaya çalış ve kavga çıkarmaya kalkma, anladın mı beni?" Kaşlarımı çattım.

"Ben kavga çıkartmıyorum ki!" Dedenin duruşunu dikleştirmesiyle birlikte bakışlarımı kaçırdım.

"Ben onu bunu anlamam kızım, yarın bir sorun çıkmayacak! Sen de kimseyle tartışıp bizim başımızı şişirme, ben seni düzgünce uyarmaya geldim. Yarın sorunsuz bir alışveriş geçirin. Düğün yerini hâllettim sayılır, şanımıza yakışır bir düğün olacak!" Dedi.

"Dede tek sorun çıkartan Beliz mi Allah aşkına? Bu uyarılarını Berva'ya da yapıyor musun?" Kurt'un sert sesiyle birlikte dudağımı ısırdım.

"Sen bana ne yapacağımı mı söylüyorsun oğlum?!" Dedi Hasan dede sertçe. "Elbet ki gidip onu da uyaracağım, yarına tartışma falan istemiyorum!" Ardından bakışları beni buldu. "Eğer bir tartışma olursa benim gazabımdan korkun!" Sesinin sertliği karşısında ürkmeden edemedim.

Hasan dede kapıyı açıp çıktığında yeniden yatağa yattım ve inledim.

"Kurt bu adam beni nasıl sevecek?" Yanıma yattığında beni belimden tuttu ve alnımı öptü.

"Sen canını sıkma olur mu? Sevmezse sevmesin, sen beni büyük bir dertten kurtardın. Döndüğümüzde her şey çok güzel olacak." Gülümsedim.

"Babam cezaevinden çıkmış olacak değil mi?" Diye sordum.

"İstanbul'a döndüğümüzde onu oradan çıkartacağım. Elimden geleni yapacağım sen merak etme!" Güldüm ve mutlulukla ellerimi çırptım.

"Babamı çok özledim." Diye mırıldandım.

"İstersen yarın telefonda bir görüşme ayarlayayım?" Şaşkınca ona baktım.

"Gerçekten mi?" Başını olumlu anlamda salladı. "Evet ayarla, babamı çok özledim!" Ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki...

Burada hiç bilmediğim bir yerde yaşıyordum, hiç tanımadığım insanlarla aynı masada yemek yiyordum.

Babama o kadar ihtiyaç duyuyordum ki... Onun o sıcacık gülümsemesine çok ihtiyacım vardı. Beni öpüp koklamasına, bana sımsıkı sarılmasına ihtiyacım vardı.

Buradaki insanların bana sert sert bakması kendimi yeterince kötü hissetmemi sağlıyordu.

Kurt ellerini belime doladığında yavaşça başımı omzuna yasladım ve kokusunu içime çektim.

"Ben bir banyo yapsam iyi olacak." Diye mırıldandım. "Yarın alışverişe çıkacağız sonuçta." Kurt başını salladı.

Yavaşça doğruldum ve üşengeç adımlarla banyoya ilerledim.

"Ben sigara içmeye gidiyorum, çok geçmeden dönerim." Başımı tamam anlamında salladım.

Odamızdaki banyoya ilerlediğimde odanın kapısının kapandığını duydum.

Hızlı adımlarla banyoya girip kapıyı kilitledim ve üstümü çıkardım.

Üşüdüğümü hissetmemle kabine girdim ve suyu açtım. Sıcak su başımdan aşağı aktığında rahatlamıştım...

***

Banyoda bulduğum temiz havlulardan birini vücuduma sarmıştım. Saçımı da küçük bir havluyla sardıktan sonra banyonun kapısını açtım ve yavaşça odada ilerledim.

Gardrobun önüne geldiğimde rahat bir şeyler seçtim ve iç çamaşırlarımı elime aldım.

Kurt gelmemişti.

Umursamadan son kez vücudumu kuruladım ve iç çamaşırlarımı giydim.

Kapının önünden gelen seslerle birlikte alelacele aldığım şeyleri giymeye çalıştım.

Tam zamanında kapı açıldı.

"Beliz?" Dedi Kurt.

"Hı?" Beni süzdü.

"Kıpkırmızı olmuşsun!" Zorlukla gülümsedim.

"Sıcak su yüzündendir." Mırıldanmamla birlikte elime havluyu aldım ve tekrar banyoya ilerledim.

Havluyu astıktan sonra aynadan yüzüme baktım.

Gerçekten kıpkırmızı olmuştum.

Biraz daha geç gelseydi...

Hızla başımı iki yana salladım, sonuçta gelmemişti ve hiçbir şey görmemişti!

Saçımın ıslaklığını havluyla aldıktan sonra saçımı tarayıp kurutmuştum.

Aynadan belimden aşağıya doğru süzülen saçlarıma baktım. Birazcık kestirse miydim?

Bir anda arkamda hissettiğim nefesle birlikte korkuyla arkamı döndüm.

"K-Kurt?" Yavaşça yüzümü avuçladı.

"Sana ne oluyor?" Kaşlarımı çattım.

"Şey ben korktum." Diye mırıldandım.

"Ondan bahsetmiyorum, bir tuhaf davranıyorsun sanki." Omuz silktim.

"Farkında değilim." Kurt beni süzdü ve ardından bakışları gözlerime çıktı.

"Saçların çok güzel." Gülümsedim.

"Kestirmeyi düşünüyorum." Dedim.

"Kestirmene gerek yok." Dedi.

"Ama fazla uzadı." Kurt'un bakışları saçlarımdaydı.

"Ben saçını kestirmeni istemiyorum." Net sesiyle birlikte dudağımı ısırdım.

"Neden ki?" Diye sordum.

"Çünkü sana yakışıyor." Aynadan bakışlarım yeniden saçlarımı bulurken kararsızca düşündüm.

Aslında bende çok beğeniyordum. Yalnızca kestirmeyeli uzun zaman olmuştu ve saçım hızlı uzuyordu.

"Kestirmeme izin vermez misin?" Dedim alayla.

"Hayır." Net sesiyle birlikte gülümsedim ve ellerimi sakallarına çıkardım.

"Şunları ne zaman keseceksin?" Güldü.

"Rahatsız mı oluyorsun?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Sadece çok fazla birbirine girmiş gibi duruyor. Böyle korkunç bir adama dönüşüyorsun, bence sakalını biraz kısaltmalısın." Diye açıkladım.

Ellerimi sakallarında dolaştırdığımda Kurt birden beni kucağına aldı. Güldüm ve omzuna vurdum. İyice kucağına almaya alışmıştı!

"İyice alıştınız Kurt Bey!" Kurt beni sıkıca tuttu ve banyodan çıktı.

Yatağımıza doğru ilerlediğinde beni yavaşça yatağa bıraktı ve üzerime uzandı.

"Beliz..." Dedi ve sustu.

Yüzünü bana yaklaştırdığında kalbimin hızlı hızlı attığını ben bile duyabiliyordum.

Kurt bana iyice yaklaştı ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde sabit bıraktı.

Öpmüyordu...

"Beliz?" Gözlerine baktım.

"Hı?" Diye mırıldanmamla birlikte göz renginin koyulaştığını fark ettim.

"Yalnızca bir kez..." Konuştukça dudakları hareket ediyor ve dudağıma çarpıyordu. "Sadece bir kez karşılık ver." Nefesi çok güzel kokuyordu.

Yeni sigara içtiği belli olsa bile yine de rahatsız eden bir koku yoktu.

"K-Kurt?" Sustum.

Konuşacak gücüm yoktu. Kalbimin atışlarını duymamasına imkân yoktu. Yanaklarımın yandığını hissediyordum ve yine kıpkırmızı olduğuma emindim.

"Bu adam sana hiç zarar verir mi yavrum? Benden korkmanı istemiyorum!" Diye tıslamasıyla birlikte inledim.

"Kalk üstümden!" Dedim zorlukla.

Yoksa kalbim dayanmayacaktı...

Kurt elini yavaşça kalbime koydu.

"Beliz?" Hafif telaşlı sesiyle birlikte yavaşça geri çekildi.

Dudaklarını alnımda hissettim, ardından yüzümün her karesinde...

"Yavrum biraz sakin olur musun?" Ellerimi saçlarına çıkardım.

"Kurt?" Diye fısıldamamla birlikte bakışları yeniden dudaklarımı buldu.

Kurt yavaşça dudağıma yaklaştı ve uzun bir öpücük kondurdu.

"Tamam seni zorlamayacağım, her şey konuştuğumuz gibi olacak." Dedi ve son kez alnıma küçük bir öpücük kondurup geri çekildi.

Hemen ona sokulduğumda hiç itiraz etmeden beni sıkıca sardı.

"Bana kızıyor musun?" Diye sordum.

"Hayır güzelim. Sen daha küçüksün, seni tabii ki buna zorlamam. Yalnızca dudağını öpmeyi çok seviyorum. O doğal kırmızımsı rengi sanki benim öpmem için yaratılmış..." Utançla başımı boynuna gömdüm.

"Sus ne olur..." Kurt başka bir şey söylemedi ve sadece bana sarıldı.

Neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu, her şey gittikçe daha çok tuhaflaşıyordu.

***

Gözlerimi aralamamla birlikte Kurt'un sesini duydum.

"Haydi kahvaltıya!" Dedi.

"Ya!" Ofladığımda kalçama vurdu.

"Haydi diyorum da!" İnledim.

"Uykum var." Kurt'un beni kucağına almasıyla birlikte ofladım ve ona sokuldum.

Gözlerimi açmadan başımı göğsüne yasladığımda banyoya girdiğimizi anladım.

"Haydi işlerini hallet." Yavaşça gözlerimi araladım ve boynuna sarıldım.

"Yatağımıza gidelim kocacığım." Uyku sersemliğime karşı gülümsedi.

"Beni bırakmayacaksın herhâlde?" Omuz silktiğimde beni sıkıca tuttu.

Lavaboya yaklaştı ve birden suyu açıp yüzümü soğuk suyla yıkadı.

"Ya yapma!" Diye bağırdığımda yüzümü kenardaki havluyla kuruladı.

"Haydi daha çok iş var güzellik. Düğün için alışverişe çıkacaksınız bir de! Acele etsen iyi olur, tamam mı?" Başımı göğsüne yasladım.

"Sen ne yapacaksın?" Diye sordum.

"Siz alışverişteyken mi?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Kahvaltıdan sonra Ali'yi havaalanına bırakacağım. Oradan döndüğümde ise Alparslan abimle bir şeyler yaparız artık. Belki bizim şirkete bakmaya giderim. İşler ne âlemde bir görmüş olurum, uzun yıllardır oraya adımımı bile atmadım." Korkuyla ona baktım.

"Ben ne olacağım?" Yavaşça beni yere indirdi.

"Ne olacaksın?" Ofladım.

"Sensiz gidemem hiçbir yere, beni yerler orada!" Kurt güldü.

"Babaannem de orada olacak, kimseye yedirmez seni merak etme. Ben Loya, Eylül ve babaannemle konuştum. Hiçbir şey olmayacak yavrum, tamam mı?" Göz devirdim.

"Benim düğünümün alışverişinde Berva'nın ne işi var ki? Sonuçta isteme faslı az daha gerçekleşecekti değil mi? Yani bence çok saçma! Sonuçta sen onunla evlenmedin ve şimdi o senin karının düğünü için alışverişe geliyor!" Yüzümü avuçladı.

"Tamam kızma hemen, o seni kıskandığı için geliyor." Dudağımı büktüm.

"Korkmuyor değilim, bir de başımıza Lika çıktı!" Kurt sertçe güldü.

"Babaannem de orada olacak, kendini kasma olur mu?" Ona doğru uzandım.

"Eğil biraz!" Diye homurdandığımda sırıttı ve eğildi.

Uzanıp tam yanağını öpecekken birden dudağını çevirmesiyle birlikte dudağından öpmüş oldum!

Utançla geri çekildiğimde pislik herif hâlâ sırıtıyordu!

"Pislik!" Güldü.

"Bu öpücüğü de aldığıma göre günüm kötü geçmeyecek demek ki..." Kıkırdadım ve karnına vurdum.

"Ya!" Kurt eğildi ve yanağımı öptü.

"Senin uykun yeterince açıldı yavrum, işlerini hallet ve aşağıya gel." Göz kırptı ve banyodan çıktı.

Elimi kalbime koydum ve gülümsedim.

Aptal adam!

***

Aşağıya indiğimde kahvaltıda Zerrin Hanım'ın olmaması dikkatimi çeksede umursamadım. Eğer birine sorarsam eminim ki zararlı çıkan ben olurdum. O yüzden en iyisi susmaktı.

"Günaydın." Babaanneme gülümsedim.

"Günaydın babaanneciğim." Diye mırıldandım.

Evin yardımcıları sofrayı kuruyordu. Masayı resmen donatmışlardı.

Herkes masaya oturduğunda Zerrin Hanım hâlâ gelmemişti.

"Annem nerede?" Kurt'un sorduğu soruyla birlikte babaanneme baktım.

"Hastaymış oğlum, istirahat ediyor." Dedi.

"Neyi varmış?" Dedi Kurt kaşlarını çatarak.

"Bilmiyorum oğlum çok solgun gözüküyordu. Ben de kahvaltıya inmemesini söyledim, ayağa kalkacak hâli yok gibiydi." Kurt tabağına döndü.

"Dün sapasağlamdı oysa ki, ne oldu birden bire?" Babaannem bilmiyorum dercesine omuz silkti. "Ben kahvaltıdan sonra onun yanına giderim." Dedi Kurt.

Kahvaltı sessiz bir şekilde geçmişti.

Berva ve ailesi kahvaltıyı yapar yapmaz Zerrin Hanım'ın yanına çıkmıştı.

Ayağa kalktığımda babaannem beni kenara çekti.

"Zerrin'in yanına git kızım, olur mu?" Kararsızca ona baktım.

"Ya beni kovarsa?" Babaannem dostça kolumu sıktı.

"Onunla yalnızca konuşmaya çalış. Stresten hasta oldum diyordu, sen geldiğinden beri geceleri uyuyamıyormuş." Göz devirdim.

"O zaman gitmem doğru olmaz ki!" Her şeyi bana yüklüyorlardı!

"Olur kızım, kovarsa da geri gelirsin." Dedi.

Başımı tamam anlamında salladım ve yavaşça mutfağa girdim.

"Bir şey mi istedin canım?" Vasfiye Nur'a baktım.

"Şey ben çorba yapacaktım." Diye mırıldandım.

"Hayırdır?" Gülümsedim.

"Kaynanam hastaymış da!" Güldü.

"Ben yaparım istersen?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ben yapmak istiyorum!" Dedim.

Çok geçmeden tavuk suyuyla birlikte tavuk çorbasını yapmıştım. Böyle daha lezzetli oluyordu, annem bu çorbamı çok beğenirdi.

Yavaşça çorbayı kaseye koydum ve ardından tepsiye koydum. Yanına da su koyduğumda yavaş adımlarla Zerrin Hanım'ın odasına doğru yürüdüm.

Kapının önüne gelmemle birlikte yavaşça kapıyı tıklattım.

"Gel!" İçeriye girdiğimde bütün bakışlar bana döndü. "Beliz?" Dedi Zerrin Hanım şaşkınlıkla.

"Size çorba yaptım, hastaymışsınız inanın ki çok üzüldüm. Geçmiş olsun demeye geldim." Durdum ve gülümsedim. "Bir de sizinle bir şey konuşmak istiyorum." Dedim.

"Gerek yoktu, sağ ol." Dedi Zerrin Hanım soğukça.

"Gördüğün gibi biz de bir şey konuşuyoruz, çıkar mısın şu odadan?" Berva'ya baktım.

"Siz daha sonra da konuşabilirsiniz değil mi?" Dedim.

"Tatlım ama hiç hoş olmuyor." Dedi alayla Lika.

Tepsiyi yavaşça komidine bıraktım.

"Hastalığa da çok iyi gelir bu arada." Dedim onları umursamadan.

"Tamam güzelim biz çıktıktan sonra ne konuşacaksan konuşursun." Dedi Lika.

"Ben şimdi konuşmak istiyorum!" Dedim.

"Uzatma kızım, çorbayı bıraktın zaten." Leyla Hanım'a baktım.

"Ben pes etmem Leyla Hanım." Dedim ve Zerrin Hanım'a döndüm. "Sizi çok bunaltmayacağım merak etmeyin, kısa bir konuşma olacak." Zerrin

Hanım başını olumlu anlamda salladı.

"Hanımlar siz çıkın." Dedi yorgunca.

"Ama Zerrin-" Leyla Hanım'ın sözünü kesti.

"Ne konuşacaksa konuşsun, siz sonra yine gelirsiniz." Berva bana ters ters baktı ve ayağa kalktı.

Hepsi odadan çıktığında yavaşça kenardaki koltuğa oturdum.

"Çorbanızı için." Dediğimde omuz silkti. "Lütfen Zerrin Hanım, içine zehir falan katmadım!" Dedim.

Zerrin Hanım yavaşça tepsiyi kucağına çekti.

"Sağ ol." Dedi.

"Önemli değil." Dediğimde merakla bana baktı. "Benden neden nefret ediyorsunuz Zerrin Hanım?" Kaşlarını çattı.

"Senden nefret falan etmiyorum!" Yorgun sesi kendini belli ediyordu.

Yavaşça ayağa kalktım ve onun yanına gidip yatağın kenarına oturdum.

"Emin olun ki ben kötü bir insan değilim." Dedim. "Sırf oğlunuzla ben evlendim diye mi bunca nefret? Yapmayın Zerrin Hanım! Ataman Berva'yı sevmiyordu bile! Oğlunuz sevmediği bir kadınla evlense mutlu mu olacaktınız?" Zerrin Hanım sinirle bana baktı.

"Haddini aşma!" Duruşumu dikleştirdim.

"Haddimi aşmıyorum ki, yalnızca sizinle konuşmaya çalışıyorum. Siz benim sevdiğim adamın annesisiniz, size saygım sonsuz. Size saygıda asla kusur etmem, benim için önemli bir insansınız." Diye itiraf ettim.

"Öyle mi?" Yorgun bakışlarıyla birlikte üzgünce ona baktım.

"Hastalanmanızın sebebi ben miyim?" Diye sordum. "Neden her şeyde beni suçlu gösteriyorsunuz ki? Tek suçum sevdiğim adamla evlenmek mi? Zerrin Hanım lütfen beni anlayın! Benden hiçkimseye zarar gelmez bile! Zaten bir ay sonra gideceğim buradan, isterseniz bir daha yüzümü bile görmezsiniz. Ataman buraya geldiğinde ben gelmem, eğer bu sizi mutlu edecekse emin olun ki gelmem." Yavaşça elini tuttum. "Eğer size bir saygısızlık yaptıysam özür dilerim. Hasta olmanıza ben sebep olduysam yine özür dilerim. Biliyorum beni istemiyorsunuz ve yine çok iyi biliyorum ki Berva varken beni asla sevmeyeceksiniz..." Burukça ona baktım. "Lütfen beni anlayın Zerrin Hanım, benim size karşı asla bir nefretim yok ve olmayacak. Ben size istediğiniz kadar hürmet gösteririm, yeter ki her şeyde beni suçlamayın..." Dedim.

"Seni suçladığım falan yok!" Dedi ve elini çekti.

"Ben sizin kızınızdan bile küçüğüm değil mi? Burada kimim kimsem de yok, bir tek Ataman var. Birazcık bana karşı yumuşamanızı istiyorum Zerrin Hanım." Bana baktı ve kaşlarını çattı.

"Kendinden yaşça büyük bir adamla neden evlendin?" Bakışlarımı kaçırdım.

"Seviyordum..." İçim titredi. "Onu iyi ki tanımışım, onu tüm benliğimle seviyorum. Lütfen bize saygı gösterin, aşkın ne demek olduğunu eminim ki siz de çok iyi biliyorsunuzdur." Ne kadar yalan olsa bile onu ikna etmek istiyordum, beni sevsin istiyordum.

"Bak kızım benim sana karşı bir düşmanlığım yok, önce bunu anla olur mu?" Burukça gülümsedim.

"Düşmanlığınız olmadığı için mi hasta oldunuz? Sırf benim yüzümden..." Gözlerine baktım. "Geceleri benim yüzümden uyku bile uyuyamıyorsunuz demek, bu kadar huzurunuzu kaçırıyorum!" Dedim.

Gururuma dokunuyordu...

"Beliz!" Dedi uyarırcasına.

"Ben gitsem mutlu olur musunuz?" Diye sordum.

"Kızım ne saçmalıyorsun sen?" Gözlerim dolarken zorlukla kendimi durdurdum.

Sen güçlüsün Beliz...

"Gerçekten şu ailedeki tek sorun ben miyim Zerrin Hanım?" Duruşumu dikleştirdim. "Berva çok mu masum?" Zerrin Hanım kolumu tuttu.

"Beliz saçmalama lütfen!" Dediğinde ayağa kalktım.

"Ben gurursuz bir kadın değilim Zerrin Hanım, merak etmeyin!" Bakışlarımı kaçırdım. "Sizinle iyi anlaşmak isterdim. Beni yakından tanımanızı, birlikte dertleşmeyi gerçekten isterdim. Kötü bir amacım olmadığını anlamanızı, gerçeklerin farkına varmanızı çok isterdim..." Gözlerine baktım. "Ama görüyorum ki bu mümkün değil. Siz bana karşı bir duvar örmüşsünüz ve o duvarı yıkmama izin vermeyeceksiniz!" Başımı iki yana salladım. "Peki öyleyse, sizden yalnızca bana karşı biraz yumuşamanızı rica etmeye gelmiştim. Size asla bir kötülüğümün dokunmayacağını, size gerçekten değer verdiğimi..." Yutkundum. "Ama bana inanmayacaksınız değil mi? Bu düşmanlık böyle sürüp gidecek..." Zorlukla gülümsedim. "Fakat merak etmeyin, siz bana ne kadar düşman olursanız olun ben size asla düşman olmayacağım. Sonuçta siz benim bir büyüğümsünüz ve en önemlisi kocamın annesisiniz. Ben size yalnızca hürmet gösterebilirim, onun dışında yapabileceğim çok da bir şey yok." Bakışlarım çorbaya gittiğinde ağlamamak için gülümsedim. "Şey size afiyet olsun. Bir de çok geçmiş olsun, kendinize dikkat edin..." Dedim ve hiçbir şey söylemeden odadan çıktım.

Gözlerimi daha fazla zorlayamazken birden yaşlar gözümden boşalırcasına akmaya başladı...

Merdivenlere yöneldiğimde zorlukla trabzandan tuttum.

Bu evde gördüğüm tepki ağrıma gidiyordu, ben bunların hiçbirini hak etmiyordum!

Bir anda başımın dönmesiyle birlikte zorlukla kendimi geriye çekmeye çalıştım.

Gözlerim kapanırken daha fazla kendimi zorlayamadım.

Hissettiğim tek şey ise soğuk zemindi...

SINIR: *1.22K VOTE 400 YORUM*

Lütfen emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmayın!

ÖNEMLİ:

Hikayeyi üç seri şeklinde yazacağım. Gelen isteklerin neredeyse hepsi bu yöndeydi ve bende buna kesin olarak karar verdim.

İkinci kitap Loya ve Ali çifti olacak... Üçüncü kitap ise Eylül ve Alparslan çifti olacak... Olayları en başından anlatarak yazacağım.

Yazdığınız güzel yorumlar için de hepinize çok teşekkür ederim. Hepsini yüzümde bir gülümsemeyle okuduğumu söylemeden geçemeyeceğim, iyi ki varsınız!

Güzel hikayeler ve güzel bölümler sizleri bekliyor olacak...

Oy veren ve yorum yapan, sabırla bekleyen herkese teşekkür ederim! 😊

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

(Bu Cumartesi canlı yayın açacağım, yayına katılmak için hikayelerimle ilgili olan sayfamı takip edebilirsiniz.) 👍👍

22 "Yakınlaşma"

BELİZ

Gözlerimi aralamamla birlikte kısıkça inledim, başım inanılmaz ağrıyordu.

Nerede olduğumu anlamaya çalışırken bir hastane odasında olduğumu fark ettim. Anlamayarak etrafıma baktım, benim burada ne işim vardı?

Kolumdaki seruma baktım ve yeniden inledim. Şu serumdan nefret ediyordum!

"Siz ne hakla benim karıma bunları yaparsınız lan?!" Kaşlarımı çattım ve dışarıdan gelen sesleri anlamaya çalıştım.

Bu Kurt'un sesiydi...

"K-Kurt?" Diye fısıldadım.

"Ona bir daha yaklaşırsanız eğer buradan defolup gideriz! Siz de rahat edersiniz biz de rahat ederiz!" Kurt'un gürlemesi odada bile yankılanıyordu!

Başımı yastığa daha çok yaslarken hâlâ ne olduğunu bilmiyordum. Kurt anlaşılan bir şeye sinirlenmişti ve bu siniri basit bir şey değildi, bu çok belli oluyordu.

Boğazımın kuruduğunu hissederken etrafta göz gezdirdim. Su yoktu ve ben çok susamıştım!

"Kurt?" Sesimin kısık çıkmasıyla birlikte ofladım, başım zaten zonkluyordu!

Loya'nın içeriye girmesiyle birlikte bakışları beni buldu.

"Beliz?" Dedi şaşkınlıkla. "Tam iki saat oldu ve sen ayılmadın. Abim az kalsın delirecekti, bekle beni!" Mutlulukla kapıyı kapatıp çıktığında

kaşlarımı çattım.

Ne oluyordu Allah aşkına?

Bir anda kapının sertçe açılmasıyla birlikte içeriye Kurt girdi ve resmen koşarak yanıma geldi.

"Beliz?" Telaşlı sesiyle birlikte burukça gülümsedim.

"Kurt?" Dedim sorarcasına.

Kurt yavaşça elimi öptü ve bakışlarını gözlerime çıkardı.

"İyi misin güzelim? Kendini nasıl hissediyorsun?" Kurt'un kızarmış yüzüne baktım ve hayranlıkla onu süzdüm.

"İyiyim, iyiyim ben..." Gülümsedi ve yaklaşıp alnımı öptü.

"Mzuğa toloni- şk'imi..." Utançla gülümsedim.

Deniz gözlüm benim...

"Kurt..." Bana yaklaştı ve ellerimi elleriyle sardı.
Ellerim anında ısınırken minnetle ona baktım.

"Beliz sana bir şey soracağım ama bana doğruyu söyleyeceksin güzelim." Başımı olumlu anlamda salladım. "Annem sana ne söyledi?" Kaşlarımı çattım ve düşündüm.

Ne söylemişti ki?

"Bilmiyorum." Diye mırıldandım.

"Annemin odasına gittin ve ona sırf hasta olduğu için çorba yaptın. Siz o odada annemle bir şeyler konuştunuz. Lütfen hatırlamaya çalış, bu önemli!" Dudağımı ısırdım.

Neler olmuştu böyle?

Gözlerimi kapattım ve düşünmeye çalıştım.

Olanlar bir bir aklıma gelirken yutkundum. Zerrin Hanım'la konuştuktan sonra merdivene gittiğimde yere düştüğümü hatırladım.

"Önemli bir şey değildi." Diye kestirip attım.

"Ne demek önemli değildi?" Diye sesini yükseltti.

"Kurt başım ağrıyor!" İnledi ve sinirle bana baktı.

"Beliz annem sana ne yaptı? Ne yaptı da bayıldın?" Gözlerine baktım.

"Hiçbir şey." Göz devirdi.

"Bana gerçeği söyle yavrum." İç çektim.

"Kurt bana sarılsana." Kurt yanıma uzandığında hemen ona sokuldum.

Kurt'a ihtiyacım vardı..

Kurt'a çok ihtiyacım vardı...

"Güzelim?" Başımı kaldırdığımda yavaşça yüzüme yaklaştı ve dudağımın kenarını öptü. "Ben senin kocanım, benden bir şey saklama! Söyle haydi ne olduğunu." Başımı boynuna gömdüm.

"Ben dayanamıyorum Kurt... Çok özür dilerim ama inan ki dayanamıyorum. İstanbul'a dönmek istiyorum, istersen sen burada kalırsın." Saçımı öptü.

"Şş bensiz hiçbir yere gitmeyeceksin." Kurt elimi sıkıca tuttu.

"Gitmek istiyorum." Dedim fısıldayarak.

"Biraz daha dayanamaz mısın? Daha aileme bizi kabul bile ettirmedik!" Alayla güldüm.

"Biz?" Dedim sorarcasına.

"Biz evliyiz güzelim." Başımı boynundan kaldırdım ve yüzüne yaklaştım.

"Yalandan bir evlilik!" Dedim alayla.

"Yalan?" Omuz silktim. "Neresi yalanmış?" Ona sokuldum.

"Aşk evliliği yapan insanlar birbirlerini severek evlenirler. Ben sırf babamı içeriden çıkarman için seninle evlendim değil mi?" Derin bir nefes aldı.

"Ama onu aşk evliliği yapan insanlar yapar. Biz severek evlenmedik." Sertçe yutkundum.

"Doğru." Dedim üzgünce.

"Severek evlenmedik derken yanlış anlama sakın. Ben seni seviyorum ve sen bunu biliyorsun zaten ama bahsettiğim sevgi farklı bir şey. Yani bahsettiğim bu sevgi aşk anlamında." Diye açıkladı.

Beni sevmiyordu...

"Kardeşin gibi mi?" Dedim alayla.

"Şş Beliz!" Uyarırcasına konuşmasıyla birlikte ofladım.

"Ne var Kurt?" Güldü ve omzumu öptü.

"Seni sevmiyorum demedim değil mi?" Alayla güldüm.

"Dedin!" Kurt iç çekti.

"Yavrum ben sana seni sevmiyorum demedim, aşk evliliği yapmadık dedim!" İnledim.

"İkisi aynı şey zaten!" Kurt çenemi tuttu.

"Gerçekten ne söylemek istediğimi anlamadın mı?" Alayla güldüm.

"Anladım." Diye mırıldandım. "Beni seviyorsun ama bana aşık değilsin." Güldü.

"Sana aşk anlamında bir duygu beslemediğimi biliyorsun. Sana olan sevgim ise bir arkadaşı sevmek gibi, anlıyor musun? Ben seni kandırmam Beliz, sana ilk başta da bunu söylemiştim zaten. Benden aşk bekleme demiştim öyle değil mi?" Sadece başımı sallamakla yetindim.

O zaman neden bana öyle bakıyordu ki?

Herkes bana nasıl baktığını fark ediyordu. Annem, Loya, Eylül... Herkes mi yanılıyordu? Bu adam neden inatla aşık olmam diyordu ki? Herkes aşık olabilirdi!

Sinirle başımı iki yana salladım, beni ilgilendirmiyordu! Nasıl olsa İstanbul'a gittiğimizde onu boşayacaktım, istediğim kişiyle aşk yaşayabilirdim ve Kurt buna karışamazdı.

"Seni üzdüm mü?" Diye sordu ve yanağımı okşadı. "Bir insanı sevmek için illa aşık mı olmak gerekir? Bunu mu düşünüyorsun, bu yüzden mi kırıldın bana?" Kaşlarımı çattım.

"Kırılmadım." Dedim net bir sesle.

Onunla tartışacak gücüm yoktu...

"İstanbul'a gittiğimizde zaten boşanacağız gibi duruyor. Yani tabii ki senin kararın, eğer istemezsen boşamazsın beni." Gülümsedim.

"Boşayacağım tabii ki! Hem sen çocuk düşünmüyorsun, ben ise çocukları çok seviyorum. Ayrıca birbirimize yaş olarak da uygun değiliz. Herkes ileride kiminle evlenmek istiyorsa evlenir, bizimki anlaşmalı bir evliliğe benziyor." Kaşlarını çattı.

"Yaş olarak bir sıkıntımız olduğunu düşünmüyorum." Alayla güldüm.

"Sen biraz yaşlısın, ben daha gencim." Alaylı tavrımla birlikte kaşları daha çok çatıldı.

"Kızım alt tarafı yirmi sekiz yaşındayım! Gören de kırk falan sanacak!" Kıkırdadım.

"Bana göre yaşlısın dedim zaten, yoksa yaşında bir sorun yok." Dedim.

Bana söylediği bunca şeye ben nasıl kırılıyorsam biraz da o kırılabilirdi.

Ben oyuncak değildim ve öyle her istediğinde beni öpüp koklayıp sonra da beni sevmediğini söylemezdi! Elbet ki bana aşık olmayabilirdi ama bu bana yapılan bir haksızlık gibiydi. En azından hiç yorum yapmaması daha doğru olurdu, ben kırılıp üzülmek istemiyordum!

"Sen kaç yaşında istiyorsun ki?" Omuz silktim.

"Bilmem ki... En fazla beş yaş olsun, fazlası aşırıya kaçar." Kurt'un yüzü düştü. "Şey vardı ya hani!" Aklıma gelen şeyle birlikte gülümsedim. "Hani şu büfecinin oğlu, babası beni oğluna istemişti." Kaşlarını çattı.

"Ee?" Dedi soğukça.

"Mesela o çocuk olabilir, sanırım aramızda fazla bir yaş farkı yoktu." Kurt sinirle dişlerini sıktı.

"Olamaz." Net sesiyle birlikte güldüm.

"O nedenmiş?" Belimi tuttu ve beni sıkıca kavradı.

"Ben seni o çocuğa vermem yavrum." Dedi.

"Tamam ya, şaka yaptım zaten! O olmazsa başka biri olur, zaten benim talibim çok." Dedim umursamazca.

"Beliz!" Kurt sesini yükseltti ve birden sertçe çenemi tuttu. "Sabrımı sınıyorsun! Sikeceğim şimdi o taliplerini o olacak!" İnanamayarak ona baktım ve göz devirdim.

"Doğru konuş!" Dedim.

"Asıl sen doğru konuş, vermem ulan seni kimseye! Baban illa ki bana soracak değil mi seni birine verdiğinde, ben de olumsuz konuşacağım ve seni kimseye vermeyeceğim!" Güldüm.

"Kıskandın mı sen?" Kolumu tuttu.

"Kıskanırım tabii! Karımsın sonuçta değil mi? Her gün birlikte uyuyoruz ve senin başka bir adamın kollarında uyuduğunu düşünmek bile beni deli ediyor!" Kahkaha attım.

"Az önce böyle söylemiyordun?" Sinirle gözlerime baktı.

"Az önce aşık olamayacağımı söyledim sadece, elbet ki seni kıskanma hakkına sahibim. En azından şu anlık öyle, her durumda karımsın." Zorlukla yutkundum.

"İnsan aşık olmadığı birini neden kıskanır ki?" Kelimeler istemsizce dudağımdan döküldü.

"Senin kadar güzel bir kadına sahibim, kıskanmam normal değil mi?" İç çektim.

Kıskanmasının tek sebebi güzel bir kadın olmam mıydı?

"Her neyse, boşver bunları güzellik." Kolumu okşadı. "Annemle ne konuştuğunuzu söyle." Ofladım.

"Ya önemli bir şey değildi!" Diye isyan ettim.

"Önemli değildi öyle mi?" Sert sesiyle birlikte bakışlarımı kaçırdım. "Önemli olmadığı için bayıldın zaten!" Kurt bana yaklaştı ve yanağımı öptü. "Söyle haydi Beliz, yoksa çıldıracağım!" Gözlerine baktım.

"Sadece bana karşı yumuşamasını rica ettim. Biraz konuştuk işte! Benden neden nefret ettiğini sordum. Nefret etmediğini söyledi ama ben uzattım." Kurt kaşlarını çattı.

"Suçu kendinde mi buluyorsun?" Omuz silktim.

"Ortada bir suçluluk durumu yok." Dedim.

"Beliz o hâlde neden bayıldın?!" Diye bağırmasıyla birlikte sustum. "Ulan merdivenin dibinde bayılmışsın, kafayı yiyecektim lan ben! Ya

merdivenlerden düşseydin, biraz daha ileride olsaydın eğer çoktan o merdivenden düşmüş olacaktın! O zaman ben babana ne diye hesap verecektim, ya sana bir şey olsaydı? Ya kafanı vursaydın, ben babana ne söyleyecektim Beliz?!" Dedi. "Ali'yi havaalanına bıraktım ve telefonum çaldı. Annem bayıldığını söyleyince apar topar hastaneye geldim!" Sinirle gözlerini kapattı. "Seni bir daha nasıl yalnız bırakacağım, olur da bir yere gitmem gerekirse ne halt yiyeceğim? Evden çıktığım anda başına bir şey geldi, çıldıracağım artık!" Ona yaklaştım ve yanağını öptüm.

"Birazcık sakin olur musun?" Bakışları beni bulduğunda ona zorlukla gülümsedim. "Yemin ederim ki Zerrin Hanım bana kötü bir şey yapmadı. Benim yüzümden hastalandığını ve ayrıca geceleri uyku uyuyamadığını duydum. Ona çorba yaptım ve odasına gidip konuşmak için ısrar ettim. Konuştuğumuzda bana karşı pek yumuşayacak gibi olmadığını fark ettim ve ben de buna üzüldüm. Bir de babamı çok özlememin verdiği üzüntü de vardı, o yüzden bedenim bunları daha fazla kaldıramadı ve bayıldım." Kurt elimi öptü.

"Gururunun kırıldığının farkındayım yavrum ama benim için biraz daha dayanamaz mısın? Biraz daha kendimizi onlara ispatlayalım, ondan sonra zaten şehrimize döneceğiz. Babanla birlikte mutlu mesut yaşayacaksın. Bir yıl sonra annen de gelecek." Gülümsedim.

Hayali bile çok güzeldi...

"Babamı çok özledim Kurt!" Kurt hemen başını salladı.

"Serum bitmiş bile, ben hemşireyi çağırıp geliyorum. Uygun bir zamanda babanı ararız tamam mı?" Başımı olumlu anlamda salladım.

Kurt odadan dışarıya çıktığında çok geçmeden bir hemşire geldi ve serumu çıkardı.

"Çok geçmiş olsun." Dedi ve odadan çıktı.

Kurt yeniden odaya girdiğinde elindeki suyu fark ettim.

Suyu bana uzattığında hemen içtim, Kurt gelince susadığımı bile unutmuştum.

"Benim için biraz daha dayanabilecek misin?" Diye soran Kurt'a baktım.

"Ben bilmiyorum..." Diye mırıldandım.

"Karşılığında o kadar şey yapacağım! Seni sınava hazırlayacağım, üniversiteye geçtiğinde derslerine de yardım edeceğim, babanı oradan çıkaracağım... Eğer istersen seni hemen işe de sokarım. Herkes seni tanımış olur benim sayemde, en son savcı olmak istiyordun." Haklıydı.

"Tamam Kurt, biraz daha dayanacağım." Rahat bir nefes verdi.

"Ben anneme ve diğerlerine yeterince kızdım, bir sorun çıkarırlarsa eğer karşılarında beni bulurlar!" Ağrıyan kolumu yavaşça indirdiğimde acıyla inledim.

"Eve gitmek istiyorum." Dediğimde Kurt yavaşça kalkmama yardım etti.

"Gidelim." Dedi.

Kurt elindeki montu bana giydirdiğinde ona sarıldım.

"Beni bırakmayacaksın değil mi?" Diye sordum hafif bir telaşla.

O olmadan bu şehirde duramazdım artık, benim dayanma gücüm oydu...

"Bırakır mıyım hiç?" Ona doğru uzandığımda gülümsedi ve beni kucağına aldı. "Bu boy sıkıntısı hep olacak gibi." Burukça güldüm.

"Evlilik sürecimizde evet... Ondan sonra tabii ki beni böyle kucağına alamayacaksın." Başını salladı.

Ona yaklaştım ve ilk defa kendi isteğimle dudağını öptüm.

Uzun ve duygulu bir öpücüktü...

Yavaşça geri çekildiğimde Kurt kapattığı gözlerini araladı ve gözlerini kısıp yüzümü inceledi.

Utançla dudaklarımı yaladım ve başımı boynuna gömdüm. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum.

"Beliz..." Sustu.

"K-Kurt?" Diye fısıldadım.

Kurt yavaşça başımdan tuttuğunda mecburen gözlerine baktım.

"Sen daha küçüksün, seni böyle bir şeye zorlamak istemedim hiçbir zaman ama lanet olsun ki sabrımı çok sınıyorsun!" Kaşlarımı çattım. "Çok fazla güzelsin..." Kıkırdadım.

Kurt yavaşça boynumu öptü.

"Haydi eve gidelim de dinlen." Başımı salladığımda yavaşça beni indirdi.

Kurt elimi tuttuğunda elini sıktım. Bakışları bana döndüğünde yutkundum.

"Ben yanındayım yavrum." Dedi.

Birlikte odadan çıktığımızda babaannem hemen yanımıza geldi.

"Kızım iyi misin?" Telaşlı sesiyle birlikte gülümsedim ve ona sarıldım.

"Çok şükür iyiyim." Dedim.

Loya ve Eylül'de bana sarıldı.

"Korkuttun bizi kuzum ya." Eylül'e baktım ve gülümsedim.

"Ben iyiyim, merak etmeyin." Dedim.

Loya'nın yüzü asıktı.

"Ali gitmiş." Diye mırıldandım.

"Evet." Dedi umursamazca.

"Sen de çok takma kafana, moralin bozuk gibi görünüyor." Alayla güldü.

"Boşver yengeciğim, ona konuşmak için fırsat sundum ve bitti. Artık ne yaptığı umrumda değil, benim huyumu biliyordu!" Kızgın sesiyle birlikte iç çektim.

"O seni çok seviyor." Dediğimde omuz silkti.

"Aynı şey benim için geçerli değil." Bir şey söylemedim.

Hep beraber hastaneden çıktığımızda çok geçmeden eve gelmiştik.

Odaya geçer geçmez hemen yatağıma uzandım. Yorgun hissediyordum ama fiziksel olarak değil, ruhsal olarak...

Kurt üstünü çıkardığında baksırla kaldı.

"Hiç utanmıyorsun!" Dedim alayla.

"Utanacak bir şey yok." Bir şey söylemedim ve tavanı izledim. "Ben banyoya gireceğim, bir duş alsam iyi olacak." Başımı tamam anlamında salladım.

Kurt bana arkasını döndüğünde yutkundum.

Gözlerim sırtına kaydığında istemsizce iç çektim, adamın sırtı bile güzeldi...

Gözlerim yavaşça sırtından kalçasına doğru kaydığında yaptığım şeyden utandım ve yeniden tavanı izlemeye çalıştım ama olmuyordu!

Bakışlarım istemsiz bir şekilde yeniden ona döndüğünde upuzun boyu ve heybeti karşısında tekrar içim eridi...

Adam enine boyunaydı, gerçekten ben bu adamla mı evliydim? Şaka gibiydi, dizilerdeki o adamlar yanında sönük kalırdı.

Bir an onu boşamamayı düşündüm...

Sonuçta bir daha böyle bir adamı bulamazdım bile, bu çok zor olurdu! Hem iri yarı, hem yakışıklı, hem merhametli... Böyle bir adamı bir daha nasıl bulabilirdim ki? Kurt'un eşi ve benzeri var mıydı acaba? Varsa bile bana denk gelir miydi? Bu çok zor bir ihtimaldi!

Kurt'la çocuklarımız olduğunu düşündüm.

Onun gibi iri yarı bir erkek çocuğu... Aynı onun gibi esmer ve gür saçlı. Büyüdükçe tüm kızları peşinden koşturacak bir delikanlı...

Bu gülümsememe sebep oldu, çok güzel olurdu!

Bir kız çocuğumuz olsaydı eğer acaba o nasıl olurdu? Bana benzer miydi yoksa babasına mı çekerdi? Ya onun gibi esmer olurdu, ya da benim gibi sarışın... Ben onun babasına benzemesini isterdim, babası kadar güzel gülen tatlı ve güzel bir kız çocuğunu düşünmek beni heyecanlandırıyordu.

Benim gibi upuzun saçları olabilirdi kızımın, hem Kurt uzun saç seviyordu. Kızımız da benim gibi olurdu, belki gözleri mavi olurdu...

Boyunun posunun yine babasına çekmesini isterdim, benim gibi orta boylu olmasını pek istemezdim. Kızım bir yürüdüğünde ona dönüpte bakmayacak tek bir erkek olmayacaktı.

Güldüm ve mutlulukla gözlerimi kapattım. Bu hayaller çok güzeldi ama Kurt çocuk istemiyordu bile!

Ne kadar saçmaladığımın farkına varınca utandım. İnsan ister istemez düşünüyordu böyle şeyleri, sonuçta o benim kocamdı! O benim gerçek kocamsa eğer düşünmeye hakkım vardı.

Muhtemelen çocuklarım ondan olmayacaktı. Bambaşka bir adamla evlenecektim ve ondan çocuklarım olacaktı.

Kurt kadar heybetli olmayacaktı muhtemelen. Uzun boylu olabilirdi ama onun kadar olması zordu. Çocuklarımız ise hayal ettiğim gibi olmayacaktı...

Ben Kurt'u istiyordum!

Ne olursa olsun ondan hamile kalmak istiyordum, eminim ki çok iyi bir baba olurdu ama kabul etmiyordu!

Ofladım ve sinirle gözlerimi kapattım.

Pislik adam!

Bir de çocuk istemiyordu!

***

Gözlerimi araladığımda Kurt burnumu sıktı.

"Haydi kahvaltıya!" Dedi ve kalçama vurdu.

Pislik adamın kalçama bir takıntısı vardı!

"Çocuk?" Uyku mahmurluğuyla gözlerine baktım.

"Ne?" Dedi Kurt ve gözlerini kıstı.

"Çocuklarımız..." Diye fısıldadım ve gözlerimi kapattım.

"Ney?" Dediğinde ofladım ve pozisyonumu değiştirdim.

"Uykum var." Tam uykuya dalacakken onun ağırlığını üzerimde hissetmemle inledim.

Kurt birden beni önüme döndürdü ve üzerime uzandı.

Yüz kiloluk adamı taşımak elbet ki çok zordu!

"Sen az önce ne söyledin Beliz?" Omuz silktim.

"Ne söyledim?" Diye sordum.

"Çocuklarımız dedin?" Kaşlarımı çattım ve hafifçe doğruldum.

"Ne çocuğu ya?" Öyle bir şey söylediğimi net olarak hatırlamıyordum.

Biraz biraz kendime gelmeye başlamıştım.

"Nereden bileyim ben, çocuklarımız dedin!" Dedi.

"Of sen yanlış anlamışsındır!" Dedim.

"Yanlış falan anlamadım." Rüyamda gördüğüm şeyler aklıma geldiğinde yutkundum.

Uyumadan önce bunları düşündüğüm için rüyama girmişti.

"Sanırım rüyamda gördüm." Dedim.

"Çocuklarımızı mı?" Yutkundum.

Rezil olmak istemiyordum!

Kurt çocukları seven bir adam değildi, kendimi basit bir duruma sokmak istemiyordum.

"Şey ya kendi çocuklarımı gördüm, seninle bir alakası yok." Dedim.

"Çocuklarımız dedin." Göz devirdim.

"Kurt sadece uyku hâliyle saçmalamışım. Senin çocukların değildi!" Diye kendimi savundum.

"Ulan rüyanda kimin çocuğunu gördün?!" Diye kızmasıyla birlikte gülümsedim. "Beliz lan çıldırtma beni, rüyanda kimden hamile kaldın?!" Güldüm.

"Söyleyemem aşkım." Dedim alayla.

"Aşkına sıçtırma Beliz, sana çok net bir soru sordum!" Kıkırdadım.

"Sır..." Kurt kaşlarını çattı.

"Eğer bir gün hamile kalırsan bunu ancak sana ben yapabilirim! Hiç öyle başkasından çocuk falan düşünme, yıkarım ortalığı ve o adamı alnının

çatından vururum!" Kahkaha attım.

"Hani sen çocuk istemiyordun?" Kurt alnını alnıma yasladı.

"İstemiyorum ama sen rüyanda başka bir adamdan hamile kaldığını söylüyorsun! Sana ilk ben dokundum değil mi? Birlikte olmamış bile olsak ilk ben seni öptüm!" Birden göğüslerimi sıkmasıyla birlikte şaşkınca ona baktım.

"Kurt ne yapıyorsun?!" Diye bağırdım.

Elleri hâlâ göğüslerimdeydi.

"Beliz..." Dedi ve sustu.

Hızla onu üzerimden itmeye çalıştım.

"Bırak!" Bağırdığımda hiçbir şey söylemedi.

Kurt ellerini göğüslerimden çekti ve üzerimden kalktı.

"Sen kimsin ya, kendini ne sanıyorsun?!" Sinirle ona baktım. "Sırf karınım diye beni istediğin gibi elleyip okyaşacağını mı düşünüyorsun?" İnledim. "Kurt ben neyim senin gözünde? Hem beni sevmiyorsun hem de her yerime dokunuyorsun!" Ayağa kalktım. "Hani babama yaptığından dolayı pişmandın? Bu mu pişmanlığın, pişmanlığını beni elleyerek mi gösteriyorsun?" Kızgın sesimle birlikte Kurt ayağa kalktı.

"Beliz-" Onu susturdum.

"Beni hiç umursamıyorsun, benim duygularımı hiç umursamıyorsun Kurt!" Tam kapıyı açtığımda birden önüme çıktı ve kapıyı açmamı engelledi.

"Beliz isteyerek yapmadım!" Dedi. "İki yıldır kimseye dokunmuyorum bile! İster istemez sana birazcık dokunuyorum ama bu benim elimde olan bir şey değil!" Göz devirdim.

"Ben sana dokunuyor muyum?" Kaşlarını çattı.

"Dokun Beliz!" Diye bağırdı. "Hem bugün sen beni öpmedin mi? Yalnızca göğüslerine dokundum diye mi kızıyorsun? Biz bunları aşmadık mı artık?" Göz devirdim.

"Sen bana yalnızca ihtiyaçların için dokunuyorsun!" Kurt birden belimden tuttu ve beni kendisine çekti.

Sırtımın bir anda yumuşakça kapıya yaslandığını hissettiğimde şaşkınlıkla ona baktım.

Yer değiştirmiştik...

"Şu anda sadece saçmalıyorsun Beliz!" Diye kızdı. "Bugün beni öpen kimdi acaba?" Ofladım ve ondan kurtulmaya çalıştım.

"Birbirimizi öpüyoruz ama bu bana göre masum bir öpücük... Senin kalçama ve göğüslerime dokunman masum değil!" Kurt bana biraz daha yaklaştığında geriye kaçmaya çalıştım ama yer bile yoktu!

"Onlar da masum küçüğüm." Yutkundum.

"Değil işte!" Dedim. "Hani ben küçüktüm ve sen beni hiçbir şeye zorlamayacaktın!" Kaşlarını çattı.

"Seni zaten hiçbir şeye zorlamadım Beliz!" Ofladım.

"Bırak ya beni!" Diye bağırdım.

"Bak güzelim yaşın gerçekten çok küçük, daha on sekiz yaşında bir kızsın... Daha yeni reşit oldun, yani gerçekten yaşın çok küçük. Böyle şeyler daha önce hiç yaşamadın." Neden bahsettiğini anlayamazken kaşlarımı kaldırdım. "Seks." Diye açıkladığında utançla bakışlarımı kaçırdım. "Senin yaşında olan ve daha önce bu durumu yaşayan kızlar var. Lisede çok oluyordu sevgilisiyle sevişen kızlar, ben de liseye gittim sonuçta değil mi? Neyin ne olduğunu ve o yaşlarda bir ergenin ne hissedebileceğini biliyorum." Diye açıkladı. "Ama bırak sevişmeyi, hiç sevgilin bile olmadığı için bazı duyguları bilmiyorsun." Dedi ve yavaşça alnını alnıma yasladı. "Bak güzelim seks bir ihtiyaç, hem de çok büyük bir ihtiyaç! Evet

biliyorum ki sana şu an ihtiyaç gibi gelmiyor, çünkü daha önce hiç yaşamadın." Burnumun ucunu öptü. "Bu yüzden bazı şeylerin ne olduğunu bilmiyorsun. Sana dokunduğumda zevk alacağını biliyorum ama seni asla buna zorlamıyorum." Saçlarımı okşadı. "Beliz inan ki iki yıl bir erkek için çok uzun bir süre! Gerçekten dayanamadığım oluyor ama sana kıyamıyorum ve başka birine de gidemiyorum." Başını iki yana salladı. "Tabii ki yalnızca erkekler için değil, kadınlar için de böyle! Daha önceden seksin tadına varmış bir kadın yine sevişmeyi zevkle ister. Bu herkes için bir ihtiyaç küçüğüm ama sen şu an algılayamıyorsun. Çok iyi biliyorum ki sana dokunursam eğer bunun devamı gelecek, sen de bu zevki tattıktan sonra istemeye başlayacaksın..." Alnımı öptü. "Eğer daha önce bunu yapmış olsaydın benim nasıl bir durumda olduğumu az çok tahmin ederdin." Yutkundum.

"Daha önce yapmamı ister miydin ki? O zaman seni anlardım belki-" Sözümü kesti.

"Hayır!" Diye sesini yükseltti. "Yapmaman daha güzel. Sanki yalnızca bana özelmişsin gibi hissediyorum ve bu beni mutlu ediyor." Alayla güldüm.

"Ama ben seni bana aitmişsin gibi hissetmiyorum!" Dedim.

O önceden başkalarıyla birlikte olmuştu değil mi?

Ben olmamıştım!

Onu kendime ait hissedemiyordum ki, kaç kişiye dokunmuştu kim bilir...

"Öyle hissetmelisin." Dedi ve dudağımı öptü.

"Hissedemiyorum." Diye fısıldadım ve gözlerimi kapattım.

Kurt'un iyice üstüme geldiğini hissettiğimde birden bacaklarımı aldı ve beline doladı.

Gözlerim istemsizce açılırken zorlukla ondan tutundum.

"Hissedeceksin." Fısıldamasıyla birlikte gözlerine baktım.

"İndir haydi beni." Bakışlarımı kaçırdığımda eli okşarcasına bacağımda gezinmeye başladı.

Mecburen gözlerine baktığımda yutkundum.

"Sadece bana biraz anlayış göstermeni istiyorum küçüğüm..." Zorlukla omuzlarından tuttum. "Arada sırada böyle dokunuşlarıma izin verebilirsin, bu ikimize de zarar vermez." Başımı olumsuz anlamda salladım. "Haydi ama Beliz, ben senin kocanım! Bu kadarına da hakkım var değil mi? O kadar birlikte uyuyoruz, bana gelip sımsıkı sarılıyorsun. Gerçekten zorlanıyorum, bari yalnızca şu dokunuşlara izin ver!" İnledim.

"Kurt biz nasıl boşanacağız?" Diye fısıldadım. "Boşandığımızda çok zorlanacağımızı biliyorsun! Mesela babamla beni ziyarete geldiğinde bile bakışların beni bulacak! Çok zorlanacağız ve ben bundan korkuyorum..." Gülümsedi.

"Boşanıp boşanmamak senin elinde." Diye gerçeği hatırlattı.

"Boşanmak zorundayız." Dedim çaresizce.

"Sen ne zaman istersen o zaman birlikte uyuruz yine, her şey sana bağlı." Kurt bacaklarımı sıkıca tutuyordu.

"Beni zor duruma sokma ne olur..." Dedim kısık bir sesle.

"Bak fıstığım, yaşın zaten küçük. Senden birlikte olmayı isteyemem bile ama sana çok ihtiyacım var. Yalnızca küçük küçük dokunuşlar olacak söz veriyorum ki..." Durdu ve gözlerime baktı. "Eğer istemezsen seni anlarım Beliz, seni asla zorlamayacağım merak etme." Dudağımı ısırdım.

"Ya olur da bir gün seninle sevişmek istersem, o zaman ne yapacaksın?" Derin bir nefes aldı.

"Ben bilmiyorum Beliz... Zaten sana çok zor dayanıyorum!" Durdu ve düşündü. "Sanırım kabul ederdim, sonuçta seni hiçbir şeyi arzulamadığım kadar çok arzuluyorum." Nefesim kesildi.

"A-Ama yaşın küçük dedin?" Gözlerime baktı.

"Küçük." Diye onayladı beni. "Küçük ama lanet olsun ki sen çok güzel ve çok çekicisin. İrademe nasıl sahip çıkacağım bilmiyorum!" Gözlerine baktım.

"Abarttığını düşünüyorum." Diye mırıldandım.

Daha önce birçok kişi çok güzel olduğumu söylemişti. Elbet ki güzelliğimin farkındaydım ama hiçbir zaman bununla övünmemiştim. Çekici miydim bu kadar, gerçekten de seksi miydim? Utançla bakışlarımı yere indirdim, abartıyor olmalıydı!

"Abarttığımı mı düşünüyorsun?" Dedi alaylı bir ses tonuyla. "Düşündüklerime oranla çok daha hafif şeyler söyledim, sen kendinin farkında değilsin miniğim." Bakışlarım ona dönerken kaşlarımı çattım.

"O kadar güzelim yani?" Güldü.

"Evet." Dedi.

"Bunları sırf benim kalbimi çalmak için söylüyorsun değil mi?" Kahkaha attı.

"Ben zaten senin kalbini çaldım." Şaşkınlıkla ona baktığımda tepkime güldü ve beni sıkıca tuttu.

Dudaklarıma yaklaşmasıyla birlikte dudağımı ısırdım.

Bir anda dudaklarımızı buluşturduğunda yavaşça ellerimi saçlarına çıkardım.

Ben de onu istiyordum...

Sonrası umrumda olmamalıydı, ilk defa umursamamalıydım ve kendimi şu anın güzelliğine bırakmalıydım.

Kurt yavaşça hareket ettiğinde ona sokuldum. Sonunda kapıdan çekildik ve ilerlemeye başladık.

Kurt birden beni yatağa bıraktı ve üzerime çıktı. Şehvetle ona karşılık veriyordum. Çok başarabildiğim söylenemezdi ama Kurt bunu sorun etmiyordu.

Yavaşça alt dudağımı emdiğinde saçlarını okşadım. Kurt bacaklarımı tuttu ve yeniden beline doladı. Bir eli bacağımda okşarcasına gezdiğinde titredim.

Nefes nefese ayrıldığımızda alnını alnıma yasladı.

"K-Kurt?" Diye fısıldadım.

"Çok güzelsin." Dedi ve zorlukla nefes aldı. "Sk'anişeni meyevolam..." Birden yeniden dudaklarıma yapıştı.

Aklım başımda değildi, bu adam aklımı başımdan almıştı...

Çıkan öpücük sesleri odayı sardığında ona daha çok sarıldım.

Onun mis gibi kokusunu içime çektim.

Buram buram gelen vanilya kokusu beni bitiriyordu... Yeni duş aldığı için duş jelinin kokusu kendini normaldekinden çok daha fazla belli ediyordu.

"Haydi da nerede kaldınız-" Bir ses duymamla birlikte gözlerim kocaman açıldı.

Kurt'la dudaklarımızı ayırdığımda zorlukla kapıya baktım ve ardından sertçe yutkundum.

"Dede?!" Dedi Kurt.

Saçı başı dağılmıştı. Giydiği gömleğin üstten birkaç düğmesi açılmıştı!

Bunu ne ara yapmıştım?

Kurt üzerimden kalktığında utançtan ne yapacağımı bilmiyordum bile!

Hâlâ nefeslerim düzensizdi.

Utana sıkıla dedeye baktığımda sert bakışlarının üzerimizde dolaştığını gördüm.

Adama rezil olmuştuk!

SINIR: 1.30K VOTE 450 YORUM

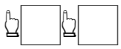
<u>Lütfen emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmayın!</u>

Hikayeme destek olan ve seven herkese çok teşekkür ederim!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

"Anne!" Diye mızmızlandı Emre. "Beliz abla sen amcama aşık mısın?" Diye sorduğunda Kurt'a baktım.

"Hayır." Dediğimde Kurt'un yüzü düştü.

"Ama o sana aşık?" Gülümsedim ve Emre'yi yeniden öptüm.

"O da bana aşık değil." Dedim şakayla karışık.

"Hayır aşık!" Emre küskünce amcasına baktı. "Beliz ablayla ben evleneceğim, sen kendine başka bir kız bul!" Kahkaha attım.

"Biz onunla zaten evliyiz amcacığım." Dedi Kurt göz kırparak.

"Ben Beliz ablayı istiyorum!" Emre bana yaklaştı ve yanağımı öptü. "Bugün birlikte yatalım mı abla?" Güldüm.

"Yatalım Emre." Dedim ve burnunu sıktım.

"Çüş artık!" Diyen Kurt'a baktım.

"Ne diyorsun oğlum?" Dedi Alparslan abi.

"Abi oğlun karımı bildiğin yatağımdan alacak, yakarım ortalığı yemin ediyorum!" Kahkaha attım. "Beliz benimle yatacak, sen ananla uyu!" İnanamayarak Kurt'a baktım.

"Ya saçmalama!" Dedim.

"Anne?!" Emre'nin ağlamasıyla birlikte kötü kötü Kurt'a baktım.

"Tamam tamam, seninle yatacağım."

Sizler için küçük bir kesit paylaşmak istedim, bomba gibi bir bölüm sizleri bekliyor...

23 "Alışveriş"

BELİZ

Akşam yemeğini utana sıkıla yemiştik. Dedenin yüzüne bile bakamamıştım, bu yüzden sohbetlere bile katılmamıştım.

Hep birlikte küçük salona geçtiğimizde Kurt yanıma oturmuştu.

"Beliz abla!" Diye koşarak içeriye gelen Emre'yi görünce gülümsedim.

"Emre?" Hemen kucağıma oturduğunda güldüm ve yanağını öptüm.

"Seni çok özledim." Kıkırdadım.

"Aynı evde yaşıyoruz kuzum, gel istediğinde yanıma." Dedim ve saçlarını karıştırdım.

"Beliz abla?" Tatlı tatlı yüzüme bakıyordu. "Annemle babam konuşurken duydum. Amcamla birlikte gidecekmişsiniz!" Ona yaklaştım ve yanağını öptüm.

"Gitmemize daha var." Emre amcasına baktı.

"Sadece amcam gitse olmaz mı? Sen burada benimle kalsan?" Kahkaha attım.

"Oğlum beni niye gönderiyorsun?" Dedi Kurt.

"Sen Beliz ablaya aşıksın çünkü!" Şaşkınlıkla Emre'ye baktım.

"Emre sen bunları düşünme oğlum." Dedi Alparslan abi.

"Ama baba haksız mıyım?" Dedi Emre ve kollarını önünde birleştirdi. "Amcam Beliz ablayı bana bırakmayacak ki! Hani onunla ben evlenecektim?" Zorlukla gülümsedim.

"Evleneceğiz ama ona daha çok zaman var kuzum." Dedim ve yanaklarını sıktım.

"Tabii bırakmayacağım!" Kurt alayla güldü. "Sana bırakır mıyım hiç?" İstemsizce güldüm.

"Anne!" Diye mızmızlandı Emre. "Beliz abla sen amcama aşık mısın?" Diye sorduğunda Kurt'a baktım.

"Hayır." Dediğimde Kurt'un yüzü düştü.

"Ama o sana aşık?" Gülümsedim ve Emre'yi yeniden öptüm.

"O da bana aşık değil." Dedim şakayla karışık.

"Hayır aşık!" Emre küskünce amcasına baktı. "Beliz ablayla ben evleneceğim, sen kendine başka bir kız bul!" Kahkaha attım.

"Biz onunla zaten evliyiz amcacığım." Dedi Kurt göz kırparak.

"Ben Beliz ablayı istiyorum!" Emre bana yaklaştı ve yanağımı öptü. "Bugün birlikte yatalım mı abla?" Güldüm.

"Yatalım Emre." Dedim ve burnunu sıktım.

"Çüş artık!" Diyen Kurt'a baktım.

"Ne diyorsun oğlum?" Dedi Alparslan abi.

"Abi oğlun karımı bildiğin yatağımdan alacak, yakarım ortalığı yemin ediyorum!" Kahkaha attım. "Beliz benimle yatacak, sen ananla uyu!" İnanamayarak Kurt'a baktım.

"Ya saçmalama!" Dedim.

"Anne?!" Emre'nin ağlamasıyla birlikte kötü kötü Kurt'a baktım.

"Tamam tamam, seninle yatacağım." Eylül kahkaha attı.

"Ay benim oğlan sana kafayı taktı!" Güldüm.

"Ben Beliz'siz uyumam!" Diyen Kurt'a baktım.

"Önceden Beliz mi vardı oğlum?" Dedi alayla Alparslan abi. "O zaman nasıl yatıyorsan şimdi de yatarsın." Kurt göz devirdi.

"Ya o zaman Emre sizin aranızda yatsın." Dedi Eylül. "İki erkekte mutlu olmuş olur." Kıkırdadım.

"Bana uyar." Dedim.

"Ama amcam gelmesin!" Emre'nin yanaklarını sıktım.

"Ama o benim kocam küçüğüm." Dediğimde amcasına kötü kötü baktı.

***

Gece herkes odasına çekilmişti.

Yavaşça Kurt'a sarıldım.

"Beliz?" Başımı göğsüne yasladım

"Hm?" Diye mırıldandım.

"Sen benim için çok başkasın be güzelim." Başımı kaldırdım.

"O ne demek?" Saçımı öptü.

"Çok hoşuma gidiyorsun." Kaşlarımı kaldırdım.

"Arkadaşın olarak mı yoksa kardeşin olarak mı?" Alaylı sorumla birlikte ofladı.

"Karım olarak!" Güldüm.

"Şimdi de karın olarak mı seviyorsun beni?" Kurt yavaşça belimi okşadı.

"Yapma bana bunu." Dedi.

"Ne yapıyorum ki?" Kurt iç çekti.

"Anlamamazlıktan gelme." Yaklaşıp dudağımın kenarını öptü. "Çok başkasın Beliz, sana yemin ediyorum bambaşkasın..." Utançla güldüm.

"Diğer kollarında yatan kadınlardan ne farkım olabilir ki? Anlaşmalı bir evlilik yapmamız mı beni farklı kılan şey?" Kurt'un eli yavaşça tişörtümden içeriye girdi ve bu sefer çıplak belimi okşadı.

"Hayır yavrum." Dedi. "Hareketlerin, olgun davranışların, güzelliğin... Her şeyinle bambaşkasın...." Yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Belki de sana öyle geliyordur." Kurt güldü.

"Saçmalama." Dedi.

"Diğerlerinden farklıyım yani?" Kurt saçımı öptü. "Sonuçta daha önce bir sürü kadınla yattın!" Kızgın sesimi fark etmiştim.

Çok sinir bozucuydu!

"Ben yattığım kadınların muhabbetini yapmam Beliz." Dedi Kurt net bir sesle. "Parayla yapmış olsak bile o konu o yatakta biter benim için." Kaşlarımı çattım. "Yattığım kadınları ne birine anlatırım, ne de kendimi bu basit duruma düşürürüm!" Dediğinde göz devirdim. "Neden birine başkasıyla yaptığım özelimi anlatayım ki? Bu çok mide bulandırıcı benim gözümde! Yaşananlar o an olmuş ve bitmiştir, bununla asla övünmem." Dikkatle yüzümü inceledi. "O yüzden bana bu konuda ima yapma, böyle şeyler konuşmaktan hoşlanmam." Kararlı sesiyle birlikte alayla güldüm.

"Yapmaya gelince utanmıyorsun ama anlatmaya gelince utanıyorsun!" Kurt kaşlarını çattı.

"Beliz sana bunun bir ihtiyaç olduğunu anlattım!" Göz devirdim.

"Hiç yapmayıp bu zevki tatmasaydın sen de ihtiyaç duymazdın!" Kurt güldü.

"Kıskançlık senin başına vurmuş!" Kaşlarımı çattım.

"Ne kıskanacağım ya? Eski sevgilileriyle hâlâ görüşen bir adamsın! Yoksa ihtiyaç diye hiçbirini kıramıyor musun? Ay tabii kız sana o kadar iki yıldır bana dokunmuyorsun yazmış! Geçen gün onunlaydın oysa ki, dokunsaydın bari kıza! İhtiyaçlarınızı karşılamış olurdunuz!" Kurt şaşkınlıkla bana baktı.

"Beliz?" Dedi hayretle. "Sen Gökçe'nin öyle yazdığını nereden biliyorsun?" Kırdığım potu fark ettiğimde utançla inledim.

"Nereden bileyim ya-" Kurt sözümü kesti.

"Mesajı okumuşsun bir de!" Göz devirdim.

"Hiç alakası yok!" Kurt güldü ve beni birden altına çekti.

"Sen çok fenasın, hiç masum falan değilsin!" Dedi.

Kurt bütün ağırlığını üzerime verdiğinde inledim.

"Ya Kurt!" Kurt yanaklarımı öptü.

"Tamam tamam kızarma!" Ofladım.

"Sen iğrenç bir adamsın! Hâlâ neden eski sevgililerinle görüşüyorsun ki? Ne diyorsunuz buluşunca acaba? Eski günlerde ne güzel sevişirdik falan mı?" Kurt kahkaha attı.

"Beliz sen iyice saçmalamaya başladın!" Dedi ve başını boynuma gömdü. "Bu kadar kıskanacağını bilseydim daha fazla kişiyle görüşürdüm." Kafasına vurdum.

"Eğer o sevgililerinin hepsini rehberinden silip engellersen sana bir sürprizim olabilir." Kurt başını kaldırdı.

"Ne gibi bir sürpriz?" Diye sordu.

"Bana dokunmana izin veririm." Kaşlarını çattı. "Ama küçük küçük dokunuşlar değil." Dedim alayla. "Biraz daha büyük dokunuşlar." Kurt

birden doğruldu.

"Ne?!" Güldüm. "Sen ciddi misin?" Başımı olumlu anlamda sallamamla birlikte yataktan fırladı. "Telefonum nerede lan benim?" Güldüm ve ışığı açtım.

Kurt hızla telefonunu eline aldı ve yanıma uzandı.

"Al sil istediğin kadar." Kıkırdadım.

"Eski sevgilin olduğunu nereden anlayacağım?" Diye sordum.

"Eski sevgililerimin yanında x yazıyor." İnanamayarak ona baktım.

"Niye böyle bir şey yaptın?" Kurt güldü.

"Karıştırmamak için." Göz devirdim.

İlk başta G harfine indim ve hemen Gökçe'yi silip engelledim.

"Bunlarla bir daha görüşmek yok!" Dediğimde başını salladı.

Ona arkamı döndüm ve A harfine çıkıp yanında x olan herkesi silip engellemeye başladım.

Kurt kollarını arkamdan belime sardı ve burnunu boynuma sürttü.

Arzu Ateş ismini görmemle kaşlarımı çattım ve hemen bu numarayı sildim.

"Beliz onu niye sildin?" Dedi Kurt.

"Arzu Ateş yazıyordu!" Dedim.

"Kızım yanında x yoksa niye siliyorsun?!" Göz devirdim.

"Arzu Ateş ne ya? Arzu deyince aklıma arzulu ve azgın bir kadın geldi! Üstelik yanında Ateş yazıyor, ateş! Bir de ateşli bir kadın yani!" Kurt kahkahalarla gülmeye başladı. "Neye gülüyorsun geri zekalı?" Diye sordum.

"O annemin halasıydı!" Kaşlarımı çattım.

"Arzu Ateş ne ya, adı Arzu mu cidden? Peki Ateş nereden geldi?" Kurt güldü.

"Evet adı Arzu, soyadı Ateş güzelim. Yani evlendiği adamın soyadı Ateş olunca onun da aynısı oluyor ya hani!" Yanaklarımın yandığını hissettim, rezil olmuştum!

"Kadını niye adıyla soyadıyla kaydettin ki?" Kendimi kurtarmaya çalışıyordum!

"Güzelim annemin halası sonuçta, ne diye kaydedeyim? Çok yakın olduğum bir akrabam değil sonuçta!" Küskünce ona baktım.

B harfine indiğimde kendi adımı bulmaya çalıştım.

Kendi adımı bulduğumda şaşkınlıkla ekrana baktım.

Beliz Yargıcı yazıyordu!

"Kurt bu ne?!" Diye kızdım.

"Ne oldu?" Yavaşça ona döndüm.

"Beliz Yargıcı öyle mi? Bende uzaktan akrabanım herhâlde!" Kurt güldü.

Listeye baktığımda göz devirdim.

"Hayır yani başka Beliz de yok!" Dedim. "Şunu Berva görse ne der? Karısını kızlık soyadıyla kaydetmiş der, öküz müsün sen ya?" Bu adam beni deli ediyordu!

"Bebeğim baban numaranı vermişti bana, o zaman öyle kaydetmiştim!" Sinirle güldüm.

"Güzel bir şey bul ve kaydet!" Dedim.

Kurt telefonu elimden aldı ve bana baktı.

"Ne diye kaydedeyim?" Dedi.

"O kadar Lazca şeyler söylüyorsun!" Kurt boynumu öptü.

"Toliçona..." Kaşlarımı kaldırdım. "Şk'imi toliçona." Dedi.

"O ne demek?" Gülümsedi.

"Göz nurum." Dedi.

"Ya Kurt!" Dedim ve yaklaşıp yanağını öptüm.

İçim erimişti...

Beni toliçona diye kaydettiğinde ona sokuldum.

Kurt'un elinden telefonu aldığımda bir şey söylemedi.

Diğer numaraları da silip engellediğimde telefonu ona uzattım.

"Oh be!" Dedi ve telefonu komidine koyup ışığı kapattı. "Artık küçük küçük dokunmayacağım." Dudağımı ısırdım. "Büyük büyük dokunacağım!" Kaşlarımı çattım.

"Kurt ama çok abartma istersen!" Dedim mırıltıyla.

"Sen öyle söylemedin mi?" Dudağımı ısırdım.

"Nasıl büyük büyük dokunacaksın ki?" Sırıttı.

"Böyle." Elini yeniden tişörtümün içine soktuğunda inledim.

"Ya ama ben utanırım!" Dedim.

"Şş!" Kurt yavaşça karnımı okşadı.

Yavaşça yukarıya çıktığında eli göğüsümün üzerinde durdu.

"Ya!" İlk defa bir erkek bana bu kadar yakınlaşıyordu!

Kurt sütyenimin üzerinden göğüsümü sıktığında inledim.

"Kasma kendini bu kadar." Dedi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Ona zorlukla karşılık verdiğimde geri çekildi.

"Beliz?" Dedi.

"Utanıyorum." Diye mırıldanmamla birlikte başını salladı.

Kurt'un eli hâlâ göğüslerimdeydi.

"Kurt?" Diye fısıldadım.

"Sen gerçekten başkasın." Gülümsedim ve alnımı alnına yasladım.

"Sırf benim için bütün o numaraları silmeyi kabul ettin..." Yavaşça ona sarıldım.

Kurt yanağımı öptü.

"Düğün alışverişine yarın çıkacakmışsınız. Dedem bu alışveriş ertelendiği için yeterince kızgın." Ofladım.

"Sen de gel." Kurt başını olumsuz anlamda salladı.

"Gelemem ki bebeğim. Alışverişe kadınlar olarak çıkacaksınız, benim ne işim var?" Ofladım.

"Ya çok üstüme gelirlerse?" Kurt burnumu öptü.

"Ben onlara yeterince tepki gösterdim. Bir şey derlerse karşılarında beni bulurlar!" Dedi.

Kurt yavaşça sütyenin üzerinden göğüsümü okşadı. Tir tir titresemde ona belli etmek istemiyordum.

Kurt yavaşça sütyeni aşağı doğru çektiğinde dudağımı ısırdım. Sütyen göğüslerimde değildi artık, aşağıya doğru düşmüştü.

Eli nazikçe göğüsümün ucunda gezindi. Hiçbir şey söyleyemedim...

Kurt'un büyük eli göğüsümü sıkıca tuttuğunda inledim. Eli göğüsümü avuçlamıştı, göğüsüm avucuna biraz zor sığmıştı.

"Beliz..." Diye hırladı ve dudaklarıma yaklaşıp küçük bir öpücük kondurdu. "Beni neden bu kadar çıldırtıyorsun kadın?" Titrek bir nefes aldım.

"Ben bir şey yapmıyorum." Kurt yavaşça tişörtümü sıyırdı.

Dudaklarını karnımda hissettiğimde yeniden titredim. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum, her an ölecekmişim gibi...

Kurt karnıma ıslak öpücüklerini bıraktığında yavaşça saçlarını tuttum. Kurt dudaklarını çekmeden göğüslerime doğru bir yol çizdi. En sonunda göğüslerime geldiğinde arasına küçük bir öpücük kondurdu.

Hiç hissetmediğim duyguları yaşıyor olmak tuhaf ve güzeldi...

Kurt'un dudaklarını göğüs ucumda hissettiğimde inledim.

"Kurt?" Diye fısıldadım.

Kurt'un dilini göğüsümde hissettiğimde yeniden inledim.

"Beliz abla?" Şaşkınlıkla karşıma baktım.

"E-Emre?" Kurt hışımla kafasını kaldırdı ve hemen tişörtü indirdi.

Neyse ki oda karanlıktı...

Emre koşarak gelip aramıza yattığında gülümsedim.

"Hani benimle yatacaktın? Hiç yanıma gelmedin!" Dedi.

"Unutmuşum kuzum." Dedim ve gizlice sütyenimi düzelttim.

Onu göğsüme yasladığımda Emre hemen bana sarıldı.

"Ulan!" Diye homurdandı Kurt. "Oğlum sen odana gitsene!" Güldüm.

"Bırak ya, karışma çocuğa!" Kurt ofladı.

"Sıçarım böyle şansa!" Diye homurdandı.

"Amca ya ne diyorsun? Hem onunla ben evleneceğim, değil mi Beliz abla?" Yanağını sıktım.

"Evet." Dedim.

"Boş yere ona aşık olma amca, o benim olacak!" Uykusunun geldiği belliydi.

"Oğlum yapışmasana karıma!" Kurt Emre'yi çekmeye çalıştı ama Emre bana yapışmıştı. "Evlenemezsin onunla, o benim!" Güldüm.

"Hayır benim!" Dedi Emre ve amcasına tekme attı. "Sen gitsene ya, ben Beliz ablamla uyuyacağım!" Kıkırdadım.

"Emre bak sizin kreşte sana göre çok güzel kızlar var, ben gördüm birkaç tane!" Dedi Kurt.

"Hayır amca, hiç güzel kız yok! Hiçbiri Beliz abla kadar güzel değil!" Yanağını ısırdım.

"Sen benden daha iyilerine layıksın." Dedim.

"Biliyorum ama şimdilik elimdeki en güzel kız sensin Beliz abla." Şaşkınca Emre'ye baktım. "Senden daha güzelini bulursam onunla evlenirim." Kurt kahkaha attı.

"Hemen beni sattın!" Dedim gülerek.

"Sen de benden yakışıklısını bulabilirsin ama bu biraz zor gibi gözüküyor." Kıkırdadım.

"Onun kocası var zaten oğlum!" Dedi Kurt.

"Beliz abla sen amcama aşık değilsin ki!" Başımı salladım. "Ama o sana aşık!" Dedi Emre alayla.

"Emre ne diyorsun yavrum sen?" Emre amcasına baktı.

"Ben duydum amca! Babam dedi ki Ataman Beliz'e çok aşık! Duydum işte duydum duydum!" Zorlukla gülümsemeye çalıştım.

"Evet aşık." Dedim uzatmamak için.

"Amca sana çok üzülüyorum biliyor musun?" Dedi Emre.

"O niye lan?" Emre kıkırdadı.

"Beliz abla çok güzel, aynı oyuncak bebek gibi! O yüzden seni beğenmiyor ve seni sevmiyor!" Emre'nin yanağını öptüm.

"Ulan sanki büyümüşte küçülmüş!" Diye homurdanan Kurt'a baktım. "Bari bırakta Beliz'ime biraz da ben sarılayım." Yutkundum.

Beliz'ime...

"Hayır!" Dedi Emre.

"Ulan!" Kurt sinirle tavanı izlemeye başladı.

Kalbim hızlı hızlı atıyordu...

Birkaç dakika sonra Emre'ye baktığımda uyuduğunu gördüm ve ben de gözlerimi kapattım.

Kurt ise hâlâ homurdanıyordu.

"Beliz?" Dedi kısık bir sesle.

"Efendim?" Dedim gözlerimi açmadan.

"Yanına geleyim mi? Böylece Emre benim yerimde yatmış olur!" Güldüm.

"Ya çocuk düşerse?" Bir anda dudaklarımda hissettiğim sıcaklıkla birlikte şaşkınlıkla gözlerimi açtım.

"Haydi benim güzeller güzelim." Dedi.

"Ya Kurt olmaz!" Dedim.

"Ya düşmez sonuçta kaç yaşında çocuk!" Gülümsedim.

"Bana sarılmadan duramıyor musun?" Diye sordum.

"Kokun burnuma geldikçe zorlanıyorum." Emre'nin bir anda bağırmasıyla birlikte korkuyla ona baktım.

"Amca!" Dedi. "Uykumu kaçırıyorsun, geç yerine!" Kurt sinirle Emre'ye baktı ve bize arkasını döndü.

Kıyamam ben sana...

Güldüm ve yeniden gözlerimi kapattım.

***

"Alparslan!" Diye bağıran Eylül'le birlikte gözlerimi araladım. "Alparslan koş!" Kurt çoktan gözlerini aralamıştı ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Alparslan abi odaya girdiğinde bize baktı ve kahkaha attı.

"Çek şunların resmini!" Dedi.

"Çektim pıtırcığım!" Alparslan abi yüzünü buruşturdu.

"Ya Eylül sabah sabah!" Eylül ona yaklaştı ve yanaklarını sıktı.

"Aslan kocam benim!" Dedi. "Pıtırcığım benim, küçük pandam!" Alparslan abi Eylül'ün yanağını öptü.

Onların bu hâline gülümsedim.

Kurt'a döndüğümde Emre'ye sarılmış olduğunu fark ettim. İşin tuhaf tarafı ben de Emre'ye sarılmıştım. Üstelik Kurt'un bir bacağını bacağımın üzerinde hissedebiliyordum.

"Ay kuzularım bir tatlı yatmışsınız ki! Ben de dayanamadım resminizi çektim." Gülümsedim. "Kurt'un baba olma yaşı da geldi sonuçta, nasıl sarılmış oğluşuma!" Alparslan abi güldü.

"Baskı yaratma hatun." Eylül omuz silkti.

Emre gözlerini araladı.

"Anne?" Diye mırıldandı annesini görür görmez.

"Annem?" Dedi Eylül.

Emre hemen yataktan kalktı ve Eylül'ün kucağına atladı.

"Oy kuzum benim..." Sevgiyle oğluna baktı.

"Babası ölür ona." Dedi Alparslan abi.

"Baba?" Eylül Emre'nin defalarca yanağını öptü.

"Ya geceleri bizi çok bıktırıyor ama yanımda olmayınca da çok eksik hissettim. Gece kaç kez uyanıp yanıma baktım, çok özledim oğluşumu." Emre kollarını annesinin boynuna doladı.

"Anniş?" Dedi.

"Kuzum?" Emre gülümsedi.

"Hep birlikte lunaparka gidelim mi?" Heyecanlı sorusuyla birlikte Eylül güldü.

"Bebeğim bugün alışverişe çıkacağız." Emre ofladı.

"Anne ama ya!" Alparslan abi yavaşça Emre'yi kucağına aldı.

"Aslanım?" Dediğinde Emre hemen babasına sarıldı.

"Seni çok seviyorum babacığım!" Alparslan abi güldü ve oğlunun yanağını öptü.

"Bende seni yavrum." Eylül gülümseyerek kocasıyla oğlunu izliyordu.

"O zaman lunaparka gidelim mi?" Alparslan abi düşünüyormuş gibi yaptı.

"Bugün olmaz ki oğlum. Yarın gidelim olur mu?" Emre küskünce babasına baktı.

"Sen beni sevmiyorsun!" Alparslan abi güldü ve oğlunun burnunu sıktı.

"Bugün herkesin işi var. Yarın gidelim oğlum, olur mu?" Emre dudağını büktü.

"Tamam baba." Dedi.

"Yarın ki planımız belli o zaman." Dedi Eylül ve bana göz kırptı.
"Korkarsan eğer kurt gibi adam yanında!" Kahkaha attım.

"Korkarsa eğer ben ona sarılırım!" Alparslan abi oğlunun saçlarını karıştırdı.

"Çok konuşma da karnını doyurmaya gidelim." Emre gülümsedi ve başını babasının göğsüne yasladı.

"Haydi biz çıkalım." Eylül bana öpücük attığında ben de ona öpücük attım.

Odadan çıktıklarında Kurt birden üzerime atladı.

"Manyak ne yapıyorsun?!" Kurt bana sıkıca sarıldı.

"Gece doğru dürüst uyuyamadım ki!" Saçlarını okşadım.

"Kahvaltıya ineceğiz." Güldü.

"Yalnızca beş dakika!" Bir şey söylemedim.

***

Kahvaltımızı yaptıktan sonra dışarıya gitmek için hazırlandım.

Üzerine montumu geçirdiğimde ayakkabımı da giyindim.

"Beliz?" Dedi Kurt.

"Canım?" Berva bana kötü kötü bakıyordu.

Kurt bana yaklaştı ve eğilip yanağımı öptü.

"Ben şirkete bakmaya gideceğim, seni ararım olur mu?" Başımı salladım.

"Görüşürüz." Diye mırıldandım.

Hep birlikte evden çıktığımızda arabaya bindik.

Çok geçmeden araba durduğunda indik, içimde inanılmaz bir heyecan ve korku vardı.

"Önce ne bakalım?" Diye sordu Zerrin Hanım.

"Sana çeyiz yapacağız kuzum. İç çamaşırıydı falan, en önemlisi gelinlik bakacağız." Dedi Eylül.

"Babaanneciğim?" Diye fikrini sordum.

"Önce şu gelinliğe bir bakalım." Dediğinde başımı salladım.

Şık bir gelinlik mağazasına girdiğimizde gelinlik modellerine bakmaya başladım.

"Bak Beliz!" Diyen Berva'ya baktım. "Bu sana çok güzel olur." Gösterdiği gelinliğe baktım.

Dümdüz bir şeydi, hiç hoşuma gitmemişti!

"Hoşuma gitmedi." Dedim ve önüme döndüm.

"Neden ama balım? Hiç değilse belin inceymiş gibi durur!" Lika'ya baktım.

"Benim belim zaten çok ince! Benim ihtiyacım yok böyle gelinliklere ama ihtiyacı olan varsa tabii ki alabilir!" Alayla gülümsedim. "Tabii koca bulduktan sonra!" Diye ekledim.

Berva alayla güldü.

"Koca her zaman bulunur. Önemli olan kalbinin sahibini bulmak." Dedi Berva.

"Bunu seninle kalbinin sahibini bulduktan sonra konuşalım." Dedim ve göz kırptım.

"Güzellik?" Eylül'e baktım. "Ben şuna aşık oldum!" Elindeki kabarık ve şık olan gelinliğe baktım.

"Eğer beğendiyseniz kabine götüreyim efendim?" Çalışan kıza baktım ve başımı olumlu anlamda salladım.

Birkaç gelinlik modeli beğendiğimizde hepsini kabine götürmüşlerdi.

Berva ve Lika ise nerede kötü model varsa onları gösteriyorlardı!

En sonunda kabine girdiğimde hepsini denedim.

Ne kadar beğenmiş olsalar bile hiçbiri içime sinmemişti.

"Hangisini alalım?" Diye sordu Zerrin Hanım.

"Şey aslında ben..." Sustum.

Sonuçta boşanacaktık ama yine de güzel bir gelinlik isterdim.

Buradakiler de güzeldi ama aradığım gelinliği bulamıyordum!

"Beğenmedin mi?" Zerrin Hanım'a baktım ve başımı olumsuz anlamda salladım.

"Nasıl beğenmezsin, sana çok güzel modeller gösterdik!" Dedi Lika.

"Tamam kızlar beğenmediyse zorlamayın. Başka bir mağazaya bakarız." Babaanneme baktım ve gülümsedim.

Başka bir mağazaya geldiğimizde de birkaç model beğenmiştim ama yine içime sinen bir model olmamıştı.

Yaklaşık iki saat sonra artık yorulmuştuk. Özellikle sürekli gelinlik giydiğim için ben çok yorulmuştum!

"Ay Beliz yalnızca birkaç saat giyeceksin! Diğer şeylere nasıl zaman yetecek merak ediyorum!" Dedi Berva.

"O zaman gelmeseydin!" Dedim.

"Kızlar!" Diye bizi uyardı babaannem. "Yürüyün haydi!" Dedi.

"Burada başka bir gelinlik mağazası yok. Olmazsa yarın bakmaya gideriz, senin içine sinmesi önemli. Buraya da baktıktan sonra istersen başka şeyler bakmaya başlayalım." Zerrin Hanım'a baktım ve başımı salladım.

Umutsuzlukla içeriye girdim.

Her yerde aynı modeller vardı!

Loya ve Eylül bana sürekli modeller gösterse bile beğenmiyordum.

Aradığım çok farklı bir gelinlikti...

Berva elindeki gelinlikle bana doğru geldi.

Buna gelinlik bile denemezdi. Resmen beyaz ve uzun bir elbise gibiydi. Dümdüzdü ve hiçbir kıvrımı yoktu!

"Bu nasıl canım?" Göz devirdim.

"Berva kuzum o hiç olur mu? Abartma istersen!" Şaşkınca Zerrin Hanım'a baktım.

"Neresi kötü?" Dedi alayla Berva.

"Senin gelinliğin neden kabarıktı Berva? Çok şıktı maşallah! Sen de bunlardan alsaydın, madem çok güzel!" Loya beni savundu.

"Beliz sade bir kız olduğu için ona böyle modeller bakıyorum." İnledim.

"Sen bana model falan bakma, rica ediyorum git ve uzakta otur." Dedim.

Zaten yeterince sinirlerim bozulmuştu!

"Beliz bu nasıl?" Zerrin Hanım'ın elindeki gelinliğe baktım.

Şık ve güzeldi ama istediğim bu değildi...

"Çok güzel." Diye mırıldandım üzüntüyle. "Bunu deneyip alayım en iyisi." Üzüntülü olduğumu belli etmek istemiyordum.

"Eğer içine sinmediyse denemene gerek yok kızım." Dedi.

"İçime sindi." İnsanları daha fazla uğraştırmak istemiyordum. Hem Kurt'la çok yakın bir zamanda boşanmayacak mıydım? Şimdi güzel bir gelinlik alsam yeterdi.

"Bana pek öyle gelmedi." Sıkıntıyla iç çektim.

Mağazada dolandım. Neden bütün modeller birbirine bu kadar benziyordu?

"O zaman yarın başka bir yere bakalım." Dedi babaannem.

Sıkıntıyla arkamı döndüğümde birden gördüğüm şeyle birlikte sertçe yutkundum.

Bu...

Bu muhteşemdi!

Tam mağazanın ortasında camın içine konulmuş mankenin üzerinde pırıl pırıl parlıyordu.

"Bu!" Dedim. "Bunu istiyorum!" Çalışan kadın gülümsedi.

"Bu özel bir tasarım ve daha birkaç saat önce geldi. Yalnızca bir tane geldi, zevkinize hayran kaldım!" Dedi.

"Hemen denemek istiyorum!" Dedim heyecanla.

"Bence güzel değil-" Berva'yı dinlemeden kabine girdim.

Kadın gelinliği özenle mankenin üzerinden çıkarttı ve bana verdi.

Hemen üstümü çıkardım ve gelinliği giydim. Hayranlıkla aynadan kendimi izledim.

Aşık olmuştum!

Gelinliğin üst detayları ve arkaya doğru uzanan uzun tülü o kadar güzeldi ki...

Hemen kabinden çıktım ve büyük aynadan kendimi inceledim.

"Beliz kuzum çok güzel oldun!" Dedi babaannem.

"Ben de çok beğendim!" Dedim.

"Bu gelinlik resmen sizin için tasarlanmış... Üzerinize o kadar güzel oturmuş ki, sanki sizin bedeninize göre yapılmış gibi! Çok güzel olmuşsunuz , başka biri giyse bu kadar yakışmazdı!" Çalışan kadına baktım.

"Çok teşekkür ederim." Hayranlıkla gelinliği izlemeye devam ettim.

"Kız sen ne güzelsin öyle!" Dedi Eylül.

"Ya abim buna bayılacak, sen muhteşemsin Beliz!" Loya'ya baktım ve gülümsedim.

"Bunu istiyorum!" Dedim.

"Çok güzel oldun gerçekten, bunu alalım bence." Dedi Zerrin Hanım.

"Ben pek beğenemedim." Lika'yı dinlemeden çalışan kadına baktım.

"Bunu alacağım." Aklıma gelen şeyle birlikte durdum ve kadına baktım. "Fiyatı ne kadar?" Diye sordum.

"Otuz bin TL." Şaşkınlıkla kadına baktım.

"Pahalıymış." Diye mırıldandım. "Şey ben başka modeller baksam iyi olur." Dedim.

"Bir şey olmaz kızım, sonuçta bir kere evleniyorsun!" Babaanneme baktım.

"Babaanne bir gelinliğe o kadar para verilir mi ya?" Dedim.

Önceden aldığım her şeyin fiyatına dikkat ediyordum. Annemin parasını kabul etmiyordum ve babamın maaşının yetebildiği kadar kıyafet alıyordum.

Şimdi ise bir gelinliğe o kadar para vermek saçma gelmişti. Ne kadar güzel olursa olsun çok fazlaydı.

"Ama sen çok beğendin." Omuz silktim.

Zaten Kurt'la boşanacaktım. İnsanlar boş yere bir gelinliğe o kadar para vermemeliydi.

"Beğenmedim aslında." Diye yalan söyledim.

"Olur mu hiç öyle şey? Çıkar kızım, alıyoruz biz bunu!" Dedi babaannem.

Adamlar o kadar düğün masrafı yapacaktı ve bir de bu gelinlik vardı. Üstelik daha almamız gereken çok şey vardı!

Bu insanlara nasıl boşandığımızı söyleyecektik ki? Bunca masraf yapmalarına hiç gerek yoktu!

Kabine girdim ve gelinliği çıkarttım. Kendi kıyafetlerimi giyindiğimde kabinden çıktım.

Kadın gelinliği elimden aldı.

"Alıyor musunuz?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Alıyoruz!" Dedi babaannem.

"Şey babaanneciğim." Dudağımı ısırdım. "Annemin bana gönderdiği bir para var. İsterseniz o parayı çekeyim ve bu gelinliği ben ödeyeyim?" Babaannem göz devirdi.

"Uzatma kızım!" Diye kızdığında mecburen bir şey söyleyemedim.

Berva ve ablası bana kötü kötü bakıyordu ama umrumda değildi.

Bu güzel gelinliği almıştım ve mutluydum ama bir yandan da sıkıntılıydım.

Geçen birkaç saat sonunda çoğu alışverişimi tamamlamıştım.

Çeyizi bile hazırlamıştık, babaannem kendi ördüğü birkaç şeyi de bana verecekti.

En sonunda iç çamaşırı mağazasına girmiştik. Utana sıkıla etrafıma baktım.

Eylül inadıma yapar gibi aşırı seksi modeller gösteriyordu!

"Biz onunla öyle şeyler yapmıyoruz!" Diye fısıldadım kulağına.

"İyi işte, Ataman delirsin!" Birkaç tane gecelik almışlardı ama hepsi normaldi.

Loya seksi ve kırmızı bir geceliği gösterdi. Transparandı ve çok güzeldi.

"Çok açık!" Dediğimde birden boynumda bir nefes hissettim.

Korkuyla arkamı döndüğümde bana alayla gülümsedi.

"Daha seksi modeller yok mu?" Dediğinde şaşkınlıkla ona baktım.

Bu adam manyaktı!

SINIR: 1.32K VOTE 470 YORUM

<u>Lütfen herkes emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmasın!</u>

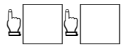
Oy veren, yorum yapan ve hikayemi seven herkese çok teşekkür ederim...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

(Yaptığım canlı yayınlar için, hikayelerim için olan sayfamı takip edebilirsiniz.)

24 "Kahve"

BELİZ

Şaşkınca Kurt'a baktım.

"Kurt ne yapıyorsun sen?" Herkesin bakışları ondaydı.

"Karıma gecelik bakmaya geldim." Utançla ona baktım.

"Manyak mısın ya?" Yanağımı öptü ve ardından babaannesine döndü.

"Oğlum ne işin var senin burada? Düğün alışverişine erkek gelir mi hiç?" Dedi hayretle babaannem.

"Doğru söylüyorsun babaannem." Kurt alayla bana baktı. "Ama karıma gecelik bakmaya geldim. Hem ne var ki bunda? Kocası değil miyim, gayet normal şeyler bunlar!" Utançtan kıpkırmızı olmuştum.

Eylül ve Loya ise alayla gülüyorlardı.

"Ataman susar mısın?" Kızgınca ona baktım.

"Tövbe tövbe, oğlum olur mu öyle şey?" Utançla yüzümü kapattım.

"Ya sen ne yapıyorsun?!" Diye fısıldadım kulağına.

"Seni görmeye geldim toliçona." Gözlerine bakamıyordum.

"Beni rezil ettin!" Diye kızdım.

"Şş sus!" Elini belime sardı.

"Yok artık!" Dedi Lika.

"Ne oldu kuzen?" Kurt alayla ona bakıyordu.

"Erkek adamın iç çamaşırı mağazasında ne işi var?" Kurt göz devirdi.

"Senin kocan sana buralardan neler alıyordur kim bilir Lika, bence biraz abartıyorsunuz!" Lika'nın yüzü düştü.

"Haydi çıkalım biz!" Dedi sinirle Berva.

Leyla Hanım ve kızları bize sert sert baktı ardından mağazadan çıktı.

"Oh be!" Dedi Loya.

"Oğlum sen gerçekten kafayı yemişsin!" Zerrin Hanım'ın kaşları çatıktı.

"Öyle deme annem." Dedi.

"Bizi niye millete rezil ediyorsun?!" Kurt annesinin yanına gitti.

"Anne uzatmayalım istersen?" Zerrin Hanım göz devirdi.

"Hiç akıllanmayacaksın değil mi oğlum?" Kurt omuz silkti.

"Ben Laz'ım annem, delilik kanımızda var!" Güldüm.

"Efendim bir de şöyle bir model var." Dedi çalışan kız. Ona döndüğümde elindeki siyah geceliği gördüm.

"Fena değil ama kırmızı tercihim." Dedi Kurt benim yerime.

Utançla inledim, bu adam beni delirtecekti!

Eylül kıkırdadı ve bana göz kırptı.

"Biz çıkalım mı anneciğim?" Diye Zerrin Hanım'a sordu.

"Çıkalım kızım!" Dedi.

Herkes mağazadan çıktığında ofladım ve Kurt'un karnına vurdum.

"Aptalsın sen!" Gülümsedi ve yanağımı sıktı.

"Sus!" Göz devirdim.

"Ya neden geldin ki? Ben çok seksi bir şeyler almam ha, haberin olsun!" Kurt önüme geçti ve mağazayı dolaşmaya başladı.

Birden bana döndü ve elindeki paketi gösterdi. Üzerinde kırmızı jartiyer olan bir kadın vardı!

"Bu güzelmiş." Dedi ve paketin içini açtı.

"Ya yalvarırım yapma Kurt!" Kurt elindeki kırmızı jartiyere baktı.

"Şu paketin üzerine koydukları kadına bak, hiç yakışmamış bile! Sana ne güzel olur bu..." Beni inceledi.

"Ya yapma lütfen!" Kurt elindeki paketi kadına uzattı.

"Bunu alıyoruz." Dedi.

"Peki efendim." Kız paketi aldığında Kurt yeniden etrafını inceledi.

Sütyen kısmına geldiğinde kırmızı bir sütyeni eline aldı ve bana döndü.

"Nasıl bebeğim?" Yanaklarımın yandığını hissediyordum.

"Ben bunu neyin içine giyeceğim ki?" Güldü.

"Benim yanımda giyeceksin fıstığım." Ona yaklaştım.

"Kurt biz sevişmiyoruz bile!" Diye onu uyardım.

"Ya sevişirsek?" Kaşlarımı çattığımda alayla başını iki yana salladı. "Birazcık mıncıracağım da, alsak bir şey olmaz!" Göz devirdim.

"Ya sen sapıksın!" Güldü.

Kurt sütyenin bedenlerine baktı ve bir tanesini eline aldı.

"Sen benim bedenimi nereden biliyorsun?" Diye sordum.

"O kadar avuçladım, tabii ki biliyorum!" Bakışlarım anında yeri bulurken yeniden inledim.

"Beni utandırmak hoşuna mı gidiyor?" Dudaklarını alnımda hissettim.

"Eğer ben gelmeseydim sen güzel güzel şeyler almazdın!" Dedi.

"Pisliksin ya!" Kurt sırıttı.

"Sağ ol karıcığım." Geri çekildi ve birkaç tane aşırı seksi geceliği eline aldı. "Bunlar da olacak." Çalışan kız güldü.

"Tabii ki." Dedi ve onun elindekileri aldı.

Kurt birkaç tane daha sütyen ve gecelik aldı. Üç tane de jartiyer almıştı.

"Kurt yeter!" Diye kızdığımda beni duymadı bile.

Birkaç tane de külot almıştı.

"Kurt rezil olduk!" Beni umursamadı.

"Başka alacağınız bir şey var mı?" Diye sordu çalışan kız.

Kurt elinde siyah ve transparan bir gecelikle geldi.

"Bu da olsun yeter." Kurt onların parasını ödediğinde poşetleri eline aldı ve birkaç poşeti de bana verdi.

"Sen taşısana ya!" Bana baktı.

"Hepisini niye ben taşıyayım kızım? Bir sürü poşet var zaten!" Ofladım.

"Ben senin gibi yapılı değilim ya, hani bir de senin gibi upuzun bir boyum yok! Bunları taşımak zor geliyor." Alayla güldü.

"Hiç nazlanma Beliz! Onların hepsi hafif, alt tarafı içinde gecelikler var." Sinirle bağırdım.

"Sen öküzsün!" Dedim.

Ne bekliyordum ki? Kurt bütün poşetleri taşıyıp bir centilmenlik mi yapacaktı?

Adam evlenme teklifini bile bana sormamıştı, kendisi bizzat karar vermişti! Ortada yüzük bile yoktu, bir diz bile çökmemişti!

Arabaya geldiğimizde poşetleri bagaja koyduk. Herkes yeterince yorgundu ve eve gitmişlerdi bile.

Yorgunca arabaya bindim ve kapıyı kapattım. Kurt'da bindiğinde arabayı çalıştırdı.

"Üşüdün mü?" Ellerimi ellerinin içine aldı.

Küskünce ona baktığımda ellerimi öptü.

"Neden öyle bakıyorsun?" Diye sordu.

"Beni rezil ettin!" Kurt parmaklarımı teker teker öptü.

"Kocan olarak iç çamaşırı bakmaya geldim. En doğal hakkım değil mi?" Ofladım.

"Ya hakkın ama düğün alışverişi bu! Düğün alışverişinde hakkın değil!" Güldü.

"Tabii kapalı kapalı iç çamaşırları alacaktın değil mi?" Sinirle ona baktım.

"Beyinsizsiniz Kurt Bey!" Dedim.

Kurt gaza yüklendiğinde arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Eve geldiğimizde yorgunca odama çıktım ve tuvalete girip işlerimi hallettim. Üstümü de giyindim ve aynadan yüzüme baktım. Oldukça yorgun görünüyordum.

Yeniden odaya geldiğimde Kurt'un yatakta yatıyor olduğunu gördüm.

Yavaşça onun yanına uzandığımda hemen beni göğsüne çekti.

"Güzellik?" Dediğinde ona sokuldum.

"Bugün beni çok kızdırdın." Çenemi tuttu ve gözlerime baktı.

"Çok mu kızdın?" Başımı boynuna gömdüm.

"Ya gerçekten çok utandım!" Kurt saçımı öptü.

Bacaklarımı tuttu ve beni kendisinin üzerine çekti. Artık tamamen onun üzerindeydim.

Kurt beni sıkıca sardığında başımı boynundan kaldırdım.

Bedenlerimize baktığımda gülümsedim, kollarının arasında küçücük kalmıştım.

"Beliz?" Elimi sakallarına çıkardım ve yavaşça okşadım.

Kurt birden elimi aldı ve dudaklarına götürdü.

Kalbim heyecanla öyle bir çarptı ki ben sadece sertçe yutkunmakla yetindim.

"Kurt?" Dedim.

"Hı?" İyice ona sokuldum.

"Kurt ben iyi değilim." Diye mırıldandım.

Kurt hafifçe doğruldu ve dikkatle bana baktı.

"Neden?" Kalbim inanılmaz hızlı çarpıyordu.

Hızla doğruldum ve odamızdaki balkona çıktım. Kurt hemen peşimden geldi.

"Beliz neyin var?!" Telaşlı sorusuna cevap vermedim.

Elim kalbime gittiğinde sakin kalmaya çalıştım.

Gözlerim Trabzon'un güzelliğini izliyordu, belki bu şekilde sakinleşirdim.

Ormanın o güzel kokusunu içime çektim, bu güzel manzara beni biraz da olsa rahatlatmıştı.

"Ne oldu birden bire?" Kurt kolumu tuttu ve yavaşça beni kendisine çevirdi.

Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarımı kaçırdım.

"Beliz?!" Diye kızdı.

"B-Ben bilmiyorum..." Başımı iki yana salladım. "Çok tuhaf bir şey..." Tarif edemiyordum bile!

"Haydi içeriye geç, hava çok soğuk!" Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ne olur gitmeyelim." Kurt kaşlarını çattı.

"Beliz güzelim sen iyi değilsin!" Korktuğunu anlayabiliyordum.

"Dışarıya çıkalım mı?" Diye sordum.

"Beliz!" Dedi sertçe. "Hava çok soğuk kızım, hasta mı olmak istiyorsun?" Gözlerim dolduğunda o hemen bunu fark etti. "Beliz'im ne oluyor sana, söyle ne olduğunu kurban olduğum. Ne yapacaksak yapalım, olmadı hastaneye gideriz!" *Kurban olduğum...*

"Kurt?" Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Gözyaşlarım yanağımı ıslatırken Kurt hemen gözyaşlarımı sildi.

"Ne oldu anlamadım ki! Aklına baban mı geldi, ne geldi söyle! Birden iyi değilim dedin ve kalktın. Neler olduğunu söyle bana." Yavaşça onun göğsüne sarıldım.

Kurt hemen kollarını bedenime doladı.

"Üşümüşsün..." Saçımı öptü.

Yine aynı kalp çarpıntısı...

"Dışarıya çıksak?" Dedim sorarcasına.

"Hasta olursun!" Diye beni uyardı.

"Sen beni korursun." Kurt çenemi tuttu.

"Ben seni her şeyden korurum." Eğildi ve dudağıma uzun bir öpücük kondurdu.

İçim ısınırken gözlerine baktım.

"Haydi." Dediğimde başını salladı.

Birlikte içeriye girdiğimizde Kurt gardrobu açtı. Bana kazak ve kalın bir pantolon çıkarıp uzattı.

Tuvalete girdim ve hızlıca üzerimi değiştirip onun yanına geldim. O ise üzerine boğazlı bir kazak giymişti.

Kurt bana döndüğünde ona zorlukla gülümsedim.

"Senin neyin var?" Onun elini tuttuğumda bir tepki vermedi ve elimi sıkıca kavradı.

Elim onun elinin içinde nasıl da küçük kalmıştı...

"Sen." Sustum ve gözlerine baktım.

"Ben mi?" Dedi.

"Şey ben dışarıya çıkmak istiyorum." Kurt başını salladı ve birlikte dışarıya çıktık.

Kurt bana kendi kabanını vermişti, her yerimi örtüyordu.

"Gel." Dediğinde onu takip ettim.

Ormanın içerisinde ilerliyorduk.

"Biraz evden uzaklaşalım." Başını salladı.

Yaklaşık beş dakika sonra durdu ve bana baktı.

Evden uzaklaşmıştık ve ormanın güzel kokusu burnuma dolmuştu.

"Beliz?" Ona baktım. "Dedem düğünden sonrası için Uzungöl'de bir otel ayarlamış. İki gün kalıp geleceğiz." Başımı tamam anlamında salladım. "Küçüktür ama çok güzeldir. Biraz kafa dinlemiş oluruz." Yine başımı salladım.

"Gideriz." Diye mırıldandım.

Ormanda yürümek içimi rahatlatmıştı.

Kurt yere oturdu ve birden beni kucağına çekti.

"Toliçona?" Dediğinde gülümsedim.

Gözümün nuru...

"Hm?" Dedim ve yaklaşıp dudağına küçük bir öpücük kondurdum.

Kurt sırıttı ve yanağımı öptü.

"Bugün bir garip davranıyorsun." Başımı omzuna yasladım. "Neden bizi dışarıya çıkardın?" Derin bir nefes aldım.

"Ormanın içinde yaşıyoruz Kurt. Ne olmuş bir kere dışarıya çıkmak istediysem?" Göz devirdi.

"Mesele dışarıya çıkmak istemen değil. Bana neler olduğunu anlat." Boynuna sarıldım.

Birden duyduğum gök gürlemesiyle birlikte korkuyla bağırdım.

"Kurt-" Sözümü kesti ve hemen beni sıkıca sardı.

"Ben buradayım." Yağmurun yağmasıyla birlikte ona baktım.

Hem de nasıl yağıyordu!

Ormanın kokusu yağmurla birleşince ortaya nefis bir koku çıkmıştı.

"Beliz?" Gözlerine baktım.

Dünyanın en güzel koyu kahverengi gözlerine sahipti...

"Kurt ben fena oluyorum." Diye mırıldandım.

"Güzelim ne oluyor?" Ona sokuldum.

Yağmur her yerimizi ıslatmıştı.

"Ben sensiz olmak istemiyorum." Kelimeler istemsizce dudağımdan döküldüğünde Kurt kaşlarını çattı.

"Bensiz olmayacaksın zaten." Başımı boynuna gömdüm.

"Beni hiç bırakma lütfen." Kurt kalçamdan tuttu.

"Hiç bırakmam." Gözlerimiz buluştuğunda yavaşça ona yaklaştım.

O da bana yaklaştı ve dudaklarımızı buluşturdu.

Bu adama çok ihtiyacım vardı...

Kurt birden beni yere yatırdı ve üzerime uzandı. Bunu umursamadan öpüşmeye devam ettik. Ellerim saçlarına çıktığında kendini bana sürtmesiyle birlikte inledim.

"K-Kurt?" Dudaklarımızı ayırır ayırmaz onun adını fısıldadım.

"Gerçek adımı söyle." Dedi ve alnını alnıma yasladı.

"B-Ben..." Sustum.

Eğer söylersem bana kızabilirdi değil mi?

"Söyle." Diye fısıldamasıyla birlikte gözlerimi kapattım.

Onunla yalnızken ikinci kez adını söyleyecektim.

"Ataman..." Kurt parmağıyla dudağımı okşadı.

"Bir daha söyle." Yavaşça parmağını öptüm.

"Ataman..." Diye yeniden fısıldadım.

Kurt dudaklarını boynuma indirdi ve oraya upuzun bir öpücük kondurdu.

Tir tir titriyordum, Kurt gözlerime baktı.

"Üşüdün mü?" Diye sordu.

Yüzünü avuçladığımda elime batan sakalları içimi hoş ediyordu.

"Ben istiyorum." Dedim.

"Neyi?" Diye sordu.

"Seni..." Kurt şaşkınca bana baktı.

"Nasıl yani?" Bir şey söylemek istemedim ve yeniden dudaklarımızı buluşturdum.

Yağan yağmur her yerimizi ıslatmıştı. Ormanın içinde ve yağmurun altında öpüşmek güzeldi, bunu inkâr edemezdim.

Kurt kontrolü eline aldığında beni sertçe öpmeye başladı. Yavaşça saçlarını okşadım ve bacaklarımı beline doladım.

Uzun uzun alt dudağımı emdiğinde inledim. En sonunda dudaklarımı araladığım an Kurt dilini ağzımdan içeriye itti.

Dilini dilime sürttüğünde tekrar inledim, bu adam beni delirtecekti!

Nefes nefese ayrıldığımızda yeniden alnını alnıma yasladı.

"Şu Trabzon kadar güzelsin..." Dedi ve gözlerime baktı. "Gözlerin ise Trabzon'un denizi kadar güzel ve mavi..." Gülümsedim.

Tekrar bir gök gürlemesi duyuldu.

Korkuyla gözlerimi kapattığımda beni sıkıca sardı.

"Hasta olacaksın." Dediğinde gözlerine baktım.

Koyu kahverengi gözleri siyaha dönmüş gibiydi.

"Burada kalalım." Diye fısıldadım.

Orman, yağmur ve huzur...

"Kalamayız ki Beliz." Beni kalçamdan tuttu ve yavaşça kucağına aldı. Üstümüz biraz batmıştı ama umrumda değildi.

Başımı onun omzuna yasladığımda Kurt hızlı adımlarla yürüyordu. Uzandım ve yanağını öptüm. Kurt'un bakışları bana döndü.

"Ne oldu bugün sana?" Dedi.

"Bilmiyorum." Kurt beni dikkatle tutuyordu.

Eve geldiğimizde cebinden anahtarı çıkardı ve kapıyı açtı.

Birlikte içeriye girdiğimizde Kurt'un babasını gördüm.

"Oğlum?" Bakışları üstümüzdeydi. "Bu ne hâl?" Dedi şaşkınlıkla.

"Ormandaydık." Diye yanıtladı onu Kurt.

"Bu havada mı? Bir de akşam akşam!" Dedi.

"Mustafa Bey?" Vasfiye Nur'a baktım. "Kahveleri şimdi mi yapayım?" Diye sordu.

"Yap." Dedi.

"Ne kahvesi?" Diye sordum.

"Türk kahvesi." Dedi Vasfiye Nur.

"Ben yaparım!" Heyecanla Kurt'un babasına baktım.

"Güzel yapabilir misin ki?" Diye sordu alayla.

"Benim kahvemi tattığınız an diğer içtiklerinizi unutacaksınız." Dedim.

"Doğru söylüyor, karım çok marifetli." Kurt yanağımı öptü.

"Ee madem öyle, yap da getir gelin hanım!" Başımı salladım.

"Siz nasıl isterseniz." Kaşlarımı kaldırdım. "Kahvenizi nasıl istersiniz babacığım?" Adam şaşkınca bana baktı.

"Zerrin ve ben şekersiz içiyoruz. Onun haricindeki herkes orta şekerli içer." Başımı salladım. "Ama önce üstünü değiştir kızım." Gülümsedim.

"Tamam babacığım, siz geçin içeriye!" Dediğimde bize son kez baktı ve salona geçti.

"Babacığım demek?" Dedi Kurt alayla.

"Ne yapayım? Adam beni sevmiyor ki! Hem belki kahveydi falan derken kalbini kazanırım." Kurt güldü.

"İnşallah." Dedi.

Vasfiye Nur bana baktı.

"Dede hariç herkese yapacaksın, istersen ben yardım ederim." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ben yaparım da neden dede hariç?" Diye sordum.

"Çalışma odasında şirketle ilgili önemli planlar yapıyor. Yanında kimseyi istemez o odaya girince." Gülümsedim.

İşte bu iyiydi!

Hemen odama çıktım ve üstümü değiştirdim. Mutfağa iner inmez malzemeleri çıkardım.

Kaynanamın tepkisini çok merak ediyordum...

***

Kahveleri yaptığımda hepsini fincanlara doldurdum. Bol köpüklü olmuştu.

Fincanları dikkatle tepsiye koydum ve salona doğru yürüdüm.

Salona girmemle birlikte bakışlar bana döndü. Berva bana ters ters baktı ve hızla ayağa kalkıp içeriye gitti.

Şekersiz kahveleri Zerrin Hanım'a ve kocasına uzattıktan sonra gerisini herkese dağıttım.

"Eline sağlık gelin hanım." Dedi Zerrin Hanım.

"Ne demek anneciğim, siz isteyin ben her zaman yaparım." Zerrin Hanım şaşkınca bana baktı.

"Benim hatunun elinden de her iş gelir." Dedi Kurt ve kahvesini yudumladı. "Nasıl da güzel." Gülümsedim.

"İçine aşkta kattım, ondandır güzelliği." Kurt'un bakışları yüzüme döndü ve zorlukla gülümsedi.

"Çok güzel olmuş kızım eline sağlık." Dedi babaannem.

"Afiyet olsun babaannem." Dedim.

"Gerçekten söylediğin kadar varmış." Dedi Mustafa Bey. "Eline sağlık kızım." Kıkırdadım.

"Afiyet olsun babacığım." Tepsiyi elime aldım.

"O tepsideki kahve kimin?" Diye sordu Kurt.

"Dedenin." Dedim. "Şimdi ona götüreceğim, herkese afiyet olsun." Leyla Hanım bana sert bir bakış attığında inadına gülümsedim ve hızlı adımlarla salondan çıktım.

Yolda çalışanlardan birini gördüm ve onu durdurdum.

"Dedenin çalışma odası nerede?" Diye sordum.

"İkinci katta sol tarafta." Başımı salladım ve içimdeki heyecanla yukarıya çıktım.

Geçen gün adama rezil olmuştuk ama olsun, birazcık kendimi sevdirmek istiyordum.

İkinci kata çıktım ve sol tarafa döndüm. Zaten bir tane oda vardı. Heyecanla derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım.

"Gir!" Kapıyı açtım ve içeriye girdim.

Dede beni görünce kaşlarını çattı.

"Beliz?" Gülümsedim.

"Dedeciğim şey ben size kahve yapmıştım da onu getirmek için geldim." Dedim.

"Gördüğün gibi çalışıyorum kızım, senden bunu istediğimi hatırlamıyorum!" Kaşlarımı çattım.

"A-Ama?" Kekelememle birlikte göz devirdi.

"Çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmam!" Sesini yükseltmesiyle birlikte yutkundum.

"Sizin için yapmıştım, kötü bir amacım yoktu." Diye mırıldandım.

"Sana kahve yapmanı kim söyledi da?!" Dede önündeki dosyalara döndü. "Haydi git aşağıya benim daha fazla Laz damarımı attırma!" Gözlerim dolarken ağlamamak için direndim.

Başımı salladım ve üzgünce kapıyı açtım.

Bir anda içeriye giren Berva ile birlikte kaşlarımı çattım.

"Dedeciğim sana kahve yaptım!" Neşeyle içeriye girdiğinde üzgünce kahveme baktım.

Şimdi eminim ki torununun kahvesini zevkle içerdi!

Daha fazla dayanamadım ve odadan çıktım.

"Beliz?!" Dedenin sesini duymamla birlikte gözümdeki yaşları geri göndermeye çalıştım ve yeniden odaya girdim.

Berva bana bakıp pis pis sırıtıyordu. Dedeye götüreceğimi anlamış olmalıydı ki hemen mutfağa girip yapmıştı.

"Efendim?" Sesim kısık çıkmıştı.

"Getir da kızım kahveyi!" Şaşkınca dedeye baktım.

"Ama?" Masasını işaret ettiğinde başımı salladım ve kahveyi masaya bıraktım.

"Berva eline sağlık kızım ama Beliz senden önce yapıp getirmiş. Onu sen iç güzel torunum tamam mı? Bir dahakine sen yaparsın." Berva inanamayarak dedesine baktı.

"Ama dede-" Dede Berva'nın sözünü kesti.

"Aması falan yok torunum, kız önce yapmış." Berva ofladı ve sinirle odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Dedenin bakışları bana döndü.

"Onun yanında seni rencide etmek istemedim kızım. Bu yüzden senin getirdiğin kahveyi içeceğim." Mutlulukla gülümsedim.

"Şey teşekkür ederim." Dedim. "Ben çıkayım mı?" Diye sordum.

"Otur." Dedi ve önündeki koltukları gösterdi. "Biz Karadenizliler, sandığın kadar da kötü kalpli insanlar değiliz. Aslında hepimizin yufka gibi bir kalbi vardır, önemli olan bu kalbi kazanmaktır." Rahatsızca yerimde kıpırdandım.

"Siz benim o kalbi kazanmama fırsat vermiyorsunuz ki." Dedim.

"Bu fırsatı sen yaratacaksın kızım." Gülümsedim.

Dede kahvesini içti ve ardından bana döndü.

"Güzel olmuş kızım eline sağlık." Rahat bir nefes verdim.

"Afiyet olsun." Dedim.

"Düğün alışverişiniz bitmiş. Hafta sonu düğününüz olacak." Şaşkınca ona baktım.

"O kadar yakın bir zaman mı?" Başını salladı.

"Eğer anneni falan çağırmak istersen çağırabilirsin. Sonuçta bu senin düğünün." Dudağımı ısırdım.

"Annem gelemez ki dedeciğim. Onun çok işi var, ünlü bir mimar o." Dedim.

"Orası beni ilgilendirmez." Dedi. "Kendini de sevdirmeye çalışıyorsun ama bu iş kahveyle falan olmaz!" Güldüm.

"Nasıl olur?" Dede rahatça arkasına yaslandı.

"Kendini yürekten sevdireceksin kızım, yoksa kahveyle falan bu iş yürümez!" Yavaşça ayağa kalktım.

"Emin olun ki beni çok seveceksiniz dedeciğim. Şimdi değil belki ama çok yakın bir zamanda olacak. Beni torununuz yerine koyacaksınız çünkü ben sizi dedem yerine koydum." Yaşlı adam ilk defa gülümsedi.

"Kendine güvenini kaybetme kızım." Dedi. "Senden de nefret etmediğimi unutma. Sonuçta ilk geldiğiniz gün sizi kovabilirdim ama yapmadım. Hemen size bir oda hazırlattım değil mi? Ataman'ı on yıldır görmememe rağmen sizi evime kabul ettim." Onaylarcasına başımı salladım. "Bizde misafir geri gönderilmez kızım. Misafir en iyi şekilde ağırlanır, herkes misafirperverdir ve güler yüzlüdür. Trabzon halkında böyle olmayan insan çok nadirdir. Misafirler gözümüzün nurudur." Güldüm.

"Biz misafir değiliz dedeciğim, biz senin torunlarınız." Dedim.

"On yıldır görmediğim bir adam torunum olsa ne olur!" Diye homurdandı.

"Öyle demeyin lütfen o sizi çok seviyor." Adam yorgunca bana baktı. "Ben şimdi çıkayım, size iyi çalışmalar." Dedim ve odadan çıktım.

Salona baktığımda herkesin dağıldığını gördüm. Bizimkiler muhtemelen küçük olan salondaydı. Hızlıca oraya doğru ilerledim ve kapıyı açtım.

Eylül bana baktı ve gülümsedi.

"Hoş geldin kuzu." Kapıyı kapattım ve gülümsedim.

"Neler oldu neler!" Eylül ve Loya dikkatle bana bakıyordu. Loya'nın yanına oturduğumda bütün gözler üstümdeydi.

"Anlat anlat!" Dedi Eylül.

Dedenin odasında yaşananları anlattım.

"Oh iyi olmuş o kıza!" Dedi Loya.

"Bence de iyi olmuş!" Eylül kahkaha attı.

Alparslan abi ve Kurt ayağa kalktı.

"Biz sigara içmeye gidiyoruz." Eylül göz devirdi.

"Ne güzel şurada muhabbet ediyorduk!" Alparslan abi gülümsedi ve karısının yanağını öptü.

"Siz muhabbetinizi edin, bizim gelmemiz uzun sürer." Eylül kaşlarını çattı.

"O nedenmiş?" Diye sordu.

"Biraz dertleşeceğiz yavrum." Eylül başını salladı.

"Tamam yakışıklım." Kurt bana baktı.

"Bir şey olursa ararsın." Başımı olumlu anlamda salladım.

Erkekler odadan çıktıklarında kızlara döndüm.

"Ali ne yapıyor?" Diye sordum.

"Bilmiyorum." Loya'nın ona kızgın olduğu belliydi. "Normalde beni sürekli arayan adam şimdi hiç aramıyor!" Omzunu sıktım.

"Düzelir her şey." Dedim.

"Aman düzelmesin, zaten hayatımda onu istemiyorum." Bir şey söylemedim.

"Eylül?" Bana baktı. "Siz Alparslan abiyle nasıl tanıştınız? Anlat bari az neşelenelim." Dedim.

"Ay hiç sorma!" Dedi. "Arkadaşım bunların şirketinde çalışıyordu. Kızı ziyarete gittiğim gün gördüm. Ay ben öyle bir vuruldum ki, ona nasıl bakıyorum bilemezsin..." Kıkırdadım. "Sonra sürekli şirkete gitmeye başladım. Arkadaşım artık kızmaya başladı, o derece!" Güldüm.

"O da seni görür görmez aşık oldu değil mi?" Eylül göz devirdi.

"Yok aşık olmadı!" Dedi. "Bir kere göz göze geldik ve bakışlarını çekti. Umursamadı bile pislik herif beni, ben ona orada aval aval bakıyordum!" Kaşlarımı kaldırdım.

"Siz nasıl sevgili oldunuz?" Eylül inledi.

"Allah'ım çok zordu. Allah bana cidden büyük bir sabır vermiş ki bu adama dayandım!" Şaşkınca ona baktığımda sözlerine devam etti. "Baktım ona uzaktan bakmakla olmayacak gidip bunların şirkette iş buldum ve çalışmaya başladım. Alparslan beni fark etmemekte ısrarcıydı. Daha önce göz göze gelmemize rağmen resmen hiç hatırlamıyordu bile!" Kahkaha attım.

"Sen bu adamı kendine nasıl aşık ettin?" Diye sordum.

Alparslan abi Eylül'e çok başka bakıyordu. Bakışlarından bile onu ne kadar sevdiği belli oluyordu.

"Hani her hikayede adam kadının peşinden koşar ya, en sonunda kız onu fark eder ve birbirinden hoşlanmaya başlarlar." Başımı salladım. "Bizde öyle olmadı maalesef ki! Kaç ay boyunca ben bu herifin peşinden koştum ama yine de beni fark etmedi!" Yeniden kahkaha attım.

"Ya kıyamam sana!" Dedim.

"En sonunda artık gerçekten kafayı yiyecektim! Aylardır yapmadığım kalmadı, resmen şirketten çıkmıyordum. Sürekli Alparslan'ı takip ediyordum ama görmen lazım ona nasıl aşığım!" Eylül güldü. "En sonunda gidip bizzat asistanı oldum. O zamanlar da yüzüme bakmıyordu ama ben onun yanından bir dakika olsun ayrılmazdım. Ona yakışıklı dedi diye bir kızın kafasını duvara sürtmüştüm, kız da beni buna söyledi!" Gerçekten ilginçti. "Sonra Alparslan beni kovdu. Ben eve gittim hüngür hüngür ağladım. Adamın peşinden kaç aydır koşuyorum ama adamın umrunda değilim. Bir de babamla düşman şirketler, babam o şirkette çalıştığımı duyunca da dellendi tabii!" Eylül başını iki yana salladı. "Ben yine yılmadım ve onu uzaktan izlemeye devam ettim. En sonunda beni fark etti ve bana kızdı. Benden hiç hoşlanmadığını dile getirdiğinde ölüyorum sandım yemin ediyorum, o günden sonra bir daha yanına gitmedim!" Eylül

sırıttı. "Ama sonradan köpek gibi aşık oldu tabii, benim yanımdan bir saniye bile ayrılmazdı. Başka bir ülkeye gittiğinde beni özlediği için oturup ağlamış... Düşün yani, Alparslan gibi bir adam!" Gülümsedim.

"Ya siz çok güzelsiniz..." Dedim özenerek.

"Adamı en sonunda kendime aşık ettim şekerim. Hiç vazgeçmemek lazım aslında, bak şimdi beni nasıl seviyor." Güldüm.

"Hâlâ aşkın ilk günkü gibi mi?" Diye sordum.

"Tabii ki öyle... On yıl oldu ama hâlâ canımdan çok seviyorum. Onun için ailemden bile vazgeçtim, yine olsa yine vazgeçerdim." Eylül'ün Alparslan abiye duyduğu aşk zaten gözlerinden okunuyordu.

Loya'nın dalgın olduğunu fark etmemle ona baktım. Sohbetlere de çok katılmıyordu.

"Ne oldu?" Diye sorduğumda omuz silkti.

"Bilmiyorum ki, canım sıkkın." Eylül ona sarıldı.

"Kuzum senin canın Ali'ye sıkkın. Ara konuş bakalım hem adam da mutlu olur." Loya göz devirdi.

"Beni bir kez bile aramadı Eylül!" Diye sesini yükseltti.

"Ya adamı rezil edersen aramaz tabii! Bir de sen arayıver işte!" Dedi.

"Eylül haklı Loya! Ara şu adamı, hem özlemişsin belli." Dediğimde Loya yüzünü buruşturdu.

"Ne özleyeceğim onu be!" Güldüm.

"Ara haydi." Loya telefonunu çıkardı ve kararsızca ekrana baktı.

"Ararsam şimdi kendini bir şey sanmasın?" Göz devirdim.

"Loya!" Dediğimde ofladı ve telefonunu açtı.

Ali'yi aradığında hoparlöre aldı.

Telefon birkaç çalışta açıldı.

"Alo?" Bir kadın sesi duymamla şaşkınca telefona baktım. "Alo-" Loya sinirle telefonu duvara fırlattı.

Telefon paramparça olurken şaşkınlıkla Loya'ya baktım.

"Beyefendi kadınlarla gününü gün ediyor!" Diye gürledi. "Bir de şu adamı arattırdınız bana, pislik herif!" Sinirle inledi ve ayağa kalktı. "Tabii benimle birlikte olamıyor ya, şimdi oralarda çok mutludur!" Loya öyle bir bağırıyordu ki şaşkınca onu izlemekten başka bir şey yapamamıştık. "Geri zekalı!" Loya birden televizyonu yere indirdi.

Televizyon parçalara ayrılırken ben ise şokla ona bakıyordum...

Bunlar ailecek manyaktı!

SINIR: 1.42K VOTE 500 YORUM

<u>Lütfen herkes emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmasın!</u>

Alparslan ve Eylül'ün hikayesinin küçük bir kısmını öğrenmiş oldunuz... Bu serinin üçüncü hikayesi olacak ve herkes emin olsun ki onları çok seveceksiniz...

Loya ve Ali'yi ise bu serinin ikinci hikayesi olarak yazacağım. Bunu zaten biliyorsunuz ama yine de hatırlatmak istedim.

Ve bunları tabii ki Hapisteki Emanet final verdikten sonra yazacağım...

Oy veren, yorum yapan ve yeni bölümü sabırla bekleyen herkese çok teşekkür ederim...❤❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

(Yaptığım canlı yayınlar için, hikayelerim için olan sayfamı takip edebilirsiniz.) 👆👆

25 "Vuslat"

BELİZ

Odama geldiğimde telefonumu çıkardım ve Ali'yi aradım.

Buna karışmam doğru olmayabilirdi ama yine de ona çok üzülüyordum.

"Alo?" Dedi Ali açar açmaz.

"Ali ben Beliz." Kapıya baktım ve kısık sesle konuşmaya özen gösterdim.

"Efendim Beliz?" Yutkundum.

"Şey Loya bugün-" Sözümü kesti.

"Yoksa ona bir şey mi oldu?!" Telaşlı sesiyle birlikte iç çektim.

"Hayır ama delirdi." Dedim.

"Ne?" Dedi.

"Ya senin acilen gelmen gerekiyor. Bu kız delirdi, seni öldürecek!" Dediğimde Ali bağırdı.

"Neden delirdi Beliz? Korkutma beni, ne oldu?!" Tam konuşacaktım ki birden telefon elimden alındı. Şaşkınlıkla arkama baktığımda Loya'yı gördüm.

"Alo?" Kızgın sesiyle birlikte dudağımı ısırdım. "Bana olan aşkından ölüyorsun ama bir kere aramayı çok görüyorsun!" Diye bağırdı. "Çabuk buraya dön! Duydun mu beni? Çabuk döneceksin!" Diye gürledi. "Beni nasıl aldattığını anlatacaksın Ali!" Korkuyla ona baktım.

Loya telefonu hoparlöre aldı.

"Ben seni aldatmadım, ne saçmalıyorsun sen?" Dedi.

"Sen orada gidip başka kadınlarla gününü gün etmenin hesabını vereceksin bana! Duydun mu beni, hemen Trabzon'a dön! Yoksa yemin ederim yüzüne bakmam senin!" Loya delirmiş gibiydi.

"Loya'm ne diyorsun sen ya? Ne gününü gün etmesi Allah aşkına? Sen ne söylediğinin farkında değilsin bile!" Loya kahkaha attı.

"Ali gelmezsen yemin ederim kendime bir şey yaparım!" Loya çıldırmış olmalıydı!

Korkuyla ona baktım. Bu kız gerçekten psikopattı!

"Loya ne diyorsun sen?!" Diye bağırdı Ali.

Loya'nın gözlerinin dolduğunu fark etmiştim.

"Beni aldatmanın hesabını vereceksin Ali! Yarına kadar gelmezsen neler yapacağımı görmüş olursun! Şakam olmadığını da biliyorsun!" Dedi ve sinirle telefonu kapattı.

"Kuzum biraz abartmıyor musun?" Bana baktı.

"Ulan aldatıldım be, resmen gününü gün ediyor! Bir Laz kızını aldatmak cesaret ister, eğer aldattıysa sonuçlarına katlanacak!" Loya'nın odadan çıkması üzerine Ali bir daha aradı.

Telefonu açar açmaz konuşmaya başladı.

"Loya-" Sözünü kestim.

"O gitti." Diye mırıldandım.

"Ya ne saçmalıyor Allah aşkına? Elim ayağım titriyor yemin ederim! Ne aldatması ya?" Sesi çok telaşlıydı.

"Ya bugün seni aradı ve bir kadın açtı telefonu. Ona dellendi işte. Telefonunu ve televizyonu kırdı, ağlayıp duruyor!" Ali inledi.

"Ya o benim asistanımdı, toplantıdayım diye telefonu ona verdim. Sürekli ortaklarımız arıyor ya, o yüzdendi yani! Ben Loya'yı aldatır mıyım hiç?" Gülümsedim.

"O seni kıskandı işte!" Dedim.

"Loya mı?" Dedi. "Sanmıyorum Beliz, o sinirini çıkarmak için böyle yapıyor!" Durdu ve birkaç saniye bekledi. "Ben uçak biletimi ayarlayacağım. Gelmem biraz uzun sürecek ama hemen gelmeye çalışacağım!" Sıkıntıyla iç çekti. "Loya'yı gözünüzün önünden ayırmayın. Sakın bir şey yapmasın kendine, ben ne kadar erken olursa o kadar erken geleceğim." Dedi ve telefonu kapattı.

Adama boş yere telaş yaptırıyordu!

Hızlıca Loya'nın yanına gittim ve kolunu tuttum.

"Ali seni aldatmamış! O alo diyen kadın asistanıymış, çok telefon geliyor diye telefonunu ona vermiş. Kendisi toplantıdaymış zaten!" Loya göz devirdi.

"Bana ne ya! O telefonu o kadın açmayacaktı! Hem yalan söylemediğini nereden biliyorsun? Aldatan adam hiç aldatıyorum der mi?!" Dedi.

"Kuzum bak saçmalıyorsun, Ali sana köpek gibi aşık." Dedi Eylül.

"Umrumda değil, onun aşkı beni ilgilendirmiyor! Ben bunların hesabını ona tek tek soracağım!" Loya sinirle koltuğa oturdu.

"Tam bir inatsın Loya!" Dediğimde alayla bana baktı.

"Sen o inadı daha abimde görmemişsin!" Kaşlarımı çattım.

"Ne?" Omuz silkti.

Kapının açılmasıyla birlikte içeriye Kurt girdi.

"Ne oldu burada?" Diye sordu.

"Loya Ali'yi kıskandığı için delirdi." Diye açıkladım.

"Ne alakası var be? Ne kıskanacağım o meymenetsizi, nefret ediyorum ondan!" Dedi Loya.

Loya'nın annesi ve babası gelmişti ve onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Şimdi ise yukarıya odasına çıkmışlardı.

Vakit ise epeyce geç olmuştu.

"Beliz abla?" İçeriye giren Emre'ye baktım.

"Küçüğüm?" Emre hemen boynuma atladı.

"Abla yarın lunaparka gideceğiz değil mi?" Kaşlarımı çattım.

Doğruydu!

Yarın lunaparka gidecektik bir de!

"Bilmiyorum ki kuzum." Dedim ve Kurt'a baktım. "Gidecek miyiz?" Diye sordum.

"Amca ne olur gidelim." Kurt Emre'ye baktı.

"Çok mu gitmek istiyorsun aslanım?" Emre başını olumlu anlamda salladı. "Yeğenimi kırmayım o zaman, yarın öğlen gidelim." Dedi Kurt.

Emre sevinçle ellerini çırptı.

"Hala?" Diye Loya'ya seslendi.

"Kuzum?" Dedi Loya.

Benim kucağımdan indiğinde hemen onun kucağına gitti.

"Sen de geleceksin değil mi?" Loya güldü ve Emre'nin yanağını öptü.

"Gelirim tabii ki!" Emre gülümsedi.

"Ali amcam ne zaman gelecek?" Loya'nın yüzü düştü.

"Yakında." Diye mırıldandı.

"Ben Ali amcamı çok seviyorum!" Dedi Emre. "Benimle hep oyun oynuyor, onu çok özledim." Loya gülümsedi. "Hala bir şey sorabilir miyim?" Loya güldü ve Emre'nin yanaklarını sıktı.

"Sor aşkım." Dedi.

"Sizin neden çocuğunuz yok?" Gülmemek için kendimi sıktım.

"Şey kuzum biz daha genç olduğumuz için." Diye mırıldandı Loya.

"Ama Ali amcam çocuk istiyormuş!" Loya şaşkınca Emre'ye baktı.

"O nereden çıktı?" Diye sordu.

"Telefonda annesiyle konuşurken duydum halacığım. Ali amcam dedi ki ben çocuk istiyorum ama Loya istemiyor. Annesi onu azarladı galiba, Ali amcam telefonu kapattığında çok üzgündü." Emre'ye baktım.

Bu çocuk çok fenaydı!

"Bizim daha çocuğumuzun olmasına çok var Emre." Dedi Loya zorlukla gülümseyerek.

"Neden ki? Ben kardeş istiyorum!" Loya güldü.

"O zaman annene söyle." Emre ofladı.

"Onlar çocuk yapmıyor ki! Annem istemiyor ama babam çok ısrar ediyor. Babam ona geçen gün ikinci çocuğu yapalım mı diye sordu ama annem istemedi. Sanki alt tarafı babam onu öpecek ve annemin karnında birden çocuk oluşacak!" Dayanamadım ve kahkaha attım.

"Ulan Emre!" Dedi Kurt alayla.

"Masum kuzum benim." Loya güldü ve Emre'yi yeniden öptü.

"Neden gülüyorsunuz ya?" Emre'nin bakışları bana döndü. "Beliz abla peki senin neden çocuğun yok?" Kaşlarımı çattım.

"Ben daha küçük olduğum için amcan istemiyor." Dedim.

"Eğer o istemezse ben isterim Beliz abla." Yeniden kahkaha attım.

"Ulan bacak kadar boyunla karıma asılıyorsun!" Diye homurdandı Kurt.

Eylül ve Alparslan abi içeriye girdi.

"Oğluşum?" Eylül hemen oğlunu kucağına aldı ve koltuğa oturdu.
"Annem..." Oğluna sıkıca sarıldı.

Alparslan abi karısının yanına oturdu.

"Baba?" Dedi Emre.

"Babacığım?" Emre gülümsedi.

"Yarın lunaparka gideceğiz değil mi?" Alparslan abi durdu ve düşündü.

"Aslanım yarın toplantım var." Emre ofladı.

"Bıktım artık baba ya! Hani yarın gidecektik? Hep beni kandırıyorsunuz!"
Alparslan abi sıkıntıyla oğluna baktı.

"Kandırmıyorum oğlum." Emre küskünce babasına baktı.

"Bir kere de işini bırakıp bizimle ilgilensen keşke!" Eylül oğluna baktı.

"Saçmalama anneciğim, baban bizimle ilgileniyor zaten." Dedi.

"Ben babamın bizi sevdiğini düşünmüyorum!" Dedi Emre.

"Emre!" Diye uyardı onu babası.

"Oğlum saçmalama!" Kurt'ta Emre'yi uyardı.

"Annem saçmalama ya. Bak eğer istersen yarın biz yine gidelim. Amcan, halan, Beliz ablan, ben ve sen. Olur mu prensim?" Diye sordu Eylül.

"Tamam." Dedi Emre üzgünce.

Alparslan abinin oğluna olan bakışlarını fark edebiliyordum.

"Sen gel babanın kucağına." Dediğinde Emre babasının kucağına geçti. "Bak oğlum ben anneni de, seni de çok seviyorum. Yalnızca işlerim olduğu için sürekli şirketimizdeyim. Hem sen büyüdüğünde işleri sana bırakacağım. Sen yöneteceksin şirketimizi, tamam mı aslan oğlum? Bunun çok yorucu olduğunu işte o zaman anlayacaksın." Emre şaşkınca babasına baktı.

"Şirketi ben mi yöneteceğim?" Diye sordu.

"Evet annem benim... Bütün Trabzon halkı Emre Atabey ismini duyduğunda duruşunu dikleştirecek. Kocaman bir delikanlı olacaksın!" Dedi Eylül.

"Gerçekten mi?" Alparslan abi oğlunun yanağını öptü.

"Gerçekten babacığım." Emre gülümsedi.

Eylül'ün esnemesiyle birlikte ona baktım.

"Uykum geldi." Diye mırıldandı.

"Benim de uykum geldi sanki." Dedim.

"O zaman artık odalarımıza çekilelim." Alparslan abi ayağa kalktı ve oğlunu sıkıca tuttu.

Herkes odasına çekilmişti.

Kurt'un yanına uzandığımda beni belimden tuttu ve göğsüne çekti.

"Kurt?" Saçımı öptü.

"Güzelim?" Elimi göğsünde gezdirdim.

"Bugün Emre şey dedi ya." Dudağımı ısırdım. "Neden çocuk istemediğini merak ettim." Kurt gözlerini kapattı.

"Baba olmak istemiyorum. Çocuk demek dert demek, bunlarla uğraşabileceğimi sanmıyorum." Kaşlarımı çattım.

"O nedenmiş?" Diye sordum. "Diyelim ki biz seviştik ve ben hamile kaldım. Ne yapacaksın, çocuğumuzu aldırmamı mı isteyeceksin?" Kurt güldü.

"Çocuğumuz demek..." Yeniden saçımı öptü. "Sen bak bana." Dedi ve çenemi tuttu. "Eğer sevişirsek korunacağız yavrum yani hamile falan kalmazsın." Ofladım.

"Diyelim kaldım!" Kurt göz devirdi.

"Beliz bak anne olmak istiyorsun bunu anlayabiliyorum. Her kadının hakkı bu, tabii ki böyle şeylere özenebilirsin." Gözlerime baktı. "Ama yaşın çok küçük güzelim. Zaten şimdi anne olmana izin vermem, daha çok küçüksün! Daha on sekiz yaşındasın, yapma bunu kendine. Senin gitmen gereken bir okulun ve seneye başlaman gereken bir üniversiten var. Eğer çocuğumuz olursa bunları rahat rahat yapamazsın. Çok zorlanırsın emin ol ki, sen bunu mu istiyorsun gerçekten?" Diye sordu.

Ofladım ve başımı omzuna yasladım.

"Doğru söylüyorsun ama ne bileyim işte! Eylül'ü gördükçe özeniyorum sanırım." Kurt gülümsedi.

"Ulan sen daha çocuksun zaten, bir de hamile kalmak istiyorsun!" Göz devirdim.

"O zaman dokunma bana, madem ben daha çocuğum!" Diye kızdığımda güldü.

"Sinirlenme toliçona... Yaşın gerçekten küçük. Şöyle yirmi beş yaşlarına geldiğinde bu konuyu bir daha konuşuruz." Kaşlarımı çattım.

"Bu konuyu niye seninle konuşayım ki?" Anlamayarak bana baktı. "İleride kocam kim olursa onunla konuşurum, sana ne sanki!" Kurt kolumu tuttu.

"Senin bir tane kocan var." Dedi.

"İyi de biz yakında boşanmayacak mıyız? Yirmi beş yaşına gelmeme daha kaç sene var Allah aşkına! O zaman neden seninle çocuk yapayım?" Kurt kaşlarını çattı.

"Benden başka hiçkimseden çocuk yapamazsın!" Kızgın sesiyle birlikte güldüm ve elini alıp çıplak göbeğime koydum.

"Kurt düşünsene burada bebişlerimiz var... Çok güzel değil mi?" Kurt saçımı öptü.

Kurt'un elini çıplak göbeğimde gezdirdim.

"Bir başkasının çocuğu mu olsun burada aşkım?" Alaylı tavrıma karşı göz devirdi.

Onun elini çektim ve yavaşça doğruldum.

"Ben banyo yapmaya gidiyorum." Kurt birden elimi tuttu ve beni altına çekti.

"Kızım kıskanmam hoşuna mı gidiyor? Katlanamıyorum diyorum da, deli etme adamı!" Gülümsedim.

"Ama sen çocuk istemiyormuşsun." Ofladı.

"Yaşın küçük be toliçona... Şimdi zaten zamanı değil ki, yanlış mı düşünüyorum?" Dudağımı büktüm.

"Yaşım küçük olabilir-" Sözümü kesti.

"Yaşın küçük olduğu için hamile falan kalamazsın! Daha lisen bitmedi kızım senin bilmem farkında mısın? Ne zaman okulunu bitirirsin o zaman bu konuyu konuşuruz." Sakallarını okşadım.

"Ama eğer boşanırsak nasıl senden çocuk doğuracağım?" Güldü.

"Beliz yemin ediyorum başıma belasın! En iyisi hiç doğurmaman olur, ben çocuk falan istemiyorum!" Küskünce ona baktım. "Bakma öyle işte fıstığım, senin iyiliğin için söylüyorum bunları. Daha erken ama illa çocuğumuzun olmasını istersen ileride bu konuyu detaylıca konuşuruz." Dedi.

Kurt'un kalçamı sıkmasıyla birlikte inledim.

"Şu geceliklerden bir tanesini giyinsen keşke." Kurt bacaklarımı okşadı.

"Hayır." Ofladı.

"Beliz neden bu kadar taktın şu bebek konusuna? Hâlâ bana trip atıyorsun!" Dedi.

"Ben istiyorum çünkü!" Elimi öptü.

"Daha on sekiz yaşındasın, bu şimdilik mümkün değil. Birazcık olaylara objektif olarak baksan ne demek istediğimi anlayacaksın." Başımı salladım.

"Ben büyük olsaydım ne değişecekti ki?" Yanağımı öptü.

"Yapma böyle lütfen! Hazır değilim ben baba olmaya, bu çok ciddi bir konu. Ben evlenmek bile istemiyordum ve evlenmeyeceğimden çok emindim ama mecbur kaldım. Eğer arada dedem olmasaydı hayatta evlenmezdim bile! Sen böyle bir adamdan çocuk istemesini bekliyorsun!" Göz devirdim.

"Elleyip okşamaya gelince her yerime dokunmasını biliyorsun! Sanki ben seninle evlenmeye çok meraklıydım! Beni tehdit ettin ve saçımı çektin, bir tek dövmediğin kaldı!" Dedim ve ondan uzaklaştım.

"Beliz!" İç çekti ve arkamdan bana sarıldı. "Niye her şeyi yanlış anlıyorsun ufaklığım? Ben yalnızca böyle şeylere önceden hazır olmadığımı söylemek istedim. Seninle bir alakası yok, sen mükemmel bir kadınsın. Eğer ileride çocuk istersem senden isterim, bunu çok iyi biliyorsun!" Küskünce ona baktım.

"Acaba o zaman ben senden çocuk ister miyim?" Ters cevabımla birlikte kaşlarını çattı.

"Ne demek istiyorsun?" Diye sordu.

"Eğer boşanırsak zaten her şey biter. Ben üniversiteyi bitirene kadar yakışıklı bir koca da bulurum. Yani şansın kalmaz Kurtçuk, bilmem anlatabildim mi?" Kurt birden beni altına çekti ve çenemi tuttu.

"Sakın bir daha bu cümleyi tekrarlama!" Diye bağırdı. "Karadenizli adama bu sözler söylenir mi hiç? Silahı çekip vururum o adamı kızım!" Kahkaha attım.

"Vursana aşkım." Birden dudaklarıma yapıştı.

Beni uzunca öptüğünde bacaklarımı beline doladım. Bacaklarımı sıkıca tuttu ve dudaklarımı emdi.

Nefes nefese ayrıldığımızda kendini bana sürttü.

"Yemin ederim dayanamıyorum artık Beliz!" Diye hırladı.

Yüzünü avuçladım ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

"Öpüp koklama o zaman..." Diye fısıldadım.

"Beni çileden çıkarma ne olur, yemin ederim dayanamıyorum!" Dedi. "Sana dokunsam babana ihanet etmiş olacağım. Babana her şeyi itiraf edeceğim ama biz o zaman boşanmış olacağız. Ne diyeceğim adama? Ben senin kızının bekaretini aldım ve boşandık!" Başını iki yana salladı. "Babanın yerinde ben olsaydım bunu duyduğum an tetiği çekip alnının çatından vururdum!" Kıkırdadım.

"Hani boşanmak benim elimdeydi?" Kaşlarını çattı.

"Zaten senin elinde ama boşayacağını söylüyorsun!" Dedi. "Eğer bekaretini alırsam senin kanına girmiş olacağım. Ben o zaman seni boşayamam, bu adamlığa sığmaz! Bu ne delikanlılığa ne de insanlığa sığar!" Gülümsedim.

Kurt dudaklarıma yaklaştı ve uzun bir öpücük kondurdu.

"Ben seni boşamak istesem bile beni boşamayacak mısın?" Diye sordum.

"Boşayamam ulan! Bekaretin benim olduğu an senin namusun da, bedenin de benim demektir!" Kaşlarımı kaldırdım.

"Namusum şu an senin değil mi?" Alaylı tavrımla birlikte bacağımı okşadı.

"Benim..." Yaklaşıp yeniden dudağımı öptü. "Sen de benimsin." Gülümsedim.

"Bir de kardeşimsin diyordun!" Kaşlarını çattı.

"Eğer arada dedem olmasaydı kardeşim olarak kalmaya devam edecektin." Alayla güldüm.

"Senin bende gözün olmasa bu kadar çok yanaşmazdın bana, hiç yalan söyleme!" Güldü. "Belki de beni görür görmez beğendin ve o yüzden evine aldın. Annem haklıydı değil mi pislik herif?" Kahkaha attı.

"Seni ilk gördüğümde yüzünü çok beğenmiştim ama kötü bir niyetim yoktu. Yüzünün güzelliği için değil, babanı sevdiğim için seni evime aldım." Yanağını öptüm.

"Ben seni ilk gördüğümde çok korkmuştum." Güldü. "Babam böyle psikopatlarla aynı koğuşta kalıyor diye içim içimi yedi. Sinirlenince adeta bir canavara dönüşüyorsun!" Dedim.

"Dikkat et de o canavar seni yemesin!" Sakallarını okşadım.

Kurt yeniden dudaklarıma yanaştı ve ıslak bir öpücük kondurdu.

"Ne çok öpüp kokladın!" Güldü.

"Toliçona..." Boynumu öptü.

"K-Kurt?" Diye fısıldadım.

Ona bekaretimi versem ne olurdu ki?

Hem beni bırakmayacaktı, bana söz vermişti.

"Eğer bekaretimi sana verirsem bana olan bakış açın değişir mi?" Diye sordum.

Kurt kaşlarını çattı ve ağırlığını üzerime verdi.

"Neden değişsin?" Yutkundum.

"Belki beni elde ettikten sonra değer vermezsin. Beni eskisi gibi görmezsin." Güldü.

"Sen bunları nereden çıkarıyorsun ya?" Omuz silktim.

"Ne bileyim işte, dizilerde adamlar hep böyle yapıyor ya." Kurt iç çekti.

"Ah Beliz..." Başını iki yana salladı. "Çok zorsun Beliz, çok fazla düşünüyorsun!" Saçımı öptü. "Sen bana inanmıyor musun?" Diye sordu.

"İnanıyorum." Dedim.

"Peki bana güveniyor musun?" Başımı salladım.

"Çok." Yavaşça yanağımı okşadı.

"Güzel!" Dedi. "Bir daha böyle saçma düşüncelere kapılma. Onlar sadece dizi güzelim anladın mı? Gerçekte bu söylediklerini yapacak adamlar illa ki vardır ama bu Karadeniz'li bir adama yakışmaz!" Kıkırdadım ve ona sokuldum.

"Yani bekaretimi verirsem beni hiç bırakmayacaksın?" Kurt göz devirdi.

"Kızım ne kaz kafalısın! Aynı şeyleri bin kez söyletiyorsun bana, anlama zorluğun mu var Allah aşkına?" Kafasına vurdum.

"Salak salak konuşma!" Diye kızdım.

"Bak Beliz..." Saçlarımı okşadı. "Sen bana bekaretini ister ver ister verme. Seni buna zorlamam toliçona ama eğer olur da sevişirsek sonuç değişmez. Bekaretin benim olsa da olmasa da seni bırakmayacağım." Gülümsedim.

Mutlulukla ona baktım ve yanağını öptüm.

Kalbim inanılmaz hızlı atıyordu ve ben çok mutluydum.

Kurt'un bana yaklaştığı her an kalbim böyle atıyordu. Sürekli onu yanımda istiyordum, sürekli onun göğsünde uyuyakalmak istiyordum...

Elbet ki o bana yaklaştıkça bedenimde olan değişikliklerin farkındaydım. Elim ayağım birbirine dolaşıyordu, ayaklarımın bağı çözülüyordu...

Artık bu olayların ne olduğunu anlayabiliyordum. Bunu anlamamaya çalışmıyordum artık, gerçeklerin farkına varmıştım..

Annem haklıydı, annem çok haklıydı...

Aşkın ne olduğunu bana defalarca anlatmıştı. Babamı nasıl sevdiğini, ona nasıl değer verdiğini... İşin tuhaf tarafı annemle davranışlarımız aynıydı, o babama karşı nasıl hissediyorsa ben de ona karşı öyle hissediyordum.

"Beliz-" Sözünü kestim.

"Ben hazırım Kurt!" Dedim.

"Ne?" Diye sordu.

Artık içimdeki hislerin ne olduğunu biliyordum.

"Ben hazırım." Dedim ve dudağını öptüm.

Kurt hafifçe geri çekildi ve beni süzdü.

"Emin misin?" Güldüm.

"Niye bana dokunmaya korkuyorsun?" Sorumla birlikte yataktan kalktı.
"Kurt?" Dedim şaşkınca.

Hafifçe doğrulduğumda kapıyı kilitlemeye gittiğini gördüm.

Kurt yeniden yatağa geldi ve üzerime uzandı.

"Dokunmaya korkmuyorum." Dedi ve dudağımı öptü. "Dokunmaya kıyamıyorum." İçim erirken zorlukla gülümsedim.

Kurt'u yakalarından tuttum ve dudaklarımızı buluşturdum.

Dudaklarımız ayrıldığında beni narince belimden tuttu.

"Beliz emin misin?" Diye sordu. "Eğer sana dokunursam kendimi durduramam. Hâlâ hazır değilsen bunu söyleyebilirsin." Güldüm.

"Hazırım ama pek bir şey bilmiyorum." Diye mırıldandım. "Aslında nasıl olduğunu bile tam olarak bilmiyorum." Güldü.

"Tamam yavrum sorun değil." Yanağımı okşadı. "Ben seni yönlendiririm." Başımı salladım.

Kurt yavaşça üzerimdeki tişörtü çıkardı ve yere attı.

Sütyenimle kaldığımda göğüslerime baktı ve iç çekti. Yavaşça yaklaştı ve taşan kısımları sıktı. Hafifçe inlediğimde hırladı ve birden sütyenimi yırttı ardından yere attı.

Utançla bakışlarımı kaçırdığımda çenemi tuttu ve ona bakmamı sağladı.

"Eminsin değil mi?" Gülümsedim.

Ona bu kadar aşıkken neden daha fazla bekleyecektim ki? Ben ona çok güveniyordum, o beni bırakmayacaktı.

Kurt yeniden dudaklarımızı buluşturduğunda elleri göğüslerimdeydi. Birden sertçe göğüsümü sıktığında inledim.

Kurt dudaklarımızı ayırmadan göğüslerimle oynamaya devam etti.

Dayanamadım ve dudaklarımızı ayırdım. Nefes nefese onun yüzüne baktığımda yaklaştı ve alnımı öptü.

Kurt'un dudakları boynuma indiğinde titredim. Boynuma uzun ve ıslak öpücükler kondurdu. Yavaşça saçlarını okşadım.

Boynumu uzun uzun öptü ve emdi, ardından dudakları yavaşça göğüslerimi buldu.

Yeniden inledim ve saçlarıyla oynamaya devam ettim.

Kurt'un dilini hissettiğimde gözlerimi kapattım. Kurt'un elleri yavaşça pantolonumu bulduğunda titredim.

"Sakin ol yavrum." Dedi ve yaklaşıp dudağımı öptü.

"Kurt dur!" Gözlerime baktı.

"Ne oldu?" Diye sordu.

"K-Korkuyorum." Yavaşça yanağımı okşadı.

"İstiyorsan durabilirim?" Zorlukla gülümsedim.

"Yalnızca beni sakinleştirsen yeter." Kurt yanağıma yaklaştı ve bir sürü öpücük kondurdu.

"Toliçona..." Kıkırdadığımda gülümsedi. "Sakin olmalısın tamam mı? Ben senin canını yakmayacağım." Dedi. "Çok yavaş olmaya çalışacağım, ikimizin de unutamayacağı bir gece olacak." Başımı salladım.

Kurt hızla altımdaki pantolonu indirdi ve yere attı. Kendi tişörtünü de çıkarıp yere fırlattı.

Karşında neredeyse çıplak kalmıştım. Bunun utancıyla birlikte inledim.

Kurt'un elleri bacaklarımı bulduğunda zorlukla gülümsedim ve yaklaşıp saçını öptüm.

Kurt ellerimi aldı ve kendi göğsüne koydu.

"Çekinme." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Yapamam." Dedim ve elimi çektim. "Bir an önce yap ne olur." Güldü.

"Alışacaksın elbet ki şuri." Kaşlarımı kaldırdığımda gülümsedi. "Nefes." Dedi. "Nefesim..." Yeniden dudaklarımızı buluşturdum.

Kurt yavaşça geri çekildi ve çenemden öperek aşağıya doğru yol çizdi. Göğüslerimin arasına küçük bir öpücük kondurdu ve öperek göbeğime kadar indi.

Göbeğime ıslak öpücüklerini bıraktı ardından biraz daha aşağıya indi.

"Kurt?!" Öyle bir bağırdım ki gözlerime baktı.

"Durayım mı?" Beni bu kadar önemsemesi çok güzeldi. Bu kadar zor bir durumda olmasına rağmen benim korkmamam için sürekli bunu soruyordu.

"Durma." Dediğimde güldü ve birden bacaklarımı araladı.

Altındaki pantolonu çıkarıp yere attı ve yeniden göbeğime ıslak öpücüklerini kondurdu. Yavaşça aşağıya indiğinde titredim.

Külotun üzerinden küçük bir öpücük kondurduğunda çığlık attım.

"Ah Kurt!" Yavaşça bacağımın üst kısımlarını okşadı.

"Tam istediğim gibi..." Gözlerime baktı. "Çok güzelsin Beliz..." Gözlerimi kapattığımda altımda kalan son parçanın da gittiğini hissettim.

Onun dudaklarını hissettiğimde kısıkça inledim.

"K-Kurt!" Dedim zorlukla. "Haydi!" Diye fısıldadım.

Ne istediğimi bile bilmezken ona ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Kurt'un dilini hissettiğimde inledim ve saçlarını çektim.

Geri çekildiğinde yavaşça gözlerime baktı.

"Sakin ol küçüğüm." Yutkundum.

"Çok korkuyorum!" Elimi aldı ve küçük bir öpücük kondurdu.

"Acıtmayacağım." Başımı salladım.

"Yavaş ol ne olur." Kurt gülümsedi ve elimi tekrar öptü.

Kendini bana sürttü ve ardından yavaşça içime itti. Canımın yanmasıyla birlikte inledim.

"Sakin ol!" Dedi zorlukla.

Kurt bir anda hızla kendisini içime itti, ellerimi çarşafa geçirip sessiz olmaya çalışarak küçük bir çığlık attım.

Canım çok yanmıştı!

"Geçti güzelim geçti." Gözlerimi kapattım.

Kurt bir anda kendini çekti ve yeniden içime girdi. Aynı anda inledik.

Kurt gel gitlerine devam ettiğinde çığlıklarımı durdurmaya çalıştım.Canımın yanması biraz geçmişti.

"K-Kurt?" İçimde oluşan tuhaf şeyle birlikte yeniden inledim.

Kurt öyle bir inledi ki gözlerimi kapattım.

Birden aynı anda patladığımızda yine inledik ve Kurt üzerime yığıldı.

Nefes nefese bana baktığında yorgunca ona baktım. İkimiz de terlemiştik ve çok yorulmuştuk.

Kurt kendini yanıma bıraktı ve beni göğsüne çekti.

Hiçbir şey söylemeden onun göğsüne sarıldım.

Ben ona olan aşkımı çoktan anlamıştım. Onun olduğum için çok mutluydum.

Kurt saçlarımı okşadığında utançla gözlerine baktım.

"İki sene bekledim ama bu kadar güzel bir hatuna sahip olacağımı bilsem on sene bile bekleyebilirdim." Hiçbir şey söylemeye mecalim yoktu. Yalnızca gülümsedim ve elimi göğsüne koydum. "Pişman mısın?" Başımı olumsuz anlamda salladım. Pişman olacak olsam onunla birlikte olmazdım. Bana birçok kez durmayı teklif etmişti. "Banyo yapmamız gerekiyor." İnledim.

"Yarın yapsak?" Çok yorgundum.

"Tamam güzelim." Dedi. "Yarın eczaneden ilaç alacağım. Hamile kalmaman için içeceksin, anlaşıldı mı?" Ofladığımda kalçama vurdu. "Hiç oflama şuri, yapacak bir şeyimiz yok." Bir şey söylemek istemedim ve başımı boynuna gömdüm.

"Biz artık boşanmayacak mıyız?" Gözlerim yorgunluktan kapanıyordu.

"Sen benden boşanmayı istiyor musun?" Diye sordu.

"İstemiyorum." Diye itiraf ettim.

Bunca yaşadığımız şeyden sonra elbet ki istemiyordum.

"Benim bunu söyleme gibi bir hakkım yok. Bunu en başında sana bıraktım zaten. Seninle seviştiğimiz an benim seni boşama hakkım yok oldu ki zaten bunca şeyden sonra boşamak istemiyorum." Dedi. "Babanın karşısına delikanlı gibi çıkacağım ve benim olduğunu söyleyeceğim." Mutlulukla gülümsedim. "Ve bu saatten sonra da bizi ölümden başka bir şeyin ayırabileceğini düşünmüyorum." Kalbim hızlı hızlı atıyordu.

Bizi ölümden başka bir şey ayıramayacak mıydı gerçekten?

Mutlulukla gözlerimi kapattım ve ona sımsıkı sarıldım. Yavaşça saçımı öptü ve kokumu içine çekti.

Boşanmayacaktık...

Gerçekten evli bir çift olacaktık!

Bunu düşündükçe kalbim çıkacak gibi atıyordu. Ölecek gibi hissediyordum ve ondan başka hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Sevdiğim adama sımsıkı sarıldım.

"İyi geceler." Diye fısıldadığımda alnımı öptü.

Biz çok güzel bir çift olacaktık...

SINIR: 1.50K VOTE 500 YORUM

Gençler şu yorumlarınızı saygı çerçevesinde yapın. Eğer hiçbir şeyden memnun olmuyorsanız kitabımı bırakabilirsiniz.

İki tane hikayem var ve şu kısacık sürede uzun bölümler yetiştirmeye çalışıyorum. Memnun olmamak yerine benim emeklerimi görmeyi seçerseniz gerçekten çok mutlu olurum.

Sürekli bir şeylerden memnun olmayan arkadaşları gördükçe gerçekten çok yoruluyorum. Benim elimden gelen bu ve elimden gelenin fazlasını yapmaya çalışıyorum. Birazcık memnun olun, sonuçta okul başlıyor ve ben elimden gelebildiği kadar sık bölüm atacağım.

Ayrıca asla geçmeyen bir sınır koymuyorum, bu sayı çok daha fazla geçiliyor zaten. Lütfen artık şu konuda sorun çıkarmayın, bunu cidden rica ediyorum.

Oy veren, yorum yapan ve hikayemi seven herkese çok teşekkür ederim!

Bir de yorumlarınız emir cümlesi içermezse çok sevinirim. Bu tarz yorumlardan rahatsız oluyorum. Kimse kendisine emir verilmesinden hoşlanmaz ve dolayısıyla ben de hoşlanmıyorum. "Bölüm yaz artık, şu bölümü yayınla artık vs..."

Son olarak ilk kez olduğu için bu sahneleri açık bir şekilde yazdım. Diğer sahneler böyle açık bir şekilde yazılmayacak. Çoğu kişi bunu beklediği için sizi kırmamak adına açıkça yazdım ama diğer sahneler böyle olmayacaktır.😇

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

(Yaptığım canlı yayınlar için, hikayelerim için olan sayfamı takip edebilirsiniz.) 👆👆

26 "Lunapark"

BELİZ

Gözlerimi araladığımda acıyla inledim.

Kurt'a baktığımda gözlerini kısmış bana bakıyor olduğunu gördüm. Muhtemelen inlemem üzerine uyanmıştı çünkü uykusu çok hafifti.

"Ne oldu?" Diye sordu.

"Hiç." Utançla ona arkamı döndüm.

Ben şimdi onun yüzüne nasıl bakacaktım?

Kurt'un kalçamı sıkmasıyla birlikte yanaklarımın yandığını hissettim.

"Kurt elleme popomu!" Güldü.

"Ben hep bunu hayal etmiştim." Dudağımı ısırdım.

"Neyi?" Diye sordum.

"Şunu istediğim zaman avuçlayıp sıkmayı." Utançla inledim.

"Sen manyaksın!" Kurt birden belimden tuttu ve beni altına çekti.

"Öp haydi kocanı." Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarımı kaçırdım.

Ne diyecektim?

"Çişim geldi!" Hızlıca onun altından kalkmaya çalıştığımda güldü.

O kadar mutluydu ki onu ilk kez böyle görüyordum.

"Bırak şimdi onu bunu!" Dudaklarını boynuma indirdiğinde hızla geri çekildim.

"Kurt çok çişim geldi!" Bana baktı ve gülümsedi.

"İki dakikan var." Dedi ve üzerimden kalktı.

Hızla örtünün hepsini üzerime sarmaya çalıştım ve ayağa kalktım.

Kurt yatakta çıplak kalmıştı.

"Beliz zaten her yerini gördüm!" Hızlı adımlarla yataktan kalktım ve banyomuza ilerlemeye başladım.

Birden örtünün ayağıma dolanmasıyla birlikte yere düştüm!

"Beliz?!" Kurt hızla yanıma geldi ve birden beni kucağına aldı.

"Ya bırak!" Dediğimde odamızdaki banyoya ilerledi.

Kurt ışığı açtı ve beni yavaşça yere bıraktı.

"Hemen işeyip yanıma geliyorsun." Dudağımı ısırdım.

Kurt bedenime bakmadan banyodan çıktığında rahat bir nefes verdim.

İşlerimi hallettiğimde kasıklarımdaki ağrıyla birlikte çığlık attım. Zorlukla musluğu açtım ve elimi yüzümü yıkadım.

"Beliz?" Kurt kapıyı açar açmaz yanıma geldi. "Ne oldu yine?" Diye sordu.

"Kasıklarım acıyor." Kurt havluyu aldığında yüzümü ve ellerimi kuruladı.

"Çok mu?" Diye sordu.

Başımı olumlu anlamda salladığımda alnımı öptü.

"Ben senin için jakuziyi hazırlayayım fıstığım olur mu? Sıcak su iyi gelir belki biraz gevşersin." Kaşlarımı kaldırdım.

"Sen?" Diye sorduğumda alayla güldü.

"Ben de yanına gelebilirim ama jakuzi maalesef ki küçük. İkimiz oraya çok zor sığarız." Saate baktığımda sekiz olduğunu gördüm.

"Kahvaltıya bir saat var." Kurt dolabı açtı ve bana günlük bir kıyafet verdi.

Tam altımı giyecektim ki acıyla bağırdım. İki büklüm olmuştum!

Kurt yavaşça üstümü giydirdi ve beni kucağına aldı. Başımı omzuna yasladım.

"Tamam güzelim dayan lütfen." Utançla başımı boynuna gömdüm.

Kurt hızlıca altına bir şeyler geçirmişti.

Merdivenlere geldiğimizde bir kat çıktı ve sağa dönüp ilerledi.

Bir kapının önünde durduğumuzda kapıyı açıp içeriye girdi ardından ışığı açtı.

Kapıyı kilitledi ve beni yere indirdi.

"En iyisi ben hazırlayayım." Dedi ve suyu açtı.

Jakuziyi hazırladığında tam bana doğru gelecekti ki elimi kaldırdım ve onu durdurdum.

"Arkanı dön!" Güldü.

"Şaka mı yapıyorsun?" Göz devirdim.

"Eğer arkanı dönmeyeceksen odamızdaki banyoda yıkanıp çıkacağım." Dedim.

Kurt ofladı ve arkasını döndü.

Hızlıca üstümü çıkardım ve küçük jakuziye girdim.

"Açabilirsin." Kurt bana baktı.

"Ben de geleyim mi?" İnledim.

"Hayır!" Sıcak su gevşememi sağlamıştı.

"Ben ilacı almaya gidiyorum o zaman." Dedi. "Kahvaltıdan sonra içersin." Ona kötü kötü baktım. "Hiç öyle bakma!" Dudağımı büktüğümde gülümsedi ve yavaşça bana yaklaştı. "Bir öpücük ver kocana." Başımı olumsuz anlamda salladığımda çenemi tuttu ve gözlerine bakmamı sağladı. "Öpücük?" Küskünce yüzünü izledim.

"Yok sana öpücük falan!" Bana yaklaştı ve dudağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Haydi şuri!" Ofladım ve yanağını öptüm.

"Oldu mu aşkım?" Güldü.

"Olmadı aşkım." Gülümsedim. "Ayrıca aşkım çok samimiyetsiz ufaklık. Sevemedim ben bu kelimeyi, bana kocacığım de." Kaşlarımı kaldırdım.

"Zaten dalga geçiyordum yoksa sana karşı hiçbir sevgi sözcüğü kullanmam." Kaşlarını çattı.

"O nedenmiş?" Diye sordu.

"Beni sevmediğin için." Kurt gözlerime baktı.

"Bu ne demek şimdi?" Ofladım.

"Bir kardeşin gibi görüyorsun, bir arkadaşın gibi! Dengemi bozuyorsun aptal herif!" Kurt inledi.

"Yattığım kadını kardeşim gibi görecek değilim." Yanağımı öptü. "Sen bana kızgın olduğun için böyle yapıyorsun küçüğüm. Hamile kalmana izin vermediğim için tartışacak yer arıyorsun. Yapma bunu işte, dün gece seni severken aramız çok güzeldi. Şimdi de bozulsun istemiyorum, her şey seni düşündüğüm için." Başımı salladım.

"Tamam." Gülümsedi.

"Öpücük?" Ona yaklaştım ve dudağını öptüm. Kurt geri çekilmeden önce son kez yanağımı öptü. "Çok geçmeden gelirim." Bir şey söylemediğimde banyodan çıktı.

Kimse uyanmadığı için rahattım ancak çok fazla burada kalmamalıydım.

Yaklaşık on dakika sonra kalktım ve banyomu yapıp çıktım.

Sıkıca havluma sarıldım ve hızlı adımlarla odama girip kapıyı kapattım.

Hemen üstümü değiştirdim ve havlularımı odamızdaki banyoya astım.

Bir ses duyduğumda kaşlarımı çattım ve yeniden odama girdim.

Şarkı söyleyen Vasfiye Nur'u görmemle şaşkınca ona baktım.

Yavaşça yataktaki örtüyü çekmeye başladığında telaşla bağırdım.

"Ne yapıyorsun?!" Korkuyla bana baktı.

"Şey bugün kirlileri makineye atacaktık da ondan geldim." Zorlukla gülümsedim.

"Atma!" Dedim. "Şey yani çarşaf pis değil ki!" Vasfiye Nur bana garip garip baktı.

"Olsun gelin hanım zaten hemen yenisini sereceğim. Yani pek temizmiş gibi durmuyor. Çarşafların yıkanma günü de geldiği için şimdi yıkasam iyi olur." Diye açıkladı.

"Hayır olmaz diyorum da!" Kız güldü ve başını iki yana salladı.

"Sana da bu Karadeniz şivesi çok yakıştı." Gülümsedim. "Eğer istiyorsan yarın da yıkarız. Ben şimdi gideyim o zaman, madem kirlenmedi sonra yıkarız." Başımı salladığımda odadan çıktı.

Rahat bir nefes aldım ve örtüyü biraz daha açtım. Kırmızı kan gözüme çarparken içim titredi. Dün Kurt'un olmuştum...

Hızlıca örtüyü çektim ve derin bir nefes aldım.

"Kuzu?" Eylül'ün sesini duymamla arkamı döndüm. "Günaydın." Gülümsedim.

"Günaydın." Dedim.

"Ataman nerede?" Diye sordu.

"Başı ağrıyormuş da eczaneye ilaç almaya gitti." Diye mırıldandım.

"Evde bir sürü ağrı kesici var, niye boş yere gitti ki?" Bilmiyorum dercesine omuz silktim.

Eylül bir şey söylemedi ve yatağa oturdu.

"Emre Bey bugün bizi çok yoracak." Dediğinde güldüm.

Eylül birden örtüyü çekti ve yatağa biraz daha oturdu.

Korkuyla ona baktığımda hiçbir şey söyleyemedim.

"Kız-" Eylül'ün sözü kesildi ve şaşkınca kana baktı. "Kız bu ne?!" Diye bağırmasıyla birlikte yutkundum.

"Ş-Şey dün Kurt'un burnu kanadı da çarşafa damlamış işte!" Eylül kahkaha attı.

"Ya siz birlikte mi oldunuz?" Dedi heyecanla. "Ay çok mutlu oldum, neden bilmiyorum ama çok sevindim!" Utançla bakışlarımı kaçırdım.

"Ya Eylül sus ne olur!" Diye mırıldandım.

"Kurt artık seni bırakmaz ve boşamaz da!" Eylül sevinçle bana baktı. "Berva kahrından ölür artık!" İç çektim.

"Ne olursa olsun İstanbul'a döneceğiz. Zaten bizi görmeyecek." Dedim.

"Olsun." Eylül yataktan kalktı ve koluma dokundu. "Utanmana gerek yok kuzum. Sonuçta ben de aynı şeyleri yaşadım." Zorlukla gülümsedim ve başımı salladım.

Eylül odadan çıktığında hızlıca çarşafı aldım ve odadan çıktım. Aşağıya indiğimde ise hızla makineye diğer çarşafların yanına attım ve kimse görmeden yukarıya çıktım. Neyse ki makineyi çalıştırmamışlardı.

Odama geldiğimde banyoya girdim ve saçımı tarayıp kuruttum.

Kahvaltı saatinin geldiğini gördüğümde rahat bir nefes aldım ve mutfağa ilerledim. Biraz susamıştım, su içsem iyi olacaktı.

Mutfakta kimse yoktu, rahatça suyu doldurdum ve içtim.

Bir anda arkamda hissettiğim nefesle birlikte korkuyla bağırdım.

"Şş sakin ol!" Sinirle ona döndüm ve göğsüne vurdum.

"Korktum!" Diye kızdım.

"İlacı aldım yavrum, kahvaltıdan sonra içersin." Başımı olumlu anlamda salladım.

Kurt bana yaklaştı ve beni sıkıştırdı.

"Ya Kurt!" Dediğimde dudaklarıma yapıştı.

Ona biraz karşılık versemde hemen geri çekildim.

"Şimdi biri gelir!" Diye onu uyardım.

"Umrumda değil!" Yeniden dudaklarıma yanaştığında yanağını öptüm.

"Lütfen Kurt!" Dedim. "Zaten Eylül çarşaftaki kanı gördü. Çok utandım ya, bir özelimiz yok!" Kurt yüzümü avuçladı.

"Kıyamam." Alayla güldü ve yeniden dudağımı öptü.

Uzaktan gelen sesleri duymamla birlikte hızla geri çekildim ve mutfaktan çıktım. Kurt arkamdan geliyordu.

Büyük salona ilerlediğimde masaya oturdum, Kurt ise karşıma oturdu.

"Günaydın." Dedim.

"Günaydın." Dedi Mustafa Bey.

Gülümsedim ve başka bir şey söylemedim.

Herkes masaya oturduğunda hazırlıklar tamamdı. Yavaşça kahvaltımı yapmaya başladım.

"Beliz abla?" Eylül'ün kucağındaki Emre'ye baktım. Eylül ona bir şeyler yediriyordu.

"Kuzum?" Dedim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Senin göbeğin neden şişmedi?" Kaşlarımı çattım.

"Ne?" Diye sordum.

Masadaki herkes Emre'ye bakıyordu.

"Beliz abla sen nasıl hamilesin ya? Hiç göbeğin yok ki senin!" Şaşkınca Emre'ye baktım.

"Ne?!" Dedi Lika.

"Hamile misin?" Leyla Hanım'a baktım.

"Bundan benim neden haberim yok da?!" Diye kızdı babaannem.

"Şey ben-" Kurt sözümü kesti.

"Bakın Beliz-" Babası onu durdurdu.

"Biz bu haberi küçük bir çocuktan öğreniyoruz! Niye daha önce söylemediniz?" Herkes çok şaşkındı.

Berva'nın yüzü o kadar asılmıştı ki önündeki yemeğe dokunamamıştı bile!

"Ben hamile değilim ki!" Dedim. "Emre nereden çıkardın bunu?" Diye sordum merakla.

"Az önce amcam seni mutfakta uzun uzun dudağından öptü ya Beliz abla! Sen şimdi hamile kalmadın mı?" Kıpkırmızı olduğumda Kurt gülmemek için kendini sıktı.

"Oğlum sus!" Dedi Eylül.

"Oğlum sen ajan mısın? Niye her şeyi görüyor ve biliyorsun?" Kurt Emre'ye bakıyordu.

Berva'nın suratı daha çok düşmüştü.

"Tövbe Yarabbi!" Dedi Hasan dede. "Konuyu kapatın!" Sustum ve utançla tabağımı izledim.

"Geçen gün de Berva abla ne dedi biliyor musun Beliz abla?" Başımı kaldırdım ve Emre'ye baktım. "Beliz hamile kalırsa başımızdan hiç gitmez dedi." Zerrin Hanım öksürdü.

"Emre!" Dedi.

"Babaanne?" Dedi Emre.

"Ben öyle bir şey söylemedim!" Berva sinirle Emre'ye baktı.

"Söyledin!" Emre'yi izledim.

"Söylemedim diyorum, sen yanlış anlamışsındır!" Emre ona baktı.

"Ben yanlış anlamadım Berva abla, o gün siz konuşurken duydum!" Dedi Emre çocukça.

"Tamam artık susun!" Dedenin sert sesiyle birlikte Emre sustu ve önündeki kahvaltıyı yemeye devam etti.

Demek ki Berva benim hamile kalmamdan çok korkuyordu...

Sinirle ona baktım ve ardından tabağıma döndüm.

İnadına hamile kalmayı çok isterdim fakat Kurt istemiyordu!

***

Kahvaltıdan sonra küçük salona geçtik. Loya hepimize Türk kahvesi yapmıştı.

"Seninki çok fena!" Dediğimde Eylül inledi.

"Sorma ya! Çenesini tutamıyor ki, yanında bir şey konuşmaya korkar olduk!" Kıkırdadım.

"Ama Berva'nın da korkusunu öğrenmiş olduk. Hamile kalmamdan çok korkuyor." Eylül bana göz kırptı.

"Belki?" Dedi imayla.

"Öyle bir şey olmayacak!" Dedi Kurt. "Beliz'i böyle şeylere umutlandırmayın. Yaşı daha çok küçük, biz bebek istemiyoruz!" Göz devirdim.

"Sanki bir tane tatlı bir çocuğumuz olsa ne olacak? Hiç mi sevimli gelmiyor sana, hiç mi hoşuna gitmiyor?" Diye sordum.

"Mesele bana sevimli gelip gelmemesi değil. Ya ben baba olmaya hazır bile değilim ve senin yaşın çok küçük! Uzatmasak mı artık?" Bir şey söylemedim.

"Aslında abim haklı Beliz." Dedi Loya.

Eylül saate baktı ve ardından bize döndü.

"Haydi hazırlanalım." Başımı olumlu anlamda salladım.

Hep birlikte ayağa kalktığımızda Emre odaya girdi.

"Anne ne zaman gideceğiz?" Diye sordu.

"Şimdi hazırlanacağız annem." Emre gülümsedi.

"Babam nerede?" Eylül Emre'yi kucağına aldı.

"İşe gidecekti anneciğim." Dedi.

Emre bir şey söylemedi ve annesine sokuldu.

Hep beraber yukarıya çıktığımızda odalarımıza çekildik.

Kurt beni belimden tuttu ve saçımı öptü.

"Bugün cezaeviyle görüştüm." Dedi. "Babanı aramamızı ister misin?" Şaşkınca ona baktım.

"Şimdi mi?" Başını evet anlamında salladı. "Evet ara, hemen hem de!" Dedim.

Kurt telefonunda bir numarayı aradı ve bir şeyler görüştü.

Yaklaşık iki dakika sonra telefonu bana uzattı.

"Alo?" Dedim.

"Beliz?" Babamın sesini duymamla gözlerim doldu.

"B-Baba?" Diye fısıldadım.

"Güzel kızım benim..." İç çektim. "Benim artık sabrım taşmaya başladı. Ne zaman döneceksiniz yavrum? Seni bir haftada iki kez görmek bile yetmezken şimdi hiç göremiyorum! Aklım fikrim hep sende be kızım." Dedi.

"Çok az kaldı baba, geri geleceğiz ki!" Dedim.

"Kızım kafa dinlemeye en fazla bir hafta gidilir. Bir ay orada durmanıza müsade edemeyeceğim, ben kızımı çok özledim." Gülümsedim.

"Ben de seni çok özledim babam..." Kurt'a baktım. "Biz çok iyiyiz, burada gerçekten kafam dağıldı. Kurt'un kız kardeşi ve yengesi çok tatlı! İstanbul'a döndüğümde eminim ki onları özleyeceğim." Dedim.

"Ben onu bunu anlamam Beliz, bir hafta içerisinde buraya döneceksiniz!" Ofladım.

"Tamam baba bakarız." Diye mırıldandım.

"Bakarız?" Diye sordu. "Sen beni özlemedin herhâlde? Orada çok mutlusun, istersen oraya temelli yerleş!" Diye kızdı.

"Ya baba olur mu hiç öyle şey? Ben şu hayatta en çok sana değer veriyorum, herkesten çok seviyorum. Bilmiyor musun sanki bunu?" Dedim. "Seni gördüğüm an hüngür hüngür ağlayacağımı da çok iyi biliyorum. Ben seni çok çok seviyorum babacığım, İstanbul'a dönmeyi iple çekiyorum ama Kurt'un işleri varmış burada." Kurt kaşlarını çattı.

"Ne işi?" Diye sordu babam.

"Bilmiyorum ki. O işlerini hallettiğinde hemen döneceğiz. Ben seni çok özledim babiş!" Babamın güldüğünü duymamla içim rahatladı.

"Ben de seni çok özledim yavrum benim. İlk göz ağrımsın sen benim, nasıl özlemem seni?" Gülümsedim ve gözümden akan bir damla yaşı sildim.

"Baba..." Sesimin titrek çıkmasıyla birlikte babam iç çekti.

"Ağlama güzelim benim... Sen ağlayınca ben nasıl üzülüyorum bilmiyor musun?" İnledim.

"Baba ben seni çok özledim!" Kurt gözyaşlarımı sildi.

"Dayanacağız benim minik kuzum... Kurban olurum ben sana, artık daha fazla uzatmayın ve dönün buraya. Sürekli aklım sende kalıyor." Kurt desteklercesine saçımı öptü.

"Benim aklım da hep sende. Nasıl davranıyorlar diye içim içimi yiyor! Orası sıcak mı, yemekleri nasıl ve daha yüzlerce soru..." Babam güldü.

"Sıcaklığı iyi, yemekler desen ev yemeğini tutmaz tabii ki ama idare eder. Bana da çok iyi davranıyorlar, hoşuma gitmeyen insanlarla muhattap olmuyorum. Anladın mı küçük kızım benim, senin için rahat olsun." Gülümsedim.

"Ben sana oradan çıktığında ne yemekler yapacağım... İlk olarak en sevdiğin yemeği yapacağım! Hatta yanımızda annem de olacak, sen o kadını boşayacaksın..." Babam iç çekti.

"İnşallah yavrum, inşallah güzel kızım." Dedi.

Kurt telefonu istediğinde burukça ona baktım.

"Baba Kurt telefonu istiyor. Ben burada çok mutluyum ve kafam çok dağıldı. İstanbul gibi kalabalık değil ya hem kalabalıktan uzaklaşmakta iyi geldi." Dedim. "Beni merak etme olur mu? Burada olmak bana iyi geldi, çok güzel insanlarla tanıştım. Döndüğümde mutlu bir şekilde dönmüş olacağım, her şeyden uzaklaşmak bana çok iyi geldi. Seni çok çok seviyorum ilk aşkım!" Babamın buruk sesini duydum.

"Ben de seni çok seviyorum fıstığım benim. Dönmeni özlemle bekliyorum." İç çektim ve telefonu ona uzattım.

"Alo baba?" Dediğinde güldüm. Bana göz kırptı ve yeniden gözyaşlarımı sildi. "Çok iyiyiz babam, ona gözüm gibi bakıyorum." Dedi. "Senin aklın bizde kalmasın. Beliz'in keyfi yerinde, bir tek seni çok özlüyor ama yakında geleceğiz." Kurt bana baktı. "Tamam baba kızma, geleceğiz biz merak etme. Yakında döneceğiz zaten. Gelir gelmez seni o kadından boşandıracağız ve seni oradan çıkaracağız. Sen bana güven Ahmet baba, güvenini boşa çıkarmamaya çalışacağım." Güvenini boşa çıkarmıştık oysa ki... "Tamam babam, hoşça kal." Dedi ve telefonu kapattı.

"Yaptığımızdan utandım." Yüzümü avuçladı.

"Adamın kızıyla evlenip yattım. Sen gel de o utancı bana sor." Kaşlarımı kaldırdım. "Seninle yattığım için değil toliçona, babana ihanet ettiğim için!" Ona yaklaştım.

"İhanet etmedin..." Diye fısıldadım. "Bana mecburdun ve evlenmek zorunda kaldık." Alayla gülümsedi.

"Peki yatmak zorunda mıydık?" Kaşlarımı çattım. "Yatıp yatmamak bizim elimizdeydi güzelim, biz dayanamayıp yatmayı seçtik." Kızgınca ona baktım.

"Ha yani pişmansın? Burada pişman olması gereken kişi benim!" Dediğimde güldü.

"Beliz saçmalama lütfen!" Dedi. "Seninle yattığım için asla pişman değilim. Yalnızca babana ihanet etmişim gibi hissediyorum." Küskünce ona baktığımda yaklaştı ve dudağımı öptü. "Yine doyamadım ki sana, eğer ilkin olmasaydı hemen bırakmazdım seni." Yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Babama ihanet etmedin!" Elimi yanağına koydum. "Eğer hiç evlenmeden bunu yapmış olsaydık evet bu ihanet olurdu fakat ben senin helalinim." Gülümsedi.

"Helalim olmasan sana dokunur muydum sanıyorsun? Ne kadar zorlansam bile dokunmazdım. İyi ki helalimsin Beliz..." Parmaklarımın ucunda yükseldim.

"Ben pişman olmak istemiyorum." Fısıldadığımda dudağımın kenarını öptü.

"Pişman olmayacağız ki güzelim." Dedi. "Pişman olabileceğimi sanmıyorum. Yalnızca babanın karşısına çıktığımda ne yapacağız onu bilmiyorum. Adama nasıl söyleyeceğiz bunu? Muhtemelen bizim boşanmamızı ister ve seni görmemi engeller." Kurt sıkıntıyla bana bakıyordu.

"Öyle isterse eğer beni boşayacak mısın?" Kurt gözlerime baktı.

"Hayır." Dedi net bir sesle. "Sonuçta ben istemezsem boşanma olayı gerçekleşemez. Ben de istemeyeceğim gülüm." Güldüm.

"Ya beni sana göstermezse?" Kollarını belime doladı.

"Ben her türlü seni görürüm." Kıkırdadım.

"Hm demek öyle?" Kurt gülümsedi ve bana yaklaştı.

"Senden boşanmayı düşünmek bile istemiyorum." Gülümsedim ve gözlerine baktım.

"Kurt beni kucağına al." Güldü ve beni kucağına aldı. "Neden istemiyormuşsun?" Bana baktı.

"Neden isteyeyim ki? Bu kadar güzel yemek yapan birini boşamam saçma olur. Hem sevişmek konusunda da zamanla iyi bir performans sergileyeceksin. İstanbul'a gittiğimizde her gün seninle sarılarak uyurum ve sana dokunurum. Hem ev yemeğini çok güzel yapıyorsun, bir de kahvene bayılıyorum!" Kaşlarımı çattım.

"Sırf yemek yaptığım için mi boşamayacaksın?" Dedim. "Bir de iyi sevişeceğimi düşündüğün için!" Kurt kahkaha attı.

"Beliz seninle dalga geçtiğimi anlamıyor musun? Şaka yapıyorum tabii ki! Seninle vakit geçirmeyi seviyorum ve boşamayacağım!" Gülümsedim ve yanağını öptüm.

"Haydi hazırlanalım." Diye mırıldandım.

***

Kurt'la birlikte hazırlanıp aşağıya indik. Loya, Eylül ve Emre de gelmişti.

"Anne o mont çok kalın bunalırım ya!" Diye sızlandı Emre.

"Sus bakalım! O montu giyeceksin, hava buz kesiyor!" Emre ofladı.

"Anne ama istemiyorum!" Eylül onu dinlemeden montu üzerine geçirdi ve fermuarını çekti. Oğluna yaklaştı ve yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Kuzum hava çok soğuk! Ev sıcak diye dışarı da sıcak sanıyorsun ama öyle değil işte." Emre ofladı.

"Şimdiden terledim!" Onların bu atışmasına güldüm.

"Annem dışarısı soğuk diyorum!" Dedi Eylül isyan edercesine.

"Oğlum sus da anneni dinle. Eğer hava soğuksa dışarıda üşürsün." Dedi Kurt.

"Tamam amca." Diye mırıldandı Emre.

Hep birlikte dışarıya çıktığımızda bize doğru gelen Alparslan abiyi gördüm.

"Alparslan?" Dedi şaşkınca Eylül. "Sen işe gitmemiş miydin?" Alparslan abi yanımıza geldiğinde Emre'yi kucağına aldı.

"Aslanım?" Dedi ve saçlarını karıştırdı.

"Ya baba ama saçımı bozdun!" Alparslan abi güldü ve onun saçını daha çok karıştırdı. "Baba!" Diye kızdı Emre.

"Bugün olan toplantımı yarına ertelettim. Bugün yalnızca dosyaları inceleyip geldim." Emre şaşkınca babasına baktı.

"Bizimle mi geleceksin?" Alparslan abi başını olumlu anlamda salladı. "Oley!" Emre babasının yanağını öptü.

"Şimdi babandan bir özür mü dilesen ne?" Dedi Alparslan abi.

"Neden ki?" Diye sordu Emre.

"Bizi sevmiyorsun baba, bizimle ilgilenmiyorsun baba." Diye onun taklidini yaptı.

"Özür dilerim babacığım." Onların bu hâline gülümsedim.

Eylül güldü ve Alparslan abiye baktı.

"O daha kaç yaşında Allah aşkına? Küçücük çocuk, onun dediğini mi takıyorsun? Eğer işlerin önemliyse gelmeyebilirdin." Dedi.

"Sizden önemli değildi." Eylül gülümsedi.

"Alparslan..." Dedi.

Eylül'de onun gelmesine sevinmişti, bu gözlerinden okunuyordu.

Hep birlikte arabaya ilerledik.

Bir arabanın yanında durduğumuzda merakla Kurt'a baktım.

"Babamın." Diye açıkladığında başımı salladım.

Arabaya bindiğimizde Kurt elindeki pet şişeyi ve ilacı bana uzattı.

"Kaytaramazsın küçüğüm." Göz devirdim ve ilacı alıp içinden bir tanesini çıkardım.

"Oldu mu?" Güldü.

"İç haydi!" Dedi.

İlacı dilime koyduğumda Kurt bakışlarını yola çevirdi ve arabayı çalıştırdı.

Suyu içtiğimde bakışları bana döndü.

"İçtin mi?" Diye sordu.

"Evet." Dedim.

"Doğruyu söyle." İnledim.

"Kurt gözünün önünde içtim!" Dedim.

"Bir yere atmadın değil mi? Yalan söylüyorsan eğer çok kötü bozuşuruz." İç çektim.

"İçtim diyorsam içmişimdir." Net sesimle birlikte başını salladı.

Araba hareket ettiğinde arkama yaslandım.

"Neden baba olmaktan bu kadar çok korkuyorsun ki?" Dedim.

"Ömrümü yedin Beliz!" Bakışlarımı cama çevirdim. "Ben hayatımda senin kadar kaz kafalı bir insan görmedim. Ulan hazır değilim işte ve senin yaşın küçük!" Ofladım.

"Beni üzüyorsun." Dediğimde elimi aldı ve avuç içimi öptü.

"Seni üzmek için söylemiyorum. Zamanı gelince bir çocuğumuz inşallah olur. Şu an hazır değilim ama birkaç sene sonra hazır olurum herhâlde." Ona baktım.

"Bana kızma bir daha!" Dediğimde gülümsedi.

"Ulan yemin ediyorum beşiz doğurmazsan bir şey bilmiyorum! Bu heyecan ve istekle bir de ben de istersem en az beşiz doğurursun!" Güldüm.

"Doğururum tabii." Dedim alayla.

Kurt gülümsedi ve elimi tuttu.

***

Lunaparka geleli yarım saat olmuştu.

"Baba ben şuna binmek istiyorum!" Dedi Emre ve kocaman oyuncağı gösterdi.

Eylül sinirle oğluna baktı.

"Hayır binemezsin ufaklık! Ona koca koca insanlar biniyor, senin ne işin var ya?" Dedi.

"Baba!" Diye nazlandı Emre.

"Koçum annen haklı, o senin için tehlikeli." Emre ofladı.

"Baba ya!" Alparslan abi güldü ve oğlunu öptü.

"Annen gibi nazlanma." Eylül kocasına baktı.

"Ben nazlanıyor muyum?" Dedi.

"Yok canım hiç nazlanmıyorsun!" Dedi Alparslan abi alayla.

"Hangi konuda nazlanıyormuşum?" Diye sordu Eylül.

"Onu söylemeyeyim istersen?" Gülümsedim.

"Ben söylerim anniş!" Dedi Emre. "Çocuk yapma konusunda nazlanıyorsun." Şaşkınca Emre'ye baktım.

"Ulan sen nereden biliyorsun?!" Dedi Alparslan abi.

Emre güldü.

"Duydum babiş!" Kendimi tutamadım ve kahkaha attım.

Kurt ve Loya'da gülüyordu.

Eylül kıpkırmızı olmuştu ve başını iki yana salladı.

"Emre senin ağzına artık bir acı biber sürmenin zamanı gelmiş!" Diye kızdı.

"Oğlum şu konuştuğun cümlelere bir dikkat etmeye başla! Delikanlı adam olacaksın sen, çocuk gibi davranma." Dedi Alparslan abi.

"Kötü bir şey söylemedim ki." Eylül Emre'yi kucağına aldı.

"Aşkım senin aklın ermiyor böyle şeylere." Dedi ve kocasına baktı. "Alparslan çocuk o, ne demek çocuk gibi davranma? Ne yapsın yakışıklım, 30 yaşındaki bir adam gibi mi davransın?" Diye oğlunu savundu.

"Ben çocuk değilim!" Dedi Emre.

"Hayır tabii ki ama yine de şu ağzından çıkana dikkat etmeye başlasa iyi olur. Bütün özelimizi döküyor ortaya." Kurt abisine baktı.

"Katılıyorum abi, çocuk değil canavar!" Dedi Kurt.

Emre'nin bir anda ağlamasıyla birlikte Eylül hemen oğluna sarıldı.

"Ne oldu annem?" Diye sordu.

"Herkes bana kızıyor!" Eylül kötü kötü kocasına ve Kurt'a baktı.

"Üzmeyin oğluşumu!" Eylül Emre'yi defalarca öptü.

Alparslan abi oğlunu yeniden kucağına aldı.

"Ben sana kızmadım ki aslanım." Emre küskünce babasına baktı. "Haydi gel ilerleyelim ve istediğin oyuncağa binelim." Dedi.

Emre gözyaşlarını sildi ve babasına sokuldu.

Onlar ilerlerken biz Kurt'la arkalarından yavaş adımlarla yürüyorduk.

"Kurt bir şey diyeceğim." Kolunu omzuma attı ve beni kendisine çekti. Elimi beline sardım ve ona sokuldum.

"Söyle güzelim." Gülümsedim.

"Şey biz buradan gittikten sonra bir şeyler mi yapsak?" Dedim.

"Ne gibi?" Diye sordu.

Onunla baş başa kalmak istiyordum.

"Bilmem ki. Kimsenin olmadığı bir sahile gidebiliriz mesela." Kurt bana baktı.

"Bu soğuk havada ne yapacağız sahilde?" Göz devirdim.

"O zaman başka bir yere gideriz?" Kurt kaşlarını çattı.

"Kızım ne gereği var? Hep birlikte eve gider çay içeriz oh mis!" Sinirle ona baktım.

"Beyinsiz!" Dedim. "Ben kaz kafalıysam sen de beyinsizsin!" Güldü.

"İlla sahile gitmek istiyorsan hep birlikte gideriz ama gerek yok bence. Yanımızda gitar bile yok ki bir tek Ali çalmayı biliyordu." İnledim.

"Sen tam bir aptalsın, biz yalnız gidelim diyorum!" Kaşlarını kaldırdı.

"Yalnız sıkılırız yavrum." Yeniden göz devirdim.

"Sen tam bir öküzsün! Baş başa kalalım diye söylemiştim ama sen bunu bile anlamıyorsun!" Dedim.

"Yalnız olunca ne olacak ki?" İnledim.

"Sus Kurt!" Diye sızlandım.

Bu adam tam bir öküzdü!

Bir insan bu kadar öküz olamazdı!

Ben bu adamla ne yapacaktım bilmiyordum...

SINIR: 1.52K VOTE 500 YORUM

Lütfen emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmayın!

Oy veren ve yorum yapan herkese çok teşekkür ederim...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

(Yaptığım canlı yayınlar için, hikayelerim için olan sayfamı takip edebilirsiniz.) 👆👆

YÜREĞİMDEKİ SARMAŞIK

Adam istemeye istemeye geldiği düğünde sıkıntıyla rastgele bir masayı seçip oturdu.

Gözleri gelin ve damada kaydığında bir süre onların dansını izledi.

Tam bakışlarını çekecekti ki gördüğü altın sarısı saçlarla birlikte adeta dili tutuldu.

"Anneciğim?" Annesinin sesini bile zor duydu genç adam.

Bakışlarını genç kızın üstünden çekti ve derin bir nefes aldı.

Kalbinde oluşan bu ağrı da nereden geliyordu?

"Oğlum iyi misin?" Diye sordu annesi, o cevap vermeden istemsizce yeniden genç kıza baktı.

Yanında bir kadınla hararetli bir konu konuşuyor gibiydi, gözlerinin ışıltısı uzaktan bile belliydi...

Genç adam görür görmez tutuldu genç kadına, ne de güzel bir kızdı bu böyle...

Gözleri Trabzon'un denizini andıracak kadar güzel ve kusursuzdu. Saçları sapsarıydı ve upuzundu.

Genç adamın aklını adeta başından almıştı, kimdi bu kız böyle? Onu bu kadar çok etkilemeyi başaran kız kimdi, kimlerdendi?

***

Adam çok sevdi, genç kız ise inatçıydı.

Bir Laz kızıydı o, bu inadından nasıl vazgeçecekti ki?

İnatçı olduğu kadar hırçın ve deliydi de genç kız, adam bu kıza nasıl dayanacaktı?

BİR KARADENİZ HİKAYESİ...

Şimdilik sadece tanıtımını yayınladığım ve merakla beklediğiniz hikayemi profilimden bularak kütüphanenize ekleyebilirsiniz!

Hapisteki Emanet final verdikten sonra bölüm atmaya başlayacağım. Şimdilik yalnızca tanıtım var ve birkaç tane küçük kesit atmayı düşünüyorum.

Ali ve Loya'nın bu zorlu ve inatçı aşkına tanık olmak için şimdiden yeni hikayeme destek vermeyi unutmayın...

Yeni bölüm beklediğinizin farkındayım ama şu sıra biraz yoğunum. Dolayısıyla yeni bölümün gelmesi yaklaşık iki günü bulabilir, bu yüzden anlayış göstermenizi istiyorum.

27 "Beklenmeyen Haber"

BELİZ

Eve geldiğimizde küskünce Kurt'a baktım ve yanından geçip odamıza girdim.

"Şuri?" Diye seslendiğinde cevap bile vermedim. "Küçüğüm?" Kurt yanıma geldi ve birden kollarını arkamdan belime doladı. Başını boynuma gömdü ve beni sımsıkı sardı. "Küstün mü bana?" Sesi boğuktu.

"Evet!" Dedim.

"Bu soğukta sahilde ne yapacaktık Allah aşkına? Şu güzel popon donsun mu istiyorsun? Eve geldik işte, mis gibi çayımızı içeriz. Hatta odamızdaki balkonda içeriz ve ormanı izleriz." Göz devirdim.

"Ne kadar da romantiksin Kurt!" Güldü.

"Kahve mi içelim?" Sinirle inledim.

"İçmeyelim kocacığım!" Kurt güldü ve beni sıkıca sardı.

"Gerçekten küstün mü bana?" Dediğinde yüzüne bakmadım. "Tamam Beliz Atabey... Nasıl isterseniz öyle olsun. Yarın akşam yemeğini güzel manzaralı bir mekanda yemeye ne dersiniz?" Omuz silktim.

"Öküzlüğünü kurtarmaya mı çalışıyorsun?" Güldü.

"Kızım ne yapayım Allah aşkına? Romantik değiliz diye mi kızıyorsun?" Kurt belimi okşadığında gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Sus!" Kurt yavaşça beni kucağına aldı ve yatağımıza bıraktı.

"Tekrar benim olmaya ne dersin ufaklık?" Kaşlarımı çattım.

"Ufaklık deme!" Yavaşça ağırlığını üzerime verdi.

"Toliçona..." Burnunu yanağıma sürttü. "Gözümün nuru, küsme bana." Daha fazla dayanamadım ve gülümsedim.

"Öküzsün ama tatlı bir öküz." Güldü.

Kurt bana yaklaştığında kıkırdadım.

"Ya pislik misin acaba?" Kurt dudağıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Beliz bebeğim yemin ederim ki lunaparktayken senin neyi kast ettiğini anlamamıştım. Anlasam oradan bir yere giderdik ama kafam bunlara pek basmıyor." Dediğinde ona sarıldım.

"Tamam küçük kurtçuk seni affediyorum!" Kurt kaşlarını kaldırdı.

"Küçük kurtçuk?" Dedi sorarcasına.

Bir şey söylemediğimde tamamen kendi ağırlığını üzerime verdi.

"Zorlanıyor musun?" Diye sordu.

"Alıştım artık." Dedim.

Kurt'un yüz kiloluk bedenini taşımak elbet ki kolay değildi.

"Yüz kiloluk adamı taşıyorsun güzellik. Şu anda tamamen senin üstündeyim." Gülümsedim. "Gerçekten hiç zorlanmıyor musun?" Diye yeniden sordu.

"Kurt kuzusuna kıyabilir mi?" Diye karşılık verdiğimde başını iki yana salladı ve güldü.

"Kıyamaz." Cevabıyla birlikte kıkırdadım.

"O yüzden zorlanmıyorum. Ne kadar ağırlığını verirsen ver yine bana kıyamıyorsun ve kendini geriye çekiyorsun." Dedim.

"Hiç çekmesem?" Saçlarını okşadım.

"Hiç çekme." Kurt gülümsedi.

"Canını yakmak istemiyorum." Dedi.

"Sen benim canımı yakamazsın ki..." Kurt yüzümü avuçladı.

"Bambaşkasın Beliz, çok özelsin..." Diye fısıldadı.

Aşkla gözlerine baktım ve avuç içini öptüm.

"Sende öylesin." Dudaklarına yayılan gülümsemeyle birlikte gözlerime baktı.

"Benim güzel hatunum." Yanağımı öptü. "Bu gece seni bırakmak istemiyorum. Dün ilkin olduğu için seni erken bıraktım. Bugün böyle yapmak istemiyorum ama tabii senin isteğine bağlı." Diye mırıldandı.

"Kurt şey ben utanıyorum." Kurt sırıttı.

"Evlilik cüzdanımızı göstermemi ister misin?" Diye sordu. "Bakıp bakıp evli bir çift olduğumuzu hatırlarsın." Kaşlarımı kaldırdım. "Evli çiftler birbirinden utanmaz ya hani yavrum." Yavaşça göğsüne vurdum.

"Aptal sorun evli olmamız değil, ben senden utanıyorum!" Dediğimde güldü.

"Dün gece her yerini ezberledim ki, niye şimdi böyle yapıyorsun?" Utançla yüzümü kapattım.

"Ya Kurt!" Kurt'un ağırlığını üzerimde daha çok hissettim.

"Gel haydi." Dediğinde utana sıkıla yüzüne baktım.

Kurt dudaklarımızı buluşturduğunda kendimi ona bıraktım...

***

Gözlerimi araladığımda yorgunca gerindim.

"Günaydın." Dedi Kurt.

"Günaydın." Diye mırıldandım.

"Haydi kahvaltı yapacağız." Dediğinde ofladım.

Kurt bana yaklaştı ve yavaşça sırtımı öptü.

"İlacı çekmeceye koydum. Onu sakın ihmal etme ve unutmamaya çalış." Başımı salladım. "Sana her gün içtin mi diye soracağım." İnledim.

"Sen de ne korkaksın be!" Diye kızdım. "Korkma hamile kalıp başına kalmayacağım!" Kurt göz devirdi.

"Ulan zaten evli kalacağız. Ne demek başına kalmayacağım? Koca bir ömürü seninle geçireceğim, yalnızca şimdi zamanı değil." Yavaşça ayağa kalktım.

"Bunu kabullendikçe üstüme geliyorsun!" Kurt hemen ayağa kalktı.

Çıplak olduğumu hatırlamamla sinirle inledim. Tam örtüyü alacaktım ki Kurt birden beni belimden tuttu ve gözlerine bakmamı sağladı.

"Ben senin üstüne gelmiyorum." Dedi sakin bir ses tonuyla. "Bunu sana hatırlatmam mı suç bebeğim?" Diye sorduğunda derin bir nefes aldım. "Bu konuda tartışmak istemiyorum." Yavaşça belimi okşadığında başımı göğsüne yasladım.

Ona bu kadar aşıkken benim çocuğumu istememesi çok ağrıma gidiyordu.

"Kurt bana değer veriyorsun değil mi?" Sesimin kısık çıkmasıyla birlikte yavaşça alnımı öptü.

"Değer vermesem şu anda burada olur muydun?" Zorlukla gülümsedim ve başımı salladım.

Kurt çenemi tuttu ve gözlerimin en içine baktı.

"Her şey seni düşündüğüm için bunu biliyorsun değil mi?" Diye sordu.

"Evet." Gülümsedi.

"Güzel." Yanağımı öptü. "İstanbul'a döner dönmez çalışmaya başlayacaksın. Ben de çok destek olacağım, gerekirse sabaha kadar birlikte ders çalışacağız." Derin bir nefes aldım.

"Bazı erkekler karılarının çalışmasını istemez ya hani, sen hiç onlar gibi değilsin." Omuz silkti.

"Eğer çalışmak istiyorsan buna karşı çıkacak değilim. Hem söylediğin gibi bir savcı olursan yanımda yerin hazır demektir. İş hayatında da sürekli birlikte olacağız, gözümün önünde olacaksın yani." Dedi.

"Ya yapamazsam?" Diye fısıldadım. "Ders çalışmayalı uzun bir süre oldu Kurt! Savcı olmak için ciddi bir başarı gerekiyor." Kaşlarını kaldırdı.

"Ha yani kendine güvenmiyorsun?" Ofladım.

"Öyle demedim ben!" Diye kendimi savundum. "Sadece başaramamaktan korkuyorum." İç çekti.

"Savcı olamazsan avukat olursun ama ben senin savcı olacağına inanıyorum." Dedi.

"Belki hukuku bile kazanamam!" Kurt güldü.

"Derslerle aranın iyi olduğunu sanıyordum?" Dudağımı ısırdım.

"İyi ama başaramayabilirim sonuçta değil mi?" Kurt yanağımı öptü.

"Başarırsın." Dedi.

Parmaklarımın ucunda yükseldim ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

Kurt belimi sıkıca sardığında gülümsedim. Elleri yavaşça kalçamı bulduğunda inledim.

"Üşümüşsün." Diye mırıldandı.

Kurt örtüyü aldı ve üzerime sardı.

"Haydi banyoya gir, duş alacağız güzelim." Dedi.

"Birlikte mi?" Diye sordum.

"Evet." Başımı hayır anlamında salladım.

"Olmaz!" Kurt sıkıntıyla bana baktı.

"Of Beliz!" Diye söylendi.

Örtüye sıkıca sarıldığımda hızlı adımlarla banyoya yürüdüm. Birden örtünün ayağıma takılmasıyla birlikte yere yapıştım!

"Beliz?!" Kurt hızla yanıma geldi ve beni kucağına aldı.

Birlikte banyoya ilerlediğimizde yavaşça kapıyı açtı.

"Ulan daha yürümeyi bile bilmiyorsun!" Kaşlarımı çattım.

"Saçmalama!" Kızdığımda burnumun ucunu öptü.

"Ah toliçona ah..." Beni yere indirdiğinde yavaşça sıcak suyu açtı. "Üşüdün mü sen?" Dedi ve bacaklarımı okşadı.

Dokunduğu yerler cayır cayır yanıyordu sanki.

"Kurt?" Beni yavaşça kolumdan tuttu ve sıcak suya bıraktı.

Kurt altındaki baksırı çıkardığında gözlerimi kapattım.

"Aç gözlerini." Dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım.

Kurt'un nefesini ensemde hissettiğimde yine de gözlerimi açmadım. Kurt belimi sıkıca sardı ve onu bana yasladı.

"Aç gözlerini..." Dedi ve saçımı öptü. "Utanacak bir şey yok diyorum küçüğüm." İç çektim ve yavaşça gözlerimi açtım. "Bana dön." Ona döndüğümde eli yavaşça göğüslerimi buldu. "Ben senin göğüslerini okşarken utanıyor muyum? Sen de utanmayacaksın güzelliğim." Dedi.

"Ya Kurt!" Güldü ve bana sımsıkı sarıldı.

Sıcak su başımızdan aşağı akarken Kurt birden beni kenara çekti.

"Beliz?" Üşümemle birlikte hızla ona yapıştım.

"Kurt üşüyorum." Dedim.

Ona yaslandığımda beni sıkıca sardı ve alnımı öptü.

"Şimdi?" Diye sordu.

"Sıcak su!" Titrediğimi hissettiğimde güldü ve belimi okşadı.

"Utanmak yok!" Başımı salladım.

"Kurt üşüyorum!" Dedim.

"Kocacığım." Diye düzeltti.

"Kocacığım üşüyorum!" Kahkaha attı ve beni yavaşça yeniden suyun altına bıraktı.

Kurt eline şampuanı aldı ve yavaşça saçımı yıkamaya başladı.

Gözlerimi kapattığımda dudaklarımda hissettiğim öpücükle birlikte gülümsedim.

Kurt saçımı iki kez yıkadığında gözlerimi açtım ve ona döndüm.

"Sıra sende." Başımı tamam anlamında salladım.

"Eğilmeyi düşünüyor musunuz acaba?" Güldü ve kalçama vurdu.

"Çok konuşma!" Eğildiğinde saçlarını dikkatlice yıkadım.

Saçlarıyla işim bittiğinde doğruldu ve saçlarını geriye attı.

"Sakallarını ne zaman keseceksin?" Diye sordum.

"Taktın sakalıma!" Ofladım.

"Kurt sakalların resmen bağımsızlığını ilan etmiş! Mağara adamı gibi duruyorsun, kes ya şunları!" Sırıttı.

"Ama kızlar böyle seviyor!" Kaşlarımı kaldırdım.

"Kızlar?" Diye sordum.

"Eski sevgililerim." Ona öldürecek gibi baktım.

"Kurt!" Diye bağırdığımda güldü.

"Tamam tamam." Sinirle göz devirdim ve kenardan duş jelini aldım.

"Arkanı dön!" Kurt kalçamı okşadı.

"Şaka yaptım şuri." Dedi.

"Şaka öyle mi? Sana kaç seferdir şu sakallarını kes diyorum ama umursamıyorsun bile! Demek ki beğenen birileri var!" Dedim.

"Oy sen kıskandın mı?" Dedi alayla.

"Evet kıskandım Kurt!" Ne söylediğimin farkına vardığımda utançla yanaklarım kızardı. "Yani şey-" Sözümü kesti.

"Tamam ulan boyunu kısaltacağım. Yalnızca kendimi böyle beğendiğim için kesmiyordum ama banyomuzdan sonra keseceğim." Ona baktım.

"Yani kimse beğenmiyor?" Başını salladı. "Eski sevgililerin?" Diye sordum.

"Eskiler eskide kalmıştır yavrum, ben yalnızca önüme bakarım." Dedi.

Bir şey söylemediğimde Kurt duş jelini elimden aldı ve life döktü. Suyu kapattı ve bana döndü.

Her yerimi dikkatlice okşadı ve ardından suyu açıp beni duruladı. Çok geçmeden ben de onu aynı şekilde yıkadım.

En sonunda son kez durulandık ve havlulara sarılıp banyodan çıktık.

"Kahvaltıya geç kalacağız." Diye mırıldandı Kurt.

Beni hızlıca kucağına aldı ve odamıza geri geldik.

"Niye beni sürekli kucağına alıyorsun?" Sorumla birlikte alayla bana baktı.

"Yürümeyi bile bilmediğin için." Kaşlarımı çattım.

"Kurt!" Güldü.

Beni yavaşça yere bıraktı ve gardrobu açtı.

Üzerine hemen bir şeyler geçirdi ve bana döndü. Ben de rahat kıyafetler seçtim ve giyindim.

"Kaç dakika var?" Diye sordum.

"On beş." Tam zamanında yetişmezsek Hasan dede kızardı.

Kurt'la birlikte hemen aşağıya indik. Kahvaltıyı hazırlamışlardı bile.

"Günaydın anneciğim." Zerrin Hanım bana baktı.

"Günaydın." Diye mırıldandı.

Masaya oturduğumda Kurt karşıma oturdu. Loya uyuşuk adımlarla masaya oturdu.

"Günaydın." Dedi.

"Günaydın Loya." Dedim.

Herkes masaya oturduğunda sessizce kahvaltımızı yapmaya başladık. Berva ve ailesi bugün kahvaltıya gelmemişlerdi, demek ki kendi evlerinde yiyeceklerdi.

"Loya?" Ali'nin sesini duymamla şaşkınlıkla arkama baktım.

"Ali?" Dedi Loya.

Ali hızla yanımıza geldiğinde Loya'yı kolundan tutup kaldırdı ve birden sımsıkı sarıldı.

Onları hüzünle izledim.

"Ulan yemin ederim ki çok özledim." Ali karısının saçını defalarca öptü.

"Bana geleceğini haber vermedin!" Loya hâlâ şaşkındı.

"Kendime bir şey yaparım dedin, ne yapsaydım gülüm?" Dedi ve yaklaşıp yanağını öptü.

"Ali oğlum hoş geldin." Zerrin Hanım gülümseyerek damadına bakıyordu.

"Hoş buldum anne." İç çektim.

Loya inşallah bir hata yapmazdı!

Ali karısının geri çekilmesine izin vermiyordu.

"Özel olarak konuşalım mı?" Diye sordu.

"Hayır!" Dedi Loya. "Haydi şimdi herkese beni nasıl aldattığını anlat!" Şaşkınca ona baktım.

"Loya!" Diye gürledi Kurt.

"Tabii benim bir tanecik kocam İspanya'da kadınsız durur mu? Orada Loya'da yok, gününü gün etmiştir!" Ali karısının kolunu tuttu.

"Saçmalamayı kes Loya!" Diye bağırdı.

"Bir de bana bağırıyorsun!" Ali derin bir nefes aldı.

"Odamıza gidebilir miyiz?" Loya omuz silkti. "Biz her şeyde rezil olmak zorunda mıyız? Sürekli herkesin içinde tartışmaktan bıktım!" Loya sinirle ona baktı.

"Senin rezilliğin!" Ali ofladı.

"Kızım saçmalamaya ya! Seni aldattığım falan yok, o benim asistanımdı!" Diye isyan etti.

"Bana ne ya! Ben hayatımda neredeyse ilk defa seni aramışım senin şu yaptığına bak! Telefon bir açılıyor kulaklarımda bir kadın sesi!" Dedi.

"Yavrum toplantıda olduğum için telefonumu ona verdim-" Loya kocasının sözünü kesti.

"Vermeyecektin Ali, o telefonu bir kadın açmayacaktı!" Diye bağırdı.

"Loya bak saçmalıyorsun!" Dedi Ali.

Loya elindeki çizikleri gösterdi.

"Bunlar sinirden delirdiğimde oldu." Ali kaşlarını çattı ve Loya'nın elini tuttu.

"Televizyonu düşürdüğünde mi?" Sonuçta televizyon parçalara ayrılmıştı.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Loya'nın bakışları bana döndüğünde ona masum masum baktım.

Ali yavaşça Loya'nın elini öptü. Loya ona baktığında hızla elini çekti.

"Kızım kıskançlığın da bir dozu vardır!" Dedi Zerrin Hanım.

"Ne kıskanması ya?" Dedi Loya. "Beni bu evliliğe Ali ve dedem zorlamadı mı? Zorla evlendim ve hiçbir zaman sevmedim. Neyi kıskanabilirim ki? Aldatıldığım için tepki göstermem mi kıskançlık, hangi kadın bunu kabullenebilir ki? Mesela sevip sevmemem değil anne, mesele bu olayın

benim ağrıma gitmesi! Ben Ali'yi sevmediğim hâlde aldatıyor muyum? Hayır!" Loya tamamen geri çekildi. "O kızı kovacaksın Ali!" Ali'nin üzüldüğünü gözlerinden anlayabiliyordum.

"Kovmayacağım." Net sesiyle birlikte Loya şaşkınca ona baktı.

"Ne demek kovmayacağım?" Dedi.

"Ula uşaklar yeter da, bir bitmedi kavganız!" Diye sesini yükseltti dede. "Kocan yeni gelmiş değil mi, ne diye kavga çıkarıyorsun ki?!" Loya'ya kızmıştı.

"Loya kızım yapma ne olur. Siz birbirinize çok yakışıyorsunuz. Allah sizi birbirinize göre yaratmış, niye bu kadar tartışıyorsunuz ki? Ben Ali'yi torunum yerine koydum. Ne onun ne de senin üzülmenizi istemiyorum." Dedi babaannem.

Loya onları umursamadan Ali'ye baktı.

"Benim için kovmayacaksın yani öyle mi Ali?" Diye sordu.

"O kızın şu ana kadar kötü bir hareketini görmedim ve kovmayacağım. Senin sandığın gibi bir insan olmadığı için yanımda çalışmaya devam edecek. Her istediğini elde edemezsin Loya!" Ali karısına çok kırgındı.

"Hani bana olan aşkın çok büyüktü, hani ben istersem her şeyi yapardın? Bu mu bizim aşkımız?" Şaşkınca Loya'ya baktığımda Ali'de kaşlarını çatmış karısını izliyordu. "Y-Yani senin aşkın diyecektim!" Diye düzeltti.

"Loya o kızın bana karşı bir yanlışı olmadı ve kovmayacağım!" Dedi. "Sen otur ve kahvaltını yap. Ben odamıza çekiliyorum." Ali tam gidecekti ki Loya kolunu tuttu.

"Hiçbir yere gidemezsin!" Diye bağırdı. "Metresin olduğu için böyle yapıyorsun değil mi?! Tabii onu kovamazsın, ben istesem bile kovamazsın!" Ali sinirle ona döndü ve birden çenesini tuttu.

"Benim sabrımı taşırma Loya, senin canını yakmak istemiyorum!" Dedi.

"Aldatıyorsun beni!" Ali sıkıntıyla karısına baktı ve elini çekti.

"Bu anlara şahit olduğunuz için hepinizden özür diliyorum." Dedi ve masaya baktı. Hiçkimseden çıt çıkmıyordu. "Gerçi siz alışıksınız ama olsun, siz bizim kusurumuza bakmayın." Ali tam odasına gidecekti ki Loya'nın gözlerinin dolduğunu gördü.

Ali iç çekti ve etrafını izledi, belli ki bir şeyler düşünüyordu.

"Ali?" Dedi Loya. "Gerçekten o kızı kovmayacak mısın?" Ali onun yüzüne baktı.

"Metresim değil mi, niye kovayım?" Alayla ona baktı ve ardından sinirli adımlarla gitti.

"Ali!" Diye bağırdı Loya.

Loya'da onun peşinden gitti.

"Allah'ım ben bu kızı bu kadar arsız mı yetiştirdim?" Dedi Zerrin Hanım.

"Seninle alakası yok ki canım, Loya'nın huyu bu! Lafı anlamadan dinlemeden gürler, hırçın ve delidir! Bunu sokaktan geçen birine sorsan o bile bu delinin huyunu bilir. Bizde bir sorun olduğunu düşünmüyorum. Ben kızımı da oğullarımı da aslan gibi yetiştirdim." Mustafa Bey karısına bakıyordu.

"Oğullarımız..." Zerrin Hanım'ın gözlerinin dolduğunu fark ettim. "Hepsini öyle yetiştirdik, benim kızım da oğullarım da çok efendi." Mustafa Bey'in bakışları durgunlaşırken karısının elini tuttu.

"Hepsi çok efendi bir tanem." Zerrin Hanım tabağını izliyordu.

İçim parçalanırken tabağıma döndüm ve bir süre tabağı izledim. Ölen oğlunun aklına geldiğini biliyordum, bu çok acıydı. Sonuçta o da bir anneydi ve eminim ki ölen oğlunu çok özlüyordu.

Kurt'un anlattığına göre o çok iyi bir insandı ve ölmesinin üstünden seneler geçmişti. Zerrin Hanım'ın evlatlarından bahsederken hep kalbi acıyordu. Bu

öyle bir acıydı ki, gözlerine hemen yansıyordu.

"Ben artık dayanamıyorum Mustafa!" Dedi Zerrin Hanım ve birden ayağa kalktı.

"Zerrin ne olur yapma böyle." Mustafa Bey'de ayağa kalktı.

"Ben oğlumu istiyorum, onu yeniden görmek istiyorum!" Kurt hızla ayağa kalktı.

"Annem?" Dedi ve annesinin yanına gitti.

"Zerrin ne olur sakin ol!" Mustafa Bey karısının elini öptü. "O şu an cennette bunu çok iyi biliyorsun değil mi?" Dedi.

Dede ve babaanne de ayağa kalktığında ben de kalktım.

Zerrin Hanım tam yere düşecekti ki Kurt onu tuttu ve ilerideki koltuğa otutturdu.

"Kolonya getirin!" Diye bağırdı dede.

Kurt annesinin yanına oturdu ve onu göğsüne çekti.

"Annem ne olur yapma böyle." Zerrin Hanım'ın gözlerinden yaşlar süzülürken oğluna sokuldu.

"Sen de gittin Ataman..." Diye fısıldadı. "Sen anneni on yıl boyunca aramadın!" Kurt annesinin saçını öptü.

"Gitmek zorunda kalmasam gider miydim hiç? İyi bir eğitim için gittim, şimdi devletin önde gelen savcılarından biriyim." Dedi. "Hem ben sürekli Loya ve Alparslan abimle görüştüm. Sizin nasıl olduğunuzu hep söylüyorlardı." Zerrin Hanım oğluna baktı.

"Ben yıllarca hem senin hem abinin acısını çektim oğlum. Sen anneni bırakıp sırf bir eğitim için gittin! İlla okumak istiyorsan burada da üniversite vardı!" Kurt annesine sarıldı.

"Nana..." Dedi sevgiyle. "Biliyorsun ki İstanbul'da çok daha iyi bir eğitim alacaktım, hem de on sene öncesini bir düşün." Zerrin Hanım sıkıntıyla oğluna baktı. "Hem ben artık gitmeyeceğim ki. Yani sık sık buraya geleceğim. Olmazsa seni yanıma alırım İstanbul'a gideriz olmaz mı?" Kurt annesinin gözlerine baktı.

"Yine gideceksin." Diye fısıldadı.

"Sık sık geleceğim nana, sana söz veriyorum ki." Dedi. "Hem bizimle gelmeni teklif ediyorum sana canımın içi, niye böyle yapıyorsun?" Zerrin Hanım gözyaşlarını sildi.

"Bir daha beni ve babanı bırakma..." Dedi çaresizce. "Bu sefer affetmem seni oğlum, ne yaparsan yap sen benim kıymetlimsin." Kurt gülümsedi ve annesinin yanağını öptü.

"Ben bir daha seni bırakır mıyım?" Dedi.

Mustafa Bey karısına baktı.

"Daha iyisin değil mi?" Diye sordu.

"Senelerdir oğlumu bir tek rüyamda görüyorum, canım çok yanıyor Mustafa." Kurt annesinin elini sıktı.

"İstersen mezarına gidelim bugün." Mustafa Bey'in çok üzgün olduğu belliydi. "Aslan oğlum benim, duruşunda bile asillik vardı..." İç çekti.

Babaannem çoktan ağlamaya başlamıştı, hemen ona sarıldım.

"Her neyse, siz Loya'ya bakın. Daha fazla eskileri hatırlayıp üzülmeyelim." Dedi Mustafa Bey.

Kurt başını salladı ve ayağa kalktı. Babasıyla sarıldıktan sonra geri çekildi.

Birlikte büyük salondan çıkmıştık.

"Sen iyi misin?" Diye sordum.

"İyi olmaya çalışıyorum." Ona sarıldım.

"Ben her zaman yanındayım." Dedim.

"Biliyorum şuri, iyi ki varsın." Dedi ve yaklaşıp dudağımı öptü.

Bir anda telefonumun çalmasıyla birlikte telefonumu elime aldım.

"Kayınvalidem mi arıyor?" Diye sordu Kurt, kendimi tutamadım ve kahkaha attım.

"Evet." Dedim.

"Alo?" Dedi annem telefonu açar açmaz.

"Annem?" Sesini duymayı çok özlemiştim.

"Ay anneciğim..." Dedi özlemle. "Bir tanecik kuzum, ne yapıyorsun?" Güldüm.

"Kurt'la birlikteyiz işte. Sen ne yapıyorsun?" Diye sordum.

"İşlerle uğraşıyorum işte, ne yapabilirim ki başka? Seni çok özlüyorum." Dedi.

"Babamı da özlüyorsun." Güldü.

"Hayır." İç çektim.

"Anne ben seni çok özledim." Dediğimde sesim titremişti.

"Oy kuzum sen gel de o özlemi bana sor... Bir yıl sonra yanına taşınacağını babana söylediğimde Beliz bensiz kalamaz dedi." Dudağımı ısırdım.

"Şey doğru anne... Ben babamsız duramam, beni biliyorsun. O içeriden çıkar çıkmaz onunla birlikte yaşayacağım. Ben babamı çok seviyorum." Dedim.

"Yani bu sen sus demek mi oluyor?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır anne, ne olur saçmalama!" Dedim. "Babam ve senin yeniden birleşmenizi istiyorum. Hep birlikte yaşamak istiyorum, ikinizi de özlemek istemiyorum." Annem iç çekti.

"Benden çok zor bir şey istiyorsun." Dedi.

"Benim için babamla yeniden birleşemez misin annem?" Diye sordum.

"Ben bilmiyorum Beliz..." Diye fısıldadı annem. "Onca yaptığı şeyden sonra onu nasıl affedebilirim ki?" Zorlukla gülümsedim.

"Benim için affedemez misin? Düşünsene babamla eskisi gibisiniz. Birlikte uyuyorsunuz, birlikte uyanıyorsunuz ve beni her gün görüyorsunuz. Hiç mi güzel gelmiyor bu fikir sana?" Annem inledi.

"Aşkım beni çok zorluyorsun!" Dedi.

"Anne ya babamı hiç mi affetmeyeceksin?" Annem sıkıntıyla iç çekti.

"Eğer sen istersen affederim." Dedi.

"Ciddi misin?" Dedim şaşkınlıkla.

"Sen benim bir tanecik kızımsın, ben senin için yaşıyorum." Mutlulukla gülümsedim. "Telefonu Kurt'a ver." Güldüm ve telefonu ona uzattım.

"Alo Derya Hanım?" Dedi. "İyiyim çok şükür, sizi sormalı?" Kıkırdadığımda Kurt yavaşça kalçamı sıktı. "Gözümün önünden ayırmıyorum emin olun ki. Hem ona iyi bakmayacak olsam Ahmet babam onu bana emanet etmezdi." Kurt bana göz kırptı. "Tamam tamam kızmayın, yemeyeceğim kızınızı." Güldüğümde bana yaklaştı ve dudağımı öptü. "Merak etmeyin bir temasta bulunmuyorum." Ona kötü kötü baktım. "Her şey istediğiniz gibi Derya Hanım." Dedi. "Kızınız da beni çok seviyor zaten, bir saniye olsun yanımdan ayrılmıyor." Başımı göğsüne yasladım ve ona sımsıkı sarıldım.

"Çok seviyorum." Dedim alayla.

Aslında bu alay değildi ama bunu ona söyleyemezdim ki...

Kurt saçımı öptü ve yavaşça belimi okşadı.

"O benim gözümün nuru, ona asla zarar vermem. Zarar vermeye çalışanı da yakarım." Dedi Kurt net bir sesle.

Ah ben bu adama kurban olurum...

Ona daha sıkı sarıldığımda yeniden saçımı öptü.

"Ben ne kadar sert bir adam olsam bile Beliz'e karşı öyle olamam. O benim emanetim sonuçta değil mi?" Kurt güldü. "Merak etmeyin Derya Hanım kızınıza aşık değilim." Hızla başımı kaldırdım ve gözlerine baktım. Kurt'da benim gözlerime bakıyordu, zorlukla yutkunduğumda yanağımı okşadı. "Ama her şeyden daha çok değer veriyorum." Üzüntüyle bakışlarımı yere indirdim.

Kurt telefonumu bana uzattığında kırıldığımı belli etmek istemedim ve telefonu aldım.

Hem ne diyecekti ki? Annem bana aşık olmasını istemiyordu, öyle olsa bile bunu anneme söyleyemezdi ki!

Tamamen kendimi avutuyordum!

"Alo?" Annemin sesini duyduğumda iç çektim.

"Efendim annem?" Dedim.

"Sana şok olacağın bir şey söyleyeceğim, hazır ol aşkım!" Dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Bir şey mi oldu anne?" Diye sordum.

"Aslında söylemeyecektim ama sanırım dayanamayacağım." Güldüğünde anlamayarak gözlerimi kıstım.

"Ne oluyor anneciğim?" Annem kahkaha attı.

"Bu annen seni çok çok çok çok özlediği için dayanamadı ve ne yaptı biliyor musun?" Merakla annemi dinledim. "Yarına İstanbul'a uçak bileti aldı, hem de bir hafta kalacak!" Şaşkınlıkla olduğum yerde kalakaldım.

"Ne?!" Diye bağırdım.

"Anneciğim bu sene beşinci kez yanına geleceğim, öyle bir mutluyum ki... Şirketten izin almam çok zor oldu ama sonunda bunu başardım. Şirket artık benim dil dökmelerimden bıktığı için bana bir hafta boyunca izin verdi. Bir hafta, düşünebiliyor musun Beliz?" Annemin heyecanlı sesiyle birlikte yutkundum. "Kızım sen iyi misin?" Derin bir nefes aldım.

"İyiyim anne." Dedim.

"Yoksa gelmemi istemiyor musun?" Diye sordu. "Sanırım pek mutlu olmadın, ben mutlu olacağını düşünmüştüm. Ne bileyim yani, seni özledim dedikçe sen de özlediğini söylüyordun. Mutlu olursun sanmıştım." Dedi. "Ama adamlara o kadar dil döktüm, bari bir iki gün kalayım. Hem seni gerçekten özledim, görmeden duramıyorum bile." Sıkıntıyla Kurt'a baktım, merakla bana bakıyordu.

"Annem ne saçmalıyorsun yine?" Dedim. "Tabii ki geleceksin, ben senin kızınım. Hem ben de seni çok özledim, sen benim bir tanemsin." Annem heyecanla konuştu.

"Gerçekten mi?" Diye sorduğunda zorlukla gülümsedim.

"Gerçekten." Dedim.

"Peki ne kadar kalmamı istiyorsun? Ben kendi kafama göre bir hafta dedim ama-" Sözünü kestim.

"İstediğin kadar kal annem, hatta hiç gitme." Dedim.

"Oy ben sana kurban olurum." Dedi. "Yakında hiç gitmeyeceğim annem. Seni çok sevdiğimi unutma olur mu? Şimdi kapatmam gerekiyor." Kurt bana bakıyordu.

"Görüşürüz anneciğim." Dedim ve telefonu kapattım. "Kurt biz bittik, biz öldük!" Kurt belimi tuttu.

"Sakin ol şuri." Dedi. "Şimdi ne olduğunu söyle." Telaşla yüzüne baktım.

"Annem yarın İstanbul'a gelecekmiş ve bir hafta izin almış. Adamlara zor dil döktüm diyor, ben susunca istemediğimi sandı!" Kurt şaşkınca bana baktı.

"Sıçtık!" Dedi. "Bir hafta ne lan, bizim hafta sonu düğünümüz var!" Düğünümüz iki gün sonraydı!

"Ben de mecburen durumu kurtardım. Ne diyecektim kadına Allah aşkına?" Kurt ofladı.

"Beliz biz ne halt edeceğiz?" Bilmiyorum dercesine omuz silktim.

"İstanbul'a gitmek zorundayız." Dedim.

"Kızım hafta sonu düğün var düğün! Ondan sonra Uzungöl'e gideceğiz." Kararsızca ona baktım.

"Annem duyarsa öldürür! Trabzon'a gelir ve burayı senin başına yıkar!" Dedim.

Biz bitmiştik!

Annem eğer olanları öğrenirse biz biterdik!

Şimdi ne yapacaktık?!

SINIR: 1.57K VOTE 500 YORUM

Herkes Loya ve Ali'nin hikayesi olan Yüreğimdeki Sarmaşık isimli hikayemi kütüphanesine eklemeyi unutmasın‼

Şu sıralar yoğun olduğum için ve okul olduğu için ancak yazıp atabildim. Bu yüzden anlayış göstermeyi lütfen unutmayın.😇

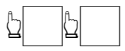
Bir de yorumlarınızın emir cümlesi içermemesini tekrar rica ediyorum. Bu durumdan hoşlanmadığımı daha önce söylememe rağmen bazı arkadaşların yorumlarını maalesef ki görüyorum. Umarım artık kimse böyle bir davranışta bulunmaz.

Oy veren, yorum yapan ve hikayemi seven herkese çok teşekkür ederim...❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

28 "İstanbul"

BELİZ

Korkuyla ona baktığımda bakışları beni buldu.

"Tamam Beliz korkma..." Dedi ve bana sarıldı.

"Annem bizi ayıracak!" Kurt gözyaşlarımı sildi.

"Asla!" Ona sokulduğumda saçıma defalarca öpücük kondurdu.

"Şimdi ne yapacağız?" Diye sordum çaresizce.

"İstanbul'a gideceğiz." Şaşkınca ona baktım.

"A-Ama düğünümüz?" Sıkıntıyla bana baktı.

"Yalnızca bir gün kalacağız, düğün günü geri buraya döneceğiz." Yutkundum.

"Annem?" Kurt iç çekti.

"Bilmiyorum Beliz, her şey senin iyiliğin için. Oraya gitmemiz gerekiyor. Hem sen de babanı özledin, hasret gidermiş olursun." Bakışlarım yeri bulurken özlemle yeniden dolan gözlerimi sildim.

"Çok özledim." Diye fısıldadım.

Kocaman parktaki salıncağa binmek için can atıyordum.

"Beliz?" Babamın bana seslenmesiyle birlikte ona baktım. "Salıncaktan uzak dur kızım, çok yakın duruyorsun!" Diye beni uyardı.

Salıncakta keyifle sallanan çocuğu izledim. Yaklaşık beş dakikadır beklememe rağmen kalkmıyordu.

"Baba bu çocuk kalkmıyor!" Babam oturduğu banktan kalktı.

"Sonra binsen olmaz mı güzel kızım benim?" Ofladım.

"Baba!" Babam yanıma geldiğinde yavaşça beni kucağına aldı ve kenara çekti.

"Şimdi eve gitmemiz gerekiyor yavrum. Biliyorsun ki yarın yine gideceğim." Üzgünce ona baktım.

"Kaç gün kalacaksın?" Gitmesini istemiyordum.

"Yalnızca iki gün babacığım. Bu sefer Ankara'ya gideceğim ama hemen dönmüş olacağım." Gözlerim dolduğunda babam bunu hemen fark etti. "Beliz?" Yanağımı öptü. "Ağlama bir tanem, baban ağlamana dayanamaz." Gözyaşlarım yüzünden önümü bile göremez olmuştum.

"Baba ben o kadınla kalmak istemiyorum!" Babam saçlarımı okşadı ve beni göğsüne bastırdı.

"Beliz yapma böyle... Üvey annen de olsa ona biraz alışmaya çalış. Biliyorum onu sevmiyorsun ama yapacak bir şeyimiz yok ki güzelim benim. Seni isteyerek mi bırakıyorum sanki? Biliyorsun ki çalışmam gerekiyor. Bir evi tek maaşımla geçindirmeye çalışıyorum. En azından seni bırakabileceğim biri var, yoksa seni kime bırakacaktım?" Hüzünle babama baktım.

"Anneme." Diye fısıldadım. "Annemi istiyorum." Babam burukça gülümsedi.

"Başka bir ülkede olmasa zaten seni ona bırakırdım." Ofladım.

"Annemin yanına taşınamaz mıyız? Annem, sen ve ben olalım. Başka hiçkimse olmasın, olmaz mı babacığım?" Hevesle ona baktığımda iç çekti.

"Hayat senin sandığın kadar kolay değil ki kuzum." Babam kokumu içine çekti. "Aynı annen gibi kokuyorsun..." Babam gözlerimdeki yaşları sildi. "Emel sana bir şey yapıyor mu, yani laf çarpmanın dışında?" Gözlerimi kıstım.

"Nasıl yani?" Babam küçük elimi büyük elinin içine aldı.

"Yani diyorum ki sana şakacıktan falan hiç vurdu mu?" Yutkundum ve başımı olumsuz anlamda salladım. "Eğer öyle bir şey olursa hemen bana haber vereceksin, anladın mı Beliz'im?" Başımı salladım.

"Seni çok seviyorum baba." Dedim ve boynuna sarıldım.

Ona üvey annemin her defasında bana vurduğunu nasıl söyleyebilirdim ki? Eğer söylersem çok üzülürdü, onu üzmek istemiyordum.

"Ben de seni çok seviyorum yavrum." Babam yeniden yanağımı öptü.

"Baba beni hiç bırakmayacaksın değil mi?" Gülümsedi.

"Ben seni hiç bırakabilir miyim güzelim? İş için gittiğimde bile çok zorlanıyorum. Baban seni hiç bırakabilir mi?" Yavaşça geri çekildim ve onun yanağını öptüm.

"Ben de seni asla bırakmayacağım. Hatta ileride hiç evlenmeyeceğim!" Babam güldü ve elindeki bereyi bana taktıktan sonra kulaklarımı iyice kapattı.

"Sen üşürsün şimdi." Dedi ve burnumu sıktı. "Salıncak boşalmış, binmek istiyor musun?" Başımı olumlu anlamda salladığımda gülümsedi ve burnumun ucunu öptü.

Babam beni dikkatle salıncağa oturttu ve arkaya geçip beni sallamaya başladı.

Her defasında daha da yükseğe ulaşmanın mutluluğunu yaşıyordum.

"Baba!" Dedim ve kahkaha attım. "Baba ben seni çok seviyorum!" Kahkahalarımın arasından zorlukla konuştuğumda babamın güldüğünü duydum.

"Bende öyle fıstığım!" Diye sesini yükseltti.

"Ve annemi de çok seviyorum!" Dedim yine yükseldiğimde.

"O da seni çok seviyor." Babamın söylediği şeyi duyduğumda gülümsedim.

Biliyordum...

Annemin yanımda olmasa bile beni çok özlediğini hissediyordum....

"Beliz?" Kurt'a baktım. "Sen iyi misin?" Diye sordu.

Daha çok küçükken yaşadıklarımın zihnime dolmasıyla birlikte gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Beliz?!" Dedi Kurt telaşla.

"Kurt..." Diye fısıldadım.

"Ne oldu?" Kurt bana sarıldığında sarılışına karşılık verdim.

"Ben babamı çok özlüyorum." Dedim üzüntüyle.

"Tamam güzelim yarın gideceğiz." İç çektim.

"Ne olur onu oradan hemen çıkar, senden başka bir şey istemiyorum. Babamı kurtar Kurt, benim ona çok ihtiyacım var." Kurt saçlarımı okşadı.

"Ben sana söz vermedim mi şuri? Babanı kurtaracağım oradan, onun davasıyla bizzat ben ilgileneceğim." Ona sımsıkı sarıldım.

"İstanbul'a döner dönmez mi kurtaracaksın?" Başını salladı. "Peki biz boşanmayacaksak nasıl evli kalacağız ki? Yani babam duyarsa bizi affetmez. Ya olur da beni silerse? Ben o zaman ölürüm!" Kurt eğildi ve dudağımı öptü.

"İlla ki kızacaktır ama eninde sonunda affeder." Derin bir nefes aldım.

"Şey hani biz boşanmayacağız ya..." Dudağımı ısırdım. "İstanbul'a gidince ne yapacağız? Senin evinde mi kalacağız?" Anlamayarak bana baktı.

"Evimizde kalacağız işte güzelim." Gözlerinin en içine baktım.

"Kurt ben daha önce hiç babamdan ayrılmadım. Şimdi de ayrılabileceğimi sanmıyorum. Hem belki annem de bizimle yaşar. Sen de bizimle yaşasan olmaz mı? Bizi kabullendiklerinde birlikte yaşasak?" Diye sordum.

"Yani benden iç güveysi olmamı mı istiyorsun?" Bakışlarım yeri bulurken yalnızca başımı sallamakla yetindim. "Olmaz Beliz! Ben evimde seninle rahat rahat yaşamak istiyorum." Ellerimle oynadım.

"Ama babam bensiz duramaz ki! O kadını da boşayacak, ya annemle barışamazlarsa? O zaman yalnız mı yaşayacak?" Kurt çenemi tuttu.

"Yalnız yaşamaz, o zaman bizimle yaşar." Kurt sıkıntıyla iç çekti. "Bilmiyorum Beliz, bunları daha sonra konuşuruz." Dedi.

"Ama ben babamı ortada bırakmak istemiyorum!" Kurt bana yaklaştı ve yanağımı öptü.

"Baban seni bana güvenerek emanet etti. Adam bana kendi kızını emanet edebilecek kadar güvendi, ben onu ortada bırakır mıyım hiç?" Gözlerine baktım.

"Söz ver Kurt!" Başını salladı.

"Söz veriyorum toliçona." Kurt beni sıkıca sardı. "Haydi odamıza gidelim." Dedi.

Birlikte odamıza geldiğimizde küçük bir valiz çıkarıp yatağa koydu.

"Bir gün kalacağız, düğün günü gelmiş olacağız. Çok fazla bir şey koymamıza gerek yok, yalnızca ihtiyacımız olanları koyalım." Başımı tamam anlamında salladım ve dolaptan ikimizin de günlük giyebileceği kıyafetleri alıp valize koydum.

Kurt valizi yere koydu ve bana döndü.

"Annem düğünümüzün olmasına izin vermez ki." Yavaşça yüzümü avuçladı.

"Zaten nikahıma almadım mı seni? Düğünümüze mâni olsa kaç yazar ki?" Gözlerine baktım.

"Ben düğünümüzün olmasını istiyorum." Kurt güldü ve beni kucağına aldı.

Dikkatle beni yatağa bıraktı ve üzerime uzandı.

"Babana da sürpriz yapmış oluruz." Gülümsedim.

"Babamı çok özledim ya." Dedim.

"Canım kayınbabam, kendisi beni çok sever." Kıkırdadım.

"Damadısın sonuçta." Kurt iç çekti.

"Seninle evlendiğimi duyunca ne yapacak acaba?" Üzüntüyle ona baktım.

"Beni evlatlıktan reddetmez değil mi? O bana kıyamaz ki!" Kurt yanağımı öptü.

"Senin gibi birine hiç kıyılır mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"O nedenmiş?" Gülümsedi.

"Çok masumsun." Dedi. "Çok fazla masumsun, insan dokunmaya kıyamıyor. Böyle birine kıyılır mı hiç?" Kıkırdadım.

"Kurt..." Ona sarıldığımda sarılışıma karşılık verdi. "Sana bir şey sorabilir miyim? Şimdi hiç zamanı değil biliyorum-" Sözümü kesti.

"Ne oldu?" Yutkundum.

"Şey hani biz seninle kahvaltı yapmaya gitmiştik ya?" Başını salladı. "Orada çalışan adam sana buraya daha önce bir kadın getirdiğini söylemişti. Hatta benim olduğumu düşünmüştü." Kahkaha attı.

"Unutamadın mı?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Kimdi o, sevgilin falan mı?" Diye sordum.

"Hayır arkadaşımdı." Dedi.

"Neden bunu bana söylememiştin?" Omuz silkti.

"Söylemem gereken bir şey değildi. Bildiğin bir arkadaşımı kahvaltıya götürdüm, yani anormal bir durum yok." Bir şey söylemedim ve ona sokuldum.

Kurt ellerini belime koydu ve yavaşça okşadı. Titrediğimde gülümsedi.

"Kurt?" Gözlerime baktı. "Peki bir şey daha sorabilir miyim?" Göz devirdi.

"Sor kaz kafalı, sor ömür törpüsü!" Kafasına vurdum.

"İyi sormuyorum!" Güldü.

"Sor haydi." Kararsızca ona baktım.

"Gerçek adını neden kullanmıyorsun?" İç çekti.

"Bunları şimdi konuşmak istemiyorum. Şu an bu konudan daha önemli düşünmemiz gereken şeyler var." Üzgünce ona baktım.

"Haklısın Kurt, özür dilerim." Boynumu öptü.

"Dileme yavrum." Dedi.

Sıkıntıyla derin bir nefes aldım ve tavanı izledim.

"Annem bizi öğrenecek mi?" Dedim.

"Öğrenecek." Bakışlarım anında onu buldu. "Hiç öyle bakma Beliz! Yapacak bir şeyimiz var mı?" İç çektim.

"Planın ne?" Gözlerime baktı.

"Çok düşündüm." Diye mırıldandı. "Annen her şekilde öğrenecek. Belki düğün haftasına denk gelmeseydi yine bir şekilde halledebilirdik ama annen sanki hissetmiş gibi yarın geliyor." Dudağımı büktüm.

"Deme öyle anneme... Yapacak bir şeyim yoktu Kurt, kadına gelme mi deseydim? Anneme öyle bir şey söylersem eğer kahrolurdu." Dedim.

"Tabii ki öyle bir şey söylemene izin vermezdim. Annen seni çok seviyor, o gerçekten iyi bir anne." Burukça gülümsedim.

"Yanımda olmasa bile varlığını her zaman kalbimde hissederdim." Kurt elini yanağıma koydu.

"Babana küstüğü için gittiğini biliyorsun. Hem düşünsene biz tam boşandıktan sonra hamile kalıyorsun. İkimiz de bu bebeği kabul ediyoruz ve sen doğuruyorsun. Sonra çok güzel bir bebeğimiz oluyor ama seninle anlaşmamız var. Sen bebeğimizin emzirme dönemi bitene kadar ona bakıyorsun ve bana veriyorsun. Ben ise çok geçmeden başka bir kadınla evleniyorum..." Derin bir nefes aldı. "Sen olsan ne yapardın? Beni çok sevdiğini düşün, buna katlanabilir miydin? Hemen İstanbul'dan çekip gitmek istemez miydin?" Saçlarımı okşadı. "Tamam belki bebeğimizi düşünürdün ama o anda çekip gitmeyi eminim ki çok isterdin. Annen de babanın başka bir kadınla evlenebilmesini gururuna yediremediği için bu ülkeden gitti. Onları görmeye katlanamadığı için, seni çok sevmesine rağmen ülkesini bırakıp gitti." Dedi.

"Peki ben bunu hak ettim mi?" Gözlerim dolduğunda bakışlarımı tavana çevirdim. "Sırf babama olan aşkı uğruna beni bırakıp gitmesine değdi mi?" Başımı iki yana salladım. "Ona hâlâ kızgın olmasam bile içimdeki kırgınlık ne yazık ki geçmiyor. Ona belli etmesem bile beni Emel'e bıraktığı için çok kırgınım." Kurt yanağımı okşadı.

"Annen seni kaç kez yanına almak istemiş ama baban vermemiş. Ona haksızlık etme, sanki annen seni istemiyormuş gibi konuşuyorsun. Hatta sana da yanına taşınmanı teklif etmedi mi? Sen ısrarla kabul etmedin. Onun verdiği paraya elini bile sürmedin, kadın sırf senin için başka bir memlekette çalışıyor." Dedi.

"İstediğim bu muydu sanki? Ben beş parasız da yaşadım Kurt!" Dedim. "Babamın kazandığı maaş hiçbir şeye yetmiyordu. Asla ondan para istemezdim, o bana aylık harçlık verirdi. Evin masrafları, Emel'in ve Ceren'in masrafları... Ben kendime kıyafet bile alamıyordum emin ol ki!

Daha fazla para isteseydim eğer annemin yanına taşınırdım, onun verdiği parayı dibine kadar kullanırdım." Alayla gülümsedim. "Ama ben bunları yapmadım. Ben babamın yanında kalmayı seçtim çünkü ondan ayrılamazdım. Bizim aramızda öyle bir bağ var ki, bu o kadar güçlü ki... Ben ondan nasıl ayrılabilirdim ki? Asla parasızlığı şikayet edip onu üzmedim. Bu yüzden gelip bana annemi savunma!" Daha fazla kendimi tutamadım ve gözyaşlarım yavaşça yanağımdan süzüldü. "Eğer burada çalışsaydı benim hayatım bu kadar kötü olmazdı. Burada da iyi bir maaş alırdı, kadın başarılı bir mimar sonuçta değil mi?" Kurt yanağımı öptü.

"Yapma böyle güzelim." Dedi. "Annen babana kızgın olduğu için gitti, yoksa seni hiç bırakır mıydı?" Başımı salladım.

"Beni çok sevdiğini bilsem de yine de kırgınım işte. Belki birlikte yaşarsak eğer ona olan kırgınlığım uçup gider. Ben annemi çok seviyorum Kurt, beni sevmese bile yine de severdim. Yemin ederim ki hayatımda babamdan sonra en çok değer verdiğim kişi annem." Gülümsedi.

"Ben üçüncü müyüm?" Diye sordu.

Gözyaşlarımı sildim ve burukça gülümsedim.

"Evet." Dedim. "Zaten üçünüzden başka hayatım boyunca bana değer veren biri hiç olmadı." Kurt elimi tuttu.

Telefonumun çalmasıyla birlikte yavaşça uzandım ve telefonumu komidinden aldım.

"Annen mi?" Arayanı gördüğümde şaşkınca ekrana baktım.

"Yok." Derin bir nefes aldım ve kararsızca ekrana baktım.

"Kim o hâlde?" Diye sordu Kurt.

"Ceren." Dedim.

Kurt şaşkınca bana baktı. Telefonu açıp açmamakta kararsızdım.

"Neden arıyor ki?" Diye mırıldandım. "Beni evden göndermek için kırk takla attılar. En sonunda başardılar." Dedim.

Telefonun kapanmasıyla birlikte Kurt'a baktım.

"Bir şey mi oldu acaba?" Ne olursa olsun endişeleniyordum! "Emel'e bir şey mi oldu ki? Ceren beni hiç aramazdı ki!" Kurt iç çekti.

"Emel'e bir şey olsa bile seni arayacağını sanmıyorum." Doğruydu.

"Sırf babamın bana daha fazla değer verdiğini düşündüğü için bunca şeyi yaptı. Bana çocuk diyorsun ama o benden de küçük." Dedim.

"Onu seviyor musun?" Omuz silktim.

"Kardeşim sonuçta." Dediğimde kaşlarını çattı. "Annem öz kardeşim olmadığını söyledi ama yıllarca aynı evde büyüdük. Yıllarca kardeşim bildim, ondan nasıl nefret edebilirim ki?" Kurt bir şey söylemedi.

Telefonun yeniden çalmasıyla birlikte sıkıntıyla telefona baktım.

"Aç haydi." Dedi Kurt.

Yavaşça telefonu açtım.

"Alo abla?" Ceren'in ağlamaklı sesini duymamla birlikte hızla ayağa kalktım.

"Ceren ne oldu?!" Diye bağırdım.

"Şey ben..." Sustu. "Yanına gelebilir miyim?" Sorduğu soruyla birlikte kaşlarımı çattım.

"Ben İstanbul'da değilim." Dedim.

"Neredesin?" Ceren'in şaşkın sesiyle birlikte yutkundum.

"Ne yapacaksın Ceren?" Dedim.

"Şey özür dilerim." Dedi. "Annem seni kovduğu için mi gittin?" Ofladım.

"Ceren Allah aşkına uzatma da sadede gel." Ceren inledi.

"Abla..." Göz devirdim.

"Kızım ne derdin var söylesene! Anana mı bir şey oldu ya da para mı istiyorsun?" İç çekti.

"Yok." Dedi. "Şey ben seni görmek istemiştim." Kaşlarımı çattım.

"Beni niye görmek istiyorsun ki? Bütün kıyafetlerim sana kalmadı mı zaten? Ben o evden çıktığımda üzerimde mont bile yoktu! Babamın evinden kovdunuz beni!" Sesimin kızgın çıkmasına engel olamıyordum.

"A-Abla ben çok özür dilerim..." Ceren'in ağlaması şiddetlenince zorlukla yutkundum.

"Beni niye görmek istediğini söylemedin." Dedim soğukça.

"Özledim." Kahkaha attım.

"Ne?" Ceren hıçkırdı.

"Abla dalga geçme, yemin ederim ki özlediğim için aradım." Kendimi tutamadan gülmeye devam ettim.

"Kızım sen kafayı falan mı yedin? Biz aynı evin içerisindeyken kaç kelime konuştuk ki seninle, beni nasıl özleyebilirsin?" Dedim.

"Sana bunca zaman haksızlık ettiğim için vicdanım rahat değil. Annem babamı görmeme izin vermiyordu ama ben gizlice gidip onu gördüm. Sana yaptıklarım için çok kızdı, nasıl annene uyarsın dedi. O senin ablan dedi ve birçok konuyu konuştuk. Eve gittiğimde çok düşündüm ve sana haksızlık yaptığımın farkına vardım." Dedi.

"Babam seni görünce ne yaptı?" Diye sordum.

"Sımsıkı sarıldı ilk önce, o da özlemiş tabii. Bana çok kızdı zaten." Gülümsedim. "Abla neredeysen ben gelirim. Otobüsle gelirim ve bir gün kalıp giderim." İç çektim.

"Yarın İstanbul'a geleceğim. Bir gün kalacağım ama yine de senin yanına uğrarım." Dediğimde çığlık attı.

"Abla!" Şaşkınca Kurt'a baktım. "Tamam tamam, olur o zaman. Evimize dönmeni teklif edersem eğer annem beni öldürür. Üstelik seninle konuştuğumu duyarsa da kızar." Dedi.

"Zaten ben o eve bir daha dönmem." Dedim net bir sesle. "Başka söyleyeceğin bir şey yoksa kapatıyorum." Güldü.

"Tamam ablacığım yarın görüşürüz." Telefonu kapattım ve hayretle Kurt'a baktım.

"Ceren beni özlemiş." Güldü.

"Öz ablası olmadığını biliyor mu?" Sorusuyla birlikte yeniden yatağa uzandım ve ona sarıldım.

"Bildiğini sanmıyorum." Kurt bir şey söylemedi ve beni belimden kavrayıp saçımı öptü.

"Eğer bu bir plansa ve seni üzecek bir şey yaparlarsa bu sefer onların yedi ceddini sikerim!" Hızla ağzına vurdum.

"Kurt?!" Dedim.

"Ne yapayım kızım? Seni sokağa attıklarını unutmadım. Ben yanındayken onlar zaten sana dokunamaz bile, öldürürüm yemin ediyorum!" Yaklaştım ve dudağını öptüm.

"Oy..." Sevgiyle gülümsedim ve yüzünün her karesini öptüm. "Bir tanemsin yemin ediyorum ya, iyi ki varsın." Kurt şaşkınca bana baktı.

"Hayırdır?" Göz devirdim.

"Romantik olsan şaşardım zaten!" Güldü.

"Birden bir tanemsin diye yüzüme yapıştın. Normalde hiç böyle şeyler söylemediğin için şaşırdım." Gülümsedim.

"Ben sana çok değer veriyorum." Ona sarıldım. "İyi ki benim hayatıma girdin." Kurt güldü.

"Tövbe tövbe!" İnledim ve kafasına yastığı geçirdim.

"Kurt ya!" Güldü ve birden beni altına çekti.

"Toliçona..." Dedi. "Bu adam sana kurban olsun!" Kıkırdadığımda dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

***

Gece hiç uyuyamamıştım.

"Beliz?" Kurt'un seslenmesiyle birlike ona baktım. "Sen hiç uyumadın mı?" Başımı pencereye çevirdim.

Ormanın güzelliği kendisini sabahın ilk ışıklarına bırakmış parıl parıl parlıyordu.

Kurt bana yaklaştı ve alnımı öptü.

"Saat kaç?" Diye sordum.

"Sekiz." Dedi. "Uçak dokuzda kalkacak. Kahvaltıya yetişemeyiz yani. Kalk da hazırlan, bir de havaalanına ulaşmamız var." Hızla ayağa kalktım.

Kurt beni belimden tuttuğunda ona baktım.

"Yürüyebilir misin?" Alaylı tavrına karşı göz devirdim ve banyoya girdim.

İşlerimi hallettikten sonra elimi yüzümü yıkayıp banyodan çıktım.

Üstüme kot pantolon ve şık bir kazak geçirdim.

Kurt çoktan üstünü giyinmişti.

Ona baktığımda elindeki kabanı bana giydirdi.

"Kahvaltıyı sonra halletsek, ilk önce İstanbul'a yetişmeliyiz." Başımı salladım.

Aşağıya indiğimizde dedeyi görünce duraksadım.

"Gidiyor musunuz?" Diye sordu.

"Evet." Dedi Kurt.

"Yarına erkenden gelmeye çalışın, düğününüz var sonuçta." Dedi ve bizimle vedalaştı. "Haydi Allah'a emanet!" Gülümsedim.

***

Trabzon'dan İstanbul'a geldiğimizde Kurt'un evine geçmiştik.

"Özledin mi buraları?" Diye sordu.

"Çok." Perdeyi çektim ve pencereyi açtım. "İnsan memleketini özlemez mi? Kalabalığını bile özlemişim!" Güldü.

Yaklaşık yirmi gündür memleketimden çok uzaktaydım. İnsan ister istemez özlüyordu.

"En çok babamı özledim. Onu görmeye ne zaman gideceğiz?" Gülümsedi.

"Ben şimdi cezaeviyle görüşürüm. Kimin geldiğini söylemesinler, sürpriz olsun." Mutlulukla çığlık attım.

"Tamam haydi ara hemen!" Kurt bana yaklaştı.

"Öpersen düşünürüz." Kıkırdadım.

"Öpmezsem?" Ellerini belime sardı.

Upuzun boyuyla birlikte başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

Kurt bakışlarını bana indirdi ve yüzümü avuçladı.

"Öpersin." Dedi.

Parmaklarımın ucunda yükseldiğimde eğilmedi.

"Kurt?" Gözlerime baktı. "Eğilmezsen öpemem." Sırıttı ve eğildi.

Uzanıp dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum.

"Şuri..." Alnını alnıma yasladı.

Kapının zilinin çalmasıyla birlikte geri çekildim.

"Annem birkaç saat önce uçağa bindim diye mesaj atmıştı." Korkuyla kapıya geldiğimde yavaşça kulpu indirdim.

"Annem?" Annem beni görür görmez üstüme atladı. "Kuzum, Beliz'im..." Onun sarılışına karşılık verdim.

"Anneciğim?" Annem defalarca yanağımı öptü.

"Seni nasıl özledim bir bilsen!" Hasretle bana sarılmaya devam etti.

"Ben de seni çok özledim." Aslında Kurt haklıydı.

Annemi bu kadar özlüyorken onsuz yapamazdım. Hem o beni bırakmak istememişti ki! Onun yanına taşınmamı defalarca söylemişti ve bana sırf bu yüzden yalvarmıştı. Babama da ben çok küçükken bile ısrar etmişti.

"Annem..." Annem yavaşça geri çekildi.

"Hoş geldiniz Derya Hanım." Dedi Kurt.

"Hoş buldum." Dedi annem. "Haydi evimize geçelim, annen seni çok özledi." Sıkıntıyla ona baktım.

"Gitmeyelim." Kaşlarını çattı.

"Beliz?" Dedi sorarcasına. "Bir sorun mu var?" Gözlerimin dolmasını engelleyemedim.

"Anne..." Annem hızla bana sarıldı ve saçımı öptü.

"Ne oldu annem?!" İç çektim.

"Bana çok kızacaksın ama ne olur önce beni anlamaya çalış." Annem kaşlarını çattı.

"Beliz!" Yavaşça geri çekildim.

Kurt bana yaklaştı ve elimi tuttu.

"Sen içeriye geç olur mu bebeğim? Ben burada annenle uzun uzun konuşacağım." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ben konuşacağım!" Sesimi yükselttim. "Ben annemle konuşurum. Sen bizi yalnız bıraksan olur mu?" Kurt kaşlarını çattı.

"Hayır yalnız falan bırakamam! Her şey benim suçum farkında mısın? Annenle konuşması gereken kişi benim!" İç çektim.

"Kurt ne olur yorma beni..." Diye fısıldadım. "Annemle özel olarak konuşmak istiyorum." Kurt kararsızca bana baktı ardından anneme baktı.

"Beliz'in hiçbir şeyde suçu yok Derya Hanım, ne olur ona kızmayın!" Dedi.

"Kafayı yiyeceğim ya! Şu adam hayatımıza girdiğinden beri normal giden tek bir işimiz yok!" Diye bağırdı annem.

"Sizinle özel olarak konuşacağız Derya Hanım. Sizden tek isteğim Beliz'e yüklenmemeniz." Kurt son kez bana baktı ve ellerimi tuttu. "Güçlü kal güzelim olur mu? Her şeyin üstesinden geleceğiz." Başımı salladım.

Kurt yavaşça alnımı öptü ve bana son kez baktı.

"On beş dakika sonra gelirim, haberin olsun güzelim." Dedi ve ardından evden gitti.

Anneme baktığımda başımla koltukları gösterdim.

Annem sıkıntıyla koltuğa oturdu ve bana baktı.

"Ne halt yediniz yine?" Sorusuyla birlikte yutkundum.

Yavaşça onun yanına oturdum ve başımı göğsüne yasladım.

"Annem?" Saçımı öptü. "Ne olursa olsun bana sırtını çevirme olur mu? Bu beni kahreder, ne olur..." Annem kaşlarını çattı ve bana sarıldı.

"Ne oldu annem? Bu adam sana bir şey mi yaptı, ne oldu anlat artık!" Gözlerim yeniden doldu.

"A-Anne ben Kurt'a aşık oldum." Alayla gülümsedi.

"Bunu sana zaten söylemiştim." İç çektim.

"Hem de ilk gördüğüm andan beri... Onu cezaevinde hiç tanımadan gördüğüm o andan beri çok seviyorum. Bunu daha sonra anlasam bile o gün olduğuna eminim. Psikopat olduğunu düşünmüştüm oysa ki, meğerse kalbimi ona kaptırmışım." Annem saçlarımı okşadı.

"Beliz annem aşık olabilirsin. Kime aşık olabileceğini de seçemezsin. Ben kaç yaşında kadınım, sana sırf yanlış kişiye aşık oldun diye kızamam ki." Derin bir nefes aldım.

"Anne ben Kurt'la evlendim!" Bir anda söylediğim şeyle birlikte annem anlamayarak bana baktı.

"Ne?" Yutkundum.

"Anne biz evliyiz!" Annem durdu ve birden kahkaha attı.

"Kafa mı buluyorsun benimle?" Daha fazla kendimi tutamadım ve ağlamaya başladım.

Olayları en başından en sonuna kadar detaylıca anlattığımda annemin bakışları çok değişmişti.

"Şaka yapıyorsun değil mi kuzum?" Dedi korkunç bir sesle.

"A-Anne-" Sözümü kesti.

"Beliz şaka yapıyorsun!" Diye bağırdı.

"Anne ne olur beni bir dinle, sana yalvarırım beni dinle-" Sözümü yeniden kesti ve birden ayağa kalktı.

"Ne demek gidip evlendim?! Salak mısın kızım sen, benim yanıma taşınmak varken gidip o adamla nasıl evlenebilirsin?!" İnledim.

"Anne çok seviyordum!" Gözyaşlarım yanağımdan süzülürken acıyla ona baktım.

"Sus Beliz, tamam mı sus!" Annem öfkeyle bana baktı. "Ben babana dedim, ateşle barut yan yana durmaz dedim!" Sinirle yanındaki sandalyeye tekme attı.

Sandalye yere düştüğünde tekrar ona sert bir tekme attı.

"Neymiş Kurt'a güveniyormuş ve sana asla dokunmazmış!" Gözlerime baktı. "Yattınız değil mi?" Utançla bakışlarımı yere eğdim. "Beliz!" Annem sinirle gürledi ve yerdeki sandalyeyi alıp öfkeyle yeniden yere fırlattı.

Annem öfkesini kontrol altına alamıyordu.

"Anne..." Hüngür hüngür ağlıyordum...

"Hiç ağlayıp zırlama Beliz! Bir de bana yalan söyledin! O gün sana neden eve ağlayarak geldiğini sorduğumda Kurt'un saçmalıklarını söyledin, beni tehdit etti demedin!" Gözyaşlarımı sildim.

"Y-Yalan değildi ki-" Annem parmağını tehdit edercesine bana doğru salladı.

"Kes sesini Beliz!" Sustuğumda bakışlarım yeri buldu. "Şu adama sen nasıl boyun eğersin? Deli olacağım ya! Ne demek evlendik? Neymiş Kurt başkasıyla evlenirmiş! Evlenirse evlensin, bana ne ulan!" Annem birden beni kolumdan tuttu ve sertçe kaldırdı. "Sana şu güne kadar el kaldırmadım, asla yalan söylemedim, her zaman yanında olmaya çalıştım." Başını iki yana salladı. "Bu mu karşılığı Beliz, bu mu annene olan sevgin?" İç çektim.

"Anne..." Ona sarıldığımda beni durdurmadı ama sarılışıma da karşılık vermedi.

"Sen bana ve babana azıcık bir değer verseydin şu yaptıklarını yapmazdın!" Dedi. "Kime sorarak evlendin sen kızım? Kim bilir seni orada nasıl ezmişlerdir! Bir de yirmi gündür oradasın, kafayı yiyeceğim!" Ona sokuldum.

"Anne sarıl bana, sana çok ihtiyacım var." Annem sinirle bana baktı. "Sana her ihtiyacım olduğunda yastığıma sarılıp yattım ben, sen benim hiçbir zaman yanımda olmadın ki! Bari şu an benim yanımda ol, kızına destek ol yalvarırım. Yarın benim düğünüm var, sorun çıksın istemiyorum." Annem çok kızgındı.

"O adamı boşayacaksın kızım! Ya isteyerek ya zorla, düğün falan da olmayacak! Ben seni çok seviyorum kızım, senin zarar görmeni istemiyorum. Evlenmiş de olsan onunla yatarak bir hata yapmışsın ama maalesef ki yapacak bir şey yok! Kuzu kuzu yanıma taşınıp bu adamdan boşanacaksın, artık sana seçenek hakkı vermiyorum!" Dedi ve gözyaşlarımı sildi. "Ha ayrıca son olarak ben her zaman senin yanındaydım. Sen beni hiçbir zaman sevemedin ama haklısın da, söyleyecek bir sözüm yok." Sinirle inledim.

"Anne Kurt'u boşayamam, ben çok aşığım ona!" Diye bağırdım.

"Boşayacaksın Beliz!" Sinirle onun kollarının arasından çıktım ve sehpadaki vazoyu yere fırlattım.

Kırılan vazonun bir parçasını aldım ve boğazıma dayadım.

"İntihar ederim anne, yemin ederim ki intihar ederim!" Annem korkuyla bana baktı.

"Beliz?!" Başımı iki yana salladım ve gözyaşlarımı sildim. "Bak baban bu yaptıklarınızı öğrenecek, eğer boşanmazsan sana olan kızgınlığı daha da artacak!" Sinirle bağırdım.

"Babama hiçbir şey anlatmayacaksın!" Kırılan parçayı boğazıma bastırdım. "Yemin ederim ki kendimi öldürürüm, duydun mu beni?! Hayatımda ilk defa bana destek çıkmanı istiyorum!" Boğazımdan kanlar süzülürken annem korkuyla çığlık attı.

"Beliz bırak o elindekini!" Dedi ve bana doğru bir atak yaptı ama elimdeki parçayı almasına izin vermedim.

"İzin vereceksin anne, senden tek bir şey istiyorum." Gözyaşlarım önümü görmemi bile engelliyordu. "Tek bir şey..." Kırılan parçayı biraz daha boğazıma bastırdığımda annem çoktan ağlamaya başlamıştı.

"Beliz..." Diye fısıldadı.

"Bize destek çıkmanı istiyorum!" Acıyla hıçkırdım ve annemin gözlerine baktım. "Kabul ediyor musun?" Diye sordum.

Annem yalnızca ağlıyor ve korkuyla bana bakıyordu...

Kararımdan dönmeyecektim!

3634 Kelime...

SINIR: 1.57K VOTE 600 YORUM

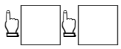
<u>Lütfen herkes emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmasın!</u>

Oy veren, yorum yapan ve hikayemi gerçekten seven herkese teşekkür ederim...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

29 "Kabulleniş"

DERYA

Korkuyla kızımın gözlerine baktım.

"Anneciğim, kuzum... Bırak o elindekini, söz veriyorum insan gibi konuşacağız." Diye fısıldadım.

Beliz'in boynundan kanlar süzülürken acıyla gözyaşlarımı sildim.

"B-Beliz ne olur..." Beliz birkaç adım geriye kaçtı.

"Bize izin veriyor musun diye sordum!" Diye gürledi.

"Annem sana söz veriyorum ki bunları oturup adam akıllı konuşacağız. Şimdi bırak o elindekini fıstığım, annen sana hiç kıyabilir mi?" Beliz ağlamaktan şişmiş olan gözlerini kırpıştırdı.

"Anne!" Diye bağırdı.

Kapının çalmasıyla birlikte hemen kapıya baktım.

"Açmayacaksın!" Diye beni uyardı. "Önce bizi kabul ettiğini söyleyeceksin!" Acıyla inledim.

"Kızım ben sana zarar gelsin istemiyorum, zaten şu dünyada bir tanecik kızım var!" Kapıdan yumruk sesleri duyuldu.

"Beliz?!" Diye bağırdı Kurt. "Ne oluyor, açın şu kapıyı!" Beliz'in elleri titriyordu.

Büyük bir çığlık attığımda Kurt iyice dellenmişti.

"Ne oluyor dedim!" Kurt sinirle bağırdı.

Kapıyı kırmaya çalıştığını anladığımda Beliz'e döndüm.

"Bizi kabul etmedin..." Hızla başımı iki yana salladım.

"Yalnızca oturup konuşmak istiyorum." Beliz derin kestiği yere yeniden baskı yaptığında içim gitti. "Beliz!" Diye bağırdım. "T-Tamam anneciğim tamam, sizi kabul ediyorum!" Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"N-Ne?" Diye fısıldadı Beliz.

Kurt'un hırlamaları ardından kapının kırılma sesi duyuldu.

"Beliz?!" Dedi içeriye girer girmez.

Gözleri Beliz'in boynuna takıldığında hızla ona yaklaştı.

"Elindekini ver lan!" Beliz'in bakışları onun yüzünü buldu.

"Kurt?" Kurt hızla Beliz'in elindeki kırık parçayı aldı ve yere fırlattı.

"Güzelim?" Hızla Beliz'i kollarının arasına çekti. "Neden yaptın lan bunu, aklım çıktı aklım!" Beliz ona sokuldu.

"Sana çok ihtiyacım var..." Beliz onun yanağını öptü. "Çok..." Kurt yavaşça geri çekildi ve kızımın boynuna baktı.

"Eğer bir daha böyle bir şey yaparsan seninle külahları değişiriz!" Kızgın sesiyle birlikte Beliz başını salladı.

Kurt tam geri çekilecekti ki Beliz hızla ona sokuldu.

"Gitme!" Kurt yaklaştı ve onun saçını öptü.

"Şu boynunla ilgilensem iyi olacak." Dediğinde Beliz bir şey söylemedi ve geri çekildi. "Geç otur şuraya, ben malzemeleri alıp geliyorum." Dedi.

Beliz koltuğa oturduğunda hızla yanına oturdum ve kızıma sarıldım.

"Annem..." Diye mırıldandım.

"Bana sırtını çevirmeyecek misin?" Onun yanağını öptüm.

"Anneler kızlarına sırtını çeviremez ki güzelim." Dedim sevgiyle.

"Bizi kabul ettin." Onun elini aldım ve dudaklarıma götürdüm.

"Sizi kabul etmememin nedeni beni ve babanı hiçe saymanızdı. Kendi başınıza göre nasıl böyle kararlar verebilirsiniz ki? Buna kızdım anneciğim, sence haksız mıyım? Senin çocuğun senin bu yaptığını yapsa sen kabul eder miydin?" Beliz'in gözyaşlarını sildim.

"Haklısın ama beni en iyi anlaması gereken kişi sensin. Senin de babamla kavuşmana ailen engel olmadı mı?" Başımı salladım.

"Aşkım ben zaten sana kime aşık olursan ol saygı duyacağım diye söyledim. Sorun birbirinizi sevmeniz olsaydı eğer izin verirdim ancak sorun bu değil." Beliz gözlerime baktı. "Sorun bu adamla evlenmen... Daha çok küçüksün yavrum, on sekiz yaşındasın. Ne zaman ki üniversiteni bitirirdin o zaman onunla evlenmene izin verirdim, beni anlıyor musun? Ben anneyim kızım, emin ol ki sen kendine zarar verince benim canım daha çok yanıyor." Beliz üzüntüyle bana baktı.

"İki gün sonra düğünüm olacak." Diye mırıldandı. "Gelmeyecek misin?" Derin bir nefes aldım.

"Seni orada tek başına bırakmaya içim el verir mi?" Beliz şaşkınca bana baktı.

"Gelecek misin?" Diye sordu.

"Annem..." Saçını öptüm ve kokusunu içime çektim. "Ben bugün biraz evime gidip düşünmek istiyorum. Birazcık kafamı dinleyip yarın sabah geleceğim." Dedim.

"Beni yalnız mı bırakacaksın?" Yeniden gözleri dolan kızıma baktım ve onu göğsüme bastırdım.

"Düşünmek istiyorum Beliz, tamam mı fıstığım?" Başını olumlu anlamda salladı. "Bir de bana bir cümle söylemiştin..." Kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir

zaman yanımda değildin diye." Yeniden saçını öptüm. "Beliz sırf yabancı ülkede yaşıyorum diye sanki bunca yıldır bağlarımız kopmuş gibi davranman beni çok üzüyor. Sana kaç kez yanıma taşınman için yalvardım! Senin yokluğun inan ki benim için hiç kolay değildi. Orada çok mutlu mesut bir hayat geçirdiğimi falan mı sanıyorsun?" Dediğimde hüzünle bana baktı.

"Ama yanımda değildin." İçim parçalanırken çoktan gözlerim dolmuştu.

"Beliz..." Diye fısıldadım. "Annem sürekli aramadım mı? İnan ki babanı arayamasam bile sürekli mesaj atıyordum. Sen hep aklımdaydın, hep seni yanıma aldığımı hayal ederdim." Dedim. "Sen ilk adımlarını attığında da yanındaydım, ilk konuştuğunda da yanındaydım." Saçlarını okşadım. "Ama artık dayanamıyorum, ben orada bir yıl daha kalamam!" Beliz bana sokuldu.

"Benim sana hep ihtiyacım vardı, sen ise hiç olmadın." Kaşlarımı çattım. "Ben Emel'den korkuyordum anne! Beni kaç kez dövdü sen biliyor musun? Babama gidip söyleyemedim sırf üzülecek diye! Sen yanımda olsaydın benim hayatım çok daha güzel olabilirdi." Gözlerimden yaşlar süzüldü...

"O seni dövdü mü?" Sesimin kısık çıkmasıyla birlikte Beliz önüne döndü.

"Evet." Sinirle inledim.

"O kadını şu dünyadan kazırım!" Diye bağırdığımda Beliz omuz silkti.

"Bunlar geçmiş bitmiş şeyler." Dedi.

"Ben o kadının-" Sözümü kesti.

"Anne zaten az kalsın öldürüyordun! Bir şey yapmana gerek yok." Yavaşça saçlarını okşadım.

"Sonra icabına bakarım." Dedim. "Beliz'im..." Sevgiyle yanağını öptüm. "Sürekli yanında olamadığım için affet beni, özür dilerim prensesim. Bundan sonra yalnızca sen, baban ve ben olacağız." Beliz anlamayarak bana baktı.

"Babam?" Gülümsedim.

"On sekiz yıl ayrılık sence de fazla olmadı mı?" Beliz şaşkınca ayağa kalktı.

"Ne?!" Dedi. "Babamla barışacak mısın?" Heyecanlı sesiyle birlikte güldüm.

"Eğer seni geri kazanabileceksem onunla yeniden evlenirim." Beliz mutlulukla çığlık attı.

"Hâlâ seviyorsun değil mi?" Küçük kızımı göğsüme çektim.

"Sevmeseydim eğer yeniden şans verir miydim?" Beliz gülümsedi.

"O zaman..." Sırıttı ve mutlulukla ellerini çırptı. "Sen, ben, babam ve Kurt hep birlikteyiz!" İç çektim.

"Hep birlikteyiz annem." Beliz yanağımı öptü.

"Seni çok seviyorum anniş!" Güldüm.

"Ben de seni çok seviyorum bir tanem." Dedim.

Kapıya baktığımda gülümseyerek bize bakan Kurt'u gördüm.

"Seninki bizi dinlemiş." Dedim alayla.

Beliz kapıya baktığında onu gördü ve hemen ayağa kalktı.

"Kurt ne oldu biliyor musun-" Kurt onun sözünü kesti.

"Duydum." Dedi.

Beliz tam ona doğru giderken birden ayağı halıya takıldı ve yere düştü!

"Beliz?!" Diye telaşla yerimden kalktığımda Kurt sakin bir ifadeyle Beliz'in yanına gitti ve elini tuttu.

"Sana yürümeyi öğreteceğim." Dedi alayla.

Birden kızımı kucağına aldı ve yanağını öptü.

"Şu boynundaki yarayı halledelim." Dedi ve onu koltuğa oturttu. "Şimdi ben sana ne yapayım?" Kurt sıkıntıyla kızımın boynuna baktı. "Çok derin kesmişsin!" Diye homurdandı.

"Ama annem bizi kabul etti!" Beliz mutlulukla Kurt'a baktı.

"Bunu yapmana ne gerek vardı acaba?" Diye kızdığında sustu.

Kurt ilk önce kanayan yerleri temizledi ve ardından diğer işlemleri yapıp yarayı sardı.

"Sen bugün hiç uyumadın." Diye mırıldandı. "Sen biraz dinlen, ben annenle konuşacağım." Beliz dudağını büktü. "İtiraz istemiyorum!" Dediğinde Beliz ona yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. "Tamam güzelim sen uyuyana kadar seninle birlikte kalırım." Beliz bana baktığında onu onayladım.

Kurt yavaşça ayağa kalktı ve Beliz'i kucağına aldı.

"Ya Kurt annemin yanında ne yapıyorsun?!" Diye kızdı Beliz.

"Yürümeyi bilsen kucağıma almak zorunda kalmazdım." Dedi Kurt.

"Of!" Beliz ona kötü kötü baktı.

"Bir daha bir yerini kesersen eğer bak bakalım neler oluyor!" Beliz bir şey söylemedi ve ona sarıldı.

"Kurt hani düğünden sonra Uzungöl'e gideceğiz ya?" Kurt başını salladı. "Oradan dönünce artık İstanbul'a dönelim." Dedi.

"En fazla bir hafta kalırız." Dedi Kurt. "Yani düğünden sonra iki gün oraya gidip kafa dinleyeceğiz. Eve döndüğümüzde bir hafta daha kalırız ve Trabzon'un her yerini gezeriz. Ondan sonra zaten İstanbul'a döneriz." Beliz gülümsedi.

"Babamı çıkaracaksın değil mi?" Diye sordu.

"Şimdiden herkesle itibara geçiyorum, senin için rahat olsun." Rahat bir nefes verdim.

Beliz esnediğinde Kurt hızlı adımlarla onu odasına götürdü.

Yaklaşık on beş dakika sonra geri geldi.

"Derya Hanım?" Dedi ve koltuğa oturdu.

"Söyleyeceklerimi az çok tahmin ediyorsundur." Dediğimde güldü. "Kızım seni çok seviyor Kurt ve bu beni korkutuyor! Ben bir anneyim ve çocuğumu düşünmek zorundayım." Kurt arkasına yaslandı.

"Beliz'e hiçbir şekilde zarar vermem Derya Hanım." Öne eğildi. "Sizi anlıyorum ve hak veriyorum." Derin bir nefes aldım.

"On sekiz yaşında daha, sence de çok küçük değil mi?" Sorumla birlikte gülümsedi.

"Benim yanımda büyüyecek, bu çok güzel bir şey değil mi?" Diye karşılık verdi.

"Aranızda on yaş var, peki buna ne diyeceksin?" Kurt omuz silkti.

"Benim için bir sorun teşkil etmiyor." Dedi.

"Sana ne kadar kızgın olduğumu tahmin bile edemezsin! Kaç yaşında adamsın ve gidip küçücük bir kızla evleniyorsun, hem de kendi çıkarların için!" Kurt güldü.

"İlk başta Beliz'i tehdit ettim ve sonrasında onu üzdüğüm için pişman oldum. Ona seçenek hakkı sunmamıştım, hatta onu çok ağlattım. En sonunda sırf o üzülmesin diye ondan özür diledim ve onu rahat bıraktım. Sonra ne oldu biliyor musunuz?" Gülümsedi. "O bana geldi. Onu zorlamayacağımı söylediğim hâlde beni bırakmak istemedi. Evlenmeyi bile kabul etti, bana çok değer veriyor. Eğer şimdi sizin dediğiniz olursa kızınız asıl o zaman üzülür. Beni bırakabileceğini düşünmüyorum, ben de onu bırakamam." Dedi.

"Kızımı kendine aşık edersen tabii ki bırakamaz!" Dedim. "Sana nasıl aşık olduğunu görmüyor musun?" Kurt iç çekti.

"Derya Hanım..." Alayla güldüm.

"Önceden kız kardeşim diyordun, şimdi ne diyeceksin? Şimdi onunla evlendin ve onun bekaretini aldın! Hâlâ sevmiyor musun ya da hâlâ kardeşin olarak mı görüyorsun?" Kurt güldü.

"Sevgilim olarak görüyorum, karım olarak görüyorum...." Duruşunu dikleştirdi.

"Beliz sana çok aşık Kurt, onun değerini bil olur mu? Normalde asla bu evliliğe izin vermezdim ama kızım kendini kesmeye kalktı!" Dediğimde gözlerime baktı.

"Onunla boşanmayacağız Derya Hanım, onu boşamamı istemeyin benden. O benim namusum, ben onu bırakamam." Yutkundum.

"Kızıma aşık mısın?" Sorumla birlikte birkaç saniye durdu. "Sana bir soru sordum oğlum, kızıma aşık mısın?" Derin bir nefes aldı.

"Şimdi bunları konuşmak istemiyorum." Dedi.

"Aşık değilim diyemiyorsun..." Güldüm. "Nerede o telefondaki adam? Telefonda konuşurken kızınıza aşık değilim diyordun?" Dediğimde alayla bana baktı.

"Aşığım da demiyorum." Kahkaha attım.

"Köpek gibi aşıksın çünkü, bunu söyleyemiyorsun!" Kurt sırıttı.

"Belki de köpek gibi aşık olmak yanında az kalır, yanıp tutuşuyorumdur Beliz'e... Bunu bilemezsiniz Derya Hanım." Dedi.

"Zaten itiraf etmiş oldun." Dediğimde iç çekti.

"İhtimaller üzerinden konuşmuştum oysaki." Göz devirdim.

"Çocuk mu kandırıyorsun sen? Kaç yaşında kadınım, neyin ne olduğunu anlayamaz mıyım sanıyorsun?" Kurt rahatça arkasına yaslandı.

"Size saygım sonsuz Derya Hanım. Kızınız da benim gözümün nuru." Güldüm.

"Peki ya Ahmet bunları öğrenince ne olacak?" Kurt derin bir nefes aldı.

"Kafama sıksa itiraz etmem çünkü hak ettiğimi biliyorum." Dedi. "Ahmet babamın bizi affetmesi için elimden geleni yapacağım." Ona baktım.

"Ahmet Beliz'e çok düşkündür. Emin ol ki Beliz ona bir kez bile yalan söylememiştir. Adamın kızına olan güvenini sarsmış olacaksın, sizi kolay kolay affetmeyecek." Dedim.

"Zaten birkaç gün içerisinde İstanbul'a döneceğiz. Döner dönmez babamı oradan çıkaracağım ve alıp karşıma konuşacağım. İnşallah beklediğim tepkiyi vermez ama verse bile haklı olduğunun bilincindeyim." Ona yaklaştım.

"Bak oğlum, Beliz seni çok seviyor. Onun sana olan güvenini sakın sarsma olur mu? Sakın onu yarı yolda bırakma, yoksa seni yakarım!" Dedim ve ayağa kalktım. "Ahmet, ben, kızım ve sen... Aile olmak zorundayız, madem zorundayız bari mutlu bir aile olalım." Kurt güldü.

"Biz Beliz'imle zaten çok mutluyuz. Siz merak etmeyin, her şey çok güzel olacak." Derin bir nefes aldım.

"Sana güvenmek istiyorum Kurt." Diye mırıldandım. "Eğer kızımı üzersen feriştahı da gelse kimse seni elimden alamaz!" Kurt başını salladı.

"Üzersem kafama sıkarsınız." Alayla ona baktım.

"Sıkarım." Kurt güldü ve başını iki yana salladı.

"Sizinle anlaşmak güzel Derya Hanım." Dedi ve elini uzattı. "Yarın sabah görüşürüz." Başımı salladım ve elini sıktım.

"Bu upuzun boyuna ve endamına güvenme Kurt Atabey, konu eğer kızımsa seni değil sülaleni bile öldürürüm!" Kurt gülümsedi.

"Buyurun." Dediğinde üstüme montumu geçirdim ve çantamı aldım.

"Yalnızca bir gün, kafamı dinleyip geleceğim. Her şeyi detaylıca düşüneceğim." Kurt başını olumlu anlamda salladığında hızlı adımlarla evden çıktım.

Her şey kızımın mutluluğu içindi...

BELİZ

Gözlerimi araladığımda gerindim ve saate baktım. Saat gecenin üçüydü, akşam uyuduğum için yeni uyanmıştım.

Yanımda yatan Kurt'a baktım ve gülümsedim. Başımı huzurla göğsüne yasladığımda kıpırdandı.

Onu uyandırmak istemedim ve tavanı izledim. Bir anda karnımdan gelen gurultuyla birlikte ayağa kalktım.

Yavaş adımlarla mutfağa ilerledim ve buzdolabını açtım.

Hiçbir şey yoktu!

Tüm dolapları ve buzdolabını aramama rağmen bir şey bulamamıştım.

Oflaya oflaya geri odamıza döndüm ve yeniden yatağa yattım. Hemen Kurt'a sarıldım. Kurt'un uykusu çok hafifti, hiç benim gibi değildi. Onun yüzüne yaklaştım ve yanağını öptüm.

Kurt gözlerini araladı ve uyku mahmurluğuyla gözlerime baktı.

"Oy!" Onun bu tatlı hâline karşı gülümsedim ve dudağını öptüm.

"Gülüm?" Dedi ve gözlerini tamamen açtı. "Uyandın mı sen?" Göğsünde daireler çizdim.

"Sen uyu bir tanem, ben artık uyuyamam. Sen de çok yoruldun, uyandırmak istemezdim ama dayanamadım." Kurt hafifçe doğruldu.

"Sorun değil." Dedi.

Karnımdan gelen gurultuyla birlikte Kurt güldü ve elini karnıma koydu.

"Acıktın mı?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Yiyecek hiçbir şey yok." Elimi onun göğüsündeki kıllarda gezdirdim ve yavaşça okşadım.

Kurt saçımı öptü ve doğruldu. Birden benim elimden tuttu ve ayağa kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" Dediğimde sırıttı ve birden kalçama vurdu.

"Haydi hazırlan yavrum, kocan seni kokoreç yemeye götürecek." Kıkırdadım.

"Ya seni ısırırım Kurt!" Dediğimde kalçamı sıktı.

"Dikkat et de ben ısırmayayım." Dedi ve göz kırptı.

Hazırlandığımızda yapılmış olan kapıya baktım, Kurt bugün kapıyı kırmıştı.

"Sen uyurken hallettirdim." Dediğinde başımı salladım.

***

Arabadan iner inmez Kurt'a sokuldum, hava çok soğuktu. Kurt bana sarıldı ve saçımı öptü.

Birlikte kapıdan içeriye girdiğimizde üşümem biraz da olsa geçmişti. Kurt bir tane masayı işaret ettiğinde gittim ve masaya oturdum.

Çok geçmeden masaya gelen kocama baktım ve gülümsedim.

Kurt elindeki kokoreçi bana uzattığında yavaşça aldım ve önümdeki ayranı açtım.

Kurt kendine tam, bana ise yarım ekmek almıştı. Güldüm ve ona baktım.

"Küçük kurtçuk doymaz." Gülümsedi.

"Eğer doymazsa seni yiyebilir." Kıkırdadım.

"Yiyebilir." Dediğimde güldü ve kokoreçten bir ısırık aldı.

Ben de yavaşça karnımı doyurmaya başladım. Kokoreç inanılmaz lezzetliydi.

"Kurt bu çok güzel!" Diye inledim.

Kurt gülümsedi ve açlıkla yemeğine devam etti.

Birkaç dakika sonra önümdekini bitirdim ve arkama yaslandım.

Kurt cebinden sigara ve çakmak çıkardı. Ona kötü kötü baktığımda bana göz kırptı.

Sigarasını içmeye başladığında ben de bakışlarımı kaçırdım ve etrafımı izledim.

"Kurt?!" Duyduğum sesle birlikte karşıma baktım.

"Hasiktir!" Dedi Kurt.

"Aşkım?" Dedi sarışın kız.

Kaşlarımı çattım ve kızı inceledim.

"Gökçe?" Şaşkınca Kurt'a baktım.

Bu mesaj atan kızdı!

"Hiç arayıp sormuyorsun! Seni aradığımda ulaşamadım bile, numaranı falan mı değiştirdin?" Ben engellemiştim!

Gökçe birden Kurt'un yanındaki sandalyeye oturdu.

"Hayır." Dedi Kurt.

Bu kızla kim bilir kaç defa birlikte olmuşlardı...

İçimi bir kıskançlık sardığında yalnızca bakışlarımı kaçırdım.

Adam beni sevmiyordu bile!

"Gökçe?" Yanımıza gelen adama baktım.

"Hoş geldin hayatım." Dedi Gökçe ve benim yanımı gösterdi.

Adam gülümsedi ve benim yanıma oturdu.

"Bak Hakan, sana hep anlatıyordum ya." Dedi ve Kurt'u gösterdi.
"Hayatımın aşkı!" Kurt'un yanağını öptüğünde Kurt hızla geri çekildi.

"Gökçe kendine gel!" Diye sesini yükseltti.

İçimde oluşan kıskançlıkla birlikte sinirle gözlerimi kapattım.

"Of aman Kurt!" Diye homurdandı ve bana döndü. "Bu tatlı kız kim? Senin kardeşin yoktu diye hatırlıyorum?" Dedi ve Kurt'a döndü.

"Zaten kardeşim falan değil!" Gökçe kaşlarını çattı.

"Ee o zaman kim?" Kurt sinirle önüne döndü.

"Sana ne Gökçe!" Diye karşılık verdi.

Karım dememişti...

"İsminiz nedir?" Yanımdaki çocuk sempatik bir tavırla elimi öptü.

"Beliz." Sinirden elim ayağım titriyordu.

"Senin o dudaklarını yerinden sökerim!" Diye bağırdı Kurt.

"Kurt'ta adı gibi maşallah, pek bir agresif." Dedi alayla Hakan.

Onun inadına güldüğümde Kurt daha da dellendi.

"Beliz!" Diye beni sertçe uyardı.

"Ee aşkım, neler yapıyorsun?" Dedi Gökçe. "Bürona geldim ama yoktun. Bir türlü ulaşamadım sana, çok merak ettim. Tabii hâliyle biraz endişelendim." Gökçe gülümsedi ve ona sokuldu. "Biraz da özledim." Sinirle dişlerimi sıktım.

"Çok güzelsin." Hakan bana baktı ve gülümsedi. "Eminim ki daha önce bunu söyleyen çok olmuştur." Kurt'un inadına gülümsedim.

"Çok söyleyen oldu tabii-" Kurt birden masayı devirdi ve ayağa kalktı.

Hakan'ın yakalarından tuttuğu gibi ayağa kaldırdı.

"Güzelse bana güzel lan!" Diye bağırdı ve gözüne sert bir yumruk attı.

Hakan acı içinde inlediğinde yeniden gözüne sert bir yumruk attı.

"Ulan senin ona beğeniyle bakan o gözlerini oyarım lan, senin yedi sülaleni sikerim!" Birden Hakan'ın burnuna sert bir yumruk attı.

Hakan'ın burnundan kanlar süzüldüğünde midem bulandı.

"Bir daha benim güzelime göz ucuyla dahi bakarsan seni yaşatmam şerefsiz! Duydun mu lan beni, o benim!" Diye bağırdı ve Hakan'ı devrilen masanın üstüne fırlattı.

Hakan acı içinde inlediğinde Gökçe şaşkınca olayı izliyordu.

"K-Kurt!" Dedi ve ona yaklaştı. "Sevgilim sen ne yaptığının farkında mısın?" Gözlerim kararırken daha fazla dayanamadım ve kalabalığın

içinden sıyrılarak çıkışa doğru koştum.

Herkes toplanmıştı ve kimse korkusundan ses çıkaramıyordu.

Soğuk havanın bedenime işlemesiyle birlikte titrek bir nefes aldım ve koşmaya devam ettim.

Aşağı sokağa doğru koştuğumda onun sesini duydum.

"Beliz?!" Diye bağırdı.

O kız kim olduğumu sorduğunda karımı bırak sevgilim bile dememişti...

Kız beni kardeşi sanmıştı, Kurt belki de bu yüzden utanıyordu!

Hızlı hızlı ilerlediğimde birden kolumdan sertçe tutulmasıyla birlikte inledim.

"Yürü eve gidiyoruz!" Dediğinde çırpındım.

"Gelmeyeceğim!" Bağırdığımda birden beni kaldırdı ve sırtına attı.

Sinirle bağırdım ve ona tekme atmaya çalıştım.

"İmdat!" Kurt beni umursamadı bile!

Arabanın yanına geldiğimizde arabanın kapısını açtı ve beni sertçe içeriye fırlattı.

Ona kötü kötü baktığımda umursamadı ve o da hızla arabaya bindi.

Arabayı çalıştırdığında kapıları kilitledi. Sinirle başımı cama yasladım ve onun yüzüne bakmadım.

Kurt birden gaza yüklendi.

"Bir daha elin adamlarıyla konuşmayacaksın!" Diye bağırdı.

Ona bakmadım ve cevap vermedim.

O kız onu öpmüştü!

Benim yalnızca konuşmam mı ona batıyordu?

"Beliz!" Yine ona bakmadım. "Ulan yüzüme bak!" Gözlerim dolduğunda sesimi çıkarmamaya çalıştım.

Kurt'un birden gürlemesiyle birlikte korkuyla yerimden sıçradım ve ona baktım.

Direksiyona sert bir yumruk attığında yutkundum.

"Bana cevap vereceksin!" Onun kızgın yüzüne daha fazla bakmak istemedim ve cama döndüm.

Konuşmayacaktım!

***

Eve geldiğimizde içeriye girer girmez eski odama doğru ilerledim.

Bugün onunla kalmayacaktım!

"Şş nereye?" Kurt beni tuttuğunda yüzüne bile bakmadım.

"Bırak!" Dedim öfkeyle.

"Odamıza yürü!" Sinirle ondan kurtulmaya çalıştım.

"Bırak dedim!" Diye bağırdım.

"Ulan kız geldi ve bana yavşadı. Benim ne suçum var?" Göz devirdim.

"Hoşuna gitmiş belli!" Kurt göz devirdi.

"Saçma sapan konuşma kızım! Hoşuma gitse şimdi onun yanında olurdum değil mi?" Yüzümü buruşturdum ve onun boşluğundan yararlanıp koşarak odaya girdim.

Kapıyı kilitlememe izin vermedi ve birden kapıyı açtı.

"Defol git!" Diye bağırdım.

"Beliz çocuk gibi davranıyorsun!" Alayla güldüm.

"Çocuğum zaten!" Kurt sinirle gözlerini kapattı.

"Ne bok yersen ye!" Dedi ve odasına girdi.

Sinirle kapıyı kapattım ve yatağa yattım.

Beyinsiz!

O kıza benim için sevgilim bile dememişti! Üstelik öpüp koklamasına izin vermişti!

Sinirle yatağa yattım ve gözlerimi kapattım. O kızı kim bilir kaç defa öpmüştü?!

Pislik!

***

Sıkıntıyla pozisyon değiştirdim.

Uyuyamıyordum!

Yaklaşık bir saattir dönüp dönüp durmuştum.

Yeniden gözlerimi kapattım ve kendimi uyumaya zorladım.

Birden kapının açılmasıyla birlikte uyuyormuş numarası yaptım.

"Beliz?" Diye fısıldadı Kurt.

Cevap vermediğimde içeriye girdi ve yavaşça yanıma uzandı.

Yatak zaten küçücüktü!

Kurt zorlukla sığmaya çalıştı.

"Beliz?" Dedi. "Uyumadığını biliyorum yavrum." Ona cevap vermedim. "Kızım uyuyamıyorum sensiz, gel haydi yanıma." Kurt ofladı ve kollarını arkamdan belime sardı.

Az daha yere düşecektim ki Kurt beni tuttu.

"Kızım buraya sığmıyoruz!" Sinirle konuştum.

"Defol git odana!" Güldü ve saçlarımı arkaya attı. Yavaşça başını boynuma gömdüğünde nefesi boynumu yakıyordu.

"Şş güzelim?" Sesi boğuk çıkmıştı.

"Ya git odana, sığmıyoruz işte!" Dedim.

Kurt kendini bana bastırdı ve sımsıkı sarıldı.

"Kurt zaten çok sıcak!" İyice bunalmıştım!

"O zaman odamıza gel." Dedi.

"Gelmeyeceğim." Kurt uzun uzun boynumu öptü.

"Haydi barışalım." Dediğinde omuz silktim.

"İstemiyorum!" Dedim. "Daha insanlara karın olduğumu bile söyleyemiyorsan bu iş yürümez Kurt! Senden boşanmak istiyorum!" Kurt güldü.

"Kızım sen manyak mısın?" Dediğinde göz devirdim.

"Bırak beni!" Diye çırpındım.

Yatak çok küçüktü ve ben biraz daha ilerlersem eğer yere yapışacaktım!

"Bana dönsene." Ofladım.

Sinirle ona döndüğümde başını kaldırmak zorunda kaldı.

"Ne var?" Kurt bacaklarımı bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Aptalın üstünde bir tek baksır vardı!

Kurt yavaşça başını göğüslerime yasladı.

"Kalk göğüslerimden!" Kurt omuz silkti ve burnunu göğüslerimin arasına sürttü.

"Mis gibi kokuyorsun." Dedi.

Sinirle saçını çektim.

Kurt elimi yakaladı ve dudaklarına götürüp küçük bir öpücük kondurdu.

"Bu eli benden başka kimse öpemez güzelim." Sesi yine sinirli çıkmıştı.
"Bak hatırladıkça deliriyorum!" Ofladım.

"Ben senin eski sevgilinle sarmaş dolaş hâllerine laf etmediysem sen de edemezsin!" Kurt bana sımsıkı sarıldı.

"Beliz saçmalama bebeğim. Ben ona yüz mü verdim sanki?" Sinirle kafasına bir tane geçirdim.

"Konuşma benimle!" Güldü.

"Yapma böyle..." Dedi ve göğüslerimin arasına küçük bir öpücük kondurdu.
"Kız beni gördüğü yerde yapışıyor. Hem sen engellemedin mi onu, niye kızıyorsun ki bana?" İnledim.

"Keşke kardeşim deseydin!" Kahkaha attı.

"Kızım yaşın küçük diye karım olduğunu söylemedim. Şimdi orada saçma sapan tepkiler verip senin canını sıkacaktı." Dedi.

"Tüh ya!" Dedim. "Hakan'da yakışıklı çocuktu, kaçırdım senin yüzünden!"
Kurt kaşlarını çattı.

"Anlamadım?" Omuz silktiğimde birden tamamen üzerime uzandı.

Yatağın gıcırdamasıyla birlikte Kurt kendi ağırlığını tamamen üzerime verdi.

"Yemin ederim o çocuğu öldürürüm!" Dedi kıskançlıkla. "Sen benim karımsın, bana aitsin. Ben de aynı şekilde sana aitim, anladın mı beni? Benden başka bir erkeği beğenemezsin!" İnledim.

"Kurt kalk üstümden!" Dedim.

"Seninim de!" Sesini yükseltti.

"Kurt?!" Terlemeye başlamıştım!

Ev çok sıcaktı ve küçücük bir yataktaydık. Üstüne üstlük Kurt üzerimdeydi!

"Seninim!" Dediğimde gülümsedi ve yaklaşıp dudağımı öptü.

"Benimsin tabii ki." Üzerimdeki ağırlığını kaldırdığında rahat bir nefes verdim.

"Pislik." Güldü ve belimi sardı.

"Affettin mi beni?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"O kıza en azından sevgilim diyecektin!" Dedim.

"Ben senden başkasına sevgilim demem." Yaptığı imayla birlikte göz devirdim.

"Benim hakkımda diyecektin diyorum zaten." Kurt burnumun ucunu öptü.

"Özür dilerim Beliz, kırılabileceğini düşünmedim." Yanağımı öptü. "Haydi affet beni." Omuz silktim.

"Seni o kız affetsin!" Dediğimde güldü.

"Sen affet." Dedi.

"Seni boşayıp yerine senden daha yakışıklı bir adam alacağım! Resimlerimize bakıp bakıp ağlayacaksın, ben bu kızı nasıl üzdüm diyeceksin." Alayla güldü.

"Seninle evlenmeye cesaret edebilen birini bulursan evlenirsin." Yeniden elimi öptü. "Ben seni üzmüyorum ki." Dedi. "Yaşın küçük olduğu için söylemek istemedim. Ayrıca Gökçe'ye de yüz falan vermedim. Sen gidip o adama karşılık verdin! Neymiş herkes söylermiymiş güzel olduğunu, yalnızca ben söyleyebilirim!" Boynumu öptü.

"O kız sana onca şeyi söylerken sesin çıkmıyordu!" Dedim. "Aşkım, sevgilim!" Diye taklit ettim.

Ben daha ona sevgilim bile dememiştim!

"Beliz Allah aşkına o kız herkese öyle hitap ediyor ve benim umrumda bile değil! Sanki onun aşkı mıyım, hayır!" İnledim.

"Sen benden çok daha kaz kafalısın!" Dedim. "Trabzon ayısı!" Diye bağırdım.

"Bak kız bana aşkım diyor, sevgilim diyor! Sen ne diyorsun, Trabzon ayısı!" Yüzümü buruşturdum.

"Senden nefret ediyorum, boşayacağım seni! Annemin yanına yerleşeceğim, orada İngiliz bir sevgili bulacağım." Güldü.

"Bulursun canım, bulursun tabii!" Bana yaklaştı. "Bok bulursun! Ben de buna izin verecektim." Sinirle göğsüne vurdum.

"Sana ne ya!" Dedim. "Yemin ederim artık anneme hak vermeye başlayacağım. Aşık mısın nesin bana, kıçımdan ayrılmıyorsun." Ne söylediğimi sonradan idrak ettiğimde dudağımı ısırdım.

Kurt başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"Kim bilir, belki de öyledir..." Alaylı sesiyle birlikte şaşkınca ona baktım.

"Ne?!" Kurt güldü ve başını yeniden göğüslerime yasladı.

"Beni affettin mi?" Sorusuyla birlikte yutkundum.

Aklım hâlâ önceki söylediğindeydi.

Gerçekten öyle olabilir miydi?

Kurt bana aşık olabilir miydi?

SINIR: 1.65K VOTE 500 YORUM

Loya ve Ali'nin hikayesi için küçük bir kesit yayınladım. Herkes Yüreğimdeki Sarmaşık isimli hikayemi kütüphanesine eklemeyi unutmasın !!

Bir de bundan sonra saygısız insanlarla uğraşmak yerine direkt engelleyeceğim. Herkes yorumlarını saygı çerçevesinde yapmayı unutmasın...

Bir önceki bölümde olduğu gibi güzel bir oy sayısı istiyorum...😇

Lütfen herkes emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmasın!

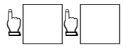
Bir de emir cümlesi kullanmamanızı son kez rica ediyorum, bundan rahatsızlık duyduğumu belirtmeme rağmen hâlâ böyle yorumlar yazanlar var. Bu ricamdan sonra böyle yorumlar görmemeyi umuyorum.

Oy veren ve yorum yapan, sabır ve saygıyla yeni bölümü bekleyen herkese çok teşekkür ederim...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

(Kapak için teşekkürler asilyezza)

30 "Yalan"

BELİZ

Üzerimdeki ağırlıkla birlikte gözlerimi araladım.

"Ne oluyor ya?" Diye sızlandım.

Kurt'un tamamen üzerimde olduğunu görmemle birlikte inledim.

"Kalk üstümden!" Yavaşça gözlerini araladı.

Anlamayarak bana baktı ve başını boynuma gömdü.

"Günaydın toliçona." Boynumu öptü. "Hâlâ uykumu alamadım." Adam dün uyuyamamıştı bile, uykusundan uyandırmıştım.

Burnumu saçlarına gömdüm ve kollarımı bedenine sardım.

"Babama gideceğiz aşkım." Yüzümü buruşturdum. "Aşkım deyince midem bulandı." Kurt güldü.

"Deme o zaman." Dedi. "Daha samimi şeyler söyle bana." Gülümsedim.

"Lazca bilmiyorum." Güldü.

"Türkçe daha güzel, daha fazla kelime bulursun." Yeniden gülümsedim. "Bakıyorum da beni affetmişsin?" Dağılmış saçlarını öptüm.

"Ne yapayım, kıyamıyorum işte..." Kurt başını boynumdan kaldırdı ve gülümsedi.

"Ağzını yüzünü yiyeceğim şimdi!" Kıkırdadığımda dudaklarıma yaklaştı ve uzun bir öpücük kondurdu. "Barıştık mı bebeğim?" Dudağımı büktüm.

"Dün beni çok üzdün." Kurt inledi.

"Allah benim belamı versin!" Hızla ağzını kapattım.

"Allah korusun beyinsiz!" Güldü ve avuç içimi öptü.

"Annen gelmeden kendi evimizde ilk defa sevişmek istiyorum." Şaşkınca ona baktım.

"Kurt sen ne diyorsun?" Kahkaha attı.

"Biraz patavatsızım ama ne yapayım, seni çok özledim." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Sen git o kızla seviş!" Kaşlarımı çattım. "Zaten kim bilir kaç kez seviştin!" Ofladı.

"Ulan onunla yatmak istesem bunu yapardım değil mi? Ben seni istiyorum işte, deli oluyorum kızım sana!" Sert sesiyle birlikte inledim.

"Kurt..." Burnunu burnuma sürttü.

"Beliz ben dün tamamen seni düşündüğüm için susmayı tercih ettim. Gökçe'ye yüz vermedim zaten ama sen bana çok kırıldın. Eğer karım olduğunu söyleseydim ne zaman evlendiniz diye başımızı şişirecekti. Üstelik seni kardeşim sandı bir de, kim bilir sana neler derdi. Ne konuştuğunu bilmeyen bir insan o, eminim ki seni üzecek şeyler söylerdi. Yemin ederim ki bunlar olmasın diye söylemedim." İç çektim.

"Kardeşin gibi mi duruyorum?" Gülümsedi.

"Hayır bebeğim." Dedi.

"Ama aramızda on yaş var." Dedim. "Dile kolay on yıl, az değil ki." Kurt saçlarımı okşadı.

"Çok küçüksün yavrum ya!" Sızlandı ve gözlerime baktı. "Biraz minyon olduğun için öyle söyledi. Yaşın zaten küçük ve bir de minyonsun." Ofladım.

"O zaman evlenmeseydin!" Güldü.

"Kızım ben şimdi kötü bir şey mi söyledim? Kadın dediğin minyon olacak zaten." Göz devirdim.

"Sen iki metresin, senin yanına minyon bir kadın yakışmıyor!" Kaşlarını kaldırdı.

"Allah Allah?" Dedi. "Yakışmazsa eğer topuklu giyer." Gözlerine baktım.

"Kaç santim topuklu giysin istersin, otuz santim yeterli olur mu?" Dedim alayla.

Kurt güldü ve yavaşça belimi okşadı.

"Beliz sen çok kısa boylu bir kadın değilsin, yalnızca benim yanımda kısa kalıyorsun. Bu çok normal değil mi? Loya'da diğer kadınlara göre çok uzun ama o bile benim yanımda kısa kalıyor. Yani sorun tamamen bende, senlik bir şey yok." Diye açıklamaya çalıştı.

"O zaman gideyim de boyuma göre birini bulayım, ben senin kardeşin gibi duruyormuşum!" O kızı boğmak istiyordum!

"Hay ben böyle işi..." Diye sesini yükseltti. "Ulan sanki ben dedim, aptal bir insanın söylediklerini kafaya takıyorsun." Dedi. "Hem benden başka bir adamla olamazsın sen, miden kaldırmaz güzelim." Ona kötü kötü baktım.

"Beni daha fazla kırmaya falan mı çalışıyorsun?" Kurt elimi öptü.

"İstemeden ağzımdan çıktı, bilerek olmadı ki şuri." Dedi. "Hem sen dün o adama yüz verip beni çıldırttın!" Sinirle bana baktı. "Adam sana yavşadı ve sen de ona karşılık verdin. Yok neymiş herkes güzel olduğunu söylermiş!" Güldüm.

"Sana ne?" Göz devirdi.

"Kıskanıyorum kızım, bunu duymaktan zevk mi alıyorsun?" Kıkırdadım.

"Diğer sevgililerine karşı da böyle miydin?" Diye sordum.

"Hayır değildim, hatta kıskanç bir adam da değildim." Saçlarımla oynadı. "Kıskanç bir adam olduğumun farkına bile varmamıştım. Kıskanmanın ne demek olduğunu çok güzel öğrettin bana, daha önce hayatımda hiçkimseyi kıskanmamıştım. Bok gibi bir hismiş, kendisini hiç sevemedim!" Güldüm.

"Ay ay ay!" Yanağını öptüm. "Sen kıskanç kurtçuk musun?" Ona sarıldığımda yavaşça üzerimden kalktı ve beni göğsüne çekti.

"Herhâlde artık barıştık?" Başımı salladım.

"Ama eğer bir daha beni üzersen çekip giderim, ona göre davran!" Güldü. "Herkese beni karın olarak göstereceksin yoksa seninle küserim." Dedim.

"Tamam yavrum tamam." Saçımı öptü.

Yavaşça ayağa kalktığımda ona öpücük attım ve banyoya doğru ilerledim.

İşlerimi hallettikten sonra banyodan çıktım ve mutfağa girdim.

Mutfaktaki küçük televizyonu açtıktan sonra rastgele bir kanalı seçtim.

Buzdolabını açtım ve kocama kuymak yapmaya karar verdim. Uzun süredir yemiyorduk ve o çok severdi.

Televizyonda sabah haberleri vardı ve genellikle ilgimi çekmiyordu.

Kuymağı yapmaya tam başlayacakken duyduğum haberle birlikte televizyona baktım.

Dayanamadım ve kahkaha atıp odaya koştum.

"Kurt?!" Yavaşça doğruldu.

"Ne oldu güzelim?" Hızla yanına gittim ve kafasına vurdum.

"Ne diye insanları rahatsız ediyorsun?!" Kaşlarını çattı.

"Anlamadım?" Göz devirdim.

"Haberlere çıkmışsın!" Kurt anlamayarak bana baktığında elinden tuttum ve hızlı adımlarla onu mutfağa doğru sürükledim.

Mutfağa geldiğimizde Kurt'a televizyonu gösterdim.

"Trabzon ayısı şehirdeki köylere dadandı. Köylüler ayıdan korunmak için her yolu deniyor fakat ayı ısrarla köye inmekten bıkmıyor. Ayının bu ısrarı köylüleri çok bıktırmış durumda!"

Kurt bana döndüğünde kahkaha attım.

"Beliz!" Diye kızdığında hızla ondan kaçtım.

"Ama haberlere çıkmışsın, söylemese miydim canım?" Kurt peşimden geldiğinde adımlarımı hızlandırdım.

"Gel buraya!" Dedi.

Tam odaya girecekken beni belimden tuttu ve kalçama sert bir şaplak attı.

"Ayı falan anlamam kızım! Kurt haberleri çıkarsa beni çağırırsın." Elinden kurtulmaya çalıştım.

"İmdat!" Diye bağırdığımda güldü ve beni birden sırtına attı. "Ya Kurt!" Diye sızlandım.

Kurt kalçamı öptüğünde şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne yapıyorsun beyinsiz?!" Dediğimde güldü ve yeniden kalçamı öptü.

"Bu işin ödülüydü." Dedi ve ardından sert bir şaplak attı. "Bu da cezası." Acıyla inlediğimde yeniden kalçamı öptü.

"Kızarttın ya!" Kurt yavaşça altımdaki şortu indirdi.

"Biraz kızarmış." Ofladım.

"Bırak beni ya!" Dedim. "Özür dile popomdan!" Güldü ve yeniden öptü. "Hani kurt kuzusuna kıyamazdı?" Bacaklarımı okşadı.

"Kıyamaz." Diye beni onayladı.

"Bacaklarımı ellemesene!" Diye kızdım.

Kurt kalçamı ısırdığında çığlık attım.

"Haydi sevişelim." Dedi.

"Yok sana sevişmek falan!" Güldü ve ısırdığı yeri öptü.

"Isırayım mı?" Sırtına vurdum.

"Isırma ya, canım acıyor!" Kurt şortumu yukarıya çekti ve beni yavaşça sırtından indirdi.

"Annen gelmeden sevişmemize bir izin vermedin!" Diye homurdandı.

"Evlenene kadar dokunmayacaksın bana, ceza veriyorum sana Trabzon ayısı!" Dedim.

"Şş yavrum..." Beni yeniden kucağına aldı ve bacaklarımı tutup beline sardı.

Dayanamadım ve dudağına yaklaşıp küçük bir öpücük kondurdum.

"Pisliksin." Dediğimde güldü ve alnını alnıma yasladı.

"Kurtun canı kuzu çekiyor." Güldüm.

"Kuzuya yazık değil mi?" Sırıttı.

"Kuzu ona çok aşık olduğu için ondan gelecek kötülüğe bile razı." Kaşlarımı kaldırdım.

"Yok artık!" Dedim. "Kıçından yalan yanlış şeyler uydurma, ne razı olacağım be?" Kaşlarını çattı.

"Ama anan öyle söylemiyor." Anlamayarak ona baktım.

"Ne söyledi ki?" Diye sordum.

"Beliz sana çok aşık diyor, kadın bile anlamış yani!" Dedi alayla.

Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde bakışlarımı yere çevirdim.

"Hiçte bile!" Dedim.

"Hm?" Burnunu burnuma sürttü. "İtiraz edemiyor musun güzelim?" Kaşlarımı çattım.

"Beni sevmeyeni ben hiç sevmem!" Dedim.

"Ben seni sevmiyor muyum?" Göz devirdim.

"Karım bile demediğine göre!" Ofladı.

"Beliz sana nedenini kaç kere daha açıklayacağım? Özürümü de diledim, sırf sen üzüldün diye! Abarttığının farkında mısın?" Dedi.

Kucağından inmek istediğimde buna izin vermedi ve yaklaşıp dudağımı öptü.

"Tamam Beliz karımsın, herkese duyuruş yapacağım. Bütün herkes öğrenecek karım olduğunu." Gülümsedim.

"Yüzük de takacaksın." Kaşlarını çattı.

"O kadar da değil." Dedi.

"Anlamadım?" Dediğimde yanağımı öptü.

"Güzelim annen gibi davranma Allah aşkına ya!" Kafasına vurdum.

"Gerçekten yüzük takmayacak mısın?" Yanağımı okşadı.

"Ben aksesuar takmaktan hoşlanmıyorum." Küskünce ona baktım.

"O bir aksesuar değil, evliliğimizin göstergesi!" Kurt inledi.

"Bunu sonra konuşalım olur mu?" Omuz silktiğimde yaklaştı ve omzumu öptü. "Bak yüzüme." Küskünce yüzünü izledim. "O yüzüğü takmamı çok mu istiyorsun?" Yeniden omuz silktim. "Tamam güzelim, seni üzmemeye çalışacağım. Normalde takmam ama senin için deneyeceğim." Gülümsedim.

"Tamam." Alnımı öptü.

"Annen birazdan burada olur." Diye homurdandı. "Eğer şimdi sevişmezsek-" Parmağımı dudağına bastırdım.

"Evlendikten sonra sevişelim. Uzungöl'e gittiğimizde, otel odasında yalnızken..." İnledi.

"Bana işkence mi çektireceksin Beliz?" Başımı olumlu anlamda salladığımda kalçamı sıktı. "Dua et Uzungöl'de geçireceğimiz o gece çabucak gelmesin..." Burnunu burnuma sürttü. "Şimdiki seviştiklerimiz gibi olmayacak. Çok daha sert ve arzulu olacak. Sana gerçekten sevişmek neymiş göstereceğim." Kaşlarımı çattım.

"Canımı mı yakacaksın?" Yanağımı öptü.

"Hayır yavrum, aksine çok zevk alacaksın." Bir şey söylemedim.

"Kahvaltı hazırlayalım artık, birazdan annem gelir." Kapının çalmasıyla birlikte güldüm. "Geldi bile!" Hemen kapıyı açmaya gittim ve kapıyı açtım.

"Güzelim?" Annem gülümsedi ve kollarını açtı.

Hemen ona sokulduğumda bana sımsıkı sarıldı ve saçımı öptü.

"Bugün babama gideceğiz!" Mutlulukla Kurt'a baktım.

"Doğru." Kurt telefonunu eline aldı ve bana baktı. "Babana sürpriz yapacağız, kimin geldiğini söylemeyecekler. Şimdiden her şeyi ayarlasam iyi olur." Onu başımla onayladığımda bizden uzaklaştı.

"Babama barıştığınızı söyleyecek misin?" Annem güldü.

"Kızım bir dur, acele etmemize gerek yok." Dudağımı büktüm.

"Anne ya!" Diye sızlandım. "O zaman Emel kapsın babamı, maden sen acele etmiyorsun!" Kaşlarını çattı.

"Emel babanı kapamaz kızım, baban hâlâ beni seviyor." Dedi.

"Sonunda kabullendin mi Deryacığım?" Dedim alayla.

"Bak Beliz yemin ediyorum senin o ağzına acı biber sürerim!" Bana yalandan kızdı ve kalçama vurdu.

"Anne ya!" Diye yeniden sızlandım.

"Hiç sızlanma Beliz Yargıcı!" Karşımda Kurt'u gördüğümde gülümsedim.

"Kurtçuk?" Ona doğru koştuğumda bana doğru geldi ve hemen beni belimden tuttu.

"Düşeceksin yine!" Dedi alayla.

"Of ya!" Aklıma gelen şeyle birlikte telaşla Kurt'a baktım. "Eyvah!" Kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" İnledim.

"Kurt kızma ama dün ilacı içmeyi unuttum!" Kurt ofladı.

"Beliz!" Diye homurdandı. "Kızım nasıl unutursun?!" Annem anlamayarak bana baktı.

"Ne ilacı?" Anneme baktım.

"Şey anne..." Diye mırıldandığımda annem şaşkınca bana baktı.

"Doğum kontrol hapı mı?" Başımı salladığımda inledi. "Beliz onu ihmal etmemen gerekiyordu! Bir de hamile mi kalmak istiyorsun?" Kurt sinirle göz devirdi.

"İstiyor zaten Derya Hanım, ben istemedikçe de küsüyor!" Annem şaşkınlıkla ona baktı.

"Kurt pislik misin?" Diye kızdım.

"Anneciğim sen salak mısın? Yaşın kaç başın kaç, birazcık mantıklı düşün!" Dedi annem.

"Anne ya!" Annem yanıma geldiğinde uzandım ve onun yanağını öptüm. "Çocuk falan yok, yemin ederim ki!" Dedim.

"Kızım o ilacı aksatmaman gerekiyor, içmeyi unutmamak zorundasın." Derin bir nefes aldı. "Kahvaltıdan sonra hemen iç ve saatlerini aksatmadan her gün içmeyi unutma." Başımı salladım.

"Bir daha olmaz." Annem saçımı öptü.

"Haydi kahvaltı hazırlayalım, ondan sonra babanı ziyarete gideriz." Dedi.

Heyecanla anneme sarıldım.

"Ay çok mutluyum!" Annem güldü ve burnumu sıktı.

"Çok konuşma!" Dedi.

"Of aman Derya ya!" Annem bana baktığında kahkaha attım ve mutfağa kaçtım.

"Bacaklarını kıracağım!" Diye homurdandığını duydum.

Yanıma geldiğinde buzdolabını açtı ve bana baktı.

"Canın ne istiyor?" Gülümsedim.

"Kuymak yapacaktım." Annem güldü ve başını salladı.

"Sen mi yapmak istiyorsun?" Hevesle ona baktım.

"Evet!" Annem kahkaha attı ve masaya oturdu.

"Buyurun Beliz Hanım." Ona öpücük attım.

"Marifetlerimi görün Derya Hanım." Güldü.

"Kimin kızısın?" Diye kendini övdü.

"Değil mi?" Kurt'u arkamda hissettim.

"Ne yapıyorsun?" Diye sordu.

"Kuymak." Kurt yanağımı öptü ve geri çekildi.

"Kuymağı babaannemden bile güzel yapıyorsun." Dedi.

"Beliz'im her şeyi güzel yapar, iyi ki doğurmuşum!" Dedi annem.

Kendimi tutamadım ve kahkaha attım.

Kuymak hazır olduğunda annem masayı hazırlamıştı.

***

Kahvaltımızı yaptıktan sonra hazırlanmıştık. Kurt bana montumu giydirdi ve fermuarı çekti.

"Haydi acele et!" Kurt gülümsedi ve başını salladı.

Evden çıktığımızda kapıyı kilitledi.

"Asansöre sığamayız ki." Dedim.

Asansöre Kurt'la ikimiz zor sığıyorduk.

"Ben merdivenle inerim." Dedi Kurt. "Siz binin hanımlar." Dedi ve gelen asansörün kapısını açtı.

"Centilmen kurtçuk." Alaylı tavrıma karşı gülümsedi ve yanağımı sıktı.

Asansöre bindiğimizde sıfıra bastım ve anneme döndüm.

"Anne çok tatlı değil mi?" Annem göz devirdi.

"Ağzın kulaklarına varacak!" Kahkaha attım.

"Ay çok seviyorum!" Dedim.

"Oy benim minik kuşum büyümüşte aşık mı olmuş?" Annem sevgiyle yanağımı öptü. "Kurban olurum ben sana." Asansör gelmişti.

Annemle birlikte indiğimizde Kurt'u beklemeye başladık.

Yaklaşık bir dakika sonra Kurt'u gördüm, telefonda biriyle konuşuyordu.

Yanımıza geldiğinde telefonu kapattı ve bize döndü.

"Kiminle konuştun?" Diye sordum.

"Sana ne?" Alayla bana baktı.

"Ne demek sana ne?" Omuz silkti.

"Çok önemli biriyle." Kaşlarımı çattım.

"Kim?" Kurt güldü ve gözlerime baktı.

"Dedemle." Göz devirdim.

"Ben de gerçekten önemli biri sandım!" Kurt güldü.

"Dedem önemsiz mi hatun?" Gülümsedim.

"Hayır aptal öyle demek istemedim, tabii ki önemli ama kadın sandım." Dedim.

"Aklın anca bunlara çalışır zaten." Benimle dalga geçiyordu!

Triple ona baktım ve önden yürümeye başladım.

Arabaya bindiğimizde Kurt gaza yüklendi.

Babamı göreceğim için çok mutluydum...

***

Cezaevine geldiğimizde arabadan indik. Kurt yine telefonda biriyle konuşuyordu.

Çok geçmeden telefonu kapattı ve başıyla girişi gösterdi.

Hep birlikte içeriye girdik, Kurt her şeyi halletmişti.

Karanlık odaya doğru ilerlediğimizde Kurt elimi tuttu.

"Ahmet Yargıcı içeride mi?" Diye sordu gardiyana.

Gardiyan başıyla onu onayladığında mutlulukla içeriye girdim.

Babam kenardaki bir masada oturuyordu ve dalgın gözüküyordu.

Koşarak yanına gittiğimde bakışları beni buldu.

"Beliz?" Dedi şaşkınca.

"Baba?" Babam hemen ayağa kalktı.

Koşarak boynuna atladığımda beni sıkıca sardı.

"Prensesim?" Özlemle yanaklarımı öptü.

Gözlerim dolarken ona sımsıkı sarıldım.

"Oy güzelim benim..." Babam hasretle beni sımsıkı sardı.

Yavaşça birbirimizden ayrıldığımızda gözyaşlarımı sildi.

"Baba..." Babam saçımı öptü.

"Sonunda döndünüz demek?" Dedi.

"Sana sürpriz yapmak istedik." Dedi Kurt.

"Dünyanın en güzel sürprizi bu sanırım." Sevgiyle babama baktım.

Babam annemi gördüğünde şaşkınca ona baktı.

"Derya?" Dedi.

"Yeniden geldim." Babam gülümsedi.

"Hoş geldin." Annem yavaşça babama sarıldı.

Babam şaşkınlıkla anneme baktı, normalde annem ona asla sarılmazdı.

"Hoş buldum." Dedi.

Babam ve annem birbirlerinin gözlerine baktılar. Bu bakış öyle bir bakıştı ki, insanın yüreğini acıtıyordu...

Babam annemin bilekliğine baktı.

"Çıkarmamışsın?" Annem başını salladı.

"Çıkarmadım." Dedi.

"Neden?" Annem omuz silkti.

"Çıkarmak istemedim." Babam gülümsedi.

"Öyle mi?" Annem başını salladı.

Mutlulukla ellerimi çırptım, yıllardır tek istediğim şey karşımdaki manzarayı görmekti.

Babam bana döndüğünde kıkırdadım ve yeniden ona sarıldım.

"Seni çok özledim babiş." Babam sevgiyle saçımı öptü.

"Ben de çok özledim fıstığım." Babam sarılışıma karşılık verdi.

Hep birlikte masaya oturduğumuzda ben her zamanki gibi babamın yanına oturdum. Annem ve Kurt ise karşıya oturdu.

"Ee anlat bakalım, Trabzon nasıldı?" Babamın sorusuyla birlikte gülümsedim.

"Çok güzeldi!" Dedim. "Kurt'un yengesi ve kardeşi çok tatlı insanlar. Seni de inşallah onlarla tanıştırmak bir gün nasip olur." Babam yanağımı öptü.

"İnşallah prensesim." Dedi. "Sen oraları bayağı sevdin anlaşılan?" Güldüm.

"Buradan uzaklaşmak bana çok iyi geldi. Seni çok özledim ama İstanbul'un beni bunalttığını fark ettim. Kalabalıktan ve bu şehirden yorulmuştum biraz, orası cennet gibiydi." Babam elimi aldı ve dudaklarına götürdü.

"Ölürüm ben sana." Dedi ve elimi öptü. "Bunalmana kızmıyorum miniğim, haklı olduğunu biliyorum. Psikolojinin bozulmasını istemediğim için oraya gitmene izin verdim. Son zamanlarda yaşadığın şeyler çok ağırdı." Başımı babamın göğsüne yasladım.

"Baba sana çok güzel bir haber vereyim mi?" Mutluluğum sesime yansımıştı.

"Ne oldu?" Diye sordu.

Annem ve Kurt merakla bana bakıyordu.

"Annem seni affetmeye karar vermiş! Yani yeniden evlenebilirsiniz-" Annem sözümü kesti.

"Beliz!" Diye kızdı. "Kızım biz bunları babanla yalnızken konuşuruz değil mi?" Dedi.

"Ya anne ne yapayım? Eğer sana kalırsa yine gurur yapıp susardın." Babamın yüzüne baktığımda anneme baktığını gördüm.

"Nereden çıktı bu?" Diye sordu. "Bu doğru mu?" Annem omuz silkti.

"Beliz'in iyiliği için, hem artık ondan uzak kalmak istemiyorum." Dedi.

"Bir tek Beliz için mi?" Annem başını olumlu anlamda salladı.

"Hayır yalan söylüyor! Beni bahane ediyor ama hâlâ seni sevdiği için affetmek istiyor." Annem kızgınca bana baktı.

"Beliz!" Omuz silktim.

"Şş babacığım sen bu konulara çok karışma. Biz annenle bunları oturup konuşuruz." Babamın keyfi yerindeydi.

"Ay ama ben kötü bir şey yapmıyorum ki! Sevenleri kavuşturmak da mı suç?" Babam kahkaha attı.

"Isırırım seni, çok konuşma!" Dedi.

"Ya seni çok çok seviyorum..." Babamın yanağını öptüm.

Annem gülümseyerek bizi izliyordu.

"Ben de seni çok seviyorum bir tanem." Dedi ve elimi öptü. "Senin gibi bir evlat büyüttüğüm için o kadar mutluyum ki..." Dedi. "Koğuşta Samet diye bir adam var, onunla çok dertleşiriz. Kendi kızının ona yaptıklarını duydukça seninle çok gurur duyuyorum." Kaşlarımı kaldırdım. "Adamın içeriye girmesini resmen kendi kızı sağlamış, kaç yaşında adam oturup bir tek kızını düşünüyor." İç çekti. "O adamın kızının yaptıklarını dinledikçe seninle gurur duydum. Ben kendi evladım için bana bu güne kadar asla yalan söylemedi diyebiliyorsam eğer seni çok güzel yetiştirmişim demektir. İnsanların çocuklarının neler yaptığını duydukça sana şükrediyorum. Ne kötü bir alışkanlığın var, ne yalan söylersin..." İçim burkulurken gözlerim çoktan dolmuştu. "İçeride sana ne kadar güvendiğimi tekrar fark ettim ve bu mutlu olmamı sağladı. Senin gibi bir kızım olduğu için şükürler olsun." Daha fazla kendimi zorlayamadım...

Gözlerimden yaşlar teker teker süzüldüğünde babam hemen bana sarıldı ve saçımı öptü.

"Ağlama hemen küçüğüm..." Ona yalan söylemiştim.

Hepimiz onu resmen ayakta uyutmuştuk. O çok güvendiği adamla evlenmiştim ve birlikte olmuştum.

Oysaki o bana nasıl güveniyordu...

Bu olanları öğrendikten sonra bana eskisi gibi güvenmeyecekti ve bu canımı çok acıtıyordu.

Hüngür hüngür ağlarken babam beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Tamam Beliz'im..." Annemin ayağa kalktığını gördüm.

Annem benim yanıma oturdu ve o da bana sarıldı.

"Tamam aşkım, bu kötü günler de geçecek." Dedi. "Baban ve ben hep yanında olacağız, seni hiç bırakmayacağız." Babam gözyaşlarımı sildi.

"Beliz?" Başımı kaldırdım ve gözyaşlarımı sildim.

"Tamam iyiyim." Diye mırıldandım.

Daha fazla ağlamamak için kendimi sıktım.

Babam beni affetmeyecekti...

Kurt'la gözlerimiz buluşunca aşkla gözlerine baktım, her şeye onun için katlanıyordum.

Kurt gözlerime baktığında ne demek istediğini çok iyi anladım.

Ağlamamı istemiyordu, bana kıyamıyordu...

"Ben artık hep birlikte olalım istiyorum." Dedim. "Ben, sen, annem ve Kurt..." Babam gülümsedi.

"Mutlu olmamıza çok az kaldı." Dedi. "Duruşmayı iki ay sonraya ertelediler." Şaşkınca ona baktım.

"Ne?!" Dedim.

"Maalesef kızım." Kurt'a baktığımda duruşunu dikleştirdi.

"Ben halledeceğim." Net sesiyle birlikte başımı salladım.

"İnşallah." Babam bir an önce buradan çıkmalıydı.

"Artık tamamen döndünüz değil mi?" Babamın sorusuyla birlikte yutkundum.

"Şey-" Annem sözümü kesti.

"Kurt'un kardeşinin düğünü olacakmış, yine Trabzon'a gidecekler. Malum Beliz'de onları çok sevmiş, düğüne gitmeyi çok istiyor." Babam kaşlarını çattı. "Merak etme bu sefer çok az kalacaklar. Düğün hazırlıklarına falan yardım edecekler. Hem ben de onlarla gideceğim ve oradakilerle tanışacağım." Babam başını salladı.

"Sen de gideceksen eğer sorun yok." Dedi. "Yalnız bu sefer hemen döneceksiniz!" Başımı salladım.

"Vallahi hemen döneceğiz, yalnızca düğüne gideceğiz. Bir de hazırlıklara yardım edeceğiz. Düğünün ertesi günü temelli döneriz zaten. Hem annem de yanımızda olur." Babam sıkıntıyla bana baktı.

"En azından annen yanında olur. Hem de o insanlarla tanışmış olur." Dedi. "Aslında izin vermek istemiyorum ama senin mutluluğun için susuyorum. Kurt oğluma güveniyorum zaten ama annenin yanında olması içime su serpiyor." Babama sarıldım.

"Seni çok seviyorum babacığım." Dedim. "İyi ki benim babamsın." Babam gülümsedi.

"Kurban olurum ben sana." Dedi ve yanağımı öptü.

"Görüşme bitti!" Diye içeriye giren gardiyanla birlikte ofladım.

Hepimiz ayağa kalktığımızda babam annemle yeniden sarıldı.

"Beni gerçekten affettin mi?" Diye sordu.

"Bunları sen içeriden çıktıktan sonra konuşalım." Dedi annem.

"Baba ben avukat arkadaşımı ayarladım, yarın senin yanına gelecek ve davayı açmış olacağız. Tek celsede boşayacaksın o kadını." Dedi Kurt.

"İnşallah oğlum." Babam Kurt'la da sarıldı. "Kendine ve kızıma çok iyi bak." Dedi.

"Senin aklın bizde kalmasın, gözüm gibi bakıyorum." Dedi.

Babam başını salladı ve bana baktı. Hemen boynuna sarıldığımda saçımı öptü ve beni sımsıkı sardı.

"Fıstığım..." Eğildi ve yanaklarımı öptü. "Kendine çok iyi bak." Dedi.

"Sen de kendine çok iyi bak." Uzandım ve yeniden yanağını öptüm. "Seni çok seviyorum." Babam yavaşça geri çekildi.

"Bende yavrum." Ardından bakışları annemi buldu. "Seni düşünmekten gözüme uyku girmiyor, yabancı bir ülkede yaşamanı istemiyorum. Kızımla ve seninle hep beraber olmak istiyorum." Dedi ve annemin elini tuttu. "Bu küslük sence de çok uzamadı mı?" Annemin utandığını hissettiğimde kıkırdadım. "Kararım kesin Derya, seninle yeniden evlenmek istiyorum. Senelerdir resmen ızdırap çekiyorum. O kadını asla sevmediğimi ve ona dokunmadığımı zaten biliyorsun. Yüreğim ayrılığı daha fazla kaldırmıyor, hâlâ seni çok seviyorum." İçim erirken Kurt'a sokuldum ve onları izlemeye devam ettim.

"Ahmet..." Diye mırıldandı annem. "Çocukların önünde bunları konuşmayalım-" Babam sözünü kesti.

"Onlar zaten her şeyin farkında." Dedi. "Beni hâlâ seviyor musun?" Annem yutkundu ve zorlukla başını olumlu anlamda salladı.

"Evet." Diye fısıldamasıyla birlikte mutlulukla çığlık attım.

Babam gülümsedi ve eğilip annemin yanağını öptü.

"Biliyordum..." Dedi.

"Haydi!" Diye bağıran gardiyanla birlikte babam geri çekildi ve bana göz kırptı.

"Her şey çok güzel olacak." Dedi.

Babamın gardiyanla birlikte odadan çıkmasıyla iç çektim.

Eğer bizi affederse her şey çok güzel olabilirdi...

***

Eve geldiğimizde yorgunca kendimi yatağa bıraktım. Üzerime uzanan Kurt'la birlikte gülümsedim.

"Bugün sana sarılamadım." Dedi ve yaklaşıp gözlerimi öptü. "Ağlamana da kıyamadım ama mecburen susmak zorunda kaldım." Sakallarını okşadım.

"Hiç sorun değil." Dedim. "Babam bugün beni övdüğünde o kadar çok utandım ki..." Kurt yanağımı öptü.

"Hepsi benim suçum, babana her şeyi ben açıklayacağım." Dedi. "Sen sakın üzülme toliçona, ben her zaman senin yanındayım." Uzandım ve dudağını öptüm.

"İyi ki varsın yakışıklım." Kurt gülümsedi ve burnunu burnuma sürttü. "Trabzon ayısı olabilirsin ama bazen sana hayran olmamak elde değil." Kaşlarını kaldırdı.

"Sen de kapça gibisin, Trabzon kapçası." Kaşlarımı çattım.

"Kapça ne be?" Güldü.

"Hamsi." Dedi. "Hamsi gibi küçük ve lezzetlisin." Şaşkınca ona baktım.

"Sen ne diyorsun be?! Sensin kapça, Trabzon ayısı!" Kahkaha attı.

"Ulan beni kocaman ayıya benzetiyorsun, şimdi de kapça diyorsun!" Dedi. "Kapça da senin gibi küçük, lezzetli mi lezzetli. Hem ben ayıysam sen de

benim yanımda kapça gibi kalıyorsun, yani doğru bir benzetme yaptım." Kafasına vurdum.

"Küçüksem küçüğüm, seni ne ilgilendiriyor? Pislik dağ ayısı seni!" Kurt ellerini kalçama indirdi.

Bacaklarımı araladı ve bacaklarımın arasına yerleşip üzerime uzandı.

"Şş sus da!" Göz devirdim.

"Kapça kadar küçük olmama rağmen ölüyorsun bana, kıskançlıktan geberiyorsun!" Dedim.

"Geberiyorum." Diye beni onayladı ve tek eliyle kollarımı tutup başımın üstünde sabitledi. "Sana geberiyorum." Yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Kurt bırak beni!" Diye nazlandım.

Kurt elini yüzümde gezdirdi ve yanağımı okşadı.

"Her şeye rağmen seni istiyorum." Yavaşça okşayarak dudaklarıma geldi ve uzanıp uzun bir öpücük kondurdu. "Seni istediğim zaman öpüp koklamayı seviyorum." Dedi.

Yavaşça geri çekildiğinde dudağımı okşadı, gözlerim kapanırken kendimi ona bastırdım.

"İyi ki..." Diye fısıldadım.

Kurt kendini sertçe bana sürttüğünde inledim.

"Y-Yapma!" Dedim.

Aklımı başımdan alıyordu...

Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde hemen karşılık verdim.

Hâlâ ellerimi tutuyordu.

Zorlukla dudaklarımızı ayırdım ve alnımı alnına yasladım.

"Ellerimi bırak." Gözlerimi zor açıyordum.

"Neden?" Alaylı sesiyle birlikte inledim.

"Kurt bırak..." Diye fısıldadım.

"Bana dokunmak mı istiyorsun?" Başımı olumlu anlamda salladığımda gülümsedi ve ellerimi bıraktı. Yaklaşıp yüzümü avuçladı. "İşte karşımda böyle arzuyla yanan bir kadın görmek istiyorum. Çok güzelsin Beliz..." Hemen dudaklarımızı buluşturdum.

Bacaklarımı Kurt'un beline doladığımda yavaşça bacaklarımı okşadı.

Kurt alt dudağımı emdiğinde titredim ve saçlarını okşadım.

Daha fazla dayanamadım ve gömleğinin üstten birkaç tane düğmesini açtım.

"Kurt..." Diye fısıldadım.

Dudaklarımızın ayrılmasıyla birlikte gözlerimi açamadım.

Kurt'un bacaklarımın arasından çıktığını hissettim.

"Beliz?" Annemin sesini duymamla birlikte hızla gözlerimi açtım ve doğruldum.

"Hem yaş pasta yapalım diyorsun hem de burada Kurt'la fingirdeşiyorsun!" Diye homurdandı. "Haydi mutfağa gel ve bana yardım et." Diyip odadan çıktı.

Kıpkırmızı olduğumu hissettiğimde Kurt güldü ve beni göğsüne çekti.

Yine rezil olmuştuk!

SINIR: 1.82K VOTE 500 YORUM

Oyların sayısı çok iyi gençler, herkes emeğe saygı duyup oy vermeyi unutmasın...

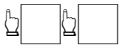
'Sınır geçtiği yedi gün içerisinde bir gün' yani o hafta içinde yeni bölüm geliyor. Sınır geçer geçmez anında yeni bölüm falan atmıyorum çünkü bunun imkanı yok. Benim de bir özel hayatım ve okulum var, oturup sürekli bölüm yazamam ve bölüm yazmakta kolay bir şey değil. Bu yüzden anlayış göstermeyi unutmayın! Bölümlerin geliş süresi yeterince hızlı ve ben elimden geleni yapıyorum. Bu konuda sizden saygı bekliyorum ve daha fazla şikayet almak istemiyorum.😇

Emeğime saygı duyan, oy veren ve yorum yapan herkese çok teşekkür ederim!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

31 "Uzungöl"

BELİZ

Yataktan kalktığımda Kurt'a baktım.

"Her zamanki gibi!" Diye homurdandım.

"Ne yapalım gülüm, bizim de kaderimiz bu." Dedi Kurt.

"Beliz?" Diye seslenen annemle birlikte odadan çıktım ve mutfağa girdim.

"Annem?" Bana baktı ve gülümsedi.

"Annem diyen ağzını ısırırım!" Dedi ve yanaklarımı sıktı.

"Anne ya!" Diye söylendiğimde birden yüzümü mıncırdı.

"Annen yesin seni, prensesim benim..." Güldüm. "Sen yaş pasta istersin de ben yapmam mı?" Yanağımı öpücüklere boğduğunda kıkırdadım.

"Babamla barıştığınız için mi bu kadar mutlusun?" Annem göz devirdi.

"Babanla alakası yok, ayrıca tam olarak barışmadık." Dedi.

"Adama onu sevdiğini itiraf ettin." Annem dudağını büktü.

"Ne yapayım, hâlâ seviyorum. Kaç yaşına gelmişim yine seviyorum." Sinsice gülümsedim.

"Bakarsın bana bir kardeş gelir?" Annem şaşkınca bana baktı.

"Bu yaştan sonra mı?" Göz devirdim.

"Yaşında ne var sanki?" Annem kaşlarını çattı.

"Benim yaşımda hamile kalan insanlar biliyorum ama bu çok doğru olmaz ki. Gelmişim kırk yaşına, bu saatten sonra çocuğa nasıl bakacağım?" Güldüm.

"Neden bakamıyormuşsun?" Annem kararsızca gözlerime baktı.

"Olur mu ki?" Kahkaha attım.

"Anne şaka yapmıştım!" Dedim. "Kardeşimle aramızda on sekiz yaş olacak!" Annem göz devirdi.

"Benim sağlık açısından hiçbir problemim yok, belki yeniden anne olabilirim." Dedi.

"Ben ne olacağım?" Güldü ve beni kollarının arasına aldı.

"Sen her zaman benim bir tanecik kızım olacaksın. Zaten şu saatten sonra bir çocuğumun olmaması benim için çok da önemli değil. Dünyalar güzeli bir kızımın olması bana yetiyor." Saçımı öptü. "Ama ne bileyim işte, kardeş fikri bir an cazip gelmişti." Dedi.

"Ay anne düşünsene aynı anda hamile kalıyoruz!" Annem güldü.

"O biraz zor yavrum." Dedi.

Annemle birlikte yaş pastayı yapmaya devam ettik.

***

Yaş pastayı yaptığımızda geri çekildim ve pastaya baktım.

"Harika oldu!" Dedim.

"Ana kız birlikte yaptık, tabii ki harika olacak." Güldüm ve koşarak odamıza girdim.

Kurt'un elinde telefon vardı ve bir şeylerle uğraşıyordu.

"Kurt?" Beni fark ettiğinde başını kaldırdı.

"Beliz?" Koşarak yatağa atladım ve onun yanağını öptüm.

"Pasta yaptık!" Heyecanla ona baktım. "Haydi gel." Kurt yeniden telefona döndü.

"Hemen geliyorum bebeğim." Ofladım ve yatağa uzandım.

Kurt'un kolunu kaldırdım ve hemen göğsüne yanaştım. Kurt güldüğünde kolunu kendime sardım ve başımı göğsüne yasladım.

"Başımın belası." Alaylı sesiyle birlikte telefona baktım.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Diye sordum.

"Çok gizli biri." Diye fısıldadı kulağıma, hâlâ benimle dalga geçiyordu!

Ofladım ve telefonu elinden aldım.

"Yarın yanıma uğrumayı unutma Kurt, seni bekliyor olacağım."

Kaşlarımı çattım ve yazan kişinin ismine baktım.

Gülşah Hanım yazıyordu!

"Gülşah kim?" Kurt saçımı öptü.

"Devletin önemli savcılarından, aynı zamanda arkadaşım." Dedi. "İşime döndüğümü söylemiştim ya hani, çok yardım etti. Yarın da beni beklediğini söylüyor, iş hakkında konuşacağız." İçimde oluşan kıkançlığı yok etmeye çalıştım.

"İyi!" Dedim ve ayağa kalktım. "Pasta yaptık, yiyorsan gel." Tam odadan çıkacaktım ki Kurt hızla ayağa kalktı.

"Beliz?" Beni kolumdan tuttu ve kendisine çevirdi. "Güzelim benim yanlış anladın, aramızda hiçbir şey yok!" Kaşlarımı çattım.

"Ben de zaten aranızda bir şey var demedim." Kurt birden beni kucağına aldı ve yatağa bıraktı.

"Ama öyle düşünüyorsun." Kurt başını iki yana salladı. "Beliz'im, küsme bana... Kadın zaten evli ve bir çocuğu var. Sanki etrafımdaki bütün herkes bana aşıkmış gibi davranma." Sinirle inledim.

"Kadın evlenmeden önce mutlaka onunla birlikte olmuşsundur!" Kurt göz devirdi.

"Hayır olmadı, ben tanıdığımda da zaten evli bir kadındı. Çocuğu altı yaşında, yani pek de küçük sayılmaz." Tam kalkacaktım ki Kurt hızla kolumu tuttu. "Beliz sana yemin ediyorum ki kadınla aramda hiçbir şey geçmedi! Ulan arkadaş diye bir kavram yok mu senin için?" Dedi.

"O zaman niye dalgındın?" Kurt ofladı.

"Beni mi kıskanıyorsun?" Sinirle bağırdım.

"Evet kıskanıyorum!" Kurt'la gözlerimiz buluştuğunda ellerimi tuttu.

"Şuri..." Elimi öptü. "Sk'ani şeni bğurur ma." Kaşlarımı çattığımda gülümsedi. "Angelozi..." Anlamayarak ona baktım.

"Bana Türkçe konuş!" Diye kızdığımda güldü.

"Si şk'imi ore do ma sk'ani." Yatağa uzandı ve beni göğsüne çekti.

"Bırak!" Kurt itirazlarımı dinlemeden burnunu saçlarıma gömdü.

"Nefesim..." Kokumu derince içine çekti. "Senin için ölürüm ben." Ardından elimi tuttu. "Meleğim..." Diye söylediklerini çevirdi.

"Ay!" Kurt güldüğünde hemen kendimi toparladım. "Son söylediğin neydi peki?" Kurt beni belimden tuttu ve saçımı öptü.

"Gözlerime bak." Yavaşça başımı kaldırdığımda iç çekti. "Sen benimsin, ben de senin demekti." Kıkırdadım.

"Kalbimi nasıl çalacağını çok iyi biliyorsun! Siz Laz'lar çok fenasınız!" Kurt güldü.

"Fena demeyelim biz ona." Dedi. "Biraz deli, tam bir yiğit ve sevdiklerine düşkün insanlarız." Elimi onun yanağına koydum.

"Benden başkasına gitmeyeceksin değil mi?" Kurt avuç içimi öptü.

"Kızım bana yemin ettirdin!" Dedi.

"Ha yani yemin ettirmesem gidecektin?" Kurt güldü ve yanağımı öptü.

"Yine gitmezdim." Sevgiyle ona sarıldım.

"Sen başkasına gidersen eğer ben çok üzülürüm." Diye mırıldandım.

Kurt gülümsedi ve üzerime uzandı.

"Seni asla üzmeyeceğim." Burnunu burnuma sürttü. "Bunu biliyorsun değil mi toliçona?" Başımı salladım.

"Annemle gitmek yerine seninle gitmeyi seçtim. Sana güvenmeseydim eğer seninle gelir miydim hiç?" Yanağını okşadığımda gözlerime baktı.

"Yarın düğünümüz var." Kurt gülümsedi. "Düğünden hemen sonra Uzungöl'e gideceğiz." Kıkırdadım.

"Beni hiç gezdirmiyorsun." Kaşlarını çattı. "Hani Karadeniz'i gezecektik?" Kurt güldü.

"Bizim evdekiler adama fırsat mı veriyor? Anca gidip sahilde oturuyoruz." Gülümsedim.

"Neyse ki Uzungöl'de yalnız olacağız. İki gün olsa bile çok mutluyum!" Kurt kalçama vurduğunda inledim.

"Bence o günleri korkuyla bekle Beliz Atabey, aksi takdirde biraz canın yanabilir." Şaşkınca ona baktım.

"Manyak manyak konuşma be adam!" Kahkaha attı.

"Manyak olduğum doğrudur. Ne yaparsın, Karadeniz havası çarpıyor adama!" Güldüm.

"Deli!" Telefonumun çalmasıyla birlikte arayana baktım.

"Kardeşin mi?" Başımı salladım.

Telefonu açtım ve derin bir nefes aldım.

"Alo?" Dedi Ceren.

"Efendim?" Dedim.

"İstanbul'da mısın?" Diye sordu.

"Evet." Ceren rahat bir nefes verdi.

"Hani beni görmeye gelecektin?" Kararsızca dudağımı ısırdım.

"Bugün yetişmeyebilir." Ceren ofladı.

"Abla ya!" İçimi bir hüzün kaplarken tavanı izledim. "Zaten hiç görüşmüyoruz, ne olurdu gelseydin? Bana hiç zaman ayırmayacaksın değil mi?" İnledim.

"Ceren başımı ağrıttın!" Diye söylendim. "Senin o annenle falan uğraşamam ben, bıktım artık hayatımı mahvetmenizden!" Ceren iç çekti.

"Abla hani bu konuları az da olsa konuşmuştuk? Niye şimdi yüzüme vuruyorsun ki?" Gözlerimi kapattım.

"Seni görmek istemediğime karar verdim. İlla bunu mu söyletmek istiyorsun, illa kalbini mi kırayım? Ne istiyorsunuz benden, daha neyin intikamını alacaksınız?" Sesimin sinirli çıkmasına engel olamıyordum.

Kurt yaklaştı ve yanağımı öptü.

"Biraz sakin olur musun?" Aşkla onun gözlerine baktım.

"Abla..." Ceren derin bir iç çekti. "Annemin bunlardan haberi yok diyorum sana, haberi olsa beni öldürürdü!" Ofladım.

"Tamam Ceren, tamam kardeşim! Bir saat sonra sizin evinizin oradaki kafeye geleceğim." Ceren çığlık attı.

"Tamam ablacığım, seni bekliyor olacağım!" Dedi ve telefonu kapattı.

Hüzünle Kurt'a baktım.

"Benden daha ne istiyorlar?" Diye fısıldadım. "Çok yoruldum artık..." Başımı iki yana salladım. "Bundan sonra yalnızca biz olalım, hep beraber olalım istiyorum." Kurt burnumun ucunu öptü.

"Her şey düzelecek yavrum." Bakışlarımı tavana çevirdim.

"İnşallah." Diye mırıldandım.

İnşallah her şey düzelirdi...

***

Kurt'la birlikte kafeye geldiğimizde bir masa seçip oturduk.

"Senin gitmen daha iyi olurdu." Dediğimde göz devirdi.

"Gitmiyorum Beliz!" Bir şey söylemedim ve ona sokuldum.

"Kızma hemen." Gözlerine baktım. "Gülşah denen o kadınla buluşacak mısın?" Kurt hafifçe gülümsedi.

"Yarın düğünüm olduğunu ve döneceğimizi söyledim." Şaşkınca yüzüne baktım.

"Evli olduğunu biliyor mu?" Kurt alayla bana baktı.

"Yok bilmiyor!" Göz devirdim. "Baş belası bir hatunla evliyim dedim. Baş belası falan ama Trabzon'a gelmiş en güzel gelin diye de ekledim." Kaşlarımı çattım.

"Benim için baş belası mı dedin?" Kurt güldü.

"Beliz..." Sustu ve gözlerime baktı. "Çok masumsun güzelim. İlk başta şaşırdı ve sonra mutluluklar diledi. Ben de çok güzel bir evliliğimin olduğundan bahsettim ve o da anlayışla karşıladı. Başka bir zaman buluşup onunla iş hakkında konuşacağız, hem babana da yardım edecek." Yüzüm istemsizce asıldı ve bir şey söylemeden başımı salladım. "İstersen sen de bizimle gelirsin, biraz sıkılırsın ama hiç değilse yanlış düşündüğünün farkına varırsın." Şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Sen ciddi misin?" Başını olumlu anlamda salladığında mutlulukla küçük bir çığlık attım ve ona sarıldım. "Tabii ki gelirim!" Kurt güldü.

"Baş belası." Dedi ve ardından saçımı öptü. "Senin bu kadar kıskanç olabileceğini tahmin etmezdim." Omuz silktim.

"Evli bir kadının kocasını kıskanması kadar normal bir şey yok." Dediğimde başını salladı.

"Doğru." Diye mırıldandı.

"Abla?" Ceren'in sesini duyduğumda karşıma baktım ve ayağa kalktım.

"Hoş geldin." Soğukça gözlerine baktığımda gülümsedi ve bana sarıldı.

"Hoş buldum." Ardından bakışları Kurt'u buldu. "Bu adam kim?" Diye sordu.

"Enişten." Ceren şokla bana baktı.

"Ne?!" Bakışları tekrar onu bulduğunda Kurt ayağa kalktı ve elini uzattı.

Ceren şaşkınca Kurt'un elini sıktı ve yeniden bana döndü.

"Abla sen ne ara sevgili yaptın?" Omuz silktim.

"Sevgili yapmadım." Bakışlarım Kurt'u bulduğunda göz göze geldik. "Evlendim." Tekrar Ceren'e baktığımda ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Oha!" Başını iki yana salladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Göz devirdim.

"Seninle neden dalga geçeyim ki?" Ceren bir şey söylemedi ve masaya oturdu. Ben de masaya oturduğumda Kurt'u inceledi.

"Maşallah eniştem de boylu posluymuş." Dedi. "Ne zaman evlendin ki? Beni düğüne bile çağırmamışsın." Alayla güldüm.

"Beni babamın evinden o soğukta sokağa atan insanları bir de düğünüme mi çağırsaydım?" Ceren üzüntüyle bana baktı.

"Özür dilerim." Dedi. "Annem adına da çok özür dilerim. O senin anneni kıskandığı için yıllarca sana eziyet çektirdi ve beni de hep doldurdu. Artık gerçeklerin farkına vardım." Öne eğildim.

"Biliyor musun, sana hiç inanmıyorum. Annenle yine bir haltlar planlamışsınız, bu o kadar belli ki!Ceren güldü.

"Yakında babam annemi boşayacakmış, annem daha neyin planını yapabilir ki? Şu saatten sonra evliliğini kurtaramayacağının farkında zaten. Son kez söylüyorum ki buraya geldiğimden haberi yok." Kurt derin bir nefes aldı.

"Ne istediğini açık açık söyle." Dedi net bir sesle.

"Ablamı istiyorum." Ceren'in bakışları beni buldu. "Seninle gerçekten abla ve kardeş olalım istiyorum." Duruşumu dikleştirdim ve kararsızca onun gözlerine baktım.

Ceren'in ısrarcı bakışlarıyla birlikte inledim ve bakışlarımı kaçırdım.

"Şu saatten sonra çok zor." Diye mırıldandım.

***

Son kez aynaya baktım ve heyecanla derin bir nefes aldım.

"Çok güzel oldun annem!" Annem etrafımda döndü ve hayran hayran beni inceledi.

Nihayet Trabzon'a dönmüştük ve benim bir saat sonra düğünüm vardı.

Düğün ise saray gibi şık bir salondaydı, her şey çok güzeldi ve ciddi bir para harcandığı belli oluyordu.

Neredeyse tüm Trabzon halkı gelmişti, çok kalabalıktı ve ben çok heyecanlıydım.

"Bu gelinlik oradaki en güzeliydi, kaç tane mağaza dolaştık ve sonunda değdi." Annem güldü.

"Anasının kızı işte, gidip en güzelini bulmuş!" Kahkaha attım.

Odanın kapısının açılmasıyla birlikte içeriye Loya ve Eylül girdi.

"Aşkım çok güzel olmuşsun!" Eylül hemen bana sarıldı ve geri çekildi. "Güzelliğini kimden aldığın belli." Deyip göz kırptı.

Annem güldü ve ardından beni izledi.

"Maşallah yengem, ne de güzel olmuşsun..." Loya sevgiyle bana sarıldı.

Annemin gözlerinin dolduğunu fark ettiğimde içim sızladı.

"Oy güzel kuzum benim... Senin düğününde olmak o kadar garip geliyor ki, sen daha on sekiz yaşındasın. Benim minik bebeğim büyümüşte evleniyor." Annem yanağımı öptü.

Benim de gözlerim dolduğunda annem hemen bunu fark etti ve gözyaşlarımı sildi.

"Ağlamak yok meleğim, seni çok seviyorum." Yavaşça anneme sokuldum.

"Keşke babam da burada olsaydı." Annem iç çekti.

"Her şey düzelecek prensesim." Dedi ve burnumun ucunu öptü. "Güzelliğim benim, ben sana kurban olurum." Annem sevgiyle bana bakıyordu.

"Tamam hanımlar yeter da!" Dedi Loya. "Haydi çok az kaldı, her şey tamam mı?" Diye sordu.

Odanın kapısı tıklandı.

"Loya?" Ali'nin sesini duyduğumda gülümsedim.

"Gel Ali." Dedi Loya.

Kapının açılmasıyla birlikte Ali odaya girdi ve bana bakıp gülümsedi.

"Çok güzel olmuşsun." Dedi ve bana dostça sarıldı.

"Teşekkür ederim Ali." Yavaşça geri çekildi ve kolunu karısının omzuna attı.

"Mutlu musun?" Diye sordu.

"Çok şükür ki mutluyum." Diye yanıtladım.

"Kendi düğünü sonuçta, tabii ki mutlu olacak!" Dedi Loya.

"Kendi düğününde mutlu mu olunuyormuş?" Ali alayla güldü. "Bizim düğünümüzü herkese zehir ettiğini bilmesem sana inanacağım. Beliz hiç değilse gülüyor ve mutlu, sen ise ağlamaktan başka hiçbir şey yapmamıştın. Düğünde çemkirdin çemkirdin ve sonunda başardın. Düğünümüz bir saat sürdü, bir saat!" Şaşkınca Ali'ye baktığımda hemen kendini düzeltti ve derin bir nefes aldı. "Her neyse." Diye mırıldandı.

"Ali!" Loya sinirle ona baktı. "Eskileri hiç açmayalım istersen!" Hemen araya girdim.

"Ya böyle bir günde de kavga mı edeceksiniz?" Ali karısına baktı.

"Kavga etmek istemiyorum ama seni ve Ataman'ı böyle görünce aklıma eskiler geldi. Siz böyle mutluyken ben düğün çabucak bitsin diye dua ediyordum!" Dedi.

"Benim suçum mu Ali? Ben seninle evlenmeden önce özel olarak konuşmadım mı? Sana bütün iyi niyetimle vazgeçmeni söyledim, yoksa mutlu olamazsın dedim! Ben seni defalarca uyarmışken sen dedemle birlik olup beni zorlamayı seçtin, şimdi gelip burada böyle konuşamazsın!" Ali sinirle karısına baktı.

"Ulan..." Sustu ve bakışlarını yere çevirdi. "Sana her şeyi anlatmak isterdim ama sen bunu asla hak etmiyorsun." Loya kaşlarını çattı.

"Neyi bilmem gerekiyor ki?" Ali bir şey söylemedi. "Ali?!" Dedi.

"Bıktım ulan senden!" Loya alayla güldü.

"Sen benden bıkamazsın." Dedi.

"Doğru." Ali karısının saçını öptü. "Ma si maoropen." Dedi.

Kurt'a seni seviyorum ne demek diye sorduğumda söylediği için Ali'nin ne söylediğini anlamıştım.

"Laf et et sonra da seni seviyorum Loya de!" Loya'nın sinirli sesine karşı Ali alayla güldü.

"Laf etmek konusunda seni geçemem güzelim." Dedi.

Loya ona cevap vermek yerine göz devirdi. Ali karısını kendine çekti ve sevgiyle yanağını öptü.

"Bu nasıl bir ilişki?" Annem şaşkınca Loya ve Ali'ye bakıyordu. "Vallahi biz de evlendik de böyle tuhaf bir ilişkimiz olmadı." Loya güldü.

"Ne yapalım, biz de böyleyiz." Dedi.

Güldüm ve son kez aynadan kendime baktım.

"Ay çok güzelim!" Annem kahkaha attı.

"Kimin kızısın?" Dediğinde ona öpücük attım.

"Derya Yargıcı'nın." Dediğimde annem gülümsedi.

"Yargıcı değil ama seni bozmayacağım." Kaşlarımı kaldırdım ve ona döndüm.

"Yakında Yargıcı olmayacak mı zaten?" Annem güldü ve yanağımı öptü.

"Ne fenasın sen!" Dedi.

Odaya giren Emre ile birlikte gülümsedim.

"Minnoşum?" Dediğimde beni görür görmez yanıma geldi.

Hemen onu kucağıma aldım ve giydiği küçük takım elbiseye bakıp gülümsedim.

"Beliz abla?" Dediğinde yanağını öptüm.

"Bir tanem?" Emre boynuma sarıldı.

"Ben seni çok özledim." Ona sıkıca sarıldım.

"Ben de çok özledim bir tanem." Emre yaklaştı ve yanağımı öptü.

"Sen şimdi evleneceksin ya Beliz abla?" Dediğinde başımı salladım. "Ben seninle nasıl evleneceğim?" Güldüm.

"Evleniriz aşkım." Dedim.

"Bu kim?" Dedi ve anneme baktı.

"Annem." Emre şaşkınca anneme baktı.

"Gerçekten mi?" Başımı olumlu anlamda salladım. "O senden daha güzel!" Şaşkınlıkla ona baktım ve güldüm.

"Doğru." Emre annemin kucağına gitmek istediğinde annem gülümsedi ve onu kucağına aldı.

"Senin adın ne?" Diye sordu.

"Derya." Dedi annem.

"Ben de Emre." Annem gülümsedi.

"Memnun oldum." Emre dikkatle annemi inceledi.

"Peki sen evli misin?" Diye sordu.

"Değilim." Emre sırıttı.

"Biliyorum ki zaten." Dedi. "Masada yemek yerken konuşmuşlardı. Beliz ablanın babasıyla annesi ayrıymış demişlerdi." Annem kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi?" Emre anneme sarıldı.

"Artık seninle evleneceğim Derya abla." Kahkaha attım.

Eylül'de kahkaha attı ve oğluna baktı.

"Ama ben senden çok büyüğüm?" Dedi annem alayla.

"Olsun." Annem güldü ve Emre'nin yanağını öptü.

"Sen büyüdükten sonra evleniriz." Dedi.

"Söz mü?" Diye sordu.

"Söz." Dedi annem.

"Babam duymasın Emre, duyarsa izin vermez. O da annemle evlenmek istiyor." Emre omuz silkti.

"O yaşlıdır, hem ben çok yakışıklıyım!" Dedi.

Kıkırdadım ve Emre'nin yanağını sıktım.

"Haklısın kuzu." Dedim.

"Haydi abim arıyor!" Dedi Loya, heyecanla anneme baktım.

"Anne!" Annem güldü ve yanağımı öptü.

"Prensesim..." Şefkatle gözlerime baktı.

Hep birlikte odadan çıktığımızda kapıda beni bekleyen Kurt'u gördüm.

Göz göze geldiğimizde şaşkınca bana baktı ve beni baştan aşağıya süzdü.

"Bebeğim..." Başını iki yana salladı. "Çok güzelsin." Dediğinde yavaşça koluna girdim.

"Sen de çok yakışıklısın." Güldü ve yaklaşıp dudağımı öptü.

"Bu kadar güzel bir kadınla evleneceğimi bilseydim evliliğe dünden razı olurdum." Dedi. "Sanırım İstanbul'un en güzel hatununu ben aldım." Kaşlarımı kaldırdım.

"Sanırım?" Kahkaha attı.

"İstanbul'un en güzeli bende yavrum." Kurt gözlerime baktı ve elimi öptü. "Benim düğünümüzden bile daha çok beklediğim bir şey var." Merakla ona baktığımda alayla sözlerine devam etti. "Uzungöl." Korkuyla ona baktım.

"Çok mu sert olacaksın?" Gülümsedi.

"Korkma hemen küçüğüm, yalnızca unutulmaz iki gece geçireceğiz." Ona sokuldum.

"Kurt..." Şu an şurada seni seviyorum demesini ne de çok isterdim...

"Bir şey mi oldu?" Diye sordu.

"Çok yoruldum artık, böyle aptal aptal beklemek istemiyorum. Senden istediğim tek bir şey var, ne olur bunu bana çok görme." Dedim.

"Beliz inan ki ne demek istediğini anlamıyorum." Omuz silktim.

"Haydi!" Diyen Loya'yla birlikte başımı salladım.

Kurt'la birlikte salona doğru yürüdüğümüzde kalbim çarpıyordu.

***

Düğün sonrası yorgunlukla ayakkabılarımı çıkardım ve elime aldım.

Düğünümüzde genellikle horon teptikleri için çok fazla oynayamamıştım. Maalesef ki öğrenmeme fırsat olmamıştı.

Zerrin Hanım'ın annemi süzdüğünü fark ettim.

"Derya Hanım?" Dedi.

"Buyurun?" Zerrin Hanım derin bir nefes aldı.

"Düğün günü ailelerin tanışması sizce de çok tuhaf değil mi?" Annem alayla gülümsedi.

"Ben onu bunu bilmem Zerrin Hanımcığım, beni ilgilendiren tek şey kızım ve onun üzülmemesi. Umarım ki şu ana kadar hiçkimse onu kıracak bir şey yapmamıştır. Ha eğer yaptıysa da karşısında beni bulur, kim olduğuna bakmam bile." Annemin bakışları bana döndü. "Beliz benim şu hayattaki en kıymetli varlığım. Onun üzülmesine sebep olacak her şeyi yok ederim. Hiçkimse benim kızıma kötü bir söz dahi söyleyemez." Ardından Zerrin Hanım'a baktı. "Değil mi Zerrin Hanımcığım? Biri kötü bir şey demişse bile eminim ki siz gelininizi korumuşsunuzdur. Ne de olsa kızım burada kaç hafta boyunca tek başına kaldı. Ne ailesi yanında ne de başka birisi. Korumakta size ve aile büyüklerine düşüyor tabii." Zerrin Hanım şaşkınca anneme baktı.

"Onu üzdüğümüzü mü düşünüyorsunuz?" Annem gülümsedi.

"Benim kızımı hiçkimse üzemez Zerrin Hanım. Eğer olur da üzerse karşısında beni bulur fakat ben Beliz kadar sakin kalmam." Annem bana yaklaştı ve yanağımı öptü. "Bu kadar güzel bir kızı gelin aldınız, bence kıymetini bilin." Dediğinde gülümsedim.

"Annem..." Dedim ve ona sarıldım.

Kurt hiçbir şey söylememişti.

Zerrin Hanım'a baktığımda düşünceli olduğunu gördüm.

Bize doğru gelen Mustafa Bey'le birlikte gülümsedim.

"Oğlum?" Yanımıza geldi ve Kurt'la sarıldı, ardından benimle de sarıldı. "Her şey çok güzel olur inşallah." Gülümsedim ve Kurt'a baktım.

Taşıyamayacağım kadar çok altın takmışlardı. Kurt'un ailesi bana bir çok set takmıştı ve ciddi bir para harcamışlardı.

Kurt elimi tuttuğunda son kez herkesle sarıldım ve arabaya bindim.

Evden çıkmadan önce valizlerimizi hazırlayıp bagaja koymuştuk.

Şimdi ise Uzungöl'e gidecektik.

"İyi ki varsın." Oysaki seni çok seviyorum demek isterdim...

Kurt bana baktı ve gülümsedi.

"Asıl sen iyi ki varsın güzelliğim benim." Dedi.

Başımı cama yasladım ve gözlerimi kapattım.

Yeterince yorulmuştum.

***

Soğuk havayı hissetmemle birlikte gözlerimi açtım.

"Geldik prenses." Dedi Kurt.

Bir şey söylemedim ve ona sokuldum.

Kurt otele girdiğinde yeniden gözlerimi kapattım. İki gün boyunca burada olacaktık, elbet ki sonradan incelerdim.

Kurt birileriyle bir şeyler konuştu ve ardından yeniden yürümeye başladı.

Gözlerimi açtığımda asansöre bindiğimizi gördüm. Bana baktı ve saçımı öptü.

Asansörün kapıları açıldığında Kurt beni kucağından indirmedi ve sağa döndü.

Odanın kapısına geldiğimizde kapıyı açtı ve bana baktı. Kıkırdadım ve boynuna sarıldım.

Kurt içeriye girdi ve kapıyı kapattı.

"Şimdi yalnızca ikimiz olacağız." Dedi. "Şu odadan çıkamayacağız." Yutkundum.

"Beni korkutuyorsun kurtçuk." Dediğimde beni yavaşça yere bıraktı.

"Otur." Dediğinde yavaşça yatağa oturdum.

Kurt arkasını döndü ve eline bir şey aldı. Yeniden bana döndüğünde yanıma oturdu.

Kurt duvağın üzerinden yüzümü okşadı ve gözlerime baktı.

Yavaşça duvağı kaldırdığında dudaklarını alnıma değdirdi.

"Toliçona." Dedi ve elindeki kırmızı kutuyu açtı.

İçindeki Trabzon setini gördüğümde şaşkınca ona baktım.

"Ay bu çok güzel!" Kurt yanağımı öptü.

"Hatunum kadar güzel değil." Kıkırdadım ve yaklaşıp dudağını öptüm.

"Ya sen var ya bir tanesin!" Kurt gülümsedi ve ışıl ışıl parlayan kolyeyi eline aldı.

Ona arkamı döndüğümde yavaşça kolyeyi taktı ve ardından bilekliği taktı.

"Ya ben seni yerim!" Dedim ve ona sarıldım.

"Gerek yok, ben seni yiyeceğim." Yavaşça gelinliğimi çıkardı.

Çok geçmeden gelinlik yeri boyladığında gözlerime baktı.

"Beliz Atabey..." Dedi ve gülümsedi.

Sevdiğim adamın soyadını taşımak o kadar güzeldi ki...

Dudaklarımız buluştuğunda yavaşça kendimi ona bıraktım.

***

Gözlerimi araladığımda yorgunca Kurt'a sokuldum.

"Günaydın." Dedi.

Kolumu kaldıracak hâlim yoktu.

"Haydi duşa girelim de gezelim." Dedi.

İnledim ve acıyan göğüslerime baktım. Göğüslerimin her tarafında morluklar vardı!

"Hayvan!" Diye homurdandım.

"Ne oldu güzelim?" Göğüslerimi gösterdim. "Sen bir de boynunu gör." Dedi ve alayla güldü.

Hızla yataktan kalktım ve aynaya baktım.

Ağzım şaşkınlıkla açıldığında inanamayarak Kurt'a döndüm.

Resmen beni yemişti!

"Kurt kuzuyu yedi." Dedi alayla.

"Her yanım ağrıyor eşek herif!" Dedim.

"Sana sert olacağımı söylemiştim." Göz devirdim.

"Sen eşeksin!" Dedim.

"Hayır kurtum." İnledim.

"Köpeksin!" Dedim.

Kurt kahkaha attığında göz devirdim.

"Gel kocanın kollarına." Omuz silktim.

"Kurtçuk doymamış mı?" Alayla güldü.

"Doymamış." Kurt üzerime atladığında korkuyla kaçmaya çalıştım.

"İmdat!" Diye bağırdım.

"Gel yavrum." Kurt beni kucağına aldı ve yatağa bıraktı.

"Ya bırak beni, pislik sapık!" Kurt kahkaha attı ve bana sarıldı.

"Neren acıyor?" Diye sordu.

"Göğüslerim." Diye yanıtladığımda dudaklarını göğüslerime değdirdi.

"Kıyamam ben onlara." Dedi ve yumuşakça öptü. "Başka neren acıyor?" Kıkırdadım.

"Her yerim." Kurt göğüslerimi uzun uzun öptü ve ardından öperek boynuma doğru çıktı.

Dudaklarını morarttığı yerlerde gezdirdi ve bir sürü öpücük kondurdu.

"Geçti mi güzellik?" Elimi saçlarına çıkardığımda bileğimden tuttu ve elimi öptü.

"Ya ben seni yerim." Dedim ve sevgiyle onun yanağını öptüm.

"Haydi kalk, gezelim biraz." Dediğinde gülümsedim ve başımı salladım.

***

Kurt'la birlikte kahvaltımızı yaptıktan sonra dışarıya çıkmıştık.

İlacımı hemen içmiştim, eğer unutursam Kurt çok kızardı.

"Kurt burası çok güzel!" Dedim.

Huzurla güzel havanın kokusunu içime çektim, burası mükemmel bir yerdi. Kafa dinlemek için ise idealdi. Sessiz, sakin ve huzurluydu.

Kurt cebinden çakmak ve sigara çıkardı.

"Of Kurt!" Omuz silkti. "Sevmiyorum şunun kokusunu!" Kurt başıyla ileriyi gösterdi.

"Sen orada bekle, ben şunu içer içmez geleceğim." Homurdanarak ileriye doğru gittim ve beklemeye başladım.

Kurt telefonunu çıkardığında bakışları tamamen telefona dönmüştü.

Oflaya oflaya önüme döndüm ve manzarayı seyrettim.

Burası cennet gibiydi...

"Pardon?" Yanımdaki adama baktım. "Şu otel nerede biliyor musunuz?" Elindeki kağıdı gösterdiğinde başımı olumsuz anlamda salladım.

"Bilmiyorum." Dedim soğukça.

"Öyle mi?" Adamın bakışları kolyemi bulduğunda korkuyla yutkundum.

Hemen Kurt'a baktığımda bana bakmadığını gördüm.

Adamın bakışları altınlarımda geziniyordu ve bu ürkmemi sağlamıştı.

"Bunları nereden aldınız?" Korkuyla bağırdım.

"Kurt?!" Kurt'un bakışları bana döndüğünde yanımdaki adama baktı ve kaşlarını çattı.

Ona korkuyla baktığımı fark etmiş olacak ki resmen koşarak yanıma geldi.

"Beliz?" Telaşla bana ve yanımdaki adama baktı. "Rıfkı abi?" Dedi şaşkınca.

"Ataman?" Adam şaşkınlıkla Kurt'a baktı. "Sen Trabzon'a gelir miydin?" Kurt gülümsedi.

"Evlendiğim için geldim." Dedi ve beni gösterdi.

"Öyle mi?" Adam gülümsedi. "Hayırlı olsun oğlum, hiç uğramıyorsun yanıma!" Adamın bakışları yeniden altınlarıma döndü. "Şunları da benim kuyumcumdan almamışsınız, vallahi kırıldım oğlum!" Kurt güldü.

"Annemler başka bir yerden almış." Diye açıkladı.

Şaşkınca adama baktığımda salaklığım karşısında dudağımı ısırdım.

Adamı hırsız sanmıştım!

Adam elindeki kağıdı Kurt'a gösterdi.

"Şu otel nerede biliyor musun?" Kurt başını salladı.

"İleride olması lazım." Adam rahat bir nefes aldı.

"Çok şükür buldum da!" Adam dostça Kurt'un omzunu sıktı. "Bir dahakine altınları benden alın, haydi görüşürüz!" Kurt güldü ve başını salladı.

Adamın gitmesiyle birlikte Kurt'un bakışları bana döndü.

"Neden korktun?" Diye sordu.

"Şey ben onu hırsız sandım." Dedim masumca.

Kurt birkaç saniye bana baktı ve ardından kahkaha attı.

"Adam dininde imanında, saçma sapan konuşma." Hâlâ gülüyordu.

"Ya ne bileyim? Önce adres sordu sonra da altınlarıma bakıp durdu!" Kurt alayla bana baktı.

"Altınların gidecek diye korktun mu?" Göz devirdim.

"Bana bir şey de olabilirdi sonuçta, tabii ki korktum!" Kurt güldü ve bana sarıldı.

"Kıyamam ben sana." Dedi.

Güldüm ve yavaşça geri çekildim.

Midemde bir bulantı hissettiğimde yüzümü buruşturdum.

"Ne oldu?" Diye sordu Kurt.

"Midem." Diye zorlukla açıkladım.

Bulantının gitgide artmasıyla birlikte Kurt hızla beni çöpün önüne çekti.

"Hasta mı oldun?" Bilmiyorum dercesine omuz silktim, zaten sık sık hasta olurdum.

Midemdeki bulantı dayanılmayacak hâle geldiğinde eğildim ve öğürdüm.

Öğürmelerimi durduramıyordum, midem çok bulanıyordu.

En sonunda rahatladığımı hissettim ve yavaşça geri çekildim.

Kurt elindeki peçeteyle ağzımı sildi ve peçeteyi çöpe attı.

"Doktora mı gitsek?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Her zamanki gibi hasta olmuşumdur." Kurt gözlerime baktı.

"Sen beni burada bekle, su alıp geliyorum." Zorlukla başımı salladım.

Şurada güzel bir tatil yapacaktık ve ben hasta olmuştum!

SINIR: 2.25K VOTE 500 YORUM

Sınav haftasında olduğum için ancak yazıp atabildim, anlayış göstermeyi unutmayın lütfen.

Oy veren, yorum yapan ve yeni bölümü sabırla bekleyen herkese çok teşekkür ederim...

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

(Arada sırada yaptığım canlı yayınlar için takip edebilirsiniz.) 👆👆

32 "İhanet"

BELİZ

Güzel bir tatilin ardından eve dönmemizin üstünden bir hafta geçmişti.

Artık İstanbul'a dönecektik ve ben bu yüzden çok mutluydum.

Ne kadar güzel olursa olsun Karadeniz bana yabancıydı. Ben İstanbul'un sokaklarına alışmıştım, kalabalığını bile seviyordum.

Bir an önce memleketime gidip babamı o delikten kurtarmak istiyordum. Yine onunla uyumak istiyordum, bana sımsıkı sarılıp hiç bırakmamasını çok istiyordum.

"Güzelim?" Kurt gözlerime baktı. "Yarın dönüyoruz." Gülümsedim. "Baban ile ilgili her şeyi hallettim. Duruşması olur olmaz oradan kurtulacak." Rahat bir nefes verdim.

"Çok şükür." Kurt beni göğsüne çekti.

"Liseye açıktan devam edeceksin. Ben sana yardım edeceğim ve birkaç tane arkadaşımı ayarlayıp sana ders aldıracağım." Saçlarımı okşadı. "Seneye üniversiteye geçince sana daha çok yardımım dokunacak. Bir şekilde o seneler geçecek ve savcı olacaksın." Gülümsedim.

"İnşallah." Dedim. "Kocacığıma yakışır bir savcı olacağım!" Kurt güldü ve dudağımı öptü.

"Sen bana her şekilde yakışırsın." Kıkırdadım ve ona sokuldum.

Kurt yavaşça kalçamı sıktığında inledim.

"Küçük kurtçuk." Dediğimde güldü. "Kahvaltıya inmemiz gerekiyor." Kurt omuz silkti.

"Burada seninle kalmak istiyorum." Dudağını öptüm.

"İstanbul'a gidince her şey çok zor olacak. Babama nasıl açıklayacağımızı bilmiyorum." Kurt iç çekti.

"Baban ağzıma sıçacak." Dedi. "Haksız da değil." Ofladım.

"Babam beni silerse eğer ben ölürüm." Kurt saçımı öptü.

"Öyle bir şey olmayacak toliçona." Kurt burnunu saçlarıma gömdü. "Mis gibi kokuyorsun." Dediğinde başımı kaldırdım.

"Çok korkuyorum Kurt." Yavaşça bacaklarımı okşadı.

"Ben yanındayken hiçbir şeyden korkmamalısın." Gülümsedim.

"İyi ki varsın, hiç gitme olur mu?" Kurt dudağımı öptü.

"Hiç gitmeyeceğim küçüğüm." Diye fısıldadı.

***

Kahvaltı yaptıktan sonra küçük salona geçmiştik. Kahvaltıda hiçbir şey yememiştim, midem almamıştı.

Eylül oğlunu kucağına almıştı, onların bu hâline gülümsedim.

"Annem?" Eylül oğlunun yanağını öptü. "Seni verene ölürüm ölür." Emre bıkkınca annesine baktı.

"Sanki çocuk seviyor!" Diye homurdandığında Eylül güldü.

"Sen benim minik yavrumsun." Dedi ve oğlunu öpücüklere boğdu.

İçeriye giren Alparslan abi ve Kurt'la birlikte bakışlarım onlara döndü.

Kurt benim yanıma oturmuştu, Alparslan abi ise karısının yanına geçmişti.

"Aslanım?" Dedi ve oğlunu kucağına aldı.

"Babiş!" Emre hemen babasına sokuldu. "Ben babamı çok seviyorum." Kıkırdadım.

"Ben de oğlumu çok seviyorum." Alparslan abi oğlunun yanağını öptü.

"Oy oy, şu manzaranın güzelliğine bak!" Eylül güldü ve kocasını öptü. "Isırırım sizi!" Emre ofladı.

"Ben seninle küsüm anne!" Eylül kaşlarını çattı.

"Neden anneciğim?" Diye sordu.

"Bana kardeş geldiği için!" Şaşkınca Eylül'e baktım.

"Ne?" Dedi Alparslan abi.

"Oğlum?" Eylül şaşkınlıkla oğluna bakıyordu.

"İlk başta istiyordum ama artık istemiyorum! Kardeş gelince beni dışlayacaksınız." Eylül oğlunun küçük elini öptü.

"Saçmalama bir tanem." Dedi.

"Bu nereden çıktı?" Diye sordu Alparslan abi.

"Annem halama dün gece hamile olduğunu söyledi." Alparslan abi şaşkınca karısına baktı.

"Eylül?" Eylül dudağını ısırdı.

"Şey, doğru." Dedi ve elini karnına koydu. "Hamileyim." Alparslan abi oğlunu koltuğa fırlattı ve ayağa kalktı.

"Ulan sen ciddi misin?" Eylül güldü.

"Sonunda başardın." Alparslan abi birden karısını kucağına aldı ve sevinçle bağırdı.

"İkinci kez baba oluyorum lan!" Dediğinde güldüm.

Loya'da gülümseyerek abisine bakıyordu.

Ali gülümsedi ve ardından hüzünle iç çekti. Belli ki o da baba olmak istiyordu.

Ali kolunu karısının omzuna attı ve onu kendisine çekti.

Loya ona ters ters baktığında Ali bunu umursamadan karısının saçını öptü.

"Ne zaman hamile kalmayı düşünüyorsun?" Dedi alayla.

"Düşünmüyorum Ali!" Ali elini karısının göbeğine koydu.

"Şurada bir bebeğimizin olmasını gerçekten istemiyor musun?" Loya iç çekti.

"Ali biz seninle zaten iyi anlaşamıyoruz, bir de çocuk mu yapalım?" Kaşlarımı çattım.

"Berat'la evlenseydin şimdi kim bilir kaçıncı çocuğuna hamile kalmıştın!" Ali sinirle elini çekti ve Loya'dan uzaklaştı.

"Ali sen ne diyorsun?" Loya şaşkınca kocasına bakıyordu.

Ali ona bakmadı ve bakışlarını Alparslan abiye çevirdi. Adam mutluluktan kardeşinin kocasıyla olan tartışmasını bile duymamıştı.

"Ali?" Loya kocasını dürttü.

"Ne?" Ali ona ters ters baktığında Loya ona yaklaştı.

"Ya ben hazır değilim ki, bunun Berat'la ne ilgisi var?" Ali alayla güldü.

"Eski sevgilin sonuçta, en büyük aşkın!" Loya yavaşça Ali'nin elini tuttu.

"Eski sevgilim falan değil!" Diye kızdı.

"En büyük aşkın olduğuna inkâr etmeyecek misin?" Loya ofladı.

"Şu anda yalnızca saçmalıyorsun!" Dedi. "Ali?" Ali ona baktı.

"Sus Loya!" Diye sesini yükseltti.

O adamdan zerre kadar hoşlanmadığı o kadar belliydi ki, Loya öyle bir şey yok dese bile tatmin olmuyordu.

"Ali!" Dedi Kurt sertçe.

Ali Kurt'a baktı ve başını salladı.

Şimdi herkes onlara dönmüştü, Ali bıkkınca ayağa kalktı.

"Sizin keyfiniz bozulmadan ben gideyim en iyisi." Loya Ali'nin elini tuttu.

"Otur şuraya!" Dediğinde Ali elini çekti.

"Hayırlı olsun abim, Allah analı babalı büyütsün." Dedi ve Alparslan abiye sarıldı. "Sen benim kusuruma bakma." Ardından Eylül'e sarıldı.

Loya ayağa kalktı ve Ali'nin yanına gitti.

"Ali?" Ali bakışlarını karısına çevirdi. "Özür dilerim." Dedi ve kocasına sarıldı.

Şaşkınca ona baktığımda Ali'de şaşkın gözüküyordu.

"Loya?" Dedi.

"Odamıza gidelim mi?" Diye sorduğunda Ali başını salladı.

"Çocuk mu yapacaksınız?" Diye soran Emre ile birlikte kahkaha attım.

"Saçmalama halacığım, gidip konuşacağız." Dedi Loya.

"Ben sizin kavgalarınızdan çok bıktım!" Emre küskünce babasına baktı. "Babama da küstüm!" Alparslan abi oğlunu kucağına aldı.

"Bana neden küstün aslanım?" Diye sordu.

"Beni koltuğa fırlattın!" Alparslan abi telaşla oğluna baktı.

"Bir yerin acıdı mı?" Emre başını salladığında Alparslan abi yaklaştı ve oğlunun saçını öptü. "Neren acıdı?" Diye sordu.

"Kalbim." Dedi Emre.

Alparslan abi gülümsedi ve oğlunun elini öptü.

"Baban ölsün senin o kalbine..." Eylül kıkırdadı ve oğlunun yanağına uzun bir öpücük kondurdu.

"Oy annem..." Emre annesinin kucağına gelmek istediğinde Alparslan abi izin vermedi.

"Şş oğlum anan hamile, artık öyle kucağına gitmek yok." Eylül ofladı.

"Ya oğlumu ver!" Dediğinde Alparslan abi ona sırtını döndü.

"Ya baba!" Diye homurdandı Emre.

"Hiç kusura bakma aslanım, artık beş yaşına geldin. Yani çok hafif de değilsin ki, annen nasıl taşısın seni? Kardeşine zararlı, olmaz o yüzden!" Emre ofladı.

"Şimdiden beni dışlamaya başladınız!" Alparslan abi kahkaha attı ve oğluna sarıldı.

"Saçmalama oğlum." Dedi.

"Şimdi siz onu daha çok seveceksiniz!" Alparslan abi güldü ve oğlunun saçlarını okşadı.

"Hiç öyle şey olur mu?" Dedi.

"Ya oğluşumu ver!" Eylül oğlunu almaya çalışsa bile Alparslan abi izin vermiyordu.

"Kucağına almadan sevebilirsin." Emre ofladı.

"Ya of köpek miyim ben?!" Kendimi tutamadım ve kahkaha attım.

"Oğlum ne köpeği, aslansın sen aslan!" Dedi Eylül.

Alparslan abi güldü ve oğlunun yanağını ısırdı.

"Çok biliyorsun!" Dedi alayla.

Eylül oğluna uzandığında Alparslan abi yine ona izin vermedi.

"Ya Alparslan!" Diye homurdandı Eylül. "Sen şimdiden böyleysen ileride seni düşünemiyorum!" Dedi.

"Senden dört yıl boyunca çocuk bekledim kadın!" Emre ofladı.

"Oğluşumu ver, biraz mıncıracağım." Alparslan abi başıyla koltuğu gösterdiğinde Eylül koltuğa oturdu.

Alparslan abi dikkatle oğlunu Eylül'ün yanına bıraktı.

Emre hemen annesinin kucağına oturdu, Eylül kıkırdadı ve oğluna sarıldı.

"Oy oy oy..." Dedi ve yanaklarını sıktı. "Anası kurban olsun!" Onların bu hâline gülümsedim.

***

Kurt üstünü giyindiğinde bana döndü.

"Ben Ali'yle şirkete gidiyorum, çok geç olmadan dönerim. Sen Loya ve Eylül'le vakit geçirirsin diye düşündüm." Başımı salladım.

"Sorun yok." Dedim.

Kurt bana yaklaştı ve beni duvara yasladı.

"Senin niye moralin bozuldu?" Yanağımı okşadı. "Bir şey mi oldu?" Omuz silktim.

"Daha yeni yeni iyileşiyorum ya, hâlâ hastalığın etkisi vardır." Kurt dudağımı öptü.

"Çok hâlsizsin." Yorgunca ona baktım.

"Normal değil mi?" Kurt yavaşça elini tişörtümden içeriye soktu ve göğüslerimi okşadı.

"Sütyen giymemişsin." Başımı salladım.

"Odaya gelince çıkardım." Kurt göğüsümü avuçladı.

"Çok güzeller." Kıkırdadım ve elimi ağzına koyup onu susturdum.

"Biri duyacak!" Kurt elimi öptüğünde gülümsedim ve elimi çektim.

Kurt tişörtümü yukarıya doğru sıyırdı ve açlıkla göğüslerime baktı.

"Daha morluklar bile geçmedi!" Kurt beni dinlemeden dudaklarını göğüs ucumda gezdirdi.

"Onların bana ihtiyacı var." Göğüs ucumu emdiğinde inledim.

"Kurt biri görecek!" Elini yavaşça bacağımda gezdirdi.

Gözlerim kapıya gittiğinde Kurt bacaklarımı okşuyordu.

Eli gittikçe yukarıya doğru çıktığında titredim.

"Yapma!" Elini yavaşça taytımdan içeriye soktu.

"Aç bacaklarını." Dediğinde bacaklarımı açtım. "Titreme." Eli külotumu bulduğunda inledim.

"K-Kurt..." Dudaklarını boynumda gezdirdi.

"Şimdi söyle bakalım..." Dedi. "Alparslan abimin tepkisine üzüldün değil mi, ondan bu kadar düşüncelisin?" İnledim.

"Yok." Kurt elini bastırdığında küçük bir çığlık attım.

"Bana doğruyu söyle!" Titriyordum.

"Kurt!" Kurt elini külotumun içine soktuğunda gözlerimi kapattım.

"Haydi kocana doğruyu söyle." Eli hareketlendiğinde kısıkça inledim.

"E-Evet." Diye fısıldadığımda eli durdu.

"Sırf bu yüzden mi yüzün asık?" Zorlukla gözlerimi açtım. "Sırf ben baba olmak istemediğim için?" Yeniden inledim.

"Kurt çek elini!" Elini bana bastırdığında inledim.

"Sırf bu yüzden mi dedim?" Sert sesiyle birlikte başımı salladım. "Biz seninle bu konuda hiç iyi anlaşamayacağız anlaşılan!" Dedi ve elini tamamen çekti.

"Ya ne yaptım ki şimdi?" Kurt iç çekti ve yüzüme baktı.

"Şu konuya üzülmeni istemiyorum artık." Dedi.

Bakışlarımı yüzünden çektiğimde dudaklarını yanağıma değdirdi.

"Tamam mı şuri?" Üzgünce ona baktım ve başımı salladım. "Of yavrum of!" Kurt beni sımsıkı sardığında başımı göğsüne yasladım.

Kurt beni kucağına aldığında ona itiraz etmedim. Beni yavaşça yatağa bıraktı ve gidip kapıyı kilitledi.

Yeniden yanıma geldiğinde tavanı izliyordum.

"Asla bir çocuk istemeyecekmişsin gibi duruyor. Bak abine nasıl da mutlu oldu, bir bebeğinin olması kötü bir şey değil." Kurt ofladı.

"Ulan hangimiz Laz'ız belli değil da, nereden geliyor bu inat?!" Yanağını okşadım.

"Kurt ben sana çok değer veriyorum." Dedim. "Her şeyi bırakıp seninle geldim. Sana çok güveniyorum, sırf bu yüzden seninle evlendim." Kurt güldü.

"Beliz'im, güzelim..." Yavaşça tişörtümü çıkardı ve yere attı. "Daha anne olman için çok erken değil mi sencede?" Başımı salladım.

"Erken." Kurt boynumu öptü.

"O zaman niye böyle yapıyorsun?" Omuz silktim.

"Ne bileyim, bana çok güzel geliyor." Kurt dudağımı öptü.

"Tabii ki kendi evladının olması güzel bir duygudur, buna itiraz edemem ama her şeyin bir zamanı vardır. Sen üniversiteni bitirdiğinde çalışmalara başlarız, tamam mı fıstığım?" Güldüm ve başımı salladım.

"Sen gitmiyor muydun?" Dediğimde sırıttı.

"Sana biraz doyduktan sonra gideceğim, yine rahat duramadım." Kahkaha attım.

"Deli!" Kurt kalçamı sıktı.

"Beliz?" Gözlerine baktım. "İlaçlarını düzenli olarak içiyorsun değil mi?" Başımı olumlu anlamda salladığımda rahat bir nefes aldı. "Sana güveniyorum yavrum." Dedi.

Dudaklarımız buluştuğunda ona sokuldum.

***

Duş aldıktan sonra yorgunca yatağıma uzandım.

Kurt gideli yarım saat oluyordu.

"Beliz?" Eylül'ün sesini duydum.

"Gel." Dediğimde yavaşça içeriye girdi.

"Ben hastaneye gidiyorum." Dedi. "Hazır gitmişken seni de bir kontrol ettirelim dedim, kusup duruyordun ya." Gülümsedim.

"Artık kusmuyorum canım, üşütmüştüm ama iyileşiyorum. Şimdi yalnızca biraz hâlsiz hissediyorum o kadar, o da normaldir." Eylül kaşlarını çattı.

"Kız yoksa hamile misin?" Güldüm.

"İmkansız." Dedim. "İlaçları düzenli içiyorum, nasıl hamile kalayım?" Eylül yanıma geldi ve beni zorla ayağa kaldırdı.

"Kızım bir doktora görünsen ne olacak sanki?" Başımı salladım.

"İçin rahatlayacaksa geleyim." Eylül gülümsedi ve başıyla banyoyu gösterdi.

"Saçlarını kurut ve üstünü giyin." Dedi ve odadan çıktı.

Banyoya girdim ve saçlarımı kuruttuktan sonra odaya geçip üstümü giyindim.

Aşağıya indiğimde Eylül'ün yanına gittim.

"Haydi Alparslan." Dedi.

Alparslan abi ayağa kalktı.

"Gidelim hanımlar." Dedi.

Loya bana sarıldı ve geri çekildi.

"Hayırlı haberlerle gel." Dedi ve elini karnıma koyup güldü.

"Ay saçmalayın, zaten abin istemiyor bile!" Dediğimde Loya gülümsedi.

"Olsun kuzum, sen kafana takma. Zamanı geldiğinde emin ol abim deli gibi çocuk isteyecek." İç çektim.

"Pek umudum yok ama inşallah söylediğin gibi olur." Dedim.

Evden dışarıya çıktığımızda soğuk anında üşümemi sağlamıştı.

"Beliz?" Alparslan abiye baktım. "Eğer üşüdüysen üzerimdeki montu vereyim?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"O kadar çok üşümedim." Dedim.

"Sonra Ataman'la uğraştırma beni, zaten hastasın iyice fena olursun." Güldüm.

"Gerek yok abi, teşekkür ederim." Dedim.

Arabaya bindiğimizde Alparslan abi gaza yüklendi.

"Ulan rüya gibi, ikinci kez baba oluyorum!" Güldü ve karısının elini öptü.

"Nasıl oldu anlamadım bile!" Eylül kocasına bakıyordu.

"Bana neden söylemedin?" Diye sordu Alparslan abi.

"Ya söyleyecektim ama başbaşa kalalım istedim. Emre her şeyi bozdu!" Hüzünle gülümsedim ve başımı cama yasladım.

"Seni kaç yıldır ikna etmeye çalışıyordum." Eylül iç çekti.

"Emre'yi doğururken çok zorlandığımı bilmiyor musun? Az kalsın acıdan ölecektim, yeni bir çocuk düşüncesi beni korkutuyordu." Dedi.

"Ulan zaten gecikmesinden anlamıştım!" Eylül öksürdü.

"Alparslan sen ne diyorsun?!" Diye kızdı.

"Ha ben Beliz'i unuttum!" Dediğinde ona baktım.

"Sorun yok." Dedim.

"Kusura bakma canım ya!" Diyen Eylül'e gülümsedim ve bir şey söylemeden başımı yeniden cama yasladım.

Alparslan abi bu kadar sevinirken Kurt kesinlikle çocuk istemiyordu.

Belki de yaşım onun için yalnızca bir bahaneydi, üstelik daha hazır olmadığını söylüyordu. Hem daha beni sevdiğini bile söylememişti. Onca güzel söze yakıştırmıştı beni, bir tek seni seviyorum demeyi çok görmüştü.

Elimi kalbime koydum ve gözlerimi kapattım.

Ben ona çok aşıktım...

O benim her şeyimdi, her şeyden vazgeçişimdi.

Telefonumun çalmasıyla birlikte irkildim ve telefonumu elime aldım.

Kurt'un aradığını gördüğümde telefonumu açtım.

"Alo?" Dedim.

"Beliz'im?" İçim eridi.

"Bir şey mi oldu?" Diye sordum.

"Aramam için illa bir şey mi olması gerekiyor?" Gülümsedim.

"Ya!" Güldü.

"Sesini duymak için aradım. Sen bana emanetsin ya hani, seni bıraktığımda çok tedirgin oluyorum." Kaşlarımı kaldırdım.

"Ha sadece emanet olduğum için?" Kurt yeniden güldü.

"Karım olduğun için de tabii ki." Dedi. "Sen niye bugün böyle alınganlık yapıyorsun?" Sorusuyla birlikte iç çektim.

"Alınganlık yapmıyorum ki." Dedim.

"Sende bir şeyler var." Dedi ısrarla. "Seviştiğimizde mutluydun güzelim." Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"K-Kurt?" Kurt birkaç saniye durdu.

"Yanında biri mi vardı?" Öksürdüğümde kahkaha attı. "Duydular mı?" Derin bir nefes aldım.

"Yok." Dedim.

"İyi bari, kimse duymamış." İç çektim. "Ne bu sürekli iç çekmeler, bıkmış gibisiniz Beliz Hanım?" Güldüm.

"Bıktım senden!" Kurt alayla güldü.

"Çok konuşma ulan, oraya gelirsem hiç iyi şeyler olmaz." Kıkırdadım.

"Ya Kurt!" Dedim.

"Ben eve gelince sana sarılırım, hiçbir şeyin kalmaz." İstemsizce gülümsedim. "Şimdi kapatmam gerekiyor yavrum." Dedi.

"Görüşürüz." Kurt aklına bir şey gelmişçesine durdu.

"Kurt kuzusunu özledi." Dudağımı ısırdım. "Gelmem iki buçuk saati bulur." Gülümsedim ve telefonu kapattım.

Tam bir eşekti!

"Kız yemin ediyorum sen de az değilsin!" Diyen Eylül'e baktım.

"Neden ki?" Bana göz kırptı.

"Cilvelisin yani." Şaşkınca ona baktım.

"Ne alakası var?" Eylül güldü ve önüne döndü.

"Tamam Eylül, utandırma kızı!" Dedi Alparslan abi.

"Valla cilve falan yapmadım!" Eylül kahkaha attı.

"Ay Beliz yemin ediyorum çok tatlısın!" Yanaklarımım kızardığını hissettiğimde hızla cama yanaştım.

Bir de kızardığımı görsünler istemiyordum!

***

"Sen burada bekle." Dedi Eylül.

"Neden?" Diye sordu Alparslan abi.

"İşte!" Eylül bana baktı. "Kız kıza bir şeyler konuşacağız belki?" Dedi.

"Tamam ama odaya geçer geçmez ara beni." Eylül başını salladı ve kocasına sarıldı.

Hevesle onlara baktığımda Eylül birden beni kolumdan tuttu ve asansörlere doğru sürükledi.

"Manyak ne yapıyorsun?" Dediğimde güldü.

"Şş çok konuşma da!" Dedi.

Kimse gelmeden asansöre bindiğimizde beşinci kata bastı.

"Eylül?" Dedim şaşkınca.

"Sus gülüm sus!" Asansörün kapıları açıldığında beni kolumdan tuttu ve sürüklemeye devam etti.

"Ya hepiniz mi delisiniz?" Kıkırdadı.

"Karadeniz havası çarpıyor adama!" Kahkaha attım.

"Kurt da aynısını söylemişti." Eylül bir kapının önünde durdu.

"Bu hastanenin sahibi yakın bir akraba, Alparslan beni o yüzden buraya getirdi." Dedi. "Ben doktorla önceden konuştum." Kapıyı çaldı.

"Gir." Doktorun sesiyle birlikte beni içeriye çekti. "Eylül?" Dedi doktor.

"Vallahi hiç zaman yok Mehtap, direkt şu güzel kızla ilgilen." Kaşlarımı çattığımda doktor bana baktı ve gülümsedi.

"Tamam canım." Dedi.

Eylül güldü ve odadan çıktı.

"Ne oluyor?" Diye sordum.

Doktor yavaşça kolumdan tuttu ve beni sedyeye oturttu.

"Bir şeyler yedin mi?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"En son dün yedim, canım bir şey istemedi." Doktor gülümsedi.

"İşte bu iyi!" Doktorun yanındaki hemşire kolumu tuttuğunda şaşkınca ona baktım.

"Siz ne yapıyorsunuz Allah aşkına?" Dedim.

"Yalnızca hamile olup olmadığını anlayacağız, Eylül benim yakın arkadaşım. Bana her şeyi anlattı, rahat olabilirsin." Derin bir nefes aldım.

"Tamam." Kadın gülümsedi.

Kan testinden zarar gelmezdi, zaten ilaçlarımı düzenli olarak içiyordum.

Hemşire yavaşça kan aldığında bakışlarımı kaçırdım.

"Geçmiş olsun." Dedi ve pamuğu bastırdı.

Hemşire çekildiğinde pamuğu ben bastırdım.

"Ben hamile kalamam ki." Doktor kaşlarını çattı. "Şey yani ben düzenli olarak ilaç içiyorum." Dedim.

"Şu testin sonuçlarından sonra konuşalım." Dedi.

"Ne zaman çıkar?" Dedim.

"Bir saate çıkar." Başımı salladım ve ayağa kalktım.

***

Eylül'le birlikte kantinden sandviç aldık, nedense şimdi acıkmış hissediyordum.

"Hanımlar?" Eylül kocasına baktı. "Gidelim mi artık?" Eylül zorlukla yediğini yuttu.

"Hayır!" Dedi. "Bizim bir işimiz var." Alparslan abi kaşlarını çattı.

"Ne işiniz varmış?" Sert sesiyle birlikte Eylül ofladı.

"Kadın hastalıkları aşkım, anlayacak mısın?" Alparslan abi anlamayarak karısına baktı.

"Ne hastalığı?" Eylül göz devirdi.

"Yahu ne çok soru sordun! Ben sana sonra her şeyi anlatırım." Alparslan abi ofladı ve cebinden bir sigara çıkardı.

"Yirmi dakika içinde arabada olmazsanız siz o zaman neler olacağını görürsünüz!" Dedi ve gitti.

"Yemin ediyorum ruh hastası bu adam!" Diye homurdandı Eylül.

"Kurt da ruh hastası." Eylül güldü.

"Kanlarında var canım, ne yaparsın?" Saate baktığımda ayağa kalktık.

"Haydi gidelim." Dedi.

***

Doktor elindeki sonuçları inceliyordu.

Rahatça arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

"Çatlatmasana adamı!" Dedi Eylül.

"Beliz Hanım..." Gözlerimi açtım. "Tebrik ederim, hamilesiniz!" Şaşkınca kalakaldım.

"N-Ne?" Eylül şaşkınlıkla bana baktı.

"Kız aynı anda hamile kaldık!" Dedi heyecanla.

"Daha çok çok yeni." Doktora baktım ve ayağa kalktım.

"Bu imkansız!" Sesimi yükselttim. "Bir yanlışlık olmasın?" Doktor derin bir nefes aldı.

"Yanlışlık olamaz Beliz Hanım. Kan testi kesin sonuç verir ve hamile olup olmadığınız ortaya çıkar. Eğer eczaneden aldığınız bir hamilelik testini uygulayıp buraya gelseydiniz o testin yanılma ihtimali vardı ama kan testinin hiçbir şekilde yanılma ihtimali söz konusu değildir." Elim ayağım titriyordu.

"B-Ben doğum kontrol hapı kullandım!" Eylül beni koltuğa oturttu.

"Doğum kontrol hapları hiçbir zaman yüzde yüzlük bir koruma sağlayamaz. Hiçbir şey yüzde yüzlük bir koruma sağlayamaz Beliz Hanım, çok düşükte olsa hamile kalma ihtimali her zaman vardır." Başımı iki yana salladım.

"Bir yanlışlık var!" Dedim ısrarla.

"Size ilacı nasıl kullandığınız hakkında birkaç soru sormak istiyorum." Dedi. "Her gün düzenli olarak aynı saatlerde mi içtiniz yoksa aksattığınız oldu mu?" Titrek bir nefes aldım.

"Her gün dakikası dakikasına tutturamadım tabii ki. Unutup birkaç saat sonra içtiğim de oldu ama aksatmamaya çalıştım. Bir iki gün de içmedim, aklım o kadar karışıktı ki unutmuştum." Doktor şaşkınca bana baktı.

"Düzenli olarak kullanmamışsınız ki Beliz Hanım." Dedi. "Bu ilacı ne kadar düzenli kullanırsanız hamile kalmama ihtimaliniz o kadar yüksektir. Eğer düzensiz kullanırsanız ilacın etkisi azalır ki siz zaten düzensiz kullanmışsınız." Gözlerim dolarken zorlukla derin bir nefes aldım. "Korunmak için yapılan iğne veya içilen ilaç ne olursa olsun yüzde yüzlük bir koruma sağlayamaz. Çok düşük de olsa hamile kalma ihtimali vardır. Düzensiz kullanılan bir ilaç ise hamile kalma şansını yükseltir." Diyerek konuyu toparladı.

"Kurt beni öldürecek!" Korkuyla Eylül'e baktım. "Ben ona ne diyeceğim?" Eylül eğildi ve gözyaşlarımı sildi.

"İlk başta kızar ama sonra yumuşar kuzum." İnledim.

"Kesinlikle çocuk istemiyordu o, ben bittim Eylül!" Zorlukla yutkundum. "Bebeğimizi aldırmak isteyecek!" Eylül şaşkınca bana baktı.

"Saçmalama kızım olur mu hiç öyle şey? Bize öyle şeyler terstir. Allah'ın verdiği canı yalnızca Allah alabilir." İnledim.

Ben bitmiştim...

***

Eve geldiğimizde odama geldim ve yorgunca çantamı yatağa bıraktım.

"Beliz?" Kurt'un sesini duyduğumda arkama döndüm.

"Kurt?" Yanıma geldi ve bana sarıldı.

"Niye beni görmeden yukarıya çıktın?" Çenemden tuttu ve gözlerime baktı. "Sen ağlamışsın." Titriyordum.

"Hastayım ya o yüzden yoruldum, gözlerim kızarmış olabilir." Kurt yüzümü avuçladı.

"Bir şey mi oldu güzelim benim?" Dedi ve saçımı öptü. "Biri mi üzdü seni?" Gözlerimin yeniden dolmasını engellemeye çalıştım.

"Kim üzebilir ki?" Dedim.

"Berva falan-" Sözünü kestim.

"Onu kaç gündür görmüyorum." Kurt kararsızca yüzüme baktı. "İzninle duşa gireceğim." Kaşlarını çattı.

"Saçın mis gibi şampuan kokuyor, yeni yıkanmışsın." İnledim.

"Sana ne Kurt, yine yıkanacağım!" Diye bağırdığımda şaşkınca bana baktı.

"Beliz!" Tam gideceğim sırada arkamdan belime sarıldı ve gitmemi engelledi.

"Bırak!" Boynumu öptü.

"Ben mi bir şey yaptım?" Elini tuttum.

"Hayır." Kurt bana sımsıkı sarıldığında kendimi ona yasladım.

"Beliz ne olduğunu söyle!" Dedi sertçe. "Söyle yoksa delireceğim!" Gözyaşlarım yanağıma doğru süzüldüğünde geri çekilmek istedim.

"K-Kurt lütfen..." Diye fısıldadım. "Şimdi zamanı değil, sonra konuşalım olur mu?" Kurt yavaşça beni bıraktı ve kolumdan tutup kendine döndürdü.

"Yalnızca şimdilik!" Dedi ve gözyaşlarımı sildi. "En fazla yarına kadar kaçabilirsin." Başımı salladım ve hızlı adımlarla banyoya girdim.

Aynadaki yorgun görüntüme baktım ve yavaşça yere çöktüm.

Ben bitmiştim!

***

Yaklaşık yirmi dakika sonra ayağa kalktım ve gözyaşlarımı silip banyodan çıktım.

Bunu Kurt'a nasıl açıklayacaktım ki?

Karşımda Kurt'u görmemle birlikte derin bir nefes aldım.

"Kurt-" Elindeki kağıda baktım ve kaşlarımı çattım.

Kurt dikkatle kağıda bakıyordu ve kaşları çatıktı.

Çantama baktığımda yerde olduğunu gördüm, oysaki onu yatağa bırakmıştım.

Şaşkınlıkla yeniden kağıda baktım.

Raporu almıştı!

"K-Kurt ben..." Sustum ve korkuyla ona baktım.

Kurt birden sinirle raporu buruşturdu ve yere fırlattı.

Korkuyla ona baktım ve duvara sindim.

"Kurt-" Sözümü kesti.

"Ne lan ne?!" Diye öyle bir gürledi ki korkuyla sıçradım. "Ulan ben sana bu kadar güvenirken sen beni nasıl kandırırsın?!" Gözlerim yeniden doldu.

"Ben seni kandırmadım! Yemin ederim ki o ilaçları içtim-" Kurt'un birden üzerime gelmesiyle birlikte duvara daha çok sindim.

"Ulan bir de yalan yere yemin etme!" Diye bağırdı. "İçsen hamile mi kalırdın?!" Tam itiraz edecekken duvara sert bir yumruk atmasıyla birlikte korkuyla ona baktım. "Ulan sana zamanı gelince hamile kalırsın dedim değil mi? Muradına erdin mi lan, söylesene!" Titriyordum. "Hiç ağlayıp zırlama, zerre kadar masum değilsin artık benim gözümde!" Gözyaşlarıma hıçkırıklarım eşlik ederken ben yalnızca tir tir titriyordum.

"Yemin ederim ki isteyerek olmadı Kurt, ilaçları aksattığım olmuştu zaten. Ben bunu sana söylemedim mi? Onun haricinde düzenli olarak içtim!" Kurt sinirle derin bir nefes aldı.

"Çok küçüksün lan çok küçüksün!" Diye bağırdı. "Şu kafanda neler kuruyorsun kim bilir?" Dedi ve sertçe kafama dokundu. "Ne düşünerek hamile kaldığını söyle bana!" Gözyaşlarımdan dolayı onun yüzünü bile göremiyordum. "Sen böyle mi üniversiteye gideceksin? Nasıl sınava hazırlanacaksın acaba, bir çocukla nasıl sınava hazırlanacaksın?! Çocuk sürekli yanında seni isteyecek, nasıl bırakıp gideceksin?" İnledim.

"K-Kurt beni bir dinle yalvarırım..." Kurt beni sıkıştırdı.

"Neyi dinlememi istersin? Daha nasıl yalanlar uydurup timsah gözyaşları dökeceksin acaba?" Üzüntüyle ona baktım.

"Kurt günahımı alıyorsun!" Hıçkırıklarımın arasından zorlukla konuştum.

"Günahını alıyorum öyle mi?" Kurt alayla güldü. "Beni kandırdın lan sen kandırdın! Sana güvendim, gelip seninle evlendim! Bir başka kadına güvenmedim beni tuzağa düşürür diye!" Alayla sözlerine devam etti. "Sen beni tuzağa düşürdün, en çok güvendiğim kadın beni tuzağa düşürdü!" İnledim.

"Kurt beni dinle ne olursun..." Öfkeyle bana baktı.

"Neyi dinleyeyim lan neyi? Al işte hamilesin, çok mutlusun değil mi? Aptallık bende, seninle hiç yatmamalıydım!" Kurt gözlerime baktı. "Ulan sen benim dünyamdaki en masum detaydın, yere göğe sığdıramadım seni!" Acıyla gözlerine baktım. "Bütün nazına katlandım, hep sana destek oldum. Tehdit ettiğimde defalarca özür diledim, pişman oldum ve bir tek seni düşündüm... Bu muydu karşılığı, sen beni nasıl kandırırsın Beliz?" Acıyla hıçkırdığımda gözlerime baktı. "Şu an bile o kadar masum bakıyorsun ki, nasıl kandırdın lan beni? Nasıl da kendine inandırdın söyle kadın!" Diye bağırdı.

"Çünkü masumum." Diye fısıldadım. "Kurt lütfen dinle!" Gözlerine baktım. "Bugün Eylül beni zorla götürdü hastaneye. Doktora hamile olamam diye itiraz ettim ama bana her şeyi açıkladı. Eğer bana inanmıyorsan birlikte gidelim. Sana yemin ederim ki ben o ilacı kullandım. Hamile kalmak istiyordum ama sırf sen istemediğin için susmak zorunda kalmıştım. Yemin ederim ki artık çocuk falan istemiyorum!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum...

"Ulan şu gözyaşların bile masum değil!" Diye gürledi. "Sen yalancısın Beliz, sen sahtekâr bir insansın!" Hızla başımı iki yana salladım.

"Bana pişman olacağın sözler söyleme!" Diye sesimi yükselttim.

"Ulan neyine pişman olayım be, yalancısın kızım sen!" Sinirle gözyaşlarımı sildim.

"Ben yalancı değilim!" Diye tısladım. "Ben yalancıysam sen de karaktersizsin!" Diye bağırdım. "Benimle sürekli yattın, her fırsatta öpüp kokladın! Onca güzel söz söyledin, her şeye izin verdim. Bekaretimi sana verdim, seninle evlenip bu insanların bana kötü davranmasına bile katlandım!" Hüzünle yeniden gözyaşlarımı sildim. "Yatmaya gelince yattın ama bana bir kez bile seni seviyorum demedin! Ben senin oyuncağın değilim Kurt, sürekli kıskandın ve sahiplendin! Senin adamlığın konu sevmeye gelince bitiyor, asıl adamlık sevmektir ki zaten! Sevmeyene adam mı denir, elleyip okşa ve bir kenara çekil! Bu mu senin adamlığın be?!" Kurt alayla güldü.

"Yaptıkların yetmezmiş gibi bir de benden seni sevmemi mi bekliyorsun?" Dedi. "Gerçek yüzün ortaya çıktı kızım, bundan sonra benim için yoksun!" Sinirle bana yaklaştı. "Adamlığı ise küçük bir yalancıdan öğrenecek değilim!" Sinirle onu ittim.

"Köpek gibi pişman olacaksın!" Diye bağırdım.

Kurt geri çekildi ve bana acıyarak baktı.

"Karnındakine babalık yapacağım merak etme, her şey istediğin gibi olacak!" Dedi. "Nüfusuma geçireceğim, her ihtiyacınızı karşılayacağım. Babanı da oradan çıkaracağım, sakın içinde şüphe kalmasın." Dedi ve durdu. "Unutmadan söyleyeyim, seninle de boşanacağız." Şaşkınca ona baktım. "Hiç öyle bakma Beliz, çocuğum için elimden geleni yapmaya çalışacağım. Onun haricinde seninle görüşmek istemiyorum, benim karım bana ihanet etmezdi! Eğer beni kandırdıysan sonuçlarına da katlanacaksın demektir!" Dedi ve bana sert bir bakış atıp kilitlediği kapıyı açtı.

"Oğlum?" Dedi Zerrin Hanım şaşkınca.

Kurt hiçkimseye hesap vermeden sinirle aşağıya indi.

"Gelinim?" Babaannem bana doğru gelecekti ki hızla onu durdurdum.

"Hiçkimseyi istemiyorum!" Loya babaannemi tuttu.

"Sonra konuşursunuz." Dedi.

Zerrin Hanım, Mustafa Bey ve dede şaşkınca bana bakıyordu.

"İstediğiniz oldu!" Dedim alayla. "Kurt'la ayrıldık, kurban kesmeyi unutmayın!" Eylül telaşla yanıma geldi.

"Beliz-" Sözünü kestim.

"Hiçkimseyi istemiyorum!" Diye bağırdım.

"Kızım-" Dedenin de sözünü kestim.

"Beni yalnız bırakın lütfen!" Hiçkimseden ses çıkmadığında yavaşça kapı kapandı. Gidip kapıyı kilitledim ve gardrobu açtım.

Bir valiz çıkardım ve bütün kıyafetlerimi ona doldurdum.

Yüzüğümü ve kolyemi çıkarıp komidine koydum, bütün altınlarımı burada bırakacaktım.

Hızla üzerime bir mont ve spor ayakkabı geçirdim. Valizi camdan aşağıya attıktan sonra çarşafı aldım ve aşağıya doğru sarkıttım.

Dikkatle aşağıya indiğimde gözyaşlarımı sildim. Telefonumu evde bırakmıştım.

Ormanın içinde son gücümle koştum.

Eğer İstanbul'a gidersem beni bulurdu!

Kurt'un beni bulamayacağı bir yere gidecektim, benden köpek gibi özür dileyecekti!

Acıyla gözyaşlarımı sildim ve elimi karnıma koydum.

"Geçecek annem, ben seni bırakmayacağım..." Diye fısıldadım. "Ben, anneannen ve deden hep birlikte olacağız." Yeniden gözyaşlarımı sildim.

Bana sahtekâr demişti!

Allah resmen benim hamile kalmamı istemişti, bunun başka bir açıklaması olamazdı. İlaçları içmeme rağmen hamile kalmıştım.

Yavaşça karnımı okşadım ve son kez Karadeniz'in o güzel havasını içime çektim.

Gidecektim...

Çok uzaklara gidecektim ve bir daha asla bu şehire dönmeyecektim!

4034 Kelime...

SINIR: 2.90K VOTE 500 YORUM

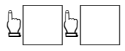
Upuzun bir bölümle karşınızdayım, herkes emeğe saygı duymayı unutmasın!😉

Söylediğim gibi kurgum en başından beri belli, her şey planlı bir şekilde ilerliyor ve öyle ilerlemeye devam edecek.

Oy veren ve yorum yapan, hikayemi destekleyen herkese teşekkür ederim!❤

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

33 "Acı"

KURT

Sinirle sigaramı yaktım ve dudaklarıma yerleştirdim.

Kızgındım...

Affetmeyecek kadar çok kızgındım.

Evden uzaklaşıp sessiz bir sahile gelmiştim. O evde biraz daha durursam eğer o beni yine kandırmaya çalışacaktı.

Beliz...

Başımı iki yana salladım, nasıl da bu kadar salak olabilmiştim?

Beni kandırabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti. Oysaki bunu çoktan fark etmem gerekiyordu!

Sinirle sigarayı içmeye devam ettim ve telefonumu elime aldım.

Yeni koyduğum şifre aklıma gelince öfkeyle sigarayı yere fırlattım.

11.12.99

Ben onun doğum gününü şifrem yapacak kadar önemserken o beni kandırmayı seçmişti!

Telefonun kilidini açtım ve fotoğraflara girdim. Uzungöl'de çekildiğimiz fotoğraf gözüme çarptığında içim titredi.

Şu fotoğrafta o kadar mutluyduk ki...

Şimdi ise ondan boşanacaktım, şaka gibiydi!

Benim Beliz'im beni kandırmazdı, ben ona kıyamazken o beni üzmezdi...

"Trabzon ayısı şehirdeki köylere dadandı. Köylüler ayıdan korunmak için her yolu deniyor fakat ayı ısrarla köye inmekten bıkmıyor. Ayının bu ısrarı köylüleri çok bıktırmış durumda!"

Beliz'e döndüğümde kahkaha attı.

"Beliz!" Diye kızdığımda hızla benden kaçtı.

"Ama haberlere çıkmışsın, söylemese miydim canım?" Peşinden gittiğimde adımlarını hızlandırdı.

"Gel buraya!" Dedim.

Tam odaya girecekken onu belinden tuttum ve kalçasına sert bir şaplak attım.

"Ayı falan anlamam kızım! Kurt haberleri çıkarsa beni çağırırsın." Elimden kurtulmaya çalıştı.

"İmdat!" Diye bağırdığında güldüm ve onu birden sırtıma attım. "Ya Kurt!" Diye sızlandı.

Kalçasını öptüğümde şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne yapıyorsun beyinsiz?!" Dediğinde güldüm ve yeniden kalçasını öptüm.

"Bu işin ödülüydü." Dedim ve ardından sert bir şaplak attım. "Bu da cezası." Acıyla inlediğinde yeniden kalçasını öptüm.

"Kızarttın ya!" Yavaşça altındaki şortu indirdim.

"Biraz kızarmış." Ofladı.

"Bırak beni ya!" Dedi. "Özür dile popomdan!" Güldüm ve yeniden öptüm. "Hani kurt kuzusuna kıyamazdı?" Bacaklarını okşadım.

"Kıyamaz." Diye onu onayladım.

"Bacaklarımı ellemesene!" Diye kızdı.

Kalçasını ısırdığımda çığlık attı.

"Haydi sevişelim." Dedim.

"Yok sana sevişmek falan!" Güldüm ve ısırdığım yeri öptüm.

"Isırayım mı?" Sırtıma vurdu.

"Isırma ya, canım acıyor!" Şortunu yukarıya çektim ve onu yavaşça sırtımdan indirdim.

"Annen gelmeden sevişmemize bir izin vermedin!" Diye homurdandım.

"Evlenene kadar dokunmayacaksın bana, ceza veriyorum sana Trabzon ayısı!" Dedi.

"Şş yavrum..." Onu yeniden kucağıma aldım ve bacaklarını tutup belime sardım.

Dayanamadı ve dudağıma yaklaşıp küçük bir öpücük kondurdu.

"Pisliksin." Dediğinde güldüm ve alnımı alnına yasladım.

İç çektim ve denizi seyrettim.

Beliz bana bunu yapmazdı...

O beni kandıramazdı, onun kalbi çok masumdu. Kalbinin güzelliği yüzüne yansımıştı. Her şey bir yalandan ibaret olamazdı!

Ona hiçbir kadına güvenmediğim kadar güvenmiştim.

Gözlerimi kapattım...

Ona çok mu yüklenmiştim acaba?

Ne olursa olsun söylediğim her sözü hak ediyordu ama hamile olduğunun farkında olmalıydım.

Yeniden bir sigara yaktım ve arabama yürüdüm. Onu boşayacaktım ama yine de bu saatten sonra onu çok kırmasam iyi olurdu.

Karnında benim çocuğumu taşıyordu sonuçta, ona çok yüklenmem doğru olmazdı. İlk duyduğumda sinir krizi geçirmiştim ama şimdi sakin bir kafayla konuşmaya çalışacaktım.

Anlaşmalı bir şekilde boşanacaktık, bana ihanet eden bir kadınla daha fazla devam edemezdim. Ona hiçbir kadına vermediğim değeri vermiştim ve sonuç ise yalnızca hüsran olmuştu.

Çocuğumu aldırmayı asla düşünmemiştim, daha doğmamış bir bebeğin günahına giremezdim. Allah buna sebep olduğum için beni affetmezdi, kendi çocuğumun katili olamazdım.

Yalnızca şimdilik çocuk düşünmüyordum ama olmuştu işte, şu saatten sonra yapacak hiçbir şey yoktu.

Beliz daha on sekiz yaşındaydı, ileride pişman olsun istememiştim. Daha küçüktü ama benimle birlikte büyüyecek diye düşünmüştüm. İleride üniversiteyi bitirir bitirmez de hamile kalırdı, hem gençliğini de rahat rahat yaşamış olurdu.

Ama o inatla hamile kalmayı seçmişti!

Benim iyi niyetimi daha fazla suistimal etmesine izin vermeyecektim.

Arabama bindiğimde direkt arabayı çalıştırdım ve gaza yüklendim.

Sakin kafayla konuşup bu işi bitirecektim.

Benim yalana ve ihanete affım yoktu!

***

Eve gelir gelmez hemen odamızın önüne geldim.

"Oğlum-" Annemi umursamadım.

"Beliz?" Diye seslendim ve kapıyı açmaya çalıştım.

Kilitliydi!

Sinirle gözlerimi kapattım.

"Beliz şu kapıyı açar mısın? Sana yemin ederim ki insan gibi konuşacağız." Dedim.

Ses gelmeyince ofladım.

"Kızım sana yemin ederim ki seni kırmayacağım. Aç şu kapıyı güzel güzel konuşalım." Kapıya vurdum. "Beliz uzatma haydi!" Diye bağırdım.

Kapıyı hâlâ açmıyordu!

"Beliz bak yemin ederim ki şu kapıyı kırarım ve içeriye girdiğimde hiç iyi şeyler olmaz! O yüzden uzatma ve şu kapıyı aç!" Diye gürledim.

"Ne oluyor ya?" Yanıma gelen Eylül'e baktım.

"Kızım beni sinirlendirme!" Sinirle kapıyı yumrukladım. "Trip atma lan bana, açacaksın şu kapıyı!" Annem korkuyla bana bakıyordu.

"Oğlum-" Yine onu dinlemedim ve kapıya sert bir tekme attım.

"Eğer beş saniye içinde şu kapıyı açmazsan kırarım!" Dedim.

Kapı açılmadığında bütün gücümle kapıya vurdum. Yaklaşık üç deneme sonra kapı kırılmıştı.

"Ben sana aç dedim değil mi-" İçeriye girer girmez bakışlarım yatağımızı buldu.

Yoktu!

"Beliz?!" Dedim telaşla ve banyomuza koştum.

Kendine bir şey yapmış olamazdı değil mi?

Banyoya girdiğimde içeride kimsenin olmadığını gördüm.

"Beliz?!" Diye bağırdım.

Balkonun kapısının açık olduğunu görmemle koşarak oraya gittim.

Aşağıya doğru sarkıtılan çarşafı görmemle inanamayarak aşağıya baktım.

Kaçmıştı!

Bütün gücümle acı içinde bağırdım ve hızla odadan çıktım.

"Beliz'i bulun lan bana!" Diye gürlediğimde herkes toplanmıştı.

"Ne oluyor Ataman?" Dedi babaannem.

"Beliz kaçmış lan kaçmış! Bütün Trabzon'a haber verin, gidip polisi arayın bir şey yapın!" Sakin kalamıyordum!

"Oğlum-" Dedemin sözünü kestim.

"Polisi ara!" Diye bağırdım.

Hızla evden çıktığımda abim peşimden geldi.

"Kurt?!" Diye bağırdığında durmadım ve koşarak ormana geldim.

"Beliz?!" Diye bağırdım. "Ne duruyorsunuz ulan, arayın kızı!" Eylül inanamayarak bana baktı.

"Geri zekalı!" Diye bağırdı.

Onu umursamadım ve ormanın her tarafını aramaya başladım.

"Beliz?!" Son gücümle bağırdım. "Beliz yalvarırım gel, ben bir an sinirlendim. Oturup insan gibi konuşup anlaşalım, sonra ne yapacağımıza karar veririz." Dedim.

Sesimi duyan yoktu!

"Beliz..." Diye fısıldadım.

Ben bitmiştim!

***

Sinirle salonda dolaştım.

"Oğlum herkese haber verdik, polisler Beliz'i arıyor." Dedi dedem.

"Allah'ım çıldıracağım!" Diye bağırdım.

"Kurt sakin ol!" Dedi abim.

"Ben gidiyorum!" Dedim ve ayağa kalktım. "Ben Beliz'siz nefes alamam!" Hızla odamıza çıktığımda Eylül peşimden geldi.

"Nereye gideceksin?" Omuz silktim ve cevap vermedim. "Ne yüzle gideceksin kızın yanına?" Onu umursamadım ve hemen gardrobu açtım.

Beliz bütün kıyafetlerini almıştı...

"Yine bana geleceksin!" Diye bağırdım.

Sinirle dolaba bir tekme attım ve dolabı kapattım.

"Ya sen nasıl yüzsüz bir adamsın?!" Diye bağırdı Eylül.

"O beni kandırdı lan kandırdı!" Dedim.

Her yeri aramıştım, arabamla da dolaşmıştım ama yoktu!

"Kıza boş yere bağırdın!" Eylül sinirle kolumu tuttu. "Sen adam değilsin!" Öfkeyle gözlerine baktım.

"Eylül git yoksa canını yakacağım!" Dedim.

"Senin hamile olan kadınlarla derdin ne?" Derin bir nefes aldım ve onu umursamadan elime telefonumu aldım.

İstanbul'a gitmişti!

Başka gidecek bir yeri yoktu, annesinin evine gidecekti.

Hemen uçak bileti ayarladım, en erken uçak saati bir saat sonraydı.

Sinirle derin bir nefes aldım.

Telefonunu da burada bırakmıştı, çok akıllı davranmıştı. Eğer bırakmasaydı hemen onu bulurduk ama o yine mantıklı bir hareket yapmıştı!

"Seninki altınlarını bile almamış." Dediğinde altınlara baktım.

Ah Beliz!

"Keşke alsaydı aptal kız, en azından satardı! Beş kuruşsuz ne bok yiyecek acaba?!" Dedim ve yüzüğü cebime koydum.

Bu yüzük boşanıncaya kadar o parmaktan çıkmayacaktı!

"Ya kendine bir şey yaparsa?" Dedi Eylül.

"Eylül saçma sapan konuşup benim canımı sıkma!" Kendimi affetmezdim...

Kafama sıkardım, onsuz yaşayamazdım.

"Beni dinleyeceksin!" Onu dinlemedim ve sinirle üzerime montumu geçirdim.

Havaalanında bekleyecektim.

Eylül hızla kolumu tuttu.

"Beliz doğru söylüyor geri zekalı!" Diye bağırdı.

"Beni kandırıp kandırmaması umrumda değil ulan, benim karım hamile lan hamile! Hiçbir yerde yok, o bensiz korkar!" Eylül hırsla beni sarstı.

"Kendine gel!" Diye bağırdı. "O seni kandırmadı!" Eylül'ün gözleri dolmuştu. "O günahsız kıza nasıl bağırdın öyle? Allah tarafından olan bir şey, onun yapabileceği ne var sanki? O kadar korktu ki, o daha çok küçük Kurt!" Yutkundum. "Koca Karadeniz'de tek başına, tanıdığı hiçkimse yok. Hiçbir akrabası yok, doğru dürüst seveni yok!" Başını iki yana salladı. "Hiç mi için acımadı? Annesi desen yurt dışında, babası desen cezaevinde... Kız zaten çok küçük be! Sen ondan yaşça büyüksün değil mi, anlamadan dinlemeden o kıza nasıl patladın?" Titrek bir nefes aldım.

"Beni kandırdı..." Dedim. "Bana ilaçları içtiğini söyledi, meğersem içmemiş... Ben ona bu kadar aşıkken o beni hiç sevmemiş!" Diye bağırdım.

"Ulan beyinsiz kızı dinlemedin ki, sen şerefsizsin pislik herif!" Dedi ve birden yüzüme sert bir tokat attı. "Kız şimdi kim bilir nerede, ona nasıl kıydın? Ya başına bir iş gelirse o zaman ne bok yiyeceksin?! O seni kandırmadı aptal, gerçekten ilaçlarını içti ama hamile kaldı. Neden diye hiç düşünmedin değil mi?" Eylül alayla başını iki yana salladı. "Çünkü Allah öyle istedi. Rabbim'in bir bildiği var ki o bebeği size verdi. Sen ne yaptın, karına sahip çıkmadın!" Dedi.

"Kandırdı beni..." Diye fısıldadım.

"Beliz sence öyle bir kız mı, seni tuzağa düşürebilecek bir kız mı?" İnledim.

"Beliz benim her şeyim..." Eylül alayla güldü.

"Her şeyin olduğu için mi onu yerin dibine soktun?" Dedi. "Yalancı, sahtekâr!" Diye beni taklit etti.

"Ne söyleseydim ulan, beni kandırmasını anlayışla mı karşılasaydım?" Eylül hızla göğsüme vurdu.

"Geri zekalısın!" Diye bağırdı. "Otur da beni dinle!" Başımı olumsuz anlamda salladım. "B-Beliz hamile olduğunu duyunca çok korktu ve çok ağladı. Sırf sen istemiyorsun diye nasıl üzüldü haberin var mı? Doktora öyle bir itiraz edişi vardı ki, inatla hamile kalamam dedi. Doktor ise doğum kontrol haplarının yüzde yüzlük bir koruma sağlayamayacağını söyledi. Beliz'de ne bilsin, düzensiz kullanmış ilaçlarını ama sorsan düzenli

kullandım diyor. Bir iki gün içmemiş ve bunu sana söylemiş sanırım. Bir de diğer günler saatleri tutturamadan içmiş ama o sorun olmaz sanmış. Kız ne bilsin Allah aşkına, daha yeni reşit olmuş. Nereden bilecek hamileliği, doğum kontrol hapını? Allah aşkına o masum kıza nasıl bağırdın öyle, ben bile çok kötü oldum!" Kaşlarımı çattım. "Düzensiz kullanılan bir ilaç ise hamile kalma riskini arttırıyormuş. Beliz'de bilmediği için düzenli kullandım sanmış. Sen ne yaptın, gidip kıza bağırdın! Eğer hâlâ inanmıyorsan birlikte Mehtap'a gidebiliriz. Eğer ona da inanmazsan git internetten araştır, kızın hiçbir suçu yok!" Diye bağırdı.

Eylül daha fazla kendini zorlayamadı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Ben ise şaşkınca olduğum yerde durdum.

"Beliz..." Başımı iki yana salladım. "Beliz beni kandırmadı mı?" Kalbim pişmanlıkla yanarken acıyla inledim.

"Şimdi kim bilir nerededir, gidecek yeri de yok ki mazlumun..." Dedi Eylül.

"Eylül?" Abim içeriye girer girmez karısına sarıldı. "Bir tanem ne oldu?" Eylül hemen sarılışına karşılık verdi.

"B-Beliz'e ağlıyorum." Dedi kısık bir sesle. "Bu öküze işin gerçeğini anlattım. Kıza iftira attı ya, gencecik kız nereye gidecek? Sokaklar serseri dolu, ya ona bir şey olursa?" Alparslan abim karısını sıkıca sardı.

"Bulacağız kurban olduğum, ağlayıp bebeğimizi üzme." Dedi.

"Evde oturarak mı bulacağız?" Abim karısının gözyaşlarını sildi.

"Polis her yerde Beliz'i arıyor. Her türlü önlem alındı, bütün Trabzon'a ilan astık. Bütün köylere tek tek soruyorlar ama bir gören olmamış. Çok uzaklamış olamaz, eninde sonunda bulacağız." Dedi abim.

Zorlukla duvardan tutundum.

Ona iftira atmıştım...

Bana açıklamaya çalışmasına rağmen onu dinlememiştim ve ona bağırmıştım.

Bana köpek gibi pişman olacaksın demişti. Haklıydı da, köpek gibi pişmandım.

Hızla odamdan çıktım ve evden bir an önce çıkmak için koştum.

"Oğlum-" Babamı dinlemeden evden çıktım ve arabama bindim.

İstanbul'a gitmişti...

Hızla telefonumu aldım ve herkesi aradım. Devletin en güçlü ve en saygı duyulan bütün tanıdıklarımı arayıp söyledim.

Herkes ciddi bir çaba içerisine girecekti ve Beliz'i bulacaktık.

Yapacağı en küçük bir harekette nerede olduğu ortaya çıkacaktı.

Telefonumun çalmasıyla birlikte hızla açtım.

"Alo?" Kimin aradığına bile bakmamıştım.

"Şey Kurt." Abim derin bir nefes aldı. "Kardeşim nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Hızla arabayı sağa çektim.

"Ne oldu abi?!" Diye bağırdım.

"Sarışın bir kadının cesedini bulmuşlar." Nefes alamadım.

"N-Ne?" Elllerim titriyordu.

"Kadın intihar etmiş ve kendini suya atmış. Çok yüksekten atlamış. Bedeni de büyük bir kayanın üstüne düşüp sonra suya düşmüş. Yüzü tanınmayacak hâldeymiş ama saçları sarıymış." Hızla yoldan döndüm.

"O değildir, o intihar etmez..." Gözlerimin dolmasını engelleyemedim.

Hayatımda ilk defa bir kadın için ağlıyordum...

"Bilmiyorum oğlum, konumu sana atarım. Senin gelmen daha doğru olur diye düşündüm." Hızla gaza yüklendim.

Beliz kendine bir şey yapmazdı ki!

Tir tir titriyordum...

Hızla direksiyona sert bir yumruk attım ve onun olmaması için dualar ettim.

Beliz'e bir şey olursa ben de orada kafama sıkardım!

***

Uçuruma geldiğimde hemen arabadan indim. Polisler etrafı sarmıştı ve abimler de buradaydı.

"Kurt?" Dedi abim.

Yerdeki cesedi gördüğümde içim titredi, üzerini örtmüşlerdi.

"Bakmak istiyorum!" Dediğimde polis başını salladı ve beni cesetin yanına getirdi.

Ellerim titreye titreye örtüyü açtım.

Kadının yüzü tanınmayacak hâle gelmişti, bu kadın Beliz değildi.

Hızla kadının bedenini inceledim ve rahat bir nefes aldım.

"Beliz değil!" Yavaşça ayağa kalktığımda abim yanıma geldi ve cesete baktı.

"Allah'ım..." Bakışlarını yüzüme çevirdi. "Nereden anladın?" Diye sordu.

"Beliz'in saç rengi biraz daha açık ve ten rengi de daha açık. Onun parmakları ince ve normal boyutta, bu kadınınki kadar uzun değil. Bir de kadının bilekliği hâlâ duruyor, Beliz'in öyle bir bilekliği yok." Dedim ve geri çekildim.

Kalbim inanılmaz hızlı atıyordu.

"Allah ailesine sabır versin." Dedi abim.

"Amin." Diye mırıldandım.

"Burada yatan kadın Beliz'de olabilirdi, kendi canına kıyabilirdi." Dedi ve üzeri yeniden örtülen cesede baktı. "Kim bilir ne derdi vardı..." İçim acıdı.

"Daha önce çok böyle ceset gördüm ama hiçbiri bu kadar canımı acıtmamıştı." Dedim. "İnsan ne kadar üzülürse üzülsün ateş düştüğü yeri yakıyor. Çok fazla ağlayan aileler gördüm, çok fazla davayla uğraştım. Hepsine elbet ki üzülüyorsun ama bu bambaşka bir şey..." Başımı iki yana salladım. "İnsan yalnızca kendi başına gelirse anlayabilirmiş. Şurada yatan kadının Beliz olma ihtimali öldürdü beni abi, gelene kadar kafayı yiyordum. Allah hiçkimseye bu kaderi yaşatmasın." Abim dostça bana sarıldı.

"Ne bok yersen ye her zaman arkandayım ama o kızı bir daha üzersen canını yakarım." Hüzünle iç çektim.

"Onu bir bulayım, ona sımsıkı sarılayım başka bir şey istemiyorum be abi... Yemin ederim affetmemesi umrumda bile değil, yeter ki onu sapasağlam göreyim." Abim omzumu sıktı.

"O yaşıyor aslanım, sana söz veriyorum ki onu bulacağız." Dedi.

Abime son kez baktım ve arabama bindim, uçağın kalkmasına çok az kalmıştı.

Hızla telefonumu aldım ve arabayı çalıştırdım.

"Alo?" Dedi Salih aradığımda, çok geçmeden açmıştı.

"Beliz'in babasının yattığı cezaevine git ve kapısında bekle. Beliz kaçtı ve hamile, onu acil bulmamız gerekiyor." Dedim.

"Ne?!" İç çektim.

"Cezaevine git ve bekle, eğer Beliz gelire beni ara. Selim'de Beliz'in annesinin evinin önünde beklesin. Ben ona adresi atarım." Dedim ve telefonu kapattım.

Sırf onlar için gözümü kırpmadan cezaevinde yatmıştım. Şimdi ise onlardan küçük bir şey istemiştim.

Beliz'i hep beraber bulacaktık.

***

Uçak İstanbul'a indiğinde Selim beni almaya gelmişti.

"Beliz annesinin evine hiç gelmedi." Dedi.

"Daha yolda olabilir, belki bir otobüs çevirmiştir." Dedim.

"Ya da otostop çekmiştir." Ters ters Selim'e baktım.

"Beliz öyle bir şey yapar mı sence? Hamile hamile tanımadığı etmediği bir adamın arabasına binmez!" Diye kızdım.

"Belki bir kadının arabasına bindi, neden hemen aklına erkekler geliyor?" Dedi.

"Beliz tanımadığı etmediği bir insanın arabasına binmez, bu işin cinsiyeti olmaz! Sonuçta tanımıyor ve sonuç değişmiyor!" Selim bir şey söylemedi ve gaza yüklendi.

Kendi evime geldiğimde evimin her tarafını aramıştım. Burada olması zaten imkansızdı, yine de emin olmak için bakmak istemiştim.

Beliz'in annesinin evine geldiğimizde ise kapıyı kırmıştım ama Beliz evde değildi.

Selim bugün bu evde kalacaktı ve sabaha kadar Beliz'i bekleyecekti. Ben ise bütün İstanbul'u arayacaktım.

Beliz eğer herhangi bir otele gitseydi hemen bize bildirirlerdi ve zaten parası yoktu.

Kafayı yiyecektim!

***

"Beliz gelmedi." Dedi Selim.

Bütün İstanbul'u polislerle birlikte aramıştık ama yoktu!

Dünden beri arıyorduk ve aradan iki gün geçmişti. Şimdi ise öğlen olmuştu, gözüme uyku bile girmemişti.

Arabayı kenara çektim ve gözlerimi kapattım. Onu ilk evime aldığım zamanları düşündüm ve burukça gülümsedim.

"Tamam sakin ol, ben yanındayım." Dedim. "Anlat güzelim." Elleri göğsümdeydi.

"Ben küçükken..." Sesi boğuk çıkıyordu. "Ben küçükken gök gürültüsünden çok korkardım. Çok sesli olması beni ürkütüyordu. Kız kardeşim Ceren de çok korkardı." Hafifçe başını boynumdan kaldırdı. Göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırdı. "Babam evde olursa o sarılırdı bana ama genellikle evde olmazdı. Sürekli şehir dışında olurdu, sonuçta işi buydu." Bakışlarını tekrar gözlerime çevirdi. "Her gök gürlediğinde Emel kız kardeşimi sakinleştirmeye çalışırdı... Beni ise azarlayıp odama gönderirdi. Kendi öz kızıyla diğer oda da birlikte yatarlardı. Onun yanında sarılacak bir annesi varken ben annemi uzun zamandır görmüyordum." Gözünden akan yaşı sildi. "Çocukluk işte, çok özenirdim. Beni kimse sakinleştirmezdi, sadece dua ederdim. Yani düşünsene, annem ve babam yanımda değil... Gök gürültüsünden deli gibi korkuyorum. Diğer oda da ise kız kardeşim annesine sımsıkı sarılmış bir hâlde uyuyor. Bu çok koyardı bana, çok canımı acıtırdı." Üzgünce mırıldandı. "Her gök gürlediğinde hâlâ korkuyorum. Gök gürlemesinden sonra hayatta uyumam. Aklıma Emel'in bana yaptıkları gelir ve sessizce ağlarım. Bu da benim acizliğim...." Kendimi kastım, küfür etmemek için kendimi zor tuttum.

"Bu kadın seni hiç dövdü mü?" Alayla güldü.

"Dövmez olur mu? Küçükken sürekli döverdi, babam evde olmadığında yani. O kadar korkardım ki ondan. Tabii büyüyünce artık dövemiyordu." Derin bir nefes aldı. "O laf eder diye kendi evimde televizyon bile açamazdım. Sürekli azarlardı, bende sürekli odama çekilirdim." Gözünden akan yaşları sildim.

"Bu kadını gebertmek istiyorum!" Sinirli sesimle birlikte bana daha sıkı sarıldı.

"Eğer o beni evden kovmasaydı babam beni sana emanet etmeyecekti... Emin ol ki senin evinde kalmak o pislikle kalmaktan bin kat iyi." Kolunu okşadım.

"Bundan sonra sana yaklaşsın da göreyim!" Sert sesimle birlikte korkuyla yutkundu. Yavaşça yatağa yattım ve onu tekrar göğsüme çektim.

"Beraber mi yatacağız?" Dedi hayretle.

"Sen de zaten o yüzden yanıma gelmedin mi?" Dediğimde burukça gülümsedi.

"O kadar korktum ki, geldiğimin farkında bile değildim." Soğukça güldüm.

"İyi o zaman, bundan sonra her gök gürültüsünde benimle yatacaksın." Şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Kurt sen ciddi misin?" Dudaklarımı saçına değdirdim.

"Ciddiyim tabii! Madem o iğrenç kadın sana sarılmadı, bu saatten sonra ben sarılırım." Gülümsedi.

Göğsümden kalktı ve uzanıp yanağımı öptü.

"Teşekkür ederim." Dikkatle yüzünü inceledim.

Tekrar gök gürültüsüyle iyice bana yapıştı. Başı boynumdaydı. Bacaklarını ise benim bacaklarıma sarmıştı. Ellerim sırtını okşuyordu, yatağa biraz zor

sığmıştık.

Hüzünle iç çektim.

Anılar aklıma doldukça canım yanıyordu. Ona resmen iftira atmıştım.

Eve geldiğimizde küskünce bana baktı ve yanımdan geçip odamıza girdi.

"Şuri?" Diye seslendiğimde cevap bile vermedi. "Küçüğüm?" Yanına gittim ve birden kollarımı arkasından beline doladım. Başımı boynuna gömdüm ve onu sımsıkı sardım. "Küstün mü bana?" Sesim boğuktu.

"Evet!" Dedi.

"Bu soğukta sahilde ne yapacaktık Allah aşkına? Şu güzel popon donsun mu istiyorsun? Eve geldik işte, mis gibi çayımızı içeriz. Hatta odamızdaki balkonda içeriz ve ormanı izleriz." Göz devirdi.

"Ne kadar da romantiksin Kurt!" Güldüm.

"Kahve mi içelim?" Sinirle inledi.

"İçmeyelim kocacığım!" Güldüm ve onu sıkıca sardım.

"Gerçekten küstün mü bana?" Dediğimde yüzüme bakmadı. "Tamam Beliz Atabey... Nasıl isterseniz öyle olsun. Yarın akşam yemeğini güzel manzaralı bir mekanda yemeye ne dersiniz?" Omuz silkti.

"Öküzlüğünü kurtarmaya mı çalışıyorsun?" Güldüm.

"Kızım ne yapayım Allah aşkına? Romantik değiliz diye mi kızıyorsun?" Belini okşadım.

"Sus!" Yavaşça onu kucağıma aldım ve yatağımıza bıraktım.

"Tekrar benim olmaya ne dersin ufaklık?" Kaşlarını çattı.

"Ufaklık deme!" Yavaşça ağırlığımı üzerine verdim.

"Toliçona..." Burnumu yanağına sürttüm. "Gözümün nuru, küsme bana." Daha fazla dayanamadı ve gülümsedi.

"Öküzsün ama tatlı bir öküz." Güldüm.

Ona yaklaştığımda kıkırdadı.

"Ya pislik misin acaba?" Dudağına uzun bir öpücük kondurdum.

"Beliz bebeğim yemin ederim ki lunaparktayken senin neyi kast ettiğini anlamamıştım. Anlasam oradan bir yere giderdik ama kafam bunlara pek basmıyor." Dediğimde bana sarıldı.

"Tamam küçük kurtçuk seni affediyorum!" Dedi.

Daha fazla dayanamadım ve camları açıp gaza yüklendim.

Onu eninde sonunda bulacaktım, hiçbir şekilde benden kaçışı yoktu!

BİR AY SONRA:

"Şerefe kardeşim!" Dedi Salih.

Rakıyı hızlı hızlı içtiğimde boğazımı yakmıştı. Yüzümü buruşturdum ve arkama yaslandım.

"Ölüyorum lan..." Dedim acıyla. "Benim karım ve çocuğum bir aydır ne hâlde kim bilir... Karnı doyuyor mu diye düşünmekten uyuyamıyorum. Yattığı yatak rahat mıdır diye düşünürken kahroluyorum..." Salih desteklercesine kolumu sıktı.

"Geçecek bugünler, Beliz yengemiz de bu sofrada olacak." Acıyla rakıya baktım.

"Ölmemiştir değil mi?" Gözlerimi kapattım. "Eğer ölseydi cesedine ulaşırdık herhâlde, bir şey olmamıştır değil mi?" Dedim.

"Saçmalama oğlum, tabii ki ölmedi. Ölseydi bir şekilde cesedi bulunurdu, bir ay oldu. Yalnızca çok iyi saklanıyor." Dedi Salih.

"Ulan ağzıma sıçtı resmen, canım çok yanıyor lan!" Dedim.

"Ulan o değilde kız bir alışveriş yapsa nerede olduğu bile ortaya çıkacak. Nasıl bir aydır hiçbir şey yapmıyor merak ediyorum." İnledim.

"Kafayı yiyeceğim kafayı!" Dedim ve masayı ittim.

Bardaklar yere düştüğünde hışımla ayağa kalktım.

"Beliz karnında bebeğimizi taşıyor lan!" Sinirle masaya tekme attım. "Abimin ikinci çocuğuna verdiği o tepki o kadar mutluydu ki Beliz bunu görünce çok üzüldü. Haklı tabii, kocası adam değil ki!" Salih hızla beni kenara çekti.

"Ulan saçmalama!" Delirmiş gibiydim!

"Beliz'i istiyorum lan!" Dedim. "Benim çocuğum bir ay daha büyüdü, kontrole gitse hastane kayıtlarından bulurdum. Kontrole bile gitmedi, ne yiyor ne içiyor kim bilir?" Diye bağırdım.

Telefonumun çalmasıyla birlikte hızla telefonumu elime aldım.

"Kurt?" Dedi Musa açar açmaz.

"Bir şey mi oldu?" Diye sordum.

"Yenge bankadan para çekti." Şaşkınlıkla olduğum yerde durdum.

"Ne?" Dedim.

"Annesinin hesabına yatırdığı paradan küçük bir miktar çekmiş." Heyecanla derin bir nefes aldım ve sakin kalmaya çalıştım.

Yaşıyordu...

"Neredeymiş lan?" Dediğimde Salih ve Selim dikkatle bana bakıyordu.

"Aydın'da abi." Şaşkınlıkla güldüm, çok mutluydum.

"Aydın mı?" Dedim.

"Bana da tuhaf geldi ama orada olduğu kesin, yanılma ihtimalimiz yok." Hızla montumu üzerime geçirdim.

"Kalkın beyler!" Diye bağırdım. "Yengenizi almaya gidiyoruz!" Hızla evden çıktım.

Aydın'da ne işi olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama şu an bu umrumda bile değildi.

Çok şükür ki bulmuştuk...

Bu kadar acı çektiğimize değecekti, beni affetmemesi umrumda bile değildi.

Ben Beliz'ime kavuşacaktım, gerisi umrumda bile değildi!

SINIR: 4K VOTE 650 YORUM

Önceki bölüm oylar ve yorumlar patlama yaşadı, bu yüzden herkese çok teşekkür ederim.😘

Bir de mesaj kutum o kadar dolu ki o yüzden herkese teker teker cevap veremiyorum. Cevap versem bile herkes aynı şeyi yazdığı için herkese aynı cevabı vermek zorunda kalırım ve bunun ardı arkası kesilmez.

Dolayısıyla profilimde bir açıklama paylaştım ama buna rağmen yine de birçok kez aynı mesajı aldım.

Yeni bölümle ilgili bir sıkıntı olursa bunu artık kendi profilime yazacağım ve bunu da bütün takipçilerim görmüş olacak.

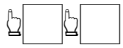
Eğer siz de görmek isterseniz kendi hesabımı takip edebilirsiniz. O zaman bunun bildirimi size gelecektir.

Son olarak sınırın geçtiği o yedi gün içerisinde bir gün yeni bölümü atıyorum, sonuçta benim de bir okulum var ve yeni bölüm yazıp atmak pek de kolay olmuyor. Anlayış göstermeyi unutmayın...😇

Bunların yanı sıra çok güzel mesajlar da aldım, tekrardan herkese çok teşekkür ediyorum... Herkese teker teker cevap vermem mümkün olmasa bile sevildiğinizi unutmayın.❤

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

34 "Aydın"

BELİZ

Korkuyla ormanın içinde koştum, kalbim inanılmaz hızlı atıyordu.

En sonunda bu kadar uzaklaşmanın yeterli olduğunu düşündüm ve yol kenarında durdum.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve karnıma baktım.

Her şey geçecekti...

Bebeğimiz bize Allah'ın bir mucizesiydi, ona sonuna kadar sahip çıkacaktım. Onu asla bırakmayacaktım, bir babası olmasa bile onun yokluğunu hissettirmeyecektim.

Ağacın altına saklandım ve beklemeye başladım. Ne yapacağım veya nereye gideceğim hakkında bir fikrim yoktu.

Uzaktan gelen araba sesini duymamla birlikte hızla yolun kenarında beklemeye başladım. Buradan bir otobüsün geçmeyeceği belliydi.

Araba yaklaşınca otostop çektim, eğer çakal gibi bir tipse kesinlikle binmezdim. Yalnızca beni bir yere bıraksa iyi olurdu.

Araba yanımda durduğunda içindekinin bir kadın olduğunu gördüm ve rahat bir nefes aldım. Kadın olması çok çok daha iyi olmuştu.

Camı açtığında yaklaştım ve derin bir nefes aldım.

"Ş-Şey beni bir yere bırakır mısınız?" Saçmaladığımın farkına varsam da yapabilecek bir şeyim yoktu. İlk defa tanımadığım bir insanın arabasına binecektim.

"Gel." Dedi ve yanını gösterdi.

"Şey valizim de var." Kadın başını salladı ve bagajı açtı.

"Yardım edeyim mi?" Diye sorduğunda başımı olumsuz anlamda salladım.

Valizimi bagaja koyduktan sonra arabaya bindim.

"Çok teşekkür ederim." Dediğimde başını salladı.

"Üşüdüysen eğer klimayı açayım?" Dediğinde bilmem dercesine omuz silktim.

"Siz nasıl isterseniz." Kadın gülümsedi ve klimayı açtı.

Yeniden arabayı çalıştırdığında yolu izledim.

Ne yapacaktım?

"Nereye gideceksin?" Diye sordu.

"Beni otogara bırakır mısınız?" Sesim titrek çıkmıştı.

Gözlerim dolduğunda hemen sildim ve sevdiğim adamın bana söylediği o sözleri unutmaya çalıştım.

Sahtekâr...

Acıyla hıçkırdığımda kadın arabayı sağa çekti.

"Sen iyi misin?" Diye sordu.

"İyiyim sağ olun." Kadın torpidonun gözünü açtı ve bana peçete uzattı. "Teşekkürler." Diye mırıldandım.

"Ben seni otogara bırakırım ama saat epeyce geç olmadı mı? Hem böyle ağlıyorsun falan, bir sıkıntın varsa yardımcı olabilirim." Zorlukla gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Dedim. "Yardımcı olabileceğiniz bir şey değil." Beni inceledi.

"Buralı gibi durmuyorsun." Başımı salladım.

"İstanbulluyum." Dedim.

"Burada mı okuyorsun?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Okumuyorum." Kadın iç çekti.

"Adım Zeynep." Dedi. "Senin adın ne?" Diye sordu.

"Beliz." Elini uzattı.

"Memnun oldum." Başımı salladım ve elini sıktım. "Nereye gideceksin?" Diye sordu.

"Bilmiyorum." Kaşlarını çattı.

"Gidecek bir yerin yok mu?" İç çektim.

"Aslında var ama oraya gidersem eğer beni bulurlar." Kadın dikkatle yüzümü inceledi.

"İstanbul mu?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Bir derdin varsa anlatabilirsin-" Telefonunun çalmasıyla birlikte sözü yarıda kesildi ve telefonunu açtı. "Alo?" Gülümsedi. "Bir şey mi oldu annem?" Diye sordu. "Tamam bir tanem, yoldayım zaten ama gelmem birazcık gecikebilir. Sen Ayşe ablanla film falan izle, olur mu kuzum?" İçim sızlarken adını yeni öğrendiğim kadına baktım. Onu bekleyen bir çocuğu vardı. "Tamam tamam çok geç kalmamaya çalışacağım, uykun gelirse eğer beni beklemeden uyu. Ben gelir gelmez sana sımsıkı sarılır o yanaklarını uzun uzun öperim." Kadın güldü. "Hoşça kal bir tanem." Dedi ve telefonunu kapattı.

"Kaç yaşında?" Diye sorduğumda gülümsedi.

"On yaşında, bir görsen tam ısırmalık. Ayşe ablasına arattırmış, evde beni bekliyormuş." Hüzünle gülümsedim.

"Şey otogar buraya çok uzak mı?" Diye sordum.

"Uzak biraz." Diye yanıtladı.

"O zaman ben ineyim, siz de çocuğunuzu yalnız bırakmayın. Ben bir şekilde giderim zaten, beni arabanıza aldığınız için çok teşekkür ederim." Dedim ve arabanın kapısını açtım.

"Beliz canım lütfen saçmalama ve şu kapıyı kapat!" Dedi.

"Onca işinizin arasına bir de ben eklenmeyeyim, çok sağ olun." Dedim.

"Seni akşam akşam burada bırakamam, vicdanım rahat etmez. Lütfen şu kapıyı kapatır mısın?" Mecburen kapıyı kapattım. "Senin yaşın kaç acaba?" Ellerimle oynadım.

"On sekiz." Diye yanıtladım.

"Ay çok küçüksün." Gülümsedi. "Ben de otuz yaşındayım." Dedi.

Elim karnımı bulurken gözlerimi kapattım.

Biz de bebeğimle o büyüdüğünde böyle konuşacak mıydık, ben çalışırken beni özleyecek miydi?

"Beliz?" Gözlerimi açtım. "Seni otogara bırakmak konusunda kararsızım. Paran var mı ki senin, yanlış anlama ama içim rahat etmiyor." Omuz silktim.

"Ben bir şekilde hâllederim." Dedim.

"Yani paran da yok?" İçim çok huzursuzdu.

"Olsun Zeynep Hanım, siz beni bırakın yeter ki." Gülümsedi.

"Zeynep Hanım çok resmi oldu, beni ablan yerine koyabilirsin." Başımı salladım.

"Burada çok bekleyecek miyiz? Eğer yokluğumu fark ederlerse beni bulabilirler, biraz çabuk uzaklaşsak güzel olur." Zeynep abla yeniden arabayı çalıştırdı.

"Kimden kaçıyorsun?" Diye sordu.

"Önemli bir şey değil." İç çekti.

"Bak tatlım eğer ben burada durmasaydım da başka bir araba dursaydı sana bir şey olabilirdi. Hele bir de erkek olduğunu düşün, bu devirde neler neler oluyor... Demek istediğim şu ki benden sana zarar gelmez, yalnızca senin derdini anlamaya çalışıyorum. Zaten gidecek bir yerin de yok, paran da yok. Benim buradan geçmem emin ol ki senin için bir mucize. Normalde bu yolu kullanmam ama trafik olduğu için buradan geldim. Sanırım kaza olmuş, o trafiğe girmek istemedim." Dedi.

"O zaman seni Allah gönderdi." Güldü.

"Belki de öyledir, bunu bilemeyiz." Gaza yüklendiğinde derin bir nefes aldım. "Şimdi bana kimden kaçtığını söyle, söyle ki senin için elimden geleni yapmaya çalışayım." Derin bir nefes aldım.

"Kocamdan." Dediğimde şaşkınca bana baktı.

"Sen evli misin?" Başımı salladım. "Yaşın çok küçük değil mi? Yoksa şu dizilerdeki gibi ailen zorla mı verdi?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Alakası bile yok, ben çok sevdim ve evlendim." Şaşkınca güldü.

"İnanılmaz." Dedi. "Ee madem seviyorsun, ne diye kaçtın?" Dudağımı büktüm.

"Ç-Çoğumuzu istemedi." Zeynep abla kahkaha attı.

"Ay bir de hamile misin?" Anlamayarak ona baktığımda başını iki yana salladı. "Kızım senin yaşın kaç başın kaç, gidip okulunu bitirseydin ya!" Dedi.

"Ya biz aslında anlaşmalı bir evlilik yaptık ama boşanmayacaktık." Dedim.

"Çok masum duruyorsun, yoksa seni kandırdı mı?" İnledim.

"O başından beri çocuk istemediğini söylüyordu, yaşın gelince olur dedi. Beni birçok kez uyardı ama ben istemeden hamile kaldım. Sonra da bilerek yaptığımı düşündü ve beni sahtekârlıkla suçladı." Gözlerim yeniden dolduğunda Zeynep abla dostça elimi sıktı.

"Tamam tamam, seni daha fazla zorlamayacağım." Dedi. "Gidecek bir yerin de, paran da yok. Ne yapmayı düşünüyorsun?" Omuz silktim.

"Her şeyden kaçmak istiyorum, bu şehirden gitmem şart." Zeynep abla başını salladı.

"Kocanın kim olduğunu merak ettim, tanıdığım biri olabilir mi?" Dedi.

"Ataman Atabey." Durdu ve bana baktı.

"O adamı biliyorum." Dedi. "Atabey'leri zaten tanımayan yok, çok iyi ticaret yapıyorlar." Dışarıyı izledim. "Onlar seni parasız mı bıraktı?" Diye sordu şaşkınca.

"Parasız bırakmadılar, ben gururumdan bütün altınlarımı bıraktım." Dedim.

"Saat geç oldu, maden gidecek yerin yok bugünlük bende kal." Tam itiraz edecektim ki beni susturdu. "Yarına bir çaresine bakarız, hem sen de kızımla tanışmış olursun." Dedi.

***

Üzerime rahat bir şeyler geçirdikten sonra yatağa uzandım.

Zeynep abla neyse ki iyi bir insandı ve bana destek oluyordu, ona her şeyi anlatmıştım.

Kapı çalındı ve içeriye Miray girdi.

"Beliz abla?" Dediğinde gülümsedim.

"Efendim?" Benim yanıma geldi ve yanağımı öptü.

"İyi geceler demeye geldim." Dedi. "Senin bebeğin kız mı erkek mi?" Diye sordu.

"Belli değil ki, o daha çok küçük." Dedim.

İçeriye giren Zeynep ablayla birlikte gülümsedim.

"Kızı neden rahatsız ediyorsun?" Dedi ve kızına baktı.

"Rahatsız etmedi." Miray'ın saçını okşadım. "O çok tatlı." Zeynep abla güldü.

"Ne tatlıdır o..." Kızının poposuna vurdu. "Aşkım sen içeriye gitsen olur mu? Biz Beliz ablanla büyüklerin konuşabileceği bir şeyler konuşacağız." Dedi.

"Ya anne!" Diye nazlandı.

"Miray haydi bebeğim." Dediğinde başını salladı ve odadan çıktı.

"Şey yanlış anlamazsan bir şey sormak istiyorum." Çekinerek ona baktım. "Kocan?" Zeynep abla hüzünle iç çekti.

"Öldü." Dedi. "Miray çok küçüktü, dolayısıyla hatırlamıyor." Burukça ona baktım.

"Başın sağ olsun." Zeynep abla yutkunamadı.

"N-Neyse." Dedi. "Yarın ne yapacağız?" Belli ki kocasının ölümü onu çok etkilemişti.

Kurt'a bir şey olursa ben buna nasıl dayanabilirdim ki?

Ona çok kırgındım ve onu asla affetmeyecektim ama kesinlikle ona bir şey olsun istemezdim. O ne olursa olsun çocuğumun babasıydı, bu gerçeği hiçbir şey değiştiremezdi.

"Düşündüm ama bir şey bulamadım." Zeynep abla bana baktı.

"Hiç mi akraban yok?" Diye sordu.

"Hiçbirini tanımıyorum bile çünkü babam görüşmüyordu. Zaten hepsi uzaktan akrabalar, onlar olmaz o yüzden." Dedim.

"Burada benimle kalsan?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Kurt beni bulur." Dedim net bir sesle.

"O zaman İstanbul'a git." Yine başımı hayır anlamında salladım.

"Kurt yokluğumu fark eder etmez zaten oraya gidecektir. Çevresi çok geniş, malum beyefendi savcı. Her şekilde beni bulurlar." Zeynep abla iç çekti.

"Ora olmaz bura olmaz diyorsun, nereye gideceksin acaba karnındaki çocuğunla?" Haklıydı.

"Nereye olursa." Ofladı.

"Kızım hiç mi akraban yok?" Diye sordu.

Durdum ve düşündüm.

Aklıma gelen kişiyle birlikte Zeynep ablaya baktım.

"Babaannem var." İnanamayarak bana baktı.

"Madem babaannen var, neyi düşünüyorsun anlamadım ki." Sıkıntıyla ona baktım.

"Babam onunla görüşmüyor ki! Annemi gelin olarak istemediklerinde babam çıldırmış ondan sonra da babaannem onu evlatlıktan reddetmiş." Dedim.

"Babaanneni hiç gördün mü?" Sorusuyla birlikte ayağa kalktım.

"Görmedim bile, tanımam etmem ki!" Zeynep abla kaşlarını kaldırdı.

"Babaannenin adını biliyor musun?" Başımı salladım.

"O kadar da değil, zaten bir tek onu biliyorum." Dedim. "Leyla Yargıcı." Zeynep abla dikkatle beni dinliyordu.

"İstanbul'da mı yaşıyor?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Babaannem dedem öldükten sonra kendi memleketine taşınmış sanırım, tam hatırlamıyorum ama babam küçükken kısaca bahsetmişti." Dedim.

"Nerede yaşadığını bilmiyor musun?" Durdum ve düşündüm.

"Sanırım Aydın'da." Aklıma başka seçenek gelmiyordu. "Aklıma başka bir yer gelmiyor, burasıydı sanırım." Zeynep abla başını salladı.

"Benim kocamın abisi polisti, ondan adresini bulmasını rica edeyim mi?" Heyecanla ona baktım.

"Abla sen ciddi misin?" Başını olumlu anlamda salladı. "Ama bu sefer Kurt beni yine bulur, onlar kesin polise haber vermiştir. Bir şekilde ortaya çıkacağına eminim!" Güldü.

"Merak etme o beni kırmaz, hiçkimseye de bir şey söylemez. Sen aransan bile sesini çıkarmaz, rahmetli kardeşinin karısıyım sonuçta. Beni kardeşi gibi görüyor sağ olsun, Miray'da onu çok seviyor." Kaşlarımı çattım.

"Ama o bile bile söylemezse suç olmaz mı, bunu bir şekilde anlamazlar mı?" Zeynep abla omuz silkti.

"Ona kadının adresini bul desem nedenini mutlaka soracaktır, ben de söylemek zorunda kalacağım. Yani anlayacağın her şekilde öğrenecek, o yüzden iş birliği yapacağız. Suç olur mu bilmiyorum ama ortada mazlum bir kızın hayatı söz konusu, inşallah bizi kırmaz." Derin bir nefes aldım.

"Yarın konuşsak olur mu, benim biraz uykum geldi." Zeynep abla gülümsedi ve bana sarıldı.

"İyi geceler tatlım." Dedi ve odadan çıktı.

Hâlâ inanamıyordum, Kurt'un bana söylediği o sözlere inanasım gelmiyordu...

Gözlerimin acıdığını hissederken yine ağlayacağımı anladım.

Bebeğimize nasıl kıyabilmişti?

Bebeğimizden bahsederken karnındaki dediğini unutamıyordum, sanki onun çocuğu değildi. Bu bebek ikimizin bir parçasıydı ve Rabbim'in bize bir mucizesiydi. Ona hiçbir şekilde kıymayacaktım, babasının onu istememesi umrumda bile değildi. Ben çocuğuma elimden geldiğince bakardım. Annem de yardımcı olurdu, zaten bir sene sonra yanıma taşınacaktı.

Gözyaşlarımı sildim ve elimi yavaşça karnıma koydum. Acaba Kurt yokluğumu fark etmiş miydi?

Belki de eve bile gitmemişti...

Daraldığımı hissederken kalkıp pencereyi açtım. Azıcık bir rüzgar esse hasta olurdum ama şu an boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Düşüncelerim beni yoruyordu...

Uğruna hiç düşünmeden canımı vereceğim o adam beni sevmiyordu.

Bir de seni sevmemi mi bekliyorsun demişti, beni hiç sevmemişti.

Her şey bedenim için miydi? Buna pek ihtimal vermiyordum. Yalnızca bedenimi sevseydi eğer bana bunca güzel söz söyleyip kalbimi fethetmezdi. Bir adam sevmediği bir kadına bunca güzel söz söyleyip onu en derinden nasıl etkileyebilirdi ki? Kadın bunu hissederdi.

Kadın adamın ne hissettiğini gözlerine bakarak bile anlayabilirdi. Onun söylediği o sözlerin hepsi içtendi, hiçbirini kandırmak için söylediğine inanmıyordum. O beni kandırıyorsa bile hislerim beni kandırmazdı.

Gözlerimi kapattım ve daha fazla ağlamamaya çalıştım.

Uyumalı ve yarın yeni başlayacak olan hayatım için dinlenmeliydim.

Her şey çok güzel olacaktı, belki Kurt olmayacaktı ama yine de güzel olacaktı.

***

"Abla çok teşekkür ederim ama senin gelmen doğru olmaz." Zeynep abla göz devirdi ve beni dinlemeden kızıyla sarıldı.

"Miray'ım, güzel kızım..." Dedi ve yanağını öptü. "Ben iki gün olmayacağım ama Ayşe ablan seninle kalacak. Bizim Beliz ablanla bir işimiz var, o iş bittikten sonra yanında olacağım." Miray üzüntüyle annesine baktı.

"Babam gibi sen de beni bırakacaksın değil mi?" Dediğinde Zeynep abla kaskatı kesildi.

"S-Saçmalama bir tanem." Miray annesine sarıldı.

"Sen yanımdan gidince ben çok korkuyorum anne." Zeynep abla kızını kucağına aldı.

"Ama sen kocaman oldun, bak seni taşıyamıyorum bile. Kocaman olduysan korkmamalısın, sen artık abla oldun." Dedi.

"Bana ne, korkuyorum işte!" İçim acıdı. "Beliz abla senin kocan var zaten, neden onunla gitmiyorsun? Annem burada kalsa olmaz mı, ya da ben de geleyim." Dedi.

"Aşkım senin okulun var, bir yere gelemezsin." Zeynep abla kızını öptü.

"Tamam ben götürürüm." Fatih abiye baktım ve başımı olumlu anlamda salladım.

"Senin götürmen doğru olmaz, bile bile suç işlemek gibi bir şey bu!" Dedi Zeynep abla.

"Yenge baksana Miray seni rahat bırakmıyor. Ben onu kendi arabamla götürürüm. Zaten çok uzun yol, on saatten fazla sürecek. Sen yorulma boşuna, senin misafirin benim misafirim." Dedi. "Onu bıraktıktan sonra

orada biraz oyalanıp dönerim. Hiçbir sıkıntı çıkmaz merak etme." Fatih abiye baktım.

"Başın belaya girmesin?" Başını olumsuz anlamda salladı ve valizimi aldı.

"Haydi Allah'a emanet olun!" Dedikten sonra yengesi ve yeğeniyle sarıldı.

Ben de onlarla sarıldım ve geri çekildim.

"Yaptığını kimse yapmazdı abla, Allah razı olsun. Hakkını helal et." Dedim.

"Helal olsun." Dedi ve gülümsedi. Elindeki kağıdı bana uzattı. "Numaram yazıyor, bir sorun çıkarsa çekinmeden ara. Hatta oraya gittiğinde bana ulaş, aklım kalmasın." Gülümsedim.

"Çok teşekkür ederim." Dedim ve arabaya bindim. Fatih abi valizimi bagaja koymuştu.

"Haydi Bismillah." Dedi ve arabayı çalıştırdı.

Zeynep abla dayanamamıştı ve dün gece Fatih abiyi aramıştı. Trabzon'un insanı gerçekten iyiydi ve yardımseverdi.

Sağ olsun Fatih abinin de çok yardımı dokunmuştu, babaannemin evini bulmuştu.

Yıllar sonra karşısında beni görünce ne yapardı bilmiyordum ama yalnız yaşadığı için yumuşar diye düşünüyordum.

"Fatih abi?" Bana baktı. "Her şey için çok teşekkür ederim. Benimle Aydın'a kadar geliyorsun, iki saatlik bir yol da değil ki." Gülümsedi.

"Sen buraya yabancısın, bu yüzüne bakınca bile belli oluyor. Koca Karadeniz'de tek başına ne yapacaktın? Nereye kadar kocandan kaçabilirsin bilmiyorum ama sana yardım etmek içimden geliyor." Bana baktı. "Aslında yengemin evinde saklanabilirdin." Başımı hayır anlamında salladım.

"Trabzon'un bende kötü anıları var, burada durmak istemiyorum." Beni zorlamadı.

"Nasıl istersen öyle olsun." Gülümsedim.

"Tekrardan çok teşekkür ederim." Fatih abi güldü.

"Bu kadar çok teşekkür etmene gerek yok." Bir şey söylemedim ve başımı cama yasladım. "Eğer uyumak istersen arkaya geçip uzanabilirsin. Hem daha rahat edersin." Tam itiraz edecekken beni susturdu. "Sana bir şey yapacak değilim, bana güven lütfen. Başımın belaya girmesini bile göze aldım, sana bir şey yapacak bir adam değilim." Dedi.

"Biliyorum." Çekinerek ona baktım. "Yani şey seni daha yeni tanıdım ama öyle birine benzemiyorsun. Yine de arkaya geçmek istemiyorum, beni düşündüğün için teşekkür ederim." Başını salladı.

"Nasıl istersen öyle olsun." Yeniden bakışlarımı cama çevirdim.

Tam tanımadığım bir adamla onca yolu gideceğim için biraz huzursuzdum ama içten içe bir güven de duyuyordum.

Derin bir nefes aldım ve bebeğimizi düşündüm, her şeye onun için katlanıyordum.

***

"Beliz?" Dürtülmemle birlikte gözlerimi araladım.

"Hı?" Diye mırıldandım.

"Kalk haydi." Gözlerimi tamamen açtım ve gerindim.

"Saat kaç?" Diye sordum.

"On bir." Güneş gözümü acıtmıştı.

"Geldik mi?" Diye sorduğumda güldü.

"Geldik." Dedi.

Kalkmam için yardım etti ve kendi güneş gözlüğünü bana uzattı. Nazikçe teşekkür ettikten sonra gözlüğü taktım. Güneş nedense gözlerimi acıtmıştı.

"Yolun bu kadar uzun sürebileceğini tahmin edemezdim." Dedim. "Aylardır yoldaymışız gibi hissediyorum." Kahkaha attı.

"Aslında hızlı sürmeye çalıştım ama sizin için korktum." Kaşlarımı kaldırdım.

"Biz?" Güldü.

"Bebeğin ve sen." Ben de güldüm.

"Doğru." Yeni uyandığım için hâlâ uyku sersemiydim.

Fatih abi bagajdan valizimi aldığında tam elinden alacaktım ki almama izin vermedi.

"Beni kabul eder mi acaba?" Dediğimde güldü.

"Bunca yolu boşuna gelmemişizdir umarım." Evin önüne geldiğimizde etrafıma baktım.

Burası çok küçük ve şirin bir köydü.

Fatih abi valizimi yanıma bıraktı.

"Ben artık gideyim." Dedi.

"Nereye?" Diye sordum.

"Burada bir otel bulup kalacağım, kaç saattir araba sürmekten yoruldum. Bir günlüğüne burada kalsam fena olmaz, hem güzel bir şehire benziyor." İtiraz ettim.

"Ya onca yolu gittin, bari içeride bir çay içtikten sonra git." Dedim.

"Babaannen ya seni kabul etmezse?" İç çektim.

"O da bir ihtimal." Dedim.

Fatih abi zili çaldığında korkuyla ona baktım.

"Sakin ol." Dedi ve elini desteklercesine koluma koydu.

Şaşkınca ona baktığımda hemen elini çekti.

"Özür dilerim, ben yanında olduğumu belli etmek için..." Dedi ve sustu.

Derin bir nefes aldım ve yeniden zili çaldım.

Eğer kötü bir niyeti olsaydı bunu onca yol gittiğimizde belli ederdi diye düşündüm.

Kapı açıldığında şaşkınca karşımdaki kadına baktım.

Çok yaşlanmıştı...

Hiç resimlerdeki gibi değildi.

"Buyurun?" Dediğinde gülümsedim.

"Beliz ben!" Dedim heyecanla.

Babaannem anlamayarak bana baktı.

"Beliz kim?" Fatih abi alayla güldüğünde ona kötü kötü baktım.

"Babaanne benim, torunun Beliz!" Babaannem gözlerini kıstı.

"Torunum mu?" İnledim. "Kızım ne diyorsun sen?" Dudağımı büktüm.

"Babaanne yıllar önce sırf annem yüzünden evlatlıktan reddettiğin oğlun var ya hani, ben onun kızıyım. Ahmet Yargıcı'nın kızıyım diyorum, yani senin torunun oluyorum." Diye saçmaladım.

Babaannem beni baştan aşağıya süzdü.

"Benimle dalga mı geçiyorsun kızım?" Dediğinde tatlı bir ifadeyle gülümsedim.

"Ne haddime babaanneciğim!" Dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Aynı annene benziyorsun!" Şaşkınca ona baktığımda Fatih abi kahkaha attı.

"B-Ben sırf seni görmek için onca yol geldim, beni kovacak mısın?" Eğer beni kovarsa ağlardım.

"Bunca yıl sonra torunum karşıma çıkıyor, ne diyeceğimi bilemiyorum." Dediğinde çekinerek gülümsedim.

"Sana her şeyi anlatacağım." Başını salladığında ona sarıldım. "Çok teşekkür ederim babaanne!" Dedim.

"Ahmet niye gelmedi?" Diye çekinerek sordu babaannem.

Belli ki oğlunu özlüyordu...

"Şey babaanne ben bunları sana sonra anlatacağım." Kaşlarını çattı.

"Başına bir şey mi geldi-" Sözünü kestim.

"Hayır hayır, tam olarak değil." Dedim.

Valizimi elime aldığımda babaannem kaşlarını kaldırdı ve valize baktı.

"Birazcık burada kalmayı düşünüyordum da, sana sormadığım için özür dilerim ama başka çarem yoktu." Babaannem iç çekti ve içeriyi gösterdi.

Fatih abiyle birlikte içeriye geçtiğimizde ona baktı.

"Bu adam kim?" Diye sordu.

"Her şeyi anlatacağım." Dedim. "Çay var mı?" Babaannem gülümsedi.

"Var tabii, hem de taze." Gülümsedim ve yeniden babaanneme sarıldım.

"Şimdi tuvalete gitsem iyi olacak." Dediğimde bana başıyla bir kapıyı gösterdi.

Ev zaten çok küçüktü.

Hemen tuvalete girdim ve işlerimi hallettikten sonra çıktım.

Babaannemin bahçesine geldiğimizde yeşillikler içinde olduğunu gördüm.

Çayları masaya koyduğunda hep birlikte oturduk.

"Aç mısınız çocuklar?" Diye sordu.

"Gelirken bir yerde durup yedik." Dedim.

Çayı yavaşça dudaklarıma götürdüm ve babaanneme baktım.

"Şey..." Nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Derin bir nefes aldım ve baştan sona her şeyi anlattım. Babamın cezaevine girdiğini, Kurt'u gördüğüm ilk günü ve şimdi yaşadığım her şeyi anlattım.

Babaannem oğlunun cezaevinde olduğunu duyunca biraz fenalaşmıştı ama çok şükür ki kendine gelmişti.

"O-Oğlumun oradan çıkması senin kocana mı bağlı?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Öyle anlaşmıştık." Dedim.

"Şimdi senin karnındakine ne olacak?" Diye sorduğunda iç çektim.

"Bilmiyorum." Fatih abi ayağa kalktı.

"Ben artık gideyim." Başımı olumlu anlamda salladım ve onun peşinden gittim.

"Her şey için teşekkür ederim." Gülümsedi ve ayakkabısını giydi.

"Kendine iyi bak ve sakın sana söylediğim sözleri unutma. Bir alışveriş yapsan nerede olduğunu kesin bir şekilde bulurlar, kendin bir şey alma ve yapma. Eğer bir sorun çıkarsa beni arayabilirsin, ben sana her zaman yardım ederim." Dostça ona sarıldım.

"Çok sağ ol abi." Dediğimde başını salladı.

"Hoşça kal." Dediğinde geri çekildim.

Arabasına yürüdüğünde kapıyı kapattım.

Neyse ki iyi insanlarla karşılaşmıştım ve her şey istediğim gibi gitmişti.

Kurt beni asla bulamayacaktı, bulsa bile asla onu affetmeyecektim!

BİR AY SONRA:

"Kızım niye ağlıyorsun?" Babaannem yanıma geldi ve bana sımsıkı sarıldı.

"B-Babamı özledim." Diye fısıldadım.

Elimdeki fotoğrafa baktım ve acıyla bağırdım.

Onu bir aydır görmüyordum...

"Ş-Şimdi cezaevini arasam hemen yerimi bulurlar diye arayamıyorum da, kurban olduğum beni çok merak etmiştir. Ben ondan hiç bu kadar çok ayrı kalmamıştım." Babaannem beni göğsüne çekti.

"Tamam babaannesinin kuzusu, hemen öyle ağlama... Babana kavuşacaksın elbet ki." Acıyla iç çektim.

"Babamı istiyorum!" Diye çocuk gibi ağlamaya başladım.

"Kızım bak çocuğunu da üzüyorsun." Omuz silktim.

"Babamı çok özledim babaanne, dayanamıyorum artık!" Babaannem saate baktı ve bana döndü.

"Ben namaz kılacağım." Dedi ve ayağa kalktı. "Oğlum için de senin için de sürekli dua ediyorum. Her kıldığım namazda, her ettiğim duada siz varsınız inan ki." Gözyaşlarımı sildim.

"Ben de çok dua ediyorum." Dedim.

"İnancını sakın kaybetme kızım, Allah'tan ümit kesilmez." Dedi ve içeriye gitti.

Yavaşça ayağa kalktım ve dışarıya baktım. Gerçekten çok çaresizdim.

Hem Kurt'u özlüyordum, hem de babamı...

Kurt için gecelerce ağladığımı hatırlıyordum, kaç gün uyku uyuyamamıştım.

Bana söylediği o sözler aklımdan çıkmıyordu.

Kapının çalmasıyla birlikte kapıyı açmaya gittim.

Kapıyı açtığımda siyah takım elbise giymiş adamlar dikkatimi çekerken kaşlarımı çattım.

"Siz kimsiniz?" Diye sordum.

"Leyla Yargıcı'yı çağır!" Kaşlarımı çattım.

"Allah Allah?" Dediğimde içlerinden biri bana yaklaştı.

"Zorluk çıkarma!" Dedi.

"Amacınız ne ya sizin, eşkiya mısınız nesiniz?" Dediğimde alayla güldü.

"Leyla Yargıcı'nın neyi oluyorsun?" Göz devirdim.

"Torunuyum da sana ne bundan, sizin derdiniz ne?" Dedim.

"Öyle mi?" Alayla gülümsedi. "Babaannen yıllardır bize olan borcunu ödemiyor. Kocasının borcuydu aslında ama o ölünce onun borcu oldu. İki

ay sonra gelin dedi ve bizi erteledi. Şakamız yok dedik anlamadı, bize o parayı ödeyeceksiniz!" Diye tısladı.

"Of ne kadar istiyorsunuz?" Diye sordum.

"Seksen bin." Dedi. "Aslında on bindi ama seneler geçtikte fiyat arttı, faiz diye bir şey var." Şaşkınca ona baktım.

"Yok artık!" Dedim.

"Yok artık falan anlamam lan, ya o parayı ödersiniz ya da buradan kan çıkar!" Sinirle gözlerimi kapattım.

"Defol git!" Birden sertçe kolumu tuttuğunda inledim.

"Ya parayı ödersiniz, ya da..." Belinden silahı çıkardığında korkuyla ona baktım.

"T-Tamam, tamam!" Dedim. "Bir hafta içinde vereceğim paranızı!" Adam alayla bana baktı.

"Babaannen de öyle söyledi." Zorlukla yutkundum.

"B-Ben vereceğim gerçekten yalnızca bir hafta istiyorum!" Adam yanındakilere baktı ve başını salladı.

"Yalnızca bir hafta." Dedi ve elindeki silahi beline koydu.

Adamlar gittiğinde hızla kapıyı kapattım ve elimi kalbime koydum.

Çok korkmuştum...

"Kızım kim geldi?" Diye soran babaanneme baktım.

"Yanlış gelmişler." Diye geçiştirdim ve odama girdim.

Ne yapacaktım?

Aklıma hesabımdaki paralar geldiğinde babaanneme bir şey söylemeden evden çıktım.

Zaten o da televizyon izliyordu.

***

Zarfı çantama attım ve korkuyla yutkundum.

Annemin haberi olur diye çok fazla bir miktar da çekememiştim, yoksa ona söylemek zorunda kalırdım. Her aradığında onu geçiştirip mecburen yalan söylüyordum.

Zarftaki para onları bir müddet susturabilirdi belki, eğer hepsini alırsam annemin de dikkatini çekecekti.

Hızla taksiye bindim ve evin adresini tarif ettim.

Eve gelir gelmez babaannem beni gördü.

"Kızım nereye gittin?" Diye sordu.

"Hiç ya canım sıkıldı da biraz denizin kenarında oturdum." Diye yalan söyledim.

"Beliz bana neden gittiğini söylemiyorsun kızım?" Omuz silktim.

"Sen televizyona dalmıştın." Babaannem iç çekti ve bir şey söylemedi.

Yorgunca odama girdim ve yatağıma yattım. O kadar çok korkuyordum ki...

Yatağa sindim ve örtüyü üzerime çektim.

Ya çocuğuma bir şey yaparlarsa?

Telaşla elimi karnıma koydum ve okşadım.

"Korkma anneciğim..." Diye fısıldadım ve gözlerimi kapattım.

En azından elimde bir para vardı ve bu onları bir müddet susturabilirdi.

Babaannem yıllarca ne acılar çekmişti ve bizim bundan haberimiz bile olmamıştı...

***

Kapının yumruklanırcasına çalmasıyla birlikte hızla gözlerimi açtım ve ayağa kalktım.

Yine gelmişlerdi!

Saate baktığımda gecenin üçü olduğunu gördüm, bu saatte burada ne işleri vardı?

Oysaki bir hafta demiştik!

Odadan çıktığımda babaannemin odasına girdim ve ona baktım.

Mışıl mışıl uyuyordu ve uykusu çok ağırdı.

Hızla mutfaktan büyük bir bıçak aldım ve tişörtümün içine sakladım.

Korkak adımlarla kapıyı açtığımda ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"K-Kurt?" İnanamıyordum!

Aşık olduğum adam karşımdaydı...

"Beliz?" Kurt hızla beni kollarının arasına aldı. "Güzelim..." Defalarca saçımı öptü.

Hareket edemeyecek kadar şaşkındım.

"S-Sen?" Başka bir şey söyleyemedim.

Kurt beni sımsıkı sardı ve yaklaşıp alnımı öptü.

"Allah'ım sana şükürler olsun..." Dedi. "Karşımda olduğuna inanamıyorum, seni o kadar çok özledim ki..." Hareketsizce durduğumda gözlerime baktı ve yaklaşıp boynumu öptü. "Özür dilerim aşkım, çok özür dilerim." Dedi ve belime sarıldı. "Beni hemen affetmeyeceğini biliyorum ama olsun. Ne yaparsan yap katlanacağım." Burnunu saçıma sürttü. "Kokunu özledim toliçona..." Ne olduğunu idrak ettiğimde hızla geri çekilmeye çalıştım.

"Bırak beni!" Diye bağırdım.

"Beliz lütfen önce bir oturup konuşalım." Hızla onu ittim.

"Defol git!" Diye bağırdım.

"Beliz'im..." Bana yaklaştığında hızla geri çekildim.

"Bana sahtekârsın diyordun, şimdi Beliz'in mi oldum?!" Diye gürledim.

"Özür-" Sözünü kestim.

"Özür falan dileme, defol git ve bir daha gelme!" Dedim.

"Beliz lütfen konuşalım-" Yeniden sözünü kestim.

"Ben konuşalım dediğimde sen beni dinledin mi?!" Kaşlarımı çattım. "Hem sen beni nereden buldun ya?" Aklıma bankadan para çektiğim gelince ofladım, nasıl olurdu da beni bulabileceğini unuturdum!

"Tamam haklısın, ne söylersen söyle haklısın." Dedi ve yüzümü avuçladı. "Bir ay boyunca acı çekmekten öldüm kızım, yemin ederim uyku bile uyuyamadım!" Gözlerine baktığımda şiştiğini gördüm.

Uzun süredir uyumadığı belli oluyordu.

Saçı başı dağılmıştı ve çok yorgun bakıyordu. Adam resmen çökmüştü.

Gözünün altındaki şişlik dikkatimi çekerken ona yaklaştım ve elimi oraya koydum.

"Buraya ne oldu?" Sesim kısık çıktığında Kurt elimi aldı ve dudaklarına götürdü.

"Şuri..." İçim sızlarken yeniden onun yüzüne baktım.

Çökmüştü...

Hızla elimi çektim ve geri çekildim, ona asla yüz vermemeliydim!

"Defol git!" Diye bağırdım.

"Sen de beni çok özledin biliyorum." Beni yavaşça kapıya yasladı ve elini karnıma koydu. "Bebeğimizin de babasını özlediğine eminim." Kaşlarımı çattım.

"O senin çocuğun değil!" Diye bağırdım ve elini çektim.

"Beliz saçmalama lütfen." Alayla ona baktım.

"Ne oldu Kurt, esip gürlesene haydi!" Diye bağırdım. "Seninle boşanacağız ve çocuğuma ben bakacağım. Senin gibi bir babaya ihtiyacı yok!" Kurt elini yanağıma koydu.

"Boşanmayacağız." Dedi net bir sesle. "İkiniz de benimsiniz, yine İstanbul'a gideceğiz ve orada evimizde yaşayacağız." Alayla güldüm.

"Asla, asla, asla!" Diye gürledim. "Asla seninle gelmem!" Kurt gözlerime baktı.

"Çok pişmanım toliçona..." O kadar yorgun bakıyordu ki içim acımıştı, çok acı çektiği belliydi. "Öldün sandım ve çok korktum. Şu bir ay içinde yemek bile yemedim, uyumadım, hep seni aradım. Yapma bunu bize, ne olur konuşalım...." Hızla geri çekildim.

"Biz?" Dedim alayla. "Biz diye bir şey yok, beni sevmeyen bir adamla işim olmaz benim! Sen de şimdi defol git, seni asla affetmeyeceğim!" Dedim ve içeriye girip kapıyı yüzüne kapattım.

"Gerekirse kapında yatarım ulan, asla gitmeyeceğim! Duydun mu beni Beliz? Asla gitmeyeceğim, buradan sizi almadan asla gitmeyeceğim!" Diye bağırdı.

Gözyaşlarım yanağımdan süzülürken hızla odama gittim.

O da benim gibi acı çekmişti, gecelerce uyuyamamıştı...

Acı içinde inledim ve gözyaşlarımı sildim.

Aşkımdan ölsem de onu affetmeyecektim!

4083 Kelime...

SINIR: 4.20K VOTE 700 YORUM

Sizler için upuzun bir bölüm yazdım.😉

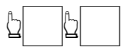
Oy veren ve yorum yapan, yeni bölümü sabırla bekleyen herkese çok teşekkür ederim!

Sevildiğinizi unutmayın...

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

(Haftaya Cumartesi canlı yayın yapabilirim, takip etmeyi unutmayın!)

35 "Silah"

BELİZ

Dürtülmemle birlikte gözlerimi açtım.

"Kurt?" Hızla doğruldum.

"Kızım?" Babaannem telaşla bana bakıyordu.

"Kocama bir şey mi oldu?!" Dediğimde babaannem beni sarstı.

"Beliz kendine gel!" Dediğinde koşarak odamdan çıktım ve evin kapısını açtım.

Kurt'u kapının önünde uyurken bulduğumda kaşlarımı çattım.

"Kurt?!" Diye bağırdığımda hızla gözlerini açtı.

Bakışları beni bulduğunda hemen ayağa kalktı.

"Beliz?" Telaşa bana baktığında kaşlarını çattı. "Güzelim?" Beni kendine çekti ve yüzümü avuçladı. "Neden ağlıyorsun?" Ağladığımı bile yeni fark ediyordum.

"B-Ben-" Sustum.

"Ne oldu lan, çıldırtma beni!" Dedi ve gözyaşlarımı sildi.

"Lanlı konuşma bana!" Dedim ve hızla geri çekildim. "Sen burada mı uyudun?" Dediğimde başını olumlu anlamda salladı.

"Gitmeyeceğim Beliz, boşuna ısrar etme!" Göz devirdim.

"Ya sen kocaman adamsın, buraya nasıl sığdın?" Aptal adam sırf kapıda yatacağım diye iki büklüm olmuştu!

"Biraz zor oldu, tabii karımın yanı olsa çok daha rahat olurdum." Dedi imayla.

"Ben senin karın değilim!" Diye kızdım. "İyi be, ne hâlin varsa gör! Ben sana git dedim mi dedim, gerisi beni ilgilendirmez." Ona arkamı döndüğümde birden kolumu tuttu.

"Neden ağladığını sormuştum?" Dedi.

"Sana ne?!" Kurt eğildi ve yanağımı öptü.

"Söyle haydi fıstığım." Kaşlarımı çattım.

"Ben nereden senin fıstığın oluyorum?" Diye kızdığımda kahkaha attı.

"Atarına kurban olurum toliçona." Ofladım.

"Benim hiçbir şeyime kurban olma!" Dedim.

"Neden ağladığını söyleyecek misin?" İnledim.

"Rüya gördüm ve korktum!" Diye kestirip attım. "Şimdi defol git!" Dedim.

"Ağır konuşuyorsun şuri!" Dedi.

"Senin bana söylediğin cümleler kadar ağır mı?" Başımı iki yana salladım. "O kadar da ağır olamaz. Ben istesem de sana öyle sözler söyleyemem, kırılıp üzüleceğini tahmin edebilirim." Dedim.

"Şöyle seninle bir deniz kenarına gidelim, söz veriyorum ki insan gibi konuşacağız." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ben senin gibi iftiracı insanlarla muhattap olmuyorum." Babaannem kaşlarını çatmış bizi izliyordu.

"Kocan bu mu?" Diye sordu.

"Maalesef." Dedim.

"Maşallah boylu poslu, dalyan gibi çocukmuş." Dedi. "Eli yüzü de düzgün, mesleği de güzel. Bu adamı boşama kızım sakın, daha iyi bir kısmet bulamazsın. Hem sizin çocuğunuz da olacak." İnanamayarak babaanneme baktım.

"Bu adam beni nasıl üzdü bilmiyor musun sanki?" Diye kızdım.

"İnat etme işte, babaannen doğru söylüyor!" Kurt babaanneme baktı ve gülümsedi. "Sizinle tanışmak daha yeni nasip olacak belki ama olsun." Dedi ve babaannemin yanına gidip elini öptü. "Ben Ataman, torununuzun sevdiği adam oluyorum." Şaşkınca ona baktım.

Neden Ataman demişti ki?

Üstelik sevdiği adamım diyordu!

"Defol git pislik!" Diye bağırdım.

"Leyla Hanım size bir soru sormak istiyorum." Kurt babaanneme baktı. "Kocanızın Trabzonlu olmadığına emin misiniz?" Kaşlarımı çattım.

"O ne demek?" Diye sordu babaannem.

Kurt'un bakışları bana döndü ve gülümsedi.

"Bu kızın bu kadar inatçı olması normal mi bilemedim. Karadeniz'in havası mı yaradı anlayamadım, bir inadı başladı mı bitmiyor." Dedi. "Hayır yani bizim memleketten desen değil, nereden geliyor bu inat?" Göz devirdim. "Benim hatunum olduğu için de olabilir, belki zamanla huyu suyu bana çekmiştir." Dedi.

"Boş konuşma Ataman!" Dediğimde kaşlarını çattı ve bana baktı.

"Beliz..." Sustu.

"Sen de az önce söylemedin mi, şimdi niye bozuluyorsun?" Durdum ve gözlerine baktım. "Tabii ben senin neden gerçek adını kullanmadığını bile bilmiyorum!" Diye bağırdım.

"Tamam ulan tamam, her şeyimi anlatacağım!" Dedi.

"Ölen abinle alakalı olduğunu biliyorum ama daha abinin adını bile bilmiyorum!" Dedim.

"Poyraz." Kurt'un bakışları durgunlaşmıştı.

Poyraz Atabey...

Belli ki Kurt abisinin ölümünü hâlâ atlatamamıştı.

"Ataman lütfen git!" Dedim ve kapıyı gösterdim. "Seni asla affetmeyeceğim, beni yalancılıkla suçladın!" Göz devirdi.

"Beni asla affetmeyeceğin için mi uyanır uyanmaz koşarak yanıma geldin, bana ihtiyacın yok mu sence de? Birbirimizi çok özlemedik mi, bu kadar ayrılık yetmez mi?" Kurt'un yüzüne baktım.

Gözünün altı iyice şişmişti. Gece burada rahat edemediğini de çok iyi biliyordum.

"Hani beni boşayacaktın?" Ona yaklaştım. "Hani karnımdakine yalnızca babalık yapacaktın?" Karnımdaki...

"Beliz bana bir fırsat versen bir saniye susmam, çok pişmanım şuri..." Başını iki yana salladı. "Yalnızca babalık yapacağım demedim, tabii ki sizin yanınızda olacaktım. O an sinirle saçmalamadım işte, eğer gerçekten beni kandırmış olsaydın bile yine sizi bırakmazdım." Göz devirdim.

"Sus Kurt!" Diye bağırdım. "Sen bizi o gün bıraktın, ben o evden ağlaya ağlaya kaçtım! Ya başıma bir şey gelseydi, hiç mi korkmadın?!" Kurt yüzümü avuçladı.

"Size bir şey olsaydı eğer ölürdüm ulan ben, kendimi affeder miydim sanıyorsun?" Yanağımı okşadı. "Her şey için çok özür dilerim hatunum." Kaşlarımı çattım.

"Beni nasıl üzersin ya, hiç mi için acımadı? Tamam beni sevmiyor olabilirsin ama bunca zamandır seninleydim. Birlikte uyuyup birlikte

uyandık, sana her şeyimi anlattım. Gök gürültüsünden korktuğum zaman sana sarılıp uyudum, sana bu kadar güvenmiştim. Bunların senin için hiç mi önemi yoktu?!" Diye bağırdım.

"Haklısın güzelim benim, sonuna kadar haklısın!" Dudaklarını alnıma değdirdi. "Sen benim için çok önemlisin, seni sevmediğimi sanma." Şaşkınca ona baktım.

"Seviyor musun?" Başını olumlu anlamda salladı. "Arkadaşın olarak mı?" Alaylı sorumla birlikte ofladı.

"Yapma böyle yavrum." Dedi.

"Yılışık yılışık kelimeler kullanma bana!" Kaşlarını kaldırdı.

"Sana yavrum dememi seviyorsun sanıyordum?" Sinirle gözlerimi kapattım.

"Sabrımı sınama!" Diye gürledim. "Boşanacağız işte, bu konu bu kadar net!" Başımla yolu gösterdim. "Haydi git!" Aklıma bir şey geldiğinde yeniden ona baktım. "Çocuğumuzu her hafta sonu görmeye gelirsin. Hem böylece çocuğundan da ayrılmamış olursun, onu görmeye tabii ki hakkın var. Sonuçta sen onun babasısın. Ben annemi yılda iki veya üç kez görüyordum, annesizliğin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Babam da olmasa kafayı yerdim, intihar bile edebilirdim. Bir çocuğun kendini yarım kalmış hissetmesi berbat bir şey, ne yazık ki küçükken ben de böyle hissederdim." Ona yaklaştım. "Bu yüzden seni ondan ayırmayacağım, buna hakkım yok. Seninle aramızın bozuk olması asla çocuğumuza yansımayacak. Eğer istersen onu memleketine götürürsün, tabii ki en fazla iki gün izin veririm. Buna sırf orada gerçekten sevdiğim insanlar olduğu için izin veriyorum. Torun sevmek babaannenin ve annenin de hakkı." Dedim. "Bu kadardı Kurt, başka konuşacak bir şeyimiz kalmadı." Kurt elimi tuttu.

"Bunun yerine üçümüz de mutlu olsak?" Dedi. "Yıllar sonra bir aile kurmuşken kaybetmek istemiyorum. Çocuğumuz beni özler, senden ayrı kaldığında da seni özler. Bunlara ne gerek var Beliz, hiç boşanmayalım." Ofladım.

"Defol git!" Diye son kez bağırdım. "Ya beni böyle sürekli zorlayacak mısın? İstemiyorum işte seni, bu kadar basit!" Kurt sinirle gözlerini kapattı.

"Gitmeyeceğim!" Diye tısladı. "Sen beni affedene kadar kapında yatacağım!" Sinirle onu ittim ve kapıyı yüzüne kapattım.

Babaannem hayretle bana bakıyordu, onun burada olduğunu unutmuştum.

"Kızım çocuk bari kahvaltı yapsaydı?" Göz devirdim.

"Yok ona kahvaltı falan, gitsin dışarıda yesin!" Dedim.

"Beliz bu kadar fevri davranma babaanneciğim. Kızmakta haklısın tabii ki ama dozunu kaçırmamaya çalış olur mu kızım?" Omuz silktim.

"Bana yaptıklarının bedelini ödesin önce!" Dedim.

***

Kurt'un buraya gelmesinin üstünden tam üç gün geçmişti. Üç gündür kapımda yatıyordu, hiçbir şey yemiyordu.

Yaptığım kuymağa baktım ve Kurt'u çağırmaya gittim. Ona hâlâ çok kızgındım ama üç gündür bir şey yemiyordu.

Kapıyı açtığımda hâlâ uyuyor olduğunu gördüm.

"Kurt?" Hemen gözlerini araladı.

Zaten uykusu çok hafifti.

Ona başımla içeriyi gösterdiğimde ayağa kalktı.

"Ne oldu?" Diye sordu uyku sersemliğiyle.

Onun elinden tuttuğumda şaşkınca bana baktı.

"Beni affetmeye mi karar verdin?" Göz devirdim ve onu içeriye sürüklemeye çalıştım. Kurt bana itiraz etmedi ve peşimden geldi. Eve

girdiğimizde direkt mutfağa girdim ve ona döndüm.

"Kaç gündür bir şey yemiyorsun, ondan şey ettim." Dedim ve masayı gösterdim.

"Bana kuymak mı yaptın?" Dedi.

"Hiç sevinme Kurt, sırf aç olduğun için!" Dedim sertçe.

"Sırf aç olduğum için oturup en sevdiğim şeyi yaptın öyle mi?" Eğildi ve yanağımı öptü. "Ellerine sağlık ömrüm." Şaşkınca ona baktım.

"Ömrün?" Güldü.

"Ömrüm." Dedi.

"Haydi ama çocuklar!" Diyen babaanneme baktım.

"Tamam babaanne." Dedim ve yeniden Kurt'a döndüm. "Tuvalete git ve elini yüzünü yıka." Başını olumlu anlamda salladı ve gitti.

Masaya oturduğumda babaannem sırıtıyordu.

"Bu adam sana nasıl bakıyor öyle." Dedi. "Kızım hemen yuvanı yıkmasan mı? Adam seni çok seviyor belli." Üzüntüyle ona baktım.

"Sevmiyor ki." Omuzumda bir el hissettiğimde korkuyla arkamı döndüm.

"Saçmalama." Dedi Kurt.

Göz devirdim ve karşımı gösterdim ama o umursamadan yanıma oturdu.

"Bana bir izin versen sana her şeyi anlatacağım.
Baş başa kaldığımız an yemin ederim ki her şeyi anlatacağım ve eminim ki anlattığımda bana hak vereceksin." Dedi.

"Kurt Allah aşkına seni şuraya çağırdığıma pişman etme beni, kahvaltını yapar yapmaz gideceksin!" Bir şey söylemediğinde yavaşça kuymağı yemeye başladım.

Beni deli ediyordu!

***

"Haydi güzel kızım." Dedi babaannem.

"Babaannem sen git işte." Dedim.

"Kaç yıl sonra torunum gelmiş, seni herkes görsün istiyorum." İç çektim ve ayağa kalktım.

"Tamam babaannem." Hevesle gülümsedi.

"Haydi hazırlan!" Başımı olumlu anlamda salladım ve odama girdim.

Uzun bir elbise giydim ve saçlarımı taradım. Saçım zaten düz olduğu için düzleştirmeme gerek kalmıyordu.

Düğüne gideceğimiz için makyajı biraz fazla yaptım ve aynaya baktım.

Şu bir aydır ilk defa kendimi bu kadar güzel görüyordum.

Parfümümü sıktıktan sonra aşağıya indim.

"Kızım çok güzel olmuşsun." Dedi babaannem, uzandım ve yanağını öptüm.

"Sen benden daha güzelsin." Dedim.

Babaannemle birlikte evden çıktığımızda yine Kurt kapının önünde oturuyordu.

"Hey Allah'ım ya!" Kurt'un bakışları bana döndü ve beni süzdü.

"Hayırdır gülüm nereye?" Dedi ve ayağa kalktı.

"Sana ne be!" Dedim.

"Ulan çok güzel olmuşsun, nereye gideceğinizi söyle!" Göz devirdim.

"Seni ilgilendirir mi?" Parmağındaki yüzüğü gösterdi.

"Gördüğün gibi ilgilendiriyor." Dedi ve benim elime baktı. "Ben bu yüzüğü bir kez bile çıkarmadım. Seni yanlış anlayıp kızdığımda bile parmağımdaydı." Kaşlarımı kaldırdım.

"Benim için bir önemi kalmadığını hissettiğim o an çıkardım ve bu yüzden sana hesap verecek değilim. Boşanacağız sonuçta, ben de yoluma bakacağım." Kaşlarını çattı.

"Yoluma bakacağım derken?" Sesi sinirliydi. "Başka bir adamı kast etmiyorsun değil mi?" Alayla güldüm.

"Boşandıktan sonra istediğimi yaparım be adam, sana hesap verecek hâlim yok ya! Nerede görülmüş boşanan insanların birbirine hesap verdiği, saçmalamayı kes ve evimden git artık!" Diye tısladım.

"Öldürürüm ulan!" Bana yaklaştı. "Sana dokunmaya kalkanın ellerini kırarım! Sen benim karımsın ve çocuğumun annesisin!" Alayla ona baktım.

"Beni kıskandın mı yoksa?" Sinirle gözlerini kapattı.

"Kıskanırım!" Dedi net bir sesle. "Karımı da çocuğumu da kıskanırım, bir başkası size yaklaşmaya dahi cesaret edemez. Acımam kafasına sıkarım, duydun mu beni Beliz?" Sesi korkunçtu.

Biliyordum ki yapardı.

"Oğlum yeter ama artık!" Dedi babaannem.

"Leyla Hanım şu torununuzu uyarın artık, bana başka bir adamdan bahsedip durmasın! Onun kocasıyım ben, ne demek başka bir adam?" Babaannem başını salladı.

"Beliz kızım yapma böyle, sonuçta şu anda evlisiniz. Böyle birbirinize başkalarından bahsetmeyin." Dedi babaannem.

"Of ya!" Kötü kötü Kurt'a baktım. "Peşimi hiç bırakmayacaksın değil mi?" Yanağımı okşadı.

"Asla Beliz, asla bırakmayacağım!" Dedi.

Bırakma zaten...

"Çek şu elini!" Dedim ve elini ittim. "Haydi babaanne, geç kalacağız." Kurt kaşlarını çattı.

"Nereye gittiğinizi söyle." Göz devirdim.

"Pavyona gidiyoruz Kurt, sen de gelmek ister misin?" Dedim alayla.

"Ne?" Güldüm.

"Düğüne gidiyoruz aşkım, gidebilir miyim?" Alaylı sesimle birlikte Kurt gözlerini kısmıştı.

"Gidemezsin." Dedi.

Sinirle güldüm ve onu ittim.

"Bak bakalım nasıl gidiyorum!" Dedim ve babaannemin elinden tuttum.

Kurt önümden çekilmiyordu.

"Kurt çekil lütfen!" Dedim.

"Nasıl acı çektiğimizi görmüyor musun Beliz?" Şaşkınca ona baktım. "Bıktım ulan artık sensiz uyumaktan, seni geri kazanmak istedikçe bana izin vermiyorsun." İç çektim.

"Ben çok mu mutluyum sence?" Sesim kısık çıkmıştı. "Ben de mutlu bir ailemiz olsun isterdim ama sen beni çok kırdın. Keşke yalnızca kalbimi kırmakla kalsaydın, sen onu parçalara ayırdın." Dedim ve kalbimi işaret ettim. "O senindi, sana aitti..." Gözlerimin dolacağını anladığımda duruşumu dikleştirdim. "Sen onu parçalara ayırdığın gün o seni sildi Kurt." Kurt hüzünle bana baktı ve yanağımı okşadı.

"Çok pişmanım toliçona." Dedi. "Yalnızca evimize dönmek istiyorum, gider gitmez babanı da oradan çıkaracağım. Beni affetmesen de olur, ne olur

evimize dönelim." Titrek bir nefes aldım.

"Eğer dönmezsem onu oradan çıkarmayacak mısın?" Gülümsedi ve elimi alıp dudaklarına götürdü.

"Çıkartacağım tabii ki, ben sana söz verdim." Elime bir sürü öpücük kondurdu. "Senin masumluğuna ölürüm." Hızla elimi çektim.

"Kurt artık çekilir misin?" Kurt dikkatle yüzüme baktı.

"Tamam." Dedi.

Şaşkınlıkla ona baktığımda geri çekildi. Gözlerimin dolduğunu görmüş olmalıydı.

Babaannem aramıza girmek istemediği için susuyordu.

Hızla dışarıya adımımı attım ve babaannemin koluna girdim.

Yaklaşan arabayla birlikte Kurt'a baktım. Gözlerini bir saniye olsun gözlerimden ayırmıyordu.

"Şey babaannemin bir tanıdığı bizi bırakacak." Dedim.

"Ben bırakırdım." Dedi.

"Gerek yok, sağ ol." Dedim soğukça.

Araba yanımızda durduğunda hızla ona bakmadan arka koltuğa bindim ve kapıyı kapattım. Babaannem de bindiğinde Kurt hâlâ beni izliyordu.

"Nasılsınız hanımlar?" Atakan'a baktım.

"İyiyiz çok şükür oğlum, sen nasılsın?" Diye sordu babaannem.

Atakan babaannemin komşusunun oğluydu. Sık sık ziyarete geliyordu, babaannem de onu torunu gibi seviyordu.

"Ben de iyiyim." Bakışları bana döndü. "Sen iyi misin güzelim?" Diye sordu.

"İyiyim." Atakan başını salladı.

"Seni pek iyi görmedim sanki." Dedi.

Ona cevap vermek yerine omuz silktim.

***

Düğüne geldiğimizde bir masa seçip oturduk. Atakan'ın annesi de çok geçmeden yanımıza gelmişti.

Sıkıntıyla etrafımı izlediğimde babaannem gülümsedi.

"Sıkıldın mı güzel kızım?" Ona baktım.

"Kimseyi tanımıyorum ya." Elimi sıktı.

"Ben seni herkesle tanıştırırım." Dedi.

Gülümseyerek ona baktım ve başımı salladım.

"Şuraya geçelim." Duyduğum tanıdık sesle birlikte yanımızdaki masaya baktım.

Salih ve Selim'i görmemle birlikte şaşkınca onlara baktım.

Bunların burada ne işi vardı?

Salih beni gördüğünde gülümsedi.

"Yengem?" Dedi ve yanıma gelip sımsıkı sarıldı.

"Senin burada ne işin var?" Güldü.

"Seninkinin işleri işte." Kaşlarımı çattım.

"Yengecik?" Selim'le de sarıldıktan sonra geri çekildim.

"Şey..." İkisi de güldü.

"Kurt gelmek üzeredir." Ne soracağımı nereden anlamışlardı?

"Onu sormayacaktım ki!" Salih güldü ve dostça omzumu sıktı.

"Biz yerimize geçiyoruz." Dedi. "Aman dikkatli ol yengem!" Anlamayarak ona baktığımda göz kırptı ve tam yan masaya oturdu.

Ruh hastası düğünü bile bulmuştu!

Kurt'un geldiğini gördüm, o kadar yakışıklı olmuştu ki...

Üzerine giydiği o takım elbise ona tam olmuştu ve çok yakışmıştı.

Pislik herif!

İçim erirken birkaç kızın dönüp ona baktığını görmüştüm.

O benim!

Kurt'a göz ucuyla bakmaya bile cesareti olanı yemin ederim ki yakardım!

Kurt yavaşça masaya oturduğunda bakışları bana döndü. Bana en yakın olan yere oturmuştu adi herif!

"Sevgilim?" Dediğinde gözlerine baktım.

"Ne var pislik?" Güldü.

"Kocan seni yalnız bırakamadı." Göz devirdim.

"Pis koca!" Selim alayla güldü.

"Ay ben sizi yerim kızım!" Sesini inceltiğinde Salih ile birlikte kahkaha attılar.

"Ulan hayatımda gördüğüm en boktan adamsın!" Dedi Kurt.

"Sağ ol pislik koca." Diye karşılık verdi Selim.

Kurt göz devirdi ve yeniden bana baktı.

"Ben şu adamı hiç sevmedim." Dediğinde Atakan'a baktım.

"Bence çok tatlı." Kaşlarını çattı.

"Öyle mi?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Sen neden bu kadar şık giyindin?" Dediğimde kahkaha attı.

"Kıskandın mı?" Alayla güldüm.

"Çok." Sırıttı.

"Şu kız bana mı bakıyor?" Gösterdiği sarışın kıza baktım.

Buraya baktığını fark etmemle sinirle Kurt'a döndüm.

"Bana ne!" Güldü.

Kurt'ta kıza baktığında hızla kolunu cimcikledim.

"Senin o gözlerini oyarım!" Yeniden kahkaha attı.

"Sen beni kıskandın mı?" Gözlerimi kıstım.

"Defol git ya!" Gülümsedi.

"Haydi barışalım artık, seni çok özlüyorum." Omuz silktim ve önüme döndüm.

"O kim?" Diye sordu Atakan.

"Kocasıyım." Kurt benden önce cevap vermişti.

Atakan şaşkınca bana baktığında sinirle Kurt'a döndüm.

"Boşanacak olduğum kocam." Diye düzelttim.

"Boşanmayacağız." Dedi.

Atakan bir şey söylemedi ve önüne döndü.

"Kıskandın mı?" Dedim alayla.

"Kıskandım tabii ki, şöyle şeyler yapma kızım!" Dedi sinirle.

Önüme döndüm ve gözlerimi kapattım.

Artık cidden çok yorulmuştum!

"Salih?" Bir kız sesi duymamla birlikte arkamı döndüm.

Saçları kızıl ve uzundu, gözleri ise yeşildi.

Kimdi bu kadın?!

Salih ve Selim'le sarıldıktan sonra tam Kurt'la sarılacaktı ki Kurt ayağa kalkmak yerine elini uzattı.

Sinsice gülümsedim, o kıza sarılmamıştı!

Kız ise bozuntuya vermedi ve gülümseyerek Kurt'un yanına oturdu.

Sinirle önümü döndüm, gerçekten bu adam sabrımı sınıyordu!

Kurt'un kahkaha atmasıyla birlikte arkamı döndüm, kızla sohbet ediyorlardı. Beyefendi gayet mutlu gözüküyordu!

Birden Kurt bana döndü ve çapkınca güldü. İçim erirken ona kötü kötü baktım.

Yeniden kıza döndüğünde kız kıkırdamaya başladı ve Kurt'un kulağına yaklaşıp bir şeyler fısıldadı.

Sinirle etrafımı izledim.

Birden çalan slow müzikle birlikte içeriye gelin ve damat girdi. İkisi çok uyumlu bir şekilde dans etmeye başladığında içim titredi ve aklıma bizim düğünümüz geldi.

Dans ederken belimden tutuşu, ona sokulduğum o an...

Huzurla gözlerimi kapattığımda birden kolumdaki acıyla birlikte inledim.

"Pardon." Kız gülümsedi. "Yanlışlıkla oldu." Sabırla ayağımı yere vurdum ve dans edenlere baktım.

"Beliz?" Kurt'un bana seslenmesiyle birlikte ona bakmadım. "Şş yavrum?" Sinirle ona döndüm.

"Ne var?!" Diye bağırdım.

"Karım Beliz." Diye kıza beni gösterdi. "Kendisi biraz sinirlidir, ondan böyle bağırıyor." Dedi.

Üzgünce ona baktığımda kaşlarını çattı.

"Oğlum abartma lan!" Dedi Selim.

"Karısı falan değilim." Dedim ve kıza döndüm. "Ne bok yiyorsanız yiyin!" Önüme döndüğümde Kurt bana dokundu.

"Beliz?" Dedi. "Kızım baksana ya!" Ona bakmadım.

"B-Babaanne yer değiştirelim mi?" Diye sorduğumda Kurt sinirle inledi.

Beni yeterince üzdüğü yetmezmiş gibi yine üzüyordu!

Biraz daha burada durursam ağlayacaktım. Normalde bu kadar duygusal biri değildim ama hamile olduğum için içimden sürekli ağlama isteği geliyordu.

"Olur tabii kızım." Dedi babaannem.

Kurt'un bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Babaannemle yer değiştirdiğimizde Atakan'ın yanına oturmuştum.

"Beliz?" Atakan gülümseyerek bana baktı. "Dans edelim mi?" Kurt'a baktığımda Atakan'a öldürecek gibi baktığını gördüm.

"Edelim tabii ki." Diye karşılık verdiğimde ayağa kalktı ve elimden tuttu.

Birlikte dans pistine ilerlediğimizde belimden tuttu ve gözlerime baktı.

Tam dans etmeye başlayacakken birden Kurt sertçe Atakan'ın kolundan tuttu ve bizi ayırdı.

"Senin gelmişini geçmişini sikerim lan!" Diye gürledi ve ona sert bir kafa attı.

Korkuyla bağırdığımda beni umursamadı.

"Sen benim karımı nasıl dansa kaldırırsın lan, cevap versene orospu çocuğu!" Dedi ve gözüne sert bir yumruk attı.

Müziği kesmişlerdi ve herkes olayı izliyordu. Kimse bir şey diyemiyordu, Kurt delirmiş gibiydi.

"Kurt lütfen!" Dedim korkuyla.

Kurt beni umursamadan Atakan'ın yakalarından tuttu ve ayağa kaldırdı.

Atakan ne olduğunu şaşırmıştı.

"S-Sen..." Sustu.

Kurt onu yakasından tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve boğazını sıktı.

"Ulan çüküm kadar boyunla gelmiş benim karıma asılıyorsun!" Dedi.

Bu adam ne diyordu?!

"Kurt sus!" Dediğimde bana baktı.

"Seninle sonra görüşeceğiz!" Dedi ve yeniden Atakan'a döndü.

Atakan onun yanında küçücük kalıyordu ki zaten uzun boylu bir adam değildi.

"Ruh hastası!" Diye bağırdım.

"Eğer bir daha sevgilime yaklaşırsan senin bu parmaklarını teker teker kırarım." Dedi ve sertçe parmaklarını tuttuğunda Atakan acıyla inledi. "Ama merak etme, şimdilik yalnızca kolunu kıracağım." Hızla bağırdım.

"Kurt yapma lütfen!" Beni dinlemedi ve Atakan'ın burnuna sert bir yumruk attı.

Atakan yeniden yere yapıştığında kolunu tuttu ve sertçe çevirdi.

Korkuyla çığlık attığımda Atakan acı içinde inliyordu. Kurt'un bakışları bana döndü.

"Ne yapıyorsun sen geri zekalı?!" Kurt birden benim kolumdan tuttu ve peşinden sürüklemeye çalıştı. "Bırak!" Diye çığlık attığımda birden beni sırtına attı.

"Ne yapıyorsun sen?" Dedi babaannem.

"Üzgünüm Leyla Hanım." Dedi ve hızla çıkışa yürüdü.

"Bırak beni!" Diye gürledim.

"Sus kadın sus!" Dedi ve arabaya geldiğimizde beni ön koltuğa dikkatlice bindirip kapıyı kapattı.

Hızla kapıyı açtığımda kilitlediğini gördüm, sinirle cama vurdum.

Arabaya biner binmez arabayı çalıştırıp gaza yüklenmesi bir oldu.

"K-Kurt?" Korkuyla ona baktım.

Onu gördüğüm ilk günkü gibiydi.

Onu ilk cezaevinde gördüğüm zaman masayı devirmişti. O kadar çok delirmişti ki onu psikopat sanmıştım.

Bana cevap vermeden arabayı son sürat sürmeye devam etti.

"Bebeğimiz..." Zorlukla yutkundum. "Korkuyorum." Kurt sinirle bağırdı ve direksiyona sert bir yumruk attı.

Biraz daha yavaşladığında kırgınlıkla ona baktım.

"Sen elalemin kızıyla oynaşırken bir sorun yok ama ben sırf dansa kalktığım için mi suçlu oldum?" Direksiyonu sıktı.

"Ben kimseyle oynaşmadım!" Diye tısladı.

"O kız neydi o zaman?" Bana baktı.

"Salih'in kuzeniydi." Göz devirdim.

"Kız sana iyi yürüdü, keşke fırsatı kaçırmasaydın!" Birden arabayı sağa çekti.

"Ulan her şey bir oyundu, kızın zaten sevgilisi var!" Alayla güldüm.

"Sevgilisi olan bir kız gelip evli bir adamla bu şekilde oynaşmayı kabul ediyorsa ona diyecek hiçbir söz bulamıyorum!" Sabırla derin bir nefes aldı.

"Beliz kıza sarılmadım bile!" Omuz silktim.

"Fısıldaştınız!" Sinirle güldü.

"Kızım seni kıskandırmak için yaptık! Salih bunu teklif ettiğinde o da kuzenini kırmadı ve düğüne geldi. Kıza elimi bile sürmedim, yalnızca kıskanmanı istedim." Ellerimle oynadım.

"Sizin hamile olan bir kadını üzmeye hakkınız var mı?" Kurt elini bacağıma koydu.

"Üzmedik ki toliçona." Öfkeyle ona baktım.

"Üzdünüz!" Dedim. "Birdi iki oldu, şimdi seni hiç affetmem Kurt!" Şaşkınca bana baktı.

"Beliz yemin ederim ki kıskanıp kıskanmayacağını anlamak için yaptık. Hem sen de elin herifiyle dansa kalktın, şerefsiz bir de elini beline koyuyor!" Ona ters ters baktım.

"Kıskançlıktan geber Kurt!" Yavaşça bacağımı sıktı.

"Geberiyorum zaten!" Dedi.

"Ya sen adamın kolunu nasıl kırarsın? Babaannem onu çok seviyordu, şimdi nasıl ailesinin yüzüne bakacak?" Omuz silkti.

"Karıma dokunmaya kalkanın ellerini kırarım!" Göz devirdim.

"Sen gidip kızlarla oynaş fısıldaş zaten!" Kurt bana yaklaştı.

"Ben öyle bir şey yapmadım, ne onu ne de başka bir kızı istemiyorum. Ben yalnızca karımı geri kazanmak istiyorum, aklım hep sende yavrum." Nefesinin yüzüme çarptığını hissederken bakışlarımı cama çevirdim.

"E-Evime bırak beni!" Kurt'un dudaklarını omzumda hissettim.

"Karım..." Saçlarımı arkaya attı ve boynuma yaklaştı.

"Yapma!" İtiraz etmeme rağmen geri çekilmedi ve burnunu boynuma sürttü.

"Seni çok özledim." Dedi ve elini karnıma koydu. "Kızımız da babasını özledi." Kaşlarımı kaldırdım.

"Kızımız?" Gülümsedi.

"Hissettim." Göz devirdim ve geri çekildim.

Kurt elini çekti ve yeniden arabayı çalıştırdı.

***

Eve geldiğimizde hızla arabadan indim. Kurt camı açmıştı.

"Benim küçük bir işim var, on dakikaya geleceğim." Dedi.

Onu daha fazla dinlemeden anahtarla kapıyı açtım ve eve girdim.

Pislik herif!

Beni kıskandırmak için yapmışmış!

Bu adam onu ne kadar çok sevdiğimi gerçekten görmüyor muydu?

Sinirle evin içinde volta atarken birden kapı çaldı, beş dakika bile geçmemişti.

Öfkeyle kapıyı açmaya gittim, artık onu kovmaktan bıkmıştım.

Kapıyı açtığımda şaşkınca karşımdaki adamlara baktım.

"Paramızı almaya geldik." Dedi içlerinden biri, çok net konuşmuştu.

"B-Ben..." Adamın eli silahına gidecekti ki hızla başımı olumlu anlamda salladım. "Getiriyorum." Dedim ve koşarak odama girdim.

Elim ayağım titriyordu!

Hemen zarfı çantamdan aldım ve adamların yanına geldim.

Siyah saçlı adam birden beni kolumdan tuttu ve zorla bahçeye sürükledi.

"Ne yapıyorsun?!" Dediğimde alayla güldü.

"Paraları sayacağız küçük hanım, kaçmaman için de seni tutuyorum." Karşımdaki adam kaşlarını çattı.

"Bu göt kadar zarfın içinde seksen bin lira mı var?" Dedi ve zarfı açtı. "Bu ne ulan?!" Parayı saymaya başladığında yutkundum.

"T-Taksit taksit ödesem? Hepsini bir anda ödeyemem, elimden gelen bu!" Adam sinirle zarfı yere attı.

"Biz sizinle mi uğraşacağız ulan?! Kaç yıldır bir parayı veremediniz, sikerim böyle işi!" Belinden silahı çıkarmasıyla birlikte korkuyla bağırdım.

"İmdat!" Adam ağzımı kapattı.

"Size birçok kez fırsat verdik ama yeter, eğer ödeyemeyecekseniz borç almayacaksınız!" Diye gürledi adam.

"Sık kafasına gitsin abi!" Dedi adamın yanındaki genç çocuk.

"Ben hamileyim!" Dediğimde alayla güldü.

"O zaman daha güzel bir ölüm olur." Şaşkınca karşımdaki adama baktım.

Bunlar nasıl bir insandı böyle?

Adam mermiyi namluya sürdüğünde çıkan o sesle birlikte korkuyla yutkundum. Bu sesi filmlerde duyduğumda bile korkardım.

Ağlayacağımı hissettiğimde gözlerimi kapattım.

Bebeğimiz...

"Sizin feriştahınızı sikerim lan!" Kurt'un sesini duymamla birlikte korkuyla bağırdım.

"Gelme!" Dedim.

Birden yanımdaki adamın beni bırakmasıyla birlikte korkuyla gözlerimi araladım.

Kurt adama yumruk atmıştı.

Bakışları bana döndüğünde korkuyla ona baktım.

"K-Kurt..." Sustum.

"Hiçbir şey olmayacak hatunum." Dedi.

Adam alayla güldüğünde tir tir titriyordum, sanki elim ayağım tutmuyordu.

Adam hareketlendiğinde korkuyla ona baktım, silahı bize doğru tutuyordu.

Birden merminin patlama sesi duyuldu...

Ne olduğunu bile anlayamazken şaşkınca Kurt'a baktım, ne ara önüme geçmişti?!

"Gidelim abi!" Dedi genç çocuk.

Adamlar koşarak evden çıktıklarında şaşkınca Kurt'a baktım.

Göz göze geldiğimizde daha fazla dayanamadı ve yere yığıldı.

"Kurt?!" Diye öyle bir bağırdım ki...

Gözyaşlarım sel olup akarken acıyla hıçkırdım ve ellerimi yüzüne koydum.

"B-Bir tanem?" Dediğimde hafifçe gözlerini araladı.

"Ma si maoropen..." Diye fısıldadı.

Seni seviyorum demişti...

"Kurt?" Acıyla bağırdım ve yüzüne yaklaştım. "Kalk ne olursun, bizi korkutma!" Dedim.

"S-Sana çok aşığım Beliz, hem de ilk gördüğüm andan beri..." Yeniden fısıldadı ve gözlerini kapattı. "Gücüm kalmadı." Korkuyla çığlık attım.

"Kalk ne olursun!" Gözyaşlarım hızla akarken gömleğini yırttım ve kanayan yere bastırdım. "Sevgilim lütfen..." O da beni seviyordu...

"Beliz'im..." Dedi ve güçlükle dudaklarını oynattı. "A-Ağlama..." Diye fısıldadı.

"Kurt?!" Hızla onu sarstım. "Kurt bizi bırakma!" Acıyla hıçkırdım ve ellerim titrerken telefonunu cebinden alıp ambulansı aradım. Telaşla adresi verir vermez telefonu kapattım ve kanayan yere bastırmaya devam ettim.

"Benim için dayansan olmaz mı?" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "B-Bebeğimiz için..." Kurt'un başını bacaklarıma koydum ve yavaşça yüzünü okşadım. "Kurt uyan!" Gözyaşlarımdan dolayı hiçbir şey göremiyordum.

Birden dudaklarını karnımda hissettim, zorlukla karnıma küçük bir öpücük kondurdu.

Bir şey söylemeye mecali bile kalmamıştı...

"Kocacığım lütfen!" Diye bağırdım acıyla. "Lütfen dayan, bizim için..." Kurt cevap vermiyordu.

Gökyüzüne baktım ve tüm gücümle çığlık attım.

Ne olur onu benden alma Allah'ım...

Ben buna dayanamazdım ki, ben onsuz yapamazdım...

"K-Kurt?!" Diye son kez çaresizlikle fısıldadım.

Can havliyle karnımı öpmesi aklımdan çıkmıyordu.

Her şey için çok pişman olduğunu biliyordum, o beni üzmek istememişti ki...

Acıyla yeniden bağırdım ve dudaklarımı yanağına değdirdim.

"Ne olur dayan küçük kurtçuk..." Diye fısıldadım.

Ben onsuz yaşayamazdım...

SINIR: 4.20K VOTE 750 YORUM

Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın lütfen... ☺

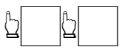
Bütün güzel yorumlarınız için çok teşekkür ediyorum, sevildiğinizi biliyorsunuz!

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

Bu Pazar canlı yayın açacağım, konu hakkında benimle sohbet etmek veya merak ettiğiniz sorular varsa sormak için takip edebilirsiniz.

Not: Bundan sonraki bölümlerde ne olacağını tabii ki söyleyemem. Bunun haricindeki sorularınızı sorabilirsiniz, hepsini cevaplamaya çalışacağım.😇

36 "Gurur"

BELİZ

Selim bana sarıldığında tir tir titriyordum.

"K-Kurt..." Hıçkıra hıçkıra ağlarken saçımı öptü.

"Tamam yengem, o iyi olacak." Dedi. "Sana söz veriyorum ki Kurt iyileşecek, hem o seni bırakır mı?" Bir şey söylemek istemedim.

"Yengem?" Salih yanıma geldiğinde elindeki meyve suyunu bana uzattı. "Hiçbir şey yemiyorsun, bari şunu iç." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Kocamı istiyorum..." Selim iç çekti ve elimi tuttu.

"Ulan o seni bırakır mı be, hem de çocuğunuz olacak!" Dedi.

Salih önümde diz çöktü ve meyve suyunu bana uzattı.

"Haydi güzellik." Canım istemiyordu.

"Midem almaz." Dedim.

Yoğun bakımın önünde kaç saattir bekliyorduk ve ben artık dayanamıyordum...

Ona sıkılan o kurşun beni daha çok yaralamıştı sanki, ona bir şey olursa eğer ben ölürdüm.

Bebeğimizin babasız büyümesini asla istemiyordum. Belki de onun söylediği gibi bir kız çocuğumuz olacaktı... Cinsiyetinin bir önemi yoktu ki, hep birlikte sağlıkla yaşayalım istiyordum.

Daha fazla dayanamadım ve ayağa kalktım. Yoğun bakımın kapısına sertçe vurdum.

"Kurt?!" Diye bağırdım.

Salih hızla beni çekti ve zorla koltuğa oturttu.

"Sakin ol Beliz!" Dediğinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordum...

"K-Kurt-" Devamını getiremediğimde Salih bana dostça sarıldı.

"Beliz bak güzelim o seni bırakmaz, bunu sakın unutma olur mu?" Dedi.

"Ben onu çok seviyorum..." Diye mırıldandım.

"Biliyorum yengem." Dedi. "İkiniz de birbirinizi çok seviyorsunuz." İç çektim.

"K-Kurt vurulduğunda can havliyle karnımı öptü..." Hıçkırıklarım susmamı sağlarken Salih derin bir nefes aldı ve bana yeniden sarıldı.

"Tamam ama Beliz, ağlamak sana hiç yakışıyor mu?" Dudağımı büktüm.

"Kurt'a bir şey olmayacak değil mi?" Dediğimde burukça gülümsedi.

"Olmayacak tabii ki, biz ona küçükken boşuna mı kurt lakabını taktık? Kurtlar güçlüdür güzelim, onlara kolay kolay bir şey olmaz." Dedi.

"Sırf beni korumak için önüme atladı." Dedim.

Bizim için canını hiçe saymıştı...

Yoğun bakımdan çıkan doktoru görmemle birlikte hızla ayağa kalktım ve yanına gittim.

"Ne oldu?!" Diye bağırdım.

"Kurt Bey bizi çok uğraştırdı." Dedi doktor. "Kurşun az daha kalbine isabet edecekmiş, neyse ki etmemiş. İnanın ki çok az bir farkla isabet etmemiş, bu bir mucize." Ellerim titriyordu. "Saatler sürse de o kurşunu göğsünden çıkardık. Kurt Bey hayati tehlikeyi tamamen atlattı." Titrek bir nefes aldım.

"K-Kocam iyi mi?" Doktor gülümsedi.

"Çok şükür ki iyi." Bütün gücümle çığlık attım ve koşarak yoğun bakıma girdim. "Durun!" Diye bağıran doktoru umursamadım.

İçerideki doktorların bakışları bana dönerken mutlulukla yeniden çığlık attım ve Kurt'un yanına geldim.

"Kurt!" İnanamıyordum...

Yavaşça elini tutup dudaklarıma götürdüm.

"Sevgilim..." Gözyaşlarım mutlulukla aktığında uzandım ve yanağını öptüm. "Bizim için saatlerce dayandın." Mutlulukla gülümsedim. "Bizi bırakmadın!" Hâlâ inanamıyordum!

"Beliz Hanım!" Hemşire beni kolumdan tuttu. "Bu şekilde yoğun bakıma giremezsiniz!" Dedi.

"Girerim!" Dedim. "Benim kocam değil mi, ister girerim ister girmem!" Hemşire beni kaldırmaya çalıştı.

"Beliz Hanım bakın lütfen, eşiniz normal odaya alındığı zaman görürsünüz zaten." Omuz silktim.

"Kocamın yanında olacağım." Dedim net bir sesle.

İçeriye giren Selim'le birlikte bakışlarım onu buldu. Hızla yanıma gelip beni kaldırdı.

"Kusura bakmayın." Dedi ve beni zorla koridora çıkardı.

"Kurt yaşıyor!" Birden mutlulukla Selim'e sarıldım. "Yaşıyor..." Selim gülümsedi.

"Biz sana dedik be yenge." Ondan ayrıldığımda mutlulukla yerimde zıpladım.

"Beni bırakamadı." Salih güldü. "Ne zaman normal odaya alacaklar?" Diye sordum.

"Yakında alırlar." Ofladım.

"Hemen alsınlar." Dedim.

Heyecanla koridorda volta atıyordum.

Allah onu benden almamıştı, çok şükür ki dualarımı duymuştu...

"Beliz kızım sakin ol!" Dedi Selim alayla.

"Sus ya!" Güldü ve elindeki meyve suyunu bana uzattı.

"Sen şunu iç, ben de bu güzel haberin şerefine sana kantinden tost alıp geleyim." Omuz silktim.

"Kurt'la konuşmadan yemem." Ofladı.

"Ya Beliz yemin ederim ki o psikopat kocan beni öldürür, ölmemi mi istiyorsun? Seni aç bırakırsak eğer çocuğun da aç kalır." Elimi karnıma koydum.

"Acıktın mı annem?" Kıkırdadım ve karnımı okşadım. "Babişin iyileşti, bizi bırakmadı." Salih güldü.

"Ulan o psikopat seni hiç bırakır mı?" Kaşlarımı çattım.

"Kocama niye psikopat diyorsun?" Güldü.

"Çünkü öyle." Dedi. "Psikopat olmasa o adamın elini kırar mıydı?" Gözlerimi kıstım.

"Beni dansa kaldırdığı için sinirlendi." Dedim. "Hem sizin ne suç işlediğinizi bile bilmiyorum ki! Kurt iki yıl boyunca sizin yüzünüzden orada yattı." Salih'in bakışları ciddileşti.

"Birincisi biz bir suç işlemedik." Dedi. "Bir soygun olayına karıştık ama adamlarla bir bağlantımız yoktu. Bir şey çalmadığımız hâlde bir kanıtımız olmadığı için kendimizi ispatlayamazdık. Benim annem zaten çok hastaydı, onu bırakıp içeriye giremezdim. Eğer benim içeriye girdiğimi öğrenirse kalbi buna dayanmazdı." Yutkundum. "Kurt suçu üstlendi ve içeriye girmek istedi. Bana ve Selim'e can borcu vardı, biz de zamanında onun için çok büyük şeyler yapmıştık ama asla ondan içeriye girmesini istememiştik. Hem mesleği de elinden alınabilirdi, bu yüzden itiraz etsek de bizi dinlemedi." Başını iki yana salladı. "Anlayacağın iki yıl boyunca orada suçsuz yere yattı ama asla şikayet etmedi, hem o orada yatmasaydı onunla tanışamayacaktınız. Allah'ın mucizeleri işte..." Bir şey söylemedim ve yoğun bakıma baktım.

Her şey gerçekten mucize gibiydi...

***

Kurt'u normal odaya almışlardı.

Doktor bana baktı ve gülümsedi.

"İçeride beş dakikadan fazla kalmayın, zaten hasta daha uyanmadı-" Daha fazla onu dinlemedim ve hızla odaya girdim.

Kurt'un gözleri kapalıydı, gözünün altı daha çok şişmişti.

Yatağın kenarına oturdum ve uzanıp ona sarıldım.

"Kurt?" Diye seslendim.

Uyanması gerekiyordu!

Normalde hemen uyanırdı, uykusu çok hafifti. Üzgünce ona baktım ve uzanıp dudağının kenarını öptüm.

"Kurt uyan haydi, söz veriyorum ki sana ben bakacağım." Dedim.

Cevap gelmediğinde iç çektim ve yavaşça yanına uzandım. Burnumu boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim.

Kaç saattir canıyla cebelleşiyordu. Sırf bizim için dayanıyordu, o çok iyi bir baba olacaktı. İlk başta böyle düşünmüyordum ama o gerçekten bebeğimize değer veriyordu.

Elini aldım ve yavaşça karnıma götürdüm.

"Bebeğimiz babasını özledi." Uzanıp yanağını öptüm. "Ben de çok özledim." Burnumu yanağına sürttüm. "Seni çok seviyorum be adam, özlemez olur muyum hiç? O kurşun sana isabet ettiğinde ben kalbimden vurulmuş gibi hissettim Kurt... Sanki sen değil de ben vurulmuştum, o kadar canım yandı ki." Elini okşadım. "Senin de beni çok sevdiğini biliyorum. Eğer beni sevmeseydin benim için canını hiçe saymazdın, gelip önüme atlamazdın." Hüzünle ona baktım. "İyi ki varsın sevdiğim, iyi ki varsın gözümün nuru..." Uzandım ve dudağına uzun bir öpücük kondurdum. "Artık uyansan olmaz mı?" Üzüntüyle gözlerimi kapattım.

Artık uyanmasını istiyordum, artık dayanamıyordum...

Dudağımda bir baskı hissettiğimde korkuyla gözlerimi açtım.

Kurt'la göz göze geldiğimizde inanamadım ve başımı iki yana salladım.

Rüya mı görüyordum?

"Uyandım da uyandım!" Diye söylendi.

"Kurt!" İnanamıyordum.

"Gülüm?" Dedi kısık bir sesle.

Mutlulukla ona sarıldığımda güldüğünü duydum.

"Demek beni çok seviyorsun..." Dedi.

Yanaklarımın kızardığını hissederken hızla geri çekildim.

"Uyanmadığın için öyle söyledim, hemen kendini bir şey sanma!" Diye kızdım.

"Ne dedim ki şimdi ben, niye kızıyorsun?" Çok yorgun gözüküyordu.

"Kurt!" Bir şey söylemedi ve yeniden gözlerini kapattı.

"Çok yorgunum Beliz." Diye mırıldandı.

"Ben doktoru çağırmaya gidiyorum." Dediğimde başını salladı.

Onun bu hâli canımı çok acıtıyordu.

"Canın yanıyor mu?" Diye sordum çekinerek.

"Hayır." Hızla ayağa kalktım ve odadan çıktım.

Doktoru bulduğumda Kurt'un uyandığını söylemiştim, hemen odaya girmişti.

"Yenge?" Selim yanıma yaklaştı. "Uyandı mı?"
Başımı olumlu anlamda salladım.

"Çok şükür ki." Dedim.

***

"İyi misin oğlum?" Diye sordu babaannem.

"İyiyim Leyla Hanım." Dedi Kurt.

Kurt hastanede bir gün kalmıştı, şimdi onu eve getirmiştik.

Salih onu dikkatle benim odama götürdü ve yatağa yatırdı.

"Tekrar geçmiş olsun aslanım." Dedi ve Kurt'un omzunu sıktı. "Görüşürüz güzelim." Dediğinde gülümsedim.

"Görüşürüz." Diye karşılık verdim.

"Yarın kahvaltıya geleceğiz, bize güzelinden bir kahvaltı hazırla." Başımı salladım.

"Tabii ki." Kurt kaşlarını çatmıştı.

"Güzelim falan deyip ağzına sıçtırma Salih!" Diye kızdı.

"Kurt Bey sinirlendi, en iyisi ben kaçayım." Salih güldü ve bana göz kırpıp odadan çıktı.

Gülümsedim ve yatağın kenarına oturdum.

"Rahat mısın?" Diye sordum.

"Göğsüm biraz acıyor." Elimi yavaşça vurulduğu yere koydum.

"Çok mu?" Gözlerime baktı.

"Öpersen geçer." Dedi.

Ters ters yüzüne baktığımda gülümsedi.

"Hastanede yanıma yatıp beni dudağımdan öpmedin mi, şimdi neden böyle yapıyorsun?" Göz devirdim.

"O zaman hastaydın." Göğsündeki elimi aldı ve dudaklarına götürdü.

"Şimdi iyileştim mi?" Vurulduğu yere baktığımda içim gitmişti.

"Of sus lütfen!" Elimi hışımla çektim.

"Beni affetmedin mi?" Diye sordu.

"Affetmedim tabii ki!" Dedim.

"Beliz..." Sustu.

"Evet bizim için canını hiçe saydın, bizi gerçekten sevdiğini kanıtladın." Gözlerine baktım. "Sana söylediğim sözü unutma." Ona yaklaştım. "Seni asla affetmeyeceğim demiştim." Derin bir nefes aldım. "Affetmeyeceğim Kurt, bizim için canını hiçe saysan bile." Kurt elimi tuttu.

"Beliz yalvarırım yeter artık, seni nasıl sevdiğimi görmüyor musun?!" Diye bağırdı.

"Sen beni sahtekârlıkla suçladın, bana yalancı dedin!" Diye tısladım.

"Ulan sanki aldattım! Sinirli bir anda söylediğim sözlerdi, her şeyi yanlış anlamıştım." Elimi okşadı. "Haydi barışalım artık." Elimi çektim.

"Babaannem senin için erkenden çorba yapmıştı, bugün hastaneden çıkacağını öğrenir öğrenmez hemen uğraşmış." Dedim ve ayağa kalktım. "Kurt'u doyurma vakti." Başını salladı.

Hızla odadan çıktım ve mutfağa geldim.

"Babaanne?" Diye seslendim.

"Kuzum?" Gülümsedim ve yanağını öptüm.

"Kurt'a çorba götüreceğim." Dedim. "Ne çorbası yaptın?" Diye sordum.

"Kelle paça, tam böyle durumlar için iyi gelir." Kaşlarımı çattım.

"Ne?" Dedim. "Kurt bunu yemez ki!" Bu tarz çorbaları sevmezdi, ben de sevmezdim.

"Kızım hasta çorbası işte, iyi gelir diyorum sana!" Babaanneme baktım ve başımı salladım.

"Eline sağlık babaannem." Dedim ve çorbayı kaseye koydum.

Bir tepsi çıkardım ve kaseyi tepsiye koyduktan sonra yanına su da koydum.

"Ekmekte koy, yazık çocuk acıkmıştır." Güldüm ve tepsiye ekmekte koydum.

"Damadını da pek bir seviyorsun!" Babaannem gülümsedi.

"Karnındaki çocuğa yazık güzel kızım, hemen yuvanı yıkmanı istemiyorum." Bir şey söylemedim ve tepsiyi elime aldım.

Odama girdiğimde Kurt'la göz göze geldik.

"Karım..." Dedi.

Kurt biraz daha doğrulduğunda tepsiyi kucağına bıraktım.

"Afiyet olsun." Kaşlarını çattı ve çorbaya baktı.

"Bu ne lan?" Güldüm.

"Kelle paça çorbası, babaannem vurulduğun için bunu yapmayı uygun görmüş." Yüzünü buruşturdu.

"Ben hayatta yemem bunu!" Dedi. "Kızım sen benim böyle şeyler sevmediğimi bilmiyor musun? Ben tavuk çorbası beklemiştim!" Kıkırdadım.

"O zaman aç kalırsın, kadın senin için kaç saat uğraşmış!" Kurt ofladı ve çorbaya baktı.

"O da var." Dedi sıkıntıyla.

"Haydi ye." İnanamayarak bana baktı.

"Sen yedirmeyecek misin?" Başımı olumsuz anlamda salladım. "O zaman yemiyorum, babaannenin ellerine sağlık." Tam tepsiyi kenara koyacaktı ki izin vermedim.

"Of tamam ben yediririm!" Diye söylendim.

Aç kalsın istemiyordum, bu çorba ona iyi gelirdi.

Çorbayı yavaşça Kurt'a içirdiğimde yüzünü buruşturdu.

"Hiç sevmiyorum bunu ya! Benim babaannem de küçükken yapardı." Güldüm.

Kurt suyu içtiğinde gözlerime baktı.

"Beliz valla hiç aç değilim, çok sağ ol." Dedi.

"Olmaz öyle şey!" Ekmeği ağzına uzattıktan sonra yeniden çorbayı içirdim.

"Kızım sevmiyorum da!" Diye homurdandı.

"Sus be, Trabzon ayısı!" Dedim.

"Beliz bana hamsi çorbası yapsana, canım çekti." Kaşlarımı çattım.

"Hamsi çorbası ne be?" Göz devirdi.

"Kızım internetten tarifine bak ve yap!" Alayla güldüm.

"Bence sen sözlerine dikkat et." Diye onu uyardım.

Kurt bir şey söylemediğinde zorla çorbayı birkaç kaşık daha içirdim. En sonunda suyu içtiğinde daha fazla çorba içmek istememişti.

Yavaşça çorbadan bir kaşık aldım ve tadına baktım.

"Çok güzel değil mi?" Dedi alayla.

Yüzümü buruşturdum ve kaşığı çorbanın içine koydum.

Kurt tam suyu içecekti ki elinden aldım ve içtim.

"Sevmedim." Diye mırıldandım.

Kurt güldü ve elimden bardağı alıp az kalmış olan suyu içti.

"Yine de babaannenin eline sağlık." Ayağa kalktım.

"Hamsi çorbası güzel midir ki?" Başını salladı.

"Ben seviyorum." Dedi.

"Neyse Selim'i arayım da hamsi alsın." Alayla güldü.

"Hani yapmayacaktın?" Göz devirdim.

"Hasta olmasan yapmam! İyileşince direkt boşanacağız." Dedim ve elime tepsiyi aldım.

Mutfağa geldiğimde bulaşıkları makineye yerleştirdim.

Babaanneme baktığımda uyuyor olduğunu gördüm ve yeniden odama geldim.

Akşam olmuştu ama benim çok uykum gelmişti. Dünden beri hastanede hiç uyuyamamıştım.

Kurt'un yanına geldiğimde yastığını yavaşça indirdim ve Kurt'u dikkatle yatağa yatırıp üstünü örttüm.

"Ben uyuyacağım, ağrın sızın olursa uyandırırsın." Dedim.

"Öpücük?" Dediğinde yeniden göz devirdim ve uzanıp yanağını öptüm.

"İyi geceler." Diye mırıldandım.

"Sen nerede yatacaksın?" Diye sordu.

"Koltukta." Dedim. "Merak etme çok rahattır, öyle rahatsız bir koltuk değil." Kaşlarını çattı.

"Yanıma yat." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Yanındayım ki zaten." Dedim ve koltuğu gösterdim.

"Sana sarılarak uyumayı özledim şuri." Dedi.

"Alışman lazım Kurt, artık hep bensiz yatacaksın." Ofladı.

"Kızım gel işte da, uğraştırma beni." Ona cevap vermedim ve yastığı alıp koltuğa koydum.

"İyi geceler." Dedim ve koltuğa uzandım.

"Beliz!" Dedi.

Onu umursamadan gözlerimi kapattım, çok uykum vardı.

Kurt'un inlediğini duymamla hızla gözlerimi açtım.

Yere uzandığını görmemle birlikte hemen doğruldum.

"Manyak ne yapıyorsun?" Dedim.

"Ya gelip yanıma yatarsın ya da burada yatarım!" İç çektim.

"Sen yaralısın Kurt!" Dedim ve elinden tuttum.

"Yanımda yatacak mısın?" Pes edercesine inledim.

"Yatacağım!" Kurt yavaşça ayağa kalktığında ona yardım ettim ve yeniden yatırdım.

Yastığımı alıp onun yanına uzandığımda belimden tuttu ve başını göğüslerime yasladı.

"Ulan niye sütyen giymiyorsun?" Dedi.

"Çünkü sevmiyorum, ne yapayım yani? Gelir gelmez çıkardım." Güldü.

Göğsümü öptüğünde kaşlarımı çattım.

"Kurt bak yemin ederim kalkarım, öpüp okşamak yok!" Diye kızdım.

"Tamam toliçona." Dedi.

Başını göğüslerime yaslamasına izin verdim. Bana sıkıca sarıldı ve boynumu öptü.

"Seninle konuşmak istiyorum." Dedi.

"Yarın konuşuruz." Ofladı.

"Beliz yeter!" Diye sitem etti. "Ulan bir bok yedim ama kaç kez özür diledim. Senin için canımı hiçe saydım, sana olan aşkımı itiraf ettim. Daha

ne yapayım Beliz, herkes hata yapabilir!" Dedi.

"Sen beni aşağıladın!" Sesimi yükseltmiştim.

"Kızım yeter da yeter!" İç çektim.

"Tartışmayalım lütfen!" Diye mırıldandım.

"Beliz sence de yeterince sürünmedim mi?" Dedi. "Şimdi sana baştan sona her şeyi anlatacağım." Israrıyla birlikte başımı salladım. "Gerçek adımı neden kullanmadığımı, abimi, bütün hayatımı..." Derin bir nefes aldım.

"Seni dinliyorum." Dedim.

"Sözümü kesmeden dinle olur mu? Bunları yalnızca bir kez anlatacağım. Normalde asla anlatmazdım ama sen benim karımsın, bilmeye hakkın var." Dedi.

"Tamam." Diye onu onayladım.

"Abimle çok iyi anlaşırdık, aramız çok iyiydi. Aslında abimin herkesle arası iyiydi, hiç kimseyle kötü anlaşmazdı. Trabzon'un çoğu köylerine yardım ederdi, hatta yalnızca memleketiyle yetinmezdi. Çok insan canlısıydı, o kadar iyi bir insandı ki. Bir insan herkes tarafından sevilebilir mi, hiç mi sevmeyeni olmaz? Onu sevmeyen bir insan yoktu, o kadar iyi kalpli bir adamdı ki..." İç çekti. "Onun ölümüne ben sebep oldum." Şaşkınca ona baktım. "İsteyerek olmadı tabii ki! Bile isteye kendi canımdan olan birine zarar verir miyim hiç? Allah kahretsin ki istemeyerek oldu." Üzüntüyle bakışlarını tavana çıkardı. "O zamanlar ben on yedi yaşındaydım, abim öldüğünde daha çok küçüktüm." Dedi. "Bir şirketle ihaleye girmiştik. İhaleyi biz kazanınca şerefsizler bize kin beslemişler. Alacaklarını alamadılar diye bir gün beni pusuya düşürüp kaçırdılar. Abimi çağırdıklarında bir saniye bile düşünmeden adrese geldi. O gün bağlandığım o sandalyede abime korkuyla bakıyordum, içten içe gelmesini istemiyordum." Gözlerini kapattı. "Abimle göz göze geldiğimizde bana gülümseyişini unutamıyorum. O gülümsemenin bir anlamı vardı, korkma demek istiyordu. Korkma çünkü abin yanında, abin seni bütün kötülüklerden korur..." Derin bir nefes aldı. "Abim istedikleri parayı

getirdiğinde beni çözdüler. Korkuyla abime koştuğum sırada beni sımsıkı sardığını hatırlıyorum." İç çekti. "Adamların asıl planı da buymuş zaten. Ben abime sarıldığım sırada adamlardan biri silahını belinden çıkardı. Asıl amaçları para değilmiş, asıl amaçları abimi öldürmekmiş." Kurt sinirle gözlerini açtı. "İhaleden kazandığımız paraların haram olduğunu düşünüyorlarmış. Abim haksız yere para kazanıyor, insanların hakkına giriyor diye onu öldürmek istemişler!" Sinirle güldü. "Ulan abim Allah'tan deli gibi korkardı! Haram parayı eve getirir mi hiç, o parayı bize yedirir mi?" Başını iki yana salladı. "O haram paraya elini bile sürmezdi. Adamlar kendi hatasını abime yüklemeye çalıştı. Ona iftiralar attılar, onu suçladılar..." Dedi. "Planları istedikleri gibi gitti tabii. Abimin beni kurtarmaya gözünü bile kırpmadan geleceğini çok iyi biliyorlardı." Bana baktı. "Adam silahı bana doğrulttuğunda abim hızla beni arkasına çekti. Tam itiraz edecektim ki tam üç kez silahın patlama sesini duydum. Abim saniyeler içinde yere yığıldığında koşarak uzaklaştılar, piçler parayı da almışlardı." Titrek bir nefes aldı. "Şerefsiz tam kalbine isabet ettirmişti. Abim ölmeden önce öleceğini anlamıştı. Gözlerime baktı ve zorlukla gülümsedi." Yavaşça Kurt'un saçlarını okşadım. "*Güçlü ol aslanım, abin hep senin yanında olacak. Evdeki herkese sahip çık, Alparslan ve Loya'ya çok iyi bak. Anneme ve babama çok destek ol, onlara söyle sakın üzülmesinler. Abim kardeşi için öldü de, asla üzülmesinler. Abim öldüğünde gülümsüyordu de olur mu? O öldüğünde de çok mutluydu de, çünkü o kardeşi için öldü. Ona bir şey olmasını istemedi ve huzurla öldü de...*" Gözümden birkaç damla yaşın aktığını hissettim... "*Hepinizi çok seviyorum Ataman'ım, sakın kendini suçlama olur mu? Hoşça kal...*" Kurt gözlerini açtı. "Bunlar onun son söylediği sözlerdi. Ondan sonra daha fazla dayanamadı ve gözlerini kapattı. Bu sözler beynimde o kadar dönüp durdu ki hiçbir sözünü unutamadım." Kurt yavaşça gözyaşlarımı sildi. "Abim öldüğünde annem bir ay boyunca komada kaldı, onun ölümünü asla atlatamadı. Elimden geldiği kadar destek olmaya çalıştım ama olmuyordu. Hep kendimi suçluyordum, o benim yüzümden ölmüştü. Abim kendimi suçlayacağımı bildiği için ölmeden önce son kez içimi rahatlatmak istemişti ama elimde değildi işte!" Dedi. "Kafamı dağıtmak için deli gibi ders çalışmaya başladım. Seneye sınavım vardı ve hiçbir şey düşünmemek için ders çalıştım. Planım hazırdı aslında, gidip hukuk okuyacaktım. İstanbul'a gitmeye karar vermiştim. Aslında uzaklaşmamın sebebi üniversite değildi, ailemin benim yüzümden kahroluşunu daha fazla görmek istemedim."

Saçını öptüm. "Seneye sınava girdiğimde çok iyi bir sonuç çıkarmıştım. Tercihlere İstanbul'u yazdığımı hiçkimseye söylemedim. En sonunda orayı kazandığımda bizimkiler kalmam için çok ısrar etti ve hiçbirini dinlemeden İstanbul'a yerleştim. İyi bir üniversite için dememe rağmen annem istemedi. Burada şirkette çalış diye baskı kurdular ama asla bunu kabul etmedim. Hem küçüklükten beri savcı olmak istiyordum. Her şeyden uzaklaşmak istedim ve uzaklaştım. Sonra adımı değiştirdim, Ataman öldü ve Kurt doğdu." Dedi. "Küçüklükten beri lakabım buydu, ben de adımı Kurt olarak değiştirdim. Adımı değiştirmemin sebebi gerçek ismimi bana abim koymuştu. Beni sürekli Ataman'ım diye severdi, bu ismi taşımak artık bana çok zor geliyordu. Bu yüzden de değiştirdim." Yutkundum. "O yüzden Ataman'ı kullanmayı sevmiyorum, bana abimin son sözlerini hatırlatıyor." Yeniden onun saçını öptüm.

"Ne çok şey yaşamışsın..." Diye fısıldadım. "Çok acı çekmişsin." Kurt yeniden gözyaşlarımı sildi.

"Hepsi geçti gitti." Diye mırıldandı.

"Abin yanında olmasa bile ben yanındayım." Burukça gülümsedi.

"Biliyorum." Dedi ve yaklaşıp dudağımı öptü. "Şimdi sana gelelim..." Gözlerime baktı. "Bu anlattığım her şey bir seferlik ha, bir daha asla anlatmam!" Başımı salladım. "Seni cezaevinde ilk gördüğüm gün vardı ya hani, masayı devirdiğimde göz göze gelmiştik. İşte o gün sana uzun uzun bakmıştım, çünkü gözüme bambaşka gözükmüştün. Gardiyanlar beni götürdüğünde bana o kadar korku dolu bakıyordun ki, benden korktuğunu hissetmiştim. O gün koğuşa döndüğümüzde başımı yastığa koyduğumda yüzün aklımdan gitmiyordu. O azıcık ışıkta bile mavi gözlerin parlıyordu Beliz, resmen tanımadığım etmediğim bir kız yüzünden uyuyamamıştım. Ertesi gün baban bana sitem etmişti, sen sokakta kalıyorsun diye ödü kopuyordu. Ben de fırsat bu fırsat dedim ve seni yanıma almayı teklif ettim. Babanın gözleri parladı ve kabul etti. Yemin ederim ki o an dünyalar benim oldu. Onun ertesi günü de tahliye oldum ve ilk işim seni yanıma almak oldu." Dedi.

"Ne yani, sırf benden etkilendiğin için mi beni yanına aldın? Hani babamı sevdiğin içindi!" Güldü.

"Kızım Allah aşkına insan tanımadığı etmediği bir insanı evine almak ister mi hiç? Tamam babanı seviyordum ama senin nasıl bir insan olduğunu nereden bilebilirdim ki? Seni gördükten sonra başımı yastığa yasladığım o an sana aşık olduğumu anladım ve seni bu yüzden yanıma aldım." Ona kötü kötü baktım.

"Annem haklıymış aptal, bir de kardeşim diyordun!" Kahkaha attı.

"Eğer sana kötü bir amaçla yaklaşsaydım bana güvenmezdin ve korkardın. Ben de mecburen abi ayaklarına girdim ve bana güvenmeni sağladım." Yanağımı öptü. "Sen daha ilk günlerden benimle yatmak istedin. Senin de beni hiçbir zaman abin olarak gördüğünü düşünmüyorum." Yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Hiçte bile!" Dedim. "Ne yapayım, gök gürültüsünden korkmuştum ve yanına geldim. Normalde başka birisi olsa asla yanına gitmezdim ama sana en başından güvenmiştim. Tanımadığım etmediğim bir adamla sarılarak uyudum, sence kolay mı bu? Güvendim işte, senden başkası olsa güvenmezdim." Gülümsedi.

"Beliz..." Elimi öptü. "Ma si domaoropu." Kaşlarımı çattığımda gözlerime baktı. "Sana aşık olduğumu söyledim." Bakışlarımı kaçırdım. "Şş hiç utanma, bir daha bu kelimeleri ağzımdan duymayacaksın. Ben öyle sürekli seni seviyorum demem kızım, bu son söyleyişimdi." Ona baktığımda iç çekti. "Sana bunca zamandır söyleyemedim çünkü sen de abim gibi gidersin diye korktum. Abime de çok değer veriyordum ama ölümüne sebep oldum. Eğer şimdi sana da çok değer verirsem-" Sözünü kestim.

"Saçmalama lütfen, abinin ölümüne sen sebep olmadın." Dedim.

"Bunları konuşmayalım ve bu konu burada kapansın. Bir daha da abimi bana hatırlatma olur mu?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Kendini suçlamanı istemiyorum." Dedim.

"Elimde değil bebeğim." Yüzünü avuçladım.

"Kurt..." Burnunu burnuma sürttü.

"Beni affettin değil mi?" İç çektim.

"Affettim." Güldü.

"Ciddi misin?" Başımı olumlu anlamda salladığımda birden başını kaldırdı ve yüzümü öpücüklere boğdu. "Ulan..." Zorlukla benden ayrıldığında hâlâ gülüyordu.

"Ama şey..." Yutkundum. "Yine boşanacağız, bunu hiçbir şey değiştiremez." Kaşlarını çattı.

"O ne demek?" Bakışlarımı kaçırdım.

"Yaşadığın bunca acılar için, seni üzmemek için affediyorum. Normalde olsa seninle boşandıktan sonra asla görüşmeyecektim ama artık görüşmeye karar verdim. Bebeğimiz için çok iyi bir arkadaş olalım istiyorum." Kurt inanamayarak bana baktı.

"Beliz şaka yapıyorsun." Diye fısıldadı. "Beliz şaka yapıyorsun!" Diye gürlemesiyle birlikte korkuyla ona baktım.

"B-Ben-" Sözümü kesti.

"Sikerim gururunu lan, yeter artık!" Dedi. "Daha ne yapmamı bekliyorsun Beliz? Kaç gün kapında yattım. Bir ay boyunca hiçbir şey yemedim, yalnızca içki içtim. Senin için vuruldum, sana aşık olduğumu itiraf ettim! Sana bütün hayatımı anlattım, karşılığı bu mu?" Yutkundum.

"Kurt..." Başını göğüslerimden kaldırdı ve yastığına koydu.

"Tamam sus, boşanalım da rahatla!" Benden uzaklaşmasıyla birlikte başımı omzuna yasladım.

"Sen benim için çok değerlisin, bebeğimin babasısın." Ona sokuldum ve bacaklarımı bacaklarına sardım. "Bana kızmasan olmaz mı?" Kurt sabırla iç çekti.

"Seni istiyorum kızım, sensiz dayanamıyorum anlamıyor musun?" Diye tısladı.

Ben de seni istiyorum ama gururum buna engel oluyor...

Bana resmen yalancı demişti, bana inanmamıştı. Bir ay boyunca acı çekmiştim, boşanmamız gerekiyordu.

"Üşüyorum." Dediğimde beni sımsıkı sardı ve bacaklarını bacaklarıma sürttü.

Kolları arasında küçücük kalmıştım. Bacakları bacaklarımı sıkıca sarmıştı.

"Şimdi bir daha böyle uyuyamayacak mıyız Beliz?" İçim acırken onun gözlerine baktım.

"Ben çok mu mutluyum sence? Ben seni istemiyor muyum sanki ama olmaz işte! Sen beni çok kırdın Kurt, seninle eskisi gibi karı koca olamayız." Kurt gözlerini kapattı.

"Daha nasıl telafi edebilirim bilmiyorum." Yanağını öptüm.

"Çok çabaladın ama olmuyor işte." Kurt bir şey söylemek istemedi ve gözlerini kapattı. "Kurt?" Diye onu sarstım.

"Hastanede sırf öleceğim sandın diye nasıl korkuyla beni sevdiğini söylüyordun. Şimdi sanki benden nefret ediyormuş gibi konuşuyorsun." Yanağını okşadım.

"Ben senden nefret edemem ki..." Dedim.

"Yarın İstanbul'a dönüyoruz." Kaşlarımı çattım.

"O nereden çıktı?" Diye sordum.

"Babanı çıkaracağım, artık evimize dönmemizin vakti geldi." Evimiz...

"Babaannemi burada o psikopatlarla bırakamam." Dedim.

"Ben o piçler hallettim." Anlamayarak ona baktım. "Salih ve Selim iyi bir dayak attıktan sonra istedikleri parayı verdiler. Artık size musallat olmayacaklar, her şey bitti." Şaşkınca başımı iki yana salladım.

"S-Sen..." Kekelemiştim.

"Salih vurulduğumu duyunca gidip bizzat kendi halletmiş. Ona verdiği parayı ödeyeceğim zaten, sen hiç merak etme." İnanamıyordum.

Neler olmuştu da haberim yoktu!

"Ama önce o piçleri sıkı bir döveceğim." Hızla itiraz ettim.

"Sakın, lütfen yapma!" Dedim ve ona sarıldım. "Yine sana bir şey yaparlar." Alayla güldü.

"Ulan o gün yanımda silah yoktu, nereden bileyim böyle olacağını? Artık bir sikim yapamazlar Beliz, rahat ol." Gözyaşlarım yanağımdan süzülürken ona sımsıkı sarıldım.

"Yalvarırım onların yanına gitme... Bana bir daha seni kaybetme korkusunu yaşatma, yemin ederim artık dayanamam." Kurt belimi okşadı.

"Ağlama toliçona." Dedi ve gözyaşlarımı sildi.

"Beni bırakmayacaksın değil mi?" Sesim çaresizdi.

O adamların yanına gitmesini istemiyordum.

"Bırakmayacağım..." Saçımı öptüğünde ona daha çok sarıldım. "Asla bırakmayacağım, benimle yaşlanacaksın." Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda uzandı ve dudağıma uzun bir öpücük kondurdu.

Gururumu hiçe saymak istiyordum...

Ben yeniden Kurt'la eskisi gibi olmak istiyordum, beni hiç bırakmasın istiyordum...

Gururumdan nefret ediyordum!

SINIR: 4.25K VOTE 700 YORUM

Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın lütfen...

Oy veren ve yorum yapan, yeni bölümü sabırla bekleyen herkese sonsuz teşekkürler!❤

Geçen hafta Pazar günü işim çıktığı için canlı yayın yapamamıştım. Bugün akşam bir şey çıkmazsa yapmayı düşünüyorum.

Instagram'da hikayelerim için olan sayfamı takip ederek yayına katılabilirsiniz.

Sevildiğinizi unutmayın...😘

KESİT

"Beliz?" Bakışları şortumda takılı kalmıştı.

"Efendim?" Dediğimde kaşlarını çattı.

"Bu şort ne?" Sakin sesiyle birlikte yutkundum.

"Bildiğin şort." Yanıma geldiğinde ellerini baldırlarımda hissettim.
"Yapma." Dediğimde bacaklarımı sıktı.

"Kızım çıldırtma lan beni, bunun kısalığı ne böyle?! Göğüslerin de gözüküyor, beni çıldırtmak mı istiyorsun?!" Alayla güldüm.

"Seni ilgilendirmiyor!" Dedim.

"Kocanım ulan ben senin, her şeyin beni ilgilendiriyor!" Göz devirdim.

"Yakında boşanacak olduğum kocam mı?" Diye sordum.

"Beliz bak!" Sinirle elini duvara vurduğunda korkuyla ona baktım.

"Elin acıyacak!" Kurt sinirle duvara sert bir tekme attı.

"Benimsin ulan benim!" Beni duvara yaklaştırdı ve gitmemi engelledi.
"Şunları çıkar şimdi!" Alayla kahkaha attım.

"Çıkarmıyorum!" Dedim net bir sesle.

"Beliz!" Diye beni uyardı.

"Eğer sahile böyle gitmeme izin verirsen senden boşanmam." Kurt kaşlarını çattı ve birkaç saniye yüzüme baktı.

"Beliz..." Bakışları şortumda gezindi.

"Teklifime cevabın ne küçük kurtçuk?" Diye sordum alayla.

"Kıskanıyorum lan kıskanıyorum!" Güldüm.

"Ben kıskanıp kıskanmadığını sormadım, teklifime cevabını sordum." Kurt sinirle gözlerini kapattı.

Kurtçuk karısını kıskanıyordu...

Sizler için küçük bir kesit yayınlamak istedim fakat küçük bir açıklama yapmadan da geçemeyeceğim; Beliz Kurt'u affetse gurursuz, affetmese 'aşkta gurur olmaz' diyorsunuz...

Kendinizi Beliz'in yerine koymayı hiç denediniz mi? Sizce yaşadığı olaylar kolayca sineye çekilebilecek bir şey mi?

Üstelik o hamile ve yaş olarak küçük bir kadın, olaylara kendi gözünüzden değil de birazdan karakterlerin gözünden bakmayı deneyin.

Eğer beğenmiyorsanız kütüphanenizden kaldırabilirsiniz, ben kurguma sonuna kadar güveniyorum.😊

Sevildiğinizi unutmayın...😘

37 "Kaçırılmak"

BELİZ

Yorgunca gözlerimi araladım.

"Günaydın." Kurt gülümsüyordu.

Gerindim ve yeniden gözlerimi kapattım.

"Günaydın." Diye mırıldandım.

"Saat on iki oldu." Dedi.

"Hı?" Dudaklarını yanağımda hissettim.

"Kaç saattir uyuyorsun, hâlâ uykun mu var?" Yeniden gözlerimi açtım.

"Kurt?" Alnımı öptü.

"Gece tuvalete gitmeme bile izin vermedin, bana öyle bir sarılmıştın ki." Güldü. "Birbirimizi nasıl özlemişiz be!" Hızla doğruldum.

"Ben seni özlemedim." Kaşlarını kaldırdı.

"Özlemedin mi?" Başımı olumlu anlamda salladığımda burnunu yanağıma sürttü. "Dün gece beni bırakma diye ağlıyordun." Dedi.

"Korktum." Sesimin kısık çıkmasıyla birlikte kollarını belime sardı.

"Ben seni hiç bırakır mıyım?" Gözlerime baktı.

"Beni anlamıyorsun." Diye fısıldadım.

"Toliçona..." Saçımı öptü. "Bugün seninle deniz kenarına gidip konuşalım olur mu?" Kararsızca ona baktım.

"Ama boşanacağız?" Göz devirdi.

"Kızım sabah sabah ağzımızın tadını kaçırmasan olmaz mı?" Diye söylendi.

"Kurt..." Üzüntüyle ona baktığımda beni kollarının arasına aldı.

"Ben seni çok iyi anlıyorum gülüm." Dedi. "Trabzon ayısı olabiliriz ama aptal da değiliz." İstemsizce kıkırdadığımda çenemi tuttu ve gözlerine bakmamı sağladı. "Beni affedemiyorsun çünkü sana iftira attım. Düşünmeden bir sürü şey söyledim, saçmaladıkça saçmaladım..." Başını iki yana salladı. "Beni affetmek istiyorsun ama bir yanın hâlâ kırgın. Sana neler yaşadığımı anlatınca da affetmeyi bir zorunluluk olarak gördün. Aslında affetmedin fakat affettim diye beni kandırmaya çalıştın. Sen bana hâlâ kırgınsın, senin için öleceğimi bilsen de kırgınsın. Tamamen benim aptallığım Beliz, senden defalarca özür dilerim." Şaşkınca ona baktım.

"Sen bunları nasıl anladın?" Gülümsedi.

"Gece boyunca seni izleyip durdum, düşünmek için çok zamanım vardı." Dedi. "Bize biraz zaman vermeni istiyorum. Senden tek istediğim şey bu, hemen boşanmayalım. Çocuğumuzu düşünsen olmaz mı, biraz da onun psikolojisini düşünsen?" Alayla ona baktım.

"Ben onu her şeyden çok düşünüyorum." Kurt elini karnıma koydu.

"Bende öyle." Kaşlarımı kaldırdım.

"Yemin et!" Kahkaha attı.

"Yemin ederim ki." Dedi.

"Kurt sana bir şey sorabilir miyim?" Yüzümü avuçladı.

"Sor yavrum." Derin bir nefes aldım.

"Benim okul işi ne olacak?" Bakışlarımı kaçırdığımda yanağımı okşadı.

"Yüzüme bak." Ona baktım. "Güzelim bir ya da iki sene sonra sınava gireceksin. Senin için üniversiteye geç başlamak sorun olur mu?" Diye

sordu.

"Yok olmaz." Diye mırıldandım. "İnsanlar kaç yaşına geldiğinde üniversiteye devam ediyor. Bir veya iki yıl geç başlasam ne kaybederim ki?" Kurt gülümsedi ve beni göğsüne bastırdı.

"Elimden gelen bir şey yok ne yazık ki, hamileyken sınava kafanı veremezsin gibime geliyor. Dokuz ay hamileliğin sürecek ve bebeğimiz doğar doğmaz da sınava hazırlanamazsın. Yine sana ihtiyaç duyacak, o daha çok küçük olacak. O yüzden muhtemelen iki seneyi bulur ama sana söz veriyorum ki giden yıllara değecek." Başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

"Bana kızgın mısın?" Dediğimde kaşlarını çattı. "Şey yani hamile kaldığım için, hani sen istemiyordun ya." Saçımı öptü.

"Eğer beni kandırmış olsaydın kızardım ama senin elinde olan bir şey değil. Ayrıca senin yaşın küçük olduğu için uygun bir zamanı beklemek istemiştim. Ben de kendimi baba olmaya hazır gibi hissetmiyordum, bir çocuğunun olması çok ciddi bir sorumluluk." Ona yaklaştım.

"Hâlâ istemiyor gibisin?" Sesimin titremesiyle birlikte beni sıkıca sardı.

"Beliz öyle bir şey söyledim mi?" Karnımı okşadı. "Sözümü kesme de dinle." Dedi. "Evet önceden istemiyordum ama artık çok istiyorum. Bebeğimizi gerçekten çok seviyorum, benimle bir barışsan yalan söylemediğimi anlayacaksın." Gözlerine baktım.

"Ben acıktım." Dediğimde elimi tuttu ve odanın kapısını açtı.

"Ne yiyelim?" Diye sordu.

"Önce bir tuvalete gitsem iyi olacak." Güldü ve başını salladı.

"Hemen git ve gel." Ona bakmadan hızla tuvalete girdim.

İşlerimi hallettikten sonra elimi yüzümü yıkadım. Elimi kalbime koyduğumda gözlerimi kapattım.

İnanılmaz hızlı atıyordu.

Bu adamın bana dokunması bile buna yeterdi.

Derin bir nefes aldıktan sonra tuvaletten çıktım ve mutfağa geldim.

"Babaannem nerede?" Diye sordum.

"Salih ve Selim onu gezmeye götürdü." Şaşkınlıkla Kurt'a baktım.

"Ne?" Omuz silkti. "Sırf yalnız kalalım diye yaptın değil mi?!" Diye kızdım.

"Ne yapsaydım kızım, kimse olmasın istedim." Göz devirdim.

"Sus Kurt!" Diye homurdandım.

Dolabı açacağım sırada elindeki poşeti bana verdi.

"İçinde kaşarlı simit var, sen çok seversin diye hemen aldım." Dedi. "Hâlâ sıcaktır, sen otur ben çayları koyayım." Alayla ona baktım ve masaya oturdum.

Beyefendi bana hizmet ediyordu.

Kurt çayları ve simitleri masaya koyduktan sonra karşıma oturdu.

Yavaşça simiti yemeye başladım.

"Beliz'im..." Diye mırıldandı. "Baktıkça öpesim geliyor." Omuz silktim.

"Hiç yalakalık yapma!" Güldü.

"Seni sabaha kadar öpebilirim." Dedi.

"Öpersin tabii ki, bir izin versem odadan çıkamayız!" Ne söylediğimi sonradan idrak ettiğimde Kurt kahkaha attı.

"Ulan sevişmek anlamında söylememiştim." Dedi.

Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde bakışlarımı simite çevirdim.

"Utanma şuri, ben senin kocanım." Ona cevap vermedim.

Kahvaltımı bitirdiğimde Kurt beni izliyordu.

"Haydi üstünü giyin de deniz kenarına gidelim." Başımı salladım ve ayağa kalktım.

Odama girdiğimde dolabımı açtım. Kısacık şortu gördüğümde elime aldım ve üzerine de askılı bir bluz aldım.

Saçlarımı taradım ve hafif bir makyaj yaptım. Odadan çıktığımda Kurt'la göz göze geldik. Gülümseyen yüzü üzerimi inceledikçe düşmüştü.

"Beliz?" Bakışları şortumda takılı kalmıştı.

"Efendim?" Dediğimde kaşlarını çattı.

"Bu şort ne?" Sakin sesiyle birlikte yutkundum.

"Bildiğin şort." Yanıma geldiğinde ellerini baldırlarımda hissettim. "Yapma." Dediğimde bacaklarımı sıktı.

"Kızım çıldırtma lan beni, bunun kısalığı ne böyle?! Göğüslerin de gözüküyor, beni çıldırtmak mı istiyorsun?!" Alayla güldüm.

"Seni ilgilendirmiyor!" Dedim.

"Kocanım ulan ben senin, her şeyin beni ilgilendiriyor!" Göz devirdim.

"Yakında boşanacak olduğum kocam mı?" Diye sordum.

"Beliz bak!" Sinirle elini duvara vurduğunda korkuyla ona baktım.

"Elin acıyacak!" Kurt sinirle duvara sert bir tekme attı.

"Benimsin ulan benim!" Beni duvara yaklaştırdı ve gitmemi engelledi. "Şunları çıkar şimdi!" Alayla kahkaha attım.

"Çıkarmıyorum!" Dedim net bir sesle.

"Beliz!" Diye beni uyardı.

"Eğer sahile böyle gitmeme izin verirsen senden boşanmam." Kurt kaşlarını çattı ve birkaç saniye yüzüme baktı.

"Beliz..." Bakışları şortumda gezindi.

"Teklifime cevabın ne küçük kurtçuk?" Diye sordum alayla.

"Kıskanıyorum lan kıskanıyorum!" Güldüm.

"Ben kıskanıp kıskanmadığını sormadım, teklifime cevabını sordum." Kurt sinirle gözlerini kapattı.

Kurtçuk karısını kıskanıyordu...

"Olmaz Beliz!" Yavaşça ona sarıldım.

"Ama seni boşamayacağım?" Bakışları yeniden şortumu buldu.

"Tamam." Şaşkınca ona baktım.

Ciddi miydi?

"Geç haydi." Gülümsedim ve önden ilerledim.

Evin kapısını açtığımda ona baktım, hâlâ yerinde duruyordu.

"Gelmeyi düşünüyor musun?" Sorumla birlikte derin bir nefes aldı.
"Haydi!" Diye homurdandım.

Dışarıya adımımı atmamla birlikte içeriye çekilmem bir oldu. Kurt elimden tuttu ve beni odama doğru götürdü.

Dolabı açtığında beyaz bir pantolon çıkardı ve üstüne de tişört seçip bana verdi.

"Haydi gülüm." Dediğinde güldüm.

"Ne oldu Kurt?" Göz devirdi.

"Ulan istesem de gavat olamıyorum, giy şunları haydi!" Kahkaha attım.

"Kıskandın mı sen?" Belimi okşadı.

"Beliz haydi yavrum." Kıkırdadım. "Kıskanmam çok hoşuna gitti herhâlde?" Dedi.

"Evet." Kurt sinirle güldü ve kalçama vurdu.

"Haydi güzellik." Ona kötü kötü baktım.

"Beni ellemeyeceksin!" Diye kızdım.

"Tamam." Yanağımdan makas aldı ve odadan çıktı.

Üstümü giyinip odadan çıktığımda bakışları beni buldu.

"Böyle daha güzelsin." Dedi.

Birlikte arabaya bindiğimizde bana döndü.

"Neden suratın asık?" Diye sordu.

"Kurt boşanacağız diyorum, hâlâ beni öpüp kokluyorsun!" Diye kızdım.

Kurt uzanıp yanağımı öptü.

"Kızım kıskanıyorum işte! Ne yapayım yani, benim elimde mi sanki?" Dedi.

Ona cevap vermediğimde arabayı çalıştırdı ve gaza yüklendi.

"Yavaş ya!" Diye söylendim.

Kurt biraz daha yavaşladı ve bir şey demeden yola devam etti.

***

Deniz kenarına gelmiştik, ikimizde susup denizi izliyorduk.

"Beliz..." Sessizliği bozan taraf o olmuştu.

"Efendim?" Dedim.

"Artık her şeyi konuşabilir miyiz?" Yutkundum.

"Dün gece konuştuk ya." Birden arkama geçti ve kollarını belime sardı.

"Onlar benim özel hayatımdı güzelim. Burada seninle boşanma konusunu konuşacağız." Dudaklarını saçıma değdirdi.

"Kurt bak kararım kesin! Ya senin bana demediğin söz kalmadı, hamile hâlimle beni ağlattın. Beni dinle dedim dinlemedin, bana inanmadın. Nasıl kalbim kırıldı anlatamam! Şimdi her şeyi öyle kolayca sineye çekemem." Dedim.

"Ben senin nasıl gururlu bir kız olduğunu çok önceden gördüm Beliz! Sırf annen senin yanında değil diye zorluk çeksen bile onun verdiği paraya elini sürmedin. Emel seni kovduğunda dışarıda kalmayı seçtin, annenin evine bile gitmedin! Gururundan ne anneni aradın ne de bu durumu babana anlattın... Eğer ben gelmeseydim belki de hâlâ o teyzeyle kalıyor olacaktın ve kendini sığıntı gibi hissedecektin. Bak iyi ki geldim işte, iyi ki evlendik." Kendimi ona yasladım.

"Bunu bile bile bana nasıl kıydın?" Sesim kırgındı.

"Güzelim yemin ederim ki o an düşünemedim. Allah aşkına kendini benim yerime koy biraz, o an mantıklı düşünemedim. Ben sana daha o gün ilaçlarını içiyor musun diye sordum ve evet dedin, ben de sana güvendiğimi söyledim. Sana sürekli bu soruyu sordum ve sen içtim dedin. Karşımda o gün o raporu görünce dellendim. Sen olsan ne yapardın, sen de öyle düşünmez miydin? Beni kandırdın sandım, seni o kadar çok severken beni kandırdın diye ortalığı birbirine kattım. O an hamile olduğunu bile düşünemedim, beni kandırdın sandım." Gözlerimi kapattım.

"Beni dinleyebilirdin değil mi? Sana anlatmaya çalıştıkça bana bağırdın." Dediğimde bana sımsıkı sarıldı.

"Öfkeden gözüm hiçbir şey görmüyordu bebeğim, kaç defa daha özür dileyeceğim?" Denizin kokusunu içime çektim.

"Dileme." Diye mırıldandım.

"Beliz sen de boşanmak istemiyorsun, bunu ikimizde çok iyi biliyoruz. Birbirimizi bu kadar çok severken boşanmak aptalca olur. Hem çocuğumuzu düşün, ona kıyabilir misin?" Eli karnımı buldu.

"Kurt, lütfen..." Diye fısıldadım.

"Boşanmayı çok kolay bir şey sanıyorsun, çocuğumuzun psikolojisini hiç düşünmüyorsun!" Sinirle başımı çevirdim ve ona baktım.

"Ha yani ben suçlu oldum, öyle mi Kurt?" Güldü.

"Öyle bir şey söylemedim, çocuğumuzu düşünmüyorsun dedim." Yavaşça karnımı okşadı.

"Sen çocuğumuzu düşündüğün için ben evden kaçtım zaten! Baştan beri onu istemedin, ona karnındaki diye hitap ettin! Sanki bir başkasının çocuğuymuş gibi..." Dedim acıyla.

"Ulan saçmalama, yalnızca şimdi zamanı değil diye düşünmüştüm!" Dedi. "Karnındaki dedim ama o cümlede çocuğumuz da dedim. Tabii ki onu istiyorum, saçmalama Beliz!" Gözlerimi kapattım.

"Sen onu değil, beni istiyorsun. Beni geri istediğin için de çocuğumuzu bahane ediyorsun, çünkü biliyorsun ki ben bebeğimizi bırakamam." Sinirle güldü.

"Saçmalama kadın, kendi kafanda neler kuruyorsun böyle! Neden onu bahane edeyim, eğer onu istemeseydim şu anda burada sana yalvarır mıydım?" Gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Gerçekten istiyorsun yani?" Saçımı öptü.

"İstiyorum toliçona..." Gözlerine baktım.

"Annemin başından beri haklı olması beni çok üzüyor. Sen babamı kandırdın, sen beni kandırdın. Seni ilk başta abim olarak görmek istemiştim, sen beni beğenmeseydin eğer yanına bile almayacaktın." Kaşlarını çattı.

"Beğenmeseydim?" Alayla güldü. "Seni ilk gördüğümde aşık oldum diyorum kızım, öyle her beğendiğimi kendi evime mi alıyorum sence?" Bakışlarımı kaçırdım.

"Sen yalancısın!" Omzumu öptü.

"Seni abim olarak görmek istemiştim dedin değil mi? Yani öyle görmeye çalıştın ama olmadı, sen de bana başından beri aşıksın." Kaşlarımı çattım.

"Ne alakası var?" Güldü.

"Dün gece bana sarılıp beni bırakma diye ağlıyordun, şimdi gelip de seni sevmiyorum deme bana!" Göz devirdim.

"Çünkü korktum." Diye mırıldandım. "Senin o adamların yanına gitmeni nasıl isteyebilirim ki? Seni vurdular Kurt, az daha ölecektin! Çocuğumuzun babasız büyümesini istemiyorum. Bu yüzden bizi bırakmanı istemiyorum." Burnunu burnuma sürttü.

"Senin için ölürüm gülüm, ölümüm senin elinden olsun." Hızla ağzına vurdum.

"Ne diyorsun ya, Allah korusun!" Güldü ve yanağımı öptü.

"Beliz..." Geri çekildiğinde gözlerime baktı. "Şu boşanma işini ertelesek mi? Babanın son duruşması hafta sonu olacak. Onunla iletişimimi koparmadım ve sürekli bahane ürettim. Adam artık bir şeyler döndüğünün farkında." Gözlerine baktım.

"Babamı çok özledim." Dedim üzüntüyle.

"Bu hafta sonu babana kavuşabilirsin Beliz, bir de boşanmakla mı uğraşalım? Bana biraz zaman ver, hem belki bu sürede beni affedersin. Hemen boşanacağız deme, senin için onca şey yaptım. Benim değerim senin gözünde bu kadar mı?" Dayanamadım ve tamamen ona döndüm. Kollarımı boynuna sardığımda saçımı öptü.

"Ne olursa olsun bendeki değerin değişmeyecek, boşansak bile..." Belimden tuttu ve bana sımsıkı sarıldı.

"Şş tamam, ağlama hemen..." Gözyaşlarım yanağımı ıslattığında hemen onları sildi.

Dudağımdaki baskıyla birlikte şaşkınca ona baktım. O ise belimi okşadı. Gözlerimi kapattım ve yavaşça ona karşılık verdim.

Dudağımı özlemle öpmesiyle birlikte inledim, onu çok özlemiştim...

Ondan nasıl boşanacaktım ki?

Nefes nefese kaldığımızda geri çekildi ve alnını alnıma yasladı.

"Beliz sen daha çok küçüksün, ben senden yaşça büyüğüm. Bu yüzden sen bazı şeyleri çok mantıklı düşünemiyorsun. Baban hamile olduğunu duyunca ne yapacak bilmiyorum." Yaklaşıp dudağıma sıcak bir öpücük kondurdu. "Sen affedene kadar ben bekleyeceğim. Birazcık beni affetmeye çalışsan olmaz mı?" Başımı göğsüne yasladım.

"T-Tamam." Titrek bir nefes aldım. "Seni affetmeye çalışacağım, boşanma mevzunu erteleyebiliriz." Keyifle güldü.

"Çok şükür." Birden beni kucağına almasıyla birlikte korkuyla bağırdım.

"Bıraksana ya, yaralısın sen!" Omuz silkti. "Kurt göğüsünü zorlayacaksın, bırak beni!" Diye çırpındım.

"Öpersen bırakırım." Ofladım.

"Kurt!" Kalçamı sıktığında inledim. "Ya ama ellemek yok demiştik!" Güldü.

"O zaman arabamıza gidelim." Uzandım ve dudağını öptüm.

"Şimdi bırak!" Gülümsedi ve beni yere bıraktı.

Kolunu omzuma attı ve yavaşça yürümeye başladık.

"Beliz?" Ona baktım.

"Efendim?" Kolumu okşadı.

"Sen buraya nasıl geldin, kim yardım etti?" Yutkundum.

"Ne yapacaksın?" Diye sordum.

"Zaten seni buldum, eğer öğrenmek istersem öğrenebilirim ama ben senin ağzından duymak istiyorum." Dedi.

"Söylemek istemiyorum." Kurt durdu.

"Beliz?" Kaşları çatıktı.

"Ya söylemek zorunda mıyım?" Yüzümü avuçladı.

"Yoksa biri seni tehdit mi etti?" Göz devirdim.

"Ne ilgisi var?" Dedim.

"Kızım söylesene!" Omuz silktim.

"Söylemeyeceğim." Kurt birden beni arabaya yasladı.

"Söyle!" Dedi.

"Ya sana ne!" Diye kızdım.

Kurt derin bir nefes aldı.

"Elini ver." Ne yaptığını anlayamazken birden elimi ellerinin arasına aldı.

"Ne yapıyorsun?" Cebinden yüzüğümüzü çıkarmasıyla birlikte şaşkınca ona baktım.

Yüzüğü yavaşça parmağıma taktı ve elimi öptü.

"Bu yüzük bir daha buradan çıkmayacak." Kaşlarımı çattım.

"Ama biz boşanacağız?" Dedim sorarcasına.

"Hey Allah'ım ya!" Dedi. "Boşanırsak eğer çıkarırsın. Şimdilik boşanmayacağımıza göre yüzüğü de çıkarmayacaksın." Yüzüğüme baktım.

Çok özlemiştim...

Sanki yüzük olmadan parmağım boş kalıyormuş gibi hissediyordum.

"Bana emir veremezsin." Dedim.

"Beliz bebeğim etrafta bekar erkekler geziyor. O gün düğünde neler olduğunu hatırlıyorsun değil mi? Bir daha aynısını yaşamayalım." Dedi.

Kurt'un parmağına baktığımda yüzüğümüzü gördüm.

"Sen hiç çıkarmadın mı?" Başını olumlu anlamda salladı. "İlk başta takmak istemiyordun, takı takmaktan hoşlanmam diyordun." Dedim.

"Evliliğimizin göstergesi olduğu için önemli olarak görüyorum." Yüzüğe baktım ve başımı salladım.

"Boşanıncaya kadar takarım, boşanır boşanmaz da çıkarırım." Ofladı.

"Hay ben senin boşanmanı..." Kaşlarımı çattım.

"Anlamadım?" İç çekti.

"Tamam Beliz, boşanınca çıkarırsın." Alayla ona baktım.

Elimi kaldırdım ve yüzüğüme baktım.

"Özlemiş misin?" Diye sordu.

"Evet." Diye itiraf ettim.

"Neden altınlarını almadın?" Diye sordu. "Bu kız beş parasız ne yapıyor diye düşündükçe aklım çıktı!" Dedi.

"Beni üzmeseydin gitmezdim." Yanağımı okşadı.

"Çok mu kırdım kalbini?" Diye sorduğunda başımı olumlu anlamda salladım. "Onu onaracağıma yemin ederim, onu onarır onarmaz yine eskisi gibi olacağız." Başımı tamam anlamında salladım.

"Eğer onaramazsan neler olacağını görürsün!" Gülümsedi.

"En azından bir şansım var değil mi?" Dedi.

"Bilemem." Gözlerini kıstı.

"Az önce öpüştüğümüze göre hâlâ bir şansım var." Utançla bakışlarımı kaçırdım.

"Ben şey..." Güldü ve beni kollarının arasına aldı.

"Söz veriyorum ki kendimi affettirmek için elimden geleni yapacağım." Göz devirdim ve arabanın kapısını açıp bindim.

O da bindiğinde bakışlarımı cama çevirdim.

"Sana kim yardım etti diye sormuştum, bunun cevabını ver." Ofladım.

"Eğer affedersem söylerim." Diye mırıldandım.

Çok iyi biliyordum ki eğer öğrenirse bana çok kızardı.

"Beliz!" Diye kızdı.

"Ne var?" Sinirle direksiyona vurdu.

"Ulan bir kere de çıldırtma beni!" Öfkeyle bana döndü. "Erkekti değil mi, ondan böyle söyleyemiyorsun!" Diye bağırdı.

"Kurt kendine gel!" Dedim. "Şimdi de beni sürtüklükle mi suçlayacaksın?!" Diye gürledim.

Kurt inanamayarak bana baktı.

"Saçmalıyorsun!" Başını iki yana salladı. "Ulan sevdiğim kadın hakkında bunu nasıl düşünebilirim?!" Gözlerimin dolmasıyla birlikte bakışlarımı kaçırdım.

"S-Sen beni gerçekten sevmiyorsun." Ofladı.

"Yeter be Beliz!" Birden kolumdan tuttu ve ben ne olduğunu anlamadan kendimi onun kucağında buldum.

"Ben seni nasıl affedeyim?" Diye sordum acıyla.

"Özür dilerim." Dedi ve saçımı öptü. "Ben öyle bir şeyi ima eder miyim hiç? Sadece erkek olabilme ihtimali beni çıldırttı." Kurt gözyaşlarımı sildi.

"Erkekse ne olmuş, bana güvenmiyor musun?" Yaklaşıp dudağıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Sana güveniyorum da tanımadığım bir adama güvenemiyorum." Dedi.

"Beni süreki üzüyorsun." Diye mırıldandığımda yanağımı öptü.

"Üzmüyorum." Burnumu çektim.

"Bıktım senin bu kıskançlıklarından!" Elini belime koydu.

"Erkekti değil mi?" Sesini sakin tutmaya çalışıyordu ama yine de sinirli olduğu belli oluyordu.

"Of saçmalamayı bırakır mısın?" Dedim.

"Beliz!" Göz devirdim.

"Evet erkekti!" Kaşlarını çattı. "Bir kadın ve bir erkek. Daha çok kadının yardımı dokundu, sağ olsunlar hamile bir kadını ortada bırakmadılar." Dedim.

"Aydın'a seni o adam mı getirdi?" Sesi sertti.

"Evet." Dediğimde korkuyla yutkundum.

"Sen tanımadığın etmediğin bir adamla kaç saat yol mu gittin?!" Diye gürlediğinde gözlerim dolmuştu.

"A-Aslında o kadın götürecekti ama çocuğu ağladı ve benimle gelemedi." Titreye titreye konuştuğumda sinirle direksiyona vurdu.

"Kim cesaret etti lan benim karımı alıp götürmeye, beni tanımıyor mu bu şerefsizler?!" Dedi.

"Senin bana söylediğin o iğrenç sözler yüzünden evden kaçtım ben, burada bir tane şerefsiz var o da sensin!" Diye kızdım.

O insanlar bana yardım etmişti, onlarla böyle konuşmamalıydı.

"Bak kızım!" Sinirle gözlerini kapattığında hızla yan koltuğa geçtim.

Kurt birden arabayı çalıştırdı ve gaza yüklendi.

"Otostop çektin değil mi?" Sesi korkunç derecede öfkeliydi.

"Evet!" Diye bağırdım.

"Salih bana bunu söylediğinde ben o asla yapmaz dedim lan! Sen nasıl tanımadığın etmediğin bir insanın arabasına binersin?!" Ona cevap vermedim ve sessizce ağlamaya başladım.

Kurt yine her şeyin içine etmeyi başarmıştı!

***

"Beliz?" Annem beni görüntülü aramıştı.

Kurt beni eve bırakana kadar söylenmişti, sonra da öfkesinden evde duramayıp gitmişti.

"Efendim anne?" Annem gülümsedi.

"Ne yapıyorsun güzellik?" Diye sordu.

"Kurt şimdi dışarıya çıktı, ben de evde oturuyorum." Dedim.

"Bu Kurt neden sürekli seni yalnız bırakıyor?" Annemin kaşları çatıktı.

Ona bir aydır sürekli onun işiyle uğraştığı için dışarıda olduğunu söylüyordum. Bu yüzden İstanbul'a gitmemiz ertelendi diye bahane üretmek zorunda kalmıştım.

"O da savcı sonuçta, işi için uğraşıyor." Diye mırıldandığımda annem iç çekti.

"Seni çok özledim miniğim." Sevgiyle gözlerime bakıyordu.

"Bende." Rahat bir nefes verdim, neyse ki üstelememişti.

"Yanına gelmeye fırsat kolluyorum ama geçen sefer bir hafta kaldığım için bu sefer izin vereceklerini sanmıyorum." Dedi üzüntüyle.

"Ya annem üzülme lütfen." Diye mırıldandım.

"Kuzum evlat özlenmez mi? İleride anne olduğun zaman sen de ne demek istediğimi anlayacaksın." İçim bir tuhaf olurken elim karnımı bulmuştu.

İleride...

"İ-İnşallah." Dediğimde beni inceledi.

"Aşkım sen hasta mısın?" Diye sordu.

"Hayır da birazcık yorgunum sanırım, gece nedense uyuyamadım." Dedim.

"Kurt yanında değil miydi?" Başımı salladım.

"Evet ama yine de uyuyamadım. Onu da uyandıramadım, gece boyu dönüp durdum." Diye yalan söyledim.

"Beni arasaydın keşke miniğim." Dedi şefkatle.

"Gece gece seni rahatsız mı etseydim?" Dedim.

"Annem ben senden hiç rahatsız olur muyum?" Gülümsedim.

"Arayamadım işte." Annem başını salladı.

"O zaman ben şimdi kapatayım da sen de gidip yat. Uyanır uyanmaz da beni ara, seni karşımda dinç bir şekilde görmek istiyorum." Güldüm ve başımı salladım.

Gerçekten uykum gelmişti.

"Tamam anneciğim." Dediğimde bana öpücük attı.

"Seni çok seviyorum fıstık." Dedi.

"Ben de seni çok seviyorum." Dediğimde gülümseyip telefonu kapatmıştı.

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım. Gidip gerçekten dinlenecektim. Hem başım ağrıyordu hem de gerçekten yorgundum. Artık Kurt'la tartışmak istemiyordum, bu beni çok yoruyordu.

Onun beni öpmesine dahi izin vermişken beni yeniden yaralamasını istemiyordum. Sonuçta ben hamileydim ve o bunu hiç düşünmüyordu. Ne kadar çok bebeğimizi düşünüyorum dese bile bazen bir bebeğimiz olduğunu unutuyordu.

***

Gözlerimi açar açmaz midemin bulanmasıyla birlikte inledim.

Midemdeki baskı gittikçe arttığında derin bir nefes aldım. Başım da ağrıyordu, ağrısı geçmemişti.

Gözlerim tavanla buluştuğunda odamdaki beyaz tavanın olmadığını fark ettim ve gözlerimi kıstım.

Arabadaydım!

Hızla doğrulduğumda bakışlarım Kurt'u buldu.

"K-Kurt?" Rüya mı görüyordum?

"Efendim?" Dedi.

Bakışlarımı cama çevirdim ve kaşlarımı çattım.

Biz nereye gidiyorduk?

"Nereye gidiyoruz?" Diye sordum.

"İstanbul'a." Dedi kısaca.

Şaşkınlıkla ona baktım ve yeniden etrafıma baktım.

"Ben uyuyordum..." Şaşkın hâlime güldü.

"Sen uyuyordun ve ben de gelip seni kaçırdım. Anlayacağın sen istemesen bile yuvamıza geri dönüyoruz." Şaşkınlıktan gözlerim büyürken inanamayarak ona baktım.

"S-Sen beni kaçırdın mı?" Kurt keyifle güldü ve başını salladı.

İnanamıyordum!

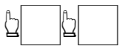
SINIR: 4.25K VOTE 700 YORUM

Gençler birincisi herkes oy verse koyduğum sınırın çok daha üstünde bir oy sayısı gelir. Herkes emeğe saygı duyabilse inanın ki bu sınırı önceden de aştığınız gibi kolayca aşarsınız. Bu yüzden bana değil emeğe saygısızlık yapan insanlara kızın. Ben ve benim gibi büyük bir emek veren bütün yazarlar emeğimizin karşılığını almayı fazlasıyla hak ediyoruz.☺

Hikayemi seven ve destekleyen herkese sonsuz teşekkürler!❤

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

38 "Özlem"

BELİZ

Geçen iki saatin ardından sıkıntıyla ayağımı yere vurmaya başladım. İki saattir tek kelime bile konuşmamıştık.

Kurt'un elini dizimde hissettiğimde ona döndüm.

"Acıktınız mı?" Dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Acıktınız mı?" Diye tekrar ettiğimde gülümsedi.

"Bebeğimiz ve sen." Ne demek istediğini anladığımda dudağımı ısırdım.

"Şey ben nedense tam alışamadım sanırım." Dedim.

"Daha yaşın küçük ya, doğal olarak garipsiyorsun." Bir şey söylemedim. "Ee toliçona, soruma cevap vermedin." Dedi.

"Kaç saattir yoldayız?" Diye sordum.

"Beş." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Zaman çok çabuk geçmiş." Güldü.

"Sen uyuduğun için fark etmedin tabii." Diye mırıldandı.

"Kurt Allah aşkına sen yaralısın ve daha yeni hastaneden çıktın!" Dedim. "Lütfen kendini bu kadar zorlama." Alayla gülümsedi.

"Sen kocanı mı düşünüyorsun?" Göz devirdim.

"Düşünmeyeyim mi?" Panikle ona baktım. "Kurt bak daha yeni hastaneden çıkmış birinin bunca yolu gitmesi doğru değil!" Dedim.

"Ah Beliz'im..." Dedi. "Senin için her şeyi yaparım." Gözlerine baktım.

"Keşke beni kaçırmasaydın! Hafta sonu otobüsle giderdik, hem sen de yorulmazdın!" Güldü.

"Yorulmuyorum ki kızım." Dedi.

Elimi yavaşça yaralı göğsüne koydum. Yüzünü buruşturduğunda içim acıdı.

"Acıyor değil mi?" Elimi ellerinin içine aldı.

"Acımıyor." Dedi.

"O zaman neden yüzünü buruşturdun?" Omuz silkti.

"Oradan vuruldum sonuçta, refleksle oldu güzelim." Kaşlarımı kaldırdım.

"Yalan söylüyor gibisin?" Dedim.

"Sen hamile kalınca iyice bir çocuklaştın ha!" Deyip yanağımı sıktı.

"Gerçekten mi?" Yavaşça ondan uzaklaştım. "Özür dilerim, farkında değildim." Dediğimde elimi okşadı.

"Benim sana kızma gibi bir hakkım yok, dolayısıyla özür falan dileme. Birlikte olmamızı aklına ben soktum, ben gelip seninle evlenmek istedim. Benim için şu küçücük yaşında hamile kalmışsın, bir de sana kızayım mı? Benim için onca şey yapmışsın, bir de gelip hormonlarının sebep olduğu bir şeye kızacak değilim!" Dedi.

"Ben istedim." Diye mırıldandım. "Sen beni hiçbir zaman zorlamadın. İlk seviştiğimizde içime girmeden önce bana defalarca emin olup olmadığımı sordun. Evet sen zor durumdaydın ve beni istiyordun ama sana bu izni ben verdim." İç çekti.

"Özledin mi?" Diye sordu.

"Neyi?" Gülümsedi.

"Beni." Kaşlarımı çattım.

"Kurt abartma istersen!" Diye kızdım. "Evet boşanmayı erteleyeceğiz ama bu birlikte olacağız demek olmuyor." Başını salladı.

"Yalnızca beni özleyip özlemediğini sordum." Bakışlarım göğsünde gezindi.

Özlemiştim...

Hatta çok özlemiştim...

Gömleğinin üstten açılan birkaç düğmesine baktım.

Bakışlarım göğsündeki kıllarda gezindi. Bu ona ayrı bir seksilik katıyordu.

Kasları gömleğin dar gelmesini sağlamıştı. Upuzun boyu oturunca bile belli oluyordu. Çok uzun ve yapılı bir adamdı.

Giydiği gömlek üstüne yapışmış gibi duruyordu, üstten açılan düğmeler sanki rahatlamış gibi gözüküyordu.

Seviştikten sonra onun çıplak göğsüne yatmayı çok özlemiştim. Beni sımsıkı sarardı, odada çok hoş bir hava olurdu. Benim yorulduğumu anlayınca saçımı öpüp beni uyutmaya çalışırdı. Nefes nefese kalıp birbirimizi izlerdik...

İçim özlemle dolarken ağlamamak için kendimi sıktım. Onunla eskisi gibi olup her gün göğsünde yatmak istiyordum. Ona yeniden sahip olmak ve onu hiç bırakmamak istiyordum.

"Demek beni çok özledin." Sırıttı. "Ben de seni çok özledim." Dedi.

Kendime geldim ve başımı iki yana salladım.

"Özlemedim!" Diye kızdım.

Kurt yol kenarında küçük bir restoranda durup arabayı park etti.

İkimiz de arabadan indik ve restorana ilerledik. Üşüdüğümü hissettiğimde Kurt hemen eline aldığı ceketi omuzlarıma bıraktı.

Birlikte bir masa seçip oturduk, bakışlarımı etrafta gezdirdim.

"Küs müyüz?" Diye sordu Kurt.

"Saçmalama Kurt!" Dedim.

"Sanırım az önce bana biraz kızdın ama unuttuğun bir şey var." Deyip eğildi. "Beni öyle bir kestin ki bir an üstüme atlayacaksın sandım." Göz devirdim.

"Çok konuşma!" Diye kızdım.

Kurt bir şey söylemedi ve yanımıza gelen garsona baktı.

Garson gülümseyerek menüyü verdi ve başka bir masayla ilgilenmeye başladı.

"Ne yiyoruz?" Diye sordu.

"Sen seç." Dedim soğukça.

"Ya sabır!" Diye söylendiğinde ona ters ters baktım.

Kurt ikimiz için de siparişleri verdi ve arkasına yaslanıp beni izledi.

Ona bakmadan bakışlarımı kaçırdığımda kaşlarımı çattım.

Yan masadaki kızın dikkatle Kurt'u kesmesiyle birlikte yumruğumu sıktım. Yanındaki kadını görmüyor muydu?!

Yanlış anladığımı düşünmek istedim ve camdan görülen yeşillikleri izledim. Konuşmak istemiyordum, nedense canım sıkkındı. Belki de gerçekten hormonlarla alakalı bir durum vardı.

Dayanamayıp yine kıza baktığımda bıraktığım gibi olduğunu gördüm.

Hâlâ kesiyordu!

Kız, Kurt'un yaşlarında olmalıydı. Gözleri yeşildi ve saçları açık kahverengiydi. Küçük bir burnu ve dolgun dudakları vardı.

Benden güzel olabilir miydi?

Bakışlarım hemen Kurt'u buldu. Bana bakmayı kesmişti ve telefonuyla oynuyordu.

Yeniden kıza baktım, dakikalardır kıza bakıyordum ama bana bir kez bile bakmamıştı!

Belki de beni Kurt'un kardeşi sanmıştı. Lanet olsun ki küçük gösteriyordum, Kurt ise tam yaşını gösteriyordu. Aramızdaki yaş farkı dışarıdan bakınca belli oluyor olmalıydı. Gökçe'de beni onun kardeşi sanmamış mıydı?

Moralim iyice bozulurken arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Ben hiçkimsenin ona böyle bakmasını istemiyordum, ona yalnızca ben bakmalıydım. Onu böyle uzun uzun benden başka hiçkimse izlememeliydi!

Kurt gayet karizmatik ve olgun bir adamdı. Bu dışarıdan bile belli oluyordu, dolayısıyla kadınların ister istemez gözü kayıyordu.

O heybeti ve güzel yüzü bütün kadınların dikkatini çekiyordu ve bu beni çıldırtıyordu. O kadınlar benden çok daha olgundu. Ben daha on sekiz yaşındaydım, çoğu kişi bana çocuk gözüyle bile bakabilirdi!

Tüm kadınların böylesine arzuladığı bir adama sahiptim ve değerini bilmiyordum. Herkes böyle yakışıklı ve iyi huylu bir adamla evlenmek isterdi. Üstelik o beni çok seviyordu, bizim bir çocuğumuz olacaktı.

Kızın bakışları Kurt'un göğsünde gezindiğinde hızla ayağa kalktım ve Kurt'un yanına oturdum.

Yüzünü yeterince kesmemiş gibi bir de bedenini izliyordu!

Kurt'un bakışları beni bulduğunda ona sarıldım.

"Aşkım..." Dedim sevgiyle.

Kurt şaşkınca bana baktı.

"Ne oldu?" Diye sordu.

"Bana sarılsana." Dediğimde başını salladı ve beni kollarının arasına aldı. "Sensiz üşüyorum..." Deyip göğsüne sokuldum.

"Hasiktir!" Kaşlarımı çattım ve yüzüne baktım. "Yani şey güzelim, şaşkınlıktan dolayı bir tuhaf oldum." Kıkırdadım.

Uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum ve yeniden başımı göğsüne yasladım.

Göz ucuyla kıza baktığımda şaşkınca bize baktığını ve yüzünün düştüğünü gördüm. Arkadaşına bir şeyler söyledi ve nihayet önüne döndü.

Kurt saçımı öptüğünde elimi göğsündeki tüylerde gezdirdim.

"Seni çok özledim." Güldü.

"Şaka mı yapıyorsun, ne oldu birden bire?" Yavaşça çenemi tuttu. "Senin az önce neden yüzün düştü?" Fark etmişti.

"Moralim bozuldu." Dedim üzgünce.

"Canını sıkanın ruhunu sikerim! Kim canını sıktı iki dakikada?" İç çektim.

"Boşver." Dedim.

"Söyle toliçona!" Net sesiyle birlikte yanağını öptüm.

"Kurt ben çok mu küçük gösteriyorum?" Diye sordum.

"Yaşını gösteriyorsun." Kaşlarını çattı. "Bu anlamsız soruyu neden sordun?" Dudağımı büktüm.

"Yanında kardeşin gibi kalıyorum ve bu beni üzüyor." Yanağımı okşadı.

"Bu nereden çıktı şimdi?" Gizlice yan masadaki kızı gösterdim.

"Benden güzel mi?" Diye sorduğumda kıza baktı.

"Sen ondan çok daha güzelsin." Bakışları yeniden beni buldu. "Neden böyle saçma şeyler düşünmeye başladın?" Ofladım.

"Kız iki saattir seni kesip durdu! Yanında bir kadın olduğunu gördüğü hâlde kesti. Muhtemelen karın olduğumu anlamadı, ben yanına gelince bozuldu ve bakışlarını çekti." Dedim.

"Bebeğim kızı fark etmedim bile!" Ona sarıldım.

"Ona baksaydın zaten sana tatlı tatlı işkenceler uygulardım." Güldü.

"Ben hep seni izledim." Dedi. "Sen de yanlış şeyler düşünme. Sen çok güzelsin Beliz, bak bana peşinden ayrılmıyorum!" Üzüntüyle ona baktım.

"Ama sen bana aşıksın, çirkin olsam bile çirkinsin demezsin ki!" Güldü ve kollarımı okşadı.

"Yavrum yemin ederim ki sen ne söylediğini bilmiyorsun. Emin ol ki bebeğimiz bile karnında gizli gizli gülüyordur, sen ne saçmalıyorsun Allah aşkına?" Dedi.

"Ya dalga geçme!" Gülümsedi. "Kurt bir şey daha sorabilir miyim?" Dedim.

"Sor haydi." Kıza baktım.

"Şimdi o senin yaşlarında ya, sana bakan çoğu kadın da senin yaşlarında. Yani tam sana uygun aslında, ben senin yanında çok küçük kalıyorum. Hani şey ben bir de çocuk gibiymişim ya, yani şey olgun da değilim-" Sözümü kesti.

"Yeter kızım yeter da!" Diye söylendi. "Kendi kendine yine bir şeylere inanmışsın." Dedi.

"Bunu sorun etmiyor musun?" Ofladı.

"Beliz Allah aşkına zaten küçüksün, senden olgunluk bekleyecek kadar aptal değilim! On sekiz yaşındasın daha, olgunlaşmak için önünde çok yıl var. Bu benim taktığım bir şey değil, sonuçta ben de kırk yaşında bir adam değilim. Yirmi sekiz yaşındayım ve ilk defa birine karşı bu duyguları hissediyorum. Senin yaşın veya olgun olup olmaman umrumda değil." Kollarımı boynuna sardım.

"Gerçekten mi?" Saçımı öptü.

"Evet ama bir daha böyle şeyleri düşünüp üzülmeni istemiyorum." Başımı salladım.

"Tamam." Dedim.

"Söz mü?" Dedi.

"Söz." Diye mırıldandım.

Yemeklerimiz geldiğinde pozisyonumuzu bozmamıştık.

"Haydi yemek yiyelim." Dediğinde ofladım.

"Ya Kurt!" Güldü ve yavaşça belimden tuttu.

"Ben yediririm sana." Kaşlarımı çattım.

"Çocuk muyum ben?" Bir şey söylemedi ve yemeğini yemeye başladı.

Yavaşça geri çekildim ve ben de yemeğimi yemeye başladım.

Yemeklerimizi yedikten sonra bir bardak çay içtik. Kurt hesabı ödedikten sonra yeniden arabamıza binmiştik.

"Beni kıskandığın için mi yaptın?" Sorusuyla birlikte başımı cama yasladım.

"Neyi?" Diye sordum.

"Yanıma oturup beni öpmeni diyorum, yalnızca kıskandığın için miydi?" Güldüm.

"Birazcık kıskandım ama çok değil." Dedim.

"Tamam, birazcık." Benimle dalga geçiyordu!

"Ya Kurt!" Uzandı ve yanağımı öptü.

Arabayı çalıştırdığında onu izliyordum. Restoranda ona sarılmak bana çok iyi gelmişti.

"Sakalların yine uzamış." Aptal adam sakallarını kesmiyordu!

"Senin özleminden kesmek aklıma mı geliyor?" Dediğinde kıkırdadım.

"Kalbimi çalmaya çalışıyorsun." Dedim.

"Zaten benim olan bir şeyi neden çalmakla uğraşayım?" Dedi.

Gülümsedim ve yeniden başımı cama yasladım.

"O kadar emin konuşma." Dedim.

"Emre seni özlemiş." Şaşkınca ona döndüm.

Ben de çok özlemiştim.

"Ay ben de çok özledim miniğimi." Telefonunu aldı ve bana uzattı.

"Belki aklına gelir de aramak istersin." İmasıyla birlikte göz devirdim ve hemen rehbere girdim.

Eylül'ü aradığımda Kurt yolu izliyordu.

"Alo?" Dedi Eylül.

"Eylül?" Dediğimde birkaç saniye durdu.

"Beliz?!" Heyecanla konuştuğunda güldüm. "Kuzum neden aramıyorsun ya? Senin yüzünden aklım çıktı, kaç gün Emre'yle birlikte ağladık!" İç çektim.

"Sizi de arayamadım, çok özür dilerim." Dedim.

"Ne demek kuzum, yeter ki sen iyi ol." Gülümsedim.

"İyi ki varsınız ya, gerçekten ailem oldunuz." Kurt elini bacağıma koydu.

"Sen de iyi ki varsın minik." Dedi. "Sen iyi olduğuna emin misin?" Diye sordu.

"Eminim." Net bir sesle konuşmuştum.

"Sesini duymak gerçekten beni rahatlattı. Kurt'a biraz vurmuş bile olabilirim, gerçekleri ona anlattığımda pişmanlığını görmen lazımdı. Her yerde seni aradı, az daha kafayı yiyordu. Dilinden Beliz kelimesi eksik olmuyordu, yemeden içmeden kesildi." Bakışlarım onu buldu.

Adam sakallarını bile kesmemişti.

"Bana nasıl yalvarıyor görmen lazım." Dediğimde Kurt bana baktı.

"Yalvarsın tabii pislik, neler dedi sana! Ne yaparsan yap hak ediyor kız, istediğin kadar süründür." Kahkaha attım.

"Süründürüyorum vallahi." Dedim.

Eylül'le birlikte gülmeye başladığımızda Kurt göz devirdi.

"Sıç ağzıma kızım, iyice sıç!" Diye söylendi.

"Emre seninle konuşmak istiyormuş." Dedi Eylül.

"Ay telefonu ona versene, çok özledim miniği." Dedim.

Emre'nin sesini duyduğumda kıkırdadım.

"Beliz abla?" Dedi.

"Ablacığım?" Dedim.

"Beliz abla beni neden hiç aramıyorsun, ben seni çok özledim." Gülümsedim.

"Ben de seni çok özledim ama amcanla küs olduğumuz için arayamadım." Diye mırıldandım.

"Amcamla barıştınız mı?" Diye sordu.

"Barıştık." Kurt bana göz kırptı.

"Berva abla ne dedi biliyor musun?" Kaşlarımı çattım.

"Ne dedi?" Diye sordum.

"Beliz sonunda evden gitti dedi, ben size o fazla kalmaz demiştim dedi. Ataman en sonunda bana kaldığında ne yapacak merak ediyorum dedi." Sinirle yumruğumu sıktım.

"Pislik ya!" Dedim.

"O annesi ve ablasıyla konuşurken duydum. Ablası da çok mutlu gözüküyordu." Göz devirdim.

"Bakalım o mutluluk fazla sürecek mi?" Öfkeyle derin bir nefes aldım. "Ablacığım senden bir şey istesem yapar mısın?" Kurt merakla bana bakıyordu.

"Beni öpersen yaparım." Kıkırdadım.

"Trabzon'a gelince bol bol öpeceğim aşkım." Dedim.

"İleride evleneceğiz değil mi?" Diye sordu.

"Evleneceğiz tabii." Emre mutlulukla bağırdı.

"Oley!" Güldüm. "Gerçi ben senin anneni de beğenmiştim ama sen ondan daha gençsin." Dedi.

"Emre bebeğim senden bir şey isteyebilir miyim?" Dedim sabırsızlıkla.

"İste." Dedi.

"Berva'nın yanında amcamla Beliz abla barışmış der misin? Çok mutlularmış ve bebeklerinin doğmasını bekliyorlarmış falan de, duyuruş yap yani!" Kurt kahkaha attı.

"Zaten ona söyleyecektim ki." Dedi. "Ben duyduğum her şeyi söylerim." Güldüm.

"Aferin minnoş." Dedim.

"Şimdi yemek yemem gerekiyor Beliz abla, seni çok seviyorum." Dedi.

"Ben de seni çok seviyorum." Telefonu kapatıp Kurt'a uzattım.

"Ne oldu?" Diye sordu.

"Berva abuk subuk konuşmuş! Yok ben Beliz fazla kalmaz dedim, sonunda evden gitti!" Kurt güldü. "Trabzon'a tekrar gidelim de kendimizi bir gösterelim. Kocaman olmuş karnıma bakıp ağlasın pis fesat!" Kahkaha attı. "Bir de Kurt bana kalınca Beliz ne yapacak diyormuş!" Sinirle güldüm. "Bok kalırsın ona, yemin ederim o Trabzon'u yakarım!" Dediğimde Kurt alayla bana bakıyordu.

"Bunların olması için boşanmamamız gerekiyor." Ofladım.

"Şimdi bunu düşünemem!" Kurt gülümsedi ve elimi öptü.

"Kıskançlıktan kuduruyorsun değil mi?" Göz devirdim.

"Ne ilgisi var?" Kurt bir şey söylemedi ve yola baktı.

Bir de mutlu oluyordu!

***

İstanbul'a geldiğimizde özlemle yolları izledim.

Bu şehiri çok fazla seviyordum...

Evin önüne geldiğimizde Kurt arabayı park etti ve siteye girdik. Asansöre bindiğimizde belimden tuttu. Asansörden iner inmez evimize koştum.

Özlemiştim!

Kurt güldü ve valizimi getirdi.

Tabii ki beni kaçırmadan önce babaannemle iş birliği yapmıştı ve valizimi bile hazırlamıştı.

Kurt anahtarla kapıyı açtığında içeriye girdik. Yavaşça kapıyı kapattım.

"Çok özledim." Dediğimde gülümsedi.

"Ben de seni çok özledim." Sert ve kalın sesi beni öldürüyordu...

Ses tonuna bile aşıktım.

"Seni değil, evimizi özledim!" Güldü ve valizimi bana uzattı.

"Sen yerleştirebilir misin?" Başımı sallayıp valizimi aldım ve odamıza ilerledim. "Bundan sonra hep birlikte mi yatacağız?" Diye sordu.

"Bilmiyorum." İç çekti. "Sen çok yoruldun, istersen biraz uyu." Başını olumsuz anlamda salladı.

"Gece sana sarılarak uyumak istiyorum." Dedi net bir tavırla. "Film izleyelim mi?" Sorusuyla birlikte yatağı açtım.

"Ben uyuyacağım, sen izliyorsan izle." Gerçekten çok yorgundum.

"Beliz şimdi neden trip atıyorsun ki?" İnledim.

"Yalnızca yorgunum Kurt." Diye mırıldandım.

"Bebeğim neden bu kadar çok uyuyorsun?" Elimi karnıma koydum.

"Bebeğimiz beni yoruyor sanırım." Kurt başını salladı.

"Ben markete gidip geliyorum, bir saate gelirim. Evde hiçbir şey yok." Başımı salladım ve yatağa uzandım.

Kapının kapanma sesiyle birlikte gözlerimi kapattım.

***

"Haklısın Gökçe." Hızla gözlerimi araladım.

Ne oluyordu?

"Ben de seni çok özledim." Kurt'un sesini duymamla birlikte yataktan kalktım.

Yorgun olmama rağmen tam uyuyamamıştım.

Bir de Gökçe'yle mi konuşuyordu?!

Hızla odadan çıktım ve gizlice Kurt'un arkasında durdum.

Bütün her şeyi buzdolabına yerleştirmişti ve bana arkası dönüktü.

"Geldim zaten, görüşebiliriz güzelim." Ağzım şaşkınlıkla açılırken hızla onun kolunu tuttum.

"Seni öldürürüm!" Diye bağırdığımda kahkaha attı.

"Dur Gökçe, Beliz geldi-" Hızla telefonunu elinden aldığım sırada kimseyi aramadığını gördüm.

"Dalga mı geçiyorsun?" Yanağımı öptü.

"Evet." Dedi ve oturma odasına geçti.

Sehpayı önüne çekip kolasını koyduktan sonra bakışlarım tabaktaki çikolatalı pastada kaldı.

"Yer misin?" Göz devirdim.

"Hayır!" Öfkeyle ona baktım ve karşısına oturdum.

Kurt bir film açtı ve arkasına yaslandı.

"Pasta çok güzel görünüyor." Dedi ve yemeye başladı.

Pastayı öyle bir yiyordu ki canım çekmişti.

"Of yemesene şöyle!" Diye kızdım.

"Nasıl yediğime de mi karışacaksın?" Deyip göz devirdi.

Dayanmalıydım...

Sinirle filme döndüm.

Kurt'un çıkardığı seslerle birlikte yeniden ona döndüm. Çikolatalı pastayı deli gibi sevdiğimi çok iyi biliyordu.

Dayanamayıp önünde durduğumda bana baktı.

"Çıksana kızım, film izliyorum!" Dedi.

"Pasta istiyorum!" Alayla gülümsedi.

"Yemiyorsun sanıyordum?" Masum masum ona baktım.

"Ben hamileyim ama!" Güldü.

"Kucağıma gelirsen olur." Göz devirdim.

"İçeriden gidip alamıyorum sanki!" Kahkaha attı.

"Bundan başka yok." İnanamayarak ona baktım.

"Cimri!" Dedim.

Kucağını gösterdiğinde oflayarak kucağına oturdum. Kurt pastadan büyük bir parça aldı ve yavaşça ağzıma uzattı.

"Bilerek yapıyorsun değil mi?" Bana sarıldı.

"Sarıl haydi kocana." Dediğinde dayanamadım ve ona sokuldum.

"Göğsünün acımadığına emin misin?" Diye sordum.

"Sen oraya başını koyunca bütün ağrısı gidiyor." Burukça gülümsedim.

"Tam bir şapşalsın." Saçımı öptü.

Elindeki çatalı bana uzattığında pastayı yedim ve yavaşça onun kolasından içtim.

"Beliz?!" Diye sesini yükselttiğinde korkuyla ona baktım.

"Ne oldu?" Diye sordum.

"Kola içmek yok, o zararlı bir şey!" Ofladım.

"Bana ne ya, ben kolayı çok seviyorum." Göz devirdi.

"Hamilelik sürecini atlattığında içersin." Dedi.

"Ben artık ne içeceğim acaba?" Diye sordum.

"Meyve suyu." Kaşlarımı kaldırdım.

"Sadece bir tane şey mi içeceğim?" Güldü.

"Portakal suyu var, karışık var, vişne suyu var, limonata var..." Alayla gülümsedi. "Var da var yani, bir tane mi bunlar?" Dedi.

"Ya sana diyecek söz bulamıyorum!" Dedim.

Sinirle önüme döndüğümde belimi okşadı ve beni kendisine çekip sımsıkı sarıldı.

Başımı istemsizce omzuna yaslarken beni kucağına sabitledi.

"Senin iyiliğin için şuri." Deyip yanağımı öptü.

"Biliyorum." İkimiz de filme döndüğümüzde Kurt ara sıra omzumu öpüyordu. Her öptüğünde ona olan arzum artıyordu.

Kurt yavaşça saçlarımı okşadığında ona özlemle baktım ve sımsıkı sarıldım.

Kurt yaklaşıp dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Mzuğa toloni- şk'imi..." Gülümsedim.

Deniz gözlüm benim...

Telefonuna gelen mesaj sesiyle birlikte yavaşça telefonuna baktı.

Kaşları çatılırken hızla telefonunu kapattı.

"Ne oldu?" Dudağımın kenarını öptü.

"Bir şey olmadı şuri." Dedi.

Elindeki telefonu almama izin vermediğinde kaşlarım daha çok çatıldı.

"Kurt?!" Dedim ve zorla telefonu aldım.

"Seninle vakit geçirmeyi özledim. Artık cezaevlerinde sürünmek istemiyorken senin oradan çıktığını öğrendim. Beni aramamana çok kırıldım ama bunu telafi edebilirsin. Evime bekliyorum, bu gece..."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken Kurt sinirle inledi.

"Vallahi billahi-" Sözünü kestim ve ayağa kalktım.

"Cezaevindeyken de boş durmamışsın!" Diye bağırdım. "Ya sana nasıl güveniyorum ki, hata bende!" Kurt hızla ayağa kalktı.

"Beliz-" Sözünü kestim ve koşarak odamıza girdim. Kapıyı kapatacağım sırada ayağını araya koydu ve beni engelledi. "Tam aramız düzelmişken bir geri zekalı yüzünden kavga etmek istemiyorum!" Sesini yükseltmişti.

Kapıyı tamamen açtığında ofladım.

"Kurt defol git!" Diye gürledim.

"Beliz beni dinleyeceksin!" Alayla güldüm.

"Kim bilir beni kaç kez aldattın! Daha önce de söylediğin gibi, sen tek bir kadında sabit kalamazsın!" Ofladı.

"Ulan seni tanıdığımdan beri yemin ederim ki hiçkimseyle yatmadım!" Dedi. "Mesaj atan kızın numarası bile kayıtlı değil Beliz!" Başını iki yana salladı. "Evet onunla yatmıştım ama çok yıllar önceydi. Cezaevine girdiğimde ise ziyaretime gelmişti, yalnızca bir iki defa!" Sinirle ona döndüm.

"Yatıp bıraktığın kız ne yüzle seni ziyaret edebiliyor?!" Sinirle elini duvara vurdu.

"Bilmiyorum ulan bilmiyorum, zaten görüşme de kısa sürüyordu. Yemin ederim ki onunla bir yıldır hiç konuşmadım. Aptalın şimdi mesaj atacağı tuttu!" Dedi.

"Kurt odadan defol git!" Diye kendimi yırttım.

"Beliz sanki seni aldatmışım gibi davranma!" Dedi.

"Sen tek bir kadında sabit kalamazsın Kurt!" Gözlerim dolmuştu.

"Sende sabit kalmadım mı, başka bir kadına göz ucuyla dahi baktım mı?" Diye gürledi ve kolumu tuttu. "Sana ilk başta öyle söylemek zorunda kaldım, seni kaybetmekten korktuğum için saçmaladım. Sende sabit kalıp

hiç gitmeyeceğimi seni ilk gördüğümde bile anlamıştım kızım ben!" Hızla ondan kurtulmaya çalıştım.

"Bırak beni!" Diye çırpındım. "Benden yaşça büyük kadınlarla birlikte oluyorsun! Benim sana veremediğim bir çok şeyi onlar sana verebilir ama ben veremiyorum!" Kurt sinirle bağırdı.

"Bana ne lan onlardan!" Dedi. "Emin ol ki sen bana onların asla veremeyeceği şeyler veriyorsun. Ben senden başka kimseye aşkla dokunmadım!" Gözümden yaşlar süzülürken boğazımdan bir hıçkırık koptu.

"Yalan söylüyorsun, sırf beni sevdiğin için buna katlanıyorsun! Sevişmeyi bile bilmiyorum ki ben, ilacı bile kullanmayı bilmediğim için hamile kaldım!" Dedim.

"Hay sikeyim!" Ellerini belime sardı. "Ben seviştiğimizde ikimiz de yeterince zevk alıyoruz sanıyordum. Ben seninle seviştiğim her dakika zevkten çıldırırken sen bana neler söylüyorsun!" Hızla onu ittim.

"Diğer kadınlar kadar zevk vermediğimi biliyorum!" Kurt ısrarla beni kendine çekti.

"Onlardan çok daha fazla zevk veriyorsun. Ayrıca ben seni zevk için sevmedim, sevişmeyi bilmesen bile bunu umursamazdım!" Sesi korkunçtu.

"Bırak beni ya!" Diye bağırdım.

"Benim için senden öncesi de, sonrası da yok Beliz!" Gözyaşlarımı sildi. "Senden öncesi keşke hiç olmasaydı, keşke ilk seninle olsaydım." Burnumu çektim.

"Ben yetersiz kalıyorum ve bunun farkındayım! Kız sana mesaj attığına göre senden yüz bulabiliyor, onca numarayı engellememe rağmen!" Öfkeyle onu ittim. "Sen boşanmamızı hak ediyorsun, bence derhal boşanalım da sen de kadınlarına dön! Baksana seni özlemişler!" Beni bırakmadığında onu yeniden ittim. "Bırak beni!" Kurt sertçe belimden tuttu.

"Mesaj atan eski sevgililerinden bıktım artık, benim de bir kadınlık gururum var!" Kurt belimi okşadı.

"Senden öncesinin ta amına koyayım!" Geri çekilmek isterken birden dudaklarıma yapışmasıyla birlikte şaşkınca durdum.

Dudaklarımı uzun uzun emdiğinde yavaşça ona karşılık verdim. Kurt beni duvara yasladığında bacaklarımı tuttu ve beline sardı. Kollarımı boynuna sarıp özlemle onu öpmeye devam ettim, çok özlemiştim...

Dakikalardır öpüşmemizin ardından dudaklarımın şiştiğini hissedip nefes nefese geri çekildim.

"Yalnızca sen..." Dedi ve yaklaşıp yeniden dudağımı öptü. "Sen, ben ve bebeğimiz..." Gözlerine aşkla baktığımda yeniden dudaklarımızı buluşturdu ve hırlayarak beni yatağa bırakıp üzerime uzandı.

Kurt yavaşça bacaklarımı okşadı ve üstümdeki bluzu yırttı.

"Senden zevk almadığımı düşünüyordun değil mi?" Yeniden hırladı ve sütyenimi de tam ortasından yırttı.

Göğüslerim gözlerinin önündeyken aynı anda inledik. Kocaman elleri göğüslerimi sıktığında yeniden inledim.

"O güzel göğüslerinin avucuma zor sığmasını bile özlemişim..." Bir eli göğüsümü yoğururken diğer eli taytımdan içeriye girmişti. Beni okşamaya başladığında başımı geriye attım. "Bir aydır sana hasretim!" O kadar sertti ki, bu güzeldi... Çok hoşuma gitmişti.

Arzuyla yanan bedenlerimize baktım ve onun gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştım.

Açamıyordum...

Gözlerim zevkten kararıyordu ve elim ayağım titriyordu.

Kurt yavaşça elimi öptü ve gömleğini bir çırpıda üstünden attı.

"K-Kurt taytımı çıkar." Dedim zorlukla.

"Sen çıkaracaksın." İnledim.

"Sen çıkar, dayanamıyorum Kurt..." Dedim. "Acele et, haydi lütfen!" Kurt taytımı çıkardığında yere attı.

Pantolonuna uzandığımda zorlukla fermuarı açtım, geri kalanını Kurt halletmişti.

Kurt külotumu hafifçe kenara çekti ve kadınlığımı okşamaya başladı.

"K-Kurt..." Uzanıp dudağımı öptü.

"Adımı inle!" Gözlerimi kapattım.

"Ataman..." Parmakları beni çıldırtıyordu. "Aşkım haydi!" Sırıttı.

"Bu kadar çabuk değil." Dedi.

Göğüslerimi öpmeye başladığında titredim ve saçlarını okşadım.

"Seni çok seviyorum..." Diye fısıldadım. Bakışları beni bulduğunda aşkla gülümsedim. "Ma si maoropen..." Diyerek Lazca'da da ona olan aşkımı haykırdım.

"Oy kurban olurum..." Uzandı ve yeniden dudağımı öptü.

Yeniden göğüslerime geldiğinde öperek aşağıya doğru inmeye başladı. Karnımı uzun uzun öptüğünde saçlarını okşadım. Dudaklarını gittikçe kasıklarımda hissederken inledim.

Hafifçe öpüp yalamasıyla birlikte kafasını bastırdım ve bütün gücümle çığlık attım.

"A-Ataman..." Dedim zorlukla.

"Benimsin!" Hırladığında gözlerimi kapattım. "Benim karımsın!" Dayanamıyordum...

"Seninim!" Diye mırıldandım. "Haydi..." Dedim çaresizce.

"Çok güzelsin lan!" Huzurla gözlerimi kapattım.

Ben bu adama çok aşıktım...

SINIR: 4.25K VOTE 750 YORUM

Beliz Kurt'u hemen affetseydi bu klişe olurdu ve ben de klişeleri seven bir yazar değilim...

Sınırları biraz daha çabuk geçseniz çok daha güzel olur. Sonuçta ortada büyük bir emek var ve gerçekten bölüm bekleyen okuyucular var. Dolayısıyla herkes oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmasın!☺

Hikayemi seven ve destekleyen herkese sonsuz teşekkürler...❤

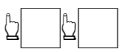
Bundan sonraki bölüm birazcık Loya ve Ali'den bahsedeceğim. Onları çok uzun yazmayı düşünmüyorum ama özlediğinizi düşündüğüm için sizleri kırmak istemiyorum.😇

!!Eğer hâlâ Loya ve Ali'nin hikayesini kütüphanesine eklemeyenler varsa profilime girip Yüreğimdeki Sarmaşık adıyla bulup kütüphanesine ekleyebilir!!

Sevildiğinizi unutmayın...😘

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

"Sen merak etme baba, ben Beliz'ime gözüm gibi bakıyorum." Şaşkınca Kurt'a baktım.

Beliz'ime...

Babam zaten bir şeylerden şüpheleniyordu, şimdi iyice şüphelenecekti!

Babam kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

"Baba?" Bakışları bana döndü. "Ben seni çok seviyorum." Gülümsedi ve elimi alıp dudaklarına götürdü.

"Ben de seni çok seviyorum fıstığım." Dedi ve elimi öptü.

"Bana çok kızdın değil mi?" Dediğimde durdu.

"Kurt bana bir şeyler söyledi ama seninle konuşamayınca sinirlendim. Biliyorsun ki baban sensiz dayanamaz." Uzandım ve yanağını öptüm.

"Ben de babamsız dayanamam. Üç ay bize çok babacığım, bir gün sonra yeniden birlikte uyuyacağız." Babam derin bir nefes aldı.

"Çok şükür." Saçımı öptü. "İçerideyken senin özleminden ölüyordum ama artık hasret bitecek, hep birlikte yaşayacağız." Şaşkınlıkla babama baktım.

"Kurt'da mı bizimle yaşayacak?" Mutlulukla sorduğum soruyla birlikte babam kaşlarını çattı.

"Beni, seni ve anneni kastetmiştim." Dedi.

Yanaklarımın utançla yandığını hissettiğimde Kurt'un alayla güldüğünü duydum.

"Ş-Şey ben öyle deyince yanlış anlamışım." Babam bana ardından Kurt'a baktı.

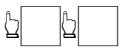
"Sizin aranızda bir şey yok değil mi?" Diye sorduğunda elim ayağım titremeye başlamıştı...

Sizler için küçük bir kesit yayınlamak istedim, güzel bir bölüm sizleri bekliyor!

Yeni bölümü sınır geçer geçmez atacağım.

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

39 "Sırlar"

BELİZ

Gözlerimi yavaşça araladığımda üzerimdeki ağırlıkla birlikte ağzımdan küçük bir inleme kaçtı.

Göğüslerime uzanan kocamı gördüğümde gülümsedim ve yavaşça saçını öptüm.

Kurt'un gözlerini açmasıyla birlikte bakışları beni buldu.

"Beliz?" Diye mırıldandı.

Elimi sakallarında gezdirdim ve onları yavaşça okşadım.

"Sevgilim?" Dedim sevgiyle.

Kurt gülümsedi ve göğüslerimin arasına küçük bir öpücük kondurdu.

"Meleksin sen..." Dedi.

Gülümsedim ve dudaklarımı saçına değdirdim.

"Banyo yapmamız gerekiyor." Kurt omuz silkti.

"Kızım bir dur da!" Diye söylendi.

Bir eli göğsümü sıktığında inledim.

"Dün yeterince göğüslerimle oynamadın mı?" Dedim.

"Baktıkça deliriyorum, çok güzeller." İç çekti ve göğüsümü avucunun içine aldı.

"Sapık!" Dedim ve güldüm.

Dün gece tam üç kez birlikte olmuştuk, birbirimizi ne kadar çok özlediğimizi anlamıştık. Cinsel bir arzu değildi sanki, aşk ve şehvetti...

Kurt başını kaldırdı ve dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Tamamen barıştık değil mi?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Boşanmakta yok?" Güldüm ve yeniden başımı salladım. "Hasiktir, rüyada mıyım lan?" Kahkaha attım.

Kurt birden göğüslerimden kalktı ve yüzüme yaklaştı.

"Rüya değil küçük kurtçuk." Dedim.

Kurt dudaklarını alnıma değdirdi.

"Bir daha boşanmak kelimesini kullanırsan bak bakalım sana neler yapacağım!" Dedi.

"Ne yapacaksın?" Tek kaşını kaldırdı.

"Göstereyim mi?" Dudağımı büktüğümde bakışları dudaklarıma kaydı.

"Bilmem ki." Dedim.

Kurt birden dudaklarıma öyle bir yapıştı ki acıyla inledim. Dudağım zaten şişmişti ve hâlâ sömürmeye çalışıyordu!

Zorlukla onu ittiğimde gözlerime baktı.

"Dudağımı acıttın!" Diye kızdım.

Kurt yaklaşıp yumuşakça dudağımı öptü.

"Sana ölürüm kızım ölür!" Dedi.

Yavaşça boynuna sarıldım.

"Seni seviyorum." Dediğimde gülümsedi.

"Ulan ne inatçı çıktın be!" Anlamayarak ona baktım. "Ben seni sevdiğimi söylemedikçe söylemedin, hiç söyleme belirtisi göstermedin bile! Bir de boşanma inadın çıktı bir türlü bitmedi!" Bana yaklaştı. "Laz olup olmadığından şüphelenmeye başladım." Güldüm.

"Bebeğimizin inadıdır belki, babasına çekmiştir." Kurt elini karnıma koydu.

"Belki de..." Eğildi ve karnımı öptü.

"Kız olursa tam bir Laz kızı olur." Dedim. "Deli, hırçın, güzel..." Kurt başını kaldırdı.

"Aman Loya gibi olmasın da!" Kahkaha attım.

"Neyi varmış kardeşinin?" Diyerek Loya'yı savundum.

"Ah ne hırçındır o, ne kadar delidir..." Dedi. "Bir de halasına çekerse uğraş dur, al sana hepten deli bir Laz kızı!" Güldüm.

"Bence Loya çok tatlı." Dedim.

"Uzaktan tatlı ama yakından tam bir cadı." Başını iki yana salladı. "Fıstığım benim, onu nasıl da özledim." Gülümsedim.

"Ben Ceren'i pek kardeşimmiş gibi hissedememiştim çünkü bana hiç iyi davranmamıştı." Durdum ve düşündüm. "Birlikte güldüğümüz ve ağlarken ona destek olduğum anlar da var tabii fakat çok çok az..." Diye mırıldandım.

"Biz de çok ayrı kaldık ama ben kardeşlerimi bırakmadım." Dedi. "Bırakamam da, nasıl bırakabilirim? Onlar bana Poyraz abimin emaneti, asla bırakmam." Kurt'un yüzü düştü. "Her neyse..." Yavaşça yanağını öptüm.

"Eskileri düşünüp üzülme ömrüm, ben her zaman senin yanındayım." Dedim.

"Senin ömrüne ölürüm şuri..." Dedi.

Bir şey söylemedim ve sevgiyle ona sarılmaya devam ettim.

"Beliz?" Yaklaşıp dudağını öptüm.

"Efendim?" Dedim.

"Acıktım da!" Kaşlarımı çattım.

"Bunu mu söyleyecektin?" Güzel bir şey söyleyeceğini sanmıştım!

"Kızım vallahi karnım çok aç, bana şöyle güzelinden bir kahvaltı hazırlasana." Elini yeniden karnıma koydu. "Hem benim aslanım acıkmadı mı?" Dedi.

"Aslanın mı?" Diye sordum. "En son kızımız diyorduk?" Durdu ve düşündü.

"Aslan gibi bir kız." Dediğinde güldüm.

"Kurt gibi bir oğlan." Sakallarını okşadım. "Güzel olmaz mıydı?" Gülümsedi.

"Sen bebeğimizin erkek olmasını mı istiyorsun?" Dedi.

"Sağlıklı olmasını istiyorum." Dedim.

"Güzelim benim, inşallah sağlıklı olacak." Dedi.

"Erkek olursa eğer.." Derin bir nefes aldım. "Eğer bebeğimiz erkek olursa abinin adını verelim." Kurt şaşkınca bana baktı.

"Abimin adını mı?" Başımı salladım. "Poyraz mı koymak istiyorsun?" Gülümsedim.

"Sen abini bu kadar çok seviyorsun, o da seni çok seviyordu. Onun adını koymamız onu mutlu etmez mi?" İç çekti.

"Evlendiğimi bile göremedi, çocuğumun adını ne koyduğumu bilir mi?" Dedi.

"Bilir tabii ki, eminim ki o bizi görüyordur. Zaten onun mezarına gideriz, abinle çocuğumuzu tanıştırırsın." Kurt derin bir nefes aldı.

"Koyalım tabii." Ne zaman abisinin konusu geçse durgunlaşıyordu. "Çok güzel düşündün." Yavaşça elini öptüm. "Abime karşı bir suçluluk duygusu hissettiğim için mezarına gitmeye utanıyorum. O yüzden de seni hiç götürmedim." Kaşlarımı çattım.

"Hiç gitmiyor musun?" Tavanı izledi.

"Tabii ki gidiyorum ama annemler kadar sık değil. Oraya gidip o mezara bakınca canım acıyor, sanki onu ben öldürmüşüm gibi hissediyorum." Yüzünü avuçladım.

"Sen kimseyi öldüremezsin ki, Allah'tan korkarsın bir kere! Ne olur saçmalama Kurt, abinin ölümünün seninle bir ilgisi yok." Kurt burukça yüzümü izledi.

"Doğru." Diye mırıldandı.

Uzanıp yanağını öptüm.

"Moralini bozma olur mu? Biz her zaman senin yanındayız." Kurt gülümsedi ve ayağa kalktı. Böyle konuların üstünde durmamam gerekiyordu çünkü o gerçekten çok üzülüyordu.

Yavaşça elini bana uzattığında ben de ayağa kalktım.

"Sana onca hakaret ettim ya hani..." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Hiçbirinde ciddi değildim, bir anlık sinirle ağzımdan çıkıverdi." Burukça gülümsedim.

"Biliyorum." Yanağımı okşadı.

"Vicdanım hâlâ rahat değil, sinirlenince gözüm hiçbir şey görmüyor." Elini öptüm.

"İsteyerek olmadığını biliyorum, ben de o an senin yerinde olsam yanlış anlardım. Sen biraz fazla tepki verdin ve beni kırdın ama bunu bile isteye

yapmadın. Hem ben seni affettim, artık uzatmasak mı?" Gözlerinin en içine baktım.

"Beliz, küçüğüm..." Beni kollarının arasına aldı. "Seni herkesin içinde rezil ettiğim için çok pişmanım, herkes kavgamızı duydu." İç çektim.

"Ben rezil olmadım." Dedim. "Duyarsa duysunlar, herkes birbirimizi nasıl sevdiğimizi de biliyor sonuçta değil mi?" Parmaklarımın ucunda yükseldiğimde eğildi, gülümsedim ve yavaşça dudağını öptüm. "Annem bile birbirinize olan bakışlarınızı gördüm diyordu, hem de ilk zamanlarımızda..." Güldü.

"O zamanlar beni abin olarak görmüyordun değil mi?" Dedi.

"Yani, şey aslında birazcık." Kıkırdadım ve göğsüne sarıldım. "Bilmiyorum kurtçuk, seni ilk gördüğümde biraz korkmuştum." Saçımı öptü. "Ee haksız da değilim, iri yarı adamsın. Sakallarını da kesmiyordun, o masayı da devirince ürkmüştüm." Güldü. "Ama sanırım ben de seni ilk gördüğümde şey oldum." Yanaklarımın kızardığını hissettiğimde yeniden güldüğünü duydum.

"Ney oldun?" Dudağımı büktüm.

"Şey." Kahkaha attı.

"Beliz zaten söylemedin mi, şimdi niye çekiniyorsun?" Dedi.

"Ya ama bugün sen bana hiç söylemedin, sürekli söyleyip seni sıkmak istemiyorum." Dedim.

"Ulan sence ben romantik bir adam mıyım? Ben sana ilk söylediğim gün de sürekli söylemem demiştim." Dedi.

Üzüntüyle ona baktığımda iç çekti ve birden beni kucağına aldı.

"Şimdi söyleyeceğim ama bana bunu sürekli söylettirmeye çalışma." Göz devirdim.

"İstemiyorum!" Dediğimde gülümsedi.

"Kızım bir Karadeniz erkeği öyle sürekli seni seviyorum, sana ölüyorum demez!" Dedi. "Sevdim mi tam severiz biz. İncitmeden, kırmadan, asla vazgeçmeden..." Burnunu burnuma sürttü. "Dolayısıyla öyle sürekli seni seviyorum demeyiz, biz bunu hissettirmeyi seviyoruz." Kaşlarımı kaldırdım.

"Ne çok övüyorsunuz kendinizi!" Güldü.

"Karadeniz bambaşkadır Beliz, kimse bizdeki bu Karadeniz sevdasını anlayamaz." Dedi.

Yavaşça kollarımı boynuna sardım.

"Ben sana sürekli beni sevdiğini söyle demiyorum ki, yalnızca ben bunu söylediğimde sen de bana karşılık ver istiyorum." Burnunu yanağıma sürttü.

"Çok mu seviyorsun sen kocanı?" Başımı olumlu anlamda salladığımda gülümsedi. "O da seni çok seviyor." Kıkırdadım ve yanağını öptüm.

"Kurt sana bir şey sorabilir miyim?" Başını salladı. "Babamı görmeye ne zaman gideceğiz?" Gözlerime baktı.

"Çok mu özledin?" Diye sordu.

"Evet ve artık gerçekten dayanamıyorum." Dedim.

"Birazdan gideriz." Şaşkınca ona baktım.

"Sen ciddi misin?" Güldü.

"Evet." Mutlulukla çığlık attım.

"Kurt sen bir tanesin!" Belimden sıkıca tuttu ve omzumu öptü.

Babam benim her şeyimdi...

***

Cezaevine geldiğimizde hemen arabadan indim ve hızlı adımlarla cezaevine doğru yürüdüm.

Kurt'da peşimden geldi ve benim kolumu tuttu.

"Sakin ol güzellik." Dedi alayla.

Tam kapıdaki güvenliğe gidecekken beni durdurdu.

"Ben her şeyi hâllettim." Hızlı adımlarla içeriye girdim.

Birlikte yine o karanlık odaya geldiğimizde Kurt gardiyanla bir şeyler konuştu ve yanıma geldi.

Bir masa seçip oturduk ve babamın gelmesini beklemeye başladık.

"Beliz?" Babamın sesini duyunca büyük bir hızla ayağa kalktım.

"Baba!" Koşarak üstüne atladığımda babam hemen beni tuttu.

"Nerelerdesin sen, bir aydır sana ulaşamadım!" Diye kızdığında dediğini umursamadan boynuna sarıldım.

"Baba..." Gözlerimin dolmasıyla birlikte ağlamaya başladım, çok özlemiştim... "Babacığım..." Diye mırıldandığımda babam beni dikkatle tuttu ve saçımı öptü.

"Bunun hesabını soracağım ama şimdilik özlem gidereceğiz." Başımı salladım ve geri çekildim.

Birlikte masaya oturduğumuzda başımı babamın omzuna yaslamıştım.

"Ee Kurt efendi, anlatacağın bir şeyler var mı?" Dedi babam.

"Ahmet baba sana durumu anlattım ya!" Dedi Kurt.

"Kızımdan bir ay boyunca ayrı kaldım, en sonunda kafayı yiyordum!" Babam sesini yükseltti. "Bir daha hiçbir yere gitmeyeceksin, artık verebilecek bir iznim kalmadı!" Gerçekten kırılmış olmalıydı.

Yavaşça uzandım ve babamın yanağını öptüm.

"Baba seni çok özledim." Dediğimde beni sıkıca sardı. "Bu hafta sonu artık tamamen kavuşacağız değil mi?" Diye sordum.

"İnşallah güzelim." Dedi babam. "Ne yaparsan yap kıyamıyorum, dua et benim gibi bir baban var." Gözyaşlarımı sildiğinde ona sokuldum.

"Artık seninle uyumak istiyorum, kaç ay oldu!" Dediğimde yeniden saçımı öptü.

"Üç ay oldu." Dedi.

"Kurt'da bu süreç boyunca bana çok destek oldu." Dedim.

"Yanında seni sahiplenecek bir adamın olması içimi rahatlattı hep, en azından tek başına değil diyorum içimden." İçim burkulurken Kurt'a baktım.

Ondan hamileydim...

Babam bütün her şeyi öğrenince yüzüme bile bakmayacaktı.

Kurt'un bakışları karnımı bulduğunda elimi yavaşça karnıma koydum.

"Beliz?" Diye seslenen babama baktım.

"Hı?" Kaşlarını çattı.

"Neyin var senin?" Elimi işaret ettiğinde titrek bir nefes aldım.

"Karnım ağrıyor biraz." Babam derin bir nefes aldı ve beni göğsüne çekti.

"Ölürüm ben sana, güzeller güzelim benim..." Dudaklarını saçıma değdirdi. "Sen böyle hasta olduğun zamanlarda hep yorgun oluyorsun, demek ki bugün ondan böylesin." Başımı salladım.

"Midem de ağrıyor, sanırım yediğim bir şey dokundu." Babam dikkatle bana ardından Kurt'a baktı.

"Buradan çıkar çıkmaz kızımı doktora götür." Kaşlarımı çattım.

"Ne gerek var?" Babam bana ters ters baktığında sustum.

"Ya zehirlendiysen kızım, hiç mi düşünmüyorsun? En son ne yediniz ki?" Dudağımı büktüm.

"Dün gece biraz çok yedim sanırım." Babam gözlerini kıstı.

"Sen gece yemek yememeye çalışırsın, Kurt sana ne yapıyor böyle?" Gülümsedim.

"Acıkmıştık." Dedim.

"Sen merak etme baba, ben Beliz'ime gözüm gibi bakıyorum." Şaşkınca Kurt'a baktım.

Beliz'ime...

Babam zaten bir şeylerden şüpheleniyordu, şimdi iyice şüphelenecekti!

Babam kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

"Baba?" Bakışları bana döndü. "Ben seni çok seviyorum." Gülümsedi ve elimi alıp dudaklarına götürdü.

"Ben de seni çok seviyorum fıstığım." Dedi ve elimi öptü.

"Bana çok kızdın değil mi?" Dediğimde durdu.

"Kurt bana bir şeyler söyledi ama seninle konuşamayınca sinirlendim. Biliyorsun ki baban sensiz dayanamaz." Uzandım ve yanağını öptüm.

"Ben de babamsız dayanamam. Üç ay bize çok babacığım, bir gün sonra yeniden birlikte uyuyacağız." Babam derin bir nefes aldı.

"Çok şükür." Saçımı öptü. "İçerideyken senin özleminden ölüyordum ama artık hasret bitecek, hep birlikte yaşayacağız." Şaşkınlıkla babama baktım.

"Kurt'da mı bizimle yaşayacak?" Mutlulukla sorduğum soruyla birlikte babam kaşlarını çattı.

"Beni, seni ve anneni kastetmiştim." Dedi.

Yanaklarımın utançla yandığını hissettiğimde Kurt'un alayla güldüğünü duydum.

"Ş-Şey ben öyle deyince yanlış anlamışım." Babam bana ardından Kurt'a baktı.

"Sizin aranızda bir şey yok değil mi?" Diye sorduğunda elim ayağım titremeye başlamıştı.

Kurt bana sorarcasına baktı, ona ters ters baktığımda babama döndü.

"Yok." Dedi sadece.

"Beliz sana çok alışmış gibi görünüyor." Zorlukla yutkundum.

"Üç aydır aynı evde yaşıyoruz, insan ister istemez alışıyor." Dedim.

"Baba buradan çıkınca nerede kalmayı düşünüyorsun?" Diye sordu Kurt. "Senin evinde karın ve kızın kalıyor ya hani, onları sokağa mı atacaksın?" Babam iç çekti.

"Atamam ki." Diye mırıldandı. "Bende Allah korkusu var oğlum, onların yaptığı kötülüğe kötülükle mi karşılık vereyim?" Babama baktım.

"Biz nerede kalacağız?" Diye sordum.

"Onu bunu bilmiyorum ama onları evden atarsam eğer gidecek yerlerinin olmadığını çok iyi biliyorum. Sana yaptıkları o kötülük beni çileden çıkarıyor, evsiz kalsınlar diyorum ama yine de kendimi kötü hissediyorum." Kurt hızla konuştu.

"Benim evimde kalın." Dedi.

"Artık olmaz oğlum, tamam Beliz'i sana emanet ettim ama artık içeride değilim. Ben kızımla kendime bir şeyler düşünürüm." Kurt başını olumsuz anlamda salladı.

"Ben sizin için ev alırım." Dedi birden.

"Saçmalama oğlum!" Diye kızan babamla birlikte Kurt bana baktı.

"Benim evime yakın kiralık bir yer var, arkadaşımın evi yani. İsterseniz size orayı tutarım, ne dersin baba?" Babam omuz silkti.

"Ben kendi evimde rahat ederim ancak." Kurt iç çekti.

"O zaman o evi karın ve kızın için tutarız, siz yine evinizde yaşarsınız." Kaşlarımı çattım.

"Sana yakın bir yerde oturmalarını istemiyorum!" Dediğimde babam anlamayarak bana baktı.

"Yakın veya uzak olsa ne fark edecek ki? Kurt'a gidip akşam yemeği yiyecek hâlleri yok ya!" Yutkundum.

"Beliz abisini kıskanıyor olmalı." Kurt zorlukla gülümsedi ve durumu toparlamaya çalıştı.

"Birazcık." Dedim şakayla karışık.

Babam er ya da geç bu durumu öğrendiğinde bize bir daha asla güvenmeyecekti.

Aptal adam abisini kıskanıyor diyordu!

"Bugün son ayrı günümüz olsun kızım, seni çok seviyorum." Dedi. "Okuluna ne zaman başlayacaksın?" Diye sordu.

"Şey biz şey düşündük..." Kurt hemen sözümü kesti.

"Bu sene değil de seneye bakacağız artık, sınav yaklaştı ve Beliz şu an çok geride kaldı. Seneye rahat bir şekilde toparlarız diye tahmin ediyorum."

Dedi.

"Bunları daha sonra konuşuruz." Babam yanağımı sıktı. "Önemli olan küçük kızımın mutluluğu." Babamın boynuna sarıldım.

"Ben seni her şeyden çok seviyorum." Babam huzurla kokumu içine çekti.

"Bende yavrum." Dedi.

"Görüşme saati bitti!" Diye bağıran gardiyanla birlikte ayağa kalktık ve son kez babama sarıldık.

"Kendine çok iyi bak babacığım, bugün son ayrı kaldığımız gün." Babam başını salladı ve elimi öptü.

"Güzel kızım benim, sen de kendine çok iyi bak." Son kez vedalaştıktan sonra görüşme odasından çıktık.

Aklım çok karışıktı.

Bundan sonra ne olacağını kestiremiyordum, hayat karşımıza neler çıkarır bilmiyordum...

LOYA

Eylül bana bir fotoğraf gösterdi.

"Bu kim?" Diye sordum.

"Ali'nin eski sevgilisi var ya hani." Kaşlarımı çattım ve fotoğrafa dikkatle baktım. "Burnunu yaptırmış, hangi doktor yaptıysa çok iyi yapmamış mı?" Dedi.

"Sen bu kızı nereden tanıyorsun?" Omuz silkti.

"Bir ara Ali'ye sürekli mesaj atıyormuş." İnanamayarak ona baktım.

"Sen nereden biliyorsun?" Güldü.

"Evde bir tane ajan var." Dedi ve elini düz tuttu ve bir ölçü gösterdi. "Şöyle küçücük bir boyu var." Gülümsedi. "Tatlı mı tatlı bir oğlan." Kaşlarımı kaldırdım.

"Emre nereden duymuş ki?" Kahkaha attı.

"Emre her şeyi biliyor." Dedi.

Odanın kapısının açılmasıyla birlikte içeriye Emre girdi.

"Hala?" Dedi ve kucağıma atladı.

"Aşkım?" Saçlarını karıştırdım.

"Yok mu bana öpücük?" Dediğinde yanağını öptüm.

Eylül kadının diğer resimlerine baktığında telefonu elinden aldım ve siyah saçlı kadına baktım.

"Çirkin şey!" Dedim. "Bir de Ali'nin kendisiyle evleneceğini mi sanmış? Ali esmer değil sarışın sever canım!" Diye söylendim.

"Oo, birileri kıskandı." Eylül alayla bana baktığında göz devirdim.

"Kıskanmama gerek mi var? Ali'nin gözü benden başka hiçkimseyi görmüyor bile!" Eylül iç çekti.

"Nereye kadar böyle gidecek?" Diye sordu.

"Ne?" Dedim anlamayarak.

"Adamı resmen cepte olarak görüyorsun. Ya senin bu davranışlarından sıkılıp başka bir kadına tutulursa, o zaman ne yapacaksın?" Sinirle güldüm.

"Tutulmaz." Dedim net bir sesle.

"Vallahi adamı bir gün elinden kaçıracaksın. Bak mesela bu fotoğraftaki kadın ona aşık, onun için her şeyi yapar ama sen..." Başını iki yana salladı.

"Ya biraz mantıklı düşün, ya adam bu ilgisizlikten sıkılıp seni bırakırsa?" Gözlerim kocaman açıldı.

"B-Bırakmaz ki." Emre güldü.

"Ben Ali abimin yerinde olsam seni bırakırdım hala." İnanamayarak Emre'ye baktım.

Eylül kahkaha attı ve oğlunu kucağına aldı.

"Ya sen neler diyorsun öyle?" Deyip oğlunu mıncıklamaya başladı.

"Ali beni çok seviyor." Dedim.

"Bence artık seni sevmiyor, hem sen onunla bebek de yapmıyorsun." Diyen Emre'ye baktım. "Ali abim çocuk istiyor." Hızla ayağa kalktım.

"İçimi daralttınız!" Diye homurdandım.

Hızla odamıza girdiğimde kapıyı kapattım. Ali masaya oturmuştu ve bilgisayarla uğraşıyordu.

"Ali?" Titrek bir nefes aldığımda bakışları beni buldu.

"Efulim?" Dedi.

Yavaş adımlarla onun yanına yürüdüm ve tam karşısında durdum.

"Bir şey mi oldu?" Diye sordu.

"Ne yapıyorsun?" Anlamayarak beni süzdü.

"İşler için uğraşıyorum işte." Dedi.

"Ne işi?" Dediğimde kaşlarını çattı.

"Ne oldu gülüm, ne bu hâlin?" Yutkundum.

"Benden bıktın mı?" Direkt sorduğum soruyla birlikte iç çekti.

"Birden bire nereden geldi aklına bu?" Elim ayağım titriyordu. "Loya!" Ali telaşla ayağa kalktı. "Tir tir titriyorsun, korkutma kızım beni!" Yavaşça ona yaklaştım.

"A-Ali..." Derin bir nefes aldım. "O kızı hiç sevmedin değil mi?" Ali inledi.

"Loya ne diyorsun Allah aşkına?!" Diye söylendi. "Gerçekten seni anlamıyorum." Başımla oturmasını işaret ettiğimde kolumu tuttu. "Sen otur istiyorsan, gerçekten iyi değilsin." Dedi.

"Otur." Ali başını salladı ve yavaşça oturdu.

Birden Ali'nin kucağına oturduğumda şaşkınca bana baktı.

"Loya?" Ağzı açık kalmıştı.

Uzandım ve birden gelen cesaretle birlikte dudağına sıcak bir öpücük kondurdum.

"Seninle birlikte olmuyorum diye benden soğuyor musun?" Sorumla birlikte yutkundu.

"B-Ben..." Başını iki yana salladı. "Neden beni öptün?" Diye sordu.

"Normal bir şey değil mi, evli çiftler daha fazlasını yapıyor." Gözlerime baktı.

"İyi de onlar evli çiftler, biz çift değiliz ki." Kaşlarımı çattım.

"O ne demek?" İç çekti.

"Yani biz evliyiz ama çift değiliz gibi, bilmiyorum Loya... Biz çok tuhafız, tek bildiğim şey bu." Dedi.

"Seni öpmemi istemiyordun anlaşılan?" Gülümsedi.

"Ne ilgisi var, sadece şaşırdım. Bu kendi isteğinle öptüğün ikinci öpücüktü." Dedi.

"Ali beni hiç aldattın mı?" Saçlarımı okşadı.

"Sence?" Sert sesiyle birlikte yutkundum.

"Hiç mi?" Göz devirdi.

"Birkaç kez." Şaşkınca ona baktığımda güldü. "Aldatmadım efulim, aldatmam da..." Beni belimden tuttu ve kucağına sabitledi.

İlk defa kendi isteğimle kucağına oturmuştum, bu çok tuhaftı.

"Ne oldu, kim ne dedi?" Sorduğu soruyu umursamadım.

"Beni aldatırsan eğer o kadını Karadeniz'e gömerim, bunu biliyorsun değil mi?" Başını olumlu anlamda salladı.

"Loya birazdan beni kıskandığını düşünmeye başlayacağım." Başını iki yana salladı. "Şöyle şeyleri düşününce çok mutlu oluyorum lan, hayali bile çok güzel." Dedi.

"Senden çocuk yapmazsam beni boşar mısın?" Güldü.

"Bunları nereden çıkarıyorsun?" Diye sordu.

"Emre dedi ki ben Ali abimin yerinde olsam seni boşardım." Ali kahkaha attı.

"Sen de bacak kadar çocuğun söylediği şeyi mi kafana taktın?" Başımı omzuna yasladım.

"Neden benimle evlendin ki, bak işte mutlu değilsin! Ben seni mutlu edemem, etmeye de çalışmam. Eğer o kızla evlenseydin o seni mutlu ederdi." Ali saçımı öptü.

"O kız dediğin kişi kim?" Elimi göğsüne koydum.

"Çirkin olan sevgilin." Dedim.

"Senin gibi bir güzelliği gördükten sonra artık hepsi çirkin gelir bana." Güldüm.

Ali şaşkınca bana baktı.

Onunla yalnızken çok ender gülerdim, genellikle yüzüne bile bakmazdım.

"Allah'ım, kafayı yiyeceğim şimdi." Belimi okşadı. "Senin odamıza gelip kucağıma oturman, beni öpmen, şimdi de gülmen..." Başını iki yana salladı. "Ben alışık değilim kızım bunlara!" Dedi.

"Kalkayım o zaman?"Ali hızla beni engelledi.

"Saçmalama, bir daha bu anı yaşayamayız!" Ali yavaşça yanağımı öptü. "Ne oldu sana?" Diye sordu.

"Benimle evlenerek büyük bir aptallık yaptın, o kızla evlenmeliydin!" Anlamamıştı. "Duygu'yu diyorum, şimdi bir de burun estetiği olmuş!" Dedim sinirle.

O kızı boğasım vardı!

"Ben seni istedim ve seninle evlendim." Dedi.

"Ama ben seni istemedim!" Ali inledi.

"Efulim birazcık acı şu adama da, bir yıldır aynı şeyleri söyleyip duruyorsun!" Diye söylendi. "Haydi kalk, bu günü hep böyle güzel hatırlamak istiyorum. Şimdi tartışmayalım da benim için gün güzel bitsin." Dedi.

"Amacım tartışmak değil, eğer benimle evlenmeseydin mutlu olurdun diyorum!" İmamla birlikte göz devirdi.

"Sensiz bir mutluluk istemiyorum Loya, ben senin cehennemine de razıyım. Beni yaksan da yıksan da ölene kadar bırakmam seni. Ben seni çok seviyorum kızım, sen beni sevsen de sevmesen de ben senden vazgeçmeyeceğim." Tam kucağından kalkacaktım ki buna izin vermedi. "Si var ort'aşa şuri va mazdinen..." Diye fısıldadı.

Hızla ayağa kalktım ve kendimi zorlukla odamızdaki banyoya attım.

Sen olmadan nefes alamıyorum demişti...

Oysaki ben ona yalnızca zarar veriyordum. Ben ona yalnızca zarar verebilirdim, ben ona hak ettiği sevgiyi veremezdim...

SINIR: 4.20K VOTE 750 YORUM

Sınır geçince yeni bölüm gelecektir, sınır geçmeden yeni bölüm atmayacağım. Dolayısıyla bölümün uzunluğu da sınırın çabuk geçmesine bağlı olacak, bu yüzden herkes emeğe saygı duymayı unutmasın.😉

Loya ve Ali ile ilgili defalarca açıklama yaptım ama hâlâ soranlar var. Ne zaman bu kitapta final yaparsam o zaman yazmaya başlayacağım. Şimdi yalnızca kesit yayınlıyorum, Hapisteki Emanet bitene kadar da kesit yayınlamaya devam edeceğim.

Loya ve Ali'nin hikayesini kütüphanesine eklemeyenler varsa yine söylüyorum ki profilimden bulup kütüphanesine ekleyebilir.😇

Hikayemi seven ve destekleyen herkese sonsuz teşekkürler!❤

Sevildiğinizi unutmayın...😘

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👆👆

40 "Duruşma"

BELİZ

Akşam yemeğini yediğimizde Kurt gözlerime baktı.

"Eline sağlık gülüm." Gülümsedim.

"Afiyet olsun." Dedim.

"Senin yemeklerini nasıl özlemişim Beliz..." Başını iki yana salladı. "Ben sensiz yapamıyorum, cidden sensiz kalınca kafayı yiyorum!" Dedi.

"Artık değerimi anlamışsındır herhâlde?" Güldü.

"Anlamaz olur muyum hiç?" Dediğinde yavaşça ayağa kalktım.

Kurt başıyla çaydanlığı işaret ettiğinde güldüm.

"Tam bir aile babası olacaksın." Dedim.

"Tabii ki." Deyip göz kırptı.

Yavaşça Kurt'a çay koyduktan sonra masayı toplamaya başladım. Kurt bu sırada oturma odasına geçip maç izlemeye başlamıştı.

Mutfağı topladıktan sonra yavaşça onun yanına gittim.

"Kurt?" Dediğimde heyecanla ekrana baktığını gördüm.

"Sus!" Dediğinde göz devirdim.

Yanına oturduğumda beni resmen takmamıştı. Bu durum ise birazcık bozulmamı sağlamıştı.

"Kurt ya!" Diye sızlandığımda cevap vermedi. "Sanki sana çocuğu bu futbolcular doğuracak!" Diye kızdım. "Benimle ilgilenmen lazım,

futbolcularla değil." Kurt güldü ve bana döndü.

"Birileri kıskandı." Dedi alayla.

"Maçı sonra da izlersin, bugün bizim son günümüz." Kurt kaşlarını çattı.

"O ne demek?" Diye sordu.

"Yarın babam o delikten çıkacak, artık aynı evde kalmayacağız." Yutkundu.

"Siktir, ben bunu unutmuşum!" Dedi.

"Kurt ben senden ayrılmak istemiyorum." Başıyla kucağını gösterdiğinde yavaşça kucağına oturdum.

Gözlerimin dolmasıyla birlikte televizyonun sesini kıstı.

"Bebeğim..." Dedi şefkatle.

Başımı omzuna yasladım ve elimi göğsüne koydum.

"Geceden beri bunu düşündüm, ben sensiz uyuyamam ki." Kurt çenemden tuttu ve gözlerine bakmamı sağladı.

"Bir yol daha var." Gözlerine baktım. "Babana yediğimiz her haltı o çıkar çıkmaz anlatalım. İster beni çekip vursun ister dövsün, umrumda bile değil ama senin bana ait olduğunu bilsin." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Olmaz Kurt..." Sinirle bana baktı.

"Niye olmasın Beliz?!" Diye bağırdığında yutkundum. "Aşkımızı gizli gizli mi yaşayalım, bunu mu istiyorsun? Haydi aşkımızı gizli gizli yaşadık, ya karnındaki ne olacak? Onu nasıl gizlemeyi düşünüyorsun?" Elimi karnıma koydum.

"Bazen çok düşünüyorum." Diye mırıldandım. "Sanki hataymış gibi geliyor." Kaşlarını çattı. "Yani bebeğimizin olması... Benim okula gitmemi bile engelliyor, hem yaşım da çok küçük." Kurt iç çekti.

"Onu istemiyor musun?" Diye sorduğunda yavaşça karnımı okşadım.

"İstiyorum tabii ki, ben onu çok seviyorum." Dedim. "Yalnızca bazen kendimi kötü hissediyorum. Babama evlendik desek bile affetmeyecekken bu bebek..." Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum Kurt, o kadar çok araftayım ki!" Dediğimde elimi tuttu.

"İşte bu yüzden sana erken demiştim, bana o zamanlar demediğini bırakmamıştın." Dedi.

"İsteyerek mi oldu sanki?" Dediğimde Kurt yavaşça karnımdaki elimin üstüne elini koydu.

"Pişman oldun değil mi? Çocuk bakmak çok büyük bir sorumluluktu, sana bunu anlatmaya çalıştıkça bana kızdın." Dediğinde elimi yavaşça yanağında gezdirdim.

"İ-İstemiyorsun değil mi?" Kurt elimi öptü.

"Ulan niye istemeyeyim? Ben sadece işin zorluklarından bahsediyorum, çocuğumuzu sonuna kadar istiyorum." Dedi.

Kurt karnımı okşadığında burukça gülümsedim.

"Sen hamile olduğun için böyle düşünüyorsun, hormonların seni etkiliyor." Saçımı öptü. "Ben senden gelecek her şeye kurban olurum." Dediğinde iç çektim.

"Bebeğimizi çok seviyorum, onu çok istiyorum ama ne bileyim işte..." Dedim. "Böyle bir an düşününce henüz erken olduğunun farkına varıyorum. Bir de arada babam var." Kurt bacağımı okşadı. "Ya iyi bir anne olamazsam? Hayatımda hiç çocuk bile bakmadım ki, ne yapacağımı bile bilmiyorum." Gülümsedi.

"Öğrenirsin fıstığım, dert ettiğin şey bu mu? Her kadın bu işi anne karnında öğrenmiyor ya, sen de bebeğimiz doğunca öğrenirsin." Dedi.

İçimi saran kötü hisler beni çok yoruyordu.

"Ben kendim daha çok küçükken nasıl bir çocuğa bakabileceğim ki?" Kurt inledi.

"Beliz yeter kızım da!" Diye homurdandı. "Vallahi insanı bezdiriyorsun!" Dudağımı büktüm.

"İsteyerek olmuyor." Kurt yaklaştı ve dudağıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Sen bu bebeği istiyor musun istemiyor musun?" Diye sordu.

"İstiyorum-" Sözümü kesti.

"O zaman daha fazla konuşup benim asabımı bozma! Zaten sen istemesen de aldırma gibi bir seçeneğimiz olamaz. Allah'ın verdiği canı yalnızca Allah alır, bu kadar basit!" Başımı salladım.

"Aldırmaya kıyabilir miyim sence?" Dedim.

"Kıyamayacağını biliyorum, yalnızca üzülmeni istemiyorum." Yanağını öptüm.

"Bu bebek bize Allah'ın bir hediyesi Kurt, sence tüm bu olanlar tesadüf mü?" Ona yaklaştım. "Bu bebekle birlikte birbirimizi sevdiğimizi itiraf ettik, daha şimdiden hayatımızı güzelleştirdi. Belki de babam bebeğimiz doğunca onu çok sevecek, hayatımıza bir sürü güzellik katacak." Kurt karnımı okşadı.

"Katacak tabii ki, her şey zamanla düzelecek. Baban da en sonunda kabullenecek." Dedi.

"Peki ya annem?" Dediğimde kolumu okşadı.

"Beliz bunları annene söylemelisin, haydi babana söylemeyelim ama annen bilsin." Yutkundum.

"Doğru söylüyorsun ama-" Sözümü kesti.

"Hem o sana yardım da eder." Dedi.

"Tamam, söyleyeceğim." Dediğimde elimi alıp dudaklarına götürdü.

"Bebeğimiz bize mutluluk getirecek, tamam mı güzelim?" Başımı salladım. "Yaşın küçük ama onu doğurduğunda iyi ki doğurmuşum diyeceksin." Yeniden başımı salladım.

"İnşallah." Diye mırıldandım.

Kurt yeniden televizyonun sesini açtığında göz devirdim.

"Hiç göz devirme Beliz, yavrumuz daha doğmadan ona bu sevgiyi aşılamamız lazım." Güldüm.

"Manyaksın sen!" Dediğimde televizyona baktı ve bana sus işareti yaptı.

Penaltı kararıyla birlikte Kurt yerinden kalktı ve mutlulukla yastığı televizyona fırlattı.

"İşte be!" Diye gürlediğinde şaşkınca ona baktım.

"Ulan niye yastığı fırlattın?" Dedim hayretle.

Kurt kaşlarını kaldırdı ve bana döndü.

"Senin o ulan diyen ağzını yerim!" Dediğinde kahkaha attım.

"Allah'ım..." Dedim.

Elimi karnıma koydum ve güldüm.

"Baban birazcık değişik ama annen onun gibi değil, sakın üzülme miniğim olur mu?" Dedim.

"Ne üzülmesi lan, oğlumu futbolcu yapacağım ben!" Dedi.

"Hani kız istiyorduk?" Dedim sorarcasına.

"Artık erkek istiyorum!" Gülümsedim.

Bu adam tam bir manyaktı.

Penaltının kullanılacağını anladığımda ben de ayağa kalktım. Kurt merakla bana bakıyordu.

"Kocacığım için biraz totem yapacağım." Dediğimde sırıttı.

Kollarının arasına girdiğimde saçımı öptü ve dikkatle maçı izlemeye devam etti.

Penaltının kullanılmasıyla birlikte gözlerimi kapattım.

"Gol, gol, gol!" Kurt birden öyle bir bağırdı ki gözlerimi açamadan kendimi yerde buldum!

"Manyak ne yapıyorsun?!" Diye bağırdığımda koltuğun üzerine çıktı ve yanındaki yastığı alıp televizyona fırlattı.

"Gol lan gol!" Dedi.

Hayvan herif gol olunca beni yere düşürmüştü! Muhtemelen yanında olduğumu unutup bana çarpmıştı. Kocaman adamla benim küçücük cüssem bir değildi ki, tabii ki yere yapışmıştım!

Kurt rahat bir nefes verdikten sonra keyifle koltuğa oturdu.

Bakışları yeri bulduğunda kaşlarını çattı.

"Beliz niye yerde oturuyorsun kızım, kafayı mı yedin?" Dedi alayla.

Sinirle göz devirdim ve yere vurdum.

"Sen düşürdüğün için olabilir mi pislik herif?!" Kurt şaşkınca bana baktı ve hemen kalkıp beni kucağına aldı.

"Ben mi düşürdüm?" Dedi hayretle.

Yeniden koltuğa oturduğunda yavaşça omzumu öptü.

"Bir şeyin var mı? Ben hiç farkında değildim-" Sözünü kestim.

"Biraz popom acıyor." Dediğimde elini kalçama koydu.

"Çok mu?" Diye sordu.

"Birazcık." Dediğimde yavaşça kalçamı okşadı.

"Öpeyim mi?" Yavaşça ağzına vurdum.

"Sapık mısın ya?" Güldü.

"Öpersem geçer diye demiştim." Güldüm.

"Sen bugün gerçekten bir tuhafsın." Dedim.

Kurt kalçamı okşamaya devam ediyordu, yavaşça başımı göğsüne yasladım.

"Canın çok yanmadı değil mi?" Gözleri dikkatle üstümde geziniyordu.

"Beni nasıl yere düşürdün anlamadım, gözlerim de kapalıydı önümü bile göremedim!" Güldü.

"Ya maçın heyecanından unutmuşum seni, bir de küçücüksün o an göremedim demek ki." Dedi. "Bir yerinin acımadığına eminsin değil mi? İstersen hastaneye gidebiliriz, belki bebeğimize-" Sözünü kestim.

"Kurt kıçımın üstüne düştüm, bebeğimizle bir ilgisi yok!" Dedim isyan ederek. "Sen yere düşünce doktora mı gidiyorsun, ben sürekli yere düşüyorum!" Sırıttı.

"Oy benim kaz kafalı miniğim..." Dedi ve elini belime sardı.

"Kurt!" Diye kızdığımda sırıttı. "Ne kurtu ya, senden olsa olsa ayı olur!" Göğsüne vurdum. "Trabzon ayısı!" Dedim.

Birden şaşkınca göğsüne baktım.

"Kurt sen yaralıydın!" Diye bağırdım telaşla. "Çok özür dilerim, çok-" Sözümü kesti.

"Beliz Allah aşkına bir sus da!" Dedi ve tişörtünü çıkarıp yere attı. Yaralı olan yeri gördüğümde üzüntüyle oraya baktım ve dudaklarımı yaralı olan kısıma değdirdim. "Bak hiçbir şey yok, vurduğunu hissetmedim bile." Dedi.

"Benim küçük kurtçuğuma nasıl da kıydılar..." Gözlerimin dolmasıyla birlikte yeniden yarasını öptüm.

"Tamam, tamam..." Kurt gülümsedi ve dudaklarını yanağıma değdirdi. "Oldu ve bitti işte, boşver artık." Zorlukla başımı salladım.

Kurt yeniden televizyona döndüğünde hakem dört dakika uzatma vermişti.

"Ulan şu şerefsizler gol atamasa da maç hemen bitse!" Dedi ve karşı takıma sövmeye devam etti.

Maçın bitmesiyle birlikte Kurt televizyonu kapattı.

"Çok şükür Allah'ım..." Dediğinde güldüm. "Bana bak, oğlumuz olursa futbolcu yapacağız." Dedi.

"Kurt bence ne olmak isterse onu olsun, eğer futbola ilgisi olursa tabii ki küçük yaştan alt yapıya yazdırırız." Dedim.

Aklıma gelen şeyle birlikte kaşlarımı çattım.

"Sen neden futbolcu olmadın ki?" Diye sordum.

"Kaleciydim ben, sonra bıraktım." Şaşkınca ona baktım.

"Neden ki?" Güldüm. "Benim de bulduklarım niyeyse hep kaleci oluyor." Dedim.

Söylediğim şeyin farkına vardığımda dudağımı ısırdım.

Lise birinci sınıftayken okulun futbol takımındaki kaleciyi çok beğeniyordum. Sarışın ve mavi gözlü, uzun boylu bir çocuktu.

"Anlamadım?" Dedi sert bir sesle.

"Hiç." Tam ayağa kalkacakken beni tuttu.

"Kim lan o lavuk?!" Diye gürlediğinde sustum. "Senin ilk sevgilin benim sanıyordum?!" Kurt sinirden köpürüyordu.

"Zaten sensin!" Dedim. "Yalnızca sarışın bir çocuğu çok beğeniyordum, ta lise birdeyken!" Kurt sinirle gözlerini kapattı.

"Sen bana bu çocuğu daha önce de söylemiştin!" Diye kızdığında kaşlarımı çattım.

"Ne zaman söyledim ki?" Kurt birden ayağa kalktığında az kalsın dengemi sağlayamıyordum.

"Artık çocuğu nasıl unutamadıysan..." Öfkeyle gözlerime baktı ve sözlerine devam edemedi.

Hışımla odamıza girdiğinde peşinden gittim.

"Kurt saçmalama!" Dedim.

"Kızım bana gelip başka bir adamı sevdiğinden bahsediyorsun!" İşaret parmağını tehditle salladı. "O çocuğu bulursam sikerim Beliz!" Dedi.

"Sen kıskandın mı?" Kıkırdadım ve boynuna sarıldım.

"Yok ulan ne kıskanacağım, sadece gidip o şerefsizi vuracağım o kadar!" Dediğinde güldüm.

"Ben seni çok seviyorum ama..." Dedim ve dudağını öptüm.

"Sus kızım sus!" Dediğinde gülümsedim.

"Aşkım yalnızca beğeniyordum, aramızda hiçbir şey olmadı. Ona aşık falan da olmadım, ben bir tek sana aşık oldum." Dediğimde gözlerime baktı.

"Benim bulduklarımda hep kaleci oluyor ne demek lan?" Birden beni kucağına aldı. "Bulduklarım?" Güldüm.

"Ya ben senden önce kimseyle çıkmamıştım, onu öylesine söyledim." Birden beni yatağa atmasıyla üzerime uzanması bir oldu. "Hem sen kendi sevgililerine bak, zaten mesaj atıp duruyorlar!" Dedim kıskançlıkla.

"Ulan bana ne onlardan!" Dediğinde dudağımı büktüm.

"Sen beni nasıl kıskanıyorsan, ben de seni öyle kıskanıyorum." Yüzünü avuçladım. "Onlar senin sevgilindi ama o çocuk benim yalnızca arkadaşımdı. Aradaki farkı anla ve abartma lütfen." Kurt dudağımı öptü.

"Hatunumuzu da kıskanmayalım mı?" Dediğinde sırıttım.

"Kıskan." Dediğimde burnunu burnuma sürttü.

"O sarışın piçin hesabını sonra göreceğim." Sert sesiyle birlikte yutkundum. "Madem bu son gecemiz, o zaman sabahlara kadar benim ol." Dediğinde gülümsedim ve başımı olumlu anlamda salladım.

"Ma si maoropen." Diye fısıldadım.

Lazca'da en çok aklımda kalan şey kesinlikle seni seviyorum demekti, telaffuzu bile ayrı bir güzeldi.

"Si kiana şuk'u dido maoropen." Dediğinde kaşlarımı çattım.

"O ne demek?" Diye sordum.

"Bilmem." Alayla bana baktı ve dudaklarını boynuma değdirdi.

"Seviyorum dediğini anladım bir tek, gerisini anlamadım." Dedim.

"Demek ki iyi bir şey söylemişim." Göz devirdim.

"Ya söyle haydi!" Güldü ve dudağımı öptü.

"Düğünümüz olmadan önce aldığımız jartiyerlerden birini giyip gelsene, son gecemiz güzel geçsin." Dudağımı ısırdım.

"Kurt..." Dedim.

"Utanıyor musun?" Başımı salladığımda sırıttı. "Utanmana gerek yok, istersen ben giydiririm." Güldüm ve dudaklarını sıktım.

"Çok konuşuyorsun!" Dedim şakayla karışık.

Kurt elimi dudaklarından çekti ve birden tek eliyle iki bileğimi de tuttu.

Kollarımı başımın üstünde birleştirdiğinde bana yaklaştı.

"Gecelik giymeni istiyorum." Nefesi dudaklarıma çarptığında zorlukla başımı salladım. Bacak aramın yandığını hissederken onu istediğimi çok iyi biliyordum.

"T-Tamam." Dedim zorlukla.

Kurt uzanıp dudağımı öptü ve ellerimi bıraktı.

"Haydi." Dediğinde ayağa kalktım.

"Sen içeriye git, sürpriz olsun." Başını salladı ve odadan çıktı.

Dolaptan kırmızı ve dantelli olan jartiyeri elime aldım.

Makyaj yapmaya karar verdiğimde hızlı hızlı abartılı bir makyaj yapmaya çalıştım. Kırmızı bir ruj sürdükten sonra aynaya baktım. Bu kadar kısa zamanda yapmama rağmen fena olmamıştı.

"Toliçona?" Diye seslendi Kurt.

"Gelme!" Dedim.

Hızla saçlarımı taradım ve aynaya baktım.

Çok seksi olmuştum!

Aynaya baktım ve dudaklarımı büzüp poz verdim. Tam o sırada duyduğum kahkahayla birlikte arkama döndüm.

"Beliz..." Kurt hâlâ gülüyordu. "Çok güzelsin yavrum." Dediğinde yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Utandım." Dediğimde sırıttı ve kollarını arkamdan belime doladı.

"Sabahlara kadar benimsin." Dedi. "Yarına kadar senden başka bir şey düşünmek istemiyorum. Yarın babanın duruşmasına gideceğiz, avukat arkadaşımla sürekli görüşüyoruz. Babanın oradan çıkacağı kesin gibi bir şey." Omzumu öptüğünde aynaya baktım.

Çok güzeldik...

Makyajla birlikte aramızdaki yaş farkı biraz daha azalmış gibi gözüküyordu.

"Teşekkür ederim." Dediğimde gülümsedi.

"İki dakika da şu makyajı nasıl yaptın?" Dedi. "Makyaj yapınca da ayrı bir güzelleşiyorsun." Kıkırdadım.

Kurt yavaşça karnımı okşadı ve saçımı öptü.

"Seni dünyalar kadar çok seviyorum." Birden söylediği şeyle birlikte ona baktım. "Türkçesi." Diye ekledi.

Dudaklarıma bir tebessüm yayılırken utançla bakışlarımı kaçırdım.

İyi ki onunla evlenmiştim...

***

Duruşmanın bitmesini bekliyordum, içim içime sığmıyordu.

Dün Kurt'la çok güzel bir gece geçirmiştim ve bu yüzden güne mutlu uyanmıştım. Şimdi de babam içeriden çıkacaktı!

Heyecanla koridorda volta atıyordum, Kurt da içerideydi.

Yaklaşık on dakika sonra koltuklara oturdum ve gözlerimi kapattım.

Zaman geçmiyordu sanki...

"Beliz?" Babamın sesini duymamla birlikte hızla gözlerimi açtım.

Gülümseyerek bana baktığını gördüğümde ayağa kalktım ve koşarak boynuna atladım.

"Şimdi her şey bitti mi, tamamen oradan çıktın mı?" Heyecanlı olduğum için hızlı hızlı konuşuyordum.

"Bitti kızım." Dediğinde çığlık attım.

"G-Gerçekten mi?" Sesim titriyordu.

"Artık senin hep yanında olacağım." Mutlulukla babama sarıldım.

Artık görüşme bitti diyen bir gardiyan olmayacaktı.

"Baba seni çok seviyorum!" Dedim.

"Oy güzelim benim..." Babam beni sımsıkı sardığında gözlerim dolmuştu. "Haydi evimize gidelim de bana yemek yap, baban senin yemeklerini çok özledi." Dedi.

"Yaparım tabii, ne istiyorsun?" Babam gözümden akan yaşları sildi.

"Kurt oğlum sen ne istiyorsun?" Diye sordu babam.

"Bilmem ki baba, senin canın ne istiyorsa bana da uyar." Dedi Kurt.

Şaşkınca babama baktım.

"Kurt bizimle mi kalacak?" Diye sorduğumda babam göz devirdi.

"Bir teşekkür hediyesi olarak akşam bize yemeğe gelecek." Dediğinde yanaklarım kızardı.

"Hı." Diye mırıldandım.

Bakışlarım Kurt'u buldu.

İlk defa onu savcı cübbesiyle görüyordum, ona çok yakışmıştı.

Kurt arkadaşlarıyla konuştuktan sonra onlarla vedalaştı ve bana döndü.

"Beliz-" Devam etmesine izin vermeden boynuna sarıldım.

"K-Kurt..." Dediğimde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım....

Ondan ayrılmak istemiyordum...

"Beliz baban yanımızda!" Diye fısıldadı kulağıma.

"Ayrılmak istemiyorum." Yanağını öptüm. "Sen şimdi çalışmaya da başlayacaksın." Başını salladı.

"Bugünden itibaren çalışmaya başladım bile, sabahtan işe gideceğim artık." Dudağımı büktüm.

"Beni görmeye ne zaman geleceksin?" Kurt gözlerime baktı.

"Hafta içi saat beşte işten çıkıyorum, akşam yemeği bahanesiyle gelirim." Dedi. "Hafta sonları zaten çalışmıyorum, yani seni görmek için çok zamanım olacak." İç çektim.

"Ama sürekli evimize gelemezsin ki!" Dedim ve durdum.

Bunların hepsini fısıldayarak konuşmuştuk.

"Baba?" Dediğimde bana baktı. "Biz nerede kalacağız?" Diye sordum.

"Annenin evinde." Şaşkınca babama baktım.

"Bizim evimiz ne olacak?" Babam omuz silkti.

"Zaten Emel'i boşamak üzereyim, bırak kendi pisliğinde boğulsunlar." Başımı salladım.

"Annemin haberi var değil mi?" Güldü.

"Biz onunla zaten konuşmuştuk." Dedi.

Yeniden Kurt'a döndüm.

"Bir hafta." Diye mırıldandım. "Bir haftamız mutlu geçsin, ondan sonra her şeyi söyleyelim." Dedim fısıltıyla ve geri çekildim. Kurt yalnızca başını sallamakla yetinmişti.

Hep birlikte dışarıya çıktığımızda babam kolumu tuttu.

"Beliz?" Dediğinde ona baktım.

Kurt önden yürüyordu.

"Efendim?" Derin bir nefes aldı.

"Kurt'a minnet borcum olduğu için bir şey söylememeye çalışıyorum ama benim sınırımı zorlamayın olur mu? Şu hâl ve hareketlerinize dikkat etmenizi istiyorum, özellikle senin kızım!" Yutkundum.

"B-Ben ne yaptım ki?" Masum görünmeye çalışsam da olmuyordu.

"Kurt sonuçta babanın oğlu değil Beliz, hareketlerine dikkat etmeni istiyorum. Üç aydır birlikte kalıyorsunuz, ona alıştığını anlayabiliyorum ama artık sınırı aşmayın." Dedi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?" Bakışlarımı yere çevirdim.

"Özür dilerim baba, benim kötü bir amacım yoktu." Babam kolunu omzuma attı.

"Biliyorum ama yine de uyarmak istedim." Başımı salladığımda yanağımı öptü.

Başka bir şey söylemek istemedim.

***

Akşam yemeğini hazırladığımda hep birlikte masaya oturmuştuk.

"Eline sağlık güzelim." Dedi babam. "Nasıl özlemişim senin yemeklerini..." Özlemle önündeki yemeği yemeye devam etti.

"Afiyet olsun." Dedim ve gülümsedim.

Kurt'la bakışlarımız buluştuğunda zorlukla ona bakmamaya çalıştım ve yemeğime döndüm.

Yemekler bitince masayı topladım ve oturma odasına geçtim.

Babamla Kurt bir şeyler konuşuyorlardı, belli ki sohbet onları sarmıştı.

Telefonumu elime aldım ve Kurt'a mesaj attım.

"Yakışıklım?"

Mesajı gönderdikten sonra bakışlarımı televizyona çevirdim.

"Beliz?" Bana seslenen babama baktım. Yanını işaret ettiğinde yerimden kalktım ve yanına oturdum. Beni göğsüne çektiğinde babamın kokusunu içime çektim.

"Bugün birlikte uyuyacağız değil mi?" Diye sordum.

"Evet." Dediğinde kocaman gülümsedim.

"Seni çok özledim baba." Dediğimde kolumu okşadı.

"Ben de seni çok özledim ilk göz ağrım..." Babamla sarıldığımızda Kurt'un gülümsediğini gördüm, hepsi onun sayesindeydi.

"Ben artık kalkayım." Diyen Kurt'a baktım.

Bakışlarımla gitmemesi gerektiğini anlatmaya çalışsam da mecbur olduğunu biliyordum.

Kurt ayağa kalktığında biz de ayağa kalktık.

Kapının önüne geldiğimizde Kurt bana sarıldı.

"Kendine iyi bak güzelim." Dediğinde başımı salladım.

"Görüşürüz." Diye mırıldandım.

Kurt yanağımı okşadı ve bakışlarını babama çevirdi. Onunla da sarıldıktan sonra bakışları yeniden bana döndü.

"Seninle yaşamak güzeldi minik." Dediğinde zorlukla gülümsedim.

"Seninle de öyle." Kurt yeniden babama baktı.

"Görüşürüz baba." Dedi ve evden çıktı.

Kapıyı kapatır kapatmaz içimde bir sıkıntı oluşmuştu.

Saate baktığımda esnedim.

"Uykum geldi." Diye mırıldandım.

"Sonunda rahat bir yatağa yatacağım." Dedi babam.

"Hani oradaki yatak rahattı?" Kaşlarımı çattığımda babam güldü.

"Evdeki kadar rahat olur mu?" Kıkırdadım.

"Doğru." Birlikte annemin odasına geldiğimizde yavaşça yatağı açtım.

Babamla birlikte yatağa uzandığımızda bana sımsıkı sarıldı.

"Güzel kızım benim..." Dedi.

Gözlerimi kapattım ve ona sokuldum.

Sonunda kavuşsak bile içim yine de huzursuzdu.

***

Gelen mesaj sesleriyle birlikte gözlerimi araladım. Saate baktığımda daha yarım saat geçtiğini gördüm. Bir türlü uyuyamamıştım, normalde mesaj sesine asla uyanmazdım ama sürekli uyandığım için yine uyanmıştım.

Telefonumu elime aldığımda Kurt yazısını görmemle babamı uyandırmadan hızla ayağa kalktım.

Hızlı adımlarla odadan çıktım ve oturma odasına gelip koltuklara oturdum.

"Mesajını şimdi gördüm."

"Beliz?"

"Uyudun mu?"

"Yatağım sensiz bomboş be güzelim."

"Kokunu özledim."

"Beliz?"

"Kızım cevap versene da!"

"Cevap vermemenden anladım ki uyumuşsun."

"Yarın sabah bana uyanır uyanmaz mesaj at."

Güldüm, bu adam tam bir şapşaldı.

"Uyumadım kurtçuk."

Mesajı gönderdikten sonra arkama yaslandım.

"Ulan niye cevap vermiyorsun?!"

"Aklım çıktı aklım!"

Daha mesaj atacağını anladığımda hızla onu aradım.

"Beliz?" Dedi açar açmaz.

"Babam uyuyor." Dedim sessiz olmaya çalışarak, hemen uyanmasını istemiyordum.

"Bensiz uyuyamadın mı?" Diye sordu.

"Uyuyamadım." İç çektim. "Senin uyuman gerekiyor, yarın erkenden işe gideceksin." Dediğimde güldü.

"Yanımda olsan sana sarılırdım." Gülümsedim.

"Anlaşılan beni çok özlemişsin." Dedim.

"Yanım bomboş, o siktiğimin bir ayı boyunca boş kaldığı gibi!" Diye homurdandı.

"Yalnızca bir hafta yakışıklım, sana söz veriyorum ki bir hafta sonra söyleyeceğiz. Babamsız üç ay geçti, bari bir haftamız birlikte ve güzel geçsin." Kurt iç çekti.

"Tamam Beliz, senin mutluluğun benim için en önemlisi." Dedi.

Kapının çalmasıyla birlikte şaşkınca durdum.

"K-Kurt..." Korkuyla yutkundum. "Kapı çalıyor." Dedim.

Bu saatte kim gelmişti ki?

Üstelik bizim kimimiz kimsemiz bile yoktu!

"Ne?!" Kurt telaşla bağırdı. "Babanı uyandır, sakın kapıyı açayım deme!" Dedi.

"Ama uyuyor?" Dedim.

"Beliz oraya gelmem en az kırk dakikamı alır, hemen yola çıkıp gaza yüklensem bile gelemem!" Diye gürledi. "Babanı uyandır dedim sana!" Yavaşça kapıya gittim. "Beliz!" Bağırdı.

Yavaşça delikten kimin geldiğine baktım.

Annemi görmemle birlikte şaşkınca durdum.

"Kurt?!" Dedim.

"Ne oldu lan?!" Sesi çok telaşlıydı.

"A-Annem gelmiş!" Titrek bir nefes aldım. "Annem gelmiş Kurt!" Kurt birkaç saniye bekledi.

"Annen mi?" Diye sordu şaşkınca.

Annem yeniden zile basmadan hemen kapıyı açtım.

"Anne?" Dedim.

İnanamıyordum...

"Beliz?" Annem hızla kollarını bana sardı. "Aşkım, güzel kızım..." Dedi özlemle.

"Anne sen..." Defalarca yanağımı öptü.

"Artık buradayım annem." Dediğinde hızla geri çekildim.

Yanındaki iki tane büyük valizi gördüğümde yeniden anneme baktım.

"Hı?" Dediğimde güldü.

"Kendimi kovdurdum, işin parası falan umrumda değil! Babana ve sana kavuşmak için her yolu denedim." Gözlerimin dolmasıyla birlikte annemi süzdüm.

"A-Anne..." Annemin de gözleri dolmuştu.

Annemle birden öyle bir sarıldık ki hüngür hüngür ağlamaya başladım...

"Annem..." Dedi ve saçımı öptü.

"Şimdi sen burada tamamen mi kalacaksın?" Başını olumlu anlamda salladı ve gözyaşlarımı sildi.

"Miniğim benim..." Dedi sevgiyle.

Birlikte içeriye geçtiğimizde gülümsedim.

"Valizini senin odana yerleştirelim, ben diğer odada kalırım." Dedim. "Artık babamla senin odan olacak değil mi?" Güldü.

"İnşallah." Annemin yanağını öptüm.

Aklıma Kurt gelince hemen telefonumu kulağıma götürdüm.

"Alo Kurt?" Derin bir nefes aldı.

"Sonunda, ödüm koptu lan!" Diye kızdı.

"Özür dilerim." Annem gülümsedi. "Annem geldi Kurt!" Annem yanağımı sıktı.

"Duydum duydum, az daha beni de ağlatacaktınız!" Dedi alayla. "Siz şimdi hasret giderin, ben kapatayım olur mu?" Gülümsedim.

"Tamam canımın içi, sen de uyumaya çalış." Annem kolumu cimciklediğinde inledim.

"Şey Beliz, hamile olduğunu annene söylemeye çalışsan iyi olur." Yutkundum. "Hoşça kal." Telefonu kapattığında anneme baktım.

Birden ona sarılmamla birlikte belimden tuttu ve bana sarıldı. Gözyaşlarım hızla yanağımdan süzülmeye başladığında şaşkınca bana baktı.

"Ne oldu?" Diye sordu telaşla.

"A-Anne ben..." Annem hızla beni koltuğa oturttu ve yanıma oturdu.

"Kızım ne oldu?" Yutkunamadım.

"Söyleyemem..." Hıçkırıklarım da gözyaşlarıma eşlik ederken annem saçlarımı okşadı.

"Söyle miniğim, annen sana hiç kızar mı?" Başımı annemin boynuna gömdüm.

"Çok kızarsın!" Dedim.

Annem yavaşça sırtımı okşadı.

"Söyle haydi balım." Dediğinde burnumu çektim.

Yavaşça geri çekildim.

"Anneciğim..." Diye mırıldandım.

"Beliz sen benim yavrumsun, ben sana nasıl kıyabilirim?" İnledim.

"A-Anne ben hamileyim!" Dedim direkt.

Hemen söyleyip kurtulmak istemiştim...

Annemin ağzı şaşkınlıkla açıldığında yüzüne bakamadım ve bakışlarımı yere çevirdim.

Ne yapacağımı bilmiyordum....

SINIR: 4.20K VOTE 750 YORUM

Finale çok az kaldığını belirtmeliyim. Daha önce de Karadeniz Serisi hakkında bilgi vermiştim. Bu seride yazacağım üç hikayeyi de çok uzatmadan tam tadında bırakıp final yapacağım.

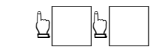
Final bölümünde bir sürpriz sizleri bekliyor olacak...☺

Oy veren ve yorum yapan, hikayemi seven herkese sonsuz teşekkürler!
❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

(Yaptığım canlı yayınlar için hikayelerimle ilgili olan sayfamı takip edebilirsiniz.)

KESİT

"Senin kızın da pek güzelmiş, maşallah..." Diyen adama baktım.

"Öyledir." Babamın bakışları beni buldu. "Huyu suyu da güzeldir meleğimin..." Gülümsedim.

"Sana çekmişim." Dedim.

Kurt'un gerildiğini hissederken uyarırcasına kolunu sıktım.

"Benim oğlum da yirmi beş yaşında." Bakışlarım adamın yanındaki çocuğu buldu. "İşi gücü yerinde, iyi bir üniversiteyi bitirdi." Kaşlarımı kaldırdım.

"Ne güzel." Diye mırıldandım.

Kurt yumruğunu sıktı ve gözlerini kapattı.

"Allah'ım sabır ver..." Kendi kendine konuşuyordu.

"Senin hedefin ne?" Babamın arkadaşına baktım.

"Hukuk." Dedim kısaca.

"Benim oğlum da mimar." Oğlu güldü.

"Abartma istersen baba." Alaylı bakışları beni buldu.

"Ne abartması oğlum? Ahmet'ten daha fazla güvenebileceğim bir arkadaşım mı var? Kızı desen maşallahı var. Bence siz birbirinizi tanımaya çalışabilirsiniz, tabii Ahmet ne der bilemem." Dedi.

Babam gözlerime baktı.

"Hiçbir zaman Beliz'i sıkmadım, asla ona kızmadım. Eğer o böyle bir şeyi isterse bir şey diyemem, tamamen kendi kararı." Dediğinde annem göz devirdi.

"Kızımız daha çok küçük Ahmet!" Dedi.

"Zaten Beliz isterse olur dedim, istemezse de onun kararı." Kurt kendini o kadar kasıyordu ki dayanamayarak ayağa kalktı.

"Ben tuvalete gidiyorum." Dediğinde ben de ayağa kalktım.

"Ben de çay koyayım." Kurt'un peşinden gittiğimde birden bana döndü ve elini öyle bir duvara vurdu ki yerimden sıçradım.

"O çocuğu öldürürüm lan!" Hızla elimi ağzına koydum.

"Kurt ne olur belli etme! Hem istediğini söylesinler, ben senin karınım!"

Sürprizlerle dolu bir bölüm sizi bekliyor, bir an önce sınır geçilsin...😇

41 "Kan"

BELİZ

Annem inanamayarak bana bakıyordu.

"A-Anlamadım?" Dedi.

Aslında çok iyi anlamıştı ama yanlış anladığını düşünmek istiyordu.

"Ş-Şey..." Elimi karnıma koydum. "Anneanne oluyorsun işte." Dediğimde annem hiddetle ayağa kalktı.

"Beliz?!" Diye gürledi. "Ne diyorsun kızım sen?" Elim ayağım titriyordu.

"Anne bilerek olmadı, yemin ederim ki ben korunuyordum-" Annem sözümü kesti.

"Şaka yapıyorsun değil mi anneciğim?" Dediğinde kendimi koltuğa attım.

"Anne bana bir tek sen destek olabilirsin, ne olur kızma..." Annem yanıma oturdu.

"Aşkım?" Dedi ve elimi tuttu. "Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?" Başımı salladığımda beni tuttu ve göğsüne çekti. "Sen daha çocuksun annem, ben senin iyiliğini düşünüyorum. Bana kızma deme Beliz, tabii ki kızarım! Daha on sekiz yaşında evlendin ve ben buna rağmen sana destek çıktım fakat sen benim sabrımı çok sınıyorsun!" Saçlarımı okşadı. "Senin için çok zor olacak biliyorum ama o bebeği aldırmamız gerekiyor güzelim benim... Baban her şeyi öğrendiğinde zaten size çok kızacak, bir de utanmadan çocuk yaptığınızı öğrenirse tepkisi ne olur sence? Adama kalp krizi mi geçirtmek istiyorsunuz?" Gözyaşlarım yanağımdan süzüldüğünde acıyla hıçkırdım...

"A-Aldırmayacağım!" Dedim net bir sesle.

"Annem ben senin iyiliğini düşünüyorum, nasıl okuluna devam edeceksin? Beliz üniversiteye gitsen yine tamam derdim ama daha çok küçüksün!" Başımı iki yana salladım.

"Sen benim iyiliğimi falan düşünmüyorsun!" Deyip ayağa kalktığımda kolumu tuttu ve beni yeniden yanına oturttu.

"Beliz!" Diye sesini yükseltti.

"Sen hamile olduğunu ne zaman öğrendin?" Sorumla birlikte kaşlarını kaldırdı. "Babamla boşandıktan sonra..." Ona yaklaştım. "Niye beni aldırmadın? Bitmiş bir evlilikti sonuçta, neden bana kıymadın?" Dedim.

Annem derin bir nefes aldı ve hüzünle gözlerime baktı.

"Sen bana babandan kalan tek şey olacaktın, benim canım olacaktın... Nasıl kıyabilirdim küçük bebeğime?" Hıçkırdım.

"Şimdi benden ne istiyorsun biliyor musun?" Titrek bir nefes aldım. "Senin yapamadığın şeyi yapmamı!" Öfkeli sesimle birlikte annem bana yaklaştı ve başını omzuma koydu.

"Beliz bak anlamadığın şeyler var." Elimi tuttu. "Ben sana hamileyken üniversiteyi bitirmiştim ve iş hayatımın ikinci yılındaydım, yani yaşım gayet uygundu. Boşanma konusuna gelirsek baban ve ben seni aldırmayı istemedik." Dudağımı büktüm.

"Her şey yaş mı?" Annem iç çekti.

"Annem, Kurt baba olmaya bile hazır değildi. Belli ki sen çok istediğin için bebeği kabullenmiş. Böyle istenmeyen bir bebekle evlilik ne kadar uzun sürebilir?" Yutkundum.

"O bebeğimizi istiyor! Benim için vurulduğunda ölmek üzereyken karnımı öptü, o acıyı çekerken bile bebeğimizi düşündü!" Annem birden başını omzumdan çekti.

"Ne?!" Diye bağırdı. "Bir dakika, bir dakika..." Gözlerime baktı. "Benim için vuruldu da ne demek?" Dedi.

"Anne..." Yavaşça ona sarıldım. "Ben sana yine yalan söyledim." Dedim.

Ona gerçeği anlatmamak için hep yalan söylemiştim. Aydın'da olduğumu bilmemesi gerekiyordu yoksa kıyameti koparırdı.

"Beliz!" Diye kızdığında her şeyi anlatmam gerektiğini anlamıştım.

Derin bir nefes aldım ve her şeyi baştan sona anlattım.

Annem inanamayarak bana bakıyordu, bir süre hiçbir şey söyleyemedi.

"Beliz..." Titrek bir nefes aldı. "Annem..." Elimi sıkıca tuttu. "Neden bana anlatmadın?" Boynuna sarıldım.

"Özür dilerim." Annem saçımı öptü.

"Sen onca acı çektin, tanımadığın bir insanla saatlerce yol gittin..." Dedi. "Neden beni aramadın annem?" Yutkundum.

"Eğer senin yanına gelseydim Kurt beni bulurdu, daha oraya gelmeden havaalanına gelmiş bile olabilirdi!" Annemin gözyaşları yeniden yanağından süzüldü...

"O adamı öldürmeden ölmeyeceğim!" Öfkeyle gözlerini kapattı.

"Anne biz barıştık! Kaç gün kapımda yattı, bana ateş edecekler diye önüme atladı!" Dedim.

"Ama seni üzdü değil mi? Bunları yapmış olsa bile sana söylediği o ağır sözleri ona yedireceğim!" Annemin yanağını öptüm.

"Anne yapma lütfen, biz onunla barıştık. Hem ben ona çok çektirdim, yemek bile yemedi. Benim için az kalsın ölüyordu!" Annem ofladı.

"Nereden geldi girdi şu adam hayatımıza!" Dedi.

"İyi ki girdi, ben ona çok aşığım. Kurt olmadan bir hayat düşünemiyorum bile!" Annem yanağımı öptü.

"Beliz, annem..." Anneme sımsıkı sarıldım. "Ben Kurt'u çok sevdiğini biliyorum-" Sözünü kestim.

"Şimdi de ondan ayrıl mı diyeceksin?" Alayla güldüm. "Bilmiyorum farkında mısın ama Kurt hayatımıza girdi ve seninle aramız düzeldi. Onun etkisi çok büyük, bana hep seni suçlamamam gerektiğini söyledi. Sen de şimdi ondan ayrıl diyecek kadar kötü bir insan mısın?" Annem derin bir nefes aldı.

"Beliz zaten her şeye göz yumdum! Beni neden anlamak istemiyorsun? Yaşın çok küçük, ne zaman üniversiteni bitirirsin istediğin kadar çocuk doğurursun!" Dedi.

"Anne, aldıramam..." Annem gözyaşlarımı sildi.

"Kuzum ben seni düşünüyorum, güzelliğim benim." Sevgiyle gözlerime baktı ve elimi öptü.

"A-Anne istemiyorum, ben bu çocuğu doğuracağım! Hem zorlandığım anlarda birlikte bakarız, olmaz mı?" Dediğimde burukça yüzümü izledi.

"Çok küçüksün meleğim..." Başımı iki yana salladım.

"Ben reşit değil miyim?" Annem gözyaşlarını sildi ve gülümsedi.

"Başlatma şimdi reşit olmana, kaç yaşında olursan ol sen hep benim minik bebeğim olarak kalacaksın." Burukça gülümsedim.

"Anne ne olur bana destek ol." Dediğimde bakışlarını yere indirdi.

"Ahmet sizi affetmediği gibi beni de affetmeyecek." Dedi.

"Babam sana kıyamaz ki." Kahkaha attı.

"Ha yani sana kıyacakta bana kıyamacak öyle mi?" Saçımı öptü. "Evlat nasıl bir şey bilmiyorsun sen tabii, o öyle bir sevgi ki bütün insanlara duyduğun sevgiden fazla..." Gülümsedim.

"Eğer sen izin verirsen ben de birkaç aya anlayacağım." Annem gözlerime baktı.

"Beliz, bilmiyorum... Baban ne der inan ki bilmiyorum, adamdan her şeyi saklıyorsunuz ama unuttuğunuz bir şey var." Bana yaklaştı. "Bu adam eninde sonunda bu yediğiniz haltları öğrenecek, şu hayatta hiçbir şey gizli kalmaz. Bence siz öğrendiği zaman ne yapar önce onu düşünün." Dedi.

"Bir hafta sonra söyleyeceğiz ki zaten." Dedim. "Yalnızca babamla mutlu bir haftamız geçsin istedim, ona daha yeni kavuştum. Ben babamı her şeyden çok seviyorum anne, o benim her şeyim." Annem başını salladı.

Babam bana küçüklüğümden bu yana annemin yokluğunu hissettirmemeye çalışmıştı. Çoğu zaman birlikte yatardık, gök gürlediğinde ise ben demeden babam koşa koşa yanıma gelirdi. Bizim aramızdaki ilişki bir baba ve kız ilişkisinden çok daha farklı bir şeydi. O bana hem anne, hem baba olmuştu.

İşi yüzünden çok sık yanımda olamasa da beni sürekli arardı. Her gittiği yerde sürekli beni arardı çünkü kızına asla kıyamıyordu. O öyle bir adamdı ki Ceren öz kızı olmamasına rağmen ona da babalık yapmıştı. Emel bana asla bir anne gibi davranmazken babam onun kızına babalık yapmıştı, hâlâ da yapıyordu.

Annem gözleri dolu dolu bana sımsıkı sarıldı.

"Sen daha miniciksin, nasıl anne olacaksın? Doğumun acısına dayanamazsın ki sen, nasıl o acıya katlanacaksın?" Annemin gözyaşlarını sildim.

"Herkes doğum yapıyor, ben de dayanırım herhâlde." Annem saçımı öptü.

"Seni çok seviyorum annem." Dediğinde benim de gözlerim dolmuştu.

"Bende öyle anneciğim." Diye fısıldadım.

Bir anda ikimiz de hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştık...

Gözlerimi kapattım ve anneme sokuldum.

"İ-İyi ki geldin anne..." Dedim mırıltıyla.

"Oy kuzum benim..." Annem yanağımı öptü.

"Derya?" Babamın sesini duymamla birlikte hızla başımı kaldırdım.

Şaşkınlıkla bize bakıyordu.

"Rüya mı görüyorum yoksa?" Kendi kendine konuştuğunda annem burukça güldü.

Eğer bir şey duymuş olsaydı çıldırırdı, muhtemelen yeni uyanmıştı.

Ayağa kalktım ve koşup babamın göğsüne sarıldım.

"B-Baba..." Dediğimde beni sıkıca sardı.

"Rüya görmüyorum değil mi?" Diye sorduğunda burnumu çektim.

"Yok." Annem de ayağa kalktı.

"Artık tamamen İstanbul'a yerleştim." Dedi. "En sonunda kendimi kovdurdum, kızıma kavuşmak için..." Göz devirdim.

"Bana da sana ve babana kavuşmak için demişti." Diyerek gerçeği söyledim.

Babam gülümsedi ve yanağımı öptü.

"Babacığım..." Dedi sevgiyle. "Artık galiba üç kişi yaşayacağız?" Başımı salladım.

Yavaşça babamdan ayrıldığımda annem babamın yüzüne bakmamaya çalışıyordu.

"Ben gideyim en iyisi." Dediğimde babam kolumu tuttu.

"Kalabilirsin." Dedi.

Kararsızca ona baktığımda gülümsedi ve beni kendine çekip gözyaşlarımı sildi.

"Tamam tamam, ağlamayın hemen." Yeniden burnumu çektim.

Babam başıyla koltuğu gösterdiğinde sessizce koltuğa oturdum.

Annem babama baktı ve derin bir nefes aldı.

"Boşanmadın değil mi?" Diye sordu.

"Boşanmak üzereyim, çok az kaldı." Annem başını salladı.

"İyi." Dedi soğukça.

Babam yavaşça anneme sarıldığında annem sarılışına karşılık verdi.

"Derya, ne dersen de haklısın." Dedi. "Boşanacağım diyorum, yemin ederim ki çok az kaldı. Bu durum yüzünden bize izin vermeyeceksen eğer-" Annem babamın sözünü kesti.

"Ben metres miyim sence? Bunları boşanınca konuşuruz." Babam kaşlarını çattı.

"O kadınla aramda herhangi bir şey geçmedi, onunla birlikte bile uyumuyorduk. Aynı odada olmamıza rağmen yatakları ayırıyorduk. Sanki gerçek bir evlilik yapmışım gibi konuşuyorsun!" Annem sinirle babama baktı.

"Neden seni boşamama izin verdin ki? Bu durum Beliz'i çok etkiledi, senin yüzünden üvey anneye kaldı!" Diye kızdı.

"Ne yapsaydım Derya, benim de bir gururum var değil mi?" Babam annemi izledi. "Gururlu bir kadın olman ne işine yaradı? Ulan boşanmayalım deseydin senden hayatta boşanmazdım, bir kez olsun boşanmayalım demedin!" Dedi. "Sen beni değil gururunu seçtin, ne yapabilirdim ki? Sana daha ne kadar dil dökebilirdim, en sonunda pes ettim." Annemin ağlamaya başladığını gördüğümde sessizce onları izlemeye devam ettim. "Eğer her şeyi geride bırakmak isteseydin, eğer ailelerimizi önemsemeseydin ben seni

asla bırakmazdım kadın." Deyip annemin gözlerini izledi. "Demek ki neymiş, gurur bir halta yaramıyormuş! Gururlu olabilirmişsin ama mutlu olamazmışsın." Annem iç çekti.

"Neden her suçu bana yüklüyorsun?" Babam annemin elini tuttu.

"Her suçu sana yüklemiyorum. Benim gidip ikinci kez evlenmem hataydı, bunu kabul ediyorum." Dedi. "Yalnızca sırf şu an evliyim diye gurur yapmanı istemiyorum. Gururun bize zarar verdiğini anlatmak istiyorum." Annem kararsızca babama baktı. "Derya gerçekten evli bile değilim! Kağıt üzerinde bir şey bu, boşanınca tamamen bitecek. Hem on sekiz yıldır birbirimize hasretken sırf Emel yüzünden yeniden mi üzüleceğiz?" Annem babamın gözlerine baktı.

"Boşanınca düşünürüz dedim ya!" Babam ofladı.

"Derya bıktım senin şu gururundan!" Diye homurdandı.

Dayanamadım ve ben de ofladım.

"Anne neyin nazını yapıyorsun ya? Yıllardır görmek istediğim tek kare buydu, haydi beni üzmeyin!" Dedim.

Annemin bakışları beni bulur bulmaz hemen yumuşamıştı.

"Bu konulara sen çok karışma prensesim, olur mu?" Dedi kibarca.

"Olmaz!" Dediğimde babam güldü.

"Beliz haklı diye onu da mı susturacaksın?" Annem göz devirdi.

"Ya başıma belasınız!" Dedi. "Beliz'i de aynı kendine benzetmişsin!" Gülümsedim.

"Tabii ki." Dedim ve babama baktım.

"Oy güzel kızım benim..." Dedi babam.

"Anne lütfen barışın, hem babam gerçekten evli değilmiş ki!" Dedim.

Babamla bakışlarımız buluştuğunda iç çekti ve yanıma oturdu.

"Biz Emel'le evlenmeden önce bir anlaşma yaptık." Dedi. "Sana söyleyemezdim bir tanem, çok özür dilerim." Elini dizime koydu. "Kızdın mı bana?" Dudağımı büktüm.

"Ben babamı kızamayacak kadar çok seviyorum." Babam gülümsedi ve saçımı öptü. "Aslında onunla gerçekten evlenmediğine sevindim." Derin bir nefes aldım. "Peki Ceren kimin kızı?" Babam iç çekti.

"Emel ve eski sevgilisinin." Dedi. "Ceren'in benimle kan bağı yok ama yine de onu kendi kızım gibi sevip sahiplendim. Kimseye de söylemedim, annene bile söylemedim çünkü Emel'le anlaşmamız böyleydi." Annem sinirle güldü.

"Şimdi de bana gelip seni sevdiğini söylüyor, yemin ederim o kadını evinin bahçesine gömerim!" Dediğinde babam kaşlarını kaldırdı.

"Ne zaman onunla konuştun ki?" Annem omuz silkti.

"Sana gerçekten evli olmayı teklif etti mi?" Dediğinde babam başını salladı.

"Ben kabul etmedim, karımı seviyorum dedim." Durdu ve annemi izledi. "Eski karımı." Diye düzeltti.

"Ahmet..." Annem babama baktığında babam kollarını açtı ve onu çağırdı.

Annem kararsızca ona baktığında ofladım.

"Haydi ya, sen de babamı seviyorsun!" Annem yavaş adımlarla koltuğa oturdu.

Babam gülümsedi ve annemi kolundan tutup göğsüne çekti, ben de göğsünde yatıyordum.

"Güzellerim..." Dedi. "Sizi çok seviyorum." Babamın göğsüne sarıldım ve kıkırdadım.

"Biz de seni çok seviyoruz." Dedim.

"Aynen." Diyen anneme kötü kötü baktım. "Tamam ya, biz de çok seviyoruz!" Diye homurdandı.

Babam güldü ve önce benim saçımı sonra annemin saçını öptü.

"Allah'ım, hayalim..." Dedi mutlulukla. "Birazcık geç oldu sanki ama olsun, geç olsun güç olmasın." Güldüm.

"Bunların olması için senin cezaevine girmen gerekiyormuş." Dedim.

"Ben sana ne demiştim kızım?" Saçlarımı okşadı. "Her işte bir hayır vardır demiştim. O zamanlar bana bu işte ne hayırı olacak diye kızıyordun, bak gördün mü?" Başımı salladım.

"Sen her zaman haklısın babacığım." Uzanıp yanağını öptüm.

"Fıstığım benim..." Dedi babam şefkatle.

"Ay ama yeter!" Diye kızan anneme baktım ve güldüm.

"Sen de benim fıstığımsın." Babam uzanıp annemin de yanağını öptü.

"Biliyorum." Annem gülümseyerek babama bakıyordu.

Gecenin şu saatinde bu kadar mutlu olacağım aklıma bile gelmezdi.

***

Kurt olmadan geçen üçüncü gündü...

Sürekli görüntülü konuşmamıza rağmen bu bize yetmiyordu, kocamı çok özlemiştim.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"Annem?" Diye seslenen anneme baktım. "Ne oldu bir tanem?" Burnumu çektim.

"K-Kurt'u özledim." Dedim.

Annem burukça gülümsedi ve yanağımı öptü.

"Adam da haklı ama kuzum, sürekli eve gelirse eğer baban iyice şüphelenecek!" Dedi.

Kapının çalmasıyla birlikte yorgun adımlarla kapıyı açmaya gittim.

Kapıyı açtığımda şaşkınlıkla yerimde durdum.

"Güzelim?" Kurt beni görür görmez beni kollarının arasına aldı.

"Kocacığım?" Dediğimde güldü ve defalarca yanağımı öptü.

"Dayanamadım ve geldim." Burnunu boynuma sürttü. "Babana da geçerken uğradım diyeceğim." Gülümsedim ve başımı salladım.

"Geç içeriye." Dedim.

"Baban nerede?" Diye sordu.

"Misafir gelecekmiş, o da onlarla gelecek." Kaşlarını kaldırdı.

"Kim geliyormuş?" Güldüm.

"Ne bileyim ben, babamın arkadaşı sanırım." Başını salladı ve içeriye geçti.

Annem Kurt'la göz göze geldiğinde gülümsedi.

"Hoş geldin." Dedi.

"Hoş buldum." Kurt da gülümsedi ve bakışları yeniden beni buldu. "Senin odana geçelim mi?" Gözlerim büyürken inanamayarak ona baktım.

"Kurt annem yanımızda!" Kahkaha attı.

"Aptal aptal konuşma, hemen aklın başka yerlere gidiyor." Dedi ve yanağımı sıktı.

Annem göz devirdi.

"Ne yapıyorsanız yapın, yeter ki sınırı aşmayın. Ben mutfağa gidiyorum, baban da birazdan gelir." Annem gittiğinde şaşkınca arkasından baktım.

"Annem sevişmemize izin mi verdi?" Kurt güldü.

"Bebeğimizi söyledin değil mi?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Bu çocuğu leylekler getirmediğine göre o da gerçekleri biliyor. İş işten geçmiş, şimdi sana kızıp bağırsa ne değişecek?" Doğruydu.

Bir şey söylemediğimde elimden tuttu ve odaya girdi.

"Seni çok özledim yavrum." Dediğinde kollarımı boynuna sardım.

"Bende öyle." Dediğimde belimden tuttu.

Dudaklarıma yaklaşıp sıcak bir öpücük kondurdu.

"Eğer ben seni böyle öpemiyorsam görüntülü konuşma ne boka yarayacak?" Diye homurdandığında güldüm.

"Yüzümü göreceksin, illa öpmen mi gerekiyor?" Göz devirdi.

"Öpeceğim tabii, öpüp koklayacağım, sımsıkı sarılacağım..." Saçımı öptü. "Sensiz yatağım bomboş kalıyor Beliz, artık evlendiğimizi babana söylememiz gerekiyor!" Uzanıp yanağını öptüm.

"Söyleyeceğiz ama şimdi olmaz. Hem annem de geldi, birazcık mutlu olalım istiyorum." Kurt ofladı.

"Ulan seni göremedikçe kafayı yiyorum! Eve de sürekli gelemiyorum, gerçekten en sonunda delireceğim!" Dedi.

Yavaşça göğsüne sarıldım.

"Yalnızca bir hafta Kurt, bir hafta daha dayansan olmaz mı?" Başını olumlu anlamda salladı.

"Yalnızca bir hafta, daha fazla olmaz!" Gülümsedim ve boynunu öptüm.

"Nasıl özlemişim senin kokunu." Dedim. "Vanilya kokulu kocam benim..." Güldü.

"Ben de duş jelini değiştirsem mi diyordum-" Sözünü kestim.

"Hayır, sakın!" Burnumu boynuna sürttüm. "Ben bu kokuyu çok seviyorum." Diye mırıldandım.

Kurt birden beni kucağına aldı ve gözlerime baktı.

"Sen kocanı özledin mi?" Dedi alayla.

"Çok." Dedim.

"O zaman bebeğimiz kulaklarını kapatsın." Anlamayarak ona baktım.

"Ne? Bacaklarımı tuttu ve beline sardı.

Dudaklarımızı buluşturduğunda kıkırdadım ve ona sıkıca tutundum.

Bu adama çok aşıktım...

Kaç dakikadır öpüşüyorduk bilmiyordum ama dudaklarımın şiştiğine emindim.

Sonunda zorlukla ondan ayrıldım ve nefes nefese yüzünü izledim.

Kurt parmağını dudağımda dolaştırdı ve tekrar yaklaşıp küçük bir öpücük kondurdu.

"Beliz?!" Annemin telaşla kapıya vurması üzerine Kurt beni yere bıraktı.

"Efendim?" Dedim.

"Baban kapıda, Kurt hemen salona geçsin!" Dedi annem.

Hemen kapıyı açtım ve Kurt'u salona sürüklemeye çalıştım.

"Acele et!" Dedim telaşla.

Kurt salona girer girmez hemen koltuğa oturmuştu, ben de yanına oturdum.

"Hoş geldiniz." Dedi annem.

"Hoş bulduk." Babamın sesini duyunca iyice paniklemiştim.

"Bir misafirimiz daha var." Dedi annem. "Kurt da geçerken uğramış." Babam ve misafirler salona girdiğinde ayağa kalktık.

Babamın yanına gidip yanağını öptüm.

"Hoş geldin babacığım." Dediğimde o da benim yanağımı öptü.

"Fıstığım..." Dedi.

Misafirlere de sarıldıktan sonra yeniden yerimize oturduk.

"Bu kim Ahmet?" Diye sordu babamın arkadaşı.

"Kızımın abisi." Dedi ve bize baktı. "Öz olmasa da." Kaşlarımı kaldırdım.

"Nasıl yani?" Babam omuz silkti.

"Öz olmasa da benim de oğlum gibidir." Dediğinde Kurt zorlukla gülümsedi.

Herkes bir sohbete dalmışken başımı Kurt'un omzuna yasladım.

"Toliçona..." Dedi aşkla.

"Söyle yakışıklım?" Saçımı öptü.

"Bugün gizlice evimize gidelim mi? Sabah kimse fark etmeden seni buraya bırakırım." Gülümsedim.

"Birlikte uyumak mı istiyorsun?" Başını salladı.

"Ne yapayım kızım?" Diye söylendiğinde güldüm.

"Anneme sormamız lazım, ne der bilmiyorum." Kurt ofladı.

Annemin bana uyarıcı bakışlar attığını gördüğümde hızla başımı kaldırdım.

"Senin kızın da pek güzelmiş, maşallah..." Diyen adama baktım.

"Öyledir." Babamın bakışları beni buldu. "Huyu suyu da güzeldir meleğimin..." Gülümsedim.

"Sana çekmişim." Dedim.

Kurt'un gerildiğini hissederken uyarırcasına kolunu sıktım.

"Benim oğlum da yirmi beş yaşında." Bakışlarım adamın yanındaki çocuğu buldu. "İşi gücü yerinde, iyi bir üniversiteyi bitirdi." Kaşlarımı kaldırdım.

"Ne güzel." Diye mırıldandım.

Kurt yumruğunu sıktı ve gözlerini kapattı.

"Allah'ım sabır ver..." Kendi kendine konuşuyordu.

"Senin hedefin ne?" Babamın arkadaşına baktım.

"Hukuk." Dedim kısaca.

"Benim oğlum da mimar." Oğlu güldü.

"Abartma istersen baba." Alaylı bakışları beni buldu.

"Ne abartması oğlum? Ahmet'ten daha fazla güvenebileceğim bir arkadaşım mı var? Kızı desen maşallahı var. Bence siz birbirinizi tanımaya çalışabilirsiniz, tabii Ahmet ne der bilemem." Dedi.

Babam gözlerime baktı.

"Hiçbir zaman Beliz'i sıkmadım, asla ona kızmadım. Eğer o böyle bir şeyi isterse bir şey diyemem, tamamen kendi kararı." Dediğinde annem göz devirdi.

"Kızımız daha çok küçük Ahmet!" Dedi.

"Zaten Beliz isterse olur dedim, istemezse de onun kararı." Kurt kendini o kadar kasıyordu ki dayanamayarak ayağa kalktı.

"Ben tuvalete gidiyorum." Dediğinde ben de ayağa kalktım.

"Ben de çay koyayım." Kurt'un peşinden gittiğimde birden bana döndü ve elini öyle bir duvara vurdu ki yerimden sıçradım.

"O çocuğu öldürürüm lan!" Hızla elimi ağzına koydum.

"Kurt ne olur belli etme! Hem istediğini söylesinler, ben senin karınım!" Beni sıkıştırdı.

"Allah canımı alsın ki ne pahasına olursa olsun onları şimdi şuradan kovarım! Siktirip gitsinler lan, karıma yavşayanı sağ bırakır mıyım ben?!" Ona sarıldım.

"Sakin olur musun?" Kurt sinirle gözlerini kapattı.

"Dayanamıyorum Beliz, patlarsam fena patlarım! Zaten çüküm kadar boyu var, bir tane vursam ebesinin amını görecek!" Elimle yeniden ağzını kapattım.

"Aşkım saçmalama lütfen, çok küfür etmeye başladın!" Dedim. "Senin yanında bütün erkekler kısa, hepsine de aynı şeyi söylüyorsun." Göz devirdi.

"Yalan mı ulan, hepsi bir yerim kadar değil mi? Tabii o kadar uzun da olmayabilir!" Alaylı sesiyle birlikte şaşkınca ona baktım.

"Sen iyice arsızlaştın!" Diye kızdım.

"Yalan mı?" Göz devirdim.

"Ya biraz sakinleşir misin?" Ellerini aldım ve belime koydum. "Ben sana aitim, hem babam istemezsem beni zorla verecek değil ya!" Dedim.

"Zorla verirse babanı da-" Hızla sözünü kestim.

"Kurt!" Ofladı.

"Ulan beynim yerimde değil ki, sinirden ne söylediğimi mi biliyorum!" Göğsüne sarıldım.

"Kurt ben seni seviyorum, bunu sakın unutma olur mu? Hem bebeğimizi düşün ve sakinleşmeye çalış olur mu?" Kurt elini karnıma koydu ve başını salladı.

"Eğer biraz daha uzatırlarsa vururum." Net sesiyle birlikte göz devirdim.

"Sen manyaksın!" Dedim.

Birlikte yeniden içeriye geçtiğimizde babam bana baktı.

"Çaylar nerede?" Dudağımı ısırdım.

Unutmuştum!

"Çayın suyu bitmiş babacığım, ben de su koydum." Babam başını salladı ve misafirlere döndü.

"Eğer Beliz de isterse ben kabul ediyorum." Diyen çocuğa baktım.

"Şey ben-" Kurt birden hışımla ayağa kalktı.

"Kabul etmiyor lan, var mı diyeceğin?!" Diye gürledi.

Herkes şaşkınca Kurt'a bakıyordu.

"Sana ne oluyor kardeşim?" Kurt öfkeyle çocuğa yaklaştı.

"Seni şuraya gömersem eğer ne baban kurtarır, ne de anan." Çocuk sinirle güldü.

"Beliz fikrini söylemedi!" Ben de ayağa kalktım.

"İstemiyorum, kusura bakmayın." Babamın arkadaşı göz devirdi.

"Sana söz hakkı tanıyan mı var oğlum? Geç otur yerine, kızı da korkuttun!" Kurt birden öyle bir bağırdı ki babamın arkadaşı yerinden sıçradı.

"Benim tepemin tasını attırmayın lan!" Dedi.

Babam hızla ayağa kalktı.

"Kurt oğlum ne yapıyorsun sen?" Kurt babama döndü.

"Asıl sen ne yapıyorsun baba, bu neyin genişliği böyle? Beliz daha bu şerefsizi tanımıyor bile ve yaşı çok küçük! Böyle bir şeye nasıl izin verebilirsin?" Babama yaklaştı. "Sen istediğin kadar izin ver, ben izin vermiyorum!" İnanamayarak Kurt'a baktım.

"Kurt saçmalama!" Dediğimde bana bakmadı.

"Siz de defolun gidin, buradan size gelin çıkmaz!" Dediğinde herkes ayağa kalktı.

"Ben böyle bir şey görmedim!" Dedi çocuğun annesi.

"Görmediysen artık görmüş oldun, haydi güle güle! Kendinize başka yerlerde gelin arayın!" Kurt'un sesi çok sertti.

Kurt gitmeden çocuğun yakalarından tuttu ve onu kaldırdı.

"Bir daha seni onun etrafında görürsem canını yakarım, anladın mı?" Çocuğu tehdit ettikten sonra yere bıraktı.

Çocuk hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla evden çıkmıştı. Herkes gittiğinde babam Kurt'a döndü.

"Sen hayırdır oğlum?" Dedi.

"Baba senin yapamadığını yaptım diye mi kızıyorsun?" Kurt bana baktı. "Onu kimseye veremem, kusura bakma." Annem ofladı.

"Her şeyin içine ettin be Kurt!" Dedi.

"Onlara buradan gelin çıkmazdı, değil mi babacığım? Sen nasıl on sekiz yaşında bir kıza izin verdin anlamış değilim!" Babam derin bir nefes aldı.

"İzin vermedim." Kurt'a yaklaştı. "Yalnızca seni denedim." Kurt anlamayarak babama baktı.

"Nasıl yani?" Dedi.

"Sence ben kızımı birine verir miyim oğlum?" Babamın bakışları beni buldu. "Beliz?" Diye seslendiğinde yanına gittim.

"Efendim?" Dedim.

"Bana kimliğini getir!" Dedi sert bir sesle.

"N-Neden ki?" Herkes çok gergindi ve bu beni korkutuyordu.

"Sana kimliğini getir dedim!" Babam sesini yükseltti.

"Ne yapacaksın kızın kimliğini?" Diye sordu annem.

"Ulan karışmayın işime, çabuk kimliğini getir!" Dedi babam.

"Kayboldu!" Dedim hemen, babam sinirle güldü.

"Sana son kez söylüyorum Beliz, eğer kimliğini getirmezsen benim bulmam hiç iyi olmayacak!" Korkuyla Kurt'a baktım.

"Getir." Dedi Kurt.

Elim ayağım titreye titreye cüzdanımı aldım ve kimliğimi çıkardım.

Gözyaşlarım çoktan yanağımdan süzülürken babam ters bir tavırla kimliğimi aldı.

"*Beliz Atabey...*" Dediğinde yutkundum.

Kurt desteklercesine bana baktı.

"Ahmet-" Babam annemin sözünü kesti.

"Medeni hali, evli!" Diye gürlediğinde bakışlarım yeri buldu. "Şaka mı lan bu?!" Kimliğimi yere fırlattı.

"B-Ben..." Sustum.

"Ceren'i görmeye gittim ve bana ablam evlenmiş dedi! Kiminle diye sorduğumda da Kurt'u tarif etti, inanmadım lan ben ona!" Dediğinde gözyaşlarım hızla yanağımdan süzülüyordu...

"B-Baba..." Başka bir şey söylemedim.

"Beni içerideyken salak yerine koydunuz lan! Salak gibi beni kandırdınız, ulan bu kız daha on sekiz yaşında! Haydi o daha çocuk, sen nasıl yaparsın bunu? Ben kızımı sana güvenip emanet ettim!" Diye gürledi babam.

"Biz-" Kurt'un sözünü kestim.

"Baba evlenmemizin bir sebebi var, ne olur bize kızma-" Sözüm yarıda kesildi.

Babam yüzüme öyle bir tokat attı ki başım geriye düştü.

"Beliz?!" Kurt telaşla bağırdı ve saçlarımı yüzümden çekti.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken annem hızla beni kendine çekti.

"Ahmet ne yapıyorsun sen?!" Diye bağırdı.

"Sen de biliyordun değil mi?" Babam inanamayarak anneme baktı. "Size yazıklar olsun!" Dedi.

Babamın bakışları beni bulduğunda öfkeyle gözlerime baktı.

"Özellikle sana yazıklar olsun, senin gibi bir evlat olmaz olsun! Hayatım boyunca gurur duyduğum kızımdan artık utanıyorum!" Acıyla inlediğimde

annem saçımı öptü. "Artık benim Beliz diye bir kızım yok! Benim kızım beni kandırmazdı, benim kızım bunların hiçbirini yapmazdı!" Babam Kurt'un gözüne sert bir yumruk attı. "Hepsi senin yüzünden, onun aklını çeldin!" Kurt'un bakışları sürekli üzerimdeydi.

"Ona nasıl vurursun?!" Diye bağırdı. "Çok seviyorum kızını, aşığım kızına! Köpek gibi aşığım, onu canımdan çok seviyorum!" Kurt babama yaklaştı. "Evlendiğimizde ise ben onu tehdit ettim, onun hiçbir suçu yok! Onu tehdit ettiğim için benimle evlendi!" Dedi. "Allah belamı versin ki onun hiçbir suçu yok!" Kurt belinden silahını çıkarıp babama uzattı. "Beni vursan da bir şey söylemeye hakkım yok baba ama şunu unutma ki kızına çok aşığım." Acıyla bağırdım.

"K-Kurt..." Bakışları beni buldu.

"Şerefsiz, ırz düşmanı!" Babam silahı Kurt'a doğrulttu. "Kızımın aklını çeldin!" Gözyaşlarım yüzünden önümü bile göremiyordum...

"Hayır!" Bağırmıştım. "Hayır benim aklımı çelmedi, tehdit etmedi! Ben kendi isteğimle onunla evlendim, ben onu çok seviyorum!" Babam bana öyle bir baktı ki sesimi kestim.

"Senin konuşmaya hakkın mı var?!" Öfkeyle yeniden Kurt'a baktı. "O kız senden on yaş küçük lan, nasıl bir sapıksın sen? Bir de kızımı sana emanet ettim!" Kurt duruşunu dikleştirdi.

"Ben Beliz'i seviyorum ve sevdiğim kadını da asla bırakmayacağım. İstersen çek silahı vur beni, biz iki cihanda da ayrılmayacağız." Dedi net bir sesle.

Babam mermiyi namluya sürdüğünde bağırmaktan sesim kısılmıştı.

"Ahmet, sakın!" Dedi annem.

Gözyaşlarım acıyla yanağımdan süzülürken gözlerim kapanıyordu...

"K-Kurt..." Diye fısıldadım.

"Beliz?!" Annem telaşla bağırdı.

Bacağımdan akan kanları gördüğümde korkuyla fısıldadım.

"Bebeğimiz..." Babam telaşla yanıma geldi.

"Beliz, kızım?!" Dediğinde çoktan gözlerim kapanmıştı...

"Toliçona!" Son duyduğum ses Kurt'un sesiydi.

Gerisi karanlık...

SINIR: 4.15K VOTE 700 YORUM

Upuzun bir bölüm yazdım, lütfen herkes emeğe saygı duymayı unutmasın! Sınırı biraz daha çabuk geçmeye çalışırsanız sevinirim, sonuçta ortada çok büyük bir emek var.😇

Oy veren ve yorum yapan, hikayemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürler...❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

(Çok yakın bir zamanda canlı yayın açacağım, yayını izlemek için hikayelerimle ilgili olan sayfamı takip edebilirsiniz.) 👆👆

42 "Misafir"

BELİZ

Yavaşça gözlerimi araladım.

Nerede olduğumu idrak etmekte zorlanırken yeniden gözlerimi kapattım.

Kurumuş dudaklarımı ıslattım, her yanım ağrıyordu.

"S-Su." Dedim kısık bir sesle.

O kadar sessizlik vardı ki bu beni ürkütmüştü.

Gözlerimi yeniden açtım ve etrafımı izledim.

Odadaydım...

Hastane odası gibiydi, net olarak göremiyordum. Beynim allak bullaktı.

Gözlerim odada dolanırken neden burada olduğumu anlamaya çalışıyordum.

Elimi yavaşça karnıma götürdüm ve okşadım.

"Anneciğim..." Diye fısıldadım.

Benim burada ne işim vardı? Kim bilir bebeğim ne kadar korkmuştu...

"İyi misin bebeğim?" Diye sordum.

Fısıltıdan farksız çıkan sesim kendimi kötü hissetmemi sağlamıştı.

Karnımı okşadığımda aklıma gelen şeylerle birlikte karnımdaki elim durdu.

Tokat...

Hızla başımı iki yana salladım, babam Kurt'u vurmak üzereydi!

Zihnimi zorladığımda ise bacaklarımdan akan kanlar geldi gözlerimin önüne...

Hemen üstümdeki örtüyü kaldırdım.

Bebeğim, bebeğim ölmüştü!

Bütün gücümle çığlık atmaya çalıştım, Kurt neredeydi?

Elim yeniden karnımı bulurken gözyaşlarım yanağımdan süzüldü...

"A-Annem..." Titriyordum. "Ne olur bir şey olmamış olsun Allah'ım, ne olur... Ben ona bir şey olmasına katlanamam!" Sözlerime daha fazla devam edemezken ellerimle yüzümü kapattım.

Boşluktaymışım gibi hissediyordum, derin bir boşlukta...

Nefes bile alamıyorken som gücümle acıyla çığlık attım ve yanımdaki komidine baktım, bir tane bardak vardı.

Güçsüzlükte bardağı yere ittim, bardak parçalara ayrılırken acıyla hıçkırdım.

"Bebeğim..." Dedim fısıltıyla, ben onun acısına katlanamazdım.

Kimse beni duymuyor muydu?

Elim ayağım titriyordu, bedenim tir tir titriyordu. Kendimde değil gibiydim, bilincim kapalıymış gibi hissediyordum.

"Kurt?!" Diye gürledim. "Gel buraya, gel işte!" Hıçkırıklarım yüzünden konuşamıyordum bile, elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

Lütfen anneni bırakmamış ol...

Odanın kapısı açıldığında başımı kaldırdım ve hemşireyle göz göze geldim.

"Beliz Hanım-" Sözünü kestim.

"Kurt nerede?" Sorumla birlikte genç kadın yanıma geldi.

"İnanın ki bilmiyorum, yaklaşık yarım saat önce yanınızdaydı." Dedi.

"K-Kurt!" Yataktan kalkmaya çalıştığımda hemşire beni durdurdu.

"Beliz Hanım daha yeni düşük teh-" Hızla sözünü kestim.

"Sus!" Diye bağırdım. "Sus!" Elim yeniden karnımı buldu. "Düşük deme bana, ben çocuğumu düşürmedim!" Hemşire yutkundu.

"Beliz Hanım lütfen uzanır mısınız? Ben hemen annenize haber vereceğim-" Gözyaşlarımı sildim.

"Kocamı istiyorum ben!" Dedim.

Yüzümü ellerimle kapattım ve ağlamaya devam ettim, artık dayanamıyordum...

"Beliz Hanım bebeğiniz-" Çığlık attığımda hemşire mecburen susmuştu.

"Sus diyorum!" Bağırmaktan sesim kısılmıştı.

Hemşire bir şeyler söylüyordu lakin dinleyecek hâlim yoktu.

"Beliz?" Duyduğum sesle birlikte hızla başımı kaldırdım.

"Kurt?" Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Tam doğrulacaktım ki Kurt buna izin vermeden hızla yanıma geldi ve yatağın kenarına oturdu.

Kollarını bana doladığında hemen ona sokuldum.

"A-Aşkım?" Dediğimde saçımı öptü.

"Siz çıkabilirsiniz." Dediğinde hemşire başını sallayıp odadan çıktı.

Başım göğsüne yaslıydı, Kurt defalarca saçımı öptü.

"Bebeğimiz..." Gözyaşlarım onun gömleğini ıslatıyordu. "Öldü değil mi?" Diye sordum acıyla.

"Beliz-" Sözünü kestim.

"Öldü işte, bacağımdan kanlar akıyordu! O da o kanlarla birlikte annesini bırakıp gitti, hepsi babam yüzünden!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "B-Ben bebeğimi istiyorum..." Daha fazla konuşmama hıçkırıklarım engel olmuştu.

"Beliz sakin olur musun?" Dediğinde göğsüne vurdum.

"Öldü işte, herkes mutlu olsun!" Diye bağırdım.

Kurt saçlarımı okşadı.

"Beliz beni dinleyecek misin?" Dediğinde başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Bebeğimiz ölmedi, bizi bırakmadı." Dedi ve gözyaşlarımı sildi. "O hâlâ karnında..." Titrek bir nefes aldım.

"Ölmedi mi?" Başını salladı.

"Ayrıca annen ve baban dışarıda kahroluyor, sen gelmiş herkes mutlu olsun diyorsun!" Dedi ve beni göğsüne bastırdı. "Kurban olurum ben sana, kimse senin acı çekmene dayanamaz. Çektiğin o acıların hepsini ben çekseydim keşke, keşke sen hiç kanama geçirmeseydin." Burnunu burnuma sürttü.

"Bebeğimiz..." Gözlerimi kırpıştırdım. "Yaşıyor mu?" Zorlukla sorduğum soruyla birlikte sıcak bir ifadeyle gülümsedi.

"Yaşıyor toliçona, sen onun Laz olduğunu unutmuşsun. Biz öyle kolay kolay ölür müyüz, inat ederiz!" Kıkırdadım.

"Yalan söylemiyorsun değil mi? Bak beni kandırıyorsan eğer kafayı yememe sebep olursun!" Güldü.

"Kızım ben aptal mıyım, bu konuda yalan söyler miyim?" Kurt yeniden gözyaşlarımı sildi. "Ağlama güzel gözlüm benim, ağlamak o mavilere hiç

yakışmıyor." Dediğinde boynuna sarıldım.

"Elimde değil." Gözyaşlarım yüzünden önümü bile göremezken Kurt güldü ve yeniden gözyaşlarımı sildi.

"Çok korkuttun bizi şuri, az daha kafayı yiyecektim. Babana da bağırdım, gözüm hiçbir şey görmedi." Yutkundum.

"Hamile olduğumu bilmiyordu değil mi?" Kurt başını salladı.

"Ceren hamile olduğunu bilseydi söylerdi, sadece evlendiğimizi söylediği için bilmiyordu." Uzanıp yanağımı öptü. "Her şey düzelecek yarim..." Diye fısıldadı.

Onun kokusunu içime çektim ve gözlerimi kapattım.

"Ne kadar daha burada kalacağım?" Kurt omzumu öptü.

"Beliz daha yeni düşük tehlikesi geçirdin, yirmi dört saat hastanede tutacaklarmış." Ofladım.

"Sen yanımda kalacaksın değil mi?" Gülümsedi.

"Tabii ki yavrum." Deyip bana sımsıkı sarıldı.

"İyi ki varsın Kurt..." Dediğimde başımı kaldırdı ve dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Kadınım..." Dedi.

Huzurla gözlerimi yeniden kapattım.

"Bir tek seni istiyorum, sadece sen ol yeter." Kurt güldü.

"Sonra da babamı özledim diye ağlamaya başlarsın." Titrek bir nefes aldım.

"Ben babamı çok seviyorum Kurt, hâlâ da öyle. Bana vurmakta haklıydı, biz onu kandırdık. O beni dürüst bir insan olarak yetişirdi ve ben ona ihanet ettim." Dedim üzüntüyle.

"İhanet etmedin." Elimi aldı ve dudaklarına götürdü. "Biz yanlış bir şey yapmadık, zina yapmadık. Yalnızca sevdik ve evlendik. Tamam ilk başta birbirimizi sevmiyormuşuz gibi davrandık ama seviyorduk." Kurt'un yanağını okşadım.

"Asla senin olduğum için pişman değilim, beni bırakma lütfen..." Dediğimde kokumu içine çekti.

"Size bir şey olacak diye aklım çıktı benim." Gözleri şişmişti, hiç uyumadığı belli oluyordu.

"Bugün yanımda yatsan olmaz mı?" Gülümsedi.

"Kıç kadar yatağa nasıl sığalım?" Dudağımı büktüm.

"Ben senin kollarının arasına kıvrılıp yatarım, ne olur yanımda kal." Kurt parmaklarımı tek tek öptü.

"Buradayım zaten, şu koltukta yatacağım. Şimdi sizi rahatsız etmek istemiyorum, rahat rahat yatarsınız." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Yanımda yat, bebeğimiz babasının yanında olduğunu hissetsin." Kurt elini karnıma koydu.

"Yanındayım babacığım." Dediğinde gülümsedim.

"Kurt bir şey sorabilir miyim?" Başını salladı. "Şimdi bebeğimizin düşme tehlikesi arttı mı?" Kurt iç çekti.

"Bunu açıklayacağım ama ağlamayacağına söz ver." Korkuyla ona baktım ve istemeden göğsüne vurdum.

"Bir şey mi var-" Kurt bıkkınca sözümü kesti.

"Ulan niye ısrarla yarama vuruyorsun? Sonra da sana kıyamıyorum diye ağlamaya başlıyorsun." Dediğinde şaşkınca ona baktım.

"B-Ben..." Yutkundum. "Çok özür dilerim, istemeden oluyor. Stres olduğum için farkında değildim, çok özür dilerim." Dedim.

"Öpmezsen acısı geçmez." Elimi yarasına koyup yavaşça okşadım.

"Özür dilerim sevgilim." Dedim.

Pişmanlıkla canım yandığında yanağımı okşadı ve gülümsedi.

"Şaka yapıyorum da, sen benim canımı acıtabilir misin hiç?" Burukça gülümsedim.

"Yaranı öpeceğim ama önce kötü haberi söyle." Dedim.

"Ya kötü haber falan yok, her halta ağladığın için önceden uyarmak istedim." Dedi. "Evet eskiye göre şimdi düşürme riskin daha fazlaymış. Birkaç ay yatıp dinlenmeye ve stresten uzak durmaya çalışacakmışsın. Ağırlık kaldırmak kesinlikle yok, sadece bunları söyledi doktor." Çekinerek ona baktım.

"Şey, sevişmekte yasak mı?" Diye sorduğumda Kurt şaşkınca bana baktı.

"Beliz?" Dediğinde bakışlarımı kaçırdım.

"Ne var, merak etmiş olamaz mıyım?" Kurt keyifle güldü.

"Azdın mı yoksa sen?" Dediğinde omuz silktim.

"Böyle konuşma lütfen, sadece merak ettim." Gülümsedi.

"İstediğinden değil yani?" Yanaklarımın yandığını hissederken ofladım.

"Kurt!" Güldü ve yeniden elimi öptü.

"Sadece pozisyonlarımıza dikkat ederiz o kadar, yine sevişeceğiz yani. Biliyorsun ki ben sensiz duramam, kudururum ve kafayı yerim." Güldüm.

"Bebeğimize bir zararı olur mu ki?" Dedim.

"Doktora sorarız ama pek zararı olacağını sanmıyorum. En kötü iki günde bir devam ederiz ama her şekilde sevişiriz." Dedi.

Başımı salladım ve yavaşça onun gömleğini sıyırdım.

"İsteyerek vurmadım, inan ki farkında değildim." Yavaşça yarasını okşadım. "Bir daha vurmaya kalkarsam hemen elimi tut. Psikolojim iyi olmadığı için farkına varamadım." Kurt omuz silkti.

"Siktir et." Dedi.

Yavaşça dudaklarımı yarasına değdirdim.

"Kıyamam ben sana..." Dedim.

Yarasına dudaklarımı bastırdım ve gözlerimi kapattım.

"Beliz?" Babamın sesini duymamla birlikte hızla dudaklarımı çektim ve gözlerimi açtım.

"Baba?" Dedim şaşkınca.

Yanaklarım kıpkırmızı olurken Kurt desteklercesine elimi sıktı.

Babam kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Ş-Şey ben Kurt'un yarasını öpüyordum." Diye saçmaladım. "Acımasın diye." Kurt yavaşça bacağıma dokunduğumda susmam gerektiğini anladım.

"Ne diye kızımın uyandığını bana haber vermiyorsun? Az önce hemşireden öğrendim!" Babam Kurt'a bakıyordu.

Öfkeyle ve sinirle...

"Konuşuyorduk." Dediğinde babam göz devirdi.

Yanıma gelir gelmez elini yanağıma koydu.

"İyi misin?" Diye sordu.

Başımı salladığımda ona bakmaya çekiniyordum. O bana öyle bir babalık yapmıştı ki ona hayran olmamak elde değildi.

Sadece işi için gittiğinde yalnız kalırdım. Hemen beni arardı, saatlerce telefonda konuşurduk. Emel'den başka bir tanıdığı olmadığı için de istemese bile beni onunla bırakıyordu. İçi rahat etmediği için ise sürekli mesaj atardı, beni yalnız bırakmamaya çalışmıştı.

"Sen buradan çıktıktan sonra uzun uzun konuşacağız." Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"Beni bir daha görmek istemediğini söyleyeceksin." Diye fısıldadığımda Kurt yanımdan kalkmıştı. Babam Kurt'un yerine oturdu.

"Eğer isterseniz ben çıkayım?" Dedi Kurt.

"Şey aslında iyi olur." Dediğimde başını sallayıp odadan çıktı.

Yeniden babama döndüm.

"Sana sarılabilir miyim?" Diye sordum çekinerek.

Babam da başını olumlu anlamda sallayıp bana sarıldı.

"Beni evlatlıktan reddetmeyeceksin değil mi?" Korkuyla ona sokuldum. "Baba ne olur beni reddetme, ben buna dayanamam... Ben sana çok değer veriyorum." Ona baktım. "Tamam bir hata yaptım ama sevdim. Beni affetmesen de bana kötü davranma ne olur..." Babam dolmuş gözlerimi öptü.

"Buradan çıktıktan sonra konuşuruz bunları." Elini tuttum.

"Dışarıda yüzüme bile bakmayacağını bilmiyor muyum ben? Şimdi hastanedeyim diye bana iyi davranıyorsun." Dedim.

"Beliz ben sana ne zaman kötü davrandım?" Dedi. "Hayatımda ilk defa sana vurdum!" Yutkundum.

"Baba ben çok hata yaptım..." Diye fısıldadım. "Sen aşkın ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun. Annem için herkesi karşına almadın mı? Bizi birazcık anlarsın diye düşünüyorum." Babam iç çekti.

"Yalnızca tek bir şeyi merak ediyorum." Babam elimi sıkıca tutmuştu. "Sana gerçekten iyi bir babalık yapıp yapmadığımı... Ben neyi beceremedim de bana böyle ihanet ettin Beliz? Sen bana asla karşı bile gelmezken bu yaptığın..." Babamın çok kırıldığını biliyordum ve ona hak veriyordum.

"Sen bana çok güzel bir babalık yaptın. Sorun sende değil, sorun benim aşık olmamda." Bakışlarımı kaçırdım.

"Annen haklıydı." Diye mırıldandı. "Bana ateşle barut yan yana olmaz dediğinde ben size güvendiğimi söyledim." Pişmanlıkla gözlerine baktım. "Hatta ne dedim biliyor musun?" Fısıltıyla konuştu. "Kurt gibi bir damadım olsa daha ne isterim dedim, ondan başka kime güveneceğim ki dedim!" Şaşkınca babamın yüzünü izledim.

"G-Gerçekten mi?" Diye sordum.

"Kurt benim tanıdığım en dürüst ve mert adamdı ama o bana bunların tam tersi olduğunu gösterdi!" Dedi öfkeyle.

"Baba lütfen böyle söyleme..." Babam gözlerime baktı.

"Gerçekleri söylüyorum kızım, gelip benden adam gibi kızımı isteyememiş insana kızımı verir miyim ben? Arkamdan iş çeviren bir damadım olamaz benim, beni ayakta uyutup mutlu mesut yaşayan bir damadım olamaz!" Bana yaklaştı. "Bu bebek meselesine ise diyecek hiçbir şey bulamıyorum. Senin daha okulun var değil mi, onca yaptığınız şeyler yetmezmiş gibi bir de hamile kalmışsın!" Dedi. "Ben kızıma baksın diye ona emanet edeyim o gidip hamile bıraksın!" Dedi sinirle.

"Baba biz yanlış bir şey yapmadık ki, evliyiz sonuçta." Çekinerek bizi savundum.

"Evlenmek için kimden izin aldınız peki?" Dediğinde yutkundum.

"İzin vermezdin ki." Kendimi daha fazla zorlamadım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim...

"Ben kendi kızımın düğününü bile görememişim, yeterince canım yanıyor zaten." Dedi. "Keşke hemen annenin evine gitseydin. Tek başına yaşaman daha iyi olurdu! Tamam sana bakacak biri olmazdı ama en azından babana ihanet etmezdin." Yutkunamadım.

"Ben sana ihanet etmedim." Başımı babamın omzuna yasladım. "N-Ne olur beni affet, dayanamıyorum artık baba..." Babam iç çekti.

"Kendi kendinize evlenmeye karar verdiniz, bir aydan fazla Kurt'un memleketinde kaldınız! Annen söyledi ve resimlerinizi gösterdi, düğün de yapmışsınız. Düğünde baban yok ve bu senin zerre umrunda değil." Dedi. "Çünkü baban sana babalık yapamamış ki, bunu beceremediğ ki onu bu kadar kandırmışsın." Hızla başımı iki yana salladım.

"Senin orada olmanı çok istedim ben, sensiz mutlu falan değildim! Ben sensiz yaşayamam baba, ne olur bana sırtını dönme!" Babam yavaşça ayağa kalktı.

"İyiysen sorun yok." Çığlık attım.

"Baba beni bırakma!" Diye çırpındığımda odanın kapısı açıldı.

Annem koşarak yanıma geldi.

"Annesinin güzeli, kızım..." Dedi ve defalarca yanağımı öptü. "Kurban olurum ben sana, iyi misin fıstığım?" Babam bizi izliyordu.

"Anneciğim..." Anneme sımsıkı sarıldım.

"İyisin değil mi?" Annem saçımı öptü. "Torunum yaşıyor güzeller güzelim, sen de annen gibi çok güçlüsün." Kıkırdadım.

Annem gözyaşlarımı sildi ve yanıma uzandı.

"Sana inanamıyorum Derya, kocaman kadınsın ve kızının yaptığının yanlış olduğunu bile bile ona destek çıkıyorsun!" Annem babama döndü.

"Kızımızın ne hâlde olduğunu görmüyor musun Ahmet?!" Diye bağırdı.

"Ulan siz bana kafayı mı yedireceksiniz?" Annem eliyle kapıyı işaret etti.

"Çık lütfen!" Dediğinde babam ofladı.

"Sanki ben üzülmüyorum!" Dedi.

"Eğer üzülüyorsan bunu yapma tamam mı?" Annem hızla ayağa kalktı. "Ailelerimizin bize neler çektirdiğini ne çabuk unuttun böyle? Sanki sen aşkın sevdanın ne demek olduğunu bilmiyorsun, hiç aşık olmamışsın!" Sessizce onları izledim. "Bizim yaptığımız şey çok mu doğruydu sence? Sırf seninle evlenmeden birlikte oldum diye annen beni istemedi! Benim ailem de seni okumamış diye istemedi, biz mutlu olduk mu?" Annem babama yaklaştı. "Çocukların mutluluğuna karışma Ahmet!" Babam hızla annemin kolunu tuttu.

Ben ise şaşkınca onlara bakıyordum.

Annemle babam evlenmeden mi yatmıştı? Normalde annem böyle bir şeyi asla istemezdi, gerçekten çok tuhaftı.

"Beliz burada!" Diye annemi sertçe uyardı.

"Duysun, ayıp mı? Senin baban beni rezil ettiğinde ayıp değildi de şimdi kızımızın duyması mı ayıp oldu?" Annem öyle bir çemkiriyordu ki babam onu kendine çekip susturmaya çalıştı.

"Bağırıp durma be kadın!" Annem derin bir nefes aldı.

"Sinirlerim çok bozuldu." Deyip ağlamaya başladığında babam iç çekti ve anneme sarıldı. "B-Belizi öylece yerde kanlar içinde görünce çok kötü oldum. Ben gerçekten iyi değilim Ahmet, ne yapacağımı bilmiyorum." Babam bana baktı.

"İyisin değil mi?" Diye sorduğunda başımı salladım.

Babam yeniden anneme döndü.

"Tamam biz evlenmeden bir şeyler yaşadık, çok zor zamanlar geçirdik ve kavuşamadık ama evlenmek istediğimizde ailelerimizin rızasını almaya

çalıştık. Rızaları olmasa bile biz inatla ayaklarına gidip kendimizi açıklamaya çalıştık." Dedi. "Böyle habersiz bir şekilde evlenmedik ve sen de habersiz bir şekilde hamile kalmadın." Annemin bakışları beni buldu.

"Ne yapsın Ahmet? Kızımız daha küçük, dolayısıyla çok cahil. Hayatı bilmiyor bile, bir hata yaptı diye ona sırtını dönecek değilsin ya?" Dedi.

"Derya saçma sapan konuşma, sonuçta aklı eriyordu ve benim üzüleceğimi çok iyi biliyordu! Kızımın yanında olamadım ben, düğününde bile kimsesiz gibi bir tek sen vardın! Bu beni çıldırtıyor anlamıyor musunuz? Benim kızımın beni böyle ayakta uyutması benim çok zoruma gidiyor." Titrek bir nefes aldım.

"B-Baba ben çok özür dilerim..." Dedim ve bakışlarımı yere çevirdim.

"Özür dilemekle geçmiyor Beliz!'" Babam derin bir nefes aldı. "Ben gidiyorum." Duruşunu dikleştirdi. "Ciddi bir durum olursa ararsınız." Hızla doğrulduğumda canım acımıştı.

"Beliz?!" Annem hemen yanıma geldi. "İyi misin kızım?" Başımı salladım.

"Beni burada böylece bırakacak mısın?" Babam bakışlarını kaçırdı.

"Siz ben içerideyken beni adam yerine koyup derdinizi anlattınız mı? Ben günlerce acaba kızım ne durumda diye düşünürken bana acıdınız mı?" Diye sordu. "Şimdi de gideceğim, zaten akşama kadar yanı başında bekledim." Annem gözlerini kırpıştırdı.

"Ahmet eve gidince de sürekli beni arayacaksın!" Dedi. "Hem birlikte gideriz, kızımızı burada mı bırakalım?" Babam gözlerini kapattı.

"Zaten kendi evime gideceğim." Şaşkınca babama baktım.

"Emel'in yanına?" Dedim emin olmak istercesine.

"Emel'le aynı odada uyuyacak hâlim yok ya!" Dediğinde çığlık çığlığa bağırdım.

"Sen beni kendi evimden kovan kadının yanına mı gideceksin?!" Ellerim titriyordu.

"Sen ne söylediğinin farkında mısın? Sırf bize inat olsun diye onların yanına mı gideceksin? İstersen boşanmaktan da vazgeç, gül gibi yaşayıp gidin!" Dedi annem.

"Derya saçmalama ne olur, kalacak bir yerim olmadığı için gidiyorum." Dedi babam.

"Senin kalacak bir yerin var!" Annem öfkeyle bana döndü. "Bırak gitsin kızının yanına, onları bizden daha çok seviyor ya!" Dedi.

Babam anneme yaklaştı ve tam arkasında durdu.

"Derya..." Annemin boynunu öptü. "Sizden daha çok sevebileceğim hiçbir şey yok şu dünyada!" Annem göz devirdi.

"Hasta olan kızını bırak da gidip o kadının kızına sarıl. Ne de olsa onunla hâlâ görüşüyorsun." Dediğinde babam bana baktı.

"O benim öz kızım değil, onun gerçek babası öldü. Evet ona babalık yapmaya çalıştım, hâlâ da gerçeği bilmiyor. Ne diyeyim, senin gerçek baban öldü mü diyeyim?" İnledim.

"Beni evden kovdular ya, bak bizim aramızı bozdular! Neden senin için bu kadar değerliler baba?!" Babam yavaşça bana yaklaştı ve yanağımı öptü.

"Senden değerli olan hiçbir şey yok. Yalnızca Ceren'e üzüldüğüm için bunu yaptım. Evet haklısın, annesinin dolduruşlarına geliyor-" Sözünü kestim.

"Lütfen git baba!" Dediğimde gözyaşlarımı sildi.

"Tamam tamam, burada seninle kalacağım. Sonra hep birlikte evimize geçeriz." Dedi. "Sen tamamen iyileşince de bu konuyu konuşuruz." Ofladım.

"Ben o kızı hayatımızda istemiyorum!" Annem elimi öptü.

"Bebeğim lütfen sakin ol." Dedi.

"Sen buradan çıktıktan sonra konuşalım, olur mu?" Dedi. "Benim tek kızım sensin." Başımı salladım.

"Onunla görüşecek misin?" Diye sorduğumda başını olumsuz anlamda salladı.

Babam asla yalan söylemezdi.

"Tamam." Dedim ve burnumu çektim.

Annem yanağımı öptü ve geri çekildi.

"Sen biraz dinlen yavrum benim." Dedi.

Bağırıp çağırmaktan yeterince yorulmuştum.

Gözlerimi kapattığımda kapının kapanma sesini duydum.

***

Kurt gözyaşlarımı sildi ve bana sarıldı.

Kurt'un evine geleli iki gün olmuştu. Ben kendi evime gitmek istesem de o kabul etmemişti, annem de bizimle kalıyordu.

"Kızım bir dur da!" Diye söylendi Kurt.

"Babamı istiyorum!" Dedim çocukça.

Kurt ofladı ve saçlarımı okşadı.

"Akşam akşam adamı mı çağıralım?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Kurt kendimi ona karşı çok kötü hissediyorum, beni anlamıyorsun ama o benim babam!" Kurt başını salladı.

"Bizi affedecek, şimdi soğuk davrandığına bakma." Dedi.

"Hastanedeyken yine iyi davranıyordu, şimdi o kadar soğuk ki!" Kurt beni göğsüne çekti.

"Affedecek toliçona..." Ona sokuldum.

"Gerçekten mi?" Başını salladı.

Gözlerimi kapattım ve onun kokusunu içime çektim.

"Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum." Güldü.

"Ben olmasaydım bunların hiçbiri olmazdı." Göz devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Ya öküz müsün?" Dedim.

Kurt beni kucağına çektiğinde itiraz etmedim. Yavaşça gözlerimi açtım.

"Başıma ne gelirse gelsin seni bana verdiği için Rabbim'e şükrediyorum." Dedim. "Ne kadar üzgün olursam olayım, iyi ki varsın. Ağlasak bile beraber ağlayalım. Her günümüz kötü geçse de birlikte geçsin. Bizde bu aşk olduğu müddetçe üstesinden gelemeyeceğimiz iş yok." Kurt gülümsedi.

"Senin o ağzını yerim da, ne güzel şeyler söylüyorsun!" Dediğinde kıkırdadım.

"Öyle ama Karadenizlim..." Yanağını öptüm. "Seni çok seviyorum." Kurt derin bir nefes aldı.

"Sevdiğim Karadeniz'i bırakıp giderken daha büyük bir sevdaya tutulacağımı nereden bilebilirdim ki?" Burnumun ucunu öptü. "Allah seni bana verdi, sahip çıkmamı istedi. Sahip çıkmakla kalmadım ve nikahı kıydım. Öyle ya da böyle evlendik, şimdi ise bir çocuğumuz olacak." Saçımı öptü. "Şükrediyorum Beliz, inan ki her gece şükrediyorum. Her ettiğim dua da şükrediyorum, her kıldığım namazdan sonra şükrediyorum." Dedi. "Binlerce kez şükürler olsun seni bana verene." Gülümsedim.

"Ya seni ısırırım!" Dediğimde güldü.

Uzanıp dudağına uzun bir öpücük kondurdum.

"Biliyor musun, annemle babam evlenmeden önce birlikte olmuş." Kurt şaşkınca bana baktı. "Annem kavga ettiklerinde söyledi. Annemi de babaannem o yüzden istememiş, dedem de maalesef ki rezil etmiş." Dedim. "Hiç değilse ben senin nikahlı karındım, yanlış bir şey yapmadık ki. Tamam babama çok ayıp ettik ama o da aşkın nelere kadir olduğunu bilmiyor mu sanki?" Kurt gülümsedi.

"Evlenmeden sana dokunur muydum hiç? Daha küçüktün sen benim gözümde. Eğer bu kadar erkenden evlenmek zorunda kalmasaydık sana üniversitede evlenme teklifi ederim diye düşünüyordum." Dediğinde dudağımı büktüm.

"Ben o kadar bekleyemezdim." Kurt kahkaha attı.

"O nedenmiş?" Yeniden kıkırdadım.

"Ya sen bana yıllarca sevdiğini söylemezdin ki, evlilik olayları olmasa sürekli aynı yatakta da yatamazdık. Sana abi gözüyle bakmak zorunda kalacaktım ve her gün ağlayacaktım. Düşüncesi bile korkunç değil mi, ben hayal bile edemiyorum." Kurt parmaklarını gözlerimin altında gezdirdi.

"Haklısın yavrum." Dedi. "Bak ağlamaktan ne hâle geldi o güzelim mavi gözler!" Güldüm.

"Sen bana iyi geliyorsun." Dedim.

Bir anda odanın kapısı açıldı.

"Aşkım?" Dedi annem.

"Annem?" Dediğimde gülümseyerek yanıma geldi.

"Babanı aradım, Beliz sensiz durmuyor deyince kıyamadı." Mutlulukla ellerimi çırptım.

"Geliyor mu?" Annem başını olumlu anlamda salladı.

Uzanıp yanağıma uzunca bir öpücük kondurdu.

"Sana krep pasta yaptım!" Dediğinde hızla doğruldum.

"Ya anne sen mükemmelsin!" Kahkaha attı.

"Haydi gelin." Hep birlikte mutfağa geldiğimizde masaya oturduk.

Annem bana iki dilim pastayı koyduktan sonra tam kola koyacaktı ki durdu.

"Kola zararlıydı değil mi?" Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ben çok seviyorum anne, hem ne olacak ki?" Kurt güldü.

"Koymayın Derya Hanım, o limonata içecek." Ofladım.

"Bıktım ama onu içmekten!" Annem güldü.

"Vişne suyu yapmıştım, sen çok seviyorsun-" Sözünü kestim.

"O zaman vişne suyu içmek istiyorum." Annem başını salladı ve üçümüze de vişne suyu koydu.

Hemen pastayı yemeye başladım ve vişne suyundan içtim.

"Anne mükemmelsin." Ağzım dolu olduğu için konuşamamıştım.

"Çok konuşma da tatlını ye." Dedi annem alayla.

Zil çaldığında ayağa kalktım.

"Ben açarım." Dedim ve koşarak kapıya gittim.

Kapıyı açar açmaz gülümseyen yüzüm şaşkın bir ifadeye dönüştü.

"Babaanne?" Dedim şaşkınca.

Arkasından gelen Salih ve Selim'le birlikte şaşkınca güldüm.

"Sizin ne işiniz var burada?" Babaannem valizini Salih'e verdiğinde yanağımdan makas alarak içeriye geçti.

"Hoş bulduk yengem." Dedi Selim.

"İçeriye buyur etmeyecek misin?" Dedi babaannem.

"Buyurun tabii." Annemin sesini duydum.

"Kim gelmiş-" Babaannemi gördüğünde sözü kesildi.
"Leyla Hanım?" Dedi şaşkınca.

"Ben geldim gelin hanım." Dedi babaannem alayla.

"Ş-Şey hoş geldiniz." Annem çekinerek babaanneme baktı ve ardından elini öptü. Ben de elini öptüğümde hep birlikte mutfağa geçtik.

Kurt hiç şaşırmamıştı çünkü misafirleri o çağırmıştı.

***

Hep birlikte salonda muhabbet ediyorduk.

Annem sohbetlere pek katılmıyordu çünkü babaannemden çok çekiniyordu.

Kapının zili çaldığında hemen açmaya gittim. Açar açmaz babamın boynuna atladım.

"Babacığım..." Dediğimde dayanamadı ve sarılışıma karşılık verdi.

"Beliz?" Dedi soğukça, umursamadan yanağını öptüm.

"Hoş geldin." Geri çekildiğimde başımla içeriyi gösterdim.

Babamla salona geldiğimizde bakışları annesini buldu.

"A-Anne?" Kekelemişti...

Yıllardır görmediği annesi karşındaydı.

Babaannem ayağa kalktı ve oğluna baktı. Duygulandığını anlayabiliyordum, onun için de çok zor olmalıydı.

"Senin burada ne işin var?" Diye sordu inanamayarak.

"Torunumla damadımı görmeye geldim." Diye karşılık verdi babaannem.

Ona her şeyi anlatmıştık, bize hep destek olduğu için bilmesi gerekiyordu.

Babam birden annesine doğru koştu ve ona sarıldı.

"Sen buralara nasıl geldin?" Diye sorduğunda babaannem sarılışına karşılık verdi. "İyi ki geldin, hoş geldin anam." Dedi.

Babaannem geri çekildi ve oğluna baktı.

Babam tam onun elini öpecekti ki elini geri çekti.

"Önce damadıma yaptıklarının hesabını vereceksin oğlum..." Dedi.

Babam kaşlarını kaldırdı ve Kurt'a baktı.

Herkes birbiriyle bakışıyordu, herkes şaşkındı.

Babaannemden bu kadarını da beklemiyordum, bu yaptığı şey gülümsememe sebep olmuştu...

SINIR: 4.50K VOTE 750 YORUM

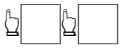
Herkes emeğe saygı duyunca sınırın hızlı bir şekilde geçtiğini de görmüş olduk değil mi? ☺

Oy veren ve yorum yapan, hikayemi seven herkese sonsuz teşekkürler! ❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

43 "Şart"

DERYA

Beliz babasına sokulmuştu.

"Baba..." Tedirgindi.

"Sen içeriye git kızım, biz büyükler olarak biraz konuşalım." Dedi Ahmet.

"Konu ben değil miyim, neden gitmemi istiyorsun ki?" Ahmet eğildi ve kızımızın yanağını öptü.

"Seninle de konuşacağız ama sen hassas olduğun için sadece şimdilik gitmeni istiyorum." Beliz başını salladı.

Beliz babasına küçükken de çok düşkündü. Ne Beliz ne de Ahmet asla birbirinden ayrılmazlardı.

Kurt kararsızca bize baktı.

"Karını yalnız bırakma." Dedi Leyla Hanım.

Kurt başını salladı ve Beliz'in peşinden gitti.

Ahmet kendini yanıma bıraktığında bakışlarımı kaçırdım.

Leyla Hanım eğer Ahmet'in boşanmadığını duyarsa beni yerin dibine sokardı.

"Şey ben sizi yalnız bırakayım." Dedim ve ayağa kalktım. "Sizin konuşacaklarınız vardır." Tam gidecekken Leyla Hanım beni durdurdu.

"Otur." Net sesiyle birlikte mecburen yeniden koltuğa oturdum. "Gençliğinde de hiç yanımda durmazdın." Yutkundum.

"Benden nefret ettiğiniz için." Alayla gülümsedi.

"Nefret ettim de ne oldu, bak oğlumdan oldum. Ahmet seni seçti, herkesi geride bırakıp seni seçti. Sen ne yaptın?" Bakışlarımı kaçırdım. "Ailene uydun ve kocanı boşadın." Dedi.

"B-Ben..." Sustum.

"Anne bu konuları mı konuşacağız?" Dedi Ahmet.

"Belki de o kız anasız büyümeyecekti-" Daha fazla dayanamadım ve gözyaşlarımı serbest bıraktım...

"Beliz annesiz büyümedi, ben onu sürekli aradım." Ahmet beni göğsüne çekti.

"Tamam anne, üzme karımı." Yavaşça geri çekildim.

"Aramakla yanında olmak bir mi be kızım?" Leyla Hanım iç çekti. "Ahmet desen kızını üvey anneye bırakmış..." Ahmet kaşlarını çattı.

"Ben kızımı kimseye bırakmadım!" Dedi.

"Öyle mi?" Ahmet gözyaşlarımı sildi.

"Anne lütfen saçmalama, yıllar sonra kavuşmuşken konuşacağımız konu bu olmamalı." Leyla Hanım güldü.

"Ne konuşalım oğlum? Karını bırakır bırakmaz evlenmenden mi başlayalım istersin, kızın eziyet çekerken sen-" Ahmet hızla ayağa kalktı.

"Beliz benim en hassas noktam, sakın onun adını kullanarak beni yaralamaya çalışma anne!" Diye kızdı.

"Kızını neden üvey anneye bıraktın?" Ahmet gözlerini kapattı.

"Bırakmadım..." Dedi. "Yalnızca ben şehir dışındayken onlarla kalıyordu. Ben kızıma o yoklukta sırf onunla konuşmak için telefon bile almıştım, o uyuyana kadar gecelerce konuşurduk... Korkmasın diye telefonda ninni

söylediğimi bilirim ben, kimse benim babalığımı sorgulamasın!" Sesini yükseltmişti. "Bırakmak zorundaydım çünkü işim buydu, tır şoförü olmak kolay mı? Sırf iki kuruş için saatlerce yol çektim, sırf kızıma bakabilmek için..." Başını iki yana salladı. "Başka bir iş bulamadım, bu zamanda iş bulmak kolay mı? Üniversite mezunu bile değildim, hiçbir işe giremedim. Kızımı isteyerek bırakmadım ben, mecburiyetten bıraktım. İşim biter bitmez geldiğimde birlikte uyurduk, benim kızıma olan sevgimi kimse sorgulayamaz!" Dedi.

"Kızını bu kadar çok seviyorsan eğer neden ona vurdun?" Ahmet yumruğunu sıktı.

"İsteyerek olmadı, hamile olduğunu bile bilmiyordum!" Leyla Hanım oğluna yaklaştı.

"Bak oğlum, yaptıklarının bedelini kızınla ödüyorsun. Zamanında aileni bırakıp giderken bunların ahının senin kızından çıkacağını hiç düşünmemiştin değil mi?" Ahmet yutkundu.

"Anne ne olur yeter..." Dedi.

"Kızın bir hata yaptı diye ona sırtını dönecek kadar kalpsiz olmuşsun... Evlat bu, nasıl onu reddetmeyi düşünürsün? Kız sana çok düşkün, benim evimdeyken bile seni özlediği için ağlıyordu." Dedi Leyla Hanım.

"Nasıl yani?" Ahmet annesine bakıyordu.

"Senin haberin yok değil mi?" Dedi. "Beliz benim evime geldi, sen bir kere bile gelmedin ama kızın geldi." Leyla Hanım iç çekti. "Aslan damadım Beliz'in canını kurtardı, az daha ölecekti..." Ahmet hışımla ayağa kalktı.

"Kızıma bir şey mi oldu?!" Diye gürledi.

"Ahmet..." Dedim ve onu yanıma çektim. "Beliz onu çok seviyor. Bana kızıyorsun ama ben ilk onları öğrendiğimde istemedim, hatta tepki gösterdim. Beliz beni kendini öldürmekle tehdit etti, eline cam kırıklarını aldı..." O anları hatırladıkça kötü oluyordu. "Az daha kendini kesecekti,

şakası yoktu Ahmet! Elim ayağım boşaldı, kafayı yiyecektim!" Ahmet yutkunamazken bakışlarını yere çevirdi.

"B-Beliz..." Ardından bana baktı. "Kurt için intihar etmeye mi kalktı?" Başımı salladım.

"Onlar birbirlerini deli gibi seviyor, aynı bizim gibi... Ben de babam bize izin vermiyor diye intihar etmeye kalkmıştım. Ona ne kadar kızsam da hak da veriyorum, kız hayatında ilk defa aşık olmuş." Dedim.

Ahmet bir süre düşündü ve annesine döndü.

"Kızıma ne oldu?" Sesi titriyordu.

"Babanın borçlarını ödemediği adamlar vardı. Ben de param olmadığı için onları hep oyaladım. Emekli maaşım ve bir de rahmetli babanın emekli maaşı vardı. Onların istediği parayı hiçbir şekilde kapatmıyordu, her yıl faiz diye diye seksen bine çıkarttılar borcu." Dedi. "Sonra Beliz kızım çıkageldi, damatla tartışmışlar ve ona kızmış." Ahmet'in titreyen ellerini tuttum. "Damatta kaç gün kapımızda yattı. Beliz kovdukça aç kaldı ama gitmedi." Dedi."En sonunda Beliz'i görmüşler ve bu sefer ondan silah zoruyla borç istemişler. O da kendi hesabındaki paranın az bir kısmını çekmiş. Adamlar gelince de bu parayı vermiş, tabii ki adamlar parayı beğenmeyip Beliz'e silah çekmiş. Tam o sırada da Kurt oğlum hızır gibi yetişip kızını kurtarmış, silahın önüne atlamış." Dediğinde Ahmet gözlerini kapattı.

"Şaka gibi..." Diye fısıldadı. "Kurt göğsünden vuruldu değil mi?" Kaşlarımı çattım.

"Sen nereden biliyorsun?" Diye sordum.

"Beliz onun yarasını öpüyordu, beni görünce de utandı." Burukça gülümsedim.

"Oy benim miniğim, büyümüşte kocasına cilve yapıyor." Ahmet bana öyle bir baktı ki sustum.

"Ben kızımı kimseyle paylaşmak istemiyorum, hele de Kurt'la!" Ofladım.

"Ahmet çocuklar birbirini sevmiş!" Başını salladı.

"Ben aşkın ne olduğunu senin gözlerinden biliyorum Derya... Konu aşık olmaları değil, konu beni kandırmaları! Yediremiyorum ulan işte, bir tanecik kızımın beni kandırmasını kendime yediremiyorum!" Leyla Hanım ayağa kalktı.

"Çocuklar birbirini sevmiş ve sana söylemeyerek bir hata yapmış. Ne olur sanki affedip onları mutlu etsen, adam onun için ölüyordu diyorum sana!" Dedi.

"Eğer aşık olduklarını bana söyleselerdi kızmazdım ki. Onlar beni kandırmayı seçti, bana sormadan düğün yapıldı." Dedi Ahmet üzgünce.

"Dert etme oğlum, eşi dostu çağırır krallar gibi burada bir düğün yaparız. Bütün birikimimi verebilirim, o kız mutlu olmayı hak ediyor. Senin için çok ağladı." Dedi Leyla Hanım.

"Benim kızım nasıl oldu da böyle bir hataya düştü?" Leyla Hanım elini oğlunun omzuna koydu.

"Aşk insana her şeyi yaptırır oğlum. Bugün evine git ve yarın akşam yine gel. İyice düşün taşın ve kızını affedip affetmediğine karar ver." Dedi. "Damadımı üzeyim deme yemin ederim seni hiç affetmem! Kızını da damadını da üzmeyeceksin. Eğer affetmiyorsan hayatlarından çekilip gidersin, sakın onlara yine kötü sözler söyleme." Diye ekledi.

Ahmet'le aynı anda ayağa kalktığımızda Leyla Hanım birden bana döndü.

"Ahmet karısından boşanmadı değil mi?" Diye sorduğunda bakışlarımı kaçırdım.

"Boşanmak üzereyim." Ahmet elimi tuttu. "Derya'yla evleneceğim." Hızla elimi çektim.

"Gözlerime bak kızım." Yavaşça Leyla Hanım'a baktım. "Şimdi siz sevgili mi oluyorsunuz?" Ahmet'e döndüm.

"Henüz değiliz." Dedim.

Leyla Hanım bana yaklaştı ve gözlerime baktı.

"Leyla Hanım biliyorum benden pek haz etmiyorsunuz ama emin olun ki Emel benden bin kat kötü. Beliz'i dışarı çok soğukken evden kovdu o kadın, benim kızım dayanamayıp hemen üşümüştür... Onun küçük bedeni nasıl dayansın soğuğa?" Dedim.

"Ben Emel denen kadını tanımıyorum, bir kez bile görmedim." Doğruydu. "Benim şu ana kadar bir tane gelinim oldu. Ben giderken Ahmet'in yanında sen vardın gelin hanım, hâlâ da sen varsın." Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Benim gelinim sensin Derya, oğluma veya sana kızmayacağım. O kadını da yakında boşayacağına eminim." Birden Leyla Hanım'a sarıldım.

"Siz ciddisiniz, gerçekten ciddisiniz..." Mutlulukla geri çekildim. "Çok teşekkür ederim!" Dedim.

Leyla Hanım ilk defa gülümsedi ve başını salladı.

Birden Ahmet'e sarıldım.

"Ahmet..." Saçımı öptü.

"Derya'm..." Dedi sevgiyle.

Güldüm ve geri çekildim.

"İyi değilim." Dediğimde Ahmet eğildi ve yanağımı öptü.

"Size ne kadar kızgın olsam da dayanamıyorum." Diye mırıldandı.

BELİZ

"Korkuyorum..." Kurt göz devirdi ve beni izlemeye devam etti.

Odada volta atıyordum.

"Kızım yeter da!" Diye homurdandı.

"Ya babamı ikna edemezlerse?" Dedim.

"Aman be yengem, baban sahip çıkmazsa biz sana sahip çıkarız." Dedi Salih.

Salih ve Selim çoktan odaya geçmişlerdi.

"Babam gibi olmaz ki..." Kurt beni yanına çekti.

"Benim seni koruduğum gibi ne baban korur ne de bir başkası! Benim kadınımı yalnızca ben koruyabilirim!" Dedi.

Selim yanıma oturdu ve ellerimi ellerinin içine aldı.

"Ben de yengemi korurum." Deyip bana sarıldığında Kurt öyle bir gürledi ki korkuyla yerimden sıçradım.

"Çek lan ellerini karımın üstünden!" Selim kahkaha attı ve geri çekildi.

"Ulan yemedik karını!" Dedi alayla.

"Yiyenin amına koyarım!" Dedi Kurt.

Şaşkınca ona baktım ve hızla ağzına vurdum.

"Yakışıyor mu sana bu küfürler, bebeğimiz babasını küfürbaz sanacak!" Salih kahkaha attı.

"Küfürbaz olsa gene iyi be yengem." Kurt'a baktı. "Karaktersiz piçin teki, çocuk küfürbaz sansa gene iyi!" Selim'le birlikte güldüklerinde onlara kötü kötü baktım.

"Ben kocamdan memnunum, hiç de karaktersiz değil!" Kurt alayla güldü ve beni göğsüne çekti.

"Bu kıçını kırdığımın salakları ne söylediğini bilmiyor hatun. Karadeniz'den karaktersiz çıkmaz." Dedi Kurt.

"Ne demek çıkmaz?" Salih Kurt'a baktı. "Ulan o zaman sen türünün tek örneğisin!" Dediğinde güldüm.

"Niye uğraşıyorsunuz benim küçük ayımla?" Dedim.

"Yengem bunun neresi küçük, gördüğü her kapıdan eğilerek geçiyor." Kıkırdadım.

"Onun o uzun boyunu yer bitiririm!" Sevgiyle Kurt'un yanağını öptüm.

"Şimdi şunları seveceğim o olacak!" Diye homurdanan kocama bakıp güldüm.

"Seni sinirlendirmeye çalışıyorlar, onlara kulak asma." Dedim.

Salih bana göz kırptı.

"Yeterince sinirlendirdik mi Beliz?" Gülümsedim ve başımı salladım.

"Daha önce hiç kurt saldırısı izledin mi?" Sorumla birlikte düşünür gibi yaptı.

"Evet, izledim." Dedi. "Bir düğünde görmüştüm." Bizi izledi. "Saldırgan bir kurt birinin düğününe gitmişti. Dişisine sulanıp onunla dans etmek isteyen yavru kurtun üzerine atlamıştı." Kurt göz devirdi. "O yavrucağın bütün kemiklerini kırdıktan sonra da şöyle bir söz söylemişti..." Bana yaklaştı. "Çüküm kadar boyunla gelmiş benim karıma asılıyorsun!" Kahkaha attım.

"Sen ruh hastasısın!" Kurt birden ayağa kalktı.

"Seni harcarım oğlum." Dediğinde Salih ellerini kaldırdı.

"Sadece izlediğim belgeseli anlattım." Dedi.

"Ben birazdan burada bir belgesel çekerim, aklın fikrin durur." Salih göz devirdi.

"Ulan hemen hemen aynı boydayız, kime bu havalar aslanım?" Dedi Selim.

"Seni şuraya bir gömerim ananın karnına geri dönersin!" Dedi Kurt.

"Sakin ol." Ayağa kalktım ve Kurt'un elini tuttum. "Siz de kızdırmayın şu adamı, illa dayak yiyeceksiniz!" Kurt belime sarıldı.

"Döv de döveyim gülüm." Kıkırdadım.

"Her şey bana bağlı yani?" Kurt başını salladı.

"Beliz?" Babamın sesini duyduğumda hızla odadan çıktım ve salona girdim.

"Baba?" Dediğimde belimden tuttu ve bana sarıldı.

"Ben gidiyorum babacığım." Dediğinde şaşkınca ona baktım.

"Beni affettin mi?" Yanağımı okşadı.

"Sadece iki gün boyunca kızımı özledim." Dudağımı büktüm.

"Beni evlatlıktan reddetmeyeceksin değil mi?" Babama sokuldum. "Baba ben seni çok seviyorum." Saçımı öptü.

"Sadece bugünlük evimize gidip düşüneceğim, yarın yine buraya geleceğim." Ofladım.

"Baba hemen kararını versen olmaz mı?" İç çekti.

"Beliz bu yaptıkların canımı çok acıttı, şu yaptıklarının hiçbiri benim kızımın yapabileceği bir davranış değildi." Babama sımsıkı sarıldım.

"Özür dilemekten başka yapabileceğim bir şey yok." Dedim.

"Bunları yarın konuşalım." Babam kokumu içine çekti ve geri çekildi. "Sana iyi bir baba oldum mu Beliz?" Diye sorduğunda başımı olumlu anlamda salladım.

"Çok." Gözlerime baktı.

"Seni üvey anneye teslim ettiğimi düşünmüyorsun değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Eğer öyle düşünseydim seni bu kadar çok sever miydim? İşin şehir dışında olduğu için beni o kadınla beraber bırakmak zorunda kaldın. İçin huzursuz oluyordu ve beni defalarca sorguya çekiyordun. Bir de beni sürekli arıyordun, beni gerçekten umursadığını çok iyi biliyorum." Uzanıp yanağını öptüm. "Seni çok seviyorum babacığım..." Babam gülümsedi.

"Bende öyle." Diye mırıldandı. "Tokat attığımda canın çok yandı mı?" Yutkundum.

"Hayır." Babam yeniden yanağımı okşadı.

"O anın siniriyle gözüm bir şey görmedi, yoksa sana asla şu yaşına kadar vurmadım." Dedi. "Özür dilerim bir tanem." Annem iç çekti.

"Ay ay yerim sizi!" Dedi ve yanımıza geldi. "Haydi artık barışın." Gülümsedim.

"Benim küsebileceğim bir konu yok." Babaannem sinirle güldü.

"Yavrum bebeğimi kaybediyordun az daha!" Başımı salladım.

"Ama babam hamile olduğumu bilmiyordu ki." Babaannem göz devirdi.

"Ne baba aşkı varmış sende." Annem gülümsedi.

"Hep öyleydi." Dedi ve bana sarıldı.

"Anne benimle düşmanlığının sebebi ne Allah aşkına?" Diye sordu babam.

"Düşmanlık değil oğlum, damadıma yaptıklarına kızıyorum! Eğer Beliz yanıma gelmemiş olsaydı bir torunum olduğunu bile bilmeyecektim. Sen bir tarafını kaldırıp anneni görmeye geldin mi hiç? Damadım olmasaydı o borçlar kapanmayacaktı!" Babam kaşlarını çattı.

"Bir de borcunu mu ödedi?" Dedi.

"Ödedi tabii aslan damadım." Babam göz devirdi.

"Ben de tehdit edildiğini bilseydim koşa koşa gelirdim. Damadın gibi borcunu ödeyemezdim ama seni yanıma alırdım." Dedi.

"Ne zaman alırdın? Cenazemi almaya gelirdin herhâlde!" Babaanneme baktım.

"Babaanne lütfen..." Dedim. "Artık kırgınlık dargınlık olmasın." Babam derin bir nefes aldı.

"Ah be anne..." Başını iki yana salladı. "Ben eve gidiyorum." Dedi.

Babam eğilip yanağımı öptü ve ardından annemi öptü. Babaannemin yanına gittiğinde elini öptü.

"Her şeyi telafi edeceğim." Dedi ve evden çıktı.

***

Yavaşça Kurt'un yanına yattım.

"Bebeğim..." Dedi.

"Karadeniz'in en yakışıklı, en seksi, en öküz adamı." Yüzünü buruşturdu.

"Öküz değilim, kurtum." Güldüm.

"Gidip adını Kurt diye değiştirecek kadar çok seviyorsun şu hayvanı." Elini yüzümde gezdirdi.

"Sadece bir hayvan değil." Dedi. "Asil, sadık ve yırtıcı bir hayvan." Gülümsedim.

"Senin gibi." Dedim.

"Bu lakap bana küçüklükten kaldı, kimse Ataman demezdi." Ellerimi göğsünde gezdirdim.

"Peki gerçek adını söylesem yine bana kızar mısın?" Diye sordum.

İlk adını söylediğimde deliye dönmüştü ve ben o günleri hatırlamak bile istemiyordum. Sonradan kendisi söylettirmişti ama ona normalde gerçek adıyla hitap etmeye cesaret edemiyordum.

"Ben ismimi sevmiyorum güzelim, seninle bir ilgisi yok." Dedi.

"Yani adınla hitap etmemi istemiyorsun?" İç çekti.

"Ne kadar ismimi sevmesem de gerçek adım bu. Ben ismimi değiştirdim ama Trabzon'da beni herkes gerçek adımla biliyor ve öyle sesleniyor. Sen de benim karımsın ve dolayısıyla adımla seslenmek istersen bir şey diyemem." Burukça gülümsedim.

"Eğer sana eskileri hatırlatıyorsa söylemem." Dedim.

"Benim gerçek adım Ataman, sen de söyleme hakkına sahipsin. Yalnızca Kurt'u daha sık kullansan daha iyi olur." Kaşlarımı kaldırdım.

"Gerçekten adını söylememe kızmaz mısın?" Belime sarıldı.

"O sadece bir kere oldu, o an sinirliydim ve sen de gerçek adımı söyleyince dayanamayıp sana patladım. Bir daha olmayacak." Başımı salladım.

"Eminsin değil mi?" Sorumla birlikte gözlerini kapattı.

"Seni nasıl korkuttuysam artık." Pişmanlığını fark etmemle uzanıp yanağını öptüm.

"Korkutmadın yarim." Dedim.

Kurt gözlerini araladı ve beni iyice kendine çekti. Hava sıcak olsa bile şu an o kadar güzeldik ki sıcağı umursamıyordum bile...

"Ben eserim gürlerim ama yine de senden vazgeçmem kızım." Dedi.

"Biliyorum." Başımı omzuna yasladım.

Kurt saçımı öptü ve elini bacağıma koydu. Yavaşça bacaklarımı okşadığında ona sürtündüm.

"Sen iyice yaramaz bir kız olmaya başladın." Güldüm.

"Kocama çekmişim." Dedim.

Kurt boynumu öptüğünde huzurla gözlerimi kapattım.

"Ulan kapça kadar bir şey şu kadar seksi olur mu?" Dediğinde hızla gözlerimi açtım.

"Ya Kurt ne kapçası ya?" Diye homurdandım. "Bana tanrıça de, kapça ne?" Kahkaha attı.

"Tanrıça falan anlamam ben kızım, Karadenizli adam kapça sever!" Göz devirdim.

"Bu kadar güzel bir kadını hamsiye benzet zaten!" Sırıttı.

"Bu kadar güzel bir kadını?" Şaşkınca ona baktım.

"Çirkin miyim?" Kurt resmen benimle dalga geçiyordu!

"Ulan!" Birden beni altına çekti. "Şu mavi gözlerle çirkin olabilme ihtimalin var mı?" Gülümsedim.

"Bilmem ki." Dediğimde boynumu öpücüklere boğdu.

"Kurt asenasını özledi." Dedi.

Güldüm ve ona sokuldum.

"Asenası da onu özledi." Kurt'un bakışları dudaklarımı buldu.

"Sevişirken biraz daha dikkat etmek zorundayız." Utançla bakışlarımı kaçırdım.

"Biliyorum." Dedim.

"En azından düşme tehlikesi geçene kadar." Deyip karnımı okşadı. "Ama bu Laz kızın anasını bırakabileceğini sanmıyorum. İnat edip yapışır sana, bir

de halasına çekerse karnından bile çıkmaz. Ne dokuz aylar geçer o yine orada kalır." Kahkaha attım.

"Ya saçmalama!" Dedim.

"Ciddiyim Beliz." Dedi. "Annem Loya'ya on ay hamile kalmıştı." Şaşkınca ona baktım.

"O zamandan inatçı olacağı belliymiş." Kurt güldü ve başını salladı.

"Kızımız ona çekmez inşallah." Dedi.

"Ya oğlumuz olursa?" Karnımı okşadı.

"Oğlumuz olursa da babasına çeker inşallah." Sırıttım.

"Hani futbolcu yapacaktık?" Başını salladı.

"Kaleci olmasın da!" Diye homurdandı.

Kahkaha attım ve onun boynuna sarıldım.

"Kaleci olsun, kaleciler hep bana çekici gelmiştir." Dedim.

"Ağzına bir tane vuracağım şimdi o olacak, çocuğun adını da söylemiyorsun!" Kıskançlıktan kuduran kocamı izledim.

"Konuyu sen açtın." Kurt birden bacaklarımı araladı ve kendini sertçe bana sürttü. "Ah!" Dudaklarımdan dökülen inlemeyle birlikte gözlerini kapattı.

"Senin bir tek beğendiğin kaleci olabilir." Dedi. "Onun da kim olduğunu biliyorsun." Kıkırdadım.

"O da sensin." Dedim.

"Aynen öyle toliçona, benden başkası olamaz." Kurt'un dudağına uzun bir öpücük kondurdum.

"Kocam beni her şeyden kıskanıyor." Gözlerini kıstı.

"Normal değil mi?" Sakallarını okşadım.

"Normal tabii." Bakışlarım geniş göğsüne indiğinde yutkundum.

Kurt sırıttı ve birden üstündeki tişörtü çıkarıp yere attı.

"Ya..." Dedim.

"Azdın mı?" Sorusuyla birlikte ofladım.

"Ya sen beni utandırmaktan zevk alan bir herifsin, gerçekten yeter!" Güldü. "Azdın mı ne ya, terbiyesiz pislik!" Ayağımla ona vurmaya çalıştığımda birden bacaklarımı tuttu. Bacaklarımı kıpırdatamazken ofladım. "Bu haksızlık!" Kurt güldü ve uzanıp dudağımı öptü.

"Kızardın mı sen şuri?" Dedi ve yanaklarımı okşadı.

"Pisliksin ya, sevgili değil hainsin!" Bakışlarımı kaçırdım.

"Gözlerime bak." Net sesiyle birlikte ona baktım. "Çok mu utandın sen?" Deyip burnumun ucunu öptü.

"Yani..." Gülümsedi.

"Beni istiyor musun?" Sorduğu soruyla birlikte çekinerek başımı salladım. Kurt kahkaha attığında ona tip tip baktım. "Bir şey yok, sadece komik geldi." Yeniden göz devirdim.

Kurt üstümdeki tişörtü çıkarıp yere fırlattıktan sonra göğüslerime baktı.

"Ulan sanki göğüs değil şaheser." Dedi ve sütyenden taşan kısımları okşadı. "Elime bile sığmıyor ya, işte orada eriyorum." Birden sütyeni ortasından yırttı ve hırladı.

"Sus aşkım, annemler duyacak!" Alayla güldü.

"Herkes uyudu, bok duyarlar." Kıkırdadım. "Şu göğüslere bak be, ne kadar doğal ve güzel..." Kurt iç çekmiş göğüslerimi izliyordu.

"Kurt anladık bir tanem göğüslerimi çok seviyorsun, artık elleyip okşasan da diğer kısımlara mı geçsek?" Ne söylediğimi fark ettiğimde kızardım.

Hamilelik bana yaramamıştı!

Kurt inanamayarak bana baktı ve ardından kahkaha attı.

"Sen nasıl istersen yavrum." Dedi.

Utançla örtünün içine girdim.

"Ben bu utançla yaşayamam." Dediğimde Kurt da örtünün içine girdi ve gülümsedi.

"Şurada nefessiz kalana kadar sevişmek istiyorum, ne yaptın lan bu adama?" Dediğinde dudağımı büktüm.

"Ben bir şey yapmadım, kendisi hep böyleydi." Kurt birden göğüslerime gömüldüğünde kahkaha attım.
"Kurt..." Dedim.

Kurt bakışlarını yüzüme çıkardı ve dudaklarımızı buluşturdu.

Uzun uzun öpüştüğümüzde çıkan öpücük sesleri gülümsememe sebep oldu.

En sonunda nefessiz kaldığımda başımı örtüden dışarıya çıkardım.

Bana tip tip bakan babaannemi görmemle birlikte çığlık attım.

Kurt hızla örtüden çıktı ve şaşkınca babaanneme baktı.

"Gülüşme sesleriniz beni uyutmadı diyecektim ama gördüm ki siz bir haltlar yiyorsunuz." Alayla bize baktığında utançla inledim ve göğüslerimi örtüyle kapattım.

"Babaanne ya!" Dedim.

"Her neyse, az sessiz olun." Dedi ve tam çıkacakken yeniden bize döndü.
"Ananı da az böyle yakalamadım, insan bir kapıyı kilitler. O da senin gibi

kapıyı kilitlemeyi akıl edemezdi, aynı ona çekmişsin." Babaannem benimle dalga geçtikten sonra odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Kıpkırmızı kesildiğimde Kurt kahkaha attı.

"Lafını sokmadan da gitmedi." Ofladım.

"Kurt yine rezil olduk!" Dedim.

Artık rezil olmaktan gerçekten bıkmıştım!

***

Akşam yemeğinde babamın en sevdiği yemekleri yapmıştım.

Dün geceden sonra babaannemin yüzüne çok bakmamaya çalışıyordum ama o bana her fırsatta lafını sokuyordu.

Salih ve Selim ise bugün arkadaşlarıyla buluşacağını söyleyip evden çıkmıştı.

"Her şeyi hazırladın mı kuzum?" Diye sordu annem.

"Evet." Gülümsedi ve yanağımı öptü.

"Eline sağlık bir tanem." Dedi.

Kapının çalmasıyla birlikte heyecanla derin bir nefes aldım.

Babam bugün kararını söyleyecekti!

Kapıyı açmaya gittiğimde babamı karşımda görür görmez boynuna atladım.

"Hoş geldin babam." Dedim ve yanağını öptüm.

"Hoş buldum fıstığım." Babam içeriye geçtiğinde herkes salonda onu bekliyordu.

Dayanamayıp elinden tuttum ve onu salona doğru çekiştirdim.

"Baba lütfen affetmiş ol, Kurt asla kötü bir damat olmaz." Dedim.

"Ben kararımı verdim kızım." Deyip tekli koltuğa oturdu.

Ben de Kurt'un yanına oturdum, kalbim inanılmaz hızlı atıyordu.

"Sakin ol." Diye fısıldadı Kurt.

Babam arkasına yaslandı ve Kurt'a baktı.

"Bir şey söylemek ister misin?" Hâlâ bakışları çok sertti.

"Yaptıklarımın yanlış olduğunun bilincindeyim Ahmet baba, evet emanete ihanet ettim." Dedi. "Seni kandırdığım için vicdanım birçok kez sızladı ama kızına bu kadar aşıkken yapabileceğim başka bir şey yoktu. Eğer dedemi bahane edip onunla evlenmeseydim beni hep abisi olarak görebilirdi, ben de ona kardeşim demek zorunda kalabilirdim. Bu ikimizin de canını çok yakardı, kızının üzülmesini istemezsin değil mi?" Kurt'un bakışları beni buldu. "Ben karımı çok seviyorum baba, ister bizi kabul et ister etme ama aramızdaki aşkı yok edemezsin. Yaptığımız yanlışlar için özür dilerim, onu bu yanlışlara ben soktum. Aklına girdiğimi söylerken haklıydın, gerçekten onun aklına girmiştim ama unuttuğun bir şey vardı..." Duruşunu dikleştirdi. "Ben kızının kalbine de girmiştim be baba, var mı aşktan ötesi?" Derin bir nefes aldı. "Hakkını helal etmeni istiyorum, bizi affetmesen de helal et. Kızına sevdalandım ve onu memleketime götürüp evlendim. Biz birbirimize aitiz baba, Beliz benden başka bir adamla yapamaz. Ben de ondan başka bir kadınla yapamam. Yaptığımız yanlışları unut ve bizi kabullen... Herkes hata yapar ama herkes aşık olamaz." Dedi.

Aşkla Kurt'a baktım ve elini sıktım.

"Karadenizli adam sevdasını bırakmaz." Dedim.

"Bırakmaz." Diyerek beni onayladı ve elimi öptü.

Bakışlarım babamı bulduğunda herkesin pür dikkat babama baktığını fark ettim.

"Bir şartım var." Sert sesiyle birlikte yutkundum. "Sadece bir şart." Kurt merakla babama baktı.

"Nedir?" Diye sordu.

"Her şey usulüne göre olacak." Babam duruşunu dikleştirdi. "Ailen buraya gelip adam gibi kızımı benden isteyecek. Kına gecesi, düğün her şey yeniden olacak." Babamın bakışları beni buldu. "Kızım da bu süre zarfında benim yanımda kalacak. Ne zaman düğününüz olur o zaman kızımı alırsın." Dedi.

Şaşkınca babama baktım ve ardından bakışlarımı kaçırdım.

Kurt'un ailesi bunu kabul eder miydi diye düşünüyordum, sonuçta çok sevilen bir gelin değildim....

SINIR: 4.40K VOTE 750 YORUM

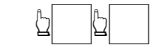
Yorumlarınızı saygı çerçevesinde yapmayı unutmamanızı rica ediyorum.😘

Oy veren ve yorum yapan herkese sonsuz teşekkürler!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

44 "Dansöz"

BELİZ

Sıkıntıyla yatağıma oturdum ve Kurt'u görüntülü aradım. Çok geçmeden aramamı cevapladığında uykulu yüzüyle karşılaştım.

"Kurt?" Dedim özlemle.

"Bebeğim?" Dediğinde sesi yorgun çıkmıştı.

"Gün boyunca beni aramadın!" Diye sitem ettiğimde gülümsedi.

"Tam üç kez aradım ve konuştuk Beliz." Göz devirdim.

"Tam üç kez aradım ve konuştuk Beliz!" Diye onun taklidini yaptığımda güldü. "Üçü de çok kısa sürdü, neredeyse en uzunu beş dakikaydı!" Dedim.

"Ah şuri..." Yatağa uzandı. "Çok yoğunum be kızım, yeni davalarla uğraşıyorum. Hepsi de ağır davalar, kocanın işi kolay mı?" Dudağımı büktüm.

"Çok özledim." Üzüntüyle ona baktığımda iç çekti.

"Senden ayrı kalmak benim kaderim be yavrum." Dedi. "Üç gündür sensizim, kokuna hasretim." Gülümsedim.

"Babanlara söyledin değil mi?" Diye sordum. "Ne olur bir an önce istemeye gelsinler beni, yemin ederim dayanamıyorum." Kahkaha attı.

"Sen kocan olmadan duramıyor musun?" Dedi.

"Duramıyorum tabii ki, gel al beni ne olur." Kurt yeniden güldü.

"Geleceğim merak etme, kimse seni benden ayıramaz." Gülümsedim.

"Çok yorgun görünüyorsun." İç çekti.

"Sen yanımda olsan saçlarını öper kokunu içime çeke çeke uyurdum. Baban bok var da böyle aptal bir şeyi istedi!" Kıkırdadım.

"Adam haklı ama Kurt! Düşünsene bir kızımız var ve bizden habersiz evleniyor. Sen de onun mürüvvetini görmek istemez misin?" Ofladı.

"Ne yapalım, yedik bir bok sonuçlarına katlanacağız." Üstünü örttü. "Bebeğimiz nasıl?" Diye sordu.

"Birazcık babasını özledi o kadar." Dedim.

"Yemek yiyorsun değil mi? Sakın ben yanında yokum diye yememezlik yapma!" Güldüm.

"Yiyorum tabii ki, bebeğimizi aç bırakmamaya çalışıyorum." Dedim.

"İyi." Yüzümü inceledi. "Çok ayakta duruyor musun?" Yeniden kıkırdadım.

Şapşal...

"Hayır genellikle hep yatıyorum. Yemek yemeye ve tuvalete kalkıyorum sadece, bunlar dışında hep uzanıyorum. Düşme riskini atlatana kadar da böyle geçecek sanırım." Dedim.

"Annen sana bakıyor değil mi?" Başımı salladım.

"Bakmaz olur mu? Sürekli odama geliyor ve bana bir sürü meyve yediriyor." Durdum. "Bol bol süt içiyorum, bir de annem bana kendisinin yaptığı vişne suyunu çok içiriyor." Güldü.

"Aslında senin annenle kalman iyi oldu. Sana benden daha iyi bakıyor, tabii tecrübeli kadın. Ben bir halt bilmiyorum." Dedi. "Baban sana nasıl davranıyor?" Düşündüm.

"Gayet iyi davranıyor. Gelip sürekli beni öpüyor, iki gün boyunca onunla uyudum. Beni gözünün önünden ayırmıyor. Akşama kadar birlikteyiz, evden dışarı da çıkmıyor." Kurt rahat bir nefes aldı.

"Çok şükür." Diye mırıldandı. "Sen akşama kadar odanda yatıyor musun?" Dedi düşünceli bir tavırla.

"Tabii ki gün boyunca odamda durmuyorum. Oturma odasına geçtiğimizde annem ve babamla birlikte dizi izliyorum." Gülümsedim. "Merak etme bütün dizi süresi boyunca uzanarak izliyorum, yani çok ayakta kalmamaya çalışıyorum." Başını salladı.

"Neyse ki iyisiniz." Dedi. "Hiç dışarı çıkmaman seni bunaltıyor değil mi?" İç çektim.

"Şimdi düşünebileceğim son şey gezip tozmak, birazcık dinlenmek bana iyi geliyor. Onca olay yaşadık, bu kadar aksiyon bana yeterli." Gülümsedi.

"Özledim..." Gözlerime baktı. "Yarın erkenden işe gideceğim." Dedi.

"Evimize döndüğümde beni böyle yalnız mı bırakacaksın?" Diye sordum.

"Bu yalnız bırakmak değil Beliz, sadece çalışıyorum." Diye mırıldandı. "Hem ben annenin evinin yanındaki evi almayı düşünüyorum. Kendi evimi satıp oraya yerleşelim istiyorum. Ben işe gittiğimde yalnız kalma diye." Başımı salladım.

"Seni sadece akşamları mı göreceğim yani?" Gülümsedi.

"Sen de üniversiten bitince benim yanıma gelirsin. Bebeğimize de annen bakar, biz de hiç ayrılmamış oluruz." Elimi karnıma koydum.

"Ben bebeğimizi nasıl bırakacağım?" Kurt güldü.

"Mecburuz şuri, istesek de istemesek de bırakmak zorundayız. İkimiz de çalışacağız sonuçta değil mi?" Başımı olumlu anlamda salladım.

Kamerayı göbeğime tuttum ve yavaşça tişörtümü sıyırdım.

"Büyümüş mü babası?" Güldüğünü duydum.

"Üç günde kocaman olmuş, maşallah yavrumuza." Dedi.

"Maşallah tabii benim minik yavruma." Dedim.

"İkinizi de özledim." Yavaşça karnımı okşadım.

"Biz de seni çok özledik." Dedim.

Kamerayı yeniden yüzüme tuttum.

"Sevgilim istersen kapatalım da sen uyu, çok uykun gelmiş belli." Dedim.

"Ben seni yarın ararım." Dedi.

"Tamam." Son kez yüzünü inceledim. "Kamerayı dudağına yakınlaştırsana." Kurt anlamayarak bana baktı ama dediğimi yaptı.

Dudaklarımı kameraya yaklaştırdım ve onun dudağını öpüyormuşçasına gözlerimi kapatıp büyük bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde Kurt'un güldüğünü duydum.

"Ah toliçona ah..." Başını iki yana salladı. "Çıldırttın da beni şurada, hamsi kokulum benim." Yüzümü buruşturdum.

"Kurt iğrençsin!" Dediğimde kahkaha attı.

"Haydi sen kızmadan ben kapatayım, iyi geceler yavrum." Dedi ve aramayı sonlandırdı.

Pislik!

Ne kadar beni sinir etmiş olsa da dayanamayıp güldüm.

Tam bir Trabzon ayısıydı..

***

Gözlerimi araladığımda gerindim ve saate baktım, öğlen olmuştu.

Yataktan kalktım ve tuvalete girip işlerimi hallettim. Yavaş adımlarla oturma odasına geldim ve babama baktım. Annem kendi odasında

uyuyordu, babam ise koltukta uyuyordu.

Hâlâ uyuyan babama baktım ve gülümseyerek yanına uzandım.

"Günaydın baba!" Diye bağırdığımda gözlerini araladı.

"Beliz?" Dedi kısık bir sesle.

Yaklaşıp yanağını öptüm.

"Sabah sabah ne oluyor kızım?" Güldüm.

"Öğlen oldu babacığım." Dediğimde hafifçe gülümsedi.

"Tamam ben birazdan kalkarım." Kollarımı ona sardığımda saçımı öptü. "Annen uyandı mı?" Diye sordu.

"Bilmem ki." Yeniden babamın yanağını öptüm ve geri çekildim. "Şimdi de onu uyandırmaya gidiyorum." Babam güldü ve başını salladı.

Onun yanndan kalktım ve annemin odasına girdim.

"Anne!" Diye bağırdım ve yatağa uzandım. "Günaydın!" Annem hızla gözlerini araladı.

"Beliz?" Dedi şaşkınca.

Uyku sersemi olan anneme baktım ve uzanıp yanağını öptüm.

"Anne seni çok seviyorum." Dedim. "Bugün seninle yatabilir miyim?" Annem gözlerini ovuşturdu.

"Kızım iyice manyak oldun çıktın başıma!" Dedi ve doğruldu.

"Kimin kızıyım?" Dediğimde popoma vurdu.

"Çok konuşma!" Güldü ve beni kollarının arasına aldı. "Baban uyandı mı?" Diye sordu.

"Onu da uyandırdım." Annem burnumu sıktı.

"Sen bugün annenle mi yatmak istiyorsun?" Başımı olumlu anlamda salladım. "İki gün babanla yattın, bana sıra gelmeyecek sandım." Dedi alayla.

"O zaman şöyle yaparız." Dedim ve anneme yaklaştım. "Babam, sen ve ben birlikte yatarız!" Annem şaşkın gözlerle bana baktı.

"Saçmalama kızım, asla olmaz! Önce karısından boşansın." Sırıttım.

"Onun karısı sensin zaten." Dedim.

Annem yanağımı öpücüklere boğdu.

"Ya ne de güzel doğurmuşum ben seni, ısırırım o yanaklarını!" Dediğinde kahkaha attım.

Annem gerçekten yanağımı ısırdığında çığlık attım.

"Anne bırak!" Dedim.

Annem birden her yerimi ısırmaya başlamıştı, yeniden çığlık attım.

"Baba!" Diye bağırdım.

Annem güldü ve beni ısırmaya devam etti.

"Ne yapıyorsunuz?" Babamın sesini duymamla birlikte ona baktım.

"Baba kurtar beni, bir vampirin saldırısına uğruyorum!" Dediğimde gülümsedi ve yanımıza geldi.

"Bırak kızımı." Dedi anneme.

"Sana ne be, ayrıca o benim kızım!" Annem burnumun ucunu öptü. "Annen o küçücük burnunu yesin mi?" Güldüm.

"Annem sana değil bana aşık." Dedim babama, o ise gülümsedi ve yatağa oturdu.

"Bugün babana ne yapacaksın?" Düşündüm.

"Ne yapalım anne?" Annem omuz silkti.

"Bilmem." Babamın bakışları annemi buldu.

"Derya?" Annem de ona baktı.

"Efendim?" Dedi.

"Çok güzelsin." Dediğinde şaşkınca babama baktım ve kıkırdadım.

"Ben çıkayım mı?" Dediğimde annem bana kötü kötü baktı.

"Çık da ağzına vurayım terlikle." Kahkaha attım.

"Bari teşekkür etseydin." Dedi babam alayla.

"Sağ ol Ahmet." Annem soğukça ona baktı ve saçlarını savurdu. "Şimdi izninle banyoya gideceğim." Güldüm.

"Annem sen evlisin diye trip atıyor." Dedim.

Babam iç çekti ve annemin elini tuttu.

"Boşanacağım güzelim, sen yine benim olabilirsin." Mutlulukla ellerimi çırptım.

"Evet anne ne olur yine babamın ol." Babam güldü ve kapıyı gösterdi.

"Sen kahvaltıyı hazırla istersen." Hemen ayağa kalktım.

"Tamam babacığım." Dedim ve babamın yanağını öptüm. "Siz uzun uzun konuşun." Hızlıca odadan çıktım ve kapıyı kapattım.

Annemin çığlığını duyduğumda kaşlarımı çattım.

"Ahmet bırak!" Dedi.

Kahkaha atma isteğimi bastırdım.

İçeriden gelen öpüşme sesleriyle birlikte hızla odanın önünden ayrıldım ve mutfağa geldim.

Telefonumu çıkardığımda Salih'ten gelen mesajı açtım. Bana attığı fotoğraf yüklenirken merakla bekledim.

Fotoğraf yüklendiğinde uzun süre ekrana baktıktan sonra telefonu sıktım.

"Kurt!" Diye gürledim.

"Bebeğim ben işe gidiyorum. Seni arayıp uykunu bölmek istemedim."

"Uyanınca beni ara."

Bana attığı mesajları gördüğümde hızla onu aradım.

"Beliz'im?" Dedi açar açmaz. "Daha yeni mi uyandın?" Sakin kalmaya çalıştım.

"Dün neredeydin?" Diye sordum.

"Ne oluyor?" Göz devirdim.

"Dün nerede olduğunu söyle!" Diye bağırdım.

"İşteydim toliçona, neden bağırıyorsun ki?" İnledim.

"İşteydin öyle mi?" Gözlerimi kapattım. "İş yerine dansöz de getiriyorlar herhâlde?!" Kurt birkaç saniye sustu.

"Beliz-" Onun sözünü kestim.

"Dün gece kim bilir neden dolayı yorgundun, bana hiçbir şey söylemeyip beni kandırdın!" Sinirle yumruğumu sıktım. "Ben de kocam çok çalışıyor sanıp sana üzülüyorum, hamile olan karından da utanmıyorsun!" Dedim.

"Beliz saçmalama güzelim, ben seni kandırır mıyım?" Gözlerim dolmuştu.

"O zaman o resim neydi? Dansöz senin tam yanında duruyordu! Benden izin aldın mı peki gitmek için?!" Sesim titriyordu.

"Aşkım biraz sakin olur musun?" Dedi Kurt. "Dansöz yanıma para için gelmişti ve ben de zaten para vermedim. Selim eğlenceye gidelim diye tutturdu, ben de izin vermezsin diye sana söylemek istemedim." Gözümden akan yaşı sildim.

"Bok kafalı!" Diye kızdım.

"Beliz yemin ederim ki dansöze bakmadım bile, bana güvenmiyor musun?" Dedi.

"Sen giderken bana sormadın ve beni kandırdın! Ben sana güvenir miyim sence pislik herif? Benden sıkıldın tabii, ayrılık sana iyi geldi!" Dedim.

"Beliz ne olur saçmalama! Sana aşığım kızım ben, senden sıkılmam mümkün mü? Fotoğraflarına bakıyorum saatlerdir, fotoğrafları yakınlaştırıp yüzünün en ince ayrıntısına kadar inceliyorum. Sen gelmiş benden sıkıldın diyorsun!" Göz devirdim.

"Git dansözle oynaş sen, aşağılık herif!" Kurt ofladı.

"Ulan senin bundan nasıl haberin oldu ya?" Diye homurdandı.

"Yediğin haltları Salih sayesinde öğrendim, bana senin fotoğrafını attı. İyi ki de atmış, ben kapatıyorum. Sakın beni arama, seninle konuşmuyorum!" Dedim.

"Salih sarhoştu, demek sarhoşken çekip sana atmış geri zekalı!" Diye bağırdı. "Aramızı bozarsa eğer sikerim onun anasını avradını, beyinsiz piç!" Kurt sinirden köpürüyordu.

"Eğlencelere gidip benden izin alma gereksinimi bile duymuyorsun, karın mıyım yoksa arkadaşın mıyım belli değil!" Öfkeyle telefonumu sıktım. "Beni sakın arama!" Dedim.

"Beliz ne olur kapatma-" Sözünü kestim ve telefonumu kapatıp uçak moduna aldım.

Annem yanıma geldi.

"Beliz?" Gülümseyen yüzü soldu. "Ne oldu annem?" Diye sordu.

Telefonumdaki fotoğrafı anneme gösterdiğimde kaşlarını çattı.

"Bu ne?" Diye sordu.

Olanları anneme anlattığımda sinirle gözlerini kapattı.

"Allah'ım sabır ver!" Diye homurdandı. "Şimdi arayıp bunların hesabını sormaz mıyım ben-" Onun sözünü kestim.

"Aramak yok anne, ben onunla muhattap olmayacağım." Annem kararsızca bana baktı.

"Kuzum izin ver ağzının ortasına vurayım-" Ofladım.

"İstemiyorum." Dedim net bir sesle.

Annem beni zorlamadı ve başını salladı.

"Ne yapacaksın?" Omuz silktim.

"Hiçbir şey." Dedim.

Tam gidecekken annem kolumu tuttu.

"Kahvaltı?" Ofladım.

"Anne ne olur beni zorlama." Dedim ve koşarak odama girdim.

Yeniden yatağıma yattım ve gözlerimi kapattım. Hiç iştahım kalmamıştı, oysaki güne ne kadar da mutlu uyanmıştım.

Kurt beni kandırmıştı ve resmen bana yalan söylemişti!

Gözyaşlarım yeniden yanağımdan süzülürken hıçkırdım ve elimin tersiyle sildim.

Pislik herif!

***

Yanağımdaki ıslaklıkla birlikte gözlerimi araladım.

"Gülüm..." Kurt yaklaşıp çenemi öptü. "Akşam oldu." Dedi.

Ne olduğunu anlayamazken hafifçe doğruldum ve gözlerimi ovuşturdum.

"Ne oluyor ya?" Dedim.

"Pencereden girdim, seninle konuşmak için geldim. Malum hiçbir aramama ne sen ne de annen cevap vermediğiniz için..." Dedi.

Gerindim ve ona sokuldum.

"Seni çok özledim." Dedim mırıltıyla.

"Ah şuri..." Diye fısıldadı.

Başımı boynuna gömdüğümde sırtımı okşadı.

"Beliz bebeğim biliyorum ben bir aptallık yaptım ama inan ki bizi Selim zorladı. Oraya gittim ve uslu uslu rakımı içip geldim, vallahi kimseye bakmadım." Kaşlarımı çattım.

"Bir dakika..." Başımı kaldırdım.

Olanları uyku sersemliğiyle birlikte unutmuştum!

"Pislik, ırz düşmanı!" Hızla geri çekildim. "Kalk yatağımdan!" Kurt ofladı.

"Beliz konuşmadan gitmeyeceğim." Dedi.

Hemen ayağa kalktım ve koşarak odamdan çıktım.

"Beliz?!" Diye arkamdan gelen Kurt'u umursamadım.

"Baba?" Diye seslendim.

Ses gelmeyince koşarak mutfağa girdim.

"Anne?" Buzdolabının üstünde duran notu görmemle duraksadım.

'Beliz biz babanla markete gidiyoruz. Evin eksiklerini alıp geleceğiz, oradan da babanın küçük bir işini halletmeye gideceğiz. Gelmemiz iki saati bulur, eğer korkarsan beni hemen ara. Seni çok seviyoruz bebeğim.'

Hayal kırıklığıyla notu defalarca okurken birden ensemde hissettiğim nefesle birlikte kaskatı kesildim.

"Ne yazıyor?" Dedi ve notu eline aldı.

Okuduktan sonra sırıttı ve belimi okşadı.

"Bu da demek oluyor ki iki saat boyunca benimsin." Kaşlarımı çattım.

"Senin falan değilim, hem annemler birazdan gelir." Güldü.

"Bok gelir, daha yeni gittiler." Dedi. "Odana tırmanırken gördüm uzaklaştıklarını, eğer gideceklerini bilseydim odana tırmanmaya uğraşmazdım." Ofladım.

Tam telefonumu elime alacaktım ki telefonumu aldı.

"Sen benim odama nasıl tırmandın ki?" Diye sordum.

"Biraz zor oldu ama tutunarak geldim yavrum." Göz devirdim.

"Sen gerçekten manyaksın!" Dedim ve aklıma gelen şeyle birlikte gömleğini tuttum.

Kurt şaşkınca bana baksa da onu umursamadan düğmelerini açtım.

Gözüm anında yarasını bulurken içim gitti.

"Kendini zorladın değil mi?" Diye kızdım.

"Zorlamak değil, tırmanırken duvara çarptım." Elim yarasına gitti.

"Kötü çarpmışsın belli ki, kapıdan girseydin ya!" Diye homurdandım.
"Acıyor mu?" Yavaşça yarasını okşadım.

"Öpersen acı falan kalmaz." Ona kötü kötü baktım.

"Git de dansözler öpsün!" Dedim.

Tam gidecektim ki kolumdan tuttu ve beni duvara yasladı.

Elleri karnımı bulurken yavaşça okşadı.

"Yemek yedin mi?" Diye sordu.

"Hayır." Kaşlarını kaldırdı.

"Seninle konuştuğumuzdan beri yemek yemedin mi?" Yalan söylemek istemediğim için onu başımla onayladım. "Hey Allah'ım ya, kızım ne diye kendini aç bırakıyorsun?" Başıyla masayı gösterdi.

"Çok umrunda ya!" Dediğimde belimden tuttu.

"Umrumda olmasan şuraya gelmezdim değil mi?" Dediğinde göz devirdim.

"Git dansözlerinin yanına!" Kurt sinirle güldü.

"Beliz bak istersen gidip kamera kayıtlarına bakalım, yemin ederim hiçkimseye bakmadım." Dedi.

"Ya benden izin almadın, sanki evli değiliz." Yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Kızarsın diye toliçona, haydi barışalım." Omuz silktim.

"Ben sana söylemeden bir yere gitsem ne yapardın acaba?" Başını salladı.

"Haklısın ama Selim çok zorladı. Söz veriyorum ki bir daha olmayacak, affet beni sevgilim." Dedi.

"Eğer Salih bana o fotoğrafı yollamasaydı hâlâ öğrenmemiş olacaktım!" Dedim.

"Beliz tamam haklısın, sana söylemeliydim ama artık her şey için çok geç. Zaten hemen kalktık, dansözlere bakmadım bile." Sinirle ona baktım.

"Dansözler sana bakıyordu ama!" Kurt ellerimi tuttu.

"Dansözler umrumda değil, yemin ederim ki aklım hep sendeydi." Belime sarıldı. "Bir daha olmayacak, söz veriyorum." Dudağımı büktüm.

"Söz mü?" Başını salladı.

"Söz." Dedi ve eğilip dudağıma uzun bir öpücük kondurdu. "Barıştık mı?" Diye sordu.

"Bir daha benden izinsiz bir yere gidersen yemin ederim ki yüzüne bile bakmam!" Kurt birden beni kucağına aldı.

"Bakma." Dedi ve gülümsedi.

"Ha ayrıca bir daha da yanında bir dansöz görürsem kafanı kırarım! Yok dansözmüş, yok kızmış, yok arkadaşınmış dinlemem ve seninle bir daha konuşmam!" Dediğimde başını salladı.

"Benim yanımda senden başka bir kadın olur mu hiç?" Dedi.

"Olamaz zaten." Dedim ve ona sokuldum.

Kurt beni sıkıca tuttu ve uzanıp yanağımı öptü.

"İşten izin alacağım diye kendimi yırttım yemin ediyorum, barışamayacağız diye ödüm koptu." Gülümsedim.

"Zaten bir ay boyunca ayrı kaldık, şimdi tam babam izin vermişken küselim mi?" Kurt saçlarımı arkaya attı.

"Bencede bebeğim." Burnunu burnuma sürttü. "Önce senin karnını doyuralım." Dedi ve buzdolabını açtı.

"Sen mi yapacaksın?" Diye sordum şaşkınca.

"Belki." Dedi ve bana döndü. "Ne istersin güzellik?" Dolabı inceledim.

"Bilmem ki." Dedim.

Karnımın guruldamasıyla birlikte güldü ve bana baktı.

"Annenler evde hiçbir şey olmadığı için markete gitmiş, ciddi anlamda hiçbir şey yok." Gözlerimi kapattım.

"Canım ne çekti biliyor musun?" Dudaklarını yanağımda hissettim.

"Ne çekti?" İnledim.

"Lahmacun!" Dedim.

"Tamam söyleriz." Gözlerimi açtım.

"Hemen söyle!" Başını salladı ve telefonunu çıkardı.

"Buraya yakın olan güzel bir yer var, numarasını bulup arayacağım." Dedi.

"Hemen bul!" Kollarımı boynuna sardım. "Çok acıktım." Dedim.

"Şu saate kadar kendini ne diye aç bırakıyorsun ki?" Diye homurdandı ve bulduğu numarayı arayıp siparişleri verdi. "O gelene kadar dayanabilir misin?"
Başımı salladım.

Birlikte oturma odasına geçtiğimizde koltuğa oturdu ve beni göğsüne çekti.

Huzurla göğsüne sokulurken elimi yarasına değdirdim.

"Çok acıyor mu, doktora mı gitsek?" Omuz silkti.

"Gerek yok." Dedi.

Uzandım ve yarasını öptüm.

"Ya kıyamam ben sana, küçük ayım benim..." Dedim.

"Tamam tamam, acımıyor bile. Üzülüp ağlama şimdi, hem benim sana güzel haberlerim var." Merakla ona baktım.

"Neymiş o haber?" Diye sordum.

"Bizimkiler gelmeyi kabul etti, yarın akşam seni istemeye geliyoruz." Şaşkınlıkla ayağa kalktım.

"Ne?" İnanamıyordum! "Yarın mı?" Başını salladığında mutlulukla çığlık attım ve ona sarıldım.

"Seni babandan isteyeceğim yavrum." Dedi.

"Oley, oley!" Kıkırdadım ve geri çekildim. "Artık isteyin beni ne olur, bir an önce düğün yapalım da sana kavuşayım." Dudağımı büktüm. "Seni çok özlüyorum." Kurt güldü.

"Kavuşuyoruz yavrum, bu engeli de aştıktan sonra karşımızda hiçbir engel kalmayacak." Dedi.

"Kalmasın.." Dedim ve kollarımı boynuna sardım.

Kurt burnunu saçlarıma gömdü ve kokumu içine çekti.

Huzurla gözlerimi kapattım.

Artık bir engel kalmayacaktı...

ALİ

Son hazırlıkları yaptığımızda uçağa yetişmiştik.

Bakışlarım Loya'yı bulurken yavaşça elini tuttum.

"Korkuyor musun?" Diye sordum.

Loya'm yükseklikten korkardı...

"Hayır." Dedi ve elini çekti.

İç çektim ve bakışlarımı cama çevirdim.

Çok geçmeden uçak kalktığında Loya'nın gerildiğini hissedebiliyordum.

Yine de elini tuttum ve dudaklarıma götürdüm.

"Ali ne yapıyorsun? Babam ve dedem burada!" Diye kızıp yeniden elini çekti.

"Ayıp bir şey mi yaptım?" Ofladı.

"Ali uyumak istiyorum." Başımı salladım ve yeniden bakışlarımı cama çevirdim.

Ailemi görmek kesinlikle bana iyi gelecekti.

Babamın yokluğu onları bu kadar çok etkilemişken her şeyi geride bırakıp Trabzon'a yerleşmem doğru olmamıştı.

Annem memleketlerimiz yakın olduğu için Loya'yı hep gelin olarak istemişti. Her şey onun hayalindeki gibi olacak sanmıştı.

Başımı iki yana salladım, ben kendi memleketimde bu kadar deli bir kız görmemiştim. Rize'nin de havası bambaşkaydı, her şeyi çok güzeldi ama böyle inatçı bir kız daha yoktu.

Gerçi çok küçükken İstanbul'a taşınmıştık, memleketimde varsa bile nereden bilecektim ki? Fırsat buldukça Rize'ye giderdim lakin genellikle İstanbul'da işimin başındaydım.

Loya'nın başını omzuma yaslamasıyla birlikte şaşkınca ona baktım.

Mışıl mışıl uyumaya başlamıştı bile, dün onu uyku tutmamıştı.

"Meleğim..." Diye fısıldadım.

Dudaklarımı saçına değdirdim ve mis gibi kokusunu içime çektim.

***

Rahatça arkama yaslandım ve Loya'yı izledim.

"Sizce de kızınızı hamile kaldıktan sonra istemeye gelmemiz tuhaf değil mi?" Dedi Zerrin annem.

Bakışlarım Beliz'in babasını bulurken kasıldığını gördüm.

"Benim kızım zina yapmadı bir şey yapmadı. Namusuyla hamile kaldı, yalnızca ben bütün adetlerimizi yapalım istedim." Dedi sertçe.

"Zerrin!" Diye uyardı onu Mustafa babam. "Oğlumuz görmüş ve sevmiş, bize bir şey demek düşmez." Dedi.

"Tabii ki düşmez! Sen ne diyorsun benim torunuma, namusuyla gelin geldi o size!" Beliz'in babaannesi öfkeyle anneme bakıyordu.

"Gerçekten sakin kalmaya çalışıyorum, eğer sakin kalamazsam büyük bir sıkıntı çıkacak." Dedi Derya Hanım.

Beliz başını eğmiş yeri izliyordu, Kurt yavaşça onun dizine dokundu.

"Anne gelir gelmez şu kızı üzmeyi nasıl başarıyorsun? Evlenmek için ona senin oğlun yalvardı, Beliz'in hiçbir suçu yok." Dedi.

"Yalnız siz beni yanlış anladınız. Ben kötü bir şey söylemek istemedim ki, sadece bu duruma olan tepkinizi merak ettim." Ahmet Bey anneme baktı.

"Kızımın namusuna laf söyletmem Zerrin Hanım. Ne kadar kızarsam kızayım Beliz Kurt'a deli gibi aşık, aşkı hiçbir şey engelleyemez." Dedi.

"Doğru tabii." Dedi annem.

"Beliz gibi bir kızı aldığınız için çok şanslısınız. Kendi kızım olduğu için demiyorum, mükemmel bir kızdır. On parmağında on marifet, maşallah güzelliğime." Beliz annesine baktı ve gülümsedi.

"Aynen öyle, çok güzel yemek yapıyor. Zaten kuymak yaptığı an benim için zaman durdu sanki, asıl o zaman gözüme girdi." Babaanneme baktım ve gülümsedim. Beliz'i koruyordu.

"Teşekkür ederim." Dedi Beliz.

Emre ofladı ve annesinin kucağından kalktı.

"Beliz abla?" Dedi ve onun kucağına oturdu. "İleride ben de seni böyle istemeye gelecek miyim?" Beliz güldü ve onun küçük elini öptü.

"Geleceksin tabii." Dedi.

Emre birden Derya Hanım'a döndü.

"Kocan bu mu Derya abla?" Diye sordu.

"Evet koçum." Dedi gülümseyerek Ahmet Bey.

"Çok çirkinmiş, ben daha yakışıklıyım." Kendimi tutamayıp kahkaha attım.

"Annem evrendeki bütün güzel kızlar senin mi olsun istiyorsun?" Dedi Eylül, Emre annesine baktı.

"Evet." Dedi.

Ahmet Bey güldü.

"Kırk yedi yaşındayım, yaşıma göre iyiyim bence." Emre omuz silkti.

"Ben Derya ablayla evleneceğim, sen kendine başka birini bul." Derya Hanım güldü ve Emre'yi kucağına aldı.

"Ben de seninle evlenmek istiyorum, küçük şeytan seni." Dedi ve burnunu sıktı.

"Şeytan değilim ama meleğim, bir tek kanatlarım yok." Dedi Emre.

Herkes güldüğünde Emre Derya Hanım'a sokuldu.

"Kanatlarını yerim senin, sen ne kadar yakışıklısın böyle?" Emre saçlarını geriye attı.

"Evet doğru söylüyorsun, çok yakışıklıyımdır." Dedi.

İç çektim ve Emre'yi izledim.

Her zaman bir çocuğumun olmasını istemiştim.

Elimi Loya'nın dizine koydum ve yavaşça okşadım. Bakışları beni bulduğunda elimin üzerine elini koydu.

"Çok mu istiyorsun?" Anlamayarak ona baktım.

"Hı?" Dedim.

"Şey, çocuk." Dediğinde Emre'ye baktım ve yeniden iç çektim.

"Yok istemiyorum." Diye mırıldandım.

İstesem bile Loya'nın asla izin vermeyeceğini biliyordum.

***

Beliz kahveleri yapıp geldiğinde heyecanla herkese dağıtmıştı.

Kurt kahveden bir yudum aldı ve öksürdü.

"Kızım ne kadar tuz attın da bu kahvenin içine?!" Diye homurdandı.

"Çok güzel olmuş değil mi?" Dedi Beliz.

"Tuzu basmışsın, çok güzel olmuş!" Dedi ve yüzünü buruşturdu.

"Hepsini iç." Eylül ısrarla Kurt'a bakıyordu.

"İçeceksin tabii oğlum, ben de hepsini içmiştim." Dedi Alparslan abi.

Kurt ofladı ve birden kahveyi kafasına dikip hepsini bitirdi.

Herkes alkışlarken Kurt suyunu içti.

"Ulan ne alkışlıyorsunuz, ölüyordum burada!" Beliz güldü ve ona göz kırptı.

"Afiyet olsun yakışıklım." Dedi.

Dedemin öksürmesiyle birlikte bakışlar ona döndü.

"Evet efendim, gelelim asıl meseleye." Dedem duruşunu dikleştirdi. "Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızınız Beliz'i oğlumuz Ataman'a istiyoruz." Dedi.

Ahmet Bey kızına ve Kurt'a baktıktan sonra dedeme döndü.

"Gençler birbirini sevdikten sonra bize söz düşmez, verdim gitti!" Dediğinde Beliz mutlulukla çığlık attı. Herkesin bakışları ona dönmüştü.

"Baba ne olur bir an önce düğünümüzü yapalım, her şeyi hızlı hızlı halledelim." Dediğinde annesi uyarırcasına kolunu sıktı.

"Saçmalama kızım, dünden razı gibi gözükme istersen." Dedi.

"Dünden razı tabii, buldu benim torunumu." Dedi babaannem şakayla karışık. "Maşallah ikisine de, pek bir yakıştılar." Beliz kıkırdadı.

"Asıl siz benim torunumu bulduğunuz için çok şanslısınız, yoksa böyle güzelini nereden bulacaktınız?" Diye homurdandı Beliz'in babaannesi.

Herkes gülerken iç çektim ve bakışlarımı kaçırdım.

Loya'yı istemeye geldiğimde herkes böyle mutlu değildi, aksine herkes gergindi.

Loya'nın elimi tutmasıyla birlikte ona baktım.

"Üzülme." Diye fısıldadı kulağıma.

Üzülmüyordum ki, artık alışmıştım...

SINIR: 4K VOTE 750 YORUM

Sınırı daha fazla da indiremem gençler, herkes emeğe saygı duyarsa sınırı çabucak geçersiniz. Bu sefer sınır geçmeden bölümü yayınladım ama sadece bu seferlikti.😇

Finale çok az kaldı. Bu hikayem bitince inşallah serinin ikinci kitabını yazmaya başlayacağım. Eğer Loya ve Ali'nin hikayesini kütüphanenize eklemediyseniz hemen ekleyebilirsiniz.

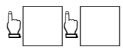
Oy veren, yorum yapan ve hikayemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürler!❤

FİNALE SON 3...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

45 "Kına"

BELİZ

Kurt'un yüzünü izlerken iç çektim, ne kadar güzel bir adamdı bu böyle...

Önündeki dosyalara baktıktan sonra bana döndü.

"Beliz?" Dediğinde gülümsedim.

"Kurt..." Diye fısıldadım.

Elindeki dosyaları kenara itti ve telefonunu eline aldı.

"Göster bakalım o dudaklarını kocana." Kıkırdadım ve dudaklarımı kameraya yaklaştırdım. "Orada olsaydım öpe öpe morartırdım o güzel dudaklarını." Gülümsedim.

"Delisin sen!" Dedim ve geri çekildim.

Beni istemeye gelmelerinin üstünden tam bir gün geçmişti.

"Şu davalarla uğraşmayı özlemişim." Diye mırıldandı.

"Çok yorulmana rağmen özledin mi?" Başını salladı ve ayağa kalktı.

"Biz buna meslek aşkı diyoruz bebeğim." Dedi.

"Mesleğini sevsinler aşkım." Dediğimde güldü.

Cübbesini üstüne giydi ve telefonunu eline aldı.

"Şimdi kapatmam gerek güzelim." Dudağımı büktüm.

"Tamam." Dedim üzgünce.

Kurt iç çekti ve gözlerime baktı.

"Üzülme Beliz, birkaç hafta sonra yeniden benimsin." Ofladım.

"Birkaç hafta çok, ben hemen senin olmak istiyorum!" Kurt güldü.

"Sen zaten her zaman benimsin şuri..." Kıkırdadım.

"Şey sana bir şey sormak istiyorum." Diye mırıldandım.

"Bir sorun yok değil mi?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Bugün iş çıkışı beni alır mısın?" Dedim.

"Alırım almasına da ne yapacağız ki?" Dediğinde göz devirdim.

"Sen beni gerçekten özlediğine emin misin?" Kahkaha attı.

"Özlemez olur muyum hiç?" Dayanamadım ve ben de güldüm.

"Yani aslında şey annemle babam barıştı ve birlikte olamıyorlar." Kurt kaşlarını çattığında utançla dudağımı ısırdım. "Yani ben varım diye..." Güldü.

"Gece sen odandayken yapamıyorlar mı?" Ofladım.

"Kurt ben evden gideyim de rahat rahat takılsınlar işte, hem geçen gün öpüştüler! Bırakalım da eski aşıklar rahat rahat şey etsin!" Kurt yeniden kahkaha attı.

"Ulan sen şuna seni köpek gibi özlediğim için annemle babamı bahane ediyorum desene!" Dedi alayla. "Yok birlikte olamıyorlarmış-" Sözünü kestim.

"Ya ne yapayım, beni almaya gelmezsin diye..." Gülümsedi.

"Ben mi gelmem?" Kendini gösterdi. "Sen ölüm olsan ben yine de sana koşa koşa gelirim yavrum, bu adam senin kokuna hasret..." Kıkırdadım.

"Ben de senin kokuna hasretim." Kurt göz kırptı.

"O zaman yedi gibi seni alırım, birlikte alışveriş yapmaya gideriz. Ne dersin güzellik?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Gidelim." Kurt saatine baktıktan sonra bana döndü.

"Çok geç kaldım, iki saattir beni oyalıyorsun!" Diye homurdanıp aramayı sonlandırdı.

Ağzım açık bir şekilde ekrana boş boş bakarken yeniden göz devirdim.

Öküz olmaktan asla bıkmayacaktı!

***

Babama sarıldım.

"Aslan babam, biricik-" Sözümü kesti.

"Ne istiyorsun?" Diye sordu.

"Şey..." Gülümsedim. "Kurt iş çıkışı beni almaya gelecek, biraz gezeceğiz." Dedim.

"Kızım senin düşük tehliken yok mu? Otur oturduğun yerde!" Diyen anneme ters ters baktım.

"Ona kalırsa benim düğünüm de var, o zaman düşük tehlikem var diye düğünüme de katılmayayım!" Annem sırıttı.

"Düşük tehliken birkaç aya geçer, o zaman düğününü yaparız." Gözlerim kocaman açılırken hızla başımı iki yana salladım.

"Karnım büyür, karnım kocaman olur!" Babam sabırla iç çekti.

"Allah'ım sen bana dayanma gücü ver..." Diye mırıldandığında babamın yanağını öptüm.

"Amin babacığım." Dedim.

"Git kızım, nereye istiyorsan git." İnanamayarak babama baktım.

"Ciddi misin?" Başını olumlu anlamda salladı.

"Gidebilirsin fakat bir şeyi unutmamalısın." Bana yaklaştı. "Her şey usulüne göre." Dedi alayla. "Sırf evde bunaldığın için buna izin veriyorum. En fazla iki saate dönmüş olacaksın." Ofladım.

"Ama baba!" Diye nazlandım.

"Aması falan yok kızım, öyle geç saatlerde eve gelmek yok." Dudağımı büktüm.

"Allah Allah!" Annem yanımıza geldi. "Gecenin bir yarısında kapıma dikilmeyi biliyordun Ahmet! Gecenin bir yarısı beni zorla sahile götürdüğün günleri unutmadım." Babama yaklaştı. "Şimdi bakıyorum da usullerimize düşkün bir adam olmuşsun." Babam bozulduğunda kahkaha attım.

"Sonuna kadar haklısın Derya!" Dediğimde annem bana ters ters baktı.

"Anne diyeceksin, bacaklarını kırdırtma bana!" Kıkırdadım ve uzanıp annemin yanağını öptüm.

"Annem..." Annem kollarını bana sardı.

"Oy mis kokulum benim..." Saçımı öptü. "İyi ki seni doğurmuşum, karnımdan bir çıkardım fıstık gibi bir kız oldu!" Kahkaha attım.

"Anneme çekmişim." Babam göz devirdi.

"Allah'ım sen beni bu delilerden koru." Diye dua ettiğinde annem onun yanına oturdu.

"Benden korumasın bence." Alaylı sesiyle birlikte babam onu göğsüne çekti.

"Ulan manyağın tekisin ama hâlâ seviyorum seni." Dediğinde annem güldü.

"Ya..." Onlara hayran hayran baktığımda babam kolumdan tuttu ve beni yanına oturttu.

"Ben senden hiç ayrılmak istemiyorum Beliz." Dediğinde başımı göğsüne yasladım.

"Bende öyle babacığım." Üzgünce ona sarıldığımda elimi öptü.

"Bu eller daha düne kadar minnacıktı." Dedi.

Annem iç çekti ve beni izledi.

"Değil mi, şimdi büyümüşte evleniyor." Babamın gözlerindeki hüzün beni derinden yaralarken bakışlarımı yere çevirdim.

"Çok ani oldu çok..." Dedi. "Ben daha kızıma doymamıştım." Yeniden babama baktım.

"Kurt yandaki binayı almak istiyordu, eğer oraya taşınırsam hiç ayrılmamış olacağız." Babam kaşlarını çattı.

"Oraya yerleşene kadar burada kalın." Annem güldü.

"Ya Ahmet bırak Allah aşkına." Dedi alayla. "Ben sana gel babamlarla oturalım desem kabul eder miydin? Kurt neden iç güveysi olmayı kabul etsin ki, birazcık mantıklı konuşun." Babam göz devirdi.

"Ya tamam da kızımın daha yaşı küçük. Babasına ihtiyacı olacaktır." Dedi.

"Ben de kızımın bizimle yaşamasını istiyorum ama Kurt kabul etmez." Ofladım.

"Keşke etse..." Diye mırıldandım.

Babam iç çekti ve dudaklarını yanağıma değdirdi.

"Evden gitmene gönlüm hiç razı olmuyor prensesim." Burukça gülümsedim.

"Baba muhtemelen yandaki evi alacağız, ben sizden hiç çıkmam ki. Kurt zaten işe gidecek, ne yapacağım tek başıma?" Babam başını salladı.

"En azından yakın ol." Dedi.

"Ay içimi kararttınız ha!" Dedi annem.

Babam anneme baktı ve koluna vurdu.

"Sen çok konuşma, her şeye bir yorumun var." Alaylı sesiyle birlikte annem babamın eline vurdu.

"Sana ne be, tabii ki olacak!" Babam güldü ve annemin yanağını öptü.

"Olsun zaten." Dedi. "Seni çok özlemişim Derya'm..." Diye fısıldadı.

Kıkırdadım ve saate baktım.

"Eyvah!" Hemen ayağa kalktım. "Benim hazırlanmam lazım." Deyip koşarak odama girdim.

Gardrobumu açtığımda kararsızca elbiselere baktım ama hiçbiri içime sinmedi.

"Anne?" Diye seslendiğimde çok geçmeden annem odama girdi.

"Aşkım?" Dediğinde ofladım.

"Giyecek hiçbir şeyim yok!" Dedim üzüntüyle.

Annem gülümsedi.

"Birazcık kısa giysen seninki kızar mı?" Düşünemiyordum bile...

"Delirir anne, çok kıskanır." Annem gardrobuma baktı.

"Benim uzun ve siyah bir elbisem var, eminim ki sana çok yakışır." Dedi. "Hemen geliyorum." Annemi beklemeye başladım.

Annem odaya girdiğinde hayranlıkla elindeki elbiseye baktım.

"Anne bu mükemmel..." Gülümsedi.

"Haydi çok konuşma da makyajını yapalım." Dedi.

***

Kurt'la birlikte arabaya bindiğimizde özlemle ona baktım.

"Ah şuri..." Elimi alıp dudaklarına götürdü. "Çok özledim kokunu." Deyip arabayı çalıştırdı.

"Ben de çok özledim." Ona yaklaştım ve yanağını öptüm. "Biz kına gecesi için annemle mekan bakmaya başladık bile, ne olur bir an önce her şeyi halledelim." Kurt kahkaha attı.

"Kızım bu kadar çok mu seviyorsun beni?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Sevmemek elde değil." Dedim ve yanağını sıktım. "Çok seviyorum ben küçük kurtçuğumu..." Sevgiyle Kurt'un yüzünü mıncırdığımda güldü.

"Kızım yeter da!" Diye yalandan kızdı.

"Ben aynı evde olunca sana hamsi tava yapacağım, hamsi tatlısı yapıp sana kendi ellerimle yedireceğim." Dedim.

"Seni bir an önce almam için mi bu yalakalıklar?" Kıkırdadım.

"Ne ilgisi var?" Kurt gözlerime baktı ve elimi tuttu.

"Çok özledim seni hatun." Dedi.

Elleri göğüslerimi bulduğunda utançla tebessüm ettim.

"Ben de özledim." Bana yandan bir gülümsemeyle baktı.

"Isırırım o memeleri." Dediğinde kahkaha attım.

"Defol git be, pis sapık!" Diye kızdım.

Kurt gülümsedi ve elimi öptü. Parmaklarımı tek tek öptüğünde içim titremişti.

"Ne oldu?" Hafif alayla sorduğu soruyla birlikte gülümsedim.

"Ya sen ne pis bir adamsın, ısıracağım şimdi ağzını burnunu o olacak!" Dedim sevgiyle.

Kurt bileğimi öptü ve elimi kucağına koydu.

Bakışları yeniden yolu bulduğunda başımı cama yasladım.

Kurt'un elimi okşadığını hissettiğimde kıkırdadım, minik sevgilim benim...

***

Alışveriş merkezine geldiğimizde Kurt arabayı park etmişti.

Birlikte arabadan indiğimizde beni kendine çekti ve kolunu omzuma attı.

"Küçük." Dedi alayla.

Gözlerine bakmak için başımı kaldırdım.

"Bir gün sana bakacağım diye başım kopacak." Diye homurdandım.
"Sürekli yukarı bakmak zorunda mıyım ben?" Kurt güldü.

"Kocan senin beş katın, sor bir bakalım kendisi mutlu mu?" Dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ne demek mutlu mu? Tabii ki mutlu!" Diye kızdım.

Kurt beni kendine daha çok çekti ve eğilip saçımı öptü.

"Biraz fazla miniksin ama ne yapalım, sevdik bir kere." Göz devirdim.

"Hani benim boyum normaldi?" Güldü.

"Kızım bana göre miniksin, ben ne yapayım?" Dedi.

"Sen küçükken ne sütü içtin Allah aşkına, çok merak ediyorum!" Ona baktım. "Deve sütü mü yoksa ayı sütü mü?" Durdum. "Belki de ikisini karıştırıp içirmişlerdir sana, bu endamın başka açıklaması olamaz!" Kahkaha attı.

"Sen şimdi neye kızdın ki?" Dedi.

"Benimle mutlu olmak zorundasın, ben senin karınım değil mi?" Kurt yanağımı okşadı.

"Güzelim ben seninle mutlu olmasaydım eğer çocuk yapar mıydım?" Dedi.

"Sanki çocuğu isteyerek yaptın." Dedim alayla.

Kurt burnumu sıktı.

"Ya bırak!" Dediğimde gülümsedi.

"İlk başta istemiyordum ama artık istiyorum." Elini yavaşça karnıma götürdü. "Değil mi babacığım?" Dayanamayıp gülümsedim.

"Çok tatlısın küçük kurtçuk." Dedim.

Birlikte alışveriş merkezinden içeriye girdiğimizde gözüm direkt bebek mağazasına takıldı.

"Kurt..." Dedim ve kolunu çekiştirdim.

"Efendim bebeğim?" Baktığım yere baktığında kaşlarını çattı. "Beliz daha bebeğimizin cinsiyetini bilmiyoruz ki." Ofladım.

"Cinsiyetle ne ilgisi var ki? İlla cinsiyetini öğrendikten sonra mı alışveriş yapmamız gerekiyor?" Kurt kolumu okşadı.

"Tamam ulan trip atma, vallahi en sonunda ağzına bir tane vuracağım o olacak!" Diye homurdandığında kaşlarımı çattım.

"Vursana haydi!" Dediğimde birden saçlarımdan tuttu.

Şaşkınca ona bakarken birden dudağımı öpmesiyle birlikte şaşkınlığım arttı.

Kurt geri çekildiğinde birkaç kişi dönüp bize bakmıştı.

"Dönün önünüze yoksa ben döndürürüm!" Sesini yükselttiğinde herkes bize bakmayı kesmişti.

"Sen manyaksın..." Başımı iki yana salladım. "Kurt kafayı mı yedin?" Dedim şaşkınca.

"Kimse sana bakmayacak." Sesi o kadar sertti ki yutkundum.

"Aşkım öptüğün için baktılar." Dedim masumca.

Kurt sinirle gözlerini kapattı.

"Ulan karım değil misin, istediğim kadar öpüp koklarım. Kim buna karışmaya kalkarsa anasını sikerim, bir de bunlarla mı uğraşacağım?" Dedi.

Onu sakinleştirmek için yavaşça göğsüne sarıldım.

"Biraz abartıyorsun sanki?" Omuz silkti.

"Bakmayacaklar Beliz, katlanamıyorum anlasana!" Sesini yeniden yükselttiğinde başımı salladım.

"Zaten kimse bana bakamaz ki, yanımda izbandut gibi bir adam var." Dedim.

Kurt beni kendine çekti ve ona yaslanmamı sağladı.

"Benden ayrılma." Dediğinde kaşlarımı çattım.

"Zaten senin yanındayım." Dedim.

"Olsun şuri, benim olduğunu anlasınlar." İç çektim ve yeniden başımı salladım.

"Nasıl bir psikopatla evliyim ben böyle..." Diye mırıldandım.

"Kıskanç bir adam olmam benim suçum değil toliçona, elimde olan bir şey değil." Onun kokusunu içime çektim.

"Biliyorum yakışıklım." Kurt belime sarıldı. "Ben eğer kıskanç bir kadın olmasaydım sana katlanamazdım herhâlde." Kurt hafifçe gülümsedi.

"Sen bana her şekilde katlanırdın." Dediğinde ellerimizi birleştirdim.

"Seven insan sevdiğinin her şeyine katlanmaz mı zaten?" Kurt parmaklarımı okşadığında gözlerine baktım.

"Öyle tabii." Diye mırıldandı.

Birlikte bebek mağazasından içeriye girdiğimizde kendimi minik elbiselerin yanında buldum.

"Ay Allah'ım öleceğim galiba..." Hayranlıkla elbiselere baktım. "Kurt, küçücük..." Omzumu öptü.

"Kız olacak diyorsun yani?" Gözlerim erkek reyonuna kaydığında güldüm.

"Kız bebeklerin reyonu daha minnoş gözüktü gözüme, baksana elbiselerin güzelliğine." Kurt elbiselere baktı.

"Ulan kızı şimdiden kendine benzetmeye başladın!" Güldüm.

"Nasıl güzel bir kız olacak şimdi o, annesi gibi masmavi gözleri olacak." Kurt elini karnıma koydu.

"Ya babasına benzerse?" Güldüm.

"Kahverengi olmasın, renkli gözlü olsun." Kurt göz devirdi.

"Kahverengi renk değil zaten." Kahkaha attım.

"Güzel bir renk değil." Ona yaklaştım. "Bir tek senin kahvelerin güzel yarim..." Kurt güldü ve birden kalçama şaplak attı.

"Böyle güzel şeyler söyleme yoksa seni şu kabinlere sokarım güzellik." Göz devirdim.

"Hemen de az zaten!" Telaşla etrafıma baktım. "Biri görmemiştir değil mi?" Kurt kalçamı sıktığında inledim.

"Neyi?" Benimle dalga geçiyordu!

"Kurt, yapma!" Diye gerçekten kızdığımda güldü.

"Ulan biri olsa yapar mıyım?" Dedi.

"Kamera vardır!" Göz devirdi.

"Kamera ileride ve zaten bu tarafı çekmiyor. Oradan bakınca aptal bir adama mı benziyorum?" Dayanamadım ve onun göğsüne sarıldım.

"Sen beni özlemişsin..." Dediğimde sırtımı okşadı.

"Yeni mi anladın?" Birden şaşkınca ona döndüm.

"Senin kızgınlığının sebebi bu değil mi? Seks yapmayınca kötü bir adama dönüşüyorsun-" Kurt hızla elini ağzıma koyup beni susturdu.

"Bağırma milletin içinde seks diye!" Alayla güldüm.

"Sen benim popoma vuruyorsun ama!"
Kurt gözlerini kapattı.

"Sabaha kadar uyku uyuyamadım, ne rüyalar gördüm sen biliyor musun? Kaç kez soğuk duş aldım, kendimi tatmin etmeye çalıştım..." Gözlerime baktı. "Bedenim sana alışmış şuri, sürekli seni istiyor." Ellerimi göğsüne koydum.

"Beni mi hayal ettin gerçekten?" Başını olumlu anlamda salladı. "İyi de doğum yapmama az kala sevişemeyeceğiz ki, bir de kırk gün lohusa dönemi var. O zaman ne yapmayı planlıyorsun sevgilim?" Dediğimde ofladı.

"Benim için çok zor olacak ama sizin için her şeye katlanırım." Dudağımı ısırdım.

"Nerede şey edeceğiz ki, senin evinde annenler var." Kurt sırıttı.

"Sen yeter ki iste, ben mekanı ayarlarım." Eline telefonunu aldı ve bir şeyler yaptı.

"Ya deli misin nesin?" Kurt bana göz kırptı ve telefonunu cebine koydu.

Küçük elbisenin bedenlerine baktı ve bana döndü.

"En küçüğünü alıyorum." Dedi.

Adama birden gelen mutlulukla birlikte gülmeden edemedim.

"Seni mutlu etmenin tek yolu bu mu gerçekten?" Elini belime yerleştirdi.

"Bir de yaptığın yemekler var." Gülümsedim ve diğer kıyafetlerden de birkaç tane seçtim.

Kurt ortadan kaybolduğunda onu umursamadan prenses elbisesine baktım ve kıkırdadım. Bunun içinde kendi bebeğimi düşününce istemsizce mutlu oluyordum.

Hemen onu da elime aldım. Çoğunlukla pembe rengindeki kıyafetleri seçmiştim. Elimde değildi, pembe benim en sevdiğim renkti. Görür görmez hemen alasım geliyordu.

Kurt elinde bir sürü oyuncakla geldiğinde inanamayarak ona baktım.

"Kurt o daha çok küçük, bunlarla oynayamaz ki." Kurt bana aptalmışım gibi baktı.

"Beliz bebeğim bence zekanı böyle şeyler için harcama." Dedi. "İleride oynaması için alıyorum zaten, birazcık daha büyüdüğünde oynar. Doğar doğmaz oynayacak hâli yok ya." Göz devirdim.

"Baban aklınca bana laf soktu." Dedim ve karnımı okşadım. "O şu an azdığı için böyle, baban birazcık zor bir adam." Kurt başıyla kasayı gösterdiğinde yeniden göz devirdim.

Beni umursamıyordu!

Birden kalçamı kıvırta kıvırta yürüdüm.

"Doğru dürüst yürü lan!" Diye bağıran Kurt'a baktım.

Neyse ki mağaza kalabalık değildi.

"Bağırma bana!" Kurt birden yanıma geldi ve kulağıma doğru eğildi.

"Bir kez daha o güzel götünü böyle kıvırtmaya kalkarsan bir daha üstüne oturamazsın yavrum." Dediğinde tüylerim diken diken olmuştu.

Şakasının olmadığını çok iyi biliyordum, sesi çok net ve sinirliydi.

Kurt kasada her şeyin parasını ödedikten sonra bana döndü ve başıyla dışarıyı işaret etti.

Birlikte dışarıya çıktığımızda korkuyla yutkundum.

"G-Gerçekten üstüne oturamaz mıyım?" Kurt bana baktı ve birden kahkaha attı.

"Bu konuyu bebeğimiz doğduktan sonra konuşalım güzellik, olur mu?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Neden ki?" Dediğimde yeniden güldü.

"Ah şuri ah..." Diye sızlandı.

Ben ise anlamayarak ona baktım ve çok üstelemedim.

***

Herkes ağlarken sessizce ofladım ve etrafımda dolaşanları izledim.

Kına şarkılarını duymaktan içim sıkılmıştı.

Birden başımdaki örtü açıldı ve annem yüzüme baktı.

"Beliz!" Diye sessizce kızdı. "Ağlasana kızım!" Ofladım.

"Anne ben kaç haftadır Kurt'la evlenmeyi bekliyorum, nasıl ağlayabilirim?" Dedim.

"Allah'ım sen bana sabır ver." Annem derin bir nefes aldı. "Ağla haydi anneciğim, örtünün altından sırıtman cidden çok tuhaf!" Dudağımı büktüm.

"Tamam ya, ağlamaya çalışacağım." Annem uzanıp yanağımı öptü, sabahtan beri ağlıyordu.

Annem geri çekildiğinde etrafımda dönüp şarkıyı söylemeye devam ettiler.

Kendimi ne kadar zorlasam da olmuyordu. Yarın düğünüm vardı ve ben sevgilimle kavuşacaktım...

Gözlerimi kapattım ve ağlamak için kendimi zorladım.

Olmuyordu!

Dayanamayıp mutlulukla gülümsedim.

Annemin gizlice ayağıma vurmasıyla birlikte inledim.

Gözlerimi yeniden kapattım ve geçmişi düşünmeye çalıştım.

Babam beni kollarının arasına aldı ve burnumu öptü.

"Güzel kızım benim..." Kıkırdadım ve ona sokuldum.

Bir hafta süren işi bitmişti ve gelir gelmez beni kollarının arasına almıştı.

"Bugün babanın sana bir sürprizi var." Deyip beni sıkıca tuttu.

"Ne sürprizi?" Diye sordum merakla.

"Şş!" Babam yanağımı öptü. "Sürprizler söylenmez ki prensesim." Dudağımı büktüm.

"Baba!" Diye nazlandığımda gülümsedi ve saçımı arkaya attı.

Zil çaldığında babamla birlikte kapıyı açmaya gelmiştik.

Baham kapıyı açtığında karşımda annemi görmemle birlikte şaşkınca anneme baktım.

"Sürpriz!" Dedi annem mutlulukla.

"Anne?" Şaşkın sesimle birlikte babam güldü ve beni dikkatle tutup annemin kucağına bıraktı.

"Kuzum?" Annemin gözleri çoktan dolmuştu. "Oy annesinin meleği..." Annem saçlarımı öptü ve kokumu içine çekti. "Çok özledim seni." Dedi.

"Ben de seni özledim anne." Dediğimde ellerimi aldı ve dudaklarına götürdü.

"Senin o küçücük ellerini yer annen..." Hüzünle gülümsedi ve yaklaşıp yanağıma bir sürü öpücük kondurdu. "Mis kokulu kızım benim..." Yavaşça kollarımı anneme sarmaya çalıştım.

"Hoş geldin anniş." Dediğimde gözyaşlarını sildi ve güldü.

"Hoş buldum fıstık." Dedi ve yeniden saçımı öptü. "Annen yine sensiz duramadı." Annemi görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Üzüntüyle bakışlarımı yere indirdim.

"Kaç aydır gelmedin." Annem saçlarımı okşadı.

"İki ay oldu bir tanem, emin ol ki iş yerinden çok zor izin alıyorum." Dudağımı büktüm.

"Bir daha böyle yapma olur mu?" Annem gözyaşlarımı sildiğinde ağladığımı yeni fark etmiştim.

"Elimde değil kuzum." Dedi üzüntüyle.

Anneme sokuldum ve onun kokusunu içime çektim.

"Ben senin kokunu çok seviyorum anne ve bu kokuyu çok özlüyorum. Herkes her gün annesine sarılırken ben çok üzülüyorum." Dediğimde annem acıyla hıçkırdı.

"Ben de çok üzülüyorum yavrum, aklım hep sende." Yanağımı öptü. "Bir gün bu gidişlerimi telafi edeceğim, bu günleri unutacağız. Sana söz veriyorum güzel kızım." Gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Ben gitmeni hiç istemiyorum anne... Sakın gitme olur mu?" Diye sordum umutsuzlukla.

Biliyordum ki yine gidecekti, ben yine yarım kalacaktım...

Gözyaşlarımın yanağımdan süzüldüğünü hissettiğimde çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Ne de zordu annesizlik....

Eski günleri hatırlamak canımı çok yakmıştı.

Okuldan çıktığımızda herkesi annesi alırken onlara bakıp özenirdim. Onların annesi yanındaydı, ben ise annemi yılda birkaç kez görebiliyordum. Bu bana o kadar çok koyuyordu ki sırf bu yüzden saatlerce ağladığım olmuştu...

Kınayı yakacaklarını anladığımda gözyaşlarımı sildim.

Zerrin Hanım avucuma altın koyduktan sonra kınayı yakmıştı.

Annem gözleri dolu dolu yüzüme bakıyordu...

Titrek bir nefes aldım ve ben de onun gözlerine baktım.

Şu ana kadar yanımda olmak istese bile olamamıştı ama artık bunu umursamayacaktım.

O artık gerçekten gitmeyecekti.

***

Heyecanla gelinliğime baktım.

Gelinliğimi bu sefer annem almıştı. Gelinlik balık modeldi ve çok şıktı...

Düğün ise çok kalabalık değildi. Babamın birkaç tane arkadaşı ve onların aileleri gelmişti. Bir de hiç tanımadığım ve babamın görüşmediği akrabalarım gelmişti.

Damat tarafı ise bize göre çok daha fazlaydı. Kurt'un çevresi geniş olduğu için iş yerinden çoğu arkadaşını çağırmıştı.

"Çok güzelsin." Dedi Eylül hayranlıkla. "Ne güzel eltisin sen, vallahi kıskanmaya başlayacağım." Güldüm.

"Asıl sen kendine bak, bir de çocuk doğurdun." Dedim.

"Abim seni bekliyor yengem." Dedi Loya.

Heyecanla aynaya baktım ve derin bir nefes aldım.

"Çok heyecanlandım ya!" Dediğimde Eylül güldü.

"Baban da yanında ya, ondan olabilir." Titrek bir nefes verdim.

"Çok şükür ki her şey yoluna giriyor." Dedim ve gelin odasından çıktım.

Kurt'la göz göze geldiğimizde hayranlıkla beni süzdü.

"Beliz..." Başını iki yana salladı. "Çok güzelsin be yavrum." Kıkırdadım ve koluna girdim.

"Senin karınım sonuçta." Dedim.

Bebeğim üç aylık olmuştu, karnım az da olsa büyümüştü ama gelinlik için sıkıntı olmamıştı.

Kurt'la birlikte gösterişli yolu yürümeye başladık.

Denizin kenarında bir yeri seçmiştik, kır düğünü olmasını istemiştim.

Yeşillik kokusu ve denizin kokusu birbirine karışıyordu. Annem yine çok iyi bir seçim yapmıştı.

Slow parçanın çalmasıyla birlikte Kurt ellerini belime yerleştirdi.

Ellerimi omuzlarına koydum ve aşkla ona baktım.

"Si ğuraşa maoropasen..." Diye fısıldadı.

"O ne demekti?" Dediğimde gülümsedi.

"Bilmem, neydi ki?" Güldüm ve burnumu burnuna sürttüm.

"Beni sevdiğini söyledin." Alnını alnıma yasladı.

"Seni ölene kadar seveceğimi söyledim." Dediğinde burukça gülümsedim.

"Keşke hiç ölmesek, ben senin acına nasıl dayanırım bilmiyorum." Düşündükçe bile kötü oluyordum.

"Asıl ben senin acına dayanamam, inşallah önce ben ölürüm." Dediğinde dirseğimle karnına vurdum.

"Allah korusun be manyak herif, kafayı yememi mi istiyorsun?" Diye kızdığımda güldü.

"Rabbim ne zaman isterse o zaman öleceğiz ve ben ölene kadar seni sevmekten hiç bıkmayacağım." Gözlerime baktı. "Bir gün bana bir şey olursa asla isyan etme ve bebeğimize gözün gibi bak kadınım, sakın onu bırakma." Gözlerim dolarken onun yüzünü inceledim.

"L-Lütfen söyleme böyle şeyler..." Diye fısıldadım. "Dayanamam yarim, sensiz ne işime yarayacak yaşamak? Ben senin için yaşıyorum, sen benim erkeğimsin..." Ona sokuldum. "Hiç düşünmeyelim böyle şeyler olur mu?

Öleceksek de birlikte ölelim, biz birbirimiz olmadan nefes alamayız." Dedim.

Kurt başını salladı ve burnumun ucunu öptü.

"Birlikte ölelim." Dediğinde huzurla ona baktım.

"Ölmek güzel bir şey değil ama seninle olduktan sonra ölüm bile kulağa hoş geliyor. Ne bu dünyada, ne de diğer dünyada asla ayrılmayalım." Dediğimde Kurt gözyaşlarımı sildi.

"En mutlu günümüzde böyle şeyler mi konuşalım da?!" Diye kızdığında burukça güldüm.

"Konuyu sen açtın." Dedim masumca.

"Ben açtıysam açtım, sen ne diye devamını getiriyorsun?" İnanamayarak Kurt'a baktım.

"İyi de Kurt-" Sözümü kesti.

"İyisi falan yok yavrum, sen iki cihanda da benimsin." Dediğinde güldüm.

"Ben kaşındım, gidip Lazlara gelin oldum..." Diye mırıldandığımda kaşlarını çattı.

"Anlamadım?" Dediğinde omuz silktim.

"Hiç." Dediğimde kaşları daha çok çatıldı.

"Başka birine gelin gitme gibi bir düşüncen mi vardı yoksa?" Sinirlenmeye başlayan Kurt'a baktım ve güldüm.

"Mesela Rüzgar Antalyalıydı, Akdeniz güzel olabilirdi." Dedim alayla.

"Rüzgar kim lan?" Durdu ve gözlerime baktı.

Ağzım şaşkınlıkla açılırken söylediğim şeyi yeni fark etmiştim!

"O kaleci piç değil mi?" Dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım.

"H-Hayır-" Kurt birden belimi sıktı.

"O piçi öldürürüm kızım, yemin ederim alnının çatından vururum!" Diye gürlediğinde hemen etrafıma baktım.

Herkes hayranlıkla bizi izliyordu, neyse ki müzikten dolayı kimse duymamıştı.

"Ya seni kızdırmak için söyledim!" Dediğimde sinirle gözlerini kapattı.

"Doğru kişiymiş!" Diye homurdandı. "Ulan o sarışın çocuğun neyini beğendin anlamıyorum ki!" Kaşlarımı çattım.

"Sen onu hiç görmedin ki!" Dediğimde birden inanamayarak başımı iki yana salladım. "Görmedin değil mi?" Diye sordum.

"Sizin okulun şimdiki kalecisi hâlâ o piç, bana fotoğrafını attıklarında inanamamıştım. Adı Rüzgar yazmıştılar oysaki ama ben bu mal değildir diye düşünmüştüm." Şaşkınca ona baktım.

"Gidip cidden araştırdın mı?" Dediğimde belimi daha çok sıktı.

"Sen benimsin kızım, senin benden başka seçebileceğin bir yolun yok." Sesi o kadar ürkütücüydü ki korkuyla başımı salladım.

"Senden başka bir yer istemem ki ben." Dedim ve ona sokuldum. "Özür dilerim kurtçuk, sadece kıskanman hoşuma gidiyor." Kurt dudaklarını saçıma değdirdi.

"Eğer bir daha o çocukla ilgili ağzından bir şey duyarsam bu sefer acımadan gidip o çocuğu vururum." Dedi.

"Ya çocuğun ne günahı var? Tamamen benim aptallığım, aşık olduğum adama gidip o çocuğu anlatıyorum!" Dedim. "Hem eskiden zevksizdim demek ki, onu beğenmemin başka açıklaması olamaz." Kaşlarını kaldırdı.

"Hani çok yakışıklıydı?" Güldüm.

"Ya seni sinir etmek için diyorum ben, hem o çocuk limonata gibi sapsarı." Deyip yüzümü buruşturduğumda Kurt sinirle güldü.

"Allah'ım ben bu deliyi nereden görüp aldım..." Kaşlarımı çattım.

"Hiç değilse senin gibi manyak değilim!" Dediğimde gülümsedi.

"Ulan şu insanlar bize hayranlıkla bakıyor, ne konuştuğumuzu duysalar kalkıp giderler herhâlde!" Güldüm ve uzanıp yanağını öptüm.

"Artık gitsinler de ben kocamla başbaşa kalayım." Deyip seksi olduğunu düşündüğüm bir bakışla onun gözlerine baktım. "Çok özledim." Dudağımı ısırdım ve onun kaslı göğsüne baktım. "Senin o yeni yeni çıkan kıllarını bile yerim!" Dedim sevgiyle.

"Hay sikeyim!" Kurt belime sarıldı. "Bugünün gecesi de var Beliz Atabey, bunu unutma olur mu?" Ona yaklaştım.

"Unutmam Ataman Atabey..." Diye fısıldadım.

***

Düğün bizi epeyce yormuştu, yine horon tepmişlerdi. Neyse ki Kurt bana öğrettiği için eskisi gibi zorlanmamıştım.

Düğünümüzün üstünden tam bir ay geçmişti, artık bütün engelleri aşmıştık.

Kurt çoraplarını çıkarıp masanın üstüne koyduğunda hızla bağırdım.

"Ne yapıyorsun sen?!" Omuz silkti ve koltuğa yayıldı.

"Çoraplarımı çıkardım." Göz devirdim.

"Masanın üzerine koymandaki sebep ne?" Güldü.

"Nereye koyayım?" Sinirle çorabı aldım ve kafasına attım.

"Git makineye at!" Dediğimde çorabı yere attı.

"Atarım birazdan." Ofladım.

"Ataman gerçekten çekilecek çile değilsin!" Dedim.

"Bizde böyle gülüm." Dedi alayla.

Onun yanına oturdum ve küskünce ona baktım.

"Yapma şöyle şeyler, sen pis bir adam mısın?" Kurt elini omzuma attı ve beni kendine çekti.

"Evet şuri, tam olarak pis bir adamım." İnledim.

"Bıktım da senden!" Dediğimde kahkaha attı.

"Şş Laz gelini, sus yoksa o ağzını öperim!" Dediğinde güldüm.

"Sen önce kıçını sildiğin havluları makineye atmasını öğren!" Dedim.

"Beliz geçen gün attım ya!" Göz devirdim.

"Banyonun kapısının önüne mi attın gerçekten?" Kurt sırıttı.

"Evet." Dayanamadım ve güldüm.

"Ya en sonunda çıldırtacaksın beni!" Dedim ve ona sokuldum.

Kurt dudaklarını saçıma değdirdi ve kokumu içine çekti.

"Toliçona..." Diye fısıldadı.

Uzanıp dudağına uzun bir öpücük kondurdum.

"Pisliğin teki olsan bile seni seviyorum aşkım." Dedim.

Kapının zilinin çalmasıyla birlikte Kurt ayağa kalktı.

"Melih dosyaları kardeşiyle birlikte yollayacaktı." Başımı salladım ve televizyonun sesini açtım.

Kurt kapıyı açmaya gittiğinde onu umursamadım ve kenara koyup yemediğim meyve tabağını elime aldım.

Kurt neredeyse bütün meyveleri yemişti, neyse ki birazcık bana da bırakmıştı.

Çileği ağzıma attığımda duyduğum sesle birlikte irkildim.

"Senin ne işin var lan bu evde?!" Hızla ayağa kalktım ve Kurt'un yanına gittim.

"Kurt-" Karşımda Rüzgar'ı görmemle birlikte şaşkınlıkla ona bakakaldım.

"Beliz?" Dedi Rüzgar şaşkınca.

"Ulan sen benim karımın adını ağzına alamazsın!" Kurt Rüzgar'ın yakasından tutup onu kaldırdığında hızla çığlık attım.

"Kurt bıraksana çocuğu!" Dedim.

"Abi ben Melih'in kardeşiyim, beni birine mi benzettin anlamadım ki!" Dedi korkuyla Rüzgar.

Tabii çocuğunun eskiden onu beğendiğimden haberi bile yoktu ki!

Korkuyla Kurt'u durdurmaya çalıştım, manyak adam çocuğu bırakmıyordu!

3851 Kelime...

SINIR: 4.30K VOTE 700 YORUM

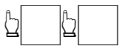
Bölüm geciktiği için üzgünüm, ancak yazıp atabildim ve elimden geldiği kadar uzun bir bölüm yazmaya çalıştım.😇

Oy veren ve yorum yapan, sabırla yeni bölümü bekleyen herkese sonsuz teşekkürler!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

46 "Altın"

BELİZ

"Kimseyle karıştırmadım!" Kurt'un kolunu tuttum.

"Aşkım yeter!" Diye kızdığımda öfkeyle Rüzgar'ı yere bıraktı.

"Benim karıma göz ucuyla dahi bakarsan seni öldürürüm çocuk!" Alayla Rüzgar'ı süzdü. "Güya uzun boyluymuş, bu da çüküm kadar bir şey!" Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"Manyak manyak konuşma!" Rüzgar korkuyla bizi izliyordu.

"Beliz ne oluyor?" Dediğinde Kurt hızla Rüzgar'ın boğazına yapıştı.

"Benim karımın adını ağzına almayacaksın!" Diye bağırdı.

Rüzgar ise korkuyla başını salladı.

Hızla Rüzgar'ın elindeki dosyaları aldım ve kapıyı açtım.

"Haydi sen git artık." Dediğimde Kurt'la bakıştık. "Kurt!" Diye onu uyardım.

Kurt hışımla geri çekildi ve duvara sert bir tekme attı.

"Haydi sana güle güle!" Dedim ve Rüzgar'ı dışarıya itip kapıyı üstüne kapattım.

Rahat bir nefes verdim ve Kurt'a baktım.

"Ya sen deli misin divane misin, sen nesin be adam?" Dediğimde birden üstüme geldi.

"Benden başka-" Sözünü kestim.

"Senden başka biri falan yok!" Dedim ve gözlerine baktım. "Ben seni çok seviyorum, sevmesem seninle evlenir miydim hiç? Giderdim annemle, seni geride bırakırdım..." Kollarımı boynuna sardım. "Ben bir saniye olsun seni bırakmayı düşünmedim." Kurt ellerini belime sardı.

"Oroperi şk'imi..." Huzurla gözlerimi kapattım.

"Seni sevmeyeyim de ne yapayım be adam?" Dediğimde birden beni kucağına aldı.

Gülümsedim ve başımı omzuna yasladım.

Birlikte oturma odasına geldiğimizde beni koltuğa bıraktı.

"Film izlemek ister misin?" Başımı olumlu anlamda salladım.

Kurt alttaki çekmeceyi açtı ve filmlere baktı.

"Bunlar biraz eski, uzun süredir film izlemediğim için gidip almamışım." Güldüm.

"Cezaevi zaten korkunç bir film gibidir eminim ki, öyle bir yerde kaldın onca süre." Kurt bana döndü.

"O kadar da korkunç değildi." Göz kırptı. "İki yılın sonunda dünyanın en güzel ödülüne kavuştum." Kıkırdadım.

"Teşekkür ederim." Kurt utandığımı anlamış olacak ki güldü ve önüne döndü.

"Doksanların efsane filmlerini hâlâ saklıyorum. Bir tane aksiyonlu bir film var, onu izleyelim mi?" Diye sordu.

"O zaman ben mısır patlatayım." Deyip ayağa kalktım.

Çok geçmeden elimde mısırla döndüğümde Kurt koltuğa yayılmıştı ve çoktan filmi başlatmıştı.

"Hayvan beni niye beklemedin?" Bana bakmadı.

"Bu film efsane, kusura bakma bekleyemedim." Göz devirdim ve yanına oturdum.

"Niye bu kadar öküzsün?" Diye sordum.

Kurt hafifçe gülümsedi ve yanağımı öptü.

Bir şey söylememişti.

Yavaşça mısırı onun kucağına koydum ve ona yaslandım. Başımı omzuna yaslayıp filme odaklandım.

Kurt dudaklarını omzuma değdirdiğinde titredim.

"Toliçona..." Diye fısıldadı.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde birden dudaklarıma yapıştı.

Beni öyle bir öpüyordu ki, bu dayanılamayacak kadar güzeldi.

Sonunda nefes nefese ayrıldığımızda alnını alnıma yasladı.

"O bal dudaklarını yer bitiririm yavrum." Dedi.

"Ay..." Kıkırdadığımda gülümsedi ve başımı tutup göğsüne yasladı. "Çok seviyorum seni!" Dedim ve burnumu göğsüne sürttüm.

"Bebeğim." Dediğinde yavaşça başımı kaldırdım.

"Seni yemek istiyorum." Güldü.

"Az önce kıçını yırtıyordun?" Göz devirdim.

"Çorabını masaya koymuştun!" Dedim.

"Oy sen kızdın mı bana da?" Küskünce ona baktığımda omzumu öptü. "Seni verene ölürüm." Dedi.

"Sus!" Dediğimde güldü.

"Senin trip atasın gelmiş anlaşılan." Diye mırıldandı.

"Hamile hamile bana evi toplatıyorsun." Dediğimde kaşlarını çattı.

"Çorabı masadan aldın diye çocuğun düşecek hâli yok ya?" Yeniden göz devirdim.

"Çocuğumuz!" Gülümsedi.

"Ya kızım senin derdin ne?" Dedi ve birden beni kucağına çekti. "Sana iş mi yaptırıyorum ben? Elini bile sürmüyorsun ki! Sadece kirlileri makineye atıyorsun, canın isterse ütü yapıyorsun. Ben yap mı diyorum? Madem senin için bu kadar sorun oluyor o zaman bir daha şu yaptıklarımı yapmam. Hiçbir şey senden önemli değil şuri..." Gülümsedim.

"Tamam." Uzanıp yanağını öptüm. "Sorun olduğundan değil ki, sadece inatla yapmana kızıyorum." Kaşlarını kaldırdı.

"Seninle uğraşmak hoşuma gidiyor." Güldüm.

"Hamile karına yapılacak iş mi bu?" Kurt dudaklarını yanağıma değdirdi.

"Sevdiğim için uğraşıyorum toliçona." Gülümsedim ve sakallarını okşadım.

"Kucağına geleyim mi?" Sorumla birlikte hafifçe gülümsedi ve başını olumlu anlamda salladı.

Kucağına oturduğumda kolunu belime sardı.

"Beliz..." Sustu. "Sen harika bir şeysin, böyle küçücük bedeninle gelip bana sarılman..." Güldüm.

"Isırırım senin o yanaklarını." Dedim ve dayanamayıp ısırdım.

Kurt güldü ve burnunu boynuma sürttü.

"Meleksin sen." Gözlerimi kapattım.

"Ataman..." Kurt yanağımı öptü.

"Bana gerçek adımı yeniden sevdireceksin." Dediğinde kıkırdadım.

"Sevdiririm aslanım." Dediğimde kapı çaldı.

Yavaşça ayağa kalktığımda Kurt belimi okşadı.

"Kim geldi ki?" Kurt göz devirdi.

"Anan geldi." Kaşlarımı çattım. "Yani anneciğin ve babacığın geldiler." Güldüm.

"Kaynanan ve kayınbaban." Başını salladı.

"Evet de seninle başbaşa kalamıyoruz, bıraksınlar da sana doyayım biraz. Zaten her gün işe gidiyorum ve seni özlüyorum." Gözlerime baktı. "Aynı binadan ev almamız hiç iyi olmadı." Güldüm ve uzanıp dudağını öptüm.

"Seni yerim ben!" Dedim.

Kapıyı açmaya gittiğimde annem hemen beni kollarının arasına aldı.

"Aşkım?" Dedi ve yanaklarımı öptü. "Annen seni çok özledi." Gülümsedim.

"Daha öğlen birlikteydik." Omuz silkti.

"Olsun." Dedi.

Babam benimle sarıldığında hemen yanağını öptüm.

"Baba..." Dediğimde gülümsedi.

"Kızımızı bir ziyaret edelim dedik." Dedi.

"Yalan!" Annem babama baktı. "İçi gidiyor burada sen kocanla yalnız olunca." Babam göz devirdi.

"Çok boş konuşuyorsun bir tanem." Dedi.

"Öyle mi Ahmet?" Annem tek kaşını kaldırdı. "Bak evlenmem seninle!" Babam güldü.

"Şakaydı bebeğim." Dedi.

Güldüm ve onlara içeriyi gösterdim.

Kurt ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz." Dedi.

"Hoş bulduk damat." Dedi babam soğukça.

Kurt'u kıskanıyordu...

"Aç mısınız?" Diye sordum.

"Yedik annem." Anneme baktım. "Haydi biz kahve yapalım." Dediğinde başımı salladım.

Annemle birlikte mutfağa girdiğimizde ona döndüm.

"Babamla aranız nasıl?" Gülümsedi.

"Çok iyiyiz." Dedi.

"O kadından boşanmaması seni çok üzüyor değil mi?" Annem iç çekti.

"Boşanmak üzereler." Diye mırıldandı.

"Kıyamam ama..." Annemin yanağını öptüm. "Emel zorluk çıkarabilir mi?" Göz devirdi.

"Çıkarsın yiyorsa, bu sefer ona bıçak çekmekle kalmam gidip onu vururum!" Dedi.

"Ay sen kocanı mı istiyorsun?" Annem güldü.

"Babanla kaç senedir kavuşmayı bekledim, o da beni çok bekledi. Bir hata yaptı ama o kadına dokunmadı. Aklı fikri hep bendeydi." Dedi. "Ben hiç gitmemeliydim, özür dilerim kuşum. Seni bırakmaya içim el vermedi ama şirketle anlaşmam vardı. Bir de babana çok kızgındım, hemen evlenmişti!" Anneme sokuldum.

"Artık bunları düşünmeyelim, en azından şimdi yanımdasın." Saçımı öptü.

"Oy kuzum benim..." Kıkırdadım.

"Anne, boğuluyorum!" Annem beni sımsıkı sarmaya devam etti.

"Ya sen bir de anne mi olacaksın?" Dedi ve elini karnıma koydu. "Hâlâ inanamıyorum." Dudağımı büktüm.

"Çok erken oldu biliyorum ama yapacak bir şey yok." Annem gülümsedi.

"Ben de hata yaptım." Saçımı okşadı. "Daha on sekiz yaşındayken babanla çıkmaya başlamıştım. Evlenmeden bir hata yaptım, baban bana sahip çıktı ama ailesi sahip çıkmadı." İç çekti. "Aşık olunca o kadar çok seviyorsun ki hata da olsa göre göre yapıyorsun. Aşk çok zararlı bir şey aslında, insanı kontrolden çıkarıyor." Dedi.

"Pişman mısın?" Annem durdu.

"Yaşadığım hiçbir şey için pişman değilim." Dedi net bir sesle. "Babanı tanıdığım için aslında çok mutluyum. Şimdi de aramız düzelmeye başladı." Gülümsedim.

"Çok şükür." Diye mırıldandım.

Annem Türk kahvesini yapmaya başladığında ben de bardakları çıkarıp su koydum.

"Sana yapmıyorum haberin olsun." Başımı salladım.

Buzdolabını açtım ve meyve suyunu elime aldım.

"Kurt kola içmeme bile izin vermiyor!" Diye sızlandım.

"Bak bir de onun bebeğinizi istediğinden emin olamıyorsun. İstemese sizin sağlığınıza bu kadar çok dikkat eder miydi?" Gülümsedim.

"Aşkım benim ya, böyle minnoş minnoş kızıyor bana." Annem güldü.

"Ne yapsın, o da seni düşünüyor." Dedi.

Kahveler hazır olduğunda annemle birlikte içeriye geçtik.

Babam hemen kendi yanını işaret etmişti, itiraz etmeden yanına oturdum.

"Beliz'im..." Babam sevgiyle saçımı öptü. "Doyamıyorum kokuna biriciğim." Dedi. "İlk göz ağrım." Babama sarıldım.

"Ben de sana doyamıyorum babacığım." Dedim.

Babam kahvesini eline aldı ve içmeye başladı.

Kurt bir saniye olsun bakışlarını üzerimden çekmiyordu.

"Avını bekleyen kurt gibi bakıyorsun kızıma!" Dedi babam.

"Kızınıza aşığım da o yüzden." Kurt'un yüzüne baktım.

"Ay..." Kıkırdadım.

Babam sinirle göz devirdi ve bana döndü.

"Gece yatmadan önce sütünü içiyor musun?" Diye sordu.

"İçiyorum." Dedim.

Her gece sütümü içmeyi unutmayayım diye mesaj atan bir babam vardı.

Küçüklükten beri bu artık bir alışkanlık olmuştu ve şimdi hamile olduğum için daha çok canım istiyordu.

"Ben dikkat ediyorum baba." Dedi Kurt.

"Sen Beliz'i tanıyalı ne kadar oldu ki? Ben o dünyaya ilk geldiği zaman da yanındaydım, hâlâ da öyleyim." Güldüm.

"Baba sen beni kıskanıyor musun?" Dedim.

"Beş ay oldu ama bu süre içinde evlendik. Aynı evde yaşıyoruz, bir zahmet tanıyayım." Dedi Kurt, babam göz devirdi.

"Beliz benim yavrum, onu kimseyle paylaşmam." Dedi babam.

Kurt başını iki yana salladı ve güldü.

"Ahmet babacığım, yakında torununuz gelecek. Size nur topu gibi bir Laz torun vereceğiz." Güldüm.

Elimi karnıma koydum.

"Küçük Lazcık..." Dedim.

Babam Kurt'a tip tip baktı.

"Yemin ederim alnının çatından vuracağım şimdi!" Dedi ve bana döndü. "Benim prensesler gibi büyüttüğüm kızım gidip bir mahkûmu buldu." Dudağımı büktüm.

"Deme öyle baba... Seni oradan o kurtardı." Annem güldü.

"Ya kıskançlığından böyle diyor." Dedi.

Kurt iç çekti ve gözlerime baktı.

"Kardeşlerim için gözümü kırpmadan iki yıl yattım. Beliz için hiç düşünmeden bir ömür orada yatabilirim." Dedi.

Annem gülümsedi.

"Ahmet yeter ama artık, çocukları rahat bırak. Kurt sırf Beliz için yanımızdan ev aldı." Dedi.

Babam yaklaşıp saçımı öptü.

"Ona ben kurban olurum." Mırıltıyla konuştu. "Gece evde olmaması çok tuhaf geliyor. Genellikle yanında yatardım ama yanımda olmayınca odasına gidip sürekli onu kontrol ederdim." Kollarımı babama sardım.

"Ya..." Diye mırıldandım.

"Ahmet kızımız gün boyunca bizimle zaten. Bir tek geceleri gidiyor. Bırak Kurt da biraz karısına doysun." Güldüm.

"Allah razı olsun Derya Hanım, beni bir tek siz anlıyorsunuz." Diyen kocama baktım.

Bize kıskançlıkla bakıyordu...

O da beni babamdan kıskanıyordu.

"Ya ben sizi yerim ama." Dedim.

"Derya her şeye bir yorum yapma!" Diye yalandan kızdı babam. "Ulan gençken de böyleydin, bir sus ya!" Dediğinde annem babamın kolunu cimcikledi. "Evde de Beliz'i özledim diye isyan ediyor." Gülümsedim ve babamın yanağına bir öpücük kondurdum.

Yavaşça annemin yanına gittim ve başımı göğsüne yasladım.

"Annem..." Dediğimde sırtımı okşadı.

"Oy annesinin küçük pandası..." Sevgiyle ona sokuldum.

"Torununu da beni sevdiğin gibi sev." Güldü.

"Severim herhâlde, sonuçta benim torunum." Bakışlarım Kurt'u bulduğunda gülümseyerek bizi izlediğini fark ettim.

Ben mutlu oldukça o da mutlu oluyordu.

***

Heyecanla Kurt'a döndüm.

"Sence cinsiyeti ne olacak?" Diye sordum.

"Kız." Dedi ve arabayı çalıştırdı.

"Bence de kız olacak." Birden sinirle ona baktım. "Sen erkek diyeceksin!" Kurt gaza yüklendi.

"O niye lan?" Göz devirdim.

"Aynı şeyi söylersek iddia olmaz. Sen erkek diyeceksin ben de kız diyeceğim. Kaybeden bir taraf olacak." Dedim.

Kurt güldü ve camı açtı.

"Bebeğim ben kız olacakmış gibi hissediyorum." Ofladım ve kollarımı önümde birleştirdim.

"İyi!" Kurt kahkaha attı.

"Ulan sınanıyorum yemin ederim!" Dedi ve elimi tuttu. "Erkek olacak." Kocaman gülümsedim.

"Bence kız olacak." Elimi aldı ve kendi kucağına koydu.

"Eğer sen kazanırsan sana ne yapmamı istiyorsun?" Uzanıp yanağını öptüm.

"Hiç gitme yeter." Kurt sırıttı.

"Yalan söyleme de gerçeği söyle." Dudağımı ısırdım.

"Sadece seni istiyorum." Kaşlarını kaldırdı.

"Emin misin?" Kıkırdadım.

"Şey bir de Trabzon seti istiyorum." Kurt yeniden kahkaha attı.

"Ulan bir de söylemeye çekiniyor musun?" Diye sordu alayla. "Bunun için hamile olmana gerek yok, hemen alırız toliçona." Mutlulukla Kurt'un boynuna sarıldım. "Şş, araba kullanıyorum!" Diye beni uyardı.

Geri çekildim ve Kurt'un burnunu sıktım.

"Seni yeriz ama..." Kurt başıyla emniyet kemerini gösterdiğinde hemen taktım.

"Takmadığını fark etmemişim." Diye mırıldandı.

Elini dizime koydu ve yavaşça bacağımı okşadı.

"Bebeğimiz inşallah babasına çeker." Güldüm.

"Böyle kara kaşlı kara gözlü bir Laz mı doğurayım?" Dedim.

"Olabilir." Dedi. "Erkek olacaksa esmer olsun, kız olacaksa sarışın." Elimi karnıma koydum.

"Neden erkek olunca sarışın olmuyor?" Yüzünü buruşturdu.

"Sarışın adam ne Beliz, düşünsene bir çıkıyor sapsarı!" Kahkaha attım.

"Ay ben sapsarı çıksınlar istiyorum zaten." Kurt karnımı okşadı.

"Erkek dediğin kara kaşlı kara gözlü olacak." Kıkırdadım.

"Senin abin erkek değil o zaman?" Kurt bana ters ters baktı.

"Ulan Alparslan abim sarışın olabilir, ben esmerim. Ben de rahmetli abime çekmişim, ne yapayım yani? Esmer adam daha delikanlı duruyor." Dedi.

"Kurt sırf sen esmersin diye genelleme yapmasan mı? Sarışın olup da çok yakışıklı olan ünlüler yok mu sanki?" Dediğimde bana baktı.

"Kimmiş o yakışıklı ünlüler?" Sert sesiyle birlikte beni kıskandığını anladım.

"Ya..." Güldüm. "Ya tamam bir tek sen yakışıklısın. Esmer erkekler on adım öndedir." Tek kaşını kaldırdı.

"Erkekler mi?" Dudağımı büktüm.

"Bir tek Ataman Atabey on adım öndedir." Sırıttı.

"Aferin miniğim." Dedi ve yola döndü.

Dayanamadım ve uzanıp yanağına sulu bir öpücük kondurdum.

"Gülüşüne aşığım yakışıklım." Dedim. "Senin her şeyine aşığım." Kurt elini yeniden dizime koydu.

"Bunu evimizde konuşuruz." Dedi. "Şimdi öğrenmemiz gereken bir şey var." Kurt'un elini karnıma çektim.

"Bu küçük Laz'ın cinsiyeti..." Huzurla gözlerimi kapattım.

Kurt arabayı park ettiğinde arabadan indik. Hızlı adımlarla hastanenin girişine doğru ilerledik.

Kurt bütün her şeyi hallettiğinde doktorun odasına çıktık.

Kapıyı çaldığımda doktorun gir dediğini duyar duymaz heyecanla içeriye daldım.

"Beliz Hanım-" Doktorumun sözünü kestim.

"Hemen cinsiyeti öğrensek?" Doktor hanım güldü ve ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz." Dedi.

"Hoş bulduk." Diye yanıtladı Kurt.

Kadını takip ettiğimizde beni sedyeye uzandırdı.

Karnımı açtığımda jeli sürdü, dayanamadım ve gözlerimi kapattım.

"Çok tuhaf hissediyorum." Diye fısıldadım.

Anne olacaktım...

Rüya gibiydi...

"Cinsiyeti ne?" Diye sordu Kurt.

Dayanamayıp gözlerimi açtım ve ekrandaki bebeğimi izledim.

Doktor hanım dikkatle bebeği inceledi ve bana döndü.

"Ay öleceğim heyecandan!" Güldü.

"Bebeğinizin cinsiyeti kız." Dedi.

İnanamayarak ekrana baktım ve sevinçle küçük bir çığlık attım.

"Biliyordum..." Diye fısıldadım.

"Kalp atışlarını da duymak ister misiniz?" Başımı olumlu anlamda salladım.

Odayı saran kalp atışlarıyla birlikte gözlerim dolmuştu.

"A-Annem..." Fısıltıyla konuştum.

İçimde bir can taşımak çok güzeldi. Bizim bebeğimizdi, bize aitti...

Kurt elimi tutup bana destek verdi.

Doktor hanım bana peçeteyi uzattığında karnımdaki jeli sildim.

Birlikte odasına geçtiğimizde koltuklara oturduk.

"Sağlığında bir sorun yok değil mi?" Doktor gülümsedi.

"Her şey yolunda gözüküyor, şimdilik hiçbir sorun yok." Bana baktı. "Aynı annesi gibi çok güzel bir kız olacak." Gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Kurt saate baktı.

"Cinsiyeti de öğrendiğimize göre gitsek mi?" Başımı salladım.

"Her şey için teşekkürler." Doktor hanım ayağa kalktı.

Elini uzattığında sıktım ve geri çekildim.

"Ne demek, rica ederim." Dedi.

Birlikte hastaneden çıktık ve yeniden arabamıza bindik.

"Kızmış!" Mutlulukla kocama sarıldım. "Sevgilim bebeğimiz kızmış!" Kurt güldü ve kolumu öptü.

"Ben demiştim." Ona kötü kötü baktığımda saçımı öptü. "Ben erkek olacak demiştim, şimdi bir de sana altın borcum var değil mi?" Mutlulukla ellerimi çırptım.

"Evet!" Güldü ve geri çekildi.

"O zaman en yakın kuyumcuya." Dedi ve arabayı çalıştırdı.

Çok geçmeden bir kuyumcuya geldiğimizde hemen içeriye girmiştik.

"Hoş geldiniz." Diyen adama baktım.

"Trabzon seti." Heyecanla konuştuğumda Kurt güldü.

"Sakin ol güzelim." Dedi.

Adam gülümsedi ve birkaç tane seti çıkardı.

"Hangisini isterseniz... Hepsi çok güzel." Dedi.

Uzun uzun modellere baktım, hepsi çok güzeldi!

"Ay, sence?" Dedim ve Kurt'a döndüm.

"Hepsi sana çok yakışır." Kıkırdadım.

"Biliyorum." Yeniden altınlara baktım.

Ortadakine baktım ve yavaşça dokundum.

"Ay aşık oldum ben buna." Ardından diğerine dokundum. "Buna da aşık oldum." Kurt güldü.

"İkisini mi beğendin?" Başımı olumlu anlamda salladım. "İkisini de alalım o hâlde." Hızla Kurt'a döndüm.

"Saçmalama Kurt, bir tane yeter. Benim zaten bunlardan var ama çok seviyorum. Hem benimki daha farklı değil mi?" Elini belime koydu.

"Hangisini istersen alırım, sana feda olsun şuri." Gülümsedim.

"Ya yerim seni..." Yeniden altınlara döndüm ve dikkatlice baktım.

Ortadaki gözüme daha güzel gözükmüştü, ışıl ışıl parlıyordu...

"Ortadakini istiyorum." Kurt gülümsedi ve altınları alıp bana taktı.

Aynaya baktığımda iç çektim.

"Çok güzel...." Diye fısıldadım.

"Beğendiysen alalım?" Başımı salladım.

"Beğendim." Kurt altınları çıkardı ve diğer beğendiğim setin altınlarını taktı.

"İkisi de çok güzel oldu." Dudağımı büktüm.

İki tane almak çok gereksiz olurdu, zaten evimde vardı. Bunu başka bir zaman da alabilirdim, şimdilik bir tane yeterdi.

"Diğerini daha çok beğendim." Dedim.

"Beliz bak ikisini de alırım, sakın para yüzünden çekinme." Göz devirdim.

"Para yüzünden çekinsem seni buraya mı getiririm? Diğerini daha sonra alacağım, şimdilik ortadakini istiyorum." Kurt güldü ve yanağımı sıktı.

"Şimdi şunların hepsini düşünmeden alırım, sen iste yeter ki." Kurt'un yanağını öptüm.

"Gerçekten istemiyorum, benim seçtiğim hepsinden güzel." Dedim.

Kurt başını salladığında adam ortadaki seti aldı.

Hesap makinesiyle bir şeyler yaptıktan sonra bize döndü.

"25 bin TL." Dediğinde Kurt başını salladı.

"Oha!" Dedim şaşkınca.

"Sana aldığım daha pahalıydı." Belime sarıldı. "Hem sen bana çocuk doğuracaksın, tabii ki alacağım." Utançla gülümsedim.

"Utandım." Dediğimde omzumu öptü.

"Sana feda olsun." Dedi.

Adamla bir şeyler konuştuklarında Kurt birden durdu.

"Şu yüzüğe bakabilir miyim?" Dedi ve bir yüzüğü işaret etti.

Adam yüzüğü ona verdiğinde Kurt birden elimi tuttu ve yüzüğü parmağıma yerleştirdi.

5 taş pırlanta yüzüğe aşkla baktım.

"Kurt bu çok pahalıdır." Dedim.

Kurt dikkatle yüzüğe baktı ve elimi okşadı.

"Bunu hiç çıkarma olur mu? Bu kızımız ve senin için..." Tam itiraz edecekken yüzüğü parmağımdan çıkardı ve adama uzattı.

"Kurt-" Beni dinlemedi.

"Güle güle kullanın." Diyen adama baktım.

Kurt o kadar çok masraf yapmıştı ki ağzım açık kalmıştı.

Bu adam gerçekten deliydi!

ALİ

Bitmek üzere olan rakıdan son kez içtim ve arkama yaslandım.

"İyi geldi bu." Diye mırıldandım.

"Daha içme istersen?" Enes'e baktım ve başımı salladım.

"İçmeyeceğim zaten." Dedim.

Enes benim küçüklükten bu yana yakın bir arkadaşımdı. Gerçekten iyi bir dosttu.

Birlikte ayağa kalktığımızda masaya bir miktar para bıraktım.

"Ben öderdim-" Onu dinlemeden hızlı adımlarla kendimi dışarıya attım.

Telefonumu çıkarırken kilit ekranında gördüğüm yüzle birlikte gülümsedim.

Bebeğim benim...

Parmaklarımı yüzüne değdirdim ve yavaşça okşadım.

Çok güzeldi...

"Ali?" Enes'in sesini duymamla birlikte ona döndüm. "Abi sen iyi misin?" Zorlukla başımı salladım.

Telefonumun çalmasıyla birlikte arayana baktım.

Ekranda beliren isim kalbimin heyecanla atmasını sağlamıştı.

Efulim arıyor yazıyordu, şaka değildi...

"Oğlum lan yengen arıyor!" Heyecanla yeniden arayana baktım. "Valla arıyor lan!" Enes güldü.

"Oğlum karın o senin, arayacak tabii ki." Dedi.

Hızla telefonu açtım.

"Aşkım?" Dedim.

"Ali?" Loya'nın sesi kalbime işlerken gözlerimi kapattım.

"Haydi beni özlediğini söyle de mutluluktan kafayı yiyeyim." Dediğimde Loya güldü.

Ah gülüşüne kurban olduğum...

"Saat kaç oldu, nerede kaldın demek için aramıştım." Dediğinde kaşlarımı çattım.

"Arkadaşımla buluştum ve biraz içtik." Durdum. "Neden soruyorsun bunu?" Çakırkeyif olduğum ses tonuma yansımıştı.

"Hangi arkadaşın?" Diye sordu.

"Tanımazsın." Dedim.

"Ne demek tanımam?" Sesinden kızdığını anladığımda sırıttım.

"Neden kızdın güzelim?" Ofladı.

"Ali sen sarhoşsun!" Dedi. "Çabuk eve geliyorsun!" Güldüm.

Bir konuşmamızın sonu da tartışmasız bitse şaşardım zaten...

Telefonu onun kapatmasını beklediğimde kapatmamıştı.

Bir süre onun nefes alışverişlerini dinledim.

"Ali..." Diye mırıldandı. "Şey arkadaşın da sarhoş mu?" Bunu ne diye soruyordu ki?

"Çok içmedi." Dedim.

"Şey..." Durdu. "Arabayı o kullansın, sen kullanma olur mu?" Huzurla gülümsedim.

"Rüya değil bu..." Gözlerimi yeniden kapattım. "Sen beni mi düşünüyorsun?" Loya ofladı ve telefonu yüzüme kapattı.

Asla itiraf etmezdi, onu çok iyi tanıyordum.

"Ne için bu kadar mutluluk?" Diye sordu Enes.

"Yengen arabayı arkadaşın kullansın dedi." Sırıtmam genişlerken Enes kahkaha attı.

"Buna mı sevindin bu kadar?" Göz devirdim.

"Benim senin gibi mutlu bir evliliğim yok." Dedim.

Arabanın anahtarını ona attığımda kiliti açtı.

Arabaya biner binmez yeniden telefonuma baktım ve fotoğraflara girdim.

"Ulan şu dünyada mutluluğu en çok sen hak ediyorsun be." Dedi. "Nasıl bırakmıyorsun şu kızı aklım almıyor. Ben olsam dayanamazdım, çok sabırlısın Ali." Ona tip tip baktım.

"Eğer ondan ayrılmak istersem onun hemen beni boşayacağını çok iyi biliyorum. Onsuz ölürüm ben Enes, yaşayamam lan!" Omzumda uyuduğu fotoğrafı açtım. Gizlice çekmiştim ki o da zaten bilerek yatmamıştı. "En azından her gün onunla aynı yatakta uyuyorum. Boşanırsam ona hasret kalırım, kolay mı öyle sevdiğinden vazgeçmek?" Enes gülümsedi.

"Ulan hâlâ seni sevmiyorsa o utansın be!" İç çektim.

"Bir gün sevecek." Düğün fotoğraflarımıza geçtiğimde içim acımıştı.

Loya'nın yüzü asıktı ve bu canımı yakmıştı.

"Bir gün ben de onu Berat gibi mutlu edeceğim." Enes'e baktım. "Hem artık o adamı unutmuştur, baksana beni merak etmeye başladı." Dedim.

"Çok koyuyor mu?" Ona baktım. "Onu en çok ben mutlu edeceğim demek yerine Berat gibi mutlu edeceğim demek..." Derin bir iç çektim.

"Çok zor ama onu seviyor. Ben bunu bile bile onunla evlendim. Acı çekeceğimi bilmeme rağmen evlendim." Dedim.

"Oğlum yanlış anlama ama bence boşan. Bu kız seni hak etmiyor." Hızla başımı olumsuz anlamda salladım.

"Boşanmam!" Dedim net bir sesle. "Ölürüm de bırakmam ben onu! Bırakırsam bir daha göremem, bu her şeyden çok canımı yakar." Telefonumu kilitleyip cebime soktum. "Emin ol beni aşağılamaları bile canımı o kadar yakmaz. Aşığım ben bu kıza aşık!" Enes gülümsedi.

"İnşallah bir gün o da seni sever be kardeşim." Arkama yaslandım.

"Sevecek..." Diye fısıldadım.

Küçücükte olsa bir umudum hâlâ vardı.

***

Eve gelir gelmez hızla odamıza çıktım.

Odamızdaki banyonun kapısı açıldığında Loya üstünde bir havluyla odaya girdi.

Banyo yapmıştı...

Arkasının bana dönük olmasını fırsat bildim ve kollarımı arkasından beline sardım.

Loya korkuyla bana döndüğünde açıkta kalan omzunu öptüm.

"Efulim..." Dedim aşkla.

"A-Ali..." Dedi. "Ödüm patladı!" Diye kızdığında onu duvara yasladım.

Dudaklarımı boynuna değdirdiğimde inledi.

"Ne yapıyorsun?" Dedi.

"Karımı öpüyorum." Loya ellerini göğsüme koydu.

"Ali!" Diye kızdığında durdum.

"Bir ağız tadıyla öpmeme izin vermedin!" Diye homurdandım. "En sonunda gidip başka kadınları öpeceğim!" Loya'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Y-Yapamazsın..." Diye fısıldadı.

"Bana bu kadar çok güveniyorsun yani?" Dedim alayla.

"Yanında bir kadın vardı değil mi?!" Loya birden sinirle bağırdığında başımı salladım.

"Hem de ne kadın, afet afet!" Loya yutkundu.

"Yalan söylüyorsun, sen bana kıyamazsın." Elimi yanağına koydum.

"Sanırım beni sevdiğin günler hiç gelmeyecek." Dedim acıyla.

"Ali!" Loya kaşlarını çatmıştı. "Yanında kim vardı dedim?!" Diye gürledi. "Kim o kadın ya? Yemin ederim ki bir daha Trabzon'a adımını bile atamaz!" Güldüm.

"Sana ne?" Loya şaşkınca bana baktı.

"Bana ne?" Başını iki yana salladı. "Sen sarhoşsun, kendinde değilsin!" Beni itmesine izin vermedim ve ağırlığımı üzerine verdim.

"Ne oldu güzelim, başkalarına gideceğim diye korktun mu?" Loya birden öyle bir çemkirdi ki şaşkınca ona baktım.

"Ali seni öldürürüm!" Göğsüme vurdu. "Sen beni aldatamazsın pislik herif!" Güldüm. "Gülüp durma geri zekalı, sana o kadının kim olduğunu sordum!" Tek elimle iki bileğini de tuttum.

"Bana senin gibi kötü davranmayan biri." Loya inledi.

"Ali..." Dediğinde omzunu öptüm. "Beni aldatmazsın ki sen, kıyamazsın bana..." Beline sarıldım.

"Belki de o kadın onu öpmeme izin veriyordur?" Loya sinirle dişlerini sıktı.

"O orospuyu yolarım, doğduğuna pişman ederim!"
Diye çemkirdi. "Evli barklı adama mı bakıyormuş sürtük, bir de öpmene izin veriyormuş!" Loya çırpındığında eğilip dudağına küçük bir öpücük kondurdum.

"Evli gibi değiliz bence." Loya sinirle gözlerime baktı.

"Bu beni aldatacağın anlamına gelmez!" Güldüm ve geri çekildim.

"Ulan aramızda bir ilişki yok ki aldatayım." Dedim ve yatağımıza doğru yürüdüm.

Yastığımı elime aldım.

"Sana iyi geceler." Dedim.

Tam gidecekken Loya kolumu tuttu.

"Nereye?" Gözlerine baktım.

"İçki kokusundan rahatsız olduğunu bildiğim için misafir odasında yatacağım." Loya elimdeki yastığı yatağa fırlattı.

"Öp beni." Dediğinde kaşlarımı çattım.

Başımı tuttu ve boynuna yasladı.

"Öp beni..." Onun kokusunu içime çektim.

"Böyle şeyler zorla olmaz." Dedim ve geri çekildim. "Sadece bir şakaydı." Tam elime yastığı alacakken almama izin vermedi ve kollarını boynuma sardı.

"Beni aldatmadın değil mi?" Yavaşça kollarımı beline sardım.

"Kıyamam Loya..." Dediğimde gülümsedi.

"Çünkü sen bana çok aşıksın." Yanağını öptüm.

"Çok aşığım." Dedim.

Loya rahat bir nefes verdi.

"Peki kiminleydin?" Diye sordu.

"Tanımazsın ama için rahat olsun. Evli ve mutlu bir yuvası var. Anlayacağın üzere kadın değil." Ofladı.

"İsmini sordum!" Göz devirdim.

"Loya sen benim arkadaşlarımı tanımıyorsun ki!" Gözlerini kapattı.

"Tanıyorum." Dedi.

"Bok tanıyorsun! Seni onlarla tanıştırmadım bile, kimi tanıyacaksın?" Loya öfkeyle bana baktı.

"Beni bütün arkadaşlarınla tanıştır, özellikle de kadın olanlarla." Ellerimi yavaşça kalçasına indirdim.

"Tanıştırayım da beni onlara da rezil et." Loya üzgünce bakışlarını kaçırdı.

"Öyle bir şey yapmayacağım, lütfen saçmalama." Dedi.

Tam geri çekileceğim sırada Loya buna izin vermedi.

"Trabzon'a taşınan arkadaşınla mı buluştun? Düğünümüze de gelmişti, sürekli onun yanındaydın." Gözlerime bakmadı. "Adını bilmiyorum ama

görsem tanırım." Şaşkınlıkla onu izledim.

"Sen nereden biliyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Evet onunlaydım, adı Enes. Kadın falan yoktu yani, korkma seni aldatmadım." Loya ofladı.

"Gecenin saat kaçı olmuş eve geliyorsun ve hesap bile vermiyorsun!" Alayla güldüm.

"Git evimden gelme diyen kimdi acaba? Seni yalnız bırakarak sana iyilik yapıyorum. Beni görmek istemediğin için sana anlayış gösteriyorum." Loya birden bana sarıldı.

"A-Ali..." Dediğinde sesi titriyordu.

Sarılışına karşılık vermeden önce yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Ah efulim, seni üzdüm mü yoksa?" Gözyaşlarını sildim. "Özür dilerim, ağlama ne olur..." Loya'yla uzun uzun sarıldığımızda saçını öptüm.

Loya sonunda geri çekildi ve gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

"Senin yanında ağlamaktan nefret ediyorum ama dayanamıyorum işte..." Yatağımızı gösterdi. "Burada yatabilirsin." Dedi.

"İçki-" Sözümü kesti.

"Bir şey olmaz Ali." Dediğinde başımı salladım ve yastığımı yeniden yerine koydum.

"Üstünü giyin." Dedim ve gardrobu açtım.

Loya rahat şeyler aldığında ben de aynı onun gibi rahat kıyafetlerimi elime aldım.

Hızlıca banyoya gittim ve üstümü giyindim. İşlerimi halledip elimi yüzümü yıkadıktan sonra banyodan çıktım.

Yatağımıza döndüğümde yavaşça uzandım ve Loya'ya baktım.

"Ben saçlarımı tarayacağım." Dedi ve banyoya girdi.

Çok geçmeden yanıma geldiğinde gözlerimi kapattım.

"İyi geceler aşkım." Dedim.

Cevap gelmediğinde üstelememiştim.

Her zamanki dengesizliği üzerindeydi. Bir iyi oluyordu bir kötü, artık alışmıştım.

Bir anda dudaklarımda hissettiğim baskıyla birlikte şokla gözlerimi açtım.

"İyi geceler öpücüğü." Dedi masumca.

"Hasiktir!" İnanamayarak Loya'ya baktım. "İyi geceler öpücüğü mü?" Güldü.

"Ali kocamsın sonuçta, ne var bunda?" Onu belinden tuttum ve burnunun ucunu öptüm.

"Senin o kocamsın diyen dillerine kurban olurum ben!" Dedim. "Öperim o ağzını yüzünü." Loya güldü.

"Çok da sırnaşma, bir kerecik olur o!" Dediğinde gülümsedim.

"Ulan şu adam sana deli oluyor da, bana bir karşılık versen seni nasıl mutlu ederim..." Aşkla ona baktım. "Senin o güzel yüzüne ölürüm..." Yanağını öptüm. "Tek bir gülümsemen için dünyayı yakarım." Loya hiçbir şey söylemeden gözlerime bakıyordu.

En sonunda gözlerini kapattığında alnını öptüm.

"Rahatsız olmuyorsun değil mi yavrum?" Diye sordum.

"Olmuyorum." Dedi kısık bir sesle. "Şimdi izninle uyuyacağım, çok konuşuyorsun!" Dedi ve bana arkasını döndü.

Arkasından beline sarıldım ve gözlerimi kapattım.

Mutluydum...

Ona sarılmama izin vermişti, hatta beni yine öpmüştü...

O da benim onu sevdiğim gibi beni sevecekti, o adamı tamamen unutacaktı!

Bu hikayenin iki sonu vardı:

Ya Loya'nın inadı galip gelecekti, ya da benim aşkım...

4015 Kelime...

SINIR: 4.10K VOTE 700 YORUM

Bölümün gelmesi epeyce gecikti, bunun için gerçekten üzgünüm. Bunun elbet ki bir nedeni var ama söylemek istediğim bir şey değil. Dolayısıyla sizden de anlayış göstermenizi bekliyorum.

Gerçekten kendimi zorlayarak upuzun bir bölüm yazdım, lütfen herkes emeğe saygı duymayı unutmasın.😇

Yeni bölümün gelmesini sabırla bekleyen herkese çok teşekkür ederim...

İyi ki varsınız!❤

Bundan sonraki bölümü hızlıca yazıp atmaya çalışacağım.

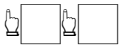
Bir de bundan sonraki bölüm final yapmakta biraz kararsızım... Final hakkında ne düşündüğünüzü bu kısıma yorum olarak yazabilirsiniz.

Yine de 55 bölümü geçmeyeceğini unutmayın, o kadar uzatmakta pek istemiyorum.😊

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

47 -FİNAL-

BELİZ

5 AY SONRA:

Hamileliğimin dokuzuncu ayındaydım.

Gerçekten artık karnım o kadar çok büyümüştü ki hareket bile edemiyordum.

Zorlukla oturduğum yerden kalktım ve çalan kapıyı açmaya gittim.

Kapıyı açtığımda gördüğüm güllerle birlikte şaşkınca Kurt'a baktım.

"Bu ne?" Diye sordum.

"Gül." Elindeki gülleri kokladı."'Bu böyle şekli güzel bir şey işte, kadınlar bunu görünce çok mutlu oluyor." Güldüm ve göz devirdim.

"Bunları bana mı aldın?" Kurt tek kaşını kaldırdı.

"Beliz anana alacak hâlim yok ya!" Güldüm.

Kurt'un elinden gülleri aldım.

Beyaz ve kırmızı güller çok güzel gözüküyordu. Kırmızı güller kalp şeklini oluşturmuştu.

"Kurt ilk defa bana gül aldın..." Ona döndüm. "Neden aldın ki?" Kahkaha attı.

"Alsam bir dert almasam bir dert." Yanağımı öptü. "Karım mutlu olsun istedim." Güllere baktım.

"Teşekkür ederim, çok güzeller." Sıcak bir gülümsemeyle ona baktım. "Yani hiç almadığın için şaşırdım, nereden esti bu şimdi?" Kurt belime sarıldı.

"Tam eve gelirken yolda yeni açılmış çiçekçiyi gördüm ve kendi kendime söylendim." Bana yaklaştı. "Ulan bu kız gencecik yaşında benim çocuğumu taşıyor dedim içimden, sana hiç böyle şeyler almadığımı fark ettim." Kıkırdadım.

"Ya..." Kurt'a sarılmaya çalıştım. "Eğilsene biraz." Diye mırıldandım.

Kurt eğildiğinde ona sımsıkı sarıldım.

"Ya seni yerim ben." Yanağını sıktım. "Bir de üzüldün mü?" Kurt sıkıntıyla iç çekti.

"Sizin yanınızda olamadığım için üzülüyorum Beliz. Son zamanlarda iyice geç gelmeye başladım, sen neredeyse doğuracaksın. Savcılığa dönmem hata mıydı bilmiyorum." Parmağımı dudaklarına bastırdım.

"Şş, böyle düşünme..." Dedim. "Senin işin bu değil mi? Sırf bu yüzden İstanbul'a geldin, sırf bu yüzden deli gibi çalıştın. Tabii ki işini yapacaksın yakışıklım. Ben zaten hep annemlerdeyim, tehlike altında değilim ki." Kurt yanağımı okşadı.

"Seni çok özlüyorum." Diye itiraf etti. "Seni sadece akşamları ve sabahları görüyorum." Gülümsedim.

"Ben de savcı olacağım, o zaman hiç ayrılmayacağız. İş yerinde de birlikte olacağız." Dedim.

"Bir olma bakalım ben sana neler yapıyorum..." Kaşlarımı çattım. "Yani öyle kaytarmana izin vermem. Savcı olmak kolay mı sanıyorsun? Bok kolay!" Göz devirdim.

"Kolay demedim ki zaten." Güldü.

"Valla güzelim oturup deli gibi çalışacaksın. Ezberin iyi olmasa bile sayfalarca ezber yapacaksın. Kıçın çıkacak ama pes etmeyeceksin." Ona yaklaştım.

"Sen bana pek güvenmiyorsun herhâlde?" Dedim.

"Güveniyorum aslında, sadece çok çalışman gerekiyor. Ben sana çok destek olacağım toliçona, başarısız olmana imkân yok." Dedi.

"Egoist." Ona sokuldum. "Pis savcı." Güldü.

"Kokunu özledim." Burnunu saçlarıma gömdü. "Angelozi..." Diye fısıldadı.

Gülümsedim ve geri çekildim.

"Bebeğimiz yüzünden tamamen sarılamıyoruz." Kurt elini karnıma koydu.

"Kocaman oldu." Dedi.

"İlk başlarda onu istemeyeceksin diye o kadar çok korkmuştum ki, o korkunun bir tarifi olamaz." Kurt sırıttı.

"Senden gelecek belaya bile kurban olurum gülüm." Göz devirdim.

"Bunları internette falan mı bulup söylüyorsun?" Dedim alayla.

"Yok be, hepsi kamyon arkası." Dedi ve alayla güldü.

Ağzım şaşkınlıkla açılırken Kurt burnumu sıktı ve benden hızla uzaklaştı.

"Kamyon arkası mı?" Dedim inanamayarak. "Kurt öküz müsün?" Güldü.

"Kendin sordun kendin söyledin gülüm. Ben kurtum, nerem öküze benziyor?" Bu sefer ben alayla sırıttım.

"Boynuzların." Dedim.

Kurt inanamayarak bana döndüğünde kahkaha attım ve ondan kaçtım.

"Laf öyle sokulmaz böyle sokulur yavrum!" Dedim.

Kurt bana doğru koşarak geldiğinde hızla merdivenleri çıktım.

"Kaçma!" Sinirli sesini duymamla birlikte adımlarımı hızlandırdım. "Beliz kızım dursana da!" Diye söylendiğinde durmadım.

Tam merdivenlerin yarısına gelirken dengemi kaybettim. Arkamdan belime sarılan kollarla birlikte son an düşmekten kurtuldum.

"Ben sana dur dedim değil mi?" Sesi o kadar sert çıkmıştı ki çekinerek ona baktım.

"Özür dilerim aşkım." Dedim üzüntüyle. "Bazen hamile olduğumu unutuyorum." Kurt beni kucağına aldı.

"Unutmayacaksın Beliz!" Diye sesini yükseltti. "Karnın ağzına girecek sen gelmiş koşuyorsun! Ulan sen düz yolda bile yürüyemiyorsun ki, bir de merdivenlerden koşuyorsun!" Yüzüm asılırken ona kötü kötü baktım.

"Karınla eğer çocuklaşamıyorsan ne diye evlendin ki? Gidip sürtüklerinle takılmaya devam edebilirdin." Dedim.

Sadece ona gerçekten kırılmıştım... Belki de hamile olmamın da bu kadar alıngan olmamda etkisi vardı.

"Beliz çocuklaşmak ayrı bu senin yaptığın şey ayrı!" Kurt odamıza girdi ve beni yatağa bıraktı. "Hamile hâlinle merdivenlerden koşuyorsun, ya ben orada olmasaydım?" Kurt kravatını çıkardı. "Tamam normalde de benden kaçabilirsin, ben seni kovalarım ama sen şimdi hamilesin." Ofladım.

"Tamam ya özür dilerim, bir daha yapmam." Dedim ve ona arkamı döndüm.

Kurt üstünü çıkarmış olacak ki yanıma uzandı ve arkamdan bana sarıldı.

"Uyumak için çok erken değil mi?" Göz devirdim.

"Uykum var." İç çekti.

"Beliz sence ben haksız mıyım güzelim?" Kolumu öptü. "Size bir şey olacak diye korktum, malum kızımızın doğmasına çok az bir zaman kaldı." Ona döndüm.

"Haklı olduğunu biliyorum." Diyerek gerçeği söyledim. "Bazen saçmalıyorum işte, boşver gitsin." Kurt dudağımı öptü.

"Sana gül aldım o kadar, şimdi üzülme zamanı değil." Belimi okşadı. "Ha ayrıca o boynuz meselesini de unutmadım." Kıkırdadım.

"Şaka yaptım." Dedim masumca.

"Şaka olsun olmasın, boynuz falan dediğin için sinirlendim." Dedi. "O boynuzları o adama saplarım!" Kaşlarımı kaldırdım.

"Hangi adama?" Durdu.

"Boynuzladığın!" Kahkaha attım.

"Ya deli misin nesin, saçmalama istersen." Dudağının kenarını öptüm. "Ben seninle olmak uğruna intihara kalkışmış insanım, seni aldatır mıyım sence?" Kalçamı sıktı.

"Bizim ilişkimizde aldatma diye bir şey olacağını sanmıyorum." Dedi. "Her ilişki gibi elbet bir gün bizim de ilişkimiz bitecek." Kaşlarımı çattım. "Lakin biz o zaman ölmüş olacağız. Bizi ancak ölüm ayırır yavrum, öyle aptal sebeplerin ayırabileceğini sanmıyorum." Gülümsedim.

"Her defasında sana yeniden aşık oluyorum." Dedim. "Seninle ölmek istiyorum." Kurt dudağımı okşadı.

"Şuri..." Onun gözlerine baktım.

"Efendim?" Diye yanıtladım.

"Acıktım." Güldüm ve göz devirdim.

"Romantik öküz seni." Karnına vurdum. "Laz ayısı." Kaşlarını kaldırdı.

"Lazlığıma laf ettirmem da!" Dedi.

"Allah Allah?" Dudaklarını boynuma indirdi.

"Laz damarımı attırma benim!" Dalgayla karışık söylediği sözlerle birlikte güldüm.

Bir anda bebeğimin tekme atmasıyla birlikte şaşkınca karnıma baktım.

"Bak kızımı da kızdırdın!" Dedi.

"Allah'ım..." Diye sızlandım. "Sen beni bunlardan koru." Kurt güldü.

Eğilip karnımı öptüğünde gülümsedim.

"Tamam da, sen de abartma! Annen şaka yapıyor, Laz olmamıza bir şey demiyor." Kıkırdadım.

"Pis Lazlar!" Kurt yeniden karnımı öptü.

"Bak kızdıracaksın şimdi şu küçük kızı." Kahkaha attım.

"Ay şimdiden fena bir kız olacağı belli. Allah'ım inşallah çok fena olmaz, sonra nasıl uğraşacağım ben sizinle? Evde iki tane deliyle uğraş dur!" Kurt burnumu sıktı.

"Bunu bana gelin gelmeden önce düşünecektin. Ne yaparsak yapalım katlanacaksın." Bana yaklaştı. "Hem sen de Lazsın artık, bunu kabullensen iyi olur." Dedi.

"Ben Laz falan değilim aşkım." Dedim. "Ben İstanbulluyum, sizinle bir alakam yok yani." Kurt iç çekti.

"Artık Trabzonlusun." Güldüm.

"Hayır İstanbulluyum!" Kurt da güldü ve yanağımı ısırdı.

"Maşallah inadın da bizden biter." Saçımı arkaya attım.

"Öyledir." Dedim.

Kurt ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Birazdan maç başlayacak. Maç başlamadan yemeğimizi yiyelim." Dedi.

Başımı salladım ve ayağa kalktım.

Birlikte odadan çıktık ve mutfağa geldik.

"Yemek yaptın mı?" Diye sordu.

"Annem bugün bize geldi, birlikte mantı yaptık. Eğer istersen ısıtayım?" Başını olumlu anlamda salladı.

"Senin o yemek yapan parmaklarına kurban olurum. Bir de hamile hamile mantı mı yaptın?" Kıkırdadım.

"Aman ne olacak sanki, çok da zor bir şey değil." Kurt saçımı öptü.

"Haydi acele et da, maç başlamadan yiyelim." Göz devirdim.

"Kurt yemeğin içine mi gireyim? Altını açtım işte!" Dedim.

"Ulan ne yapayım, maç var maç!" Dedi.

Yeniden göz devirdim ve ona başımla masayı gösterdim.

"Geç otur." Dedim.

Mantı ısındığında tabaklara koydum. Kurt'a kola koyduktan sonra kendime meyve suyu koydum.

Kurt hemen yemeğe gömüldüğünde gülümsedim.

"Yine mükemmel, sana bayılıyorum hatun." Dedi.

"Afiyet olsun." Diye mırıldandım.

Yemeğimizi yedikten sonra masayı birlikte toplamıştık. Maç izlemek için oturma odasına geçtiğimizde yorgunlukla koltuğa oturdum.

"Forma?" Diyen Kurt'a baktım.

"Odada." Başını salladı ve formaları almaya gitti.

Kurt geri geldiğinde üstümdeki tişörtü çıkardı ve formayı giydirdi.

"Oy nasıl da güzel oldun." Dediğinde gülümsedim.

"Haydi sen de giy." Kurt formayı bana uzattığında güldüm ve ona formasını giydirdim. "Çocuk musun sen?" Dedim.

"Senin giydirmen hoşuma gidiyor." Dedi.

Maçın başlamasıyla birlikte Kurt dikkatle bakışlarını televizyona çevirdi.

Ayaklarımın ağrıdığını hissetmemle birlikte ayaklarımı sehpaya doğru uzattım.

Ayağımdaki ağrı geçmeyince bu sefer ayaklarımı Kurt'un kucağına koydum. Bakışları bana döndü.

"Aşkım ayaklarım ağrıyor." Dedim.

Kurt yavaşça ayaklarımı okşadığında kıkırdadım.

"Gıdıklanıyorum!" Güldü ve ayak bileklerimi ovdu.

"Çok ayakta kalma diyorum sana." Dedi.

"Çok ayakta kalmıyorum ki zaten." Kurt dikkatle ayaklarıma masaj yapmaya başladı.

"Senin için maçı bıraktım masaj yapıyorum. Daha nasıl iyi bir koca olayım da?" Dedi.

"Seni ısırırım." Dedim.

Spikerin birden heyecanlanmasıyla birlikte Kurt'un bakışları ekrana döndü.

"Haydi be!" Diye bağırdı. "Haydi aslanlarım!" Gelen golle birlikte Kurt ayaklarımı itti ve ayağa kalktı. "Gol ulan!" Diye gürledi.

Mutlulukla ellerimi çırptığımda elime çak yaptı ve yeniden yanıma oturdu.

"Gol atmayı bırak tarih yazdı be!" Dedi ve arkasına yaslandı.

Bakışları beni bulduğunda ayaklarıma baktı.

"Ulan niye ayaklarını çektin? Bir de ağrıyor diyordun!" Göz devirdim.

"Sen ittin." Dedim.

Kurt tek kaşını kaldırdı ve ayaklarımı yeniden kucağına çekti.

"Gol olunca heyecanlandım demek." Dedi.

Birden rakibin gol atmasıyla birlikte Kurt hışımla ayağa kalktı.

"Sikerim lan senin ananı!" Eline yastığı aldı ve televizyona fırlattı. "Bu yastık anana gelsin orospu çocuğu!" İnanamayarak ona baktım.

"Kurt saçmalama!" Dediğimde yeniden yerine oturdu.

"Beliz gol yedik gol!" Bana döndü. "Ulan sen hamilesin ya şimdi, bir dua etsen belki kabul olur." Gülümsedim ve ellerimi açıp dua ettim.

"Allah'ım inşallah Galatasaray şampiyon olur, inşallah bir sürü gol atarız. Sen yardımcımız ol Yarabbim..." Kurt iç çekti.

"Amin, amin..." Dedi.

Kurt'a baktım.

"Aşkım sen neden Trabzon'u tutmuyorsun?" Diye sordum.

"Dedem tutuyor ama bana aşılıyamadı. Ben amcam sayesinde çok küçükken Galatasaray'ı tutmaya başlamıştım, hâlâ da öyle." Dedi. "Sen niye tutuyorsun?" Gülümsedim.

"Babamın takımı olduğu için... Çok aşırı bir ilgim yok ama ara sıra maçları babamla izlerdim." Dedim.

"Zaten başka bir takımı tutsan bile yine benim için dönecektin." Kaşlarımı kaldırdım.

"Allah Allah?" Dedim.

"Tabii." Dediğinde alayla güldüm.

"Ben takımımdan dönmezdim canım, ben sevdamdan öyle kolay kolay vazgeçmem." Dedim net bir sesle.

"Heyt be!" Dedi Kurt.

Beni göğsüne çektiğinde güldüm.

Başımı göğsüne bastırdığında kurtulmak için çırpındım.

"Bırak beni!" Defalarca saçımı öptü.

"Sevdasını bırakmazmış..." Benimle dalga geçtiğinde koluna vurdum.

"Sus ya, Trabzon ayısı!" Dedim.

Kurt beni bıraktığında dağılmış saçlarımı düzeltti ve dudaklarıma yaklaştı.

"Gol olana kadar bırakmayacağım." Anlamayarak ona baktım.

"Ne?" Birden dudaklarıma yapışmasıyla birlikte şaşkınca ona baktım.

Kurt dudaklarımı emdiğinde dayanamadım ve ona karşılık verdim. Kollarımı onun boynuna sardım ve kucağına oturdum.

Arada nefes nefese ayrılacak gibi olsak bile Kurt beni bırakmıyordu.

Geçen beş dakikanın ardından iyice ona sokuldum.

"Goool!" Televizyondan gelen sesle birlikte zorlukla dudaklarımızı ayırdık.

"Ulan..." Kurt nefes nefese arkasına yaslandı. "Gol!" Dedi yorgun bir hâlde. "Gol..." Diye mırıldandı.

Kafamı geriye attım ve inledim.

"Dudaklarım parçalandı." Dedim.

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

"Bir dahaki gol içinde aynı taktiği uygulayalım." Dedi.

"Kurt dudaklarım acıyor!" Güldü ve dudaklarıma yaklaşıp küçük bir öpücük kondurdu.

"Çok mu?" Dedi.

"Birazcık." Kurt yeniden televizyona baktı ve golün tekrarını izledi.

Maçın ikinci yarısı başladığında Kurt beni hiç takmadan yine maça dönmüştü.

Gelen üçüncü golle birlikte Kurt'la aynı anda bağırdık.

"Gol!" Dedik.

Kurt dudağımı öptü ve geri çekildi.

"İşte be, işte aslanlar be!" Dedi ve beni kucağına aldı. "Bu sene de şampiyonluk garanti." Karnıma yaklaştı. "Takımımıza şans getir kızım." Güldüm.

"İnşallah." Dedim.

Kurt beni döndürdüğünde kahkaha attım.

"Şampiyon kim?" Gülümsedim.

"Galatasaray!" Diye yanıtladım.

Kurt sırıttı ve beni indirdi.

"Haftaya maça gidelim." Dedi. "Kızımız bir maç görsün." Güldüm.

"Hamile hamile zor olmaz mı? Ya orada doğurursam, zaten neredeyse doğacak." Kurt başını salladı.

"Doğru." Karnımı okşadı. "O zaman doğduktan sonra gideriz." Dedi.

Bir anda rakibin ikinci golü atmasıyla birlikte şokla ekrana baktım.

"Oha!" Kurt da televizyona baktığında sinirle koltuğa sert bir tekme attı.

"Allah'ım sen sabır ver..." Dedi ve koltuğa oturdu. "Sikeceğim böyle işi!" Diye homurdandı.

Bir anda karnıma giren sancıyla birlikte inledim.

"Kurt..." Diye fısıldadım.

Karnımdaki sancı geçmediğinde derin derin nefesler alıp verdim.

"Acıyor." Dedim.

"Benim de canım acıyor Beliz! Şimdi bir gol daha atarlarsa aramızda bir fark kalmayacak!" Dedi.

Elimi karnıma koydum.

"S-Sancı." Dedim zorlukla.

Normalde sancılansam bile çok uzun sürmezdi. Bu seferki sancı geçmiyordu!

"Kızım bir dur da, şu maç bitsin sonra hastaneye gideriz." İnanamayarak Kurt'a baktım.

Tam cevap verecektim ki şiddetli sancıyla birlikte evi inlettim.

Kurt hemen ayağa kalktı ve beni tuttu.

"Beliz ne oluyor?" Gözyaşlarım yanağımdan süzülürken acı içinde inledim.

"Elinin körü oluyor, doğuruyorum geri zekalı!" Diye bağırdım.

"Ne?!" Telaşla beni kucağına aldı. "Ulan ben yine öylesine bir sancı sandım. Özür dilerim şuri." Göz devirdim.

"Ölüyorum ulan!" Diye gürledim.

Sancının her defasında daha sert vurmasıyla birlikte inlemeye devam ettim.

Kurt hızla ayakkabısını giydi ve evden dışarıya çıktı.

Annemin kapısına sertçe vurdu.

"Açın şu kapıyı!" Diye bağırdı.

Kapının açılmamasıyla birlikte ofladı.

"Kim bilir ne bok yiyorlar, karım doğuruyor lan burada!" Yeniden göz devirdim.

"K-Kurt..." Gözlerimi kapattım.

Kapının açılmasıyla birlikte annem şaşkınca bana baktı.

"Beliz-" Kurt onun sözünü kesti.

"Kızın doğuruyor anası, çabuk aşağıya inin!" Dedi ve hızla merdivenleri indi.

"Asansör-" Sözümü kesti.

"Bir de asansörü mü bekleyelim?" Kollarımı boynuna sardım.

"Çok acıyor." Diye fısıldadım.

"Dayan şuri, dayan kadınım..." Dedi ve yanağımı öptü.

Giriş kata geldiğimizde koşarak dışarıya çıktı ve arabamızın kapısını açtı.

"Dur!" Annemin sesini duydum.

Babam ve annem telaşla yanımıza geldiğinde babam hemen beni Kurt'un elinden aldı.

"Çabuk sen arabayı çalıştır!" Dedi telaşla.

Kurt arabayı çalıştırdığında babam beni dizlerine yatırdı ve arabanın kapısını kapattı. Annem de ön koltuğa oturmuştu.

"Bas gaza damat bas!" Diye bağırdı annem.

Kurt birden gaza yüklendiğinde babam elimi sıkıca tuttu.

"İyi misin prensesim?" Diye sordu.

"Baba doğuruyorum!" Çığlık attığımda elimi sıkıca tuttu.

"Dayan bir tanem, hastaneye gidiyoruz." Dedi.

"Dayanamıyorum baba!" Dediğimde gözyaşlarımı sildi.

Yeniden acı içinde inledim, dayanmak çok zordu...

***

Gözlerimi araladığımda hissettiğim bitkinlik hissiyle birlikte titrek bir nefes aldım.

"Bebeğim..." Kurt elimi tuttu. "İyi misin?" Dedi.

Gözlerimi yorgunca yeniden kapattım.

"Bilmiyorum." Dedim kısık bir sesle.

Elim karnımı bulurken boş olduğunu anlamıştım.

"Doğurdum mu?" Diye sordum.

"Evet." Mutlulukla gülümsedim.

"İnan ki o doğum anını hatırlayamıyorum bile..." İç çektim. "Nerede bebeğimiz?" Diye sordum.

"Hemşirede." Dedi. "Şimdi getirecekler." Başımı salladım.

"Kızımız oldu..." İnanamıyordum.

Onu cezaevinde ilk gördüğümde bana bu adamdan çocuk yapacaksın deseler kesinlike inanmazdım. O gün orada gördüğüm adam benim hayatım olmuştu, benim can yoldaşım olmuştu.

Daha on sekiz yaşında olmama rağmen istesem de pişman olamıyordum. Bu bebek bize Allah'ın bir lütfuydu, bir mucizeydi... Beklemediğimiz bir anda çıkagelmişti...

Odaya dolan ağlama sesiyle birlikte başımı kaldırdım ve hemşirenin elindeki bebeğe baktım.

"Ya..." İçim gitmişti.

"İlk kime vereyim?" Diye sordu hemşire gülümseyerek.

"Bana!" Dedim heyecanla.

Hemşire bebeğimi dikkatle yanıma bıraktığında inanamayarak kızıma baktım.

Beni hissetmiş olacak ki ağlaması kesilmişti. Gözleri hâlâ kapalıydı, melek gibiydi...

"A-Annem..." Sesim titrerken yavaşça kızımın küçücük burnunu öptüm.

Kurt gülümsedi ve kızımızın elini tuttu.

"Hoş geldin meleğim." Dedi ve kızımızın yanağını öptü.

"Oy aynı senin küçüklüğün kuzum." Diyen anneme baktım.

Babamın gözleri dolmuştu, bu içimin hüzünlü bir mutlulukla sarılmasını sağlamıştı.

"Çok seviyorum." Dedim ve kızımın küçük elini öptüm.

Pembeler içinde o kadar minnoş duruyordu ki gerçekten delirecek gibiydim...

Kurt ikimizi de öptü ve geri çekildi.

Bebeğim yeniden ağlamaya başladığında bu sefer Kurt onu kucağına aldı.

"Babacığım..." Dedi ve onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Ay bu minik şimdi ikimizin çocuğu mu?" Dedim.

Annem güldü ve uzanıp yanağımı öptü.

"Kuzum benim..." Dedi sevgiyle.

Babam ise bizi gülümseyerek izliyordu.

"Adını ne koyacaksınız?" Diye sordu annem.

"Bilmiyorum ki." Dedim.

Kurt kızımızı dikkatle tuttu ve onu yeniden öptü.

Kızımızın yeniden sesi kesildiğinde Kurt gülümsedi ve bana döndü.

"Ne olsun adı?" Durdum.

"Önceden aklımda birkaç isim vardı ama hepsini unuttum. Hiçbiri aklıma gelmedi ki şimdi." Dedim.

Kurt kızımızın yanağını okşadı.

"Asil..." Kızımızın yanağını öptü. "Parlak..." Gülümsedi. "Dürüst..." Kaşlarımı çattım.

"Yani?" Dediğimde kızımızın yüzünü izledi.

"Alina." Dedi.

"Alina mı?" Dedim.

"Ay çok güzel olur." Dedi annem. "Baksana anlamı da hoşmuş." Başımı salladım.

"Katılıyorum." Kurt'a baktım. "Sen bu ismi nereden buldun?" Diye sordum.

"Araştırırken buldum, hoşuma gitmişti." Gülümsedim.

Bir de araştırmıştı.

"O zaman Alina olsun." Dedim.

Kurt bebeğimize uzun uzun baktı ve hemşireye verdi.

"Size nasıl emzirmeniz gerektiğini göstereyim." Diyen hemşireyle birlikte babam ve Kurt odadan çıkmıştı.

Kalbim çıkacak gibiydi...

***

Sonunda evime dönebilmiştim.

Kızıma sıkıca sarıldım, gözleri açılmıştı. Gözleri açık griydi, ışıl ışıl parlıyordu.

Eylül'ün beni görüntülü aramasıyla birlikte hemen telefonu açtım.

"Minnoşlar?" Dedi bizi görür görmez.

"Eylül?" Dedim.

"Ay resimlerine bakmaya doyamadık, babaannem Alina'yı görmek için çıldırıyor." Gülümsedim ve telefonu kızıma çevirdim.

"Çok güzel değil mi?" Eylül sıcak bir gülümsemeyle kızıma baktı.

"Maşallah... Rabbim nazarlardan korusun inşallah." Dedi.

"Amin." Dedim.

Eylül karnını gösterdi.

"Doğum biraz geciktiği için suni sancı verecekler. Bugün-yarın doğuracağım, ne zaman olur bilmiyorum." Gülümsedim.

"Seninki şimdiden Loya'ya çekti." Eylül güldü.

"Aman aman..." Dedi. "Alparslan'ı zaten ona benzeyecek diye korkular alıyor." Güldüm.

"Ya Loya aslında çok tatlı bir kız." Eylül düşündü.

"Tatlı mı bilemem ama hırçın olduğu kesin. Gerçi kaç yıldır onunla aynı evde yaşıyorum, artık benim de kardeşim gibi oldu." Dedi.

"Loya ne diyor bu duruma?" Dedim.

"Abisine küsüyor, bana benzesin diye beddua ediyor." Eylül güldü. "Yine de Allah korusun, görümcemi çok seviyorum ama ona benzemesini istemem. Güzelliği benzeyebilir ama onun dışında huyları benzemesin." Kahkaha attım.

"Ya..." Dedim.

Kızımı daha yeni emzirmiştim, o yüzden şimdi sakince duruyordu. Çok şımarık bir çocuk olacağını düşünmüyordum.

"Ya şu uşağın güzelliğine bak da, inşallah benimki de seninkine benzer." Dedi Eylül.

"İnşallah." Dedim. "Zaten aralarında birkaç gün olacak. Büyüdüklerinde artık birlikte gezer tozarlar." Dedim.

"Ay inşallah..." Dedi Eylül. "Ben de istemeye istemeye hamile kaldım ama şimdi çok istiyorum. Alparslan yıllardır çocuk doğurmamı istiyordu, acısından cesaret edemedim." Dudağımı büktüm.

"İnanılmaz acıyor ama çektiğin bütün acıya değiyor." Kızımın yanağını öptüm. "Şu güzelliğin benim olduğuna hâlâ inanamıyorum." Eylül gülümsedi.

"Anne?" Emre'nin sesini duymamla birlikte kıkırdadım.

"Beliz ablanla konuşuyorum." Dedi Eylül.

Emre hemen telefonu eline aldı.

"Beliz abla?" Dedi.

"Aşkım?" Dediğimde ofladı.

"Hani sen benimle evlenecektin?" Güldüm.

"Evleneceğim." Alina'yı işaret etti.

"Ama amcamdan çocuk yapmışsın." Dedi. "Lika ablamla Berva ablam kendi gibi çirkin bir çocuk doğurmuştur dedi." Ağzım şaşkınlıkla açılırken Eylül kahkaha attı.

"Bunu ne zaman söylediler?" Emre omuz silkti.

"Dün odalarında konuşurlarken duydum." Eylül oğlunun poposuna vurdu.

"Anca laf dinle zaten, ne fena bir çocuk oldun sen!" Dedi.

"Ah anne!" Diye sızlandı Emre. "Ben olmasam hiçbir şey öğrenemezdin." Eylül güldü ve oğlunu öptü.

"Evet." Oğlunu göğsüne çekti ve sımsıkı sarıldı. "Çok seviyorum ben seni..." Dedi çocuksu bir sesle.

Emre ofladı ve geri çekildi.

"Hamile olunca gerçekten değiştin anne!" Eylül güldü.

"Ya kardeşini kıskanıyor..." Gülümsedim.

"Emre bebeğim hani sen kardeş istiyordun?" Dedim.

"Artık istemiyorum!" Dedi küskünce.

Eylül oğluna sımsıkı sarıldı.

"Annem..." Yanağını öptü. "Biz bu konuyu konuşmuştuk." Emre göz devirdi.

"Konuşmadığımız bir konu daha var anneciğim." Dedi triple.

Eylül gülümsedi ve oğlunun saçlarını okşadı.

"Neymiş?" Dedi.

"Babam bu sabah bir kadınla telefonda konuştu, hem de uzun uzun!" Şaşkınca Emre'ye baktım.

"Ne?!" Dedi Eylül.

"Duydum." Dedi Emre.

Eylül sinirle gözlerini kapattı.

"Alparslan?!" Diye gürlediğinde dudağımı ısırdım.

Emre gerçekten çok konuşan bir çocuktu.

"Hamileyim diye beni beğenmiyor mu acaba?" Dedi Eylül korkuyla.

"Ya saçmalama, o seni çok seviyor. Onu kendine aşık etmek için ne kadar çabaladın, sonunda aşık ettin adamı. O sana tahmin ettiğin gibi bir şey yapar mı sence?" Eylül inledi.

"Allah'ım sen sabır ver... On senenin üstüne gidip beni aldatırsa yemin ederim onu doğrarım!" Diye bağırdı. "Alparslan?!" Dedi.

"Ne oldu güzelim?" Alparslan abinin sesini duydum.

"Bana güzelim deme!" Dedi Eylül.

"Ne oluyor lan?" Dedi Alparslan abi.

"Sabah telefonda kiminle uzun uzun konuştun?" Diye sordu.

"Deniz'le konuştum da ne alaka?" Eylül gözlerini kapattı.

"Deniz kim?" Diye sordu.

"Eylül en yakın arkadaşımı tanımıyor musun?" Eylül şaşkınca ona baktı.

"Erkek olan Deniz mi?" Dedi.

"Eylül zaten tanıdığım kadın olan Deniz yok ki!" Eylül rahat bir nefes aldı ve oğluna döndü.

"Hani baban bir kadınla konuşmuştu?!" Diye kızdığında Emre kıkırdadı.

"Deniz kız ismi anne." Dayanamadım ve kahkaha attım.

Emre gerçekten deliydi...

"Ulan Emre...." Diye homurdandı Alparslan abi. "Oğlum yuvamı mı yıkacaksın lan?" Güldüm.

"Ay Beliz kusura bakma canım ya." Dedi Eylül. "Her zamanki Emre." Gülümsedim.

"Sorun yok." Dedim.

Alparslan abi telefona yaklaştı.

"Beliz'le mi konuşuyordun?" Dedi karısına.

"Evet." Alparslan abi telefonu eline aldı.

"Nasılsın güzellik?" Diye sordu.

"İyiyim abi çok şükür, sen nasılsın?" Dedim.

"Ben de iyiyim. Kurt nerede?" Diye sordu.

"İşte." Bakışları kızımı buldu.

"Fotoğraflarına bakmaya doyamadık." Dediğinde kızımı gösterdim.

Hemen uyuyakalmıştı...

"Çok minnoş." Dedim kıkırdayarak.

"Eylül bebeğimiz Alina'ya benzesin diye dualar ediyor." Dedi.

"Hayır benzemesin, çirkin olsun!" Dedi Emre.

Alparslan abi oğluna baktı.

"Senin kardeşinle derdin ne küçüğüm?" Dedi.

"İstemiyorum." Emre küskünce babasına baktı.

Alparslan abi güldü ve oğlunun yanağını öptü.

"Akşam gezmeye gidelim mi?" Diye sorduğunda Emre tatlı bir yüz ifadesiyle ellerini çırptı.

"Gidelim baba." Dedi.

Alparslan abi güldü ve bana döndü.

"Sizi yakında Trabzon'a bekliyoruz haberiniz olsun." Dedi ve gülümsedi.
"Haydi kendinize iyi bakın." Ben de gülümsedim.

"Görüşürüz." Dedim ve telefonu kapattım.

Kucağımda uyuyan kızımı yavaşça beşiğine yatırdım.

"Herkes sana bayıldı anneciğim." Dedim.

Büyüyünce çok canlar yakacaktı...

***

Kurt eve geldiğinde bugün Eylül'le olan konuşmamızı anlattım.

"Düşünsene Alina büyüyünce Emre gibi oluyormuş." Dedim.

"Aman Allah korusun, çocuk değil ajan!" Kahkaha attım.

"Ama tatlı bir ajan." Dedim.

Kızımın ağlamasıyla birlikte hemen onu beşiğinden aldım.

Daha yeni altını değiştirmiştim, muhtemelen acıkmış olmalıydı.

Hemen sütyenimi aşağıya çektim ve kızımı emzirmeye başladım. Bir tanem iştahla emiyordu, çok acıkmıştı.

Kurt güldü ve kızımızın başını okşadı.

"Buldun tabii güzelim göğüsleri." Dediğinde kıkırdadım.

"Değil mi?" Dedim.

Kızımız karnı doyuncaya kadar mememi emdikten sonra yeniden uyumuştu. Kurt onu kucağına aldı.

"Önceden çocuk istemiyordum ya hani, tam bir aptalmışım." Dedi.

Başımı Kurt'un omzuna yasladım ve kocamla kızımı izledim.

Çok güzeldiler...

Kurt dudaklarını alnıma değdirdi.

"Sk'anişeni bğurur..." Diye fısıldadı.

"O ne demek?" Diye sordum.

"Senin için ölüyorum demek yavrum." Kıkırdadım.

"Ya seni yerim." Dedim ve yanağını öptüm.

"Beliz..." Bana baktı. "İyi ki benimsin da!" Dedi.

"Sen de iyi ki benimsin da." Dedim ve ona sokuldum.

Kızımız mışıl mışıl uyuyordu.

"Yemin ederim ikinizi de öyle çok seviyorum ki, saçınızın teline zarar gelse dünyayı yakarım!" Dedi.

"Karadenizlim..." Onun gözlerine baktım. "Sana çok aşığım çok." Dedim.

Huzurla birbirimize sarılırken gözlerimi kapattım.

Zaman şu an durabilirdi...

Bu kadar huzurluyken zaman gerçekten durabilirdi.

Kızım ve Kurt yanımdaydı, her şey çok güzeldi...

"Ah Ataman..." Diye fısıldadım ve dudaklarına yaklaşıp küçük bir öpücük kondurdum.

Kurt'un telefonu çaldığında ofladı.

"Ulan şu güzel anı ne diye bozuyorsunuz?!" Güldüm.

"Kim arıyor?" Diye sordum.

"Loya." Diye yanıtladı beni.

Telefonu açtı.

"Alo güzelim?" Dedi.

"A-Abi..." Telefona yaklaştığım için Loya'nın ne dediğini net bir şekilde duyabiliyordum.

"Loya?!" Kurt kaşlarını çattı. "Sen ağlıyor musun abiciğim?" Diye sordu.

"Abi sana şeyi soracaktım..." Loya titrek bir nefes aldı. "Ali'yle hiç konuştun mu, yani oraya gelmiş olabilir mi?" Diye sordu.

Kurt bebeğimizi bana verdiğinde dikkatle kızımı tuttum.

Loya'nın ağladığı o kadar belliydi ki...

"Hayır beni aramadı." Dedi Kurt. "Kızım ne olduğunu söyleyecek misin?!" Kurt endişelenmeye başlamıştı.

"A-Artık her şey bitti..." Loya birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Ben Ali'yi kaybettim abi..." Hıçkırıkları yüzünden duraksadı. "B-Boşanacağız..." Dedi zorlukla.

Gözlerim kocaman açılırken inanamayarak olduğum yerde kalakaldım.

Kurt da şokla bana döndü.

"B-Ben kaybettim..." Diye fısıldadı Loya. "Kaybettim..." Dedi.

Şaşkınlıkla telefona baktım ve sertçe yutkundum.

Ali ondan vaz mı geçmişti?

İnanamıyordum...

SON...

Evet gençler, final bölümüyle karşınızdayım. İçim biraz buruk ama ne yazık ki her güzel şeyin bir sonu oluyor.

Hapisteki Emanet de burada bitti... Karadeniz Serisinin ilk kitabını tamamlamış olduk.

Tam bir yıldır bu hikayeyi yazıyorum. Bu süreçte en başından en sonuna kadar bana destek olan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Finalde şaşırtacağımı söylemiştim. Ali ve Loya için devamında ne olacağını ikinci kitapta okuyacaksınız.

Herkesin de bildiği üzere, benim başından sonuna kadar kurgularım bellidir. Ali ve Loya için de finale kadar ne yapacağım belli.

Loya'nın Ali'ye kötü davranmasının da elbet bir sebebi var. Bunu diğer kitabımızda öğreneceksiniz... Her şey birbirine bağlı olarak gelişecek ve ben diğer kitabı da çok seveceğinizi düşünüyorum.😇

Loya ve Ali'nin hikayesini kütüphanenize eklemediyseniz eğer Yüreğimdeki Sarmaşık yazarak bulabilirsiniz.

Yüreğimdeki Sarmaşık için ise yalnızca üç bölüm yazdım. Üç bölüm sonra yine bölümler normal bekleme süresinde gelecek.

Herkes Yüreğimdeki Sarmaşığı kütüphanesine eklemeyi unutmasın! Çok çok çok yakında sizlerle olacak...

Bir de iki tane özel bölüm yayınlamayı düşünüyorum. Aradan biraz zaman geçtikten sonra özel bölümleri yazıp atacağım. O yüzden Hapisteki Emanet'i kütüphanenizden kaldırmayın, eğer isterseniz arşivleyebilirsiniz.

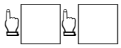
Son olarak bu yolda bana destek olan herkese tekrar tekrar çok teşekkür ederim. Hepiniz çokça sevildiğinizi unutmayın...

Kendinize çok iyi bakın, diğer kitapta görüşmek üzere!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

ÖZEL BÖLÜM -I

Urfa'da geçen yeni hikâyemi kütüphanesine eklemeyenler varsa, hemen eklemelerini öneriyorum.

Bambaşka bir Doğu hikâyesiyle karşınızdayım... Kurgusu şimdiden çok içime sindi.

Adı KARDELEN, profilime girince rahatlıkla bulabilirsiniz!

BELİZ

Uyuyan kızımın kokusunu içime çektim. Daha yeni banyo yaptığı için, mis gibi kokuyordu... Her zaman çok güzel kokuyordu ama şimdi daha bir başkaydı...

"Annem, güzel kızım..."

Huzurla küçük ellerini öptüm.

Kapının çalmasıyla birlikte sinirle bir küfür savurdum. Kurt Bey ısrarla kapıyı çalıyordu! O çalınca da Alina hemen uyanıp, baba diye ağlamaya başlıyordu.

Kapıyı açtığımda sırıttığını gördüm.

"Bilerek yapıyorsun değil mi?" Dediğimde kollarını açtı.

"Birileri beni özlememiş demek..." Daha fazla dayanamadım ve boynuna atladım.

Kurt beni sıkıca sardı ve bacaklarımı tuttu. Bacaklarımı beline sardım.

"Özlemez olur muyum hiç? Sadece kızımız uyuyor, senin geldiğini anlayınca heyecanlanıyor!" Güldü.

"Acaba kime çekmiş?" Dediğinde onun yanaklarını öptüm.

"Ben de heyecanlanıyorum..." Saçlarımı öptü.

Dudağıma sıcak bir öpücük kondurdu. Aşkla sevdiğim adamın gözlerine baktım.

İçeriden gelen ağlama sesiyle birlikte dudağımı büktüm.

"Ben daha sana doymamıştım ki..." Diye sızlandım.

Kurt kapıyı ayağıyla itip kapattıktan sonra kızımızın odasına girdi. Beni hâlâ kucağından indirmemişti.

"Güzelim..." Alina babasını görünce daha çok ağlamaya başladı.

Kurt mecburen beni yere bıraktığında ona sokuldum. Kızımızı kucağına aldı ve o güzel yüzünü doyasıya öptü...

"Babacığım, geldim." Alina ağlamayı kesmişti.

Kurt kızımızın yaşlı gözlerini sildi ve burnunun ucunu öptü.

"Baba..." Alina ona sıkıca sarılmıştı.

Onların güzelliğine içim gitmişti...

"Babanın sesini duyanınca hemen uyandın tabii! Bazen babanı daha çok sevdiğini düşünüyorum, haberin olsun." Dedim.

Alina bana hiç bakmadan babasının sakallarıyla oynamaya başladı.

Kurt küçük bir kahkaha attığında dudağımı büktüm. "Evlat değil hain!" Diye söylendim.

Kurt kızımızı öpücüklere boğduğunda kıkırdadı.

"Şimdi uykunu bölmeyip, tekrar uyuma zamanı! Tamam mı babacığım?" Dediğinde Alina ofladı.

"Hayır!" Hayır bile diyemiyordu...

Daha fazla dayanamayıp onu kucağıma aldım. O küçük burnunu ısırdığımda inledi.

"Anne, bırak!"

Tatlı tatlı homurdanmasına kıyamadım ve onu göğsüme bastırdım.

"Anneyi seviyor musun?" Diye sorduğumda gülümsedi.

"Çok!" Ardından yanağımı öptü. "Ben annemi çok seviyorum!" Kurt güldü.

Arkamdan bana sarılan kocamla birlikte gülümsedim.

Kurt dudaklarını saçıma bastırıp, kokumu içine çekti.

"Çok özlemişim bu kokuyu... Şuri, hasretine dayanamıyorum." Dedi.

Elini tutup dudaklarıma götürdüm. "Ben de dayanamıyorum aşkım..." Alina'nın gözlerini kapattığını fark edince tebessüm ettim.

Uyuyordu...

Alina'nın bir tek gözleri bana benziyordu. Onun haricinde babasının kopyası denecek kadar ona çok benziyordu.

Kızımı dikkatle yatağına yatırdıktan sonra Kurt'la birlikte odadan çıktık.

Kapısını sessizce kapattım ve ona döndüm.

"Ben seni nasıl özledim biliyor musun?" Belime sarıldı.

Dudaklarını boynuma indirdiğinde gömleğini sıktım.

"Ben de çok özledim." Güldüğünde utanıp bakışlarımı kaçırdım.

Birden beni kucağına aldığında küçük bir çığlık attım.

Odamıza geldiğimizde kapıyı kapattı ve beni yatağa bıraktı.

"Yapalım mı şu ikinciyi?" İnanamayarak ona baktım.

"Hayır!" Dedim.

Kurt ısrarla ikinci çocuğu istiyordu.

Benim yaşım daha küçüktü, bir çocuk yeterliydi. Tabii bunu Kurt'a anlatmak imkânsızdı. Kaç aydır ikinci çocuk diyor, başka bir şey demiyordu.

"Neden toliçona? Ne olurdu sanki şu yakışıklıya ikinci çocuğu versen, ölür müsün?" Kahkaha attım.

"Ben o yakışıklıya ölürüm, ölür!" Onun sakallarını okşadım.

Kurt elini şortumun içine soktu.

"Şuri, adamı deli etme da!" Göz devirdim.

"Ne oldu sevgilim? Hani asla çocuk istemiyordun? Bana neler çektirdin çocuk istemiyorum diye, şimdi ikinciyi istiyorsun!" Dedim.

Kurt hafifçe başını salladı.

"O zamanlar baba olmanın bu kadar muhteşem bir şey olduğunu bilmiyordum. Çocuk anca ağlar gibime geliyordu. Başkasının çocuğunu uzaktan sevmek tercihimdi." Ardından tebessüm etti. "Sonra baba oldum... Evlenmeye bile karşıydım. Karşı olsam ne yazar? Hem koca, hem baba oldum!" Sakallarını öptüm. "Beliz bu anlatılamayacak kadar mükemmel bir şey! Ben iki çocuk istemiyorum ki!" Dedi.

"Kaç çocuk istiyorsun?" Diye merakla sordum.

"On tane yeter." Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

On tane mi?!

Dehşetle geri çekildiğimde yüz ifademe alayla gülüyordu.

"On tane çocuğu nasıl doğurayım be? Fabrika mıyım ben?" Kurt gülmeye devam ediyordu... "Tabii sen ne anlarsın çocuk doğurmaktan! Trabzon ayısı, beni hiç düşünüyor musun?" Dedim.

Kurt beni okşadığında inledim.

"Ben seni düşünmekten kendi işlerime odaklanamıyorum ki şuri..." Zevkle gözlerimi kapattım.

"Kavgamızı sonra mı etsek?" Şimdi hiç zamanı değildi!

"Nedenmiş o?" Dudağımı ısırdım.

"Kurt bırak dalga geçmeyi! Acele etmezsek kızımız her an uyanabilir..." Diye mırıldandım.

Kurt dudaklarıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Ne kadar ertelersen ertele, o çocuk olacak kadınım." Gözlerimi açtım.

Onun nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Olacak ama şimdi değil. Üniversiteyi bitirmeme yakın bir zamanda tabii ki olabilir. Yaşım zaten uygun. Önümüzde çok yıllar var, acele etmemize gerek yok." Dedim.

Kurt alayla güldü. "O çocuk olacak Beliz, görürsün!" Göz devirdim.

"Ben sürekli korunuyorum. Sıkça doktora da gidiyorum. Benim hamile kalmam olanaksız canımın içi!" Alaylı sözlerine devam etti.

"Alina'ya hamileyken de korunuyordun." Kaşlarımı çattım.

"Aynı şey değil! O zamanlar hiçbir şey bilmiyordum. Şimdiki gibi tecrübeli değildim." Kurt sırıtıyordu.

"Göreceğiz şuri..." Burnunu ısırdım.

"Çok konuşma! Sen yakışıklılığına mı güveniyorsun acaba?" Yükünü üstüme verdi.

"Hem ona, hem de bana olan sevgine..." Dedi.

Gülümsedim ve yavaşça onun gömleğinin düğmelerini açmaya başladım.

"Bana bak küçük kurtçuk, senin o karizman bana sökmez! Ona göre davransan iyi olur." Kahkaha attı.

"Öyle mi?" Bana çapkın bir gülüş yolladığında içim gitti...

Onu göğsüme bastırdım ve saçlarını öptüm.

"Aşkım..." Sevgiyle saçlarını okşadım. "Seni çok seviyorum." Dedim.

Kurt yeniden boynumu öpmeye başladığında gözlerimi kapattım.

Bu adamla yaşadığım her an benim için çok özeldi. İyi ki karşıma çıkıp, beni yanına almıştı. İyi ki ondan bir çocuğum olmuştu.

Çok mücadele etsek de; artık bitmişti...

Biz verdiğimiz bu mücadelede kazanan taraf olmuştuk.

Aşk kazanmıştı...

Birbirimize duyduğumuz sevgi kazanmıştı, bir çocuğumuz bile olmuştu.

***

Başımı sevdiğim adamın göğsüne yasladım.

Kurt ellerini saçlarımda gezdiriyordu. Huzurla göğsündeki tüyleri okşadım.

"Beliz'im..." Adımı zikrettiğinde, hafifçe başımı kaldırdım. "Arkadaşım Alaçatı'da küçük bir otel almış. Bizi de çağırınca, kabul ettim. Gitmek istersin değil mi?" Mutlulukla gülümsedim.

"Gidelim tabii ki!" Gezmeyi çok seviyordum...

Ellerini kalçama koydu.

"O zaman valizleri hazırla güzelim. Yarın yola çıkarız." Şaşkınca ona baktım.

"O kadar erken mi?" Başını olumlu anlamda salladı.

"İşten bir hafta izin aldım. Bu sürede ailemle olmak istiyorum. Size biraz doymak benim de hakkım." Cilveyle kıkırdadım.

"Tabii çok çalıştınız savcı bey, hakkınızdır." Dedim.

Kurt yavaşça belimi okşadı.

"Toliçona, şu çocuk konusunu tekrar mı düşünsek?" Ofladım.

"Düşünmeyelim Kurt, öyle bir şey olmayacak! Lütfen uyuyalım." Adam ısrarla çocuk istiyordu!

"Kızım istiyorum işte! Niye bu adamı üzüyorsun ki?" Göz devirdim.

"Aşkım zaten çocuğumuz var! Çocuk kelimesine bile katlanamayan adama bak!" Dediğimde gözlerini kapattı.

"İyi ulan, istemezsen isteme!" Diye homurdandı.

Yavaşça yataktan kalktım.

Valizleri hazırlamaya başlasam iyi olurdu. Gardrobu açtım ve kıyafetlerimize baktım.

"Şuri?" Ona dönmedim. "Beliz, küstün mü?" Yataktan kalktığını anladım.

"Saçmalama! Sadece valiz hazırlayacağım. Yarına yetişmez." Dediğimde yanımda durdu.

"Çok kısa şeyler alma." Kaşlarımı çattım.

"Ya sen uyusana!" Arkamdan belime sarıldı.

"Ben senin yorulmana dayanabilir miyim?" Dediğinde güldüm.

Arsız adam omzumu öpüyordu...

"Ne doymaz bir adamsın sen böyle!" Başını boynuma gömdü.

"Küçüğüm benim, güzel karım..." Sevgiyle beni öpücüklere boğdu. "Sen anne olunca iyice bir güzelleştin. Kızıma ve sana sahip çıkmak çok zor olacak." Sinsice gülümsedim.

"Tabii karın daha çok genç, tam bir çıtır. Korkmakta haklısın." Kaşlarını çattı.

"Söylediğin gibi; karım... Yani benim, anladın mu toliçona?" Kıskandığını anlarken kıkırdadım.

Onu sinirlendirmek hoşuma gidiyordu.

Başımı evet anlamında sallayıp, onu onayladım. Kurt bana yardım ettiğinde, birlikte valizleri hazırlamaya başladık.

***

Alina yol boyunca mutlaka bir huzursuzluk çıkarmıştı. Süreki ağlıyor, bir türlü durmak bilmiyordu.

Günler gibi geçen saatlerin ardından Alaçatı'ya varmıştık.

Alina göğsümde uyuyakalmıştı. Kurt bize döndüğünde yavaşça kızımı kucağıma aldım.

"Hemen uyudu." Diye fısıldadım.

"Tabii annesinin göğüsleri uyunabilecek en güzel yer." Dediğinde güldüm.

"Öyle mi?" Hafifçe başını salladı.

"Haydi bir an önce otele giriş yapalım. Alina'da zaten suyu çok seviyor. Biraz havuza girsin de mutlu olsun." Dedi.

Arabadan indiğimizde Kurt arkamızdan geliyordu.

Otele girdiğimizde buranın tatlı bir butik otel olduğuna kanaat getirdim.

Alina hâlâ uyanmamıştı...

***

Geçen bir saatin ardından, odamıza yerleşmiştik. Alina çoktan uyanmış, mutlulukla ellerini çırpmaya başlamıştı bile...

Kızıma bikinisini giydirdiğimde çok tatlı olmuştu. Kilo aldığı için iyice göbeği çıkmaya başlamıştı. Bu da ona ayrı bir sevimlilik katıyordu.

Kurt banyodan çıktığında mayosunu giymişti.

"Siz gidin, ben birazdan geliyorum." Dedim.

"Seni bekleyelim işte." Omuz silktim.

"Ben daha mayomu giyeceğim. Alina sabırsızlanıyor, görmüyor musun?" Kurt kızımıza baktı ve başını salladı.

Onlar odadan çıktığında biraz daha kapalı olan mayomu giydim. Kurt kıskançlık krizlerine girdiği için, bunda karar kılmıştık.

Odadan çıkınca kartı aldım.

Havuza geldiğimde gözlerim onları aradı.

Bulduğunda ise kaşlarımı çattım.

Kurt'un yanında iki tane kadın vardı! Alina'yı seviyorlardı!

Sinirlerim tepeme çıkarken hızlı adımlarla onların yanına gittim.

Kurt beni görünce gülümsedi. "Aşkım, çok geç kaldın." Dediğinde ters bir hareketle kızımı kucağından aldım.

Alina'ya bakıp gülen kızların bakışları şimdi şaşkındı.

"Şey, maşallah güzel bir kızmış." Esmer olana bakıp alayla gülümsedim.

"Çünkü ben doğurdum." Dedim.

Kızımla birlikte onların yanından uzaklaştığımda Kurt da arkamdan geliyordu.

"Beliz!" Diye seslendi.

Ona dönmeden şezlonga oturdum.

"Anne?"

Alina anlamayarak beni izliyordu.

Kızımın küçük elini öptüm. "Yok bir şey kuzum, havuza girmek ister misin?" Heyecanla başını salladı.

Kolluklarını taktım ve onu çocuk havuzuna getirdim. Alina havuza girdiğinde yavaşça ben de girdim.

Yüzüme su atan tatlı kızımla birlikte tebessüm ettim.

Keyfimi yerine getiriyordu...

Sinirlerim epeyce bozulmuştu!

Alina kollarını çırpıp, beni ıslatıyordu. Belime sarılan kollarla birlikte göz devirdim.

"Her yerde beni bulmasan olmaz sanki!" Ellerini ittim.

"Beliz ben senin kocanım! Ne demek istiyorsun, kafayı mı yedin?" Sinirle göz devirdim.

"Bana gelince bikini giyme Beliz dersin, konu diğerleri olunca dibine düşersin!" Kurt güldü.

"Güzelim sen ne söylediğinin farkında mısın?" Dediğinde ona bakmadım.

Alina kucağıma geldiğinde saçını öptüm.

"Çok güzel yüzüyorum anne!" Ona sarıldım.

"Ne kadar güzel yüzdün, aferin benim kızıma!" Dedim.

Alina sevinçle benden uzaklaştı ve karşıya yüzmeye başladı.

Kurt ona bakmayacağımı anlamış olacak ki tam önümde durdu. Yine de ona bakmadığımda, çenemi tuttu.

"Beliz'im..." Ona dönmediğimde çenemi okşadı. "Ben seni sevdiğimden beri hiçbir kadına yan gözle bakmadım. Beni yanlış anlıyorsun! Senden başka birine baktığımı hiç gördün mü?" Dedi.

Sertçe yutkundum.

"Bikinili kadınlara çok güzel gülüyordun! Konuşma benimle!" Kahkaha attı.

"Şuri saçmaladığını görmüyor musun? Seviyorum kızım seni, başkasına bakar mıyım?" Göz devirdim.

"Sevme beni Allah aşkına, istemiyorum!" Sırıttı.

Ters ters yüzüne baktığımda beni kollarının arasına aldı. "Ulan evli barklı adamım, delirtme beni da!"

Ona aldırmadan bana doğru yüzen kızıma baktım.

Nefes nefese kaldığında, onu kucağıma aldım. "Yoruldun mu annem?" Başını salladı.

"Acıktım." Elini karnına koydu. "Çok acıktım!" Onun yanaklarını öptüm.

"Babanla gidip bir şeyler yiyin." Kızımızı ona uzattığımda şaşkınca beni izliyordu.

"Sen gelmiyor musun?" Başımı hayır anlamında salladım. Kurt'un kaşları çatıldı. "Beliz, saçmalama!" Diye kızdı.

Ona aldırmadan havuzdan çıktığımda arkamdan geldi.

"Beliz yeter!" Kolumu tuttu. "Kadınlar Alina'yı görünce sevmek istediler. Ne diyeyim, dokunma mı deseydim? Muhabbet bile etmedim!"

Onunla kavga etmek istemediğim için başımı salladım.

"Siz gidin, ben geliyorum." Kaşlarını çattı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" Sinirle güldüm.

"Sadece tuvalete gidip, geleceğim. Kaçacak hâlim yok ya!" Kurt öfkeyle bir küfür savurdu.

"Güzelim, yapma böyle... Ne bu tripler? Kadınlara bakmadım bile!" Dudağımı büktüm.

"Onlara gülüyordun!" Kurt iç çekti.

"Kıskanınca çok güzel oluyorsun." Bana yaklaştığında geri çekildim.

Bu numaraları yemeyecektim!

"Siz gidin, ben hemen geleceğim."

Onların yanından ayrıldım ve gizlice odaya çıktım. Valizden bikinimi alıp giydiğimde üstüne pareoyu giydim.

Kurt biraz delirebilirdi...

Pareo hiçbir yerimi göstermiyordu. Pareoyu çıkarınca şok olacaktı!

Sevdiğim adamın yanına gelince arkasının bana dönük olduğunu gördüm.

Ansızın dudaklarımı yanağına bastırdığımda şaşkınca bana döndü.

"Beliz?" Dediğinde yeniden yanağını öptüm.

"Aşkım?" Ardından karşısına oturdum.

Kurt kızımıza yemek yediriyordu. Alina da keyifle babasının ellerinden yemek yiyordu.

Anlamayarak bana bakıyordu. "Beni affetin, öyle mi?" Başımı salladım.

"Tabii ki affettim! Aslan kocam benim, sen ne diyorsan doğrudur." Dedim.

Kurt hayretle gözlerini kıstı.

"Burası çok sıcak oldu!" Üstümdeki pareoyu çıkardığımda Kurt kızımıza yemek yediriyordu.

Bakışları bana döndüğünde dehşetle gözleri büyüdü.

"Beliz!"

Adeta kükredi...

Hemen ayağa kalktığında önüme geçti. Pareoyu yeniden giydirdiğinde kızgındı.

"Bu ne? Bu ne Beliz?!" Kızgınlıkla yanan gözlerine baktım.

"Ne varmış?" Sinirle gözlerini kapattı.

"Beni sinirlendirmek istiyorsun..." Başını iki yana salladı. "Sinirden delireyim istiyorsun!" Öfkeyle kolumu tuttu. "Bana bak Beliz!" Gözlerine baktım. "Odaya gidip bu bikiniyi giydin, öyle mi? Sırf benim inadıma! Sırf Kurt kıskançlıktan gebersin diye!"

Beklediğimden fazla tepki vermişti...

"Hak etmiştin!" Dişlerini sıktı.

"Ben o kadınlara dönüp bakmadım bile! Benim zaten sevdiğim bir kadın var! Ulan benim çocuğum var be çocuğum var!" Dedi.

Alina ağlamaya başladığında Kurt hemen kızımızı kucağına aldı. "Babacığım..." Onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Anneme kızma baba!" Dediğinde Kurt zorlukla gülümsedi.

"Ne kızması çiçeğim? Ben annene kızabilir miyim?" Alina dudağını büktü.

"Sen anneme kızmadın mı?" Kurt onu öptü.

"Kızmadım, sadece sana şaka yaptık." Alina'nın gözyaşlarını sildi. "Baban anneni çok seviyor be güzelim, bunu bilmiyor musun?" Alina ikna olmuş olacak ki gülümsüyordu.

Alina yeniden masaya oturduğunda rahat bir nefes verdim.

Kurt'un bakışları beni bulduğunda derin bir iç çekti.

"Sen benim gözümün nurusun şuri... Seni kıskanacağımı biliyordun. Kıskandım işte! Ben kimseyle konuşmadım. Vallahi bak, ben Alina'nın güzelliğine gülüyordum. Kadınlara değil!"

Ellerimi sakallarına koydum. Bir de beni kendine inandırmaya çalışıyordu...Huzurla o güzel sakallarını okşadım.

"Tamam, affettim..." Belime sarıldı.

"Bu yaptığından hiç hoşlanmadım, bunu da bilesin!" Diye homurdandı.

Kıkırdadım ve onun boynuna sarıldım.

"Ne yapayım? Seni kıskandım..."

Kurt yavaşça belimi okşadı.

"Hamile misin güzelim? Bu davranışların sanki Alina'ya hamileyken gösterdiğin davranışlara benziyor."

Şaşkınca elimi karnıma koydum.

"İmkânsız bu! Düzenli olarak korunuyorum, doktora da gidiyorum! Saçmalama ne olur, beni korkutuyorsun!" Dedim.

Kurt kahkaha attı.

"İlk kez mi hamile kalacaksın? Neden korktuğunu anlamadım." Dedi.

Karnımı okşarken içim nedense korkuyla dolmuştu.

Daha kızım çok küçüktü. En az beş sene beklemek istiyordum! Daha çok erkendi!

Kurt da elini karnıma koydu. "Ne oldu, orada mıymış annesi?" Kaşlarımı çattım.

"Ataman!" Diye sertçe onu uyardım. "Bu imkânsız diyorum sana! Kaç kez doktora gittim, öyle bir şey olsa söylerdi! Boş yere beni korkutuyorsun!" Diye homurdandım.

Kurt güldü ve yeniden yerine oturdu.

Ben de masaya oturduğumda Kurt'un kızımıza yemek yedirmesini izledim.

Nedense içime kurt düşmüştü!

Bu adam çok fenaydı, hemen aklıma kötü bir şey sokmuştu!

İyi de, bu mümkün değildi ki!

Sadece onu bikinili kadınlardan kıskanmıştım. Bu yüzden mi hamile olacaktım? Hamile olsam da olmasam da kıskanırdım.

Pislik adam, hemen aklımı karıştırmıştı!

***

Odamıza gittiğimizde kendimi yorgunca yatağa bıraktım.

Yol yorgunluğunun üstüne denize girip yüzmüştük. O kadar bitkin hissediyordum ki kendimi...

"Toliçona?"

Sevdiğim adama baktım.

"Efendim aşkım?" Dedim.

Alina'ya çoktan banyo yaptırmıştım. Şimdi mışıl mışıl uyuyordu...

"Uyuyacak mısın?" Onu başımla onayladım.

"Çok uykum geldi. Akşam yemeğine doğru beni kaldırırsın." Kurt elimi öptü.

"Önce bir banyo yapsaydın." Omuz silktim.

"Uyanınca yaparım. Çok yoruldum." Dedim.

Kurt yanıma uzandığında aramızda yatan kızımızın yanağını öptü.

Alina hemen babasına sokulduğunda tebessüm ettim.

Babasına çok düşkündü...

Kurt kızımıza sıkıca sarıldığında, ben de burnumu o mis gibi kokan saçlarına gömdüm.

Anne olmak düşündüğümden de güzeldi. Herkes annelik duygusunun bambaşka olduğunu söylese de, yaşamadan bilmek imkânsızdı.

Saçının teline zarar gelirse, canımdan can gidiyordu. Yere düşüp ağlamaya başlayınca, adeta nefesim kesiliyordu.

Her an ona bir şey olacak korkusuyla telaşlanıyordum. Evlat sahibi olmak bambaşka bir duyguydu...

"Toliçona?" Kurt'a baktım.

"Ne oldu yakışıklım?" Sırıtıyordu.

"İkinci çocuğu yapsak mı?" Göz devirdim.

"Hayır!" Dedim.

Kurt'un yüzü düşerken gülme isteğimi bastırdım.

"Alt tarafı şu adama küçük bir bebek vereceksin! Ne olurdu ha? Bir de oğlumuz olsa, ne olurdu?" Kendini acındırmaya çalışıyordu.

Alayla gülümsedim.

"Alt tarafı dediğin şey içinden insan çıkarmak! Madem çok kolay, o zaman sen doğur da ben seveyim!" Ona arkamı döndüm.

Kurt'un söylendiğini duyarken küçük bir kahkaha attım.

"Ulan ne zalim bir kadınsın be! Benim öyle yeteneklerim mi var? Acımasızsın sen, vicdansız kadın!" Dedi.

Onu öpme isteğime karşı koyamazken dayanamadım ve ona döndüm.

Dudaklarına yapıştığımda güldü ve geri çekildi. Hayal kırıklığıyla ona bakıyordum.

"Çocuğumuzu ezeceksin Beliz!" Kaşlarımı çattım.

"Ne ezmesi be? Ben ona dikkat ediyorum! Sen bunu yapsan neyse derim, malum yüz kiloluk adamsın!" Diye kızdığımda güldü.

Birden beni belimden tuttuğunda küçük bir çığlık attım.

Kurt kalçama vurduğunda inledim.

"Kızım sussana! Uyandıracaksın yavrumu, sonra bizi rahat bırakmayacak!" Dedi.

Bakışlarım kızımı bulduğunda uyanmadığını gördüm.

Kurt beni yanına çekmişti.

"Kurt, Alina düşebilir!" Dediğimde onu kendisine çekti.

Babasının güçlü kollarına yaslanan kızım, hemen ona sarılmıştı.

O kalın kollardan kurtulması imkânsızdı. Kurt onu sıkıca tutmuştu.

Yine de içim rahat etmeyince yastığımı kızımın yanına koydum. Düşecek diye ödüm kopuyordu!

"Yavrum bir şey olmaz. Ben onun düşmesine izin verir miyim? Ayrıca sürekli uyanıyorum, kontrol ederim." Uykusu çok hafifti.

Kurt'un diğer kolunun altına da ben girmiştim. Beni sıkıca sardığında, boynunu öptüm.

Sevdiğim adam o güçlü kollarıyla bizi sıkıca sarmıştı. Huzurla gülümserken, ellerimi göğsüne koydum.

"Şuri..." Diye fısıldadığında, ona sokuldum.

"Hm?" Göğsünde daireler çizdim.

"Çok güzelsin." Kıkırdadım.

"Ya seni ısırırım!" Dediğimde gülümsedi.

"Bu kadar güzel bir kadın, neden ikinci çocuğu doğurmuyor ki? Yani hamile kalınca daha da güzelleşiyorsun. Keşke bir daha hamile kalsan da biraz daha güzelleşsen." Donup kaldım.

Adam iltifat ederken bile ikinci çocuğu istiyordu!

"Sen ne pislik bir adamsın be! Pis herif, Trabzon ayısı!" Dedim.

Kurt güldü ve bana sıkıca sarıldı.

"Sana ölürüm, güzel hatunum benim!" Yanağımı öptü.

Cilveyle ona sokuldum. Sakallarını okşadığımda sırıtıyordu.

"Beliz'im, aklıma ne geldi biliyor musun?" Belimi okşuyordu.

Merakla ona baktım.

"Acaba diyorum, ikinci çocuğu mu yapsak?" Dedi.

Dayanamayıp en sonunda karnına vurdum.

"Sus artık, yok sana ikinci çocuk! İstemiyorum diyorum, zorla mı?" Göz devirdi.

Kurt gözlerini kapattı.

"Çok konuşuyorsun şuri! Az sus da!" Bir de benimle dalga geçiyordu!

Sinirle kolunu ısırdığımda güldü.

Dayanamadım ve ben de güldüm. Tam bir deli olsa da onu çok seviyordum...

***

Kahvaltı yapmaya geldiğimizde, Alina ısrarla babasının kucağında durmak istemişti. Babasının ona yemek yedirmesi hoşuna gidiyordu.

"Kime çektin, bilmiyorum ki!" Kurt söyleniyordu.

Güldüm ve önümdekileri yemeye başladım.

Baba-kız çok tatlılardı!

Kurt'a baba olmak gerçekten de çok yakışmıştı. İyi ki kızımı doğurmuştum. İyi ki hiçbir zaman ondan vazgeçmemiştim.

O kadar çok şükrediyordum ki...

Alina ellerini babasının yüzünde gezdiriyor, ardından kıkır kıkır gülüyordu.

Kurt en sonunda dayanamayıp onun elini ısırdı. Alina'nın hemen gözleri dolmuştu.

"Baba beni ısırdı!"

Tatlı tatlı kelimeleri söylemeye çalışıyor, maalesef tam olarak başaramıyordu.

"Yalandan ağlama, hiç nazınla uğraşamam!" Kurt alayla kızımıza bakıyordu.

Öyle de bir uğraşırdı ki...

Alina çok nazlıydı. Sürekli ağlıyor, ilgi odağı olmak istiyordu.

Keyifle önümdeki çaydan bir yudum aldım. Kurt şimdi onunla uğraşacaktı. Ben ise onları keyifle izleyecektim.

Kurt birden sırıttı. "Oysaki birazdan havuza gidecektik. Eğer Alina ağlıyorsa, daha sonra gideriz." Dedi.

Bunu söylemesiyle birlikte Alina şaşkınca babasına baktı.

Küçük bir kahkaha attım. Kızımızı nasıl yola getireceğini çok iyi biliyordu!

"Tamam baba, ben ağlamıyorum ki!"

Kurt kızımızın burnunu öptü.

"O zaman havuza gidelim." Dedi.

Hep birlikte ayağa kalktığımızda gülen yüzüm soldu.

Midemin bulandığını hissederken ağzımı kapattım. Kurt'un bakışları beni bulunca, telaşla yanıma geldi.

"Şuri ne oldu?" Diye sordu.

"Midem bulanıyor." Kızımı korkutmak istemiyordum. "Siz gidin, ben geliyorum." Koşarak tuvalete girdim.

Hemen klozete eğilip midemde ne var ne yoksa hepsini boşalttım. O kadar çok midem bulanmıştı ki, kusunca rahatlamıştım.

Elimi ve yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra tuvaletten çıktım.

Kurt kapıda bekliyordu.

"İyi misin güzelim?" Hemen beni kendisine çekti. "Yüzünün rengi gitmiş." Zorlukla başımı salladım.

"Bir anda midem bulandı. Sanırım yediğim bir şey dokundu. Kendimi çok kötü hissettim ama şimdi daha iyiyim." Dedim.

Kurt yavaşça saçlarımı okşadı.

"Hamile olabilir misin?" Dedi.

Kurt gerçekten bu konuya kafayı takmıştı!

"Benim yakışıklım, aslan kocacığım..." Ona sokuldum. "Bu mümkün değil diyorum sana. Ben yalnızca sana böyle sarılıp, dinlenmek istiyorum. O zaman benim hiçbir şeyim kalmaz." Dedim.

Kurt alnımı öptü.

"Alina korkmasın diye elimden geleni yapıyorum ama bu böyle olmayacak. Hastaneye gitmemiz gerekiyor." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Sadece midem bulandı. Abartacak bir şey yok bunda!" Kurt kaşlarını çattı.

"Beliz, sana gidiyoruz dedim! İnat etme da! Benim içim rahat etmez. Ya zehirlendiysen? Bence gitmemiz gerekiyor." Dedi.

Hiç hastaneye gidesim yoktu...

"İstemiyorum, ben odaya çıkıp biraz dinleneceğim. Siz de havuza girin. Siz gelene kadar kendime gelmiş olurum." Kurt kolumu tuttu.

"Olmaz öyle şey! Hastaneye gidiyoruz dedim sana!" Sesi netti.

Sadece dinlenmek istiyordum...

Onları arkamda bıraktığımda Kurt'un arkamdan homurdandığını duydum.

Kolumda bir baskı hissedince, beni tuttuğunu anladım.

Başım o kadar çok dönüyordu ki, ne olduğunu anlayamadan dengemi kaybettim.

"Beliz!"

Kurt'un haykırışlarını duysam da, cevap veremiyordum.

Gözlerim yavaş yavaş kapanırken, bütün sesler uğultuya dönüşmüştü...

***

Yorgunca gözlerimi araladım.

"Şuri?" Kurt elimi sıkıca tutmuştu.

Bir hastane odasında olduğumu fark ederken, sevdiğim adama baktım.

Elimi yavaşça dudaklarına götürdü.

"Nefesim, kadınım..." Gözleri korkuyla bakıyordu. "İyisin değil mi?" Yorgunca başımı salladım.

Alina yanıma uzanmış, ıslak gözlerle beni izliyordu. Dudaklarımı kızımın saçına bastırdım.

"Annem..." Diye fısıldadım.

Alina bana sokuldu.

"Ben annemi çok seviyorum!" Dedi.

Burukça gülümsedim ve yeniden o güzel saçlarını öptüm.

"Ben de seni çok seviyorum, güzel kızım benim." O olmasa, hayatımın hiçbir anlamı kalmazdı.

Kurt dudağıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Ben her zaman senin yanındayım güzelim. Seni asla bırakmayacağım." O kalın sesini duyunca bile, kalbimde çiçekler açıyordu.

"Kurban olurum sana..." Dediğimde avuç içimi öptü.

Odanın kapısı açıldığında, odaya doktor girdi.

Kurt hemen ayağa kalktığında, merakla bakışlarımı doktora çevirdim.

Elindeki raporları inceledikten sonra, başını kaldırıp bana baktı.

"Ne olmuş doktor bey? Karımın neyi varmış, ne olur söyleyin artık!" Dedi Kurt.

Doktorun dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Tebrik ederim Beliz Hanım, hamilesiniz!"

Doktorun sesi kulaklarımda defalarca yankılandı...

Ağzım şaşkınlıkla açılırken, doğru duyup duymadığıma emin olmaya çalıştım.

"N-Ne?" Diye fısıldadım.

"Hamilesiniz!" Dedi yeniden...

Kurt sevinçle bağırdı.

"Allah'ım sana şükürler olsun!" Heyecanla yanıma geldiğinde, elimi tuttu. "Yeniden baba oluyorum ulan, yeniden baba oluyorum!" Diye haykırdı.

Ellerini karnıma koyduğunda, şaşkınlıktan hiçbir tepki veremiyordum.

"Ha-Hamile miyim?" Dediğimde Kurt elimi aldı ve karnıma koydu.

"Bebeğimiz olacak..." Diye fısıldadı.

Gözümden bir damla yaş düştü...

"İyi de bu imkânsız! Ben kaç kere doktora gittim, hep korundum!" Bu nasıl olabilirdi ki?

Eskisi gibi tecrübesiz de değildim...

Kurt dudaklarına yayılan sırıtışla birlikte, gözlerime baktı.

"Doğum kontrol haplarını, vitamin haplarıyla değiştirdim." Dedi.

Gözlerim hayretle büyüdü.

Kurt kızımızın küçük elini alıp, karnıma koydu.

"Bak babacığım, sana kardeş geliyor." Alina sevinçle ellerini çırptı.

"Kardeş, kardeş!" Dediğinde Kurt güldü.

Hâlâ inanamıyordum...

"Sen, sen..." Başımı iki yana salladım. "Sen nasıl bir delisin?" Fısıldadığımda elini yanağıma koydu.

Yavaşça yanağımı okşadığında, gözümden bir damla yaş daha düştü.

Kurt o yaşın akmasına izin vermeden, dudaklarını gözüme bastırdı.

"O dökülen bir damla yaşa kurban olurum ben..." Boğazımdan bir hıçkırık koptu.

Ellerimi yavaşça karnımda gezdirirken, hamile olduğuma inanamıyordum.

Orada ikimizin de canından can vardı... Her ne kadar istemiyorum desem de, içim yeniden huzurla dolmuştu.

"Hoş geldin annem..." Diye fısıldadım.

Kurt dudağımı öptükten sonra, geri çekildi.

Alayla bana bakıyordu.

"Ben sana hamile kalacaksın dedim, bana inanmadın değil mi?" Güldüm.

Bu adam tam bir deliydi!

"Sus, pis Trabzon ayısı! Kandırdın beni, bir de ilaçlarımı değiştirmişsin!" Dedim.

Kurt küçük bir kahkaha attı. Çok mutlu görünüyordu.

"Ee, o zaman bu durumda..." Alayla sözlerine devam etti. "Kurt 1, Beliz 0." Dedi...

Çok uzun zamandır özel bölüm beklediğinizi bildiğim için sizleri daha fazla bekletmek istemedim.

Beliz'i ve Kurt'u yazmayı inanılmaz özlemişim...

Onların aşkı bambaşka...

Sizlerin de onları özlediğini düşündüm. Umuyorum ki bu bölümle özleminiz biraz da olsa dinmiştir...❤

Toplamda iki ya da üç tane özel bölüm yazacağım. Şimdilik sadece ilki sizlerle...

Umarım hepiniz beğenmişsinizdir...

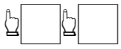
Şu ana kadar yanımda olan, beni ve hikâyemi seven, hikâyemi her zaman destekleyen herkese çok teşekkür ederim.

Sevildiğinizi unutmayın...😍

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

ÖZEL BÖLÜM -II

BELİZ

Alina kucağımda uyuyakalmıştı...

Çizgi filmin sesini kıstım ve ellerini göğsüme koyup uyuyan güzel kızım izledim.

"Annem, çok güzelsin..."

Sevgiyle saçını öptüm.

Gözlerimi sıkıca kapatırken öylesine huzurluydum ki...

Evlat kokusu bambaşkaydı...

Şu dünyada anne olmak kadar güzel bir duygu daha olamazdı. Canından bir parçaydı, herkesten daha kıymetliydi.

Geceleri ağlamayı bıraktığında bile artık kendiliğinden uyanırdım, onu kontrol etmeden yatamazdım.

Benim güzel kızım büyümüştü, şimdi ise abla olacaktı...

Öğlen saatleri olmasına rağmen güzel kızım yorgun düşmüştü.

Yavaşça kızımı koltuğa yatırırken etrafına yastıkları dizdim.

Eğer onu odasına taşırsam Kurt bunu mutlaka anlardı. Kavga çıkaracağını bildiğimden kızımın koltukta uyumasına razı geldim. Hem koltuk gayet rahattı, umarım güzel bebeğim uyanmazdı.

Mutfağa geçince yemekleri yapmaya başladım.

Çok geçmeden zil çalınca yavaşça kapıyı açtım.

"Oo, Derya Yargıcı! Hoş geldiniz..." Gülümsedi.

"Hoş buldum yavrum, anacığın torununa tatlılar yaptı! Bak, hem de bol çikolatalı!" Kıkırdadım.

"Aman sakın Alina duymasın! Yoksa kardeşini kıskanacak!" Dedim.

Annem içeriye girdiğinde mutfağa geçtik.

"Yemekleri ben yaparım güzel kuzum, sen tatlıyı ye." Dedi.

Mutlulukla annemin yaptığı tatlıdan bir ısırık aldım.

Telefonuma gelen mesajla birlikte gülümsedim. Telefonumu hemen elime aldım.

"Benim güzel karım şimdi ne yapıyor acaba?"

Hızla ona cevap verdim.

"Kocasını özlüyor."

Çok geçmeden cevap geldi.

"Kurban olurum sana toliçona... Öldüreceksin bir gün beni!"

Dudağımı ısırdım.

"Allah korusun!"

"Sen neler yapıyorsun?"

Sırıtıyordum...

"Davalarla uğraşıyorum aşkım."

"Yavrularımızı ve seni düşünüp duruyorum. İyisiniz değil mi? Miden bulanıyor mu?"

Kurt ben hamileyken öyle düşünceli birine dönüşüyordu ki...

"*Hayır sevgilim, her şey yolunda. Annem bana tatlı getirdi. Şimdi onu yiyorum. Kızımız çok beğendi."*

Kurt'un göz devirdiğine o kadar çok emindim ki... Erkek çocuk istiyordu.

"*Oğlumuz demek istedin herhâlde!"*

Üç kadınla uğraşıp dursun istiyordum. Bir kız daha olsa fena olmazdı sanki!

"*Onu bunu bırak şimdi, ne zaman geleceksin? Sana bir sürprizim var! Hem de bol masajlı bir sürpriz!"*

Kurt birkaç saniye cevap veremedi...

"Masajlı mı?"

Gülmemek için kendimi sıktım.

"*Ay oyalama beni! Kızımla tatlı yiyorum! Eve geldiğinde konuşuruz."*

Keyifle sırıtırken mesaj geldi.

"*Beliz dursana da!"*

"Ne masajı kızım?!"

"Ulan bak çıldırtma beni!"

"Beliz!"

Kahkaha attım ve telefonumu sessize aldım. Annem tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

"Yine ne haltlar yedin acaba?" Dedi alayla, utanıp bakışlarımı kaçırdım.

"Bir şey yapmadım anne, sadece Kurt'u sinirlendirdim. Her zamanki gibi!" Annem pek inanmış gibi gözükmese de beni utandırmadı.

Annem bana arkasını döndü.

"Aynı benim gençliğim! Bir kız anasına bu kadar çok mu benzer?"

Küçük bir kahkaha attım ve anneme arkasından sarıldım.

"Seni çok seviyorum be kadın!"

Annem gülümserken ona sıkıca sarıldım. Eskiden ona öylesine hasret duyardım ki, her gece ağlardım. Her gece kimsesizliğimden yakınırdım... Babam her ne kadar yanımda olsa da çoğu günler yalnız kalırdım. Asıl zülüm işte o zaman başlardı... Emel'le ve Ceren'le uğraşıp dururdum.

Şimdi mutlu olduğum için Allah'a ne kadar şükretsem azdı.

Kurt bütün yaralarımı sarmıştı... Artık yaralardan iz bile yoktu! Hepsi geçmişti. Artık mutluydum...

***

Kapı çaldığında heyecanla aynada kendime baktım.

Kapıyı açtığımda Kurt sırıtıyordu.

"Beliz'im..."

Aniden beni belimden tutup kendine çekti. Gülümsedim ve sakallarını öptüm.

"Hoş geldin evimin direği, çocuklarımın babası, kalbimin tek sahibi!" Dedim.

Kurt şaşkınca bana baktığında boynuna sarılmaya çalıştım.

"Allah'ın belası, eğilsene be!" Diye kızdığımda güldü.

Aniden beni kucağına aldı.

"Az önce kalbinin tek sahibiydim, şimdi Allah'ın belası mı oldum?" Dedi.

"Biz Karadenizliler böyleyiz canım!" Dedim alayla. "Sağımız solumuz belli olmuyor. Ona göre ayak uyduracaksın." Tek kaşını kaldırdı.

"Sen ne zamandan beri Karadenizlisin bakayım?" Düşünüyormuş gibi yaptım.

"Senin gibi bir Trabzon ayısıyla evlendiğim günden beri..." Kurt kalçama vurduğunda inledim.

"Kocaya ayı denmez diye kaç kere daha diyeceğim?" Diye kızdı.

Gülümsedim ve sevdiğim adama sıkıca sarıldım. O mis gibi kokusunu içime çektim. Çok özlemiştim...

Ansızın gözlerim doldu. Kurt yüzüme baktığında kaşlarını çattı.

"Ne oldu şuri? Neden ağlıyorsun?" Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Üzüntüyle başımı yere eğdim.

"B-Ben seni çok özledim..."

Kurt kendini tutamayıp kahkaha attı. Başımı kaldırıp ona kötü kötü baktığımda beni göğsüne bastırdı.

"Oy kurban olduğum..." Burnunu saçlarıma sürttü. "Bu yüzden mi ağlıyorsun?" Onun dudağını öptüm.

"Seni çok seviyorum..." Cilveyle ona sokulduğumda sırıtıyordu.

"Ben de seni çok seviyorum toliçona..." Sakallarını okşadığımda elimi yakalayıp öptü.

Kurt dikkatle merdivenleri çıkarken göğsünde daireler çiziyordum.

Onu o kadar çok özlemiştim ki...

"Kızımız uyudu mu?" Diye sordu.

"Seni özlemiş babası, oturup ağladı. Susmuyor da! Sarıldım öptüğümde biraz sakinleşti. Seni aramamı da istemedi. Eğer ağladığını duyarsa babası üzülürmüş." Dedim.

Kurt burukça tebessüm etti.

"Üzülürüm tabii! Benim çocuğum, benim yavrum..." Dediğinde kahkaha attım.

Eskiden çocuk istemem diye ortalığı ayağa kaldıran adam şimdi yavrum diye ölüp bitiyordu!

Odamıza girdiğimizde Kurt beni yatağa bıraktı.

"Kızımıza bakıp geleyim." Dedi.

Yavaşça onu kendime çektim.

"Ben ona az önce baktım. Mışıl mışıl uyuyordu." Kurt iç çekti.

"Kokusunu özledim... Hemen bakıp gelsem olmaz mı?" Şu an o kadar tatlıydı ki...

Onun göğsüne sarıldım. Yine gözlerim dolmuştu. Neden bu kadar iyi bir babaydı? Ağlayacağımı bile bile tatlı tatlı konuşuyordu!

"Beliz!" Kurt bıkkınca bana baktı. "Yeter be kızım. Ağzımı açmaya korkar oldum!" Göz devirdi. "Geçen gün tavuk yerken bile ağladın! Benim yediğim tavuk ya anneyse, ya şu an birkaç yavrunun annesini yiyorsam..." Gözlerini kapattı. "Allah'ım, nasıl da çileden çıkarmıştın o gün beni!" Diye homurdandı.

Dudağımı ısırdım.

"Haksız değilim ki! Ben o gün tavuğa çok üzülmüştüm." Kurt yavaşça yanağımı öptü.

Saçlarımı okşarken gülüyordu.

"Çok güzelsin sevgilim." Kurt çok iltifat etmezdi.

Adam romantik değildi. Biliyordum, onun da yapısı buydu. Ona kızamazdım ki... Onu bambaşka bir insana çeviremezdim. O özünde neyse oydu.

Yavaşça ayağa kalktım. Üstümdeki sabahlığı ağır hareketlerle açtığımda ağzı açık kaldı.

Kırmızı jartiyerime heyecanla bakıyordu. Bakışlarından memnun olduğunu anlarken gülmemek için kendimi sıktım.

"Ne oldu küçük kurtçuk, bakıyorum da ağzın kulaklarına varıyor?" Alaylı sesime aldırmadı.

"Sen gel şöyle..." Beni belimden tutup yatağa çekti.

Göz göze geldiğimizde gülümsedim.

"Senin şu yakışıklılığına kanmazdım ama dua et kocamsın!" Dedim.

Kurt dudaklarını boynuma indirdi.

"Gene şişti memişlerin... Senin bu hamilelik sürecine bayılıyorum. Hem daha seksi oluyorsun, hem daha ateşli... Ölüyorum ulan ölüyorum!" Dedi.

Küçük bir kahkaha attım.

Kurt özlemle dudaklarını sütyenden taşan kısımlarda gezdirdi. Gözleri huzurla kapanmıştı.

Haz şimdiden kendini belli ederken çıldırmamaya çalıştım. Şimdi olmazdı, olmamalıydı...

Kurt ansızın sütyenimi tam orta yerinden yırttı.

Kendimi tutamayıp yeniden kahkaha attım.

"Masum bir kurt eğer dişisini arzuluyorsa gözü döner ve iç çamaşırlarını yırtmaktan hiç çekinmez." Kurt sırıttı.

"Kurt dişisine kıyamaz... Koklaya koklaya, canını acıtmadan dişisine dünyanın en güzel hissini yaşatır." Diyerek bana karşılık verdi.

Bacaklarımı onun beline sardığımda elleri göğüslerimi yoğurmakla meşguldü.

Arsız elleri bacaklarımı okşarken dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sevgiyle kocama karşılık veriyor, sertçe kendimi ona sürtüyordum.

Kurt hırlayarak gömleğini çıkardığında birçok düğmesi kopmuştu.

Yeniden kahkaha attım ve onun saçlarını çektim.

"Kocam, erkeğim..." Kulağına fısıldadım. "Bu gece hiç bitmesin olur mu?" Ardından kalçamı ona sürttüm.

Kurt inledi ve koyulaşmış gözlerle beni izledi.

Koyu kahveleri şimdi daha koyuydu. Kara kaşına kara gözüne âşıktım... Esmerlik ona çok yakışıyordu.

Yeniden dudaklarıma uzandığı sırada sertliğini hissedebiliyordum. Kurt iyice çileden çıkmıştı. Tam da istediğim gibi!

Kurt külotumu çıkarmaya yeltendiğinde ansızın kapı çaldı.

Kurt hızla geri çekildiğinde ikimizin de nefesleri düzensizdi.

"Hasiktir, hasiktir!" Kurt öfkeyle bağırıyordu.

Kıkırdadım ve hemen üstümü giyindim.

Kurt'a dolaptan tişört ve eşofman altı çıkardığımda söylene söylene alelacele giyindi.

Alina ısrarla kapıyı çalıyordu.

"Gel bebeğim." Dedim.

Alina kapıyı açtığında hızla doğruldum.

Kurt da doğrulduğunda kendi kendine bir şeyler homurdanıyordu.

"Babacığım, ne oldu?" Sesi sinirliydi. "Uykun yok mu senin? Haydi seni yatağa götürelim!" Kurt ayağa kalktığında güldüm.

Bana kötü kötü baktığında mecburen sustum.

Alina'yı kucağına aldığında tam odadan çıkacaktı ki Alina babasına sokuluverdi.

"Babacığım..." Dedi tatlı bir tebessümle.

Kurt durdu.

Alina onu en güçlü silahıyla vurmuşu bile!

"Söyle güzelim." Kurt onun yanağını öptü.

Kızımızı özlemiş olacak ki kokusunu içine çekti. Yüzünün her karesine küçük küçük öpücükler konduruyordu.

Alina minicik ellerini babasının sakallarında gezidirip kıkır kıkır gülüyordu.

"Odana gidelim mi?" Alina başını olumsuz anlamda salladı.

"Korktum ben! Sizinle yatacağım." Dedi kendinden emin bir şekilde.

Kurt hayal kırıklığıyla kızımıza bakıyordu.

Alina Atabey ise babasına aldırmadan onun kucağından inmek istedi.

Kurt sertçe yutkundu.

"Yarın birlikte yatsak olmaz mı yavrum? Bugün annenle konuşmamız gereken özel konular var. Çocukların duymaması gereken!" Dedi Kurt çaresizlikle.

Alina etrafına baktıktan sonra babasına döndü.

"Ee, burada çocuk yok ki! Benim yanımda konuşabilirsiniz." Alina merakla babasına bakıyordu.

Kendimi tutamayıp gür bir kahkaha patlattım.

Kurt sinirle bir küfür savurdu ve başka çaresi olmayınca kızımızı yatağa yatırdı.

Alisa'yı kendime çekerken o mis gibi kokan saçlarını öptüm.

"Annem, kızım..." Sevgiyle ona sarıldım.

Kurt bizi izliyor, bir yandan da söyleniyordu. Yanımıza yattığında kollarını bana sardı. Alina ise bunu fark eder etmez hemen ortamıza geçti.

"İyi geceler baba," Ardından bana döndü. "İyi geceler anne." Gülümsedim.

Demek hanımefendi söyleyeceği sözleri unutmuştu.

Yavaşça onu dürttüğümde ağzından *ha* sesini çıkarıp gülümsedi.

"Babacığım, annemin sana bir notu varmış." Babasına sokuldu.

"Neymiş bakalım o not?" Kurt hâlâ sinirliydi.

"Şey..." Alina bana baktı ve ardından babasına döndü. "Kurt 1, Beliz 1!" Dedi.

Kurt'a bakıp güldükten sonra ona öpücük yolladım.

Kurt öfkeyle dişlerini sıktı.

"Ulan Beliz, ulan Beliz!" Sesini yükseltmişti.

Kıkırdadım ve gizlice kocamın kulağına fısıldadım.

"Artık masum şeyler yapmak yok Kurt Atabey! Bu da sana bir ceza! O ilaçları vitaminle değiştirdiğinde sen bütün bunları hak ettin. Şimdi çek cezanı!" Deyip geri çekildim.

Kurt dehşetle bana bakıyordu.

"H-Hiç mi?" Başını iki yana salladı. "Yok şuri, yok! Sen bana kıyamazsın. Olur mu öyle şey? Şaka yapıyorsun!" Dedi.

Ona cevap vermeden arkamı döndüm.

İntikamımı almıştım!

***

Sabah uyandığımda Kurt ve Alina yanımda yoktu!

Telaşla doğrulurken ayağımın kaymasıyla birlikte kendimi yerde buldum.

Kalçamın acımasıyla birlikte hiç de küçük sayılmayacak büyük küfürler ettim.

Hamile kadındım! Bu yerler neden böyle kayıyordu?!

"Beliz?" Kurt hızla beni belimden tutup ayağa kaldırdı. "Şuri, bir yerin acıdı mı?" Üzüntüyle dudağımı büktüm.

"Popom çok acıyor!" Kurt sinirle beni kucağına aldı.

"Ulan kaç yıldır sana yürümeyi öğretemedim!" Diye kızdı.

Sinirle ona baktım.

"Ne yapayım? Yanımda yoktunuz! Size bakmaya gelecektim! Hepsi yerin suçu! Vallahi bak, çok kayıyor! Hem Alina da sürekli düşmüyor mu?" Kurt

sabırla derin bir nefes aldı.

"Anası gibi yürümeyi bilmediği için düşüyor!" Hayretle ona baktım.

Suçlu biz miydik yani?

Kurt söylene söylene beni aşağıya indirdi.

"Hamilesin sen! Bebeğimizin canını mı acıtmak istiyorsun benim güzel kapçam? Yazık değil mi uşağa?" Göz devirdim.

"Ne yapayım? Yerin suçu hepsi! Çok kaygan! Hep düşüyorum." Dedim masumca.

Kurt beni göğsüne bastırdı.

"Çok acıyor mu popon?" Diye sordu.

Elini okşarcasına kalçamda gezdirdiğinde gülümsedim.

"Acısı geçti." Dedim.

Kurt'la birlikte mutfağa geldiğimizde kahvaltılıkları çıkardığını gördüm.

"Hayret!" Şaşkınlığımı gizleyemedim.

Kurt arkadan belime sarıldı.

"Beğendin mi toliçona?" Diye sordu.

Güldüm.

"Sadece kahvaltılıkları çıkarmışsın. Dolaptan reçel ve bal almak çok zor olmasa gerek." Dediğimde Kurt göz devirdi.

Gülümsedim ve sevdiğim adamın dudaklarına uzanıp kısacık bir öpücük kondurdum.

"Anne?" Arkamdan gelen kızımı görmemle ona döndüm.

"Güzelim..." Onu kendime çekerken burnunun ucunu öptüm.

"Biz babamla sizin için kahvaltı hazırladık!" Alina elini karnıma koydu. "Kardeşim ve senin için!" Tebessüm ettim.

Göz ucuyla yeniden kahvaltıya baktım.

"O zaman ben de size krep yapayım, ödeşelim. Ne dersiniz?" Diye sordum.

Kurt omzumu öptü.

"Yorma kendimi, bebeğimiz yorulmasın." Dedi.

Onu kalçamla ittiğimde bana yine kötü kötü baktı. Demek dün gecenin etkisinden hâlâ çıkamamıştı.

Gözlerim kızıma takılırken kaşlarımı çattım.

Yüzünün rengi gitmişti!

"Annem?!" Hızla onu kendime çektim. "Bir şeyin mi var? Ne oldu miniğim?" Telaşlı hâlimle birlikte üzgünce başını salladı.

"Sabah uyandığımda midem çok bulandı. Babam beni dışarıya çıkardığında geçti. Şimdi yine bulanıyor." Dedi.

Kurt kızımızı kucağına aldı.

"Kızım, senin rengin soldu!" Kurt onun yanağını öptü. Alina babasına sarıldı. "Babacığım, korkutma beni da! Hastaneye gidelim mi?"

Alina babasına sıkıca sarıldığında başını olumsuz anlamda salladı.

"Annem bana sihirli kreplerinden yaparsa ben iyileşirim ki!" Dedi.

Hemen krepleri yapmaya başladım. Kurt kızımızla ilgileniyordu. Sürekli bakışlarım Alina'nın üstündeydi. Ona bir şey olacak diye aklım çıkıyordu.

Krepleri yaptığımda Alina yavaş ve iştahlı bir şekilde yiyordu. Onun yemesine yardımcı oluyordum.

Çok geçmeden doyan kızım ayağa kalktı.

"Baba oyun, baba oyun!" Heyecanla babasına döndü.

"Tamam yavrum, ne oynamak istersin?" Dedi Kurt.

Gülümsemeden edemedim. Kızına hiç kıyamazdı...

Yıllar önce evlenmekten korkan o soğuk adam şimdi ailesine karşı o kadar ilgiliydi ki... Kızımızın bir dediğini iki etmezdi. Asla çocuk istemeyen adam çok iyi bir baba olmayı başarmıştı.

Kurt ayağa kalktı.

Alina heyecanla mutfaktan çıkmıştı.

"Sen mükemmel bir babasın Kurt Atabey."

Hayranlığımı dile getirdiğimde gülümsüyordu. Çekici bir edayla tek kaşını kaldırdı.

"Ee napalım kızım, Atabey olmanın temel şartı mükemmel olmak. Soyumdan geliyor soyumdan!" Dedi kibirle.

Güldüm ve ona sarılmak için uzandım. Maalesef ki boyum yetmemişti. Adam iki metre beş santimdi.

"Bir gün sana sarılacağım diye belim kopacak şuri!" Dedi alayla.

Benim için eğildiğinde ona sımsıkı sarıldım.

Kurt kollarını belime sardığında ona yaklaştım ve sevdiğim erkeksi dudaklara uzun bir buse kondurdum.

"Dün gece yaptığını unutmadım. Uyuyamadım lan! Sen bu adamı hiç mi düşünmüyorsun?" Kıkırdadım, ellerimi onun göğsünde gezdirdim.

Erkeksi tüylerini okşarken ona biraz daha yaklaştım.

"Beni kandırmıştın..." Diye fısıldadım.

Kurt göz devirdi.

"Kandırdım da ne oldu? Bak, bir çocuğumuz daha olacak! Fena mı? Bir de erkek gelecek! Ah ah, şöyle babası gibi bir delikanlı olsa..." Dedi.

Güldüğümde beni dudaklarımdan öptü. Her öpüştüğümüzde sanki ilkmiş gibi kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, her öpüşünde ilk öpücük tadı alıyordum.

"Ben istememiştim ama değil mi? Sana beklememiz gerektiğini söylemiştim! Hem de daha sınava hazırlanıyordum." Omuz silktim. "Sınava gireceğim. Yapacak bir şey yok. Daha fazla ertelemek istemiyorum. Hem karnım bana çok zorluk çıkarmayacak. Sınava az kaldı. Ben daha yeni hamileyim." Dedim.

Kurt bana ders çalıştırıyordu. Matematik dışında bir problemim yoktu. Sözelim inanılmaz iyiydi. Kurt da matematik konusunda elinden geleni yapıyordu.

Böyle bir kocayı bulduğum için inanılmaz şanslıydım. Hiç sözümden çıkmıyordu, beni hiç üzmüyordu. Gerçi arada bir kavga çıkartsam da alttan almayı başarıyordu. Bazen başaramayınca da bana kızmaya başlıyordu. Bağırış çağırış derken gece gidip ona sarıldığımda yine beni affediyordu.

"Ben Alina'yla biraz oynayacağım. Sonra ders çalışacağız. Tamam mı fıstığım?" Ofladığımda Kurt kalçama vurdu. "Hiç oflama Beliz! Matematikte geridesin." Dedi.

"Senin için de zor oluyor işte! Hem ben odaklanamıyorum. Başka bir hoca mı tutsak? Hem senin kuzenin vardı ya! Adı neydi? Şey, Mehmet! O gelsin?" Dedim.

Kurt kaşlarını çattı.

Ciddi miyim diye birkaç saniye yüzüme baktı, ardından dayanamayıp gülmeye başladı.

"Yok, yok sen şaka yapıyorsun! Kocam çıldırsın istiyorsun! Yok, kesinlikle dalga geçiyorsun!" Ciddiyetle ona baktım.

"Yoo, dalga geçmiyorum. Mehmet gelse olmaz mı-" Kurt aniden sözümü kesti.

"Beliz!" Diye adeta kükredi. "Sana sadece ben ders anlatabilirim. Çıldırtma lan beni! Ben seni elin herifiyle bırakamam!" Dedi.

Elin herifi dediği kuzeni miydi?

"İyi de o senin kuzenin!" Kurt gözlerini kapattı.

"Allah'ım, sen bana sabır ver! Sen bana sabır ver ki ben çıldırmayayım!" Kolumu tuttu. "Hoca falan yok! Ben varım! Kurt Atabey var! Bir itirazın var mı?" Tam ağzımı açacaktım ki beni susturdu. "Güzel, itirazın yok demek!" Tam gidiyordu ki arkasından ona sarıldım.

Kaslı sırtına başımı yaslarken sevgiyle gerilmiş bedenine küçük bir öpücük kondurdum.

"Kadın da olur!" Dediğimde yine bir şeyler homurdandı. Gitmesine izin vermeden sıkıca sarıldım.

"Kızım yapışmasana! Hem sen neden beni istemiyorsun? Mis gibi anlatıyorum işte! Vicdansız kadın!" Hâlâ homurdanıyordu.

Kıkırdadığımda homurdanmayı kesti.

"Çünkü sen çok yakışıklısın sevgilim! Sen ders anlatırken aklım başımdan gidiyor. O kara kaşın, o kara gözün, o upuzun kirpiklerin, gür siyah saçların..." Ona sokuldum. "Derse odaklanamıyorum ki! Hep seni izliyorum. Sen de bana seni dinlemiyorum sanıp kızıyorsun. Derse odaklanayım derken kendimi seni izlerken buluyorum... Ne yapayım, dikkatim dağılıyor! Çok yakışıklı olmak senin suçun!" Dedim.

Kurt şaşkınca bana döndüğünde dudağımı ısırdım.

Ansızın beni duvara yasladı.

"Seni var ya yerim ulan yerim!" Boynumu kokladı. "Hamsi kokulum benim..." Dehşetle geri çekildim.

"Kurt ya!" Diye bağırdığımda kahkaha attı.

Hamsi kokusundan nefret ettiğimi biliyordu! İnadıma böyle saçma sapan şeyler söylüyordu! Üstelik onu o kadar övmüştüm...

"Şaka yapıyorum güzelim, alınıp ağlama hemen!" Alnımı öptü. "Benim gözlerimde güzelliğine kayıyor ama kendimi toplamaya çalışıyorum." Alayla güldüm.

"Eminim güzelliğimedir!" Dediğimde boynumu öptü.

Kocamın kollarında huzuru tam olarak hissedebiliyordum. O güvenli ve kalın kollarıyla beni sardıkça içim gidiyordu.

"Si ğuraşa maoropasen..." Diye fısıldadı.

Dudaklarını omzuma bastırdığında aşkla gözlerimi kapattım.

Beni ölene kadar seveceğini söylüyordu...

Normalde aşk sözleri söylemezdi. Beni sevdiğini söylemeyi değil, hissettirmeyi tercih ederdi.

Hamile olduğum zamanlarda aşk dolu sözleri artıyordu. Yine de yeterli sayılmazdı. Adamın yapısı buydu. Adam gerçekten de öküzdü. Alışmıştım artık. Onu olduğu gibi kabul ettiğim günden beri çiçek almamasına, güzel sözler söyleyememesine kızmıyordum. Karakteri buydu. Olmadığı biri gibi davranamazdı.

"Ma si maoropen..." Diye fısıldadım.

Ben de onu sevdiğimi Lazca dile getirdiğimde gözlerimi açtım.

Birbirimizi uzun süre izlediğimizde bakışlarımızda yoğun bir aşk vardı. Hamile olmamın verdiği etkiyle birlikte daha romantik ve çekici bir kadına dönüşüyordum.

"Anne!" Alina'nın sesini duymamla birlikte kapıya baktım. Kurt'la mecburen birbirimizden ayrıldık. "Babam neyi bekliyor?" Babası gibi homurdanıyordu.

"Siz gidin, ben mutfağı temizleyeyim. Sonra Alina çizgi film izler, biz de ders çalışırız." Kurt başını olumlu anlamda salladı.

İkisi mutfaktan çıktığında tebessüm ettim.

Çok güzel bir aileye sahiptim!

***

Kurt'la birlikte heyecanla bilgisayara bakıyordum.

"Ya istediğim olmadıysa? Korkuyorum vallahi! Ekrana bakamayacağım." Hızla ayağa kalktım.

Kurt benim tatlı telaşlarıma gülüyordu.

"Tutmuştur, çok çalıştık! Resmen yeniden üniversite sınavına hazırlandım! Bence tuttu güzelim." Dedi.

Sonuçların açıklanmasını beklerken kalpten gidecektim!

"Ya haydi açılsana!" Sistemin çökmesiyle birlikte ofladım. "Ya neden herkes girmeye çalışıyor? Ben hemen bakıp çıkacağım. İki dakika müsade etseler ölürler sanki!" Diye kendi kendime kızıyordum.

Kurt bana inanamayarak baksa da gülüp bilgisayara döndü.

"Sabret!" Dedi.

Heyecanla odanın içinde volta atıyordum.

"Ya Kurt, anlamıyorum işte!" Kurt ofladı.

"Beliz bak, şu soruya iyi bak! Sana yüz kere anlattım! Çıldırtma beni!" Diye bağırdı.

Üzüntüyle kollarımı önümde birleştirdim.

"Sen ders anlatırken beni sevmiyor gibi davranıyorsun..." Dedim.

Kurt derin bir iç çekti.

"Kızım yeter da! Gel şuraya!" Birden beni kucağına çekti. "Bak şimdi..." Soruyu anlatmaya başladığında çoktan aklım uçup gitmişti.

Ona bu kadar yakın olmanın verdiği heyecanla birlikte yüzünü inceliyordum.

Yine kendimi derse veremedim...

Kurt soruyu anlatırken ben dalgınca onu izliyordum.

"Beliz?" Bana baktı. "Sen beni dinlemiyor musun?" Anlatmaktan yorulmuş olmalıydı.

Kollarımı boynuna sararken üzüntüyle gözlerine baktım.

"Kurt neden bu kadar yakışıklısın?" Tatlı bir homurdanmaydı bu...

Kurt yalnızca güldü.

"Dinlemeyeceksen anlatmayacağım!" Dedi.

Başımı onun boynuna gömdüm.

"Anlat anlat, ben seni sabaha kadar dinlerim ki..." Diye mırıldandım.

Kurt sert bir kahkaha attığında bu sefer aşkla onun gülüşünü izledim.

"Beliz birazdan beni yiyeceksin diye korkuyorum! Aramıza mesafe mi koysak?" Benimle dalga geçmesine aldırmadan ona sarıldım.

"Yerim tabii! Kocam değil misin? Aslan kocam benim!" Dedim.

Yine bir ders daha çalışamadan bitmişti...

Kurt'la ders çalıştığımız zamanları düşündükçe gülümsedim. Gerçekten bana iyi dayanmıştı. Hamile olunca ne yaptığımı bilmiyordum.

Kurt benim bu Leyla hâllerime bir anlam veremiyordu. Hamile olduğumda gerçekten Kurt'a olan aşkım iyice kabarıyordu.

Sonraki günler sınav yaklaştığı için derslerime daha çok yüklenmiştim. Matematiğin de üstesinden gelmeyi başarabilmiştim. Hepsi öğretmenim sayesindeydi! Çok iyi ders anlatıyordu.

"Açıklandı!" Diye bağırdı Kurt.

Heyecanla bilgisayara doğru koşarken kalbim küt küt atıyordu.

"Oldu, başardın!" Dedi Kurt gururla. "Ben sana demiştim! Akıllı karım benim... Seninle gurur duyuyorum hatun." Yanağımı öptü.

Ekrana baktığımda neredeyse bayılacaktım!

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi...

Ekrandaki yazıyı defalarca okudum...

Olmuştu, başarmıştım!

Ben de kocamın izinden gidecektim! Hayallerim gerçekleşecekti...

Nasıl yaptığımı bilemeden o heyecanla onun boynuna atladım.

Kurt beni dikkatle tutarken saçlarımı öptü.

"Ben sana dedim toliçona! Seninle gurur duyuyorum..."

"Senin sayende! Hepsi senin sayende! Sen olmasaydın başaramazdım ki!" Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Seni seviyorum Ataman, seni çok seviyorum... İyi ki benimsin, iyi ki benim kocamsın!"

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Artık hayallerime bir adım daha yaklaşmıştım.

Başarılı bir savcı olacaktım!

İkinci özel bölümümüz sizlerle! Yorgun hâlime aldırmadan sizlere yılbaşı hediyesi vermek istedim...❣

Bölüm de tam yeni yıl hediyesi tadında oldu! İnanılmaz içime sindi... Bölüm aralarına bol bol yorum yapmayı ve oy vermeyi unutmayın!😍

Hepinize mutlu, sağlıklı, güzel bir yıl diliyorum! Umarım 2020 hepimizin hayal ettiği gibi bir yıl olur. Hapisteki Emanet için de öyle!🔥

<u>ÖNEMLİ AÇIKLAMA:</u>

'Ali ve Loya'ya ne oldu?' Diye sorular görünce gerçekten çok şaşırıyorum. Defalarca açıklama yapmıştım. Hatta bunun için özel bir bölüm bile paylaşmıştım, bilmeyen yoktur sanıyordum.

Profilime girince Yüreğimdeki Sarmaşık'ı göreceksiniz. Çoktan final oldu bile! Hatta Karadeniz Serisi'nin üçüncü kitabını yazmaya bile başladım.

Karadeniz Serisi'nin üçüncü kitabı Kuzey Rüzgârı Börü... Kurt'un öldü bildiğimiz abisinin hikâyesini kaleme alıyorum.

**Size tavsiyem bölüm sonu açıklamalarını,
ayriyetten yaptığım duyuruları okuyunuz. Sorularınızın cevapları zaten açıklamalarda yazıyor. Ayrıca profilime girerek de çalışmalarımı görebilirsiniz.**

Bunların haricinde, eğer hâlâ bilmeyenleri görürseniz rica ediyorum ki onlara durumu anlatın...

Hepinizin ilgisine çok teşekkür ederim! Bol bol yorum ve oy bekliyorum haberiniz olsun...

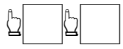
Sizleri çok sevdiğimi unutmayın!

(Güzel kapağımız için bsudeee çok teşekkür ederim, emeğine sağlık...❣)

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

ÖZEL BÖLÜM -III

Yapacağım tüm duyurular için Instagram hesabımı takip edebilirsiniz. Yakında önemli bir duyuru paylaşmayı düşünüyorum. Kullanıcı adım rumistt, etmeyenler varsa edebilir. :) İyi okumalar diliyorum!❤

BELİZ

Aynanın karşısında tıraş olan kocama hayranlıkla baktım. Bir adam bu kadar güzel olabilir miydi?
Sevgiyle ona arkasından sarıldım. Beni hissettiğinde şaşkınca bana döndü.

"Beliz?"

Öfkeyle sırtına vurdum.

"Öküz müsün, Beliz ne? O kadar sarılmıştım oysaki!" Kurt güldü. "Her neyse aşkım, bugün cadıyı annemlere bırakacağım. Senin de boş günün-" Sözüm yarıda kesildi.

Kurt aniden beni önüne çekince kıkırdadım. Bu sefer sarılan taraf o oldu.

"Bir gün boyunca benimsin yani!" Gözleri parlıyordu. "Ciddi ciddi bir gün benimsin!" Sırıttı. "Aman Alina kalsın bugün orada! Yarın alırız onu. Zaten yan evde! Hatta birkaç gün kalsın." Kahkaha attım.

Başımı onun çıplak göğsüne yasladım. Erkeksi tüylerini hafifçe okşadım.

"Ben onu dememiştim ki! Aklın fikrin yanlış yerlerde!" Hafifçe başımı kaldırdım. "Ben birkaç film seçtim. Onları izleyelim diyorum. Yalnız! Yani sen ve ben!"

Kurt yüzünü buruştursa da ardından sırıttı.

"Romantik mi?"

Hoşuna gitmesine şaşırdım. Kurt romantik film sevmezdi ki!

"Evet!" Dedim heyecanla.

Kurt'un gülümsemesi genişledi.

"Erotik mi?"

Gözlerim kocaman açılırken öfkeyle ona vurdum. Ne erotikliğiden bahsediyordu? Dümdüz romantik filmden bahsediyordum!

"Kurt bir tane çarparım ağzına görürsün!" Diye kızdım. "Kaç yaşında adamsın! Çoluk çocuğa karışmışsın dediğine bak!"

Kurt ofladı.

"Özlem lan özledim! Benden kaçtıkça beni çıldırtıyorsun! Kokundan bile tahrik olmaya başladım! Ne zaman kavuşacağız biz?" Diye isyan etti.

Ona inanamayarak baktım. Bakışlarım kapıya dönerken kızımızın gelmemesi içimi rahatlatmıştı.

"Yapmasaydın Kurt! Korunmamızı engelleyen sensin, hem de benden habersiz! Şimdi cezanı çekiyorsun!" Dedim.

Kurt ofladı.

"Tamam ben bir bok yedim, ne desen haklısın ama bir çocuğumuzun olacağını unutuyorsun. Zaten Alina büyüyor, ne var yani bir çocuğumuz daha olsa? Hem hamile olduğunu öğrendiğinde çok mutlu olmuştun!"

Göz devirdim.

"O annelik içgüdüsü! Hâlâ mutluyum, anne olmayı çok seviyorum." Gözlerimi kıstım. "Yine de sana kızgınım küçük kurtçuk!"

Kurt aniden beni kucağına aldı. Beni tek eliyle dikkatle tutarken tıraşını olmaya devam ediyordu.

Tıraşı bitmiş tarafa öpücükler kondurduğumda kalçamı sıktı.

"Dur yavrum, bekle şu tıraş bitsin." Onun boynuna sıkıca sarıldığımda güldüğünü duydum. Kurt dudaklarını saçıma bastırdı. "Ulan yaramazlık yapmasana!" Kıkırdadım.

Hafifçe başımı kaldırdığımda dudağıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Çok kısaltma!" Diye kızdım.

Elimi sakallarında gezdirdiğimde aniden elimi tutup ısırdı. Acıyla bağırırken kızgınca ona baktım.

"Kurt!"

Sırıttı.

"Beğendin mi güzelim? Daha da kısaltayım mı?"

Küskünce bakışlarımı ondan çektim.

"Elimi acıttın, konuşmuyorum seninle!" Diye homurdandım.

Kurt elimi yeniden ellerinin arasına aldı ve dudaklarına götürdü. Sevgiyle küçük küçük öpücükler kondurdu.

"Geçti mi şuri?"

Sesindeki alaya aldırmadan onun yanağını öptüm.

"Geçti aşkım."

Kurt'un elindeki makineyi alıp dikkatle sakallarını istediğim boyutta kesmeye başladım.

Kurt kendini bana bıraktığında dikkatle sakallarını tıraş etmeye devam ettim.

"Ulan sakın beni sakalsız bir herife çevirme! Kıskançlıktan yaparsın sen!"

Durdum, aslında çok mantıklıydı! Hem beni habersiz hamile bırakmanın da cezasını çekerdi ama kıyamadım... O sakallarla oynamayı o kadar çok seviyordum ki kesinlikle kesmek istemedim.

"Yapardım da dua et göz zevkimin bozulmasını istemiyorum! Kocamsın sonuçta, her gün yüzünü görüyorum. Göz zevkimi bozamam!"

Kurt kaşlarını çattı.

"Sakallı veya sakalsız göz zevkini bozabileceğimi sanmıyorum. Benim kadar yakışıklı bir adam ancak göz ziyafeti yaşatabilir."

Küçük bir kahkaha attım. Asla egosundan taviz vermiyordu!

"Keselim o zaman?"

Sesim alaycıydı.

Kurt sırıttı ve başını olumlu anlamda salladı. Makineyi sakallarına götürdüğünde dehşetle çığlık attım.

"Kurt sakın yapma bunu!"

Gerçekten yapacağını düşünmemiştim!

Kurt durdu.

"Neden yapmıyormuşum? Göz zevkin mi bozulur?"

Benimle dalga geçmesini umursamadan ona sokuldum. Yeniden makineyi elime alırken dikkatle son dokunuşları yapıp tıraşı bitirdim. Sevgiyle onun yüzünü öpücüklere boğdum.

"Sakallarınla oynamayı seviyorum. Hem kızımız da seviyor. Eğer kesersen seni gebertir! Hayır benden çekinmiyorsan Alina'yı düşün... Sakalsız baba istemiyoruz!"

Kurt gülerek sonunda iki eliyle birden beni tuttu.

"Sen duşa mı girecektin?" Sorusuyla birlikte başımı salladım. "İstersen birlikte girelim, ben seni yıkarım." Kaşlarımı çattığımda sözlerine devam etti. "Yanlış anlama, hamilesin diye! Sen yorulma, ben seni yıkarım demek istedim." Muzipçe sırıtıyordu.

Onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Ben senin çapkınlığını yerim Kurt Atabey... Beni çıldırtmak mı istiyorsun? Zaten şu günlerde gözüme daha çekici gelmeye başladın!" Diye isyan ettim.

Kurt yavaşça beni göğsüne bastırdı. Kokumu içine çektiğini anlarken gözlerimi sıkıca kapattım.

Kokusu burnumdaydı... Erkeksi sert kokusuna bayılıyordum. Bir adamın kokusu bile bu kadar çekici olmamalıydı...

"Gözüme çekici gelmediğin tek bir an bile yok toliçona..." Diye mırıldandı.

Bu iltifat beni mutlu ederken tebessüm ettim. Onun dudaklarına sıcacık bir öpücük kondurdum. Kurt bununla yetinecek bir adam değildi tabii...

Tam öpüşmeye başlayacaktık ki Alina'nın sesi evin içinde adeta yankılandı.

"Anne?!"

Sesi telaşlı mı geliyordu?

Hemen Kurt'un kucağından indim. Büyük bir hızla odamıza geldim.

"Alina?!" Diye bağırdım.

Odamızın kapısını açmaya çalışırken kilitli olduğunu fark ettim. Hemen kapıyı açtığımda karşımda ağlayan Alina'yı buldum.

"Aşkım ne oldu?!" Hemen onu kollarımın arasına aldım. "Düştün mü? Yaralandın mı yoksa?"

Alina bana öyle tatlı sokuldu ki...

Minik elleri boynuma sıkıca sarılmıştı.

"Evde sizi göremeyince korktum anne!" Hâlâ ağlıyordu. "Seslendim ama yoktunuz!" Benim küçük kuzum gerçekten çok korkmuştu...

Onun saçlarını öptüm. Yavaşça geri çekilip gözyaşlarını sildim.

"Buradayız bir tanem... Nerede olacağız başka? Baban üstünü değiştirdiği için kapıyı kilitlemiş. Açmayı unutmuş olmalı."

Kurt da eğilmişti. Ona kötü bir bakış gönderdim. Alina'nın korkacağını tahmin etmeliydi!

"Ama ben tek başıma uyandım, yanımda siz de yoktunuz..." Üzgünce yeri izledi. "Ben sandım ki beni terk ettiniz..." Sesi titriyordu.

Hâlâ ağlıyor muydu?

"A-Annem saçmalama! Ne terk etmesi?" Benim de sesim titredi...

Kurt iç çekti ve yavaşça kızımızı kollarının arasına aldı.

"Erkenden uyanacağını düşünemedim güzelim. Seslendiğini duysam seni öpmeden bırakır mıydım?" Onun yanağını öptü. "Biz seni nasıl terk edelim yavrum? Unut onu sen!"

Kurt kızımızın gözyaşlarını sildi. Alina sonunda ağlamayı bıraksa da benim gözlerim hâlâ dolu doluydu.

Kurt bana bakarken kaşlarını çattı.

"Lan sen niye ağlıyorsun?"

Gözümden bir damla yaş düşerken burnumu çektim.

"Kızımız gittik sanmış!" Daha çok ağladım...

Ben ağlayınca Alina da ağladı...

Kurt ise sabırla derin bir nefes aldı.

"Allah'ım, sen bana sabır ver! Bir değil de iki kızım var sanki! Biri küçük ama diğeri de bir türlü büyümüyor!"

Öfkeyle ona vurdum.

"Kes sesini Kurt, hamileyim ben! Bunu korunmamızı engellerken düşünecektin!"

Kurt ağlayan kızımızı sakinleştirmeye çalışırken beni de belimden tutup kendisine çekti. Önce benim, sonra kızımızın saçını öptü.

"Ağlayacak mısınız Trabzon'un en güzel kızları?"
Başımı onun omzuna yasladım. Alina da başını babasının omzuna yasladı. Kurt başını iki yana sallayıp güldü. "Yemin ederim iki kızım var!" Diye mırıldandı.

Hafifçe tebessüm ettim.

"Üçüncüsü de karnımda." Onun elini alıp karnıma götürdüm.

Kurt'un yüzü düştüğünde anlamayarak ona baktım. Adamın cidden morali bozulmuştu. Neye bozulduğunu anlamaya çalışsam da olmadı.

"Bir kız daha mı?"

Kaşlarımı çattım, bir kızımız daha olsa mükemmel olurdu. Tabii Kurt üç kadınla kıskançlık krizlerine gireceği için ona çok gelmişti!

"Ne oldu kurtçuk? Üç kadın çok mu ağrına gitti? Hepimize yetemezsin diye mi korktun?"

Kurt kaşlarını çattı.

"Ben hepinize yeterim! Üç kız da olsa hepiniz benimsiniz! Çıldırtmayın da adamı!" Diye kızdı.

Alina aniden beni itti.

Ne olduğunu anlayamazken şaşkınca ona döndüm. Hanımefendi huysuzca babasına sokuldu.

"Babama tek başıma sarılmak istiyorum!"

Kurt küçük bir kahkaha attı. Bu sefer yüzü düşen taraf ben oldum. Üzgünce onlara bakarken dudağımı büktüm.

"O benim kocam!" Diye itiraz ettim.

Kurt alayla gülerken yavaşça yerden kalktı. Kızımızı öpücüklere boğarken bir yandan bana sinsi bir bakış gönderiyordu.

Oysaki odaya geldiğinde anne diye ağlamıştı, şimdi de yeniden babasını istiyordu! Kıskançlıkla kollarımı önümde birleştirdim.

"Kurt onu yeniden içime sokmak istiyorum. Keşke öyle bir şansım olsa!" Diye sızlandım.

Bu sefer gür bir kahkaha attı. Hızla başını olumsuz anlamda salladı.

"Ben kızım olmadan nefes bile alamam şuri... Geri içine sokmana izin vermiyorum." Alaycı tavrına göz devirdim.

Alina şaşkınca başını kaldırdı.

"Annem beni içine mi sokacak?"

Dehşetle sorduğu soruyla birlikte Kurt onu daha çok öptü.

"Yok babam, şaka yapıyor sadece." Diye açıkladı.

Alina bana kötü bir bakış gönderdi. İnadıma babasına daha çok sarılırken bana sinsi bir sırıtış yolladı.

Kurt ise bu durumdan son derece memnundu. Kızımızı mutfağa götürdüğünde peşinden gittim.

"Oysaki ben de bugün sana tatlı yapacaktım. Madem öyle, baban yapar sen de yersin." Dedim.

Alina hızla babasının kucağından inip onu sattı.

Yerde bana doğru yürüyen küçük kıza hiç bakmadım. Alina yavaşça bacağımı dürttü. Ona hiç bakmadığımda yeniden bacağımı dürttü.

"Anneciğim?"

Tatlı sesine kıyamazken eğildim ve kızımı kendime çekip sıkıca sarıldım.

Alina küçük ellerini yüzümde gezdirdi. O küçük elleri avuçlarımın arasına aldım. Sevgiyle öptüm o minicik parmaklarını...

"Efendim bebeğim?"

Alina tatlı tatlı gülümsedi.

"Ben şaka yapmıştım..." Gözlerini kırpıştırdı. "Bana tatlı yapmayacak mısın?" Ses titredi.

Bu kadar tatlı olması...

Beni delirtmek mi istiyordu?

Kendimi kızımın yanağını ısırırken buldum. Gerçekten dayanamıyordum. Bazen yiyip bitiresim geliyordu! Harika bir çocuk doğurmuştum. Çok güzel, çok tatlı, çok sempatikti. Annesine bu kadar benzemesi de tabii hoşuma gidiyordu.

"Yaparım annem! Ne istersin? Hangi tatlıyı istersin?"

Alina sevinçle ellerini çırptı.

"Muzlu çikolatalı pasta!"

Hafifçe başımı salladım.

"Markete gitmem gerekiyor. Malzemeleri almak için. Birazcık beklesen sorun olur mu? Çok canın istiyorsa alalım pastaneden hemen."

Alina ise bunu kabul etmedi. O küçük dudaklarını üzüntüyle büktü.

"Ben anne yapımı seviyorum."

Başımı olumlu anlamda salladım. Madem kızım benim yapmamı istiyordu o zaman ona en güzel pastayı yapacaktım.

Şimdilik tek sorun Alina'yı anneme bırakmaktı. Bu gece orada kalsa iyi olurdu. Yarın sabahtan onu alırdık.

Bu gece bize özel olsun istiyordum... Kurt bilmese de ona güzel sürprizlerim vardı. Hatta çok özel sürprizler...

Kızımın kokusunu içime çekerken gözlerimi kapattım. Mis gibi kokuyordu güzelim benim... Çok seviyordum, herkesten çok seviyordum...

"Önce kahvaltı yapalım. Pasta öğlene doğru yapacağım, anlaştık mı?" Alina uslu uslu bana sokularak cevabını verdi.

Gözlerimi açtığımda Kurt'un bizi izlediğini gördüm. Keskin bakışları üstümüzdeydi. Gözünü kırpmadan bizi izliyordu.

Yavaşça ayağa kalktım.

"Gel annem, senin karnını doyuralım." Onun elini tuttuğumda gelmedi.

"Beliz odamda kaldı! Onu getirebilir miyim?" Diye sordu.

Ne dediğini anlamazken kaşlarımı çattım.

"Beliz?" Dedim sorarcasına.

Alina muzipçe gülümsedi.

"Beliz benim bebeğimin adı! Babam koydu ismini!" Dedi.

Dudaklarımda bir tebessüm belirirken Kurt'a döndüm. Demek oyuncak bebeğe benim adımı vermişti.

"Öyle mi? İyi git al da bakayım şu bebeğe! Ben bütün bebeklerinin isimlerini biliyordum oysaki." Alina bir şey demeden odasına gitti.

Kurt'a döndüm.

"Sen böyle şeyler yapmazdın, hayırdır kocacığım? Bebeğe neden ismimi verdin?" Kurt beni belimden tutup kendisine çekti.

"Bilmem, Alina sordu ben de Beliz koyalım dedim. Güzel bebekti, benim bebeğim gibi." Dediğinde kıkırdadım.

Parmaklarımın ucunda yükseldiğimde o da eğildi. Kurt'un dudağına küçük bir öpücük kondurdum.

"Romantik koca..." Elimi yavaşça göğsünde gezdirdim. "Bu gece için jartiyer almıştım... Üstelik yırtmana da izin vereceğim, kızmayacağım."

Kurt'un gözleri anında parladı. Adama aniden bir mutluluk geldi. Dudakları şaşkınca aralanmış, bir süre donup kalmıştı.

"Kurt, iyi misin?"

Onu sarsıtığımda cevap vermedi.

"Kurt?!"

Neden hiçbir şey söylemiyordu?!

"Kurt?!"

"Jartiyer?"

Büyük bir kahkaha attım. Kurt yeni yeni kendine gelirken bu gece bana dokunacağı kesinleştiği için çocuklar gibi mutlu görünüyordu.

"Göğüslerin de büyüdü." Bakışlarını göğüslerime indirdi. "Onların üstünde biraz fazla çalışacağım." Kıkırdadım.

Kurt ellerini kalçama götürdüğünde öyle bir avuçladı ki inlememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sen sertleştin mi?" Diye fısıldadım şaşkınca.

Kurt bu kadar kolay zevke gelmezdi ki!

"Geceyi beklemesek olmuyor mu? Alina'yı hemen annene bırak da bir şeycikler yapalım. Valla dayanamıyorum artık!"

Elimi erkekliğine götürdüğümde dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı. Bu çok fazlaydı!

Kurt yavaşça dudaklarını boynuma bastırdı.

"Şuri..." Diye mırıldandı.

Kalbim ona dokunmanın verdiği heyecanla birlikte küt küt atarken kızımızın sesini duydum. Hemen Kurt'tan uzaklaştım.

"Anne bak geldik!" Alina elindeki sarışın bebeği bana uzattı. "Bu Beliz! Amcamın aldığı oyuncak! İsmini de babam koydu!" Öyle heyecanla anlatıyordu ki...

Gerçekten de güzel bir bebekti... Kurt'a dönüp öpücük attım. Bu hareketi gerçekten çok hoşuma gitmişti.

"Bu da *Gökçe*!" Elindeki esmer bebeği bana uzattı. "Beğendin mi anne?"

Gökçe?

Gökçe mi?!

Gülen yüzüm solarken Kurt'a döndüm. Kurt'un yüzü kireç gibi olmuştu! Elimdeki bebeği sıktım.

"Bu ismi de baban mı koydu?" Sesim sertti.

Alina ağzını açmadan elindeki esmer bebeği aldım. Sertçe bebeği Kurt'a verdiğimde başını iki yana salladı.

"Beliz saçmalama!"

Dişlerimi sıktım.

"Kes sesini Kurt, sen beni unut! Git Gökçe'yi ara! Unutamadın demek o kızı! Bebeklerin adımı nasıl Beliz ve Gökçe koyarsın?!"

Kapı çaldığında Kurt'a hiç bakmadan açmaya gittim.

"Beliz dur lan!" Kurt kolumu tutsa da durmadım. "Güzelim ben koymadım! Delirdin mi sen?"

Kolumu ondan kurtarırken kapıyı açtım.

"Yengem!" Salih ve Selim gelmişti.

Salih bana sarılırken Selim de hemen sarıldı. Kurt'un kaşları çatıldı.

"Tamam lan tamam! Az uzak durun yengenizden!" Diye kızdı.

Bir de utanmadan kıskanıyor muydu?

"Git evden Kurt! Git dışarıda kahvaltını yap, gözüme bir süre gözükme! Seni görmek bile sinirlerimi zıplatıyor!"

O bebeğin adını nasıl Gökçe koyardı? O kızı hiç sevmediğimi biliyordu! O kızın yüzünü gördükçe bile sinir krizleri geçiriyordum! Neyse ki yıllardır hiç görmemiştim!

"Hayırdır yengem, ne oldu? Niye Kurt'u gönderiyorsun?" Salih merakla bana bakıyordu.

Sinirle Kurt'a vurdum.

"Bu pislik adam kızımın oyuncak bebeğinin adını Beliz koymuş!" İki adam da anlamayarak beni izledi. "Diğer bebeğin adı ne biliyor musunuz?" Alayla sırıttım. "Gökçe! Kurt eski aşkının adını vermiş!"

Selim söze girdi.

"E oha oğlum! Sana yuh! Güzelim kadını üzmene değer mi? Gidip Gökçe mi koydun? Rezil herif!"

Salih, Kurt'un yüzüne tükürdü.

"Pislik adam! Gönder şunu yenge! Biz de sana kahvaltı yapmaya gelmiştik. Biz bize kahvaltı yapalım."

Kurt öfkeyle Salih'in yakasına yapıştı.

"Lan sen ne diyorsun?!" Diye bağırdı. "Bir daha yüzüme tükürmeye kalkma sikmeyeyim belanı!" Ardından Selim'e döndü. "Güzelim diye sen benim karıma mı dedin?" Ona doğru bir adım attı. "Sen Beliz'e mi dedin onu?!" Göz devirdim.

"Senin beni kıskanmaya hakkın yok!" Kapıyı gösterdim. "Gider misin lütfen?" Kurt sinirle kapıya vurdu.

"Ben koymadım diyorum! Kızımız kendi kendine koymuş! Deriz başka isim koyar! Benim ne günahım var toliçona? Çıldırtma da adamı!"

Salih söze girdi.

"Aynen gülüm, eminim öyledir! Niye diğerinin adını Gökçe koydun? Beliz'e kuma yapmak için mi? Çık git şu evden!"

Kurt dalga geçen arkadaşına daha fazla dayanamadan kapıyı açtı.

"Salih defol git şu evden!" Diye tıslադı.

Salih ise hiç oralı olmadan alayla güldü.

"Yengem hangimizin gitmesini ister acaba?"

Kurt sinirle kapıyı kapatırken sakin kalmaya çalışıyordu. İki adamı da mutfağa gönderdiğimde Kurt'a döndüm.

Kurt aniden dudaklarıma yapıştığında neye uğradığımı şaşırdım. Beni kapıya yasladı ve ayrılmamıza müsaade etmedi.

Dudaklarıma kondurduğu öpücüklerle birlikte nefesim kesildi...

"Ben hayatımda senden başka bir kadın istemedim." Dudağımı öptü. "Senden önce olan ilişkilerimi kıskanmayı bırak artık! Ben hiç o bebeğin adına onun ismini verir miyim? Kızımız koymuş! Söyleriz değiştirir. Sıkma canını şuri." Yeniden dudağımı öptü.

Kurt'un böyle bir şey yapmayacağını bilsem de yine de içim huzursuz olmuştu. Birazcık da kıskanmıştım. Kocamı herkesten kıskanırken eski sevgilisinden kıskanmam da normaldi...

"O da benim konumumdaydı!" Dudağımı büktüm. "Ona da sevgilim dedin! Hiç hoş değil! Sevdiğini söylemedin değil mi? Gerçi bana daha önce yeminler ettin söylemediğine dair ama-" Kurt beni susturdu.

Beni kollarının arasına aldığında burnunu saçlarımın arasına gömdü.

"Bir sus be kadın!" Diye sızlandı. "O senin konumunda falan değildi! Sevgilim de demedim, şuri de demedim, toliçona da demedim! Vallahi demedim da, delirtme adamı!"

Yavaşça başımı kaldırdım.

"Seni seviyorum dedin mi?" Neden bu konu hakkında bir şey dememişti?

Kurt kendi kendine gülmeye başladı.

"Yok, bu kız beni delirtmek istiyor! Sadece delirtmek!" Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Yavrum sen az önce demedin mi söylemedin diye?" Ofladım.

Bana da demiyordu ki! Kurt gerçekten tam bir öküzdü! Bir kere bile demezdi. Asla dudaklarından o kelimeyi duymazdım zira adam sevdiğini bir türlü söylemezdi.

"Zaten bana da demiyorsun! Hiç demiyorsun! Kurt ben senin kaç yıllık karınım, bana neden söylemiyorsun?"

Kurt burnumun ucunu öptü. Avuçladığı yüzümü mıncırdığında bırakması için ellerine vurdum.

"Karım, güzelim..." Muzipçe sırıtıyordu. "Sen zaten bunu biliyorsun. Bilirsin; ben söylemem, hissettiririm."

Onun kollarının arasından çıktım.

"Kurt sana bıçakla meyve uzattığımda Lazca beni sevdiğini ima ediyorsun! O kadar romantik anımızda ima etmeyip sadece meyve yerken ima ediyorsun! Ben seni gerçekten anlamıyorum ya!"

Kurt alayla güldü.

"Barıştık mı yavrum?" Bir şey söylemedim. "Bu gece benim değil misin?" Kıkırdadım ve onun kollarından koşarak kaçtım.

Mutfağa geldiğimde Selim'in kızımla oynadığını gördüm. Salih de onlara katılıyor, birlikte gülüşüyorlardı.

"Ne yersiniz?" Diye sordum.

"Yenge menemen! Aşırı özledim senin menemenini! Yanına bir de patates kızartsan harika olur." Selim'e baktım ve başımı salladım.

Kurt onların yanına oturduğunda kötü bakışlarını sürdürüyordu.

Dudaklarıma bardağı götürürken Alina yanıma geldi. Tartışmamın harareti beni aşırı susatmıştı.

"Anne amcalarımla bebeğime yeni isim koyduk!" Ona baktım. "Bebeğimin yeni ismi *Ahu*!"

İçtiğim su boğazımda kalırken öksürmeye başladım.

Ahu mu demişti o?!

Kurt'a mesaj atan eski sevgilisinin adıydı!

"Beliz!" Kurt telaşla yanıma geldi.

Sonunda öksürmem geçtiğinde kızarmış gözlerimi sinsice gülen iki adama çevirdim.

"Siz beni delirtmek mi istiyorsunuz?!" Öfkeyle soluyordum.

Kurt sinirle bir küfür savurdu.

"Sizin belanızı nasıl okşayacağım birazdan, bekleyin! Şerefsizler! Benim evliliğimi tehlikeye atmaya ne hakkınız var lan sizin?!" Diye homurdandı.

Alina ise şaşkın şaşkın babasına bakıyordu.

"Ahu ve Gökçe senin eski sevgilin mi baba? Salih amcam öyle dedi!"

Kan iyice beynime sıçrıyordu! El kadar kıza bunu neden söylemişlerdi? Üstelik sevgili dedikçe daha çok sinirleniyordum!

"Yok sevgili falan! Nereden biliyorsun sen bunları? Babanın ilk sevgilisi benim! Haydi sen odana git. Kahvaltı hazır olunca ben seni çağırırım. Haydi kızım!"

Alina sessiz sessiz yanımızdan ayrıldığında bıçağı elime aldım.

"Doğramaya hanginizden başlayayım?" Diye sorduğumda iki adam da korkuyla ayağa kalktı.

"Aman yengem biz şaka yaptık, gül diye!" Selim'e baktım.

"Ben gülmedim!" Diye tısladım. "Yok size menemen ve kızartma! Gidin dışarıda pis pis yağlarda kızaran o patatesleri yiyin! Siz benim patateslerimi hak etmiyorsunuz!"

Kurt elimdeki bıçağı alacaktı ki ona doğru salladım.

"Çabuk beni sevdiğini söyle!" Kurt şaşkın şaşkın bana baktığında ona bir adım daha yaklaştım. "Bu sefer iki metre beş santimlik boyuna kanmayacağım! O yakışıklı yüzüne, güzel gülüşüne kanmayacağım! Çabuk beni sevdiğini söyle de herkes duysun!" Dedim.

Selim ve Salih heyecanla bize bakıyordu.

"Beliz..." Kurt bakışlarını kaçırdı. "Yalnızken söylerim güzelim. Bu zibidilerin yanında beni rezil etme! Adımı çıkarır bunlar benim!"

Hiç umrumda değildi...

Erkeklik gururunu yenip beni sevdiğini söylemesini istiyordum! Hem de hemen söylemesini istiyordum!

Sabırsızca ayağımı yere vurmaya başladım.

"Kurt beni seviyor musun, sevmiyor musun?" Bıçağın kesmeyen tarafını elime vururken ondan bir cevap bekliyordum.

Kurt kurtuluşu olmadığını anladığında arkadaşlarına döndü.

"Söyle, söyle, söyle!"

İki salak adam da tezahürat yapıyordu!

"Kesin sesinizi yoksa bıçak size gelir! Size hâlâ kızgınım!" Dediğimde ikisi de korkuyla sustu.

Yeniden Kurt'a döndüm.

Kurt dudaklarını ıslattı.

"Seviyorum tabii, karımsın lan! Niye sevmeyeyim? Maşallah fıstık gibisin, iyi ki benimsin zaten aksine izin vermezdim." Dedi.

Aptal mıydı bu adam?

Öfkeyle dişlerimi sıktım.

Seni seviyorum demeyi bile beceremiyordu!

"Kurt beni sevdiğini söyle!" Diye bağırdım. "Açık açık; seni seviyorum Beliz de bana! Söylemeye korkuyorsan söyle bilelim!" Dediğimde yutkundu.

Bana doğru bir adım attı.

Tehdit edercesine bıçağı göğsüne dayadığımda gözlerime baktı.

"Seni seviyorum şuri..." Elimdeki bıçağı alıp kenara koydu. "Seni her şeyden çok seviyorum... Güzelim, güzel karım. Ma si maoropen."

Dudaklarıma kocaman bir tebessüm yayıldı. Sevgiyle Kurt'a sarıldığımda Kurt sert bakışlarını onlarla yeniden buluşturmuştu.

Salih ve Selim bizi alkışladığında Kurt yüzünü buruşturdu.

"Ulan şunların diline düşürdün beni işte! Kapça kadar bir şeysin ama öyle fenasın ki!"

Göz devirdim.

Kurt'un romantikliği de bu kadardı işte! Bana beni sevdiğini söyledikten sonra yine hamsiye benzetmişti!

Salih alayla güldü.

"Öyle deme, yengem gerçekten fena! Ben korktum bu kadından! Küçük göründüğüne bakmamak lazım! İçinden bir Beliz çıkarsa yandık vallahi!"

Gözlerimi kıstım.

"Siz bana kurban olun! Bak Kurt benimle evlendiği için ne kadar mutlu! İkinci çocuğumuz yolda! Artık bence siz de yuva kurmanın temellerini atın."

Salih yüzünü buruşturdu.

"Yok Beliz, kalsın! Adamı zaten korkutmuşsun. Hayır yani korkuttuğun adam da iki metre! Nasıl korkuttun anlayamadık doğrusu... Kurt'un yıllar önce evlenmem demesiyle şimdi karısından korkması arasında öyle büyük bir fark var ki!"

Kurt bu sözlere dayanamayıp Salih'in üstüne yürüdü.

"Beliz'den niye korkayım lan? Görmüyor musun kız resmen kapça! Ben onu üzmekten korkuyorum sadece!" Onu yakalarından tuttu. "Sen bir evlen... O zaman görürsün gününü! O zaman anlarsın beni!"

Salih yüzünü buruşturdu.

"Almayayım, kalsın."

Daha fazla onları dinlemeden menemeni yapmaya başladım.

Sabah sabah yaşadığımız bu olaylar gerçekten fazlaydı! Tabii Kurt'a beni sevdiğini herkesin içinde söylemesi ve beni kırmaması güzeldi ama onun haricinde iğrenç bir sabah oluyordu!

***

Alina yoktu...

Salih ve Selim yoktu...

Herkesi evden göndermiştim!

Giydiğim kırmızı jartiyere hayranlıkla bakarken büyüyen kalçalarım gözüme daha hoş görünmeye başlamıştı.

Göğüslerimin yerinden fırlayacakmış gibi durması da ayrı hoşuma gitmişti. Uçlarını kıvırcık yaptığım saçlarımı iyice elimle şekillendirdim ve ardından yatağa seksi bir şekilde uzandım.

"Kurt, gelir misin kocacığım?" Diye seslendim.

"Bir dur Beliz Allah aşkına! Televizyon mu bozuldu anlamadım! Hangi filmi istiyordun sen?"

Göz devirdim.

Bu adam beni delirtmeye yeminliydi...

"Odamıza gel hemen!"

Kurt oflaya oflaya odaya geldi.

"Mısır patlatmıyor muydun, odada ne işin-" Beni görünce sözü yarıda kesildi.

Seksi bir şekilde doğrulduğumda elimle yavaşça gelmesini işaret ettim.

Kurt yine donup kaldı...

Güldüm ve kollarımı açtım.

"Gelmeyecek misin karının kollarına?" Dudağımı büktüm.

Kurt aniden üstündeki gömleği öyle bir yere attı ki ne olduğunu anlayamadan yatağa zıpladığını anladım.

Yatağın kırılmamasına şükrederken kendimi tutamadan güldüm.

"Aç köpekler gibiyim Beliz... Birazdan ulumaya başlayacağım! Ulan bu ne böyle? Manyak bir şeysin sen!"

Kurt'un dudaklarına uzandığımda aniden beni altına alması bir oldu.

"Kadınım, çok güzelsin..." Geri çekilip bedenimi izlerken titrek bir nefes verdi. "Çok fazlasın... Böyle kilo almana bayılıyorum. Balık etli olman harika! Keşke daha çok kilo alsan!" Hayranlığını dile getirdi.

Odayı mum ışıkları aydınlatırken Kurt kırmızı sütyenin üstünden göğüslerimi avuçladı.

"Senin için hazırlandım... Biraz mutsuzdun sanki... Kıyamadım azıcık mutlu edeyim dedim." Elimi onun yanağına koydum.

Kurt açlıkla göğüslerime yöneldiğinde saçlarını okşadım.

Hırladı ve sütyeni tam ortasından yırttı.

Bu artık rutinimiz hâline gelmişti. Kurt sürekli yırtıyordu ve biz de sürekli yeni sütyenler alıyorduk.

"Ulan harikasın be! Valla fıstık gibi kadınsın, iyi ki almışım seni yavrum." Dedi.

Kahkaha atmamın ardından inlemem bir oldu. Kurt dilini ustalıkla göğüs uçlarımda gezdirdiğinde saçını çektim.

Çok özlemiştim, şimdiden kasıklarım onun için yanıyordu...

"Beni kandırdın bir de film izleyeceğiz diye... Ne fena bir kadın oldun sen!"

Kıkırdadım.

"E yalan mı? Sadece filmi izlemiyoruz, bizzat biz çekiyoruz."

Kurt bana inanamayarak baktı ve ardından gülüp başını iki yana salladı.

"Ah toliçona ah!"

Yavaşça üzerime uzanıp dudaklarımızı buluşturdu.

Eli bacağımı okşarken diğer eli kasıklarıma doğru yol almıştı.

Dudaklarının arasına doğru inlemem onu daha da zevke getirdi.

Yavaşça kendimi kocamın kollarına bıraktım...

İkimiz de deli gibi özlemiştik...

Ona yeterince uzun bir ceza vermiştim. Elbet bu uzun cezanın bir ödülü de olmalıydı...

***

Başımı yorgunca onun göğsüne yaslarken Kurt'un keyfi yerine gelmişti.

Bir keyif sigarası yaktığında mecburen ondan uzaklaşmıştım. Kurt da balkona çıkıp sigarasını içip gelmişti.

"Çok mutlusun bakıyorum da?" Dedim.

Sırıttı.

"Gel sen şöyle kollarıma, gel bakayım şuri..." Yatağa yeniden uzandığında beni kendisine çekti.

Hâlâ çıplak olan bedenim birazcık üşüyordu. Kurt bunu hemen anladı ve kollarımı okşayarak beni ısıtmaya çalıştı.

Onun kollarının arasına girdiğimde öyle huzurlu hissediyordum ki...

"Bebeğimiz kulaklarını kapatmıştır umarım. Bu gece biraz uzun ve hararetli geçti." Kahkaha attım.

"Sapık adam! Sapıksın sen!" Elimi karnıma götürdüm. "Bunları duymadın değil mi anneciğim?"

Kurt da elini karnıma götürdü.

"Acıktınız mı güzelim? Bir şey istiyor musunuz?"
Diye sordu.

Dudaklarımı ıslattım.

"Şimdilik sana kocaman sarılmayı istiyorum küçük kurtçuk... Sonra yeriz, olmaz mı?"

Kurt kızarmış dudaklarıma kısa bir öpücük kondurup geri çekildi.

Sevdiğim adamın üstüne uzanırken gözlerimi sıkıca kapattım. Kurt'un bir eli belimde, diğer eli saçlarımdaydı.

Onu gördüğüm ilk gün aklıma gelirken istemsizce kıkırdadım.

"Ne oldu toliçona?"

Başımı hafifçe kaldırdım.

"Kurt eğer babam cezaevine girmeseydi biz hiç tanışamayacaktık!" Üzgünce ona sokuldum. "Ben o görüş gününe yarım saat daha geç gelseydim sana âşık olamayacaktım!" Dedim.

Kurt'un masayı devirdiği o gün...

Korkudan titrediğimi çok iyi hatırlıyordum!

Babamın bu adamla aynı koğuşta kalması bile beni tedirgin ederken ben şimdi o adamın kollarında yatıyordum...

"Çok sikik bir ihtimal!" Diye homurdandı. "Düşününce hiç hoşlanmadım bundan!" Güldüm.

Gerçekten öyle miydi? Benden önce istediğini yapmakta özgür olan bir adamdı. Her konuda özgürdü. Kimse ona karışmıyordu bile ama adam yine de benimle mutluydu.

"Bana evlenmek istemediğini söylüyordun... Karşıydın, hem de çok fazla karşıydın! Saçma geliyordu sana, tek kadınla yetinemem diyordun..."

Kurt omzuma dudaklarını bastırdı. Titrediğimde ise bende bıraktığı etki hoşuna gitmişti. Eli yavaşça çıplak belimi okşadı.

"O zamanlar hiç birini sevmemiştim, aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Evlenmek çok mantıksız geliyordu. Hiç evlenip çocuk sahibi olacağıma ihtimal vermiyordum. Hep büyük konuşurdum." Güldü. "Şimdi görüyorsun şuri... Benimle evlenmen için seni ben zorladım. Annenin yanına gitmenden, beni bırakmandan korkmuştum. Koca adamım! O küçük kızın gitmesi beni öyle tedirgin etmişti ki... Bir an gerçekten gideceksin sandım."

Elimi onun sakallarına götürdüm.

"Gidebilirdim sevgilim... Beni hep bir şeyler engelledi. Belki de gitmem gerekirdi. Bana çok kötü davranmıştın. Çok üzmüştün beni... Yine de annemin yanına dönmek istemedim. Herkesten gizli seninle evlendim." Geçmişi hatırlayınca iç çektim. "Sen ilişkimiz boyunca hep bir Trabzon ayısı oldun. Hep ayılık yaptın, hep!"

Ellerimi Kurt'un göğsündeki tüylerde gezdirdim. Kurt burnunu saçlarımın arasına gömdü. Kokumu içine çektiğinde sessizce ona sokulmaya devam ettim.

"Üzdüm, belki çok fazla üzdüm! Ne dersen de haklısın... Benim deli gibi pişman olduğum, aklıma gelince bile kafama sıkmak istediğim bir an var ki beni en çok kahreden o..."

Gözümden bir damla yaş düşerken titrek bir nefes aldım. Başımı kaldırıp onun çenesine yasladım.

"Biliyorum ben o anı... İkimizi de yaralayan ama beni öldüren o anı..."

Kurt sıkıntıyla derin bir nefes verdi.

"Keşke sana o sözleri söylemeseydim! Alina'ya hamileyken keşke o ilk hamilelik haberini mutlulukla karşılasaydım... Ben sana o sözleri nasıl söyledim bilmiyorum şuri, beni nasıl affettin onu da bilmiyorum..."

Onun yüzünü avuçladım. Sakalları elime batarken yüzlerimizi yakınlaştırdım.

"Alina'ya bir şey olabilirdi... Hayattan kopabilirdi! Ben camdan atlarken o ölebilirdi... Ben otostop çekerken tehlikeli birine denk gelebilirdim..." Kurt gözyaşlarımı sildi. "Bizi Allah korudu Kurt... Kızımız bizi asla bırakmadı. Küçük cadım benim hâlâ bırakmıyor tabii... Hiç bırakmasın inşallah." Diye mırıldandım.

Kurt saçımı öptü.

"Seni en çok o zaman üzdüm değil mi? Benden nefret ettin. Zaten söylemiştin... Çok acılar çektik Beliz'im...."

Evet, en çok o zaman üzülmüştüm. En çok o zaman yaralanmıştım ama Kurt yaralarımı sarmayı başarmıştı.

Kurt yeniden gözyaşlarımı sildiğinde gülerek söze girdim.

"Ne olursa olsun gönlümü almayı başardınız Kurt Bey! Benim için kurşunların önüne atladın, vurulduğunda bana olan aşkını itiraf ettin! Keşke daha erken olsaydı tabii ama senin de bazı endişelerin vardı. Olsun, her şeye rağmen mutluyum ben." Belimdeki elini alıp karnıma götürdüm. "Hep mutlu olalım biz... Alina, sen, ben, bebeğimiz... Hep mutlu olalım."

Kurt hafifçe gülümsedi.

"Hep mutlu olalım yavrum." Ardından güldü. "Sen eve ilk geldiğinde de benim kollarımda uyuyordun. Daha hiç tanımadan!" Küçük bir kahkaha attım.

"Hâlâ korkuyorum gök gürültüsünden! Neyse ki sen yanımdasın, sen yanımda olunca geçiyor birazcık..." Kıkırdadım. "Sana o kadar güvenmişim ki, bir de etkilenince hemen yanında bitiveriyordum. Sen de fenaydın, ben gelince bıkmış gibi davranıyordun! Tabii içten içe istiyordun değil mi pislik?"

Kurt sırıttı.

"İstemez miydim yavrum, şu benim fıstık gelse de biraz uyurken izlesem diye dakikaları sayıyordum..."

Şu benim fıstık gelse de biraz uyurken izlesem...

Dudaklarım şaşkınca aralandı.

Ciddi miydi?

Yıllar önce onun kollarına çekinerek girdiğimde böyle mi düşünüyordu? Üstelik beni o kadar terslerken!

Güldüm ve onun karnına vurdum.

"Sen gerçekten fena bir adamsın kurtçuk!" Dedim.

Kurt kalçamı kavradı. İki eliyle kalçamı sıktığında başımı iki yana salladım. Adamın eli hiç boş durmuyordu!

"Kurt, bana abim olduğunu söylüyordun. Hiç utanmadın mı onu derken? Madem fıstığının kollarının arasında olmasını istiyordun, o zaman neden seni abim gibi görmemi istedin?"

Bunu gerçekten merak ediyordum. Kurt ise hoşnutsuzca omuz silkti.

"Neyse ki beni hiçbir zaman abi olarak görmedin. Görsen sıçmıştım!"

Söylediğine güldüm. Eğer onu abi olarak görseydim gerçekten de dediği gibi olurdu.

"Hatırlıyor musun, senin bir arkadaşın eve gelmişti. Uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. Beni beğenince nasıl kıskanmıştın... Daha aramızda hiçbir şey yoktu bile! Lafta da emanetsin olmaz diye kızıyordun. Sen ne fenasın sen!"

"Onun o gözlerini oymadığıma dua etsin!" Diye öfkeyle söylendi. "Herifi unutamadın mı şuri? Her şeyini hatırlıyorsun!" Kıkırdadığımda kalçama vurdu. "Unut o herifi delirtme beni!"

Ellerimi onun sakallarında ardından yanaklarında gezdirdim. Geniş ve kalın kollarının arasında küçücük kalmıştım.

Elim Kurt'un çıplak göğsünde ve kollarında gezindi. Bu adamın benim olması çok güzeldi... Bu iri yarı, esmer, keskin bakışlı adamın benim olması benim için bir mucizeydi.

"Hâlâ mı kıskanıyorsun? Kaç yıl önceydi!" Onun sakallarını öptüm. "Sen bambaşkasın zaten... Sen küçük kurtçuksun. Yakışıklı ve heybetli olmanın yanı sıra mükemmel bir babasın."

Amacım onun kıskançlığını önlemek olsa da onun hâlâ kaşları çatıktı. Aniden beni altına çektiğinde çığlık attım.

"Kurt!"

Ani hareketi karşısında korkmuştum!

"Ne Kurt?! Çıldırtma lan beni! Elin heriflerini niye hatırlıyorsun sen? Unut onları, unut! Çıldırttın beni sonunda!"

Ona inanamayarak baktım.

"Hâlâ içinde yara mı?" Diye sordum alayla. "Geçmiş, gitmiş! Hâlâ neyi kıskanıyorsun sen?"

Kurt başını boynuma gömdü.

"Diyene bak!" Diye homurdandı. "İşin içinde sen varsan aradan asırlar da geçse unutmam güzelim zira sen hassas konumsun, biliyorsun..." Tebessüm ettim.

Hassas konumsun...

Adamın söylediği şeylere hâlâ heyecanlanmama anlam veremedim. Kaç senelik kocam olsa da tek bir lafında mutluluktan havalara uçuyordum...

"Kocandan başka birini de övme şuri, burada aslan gibi ben varken elin heriflerini övdüğünü duymayayım!"

Aklıma o gün gelirken gülmeden edemedim. O kadar tatlıydı ki! Aramızda bir şey olmadığı için bir şey de diyemiyor, içi içi yiyordu... O an o kadar sabrı sınanmıştı ki...

Odamdan dışarıya çıkıp çıkmamakta kararsızdım. Zaten ondan çekiniyordum. Bir de dün gece yine korkup onun yanında uyumuştum!

Ağzım o kadar kurudu ki su ihtiyacına daha fazla dayanamadım. Uykusu da çok hafifti. Uyanmaması için dikkatle kapıyı açtım.

Ben her ne kadar sessizce açmaya çalışsam da kapı o kadar eskiydi ki açmamla neredeyse kırılacaktı! Çıkardığı o ses yüzünden sinirle bir küfür savurdum.

"Cimri herif önce şu kapılarını değiştirse keşke! Neredeyse elimde kalacaktı!" Diye söylendim.

Kapıyla daha fazla oynamayıp duvara yasladım. Kurt bu sese kesin uyanacaktı!

"Demek cimri?"

Karşımda onu görünce ne yapacağımı bilemedim... Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Yanaklarım ateşler içindeymiş gibi yandı!

Adamın evinde kaldığım yetmiyormuş gibi bir de ona hakaret etmiştim! Sonuçta bana sıcak bir yuva sunmuştu. Daha neyi beğenmiyordum ki? Çok ayıp etmiştim!

"B-Ben öyle söylemek istemedim!"

Ona bakamıyordum...

"Gayet öyle söyledin Beliz!" Diye homurdandı. "Eve iki yıldır hiç gelmedim, malum cezaevindeydim! Site desen eski, cillop gibi bir site değil. Evdeki kapıları değiştirmeyi hiç düşünmedim biliyor musun? Zaten tek başına yaşadığım için hiç rahatsız etmemişti beni. Eğer seni rahatsız ediyorsa da biraz bekleyeceksin. Şu anda bankadaki paralarıma el koyuldu. Selim'den borç alır bir şekilde kapıları değiştiririm."

Gerçekten ben istedim diye borç mu alacaktı?

"Hayır, hayır! Ben sadece sen uyanma diye... Su içecektim. Zaten başına bela oldum, seni iyice rahatsız etmek istemedim. Bana kızarsın diye de çekiniyorum zaten..." Bakışlarım yerdeydi.

Kurt derin bir nefes aldı. Bıkkın tavrı canımı sıkarken onun gözlerine bakmaya korktum.

"Sana kızmıyorum Beliz. Şu düşünceyi artık kafandan at, ben sana kızmıyorum! Babanın emanetisin bana. Benim tek görevim emanete gözüm gibi bakmak... Bu yüzden sana kızmayacağım. İstediğin aptallığı

yapabilirsin." Durdu. "Laz damarıma basmadığın müddetçe tabii!" Diye ekledi.

Zorlukla tebessüm ettim.

"Hiç basmam o damara, vallahi!" Bakışlarımı ondan çektim. "Ben su içecektim..." Kolumu tuttu.

"Birlikte gidelim. Ben de bir şeyler atıştıracağım."

Heyecanlanmış gibi titrememe anlam veremezken zorlukla yutkundum.

"Ne hazırlayayım sana?" Diye sordum.

Omuz silkti.

"Bir şey hazırlama, gerek yok! Arkadaşım içerde zaten. Kendisi aşçı, o bana hazırlar. Sen hemen odana git istersen. Hatta sana suyu ben de getirebilirim?"

Neden tedirgin olmuştu?

Belli ki kız arkadaşı içerdeydi! Gecenin bu saatinde ona yemek yapıyordu. Aşçıydı ve Kurt da kilosundan belli olduğu üzere yemek yemeyi çok seviyordu!

Moralim bozulurken onu yavaşça ittim.

"Korkma, kız arkadaşınla konuşmam! Ben alırım suyumu!" İstemeden de olsa onu terslemiştim.

Öfkeli adımlarla ilerlerken arkamdan küfür ettiğini duydum. Umrumda değildi! Gecenin bu saatinde evimize gelen kadını görmek istiyordum!

Ta ki ayağım takılana kadar...

Aniden halıya takılınca yeri kapaklamam çok uzun sürmemişti... Tabii Kurt beni hemen tutunca şiddetli düşmemiştim.

Şaşkınca ona bakarken kaşları çatılmıştı.

"Sen benim başıma bela mısın?!"

Azarlar tondaki sesiyle birlikte dudağımı büktüm. Utanıp bakışlarımı kaçırırken ona tutunmadan doğrulmaya çalıştım. Kurt göz devirdi ve beni kucakladı.

"Neden kızıyorsun ki? Halıya takıldım! İsteyerek canımı yakacak değilim!" Diyerek kendimi savundum.

Kurt'un nefesini boynumda hissederken onun yüzüne bakmadım. O hariç yere baktım. Aramızdaki yakınlık içimde tuhaf, heyecana benzeyen bir duygu oluşmasına sebep olmuştu. O duygunun adı korku muydu ya da endişe miydi bilemiyordum. Henüz adını koyamıyordum.

"Çok mu canın yandı?" Bu sefer ses tonu düzelmişti.

Omuz silkip cevap vermedim.

Kurt beni mutfağa götürdüğünde sandalyeye oturttu. Taytımı yukarıya doğru sıyırdı ve dizimi açtı.

"Bir şey olmamış ki güzelim, sadece biraz kızarmış o kadar. Yara da değil ki pansuman yapalım. Buma yapacak bir şey yok. İstersen odana git dinlen. Yarına geçer diye düşünüyorum."

Güzelim mi demişti o?

Tebessüm ettiğimi fark edince hemen kendime geldim.

"Nasıl yok, bak çizik olmuş!" Dizime baktım ve ona çizilen küçük yeri gösterdim. "Neden oldu bu? Senin yüzünden!" Diye kızdım ona.

İç çekti.

"Beliz ne yaptım sanki? Ben tutmasam çok daha sert düşerdin! Bir kere de teşekkür et be kızım! Hep bir şeylerden şikâyetçisin!" Homurdanmasına aldırmadım.

Dizimi kapatırken küskünce kollarımı önümde birleştirdim.

"Sırf kız arkadaşın beni görmesin diye gelmemi istemedin! Beni neden saklıyorsun ki? Kız arkadaşın beni kıskanacak diye mi?"

Kendimi tutamadan söylediğim sözlerle birlikte Kurt inanamayarak bana baktı ardından küçük bir kahkaha attı.

"Sen beni kimseyle paylaşmayacaksın anlaşılan!" Sesi alaycıydı. "İçerdeki arkadaşım kız değil, erkek! Neden kız diye tutturdun anlamadım."

O zaman neden beni istemiyordu?

"Beni kız arkadaşından saklıyorsun sandım... Eğer erkekse neden beni ona göstermek istemedin ki?"

Alayla sırıtan suratının düştüğüne şahit oldum. Tabii hemen o sert ifadesine geri dönmüştü.

"Bak yere düştün! Hep düşüyorsun! Sen yine bir sakarlık yaparsın diye suyu ben getireyim dedim! Sonra benim başımı ağrıtıyorsun!" Sesi sertti.

Birden neden bu kadar sinirlendiğini anlamasam da hafifçe başımı salladım.

"Ben suyumu içip gideyim o zaman."

Başını olumlu anlamda salladı. Ayağa kalktığımda dolaptan bardak alacaktım ki hepsinin geride olduğunu gördüm. Oflayarak sandalyeyi elime aldım.

"Ne yapıyorsun?"

"Bardak alacağım!"

"Benden yardım isteseydin vermeyecektim sanki!"

"Of Kurt, hem o dolap çok yukarıda! Sen onu alamazsın-"

Ne söylediğimi fark ettiğimde dudağımı dişledim. İki metre beş santimlik boyuyla almaması imkânsızdı.

Kurt tek kaşını kaldırdı. Yavaşça ayağa kalkıp yanıma geldi. Hiç uzanmadan bardağı alıp bana verdi.

"Teşekkür ederim."

Utanmıştım...

Adama hep rezil oluyordum zaten!

Dolaptan soğuk suyu alıp bardağa koyduğumda hızlı hızlı içtim. Bardağı bulaşık makinesine yerleştirirken Kurt'a döndüm.

"Ben yatıyorum..." Dudağımı dişledim. "Şey, sanırım seni biraz kızdırdım. Özür dilerim Kurt, isteyerek olmuyor gerçekten!"

Onu kızdırmayı her gün nasıl başarıyordum bilmiyordum...

"Kızmadım Beliz... Bugün işlerle alakalı biraz sinirim bozuk. Seninle ilgisi yok. Haydi sen odana git."

Başımı olumlu anlamda salladım.

Kurt'la uzun süre bakıştığımızda bakışlarımı kaçırdım.

"Eğilsene." Diye mırıldandım.

Kurt anlamayarak bana baktı. Parmaklarımın ucunda yükseldiğimde eğildi. Dudaklarımı yavaşça yanağına bastırdım.

"Teşekkür ederim bana katlandığın için..." Dedim çekinerek.

Bu küçük öpücüğün ardından hızla ondan uzaklaşacaktım ki beni belimden yakaladı. Kalbim hızla çarparken o beni delirtmek ister gibi dudaklarını saçıma bastırdı.

"Gece yağmur yağacak gibi... Korkarsan beni çağır."

Yine birlikte mi uyuyacaktık?

Hiçbir şey demeden başımı salladım. Kurt ellerini belimden çektiğinde tam odama gidecektim ki başımı çarptım.

İnleyerek geri çekildiğimde bir adamla karşılaştım.

"Çok özür dilerim!" Adam şaşkınca bana bakıyordu. "Kurt bu kim? Bana evde biri olduğundan bahsetmedin." Dedi.

Kurt aniden beni belimden öyle bir çekti ki ona yapıştım.

"Başın acıdı mı?"

Arkadaşına cevap vermeden direkt bana sorduğu soruyla birlikte başımı olumsuz anlamda salladım.

"Hayır acımadı. Ben odama gideyim en iyisi."

Adam güldü.

"Dur bakalım güzellik, hemen kaçma! Önce tanışalım." Elini uzattı. "Kerem ben, Kurt'un aşçı arkadaşıyım."

Çekinerek Kurt'a baktığımda o sert bakışları gördüm. Masayı devirirken nasıl psikopat gibi bakıyorsa şimdi de öyle bakıyordu.

Adamın ellerinin arasına küçük elimi bıraktığımda gülümsedi. Elimi dudaklarına götürüp öptüğünde hemen çektim.

Kurt yumruğunu sıkarken sakin kalmaya çalışıyordu.

"Sen neden adını söylemedin?"

Dudağımı ısırdım. Söylesem Kurt bana kızar mıydı?

"Bebeğim sen odaya git, ben de şimdi Kerem'i uğurlayacağım."

Kerem'in yüzü bembeyaz kesilirken aramızda bir şey olduğunu düşündüğünü anladım. Kurt öyle davranıyordu!

Odana değil odaya diyordu! Bir de bebeğim demişti... Açık açık birlikte olduğumuzu ima etmişti!

Hiçbir şey yapmadan kendi odama geldiğimde çok geçmeden Kurt da geldi.

"Sen beni katil mi etmek istiyorsun lan? Cezaevine yeniden dönmemi mi istiyorsun?!"

O kadar kızgındı ki...

"B-Ben bir şey yapmadım!"

Kurt öfkeyle aynaya sert bir tekme attığında ayna kırıldı. Etrafa camlar saçılırken korkuyla yatağın üstüne çıktım. Ayağım çıplaktı, cam batabilirdi!

Kurt yatağa çıkarken aniden beni yatağa çekti. Kendimi yatağa uzanmış hâlde bulurken korkuyla onun gözlerine baktım.

"Ben sana ne dedim? Suyu ben getiririm dedim! Israrla istemedin! Al işte! Herif sana yürüdü! Mutlu musun şimdi Beliz? Gidip ağzını burnunu kırayım mı illa? İlla beni katil mi etmek istiyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ömründe kadın görmemiş gibi davrandıysa bu onun suçu! Neden bana kızıyorsun ki? Hem belki ben de ondan hoşlanabilirdim. Sana ne ki? Boylu boslu, yakışıklı, işi de güzel. Neden hemen engel olmaya çalıştın ki?"

Aklımda çok fazla soru işareti vardı... Gençtim, reşittim, kendi kararlarımı kendim verebilirdim. Onun emanetiydim, kölesi değildim.

Kurt hareket etmemi engellerken ondan korkmuştum. Öfkeyle soluyor, dişlerini sıkarak konuşuyordu.

"Yakışıklı, işi güzel, boylu boslu!" Dediklerimi tekrar etti. "Elin herifine söylediğin sözlere bak! Sen açık açık Kurt katil olsun istiyorsun Beliz!"

"Sen de elin herifi değil misin?" Gözlerini kıstı.

"Değilim! Sen benimsin, bana emanetsin! Bir daha bir adam için böyle sözler söylediğini duymayacağım Beliz!"

Bir şey söylemedim. Beni kıskanması hoşuma giderken hafifçe başımı salladım.

"Tamam Kurt. Kavga etmeyelim, sen de sakin ol. Unutalım gitsin olur mu?"

Uzatmak istemiyordum...

Ani bir gök gürlemesi duyduğumda korkuyla ona yapıştım. Kurt üstümden inerken kendini yanıma attı. Çekinerek ona baktığımda beni göğsüne çekti.

Gözlerimi kapatırken onun kokusuyla uyuyacağım için mutluydum... Artık neredeyse gök gürültüsü duymak için dua edecektim! Eskisi gibi korku vermiyordu artık... Sonuçta o yanımdaydı...

"İşi güzelmiş! Yakışıklıymış! Boylu bosluymuş! Benim işim daha iyi, benim boyum daha uzun, ben daha yakışıklıyım! Beni değil de onu seçiyor!" Kendi kendine hâlâ öfkeyle mırıldanıyordu.

Gülmemek için kendimi sıktım. Bir de kendini o adamla mı kıyaslıyordu? Kurt gerçekten bazen aşırı tatlı oluyordu!

Geçmişimizi hatırlatırken kahkahalar atıyordum.

"Çok kıskanmıştın!" Dediğimde göz devirdi.

"Bak yine aklıma geliyor o herifin yüzü! Bir de adamı övmüştün! Hatırladıkça sinirleniyorum!" Diye söylendi.

Gülerek ona sokuldum.

"Benim senden başka yolum yok Kurt..." Diye fısıldadım.

Kurt bana sıkıca sarıldığında onun kokusunu içime çektim.

Saçlarına, yüzüne, sakallarına sevgiyle küçük küçük öpücükler kondurdum...

Gözlerim dolarken iri bir yaşın yanağıma doğru akmasına izin verdim. Çok seviyordum, çok fazla seviyordum...

Kurt çıplak belime sarıldığında tamamen üstüne uzandım.

"İyi ki benimsin koca adam... Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?" Onun dudaklarına doğru fısıldadım.

Kurt gözyaşlarımı sildi ve dudağını alnıma bastırdı. Sessizce ona sokulup gözlerimi sıkıca kapattım. Benim için en huzurlu an bu andı işte... Onun kollarında olduğum her an, onun sıcaklığını hissettiğim her an dünyanın en huzurlu insanıydım...

6087 Kelime...

<u>LÜTFEN OKUYUN!</u>❤

Herkes oy vermeyi unutmasın! Eski Hapisteki Emanet ailesinin büyüklüğünü burada da görmek istiyorum. Tabii ki sınır koymayacağım ama siz sınır koymuşum gibi bol bol yorum yapın ve oy verin lütfen... Bu bölüm için çok uğraştım, çok emek verdim. Eski desteğinizi ve sevginizi görmek istiyorum.

Bundan sonra başka bir özel bölüm yazmayı düşünmüyorum. Artık Hapisteki Emanet için sizi çok daha mutlu edecek başka planlarım var. Vakti geldiğinde açıklayacağım.

Hapisteki Emanet sizin için ne ifade ediyor? Onları sizin için farklı kılan şey nedir?

Yukarıdaki soruya cevaplarınızı bekliyorum... Beğendiklerimi paylaşmayı düşünüyorum ve cevaplarınızı da çok merak ediyorum.

Sorunun cevabını sorduğum kısma yorum olarak yazarsanız süper olur.☺

Söylemek istediğim son şey ise Beliz ve Kurt'u çok özlediğim! Özellikle geçmiş sahnesini yazarken içimdeki özlem kendini aşırı belli etti. Ben bölümü çok sevdim. İnşallah sizler de çok seversiniz.

Hepinizi çok sevdiğimi unutmayın. Emeğime saygı duyan herkesi kocaman öpüyorum!

2021 yılı hepimiz için çok güzel bir yıl olsun. Çok güzel mutluluklar yaşayalım inşallah. Sağlıklı, mutlu bir yıl olsun ve bu yılın aksine çok güzel geçsin.

Kendinize çok iyi bakın!❤

Bu arada Beliz'in sıkça kullandığı 'küçük kurtçuk' sözünün karşılığının bu fotoğraf olduğunu düşünerek buraya ekliyorum... Herkese karşı korkunç ve heybetli olsa da Beliz'e karşı tam olarak böyle bizim kurtçuk...😍

